

Giới thiệu Boss Cuồng Vợ Yêu

Cô gái có dáng người thanh thoát xông đến phòng khách với thái độ cực kỳ giận dữ bất mãn.

"Bạch Từ Ngôn, cho tôi về nhà"

"Không được"

"Tôi muốn đi dạo"

"Không được"

"Tôi muốn đi học"

"Tài xế đưa em đi"

"Anh..."

Tiếng hét chói tai khiến da đầu Bạch Từ Ngôn căng cứng, trên tay đang cầm ly cà phê cũng đánh tung xuống nhìn người con gái đối diện.

"Em làm loạn đủ chưa?" Diệp Từ Ái không hề có ý định dừng lại còn cổ tình lớn giọng hơn

"Chưa đủ! Nếu anh cứ tiếp tục bắt tôi ở lại đây tôi sẽ làm phiền anh đến chết luôn"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Từ Ái..." đầu dây bên kia réo gọi tên cô

"Sao vậy Lôi Vũ?" Giọng cậu có vẻ không được tốt lắm" vừa soạn luận văn trên laptop vừa nghe điện thoại.

"Giúp tớ một chuyện được không? Làm ơn đi" Lôi Vũ nài giọng năn nỉ

Chắc lại là chuyện về những cô bạn gái của cậu ta. Lúc nào cậu ta cũng giờ thối trắng hoa không ít lần bị bọn họ bám theo dai dẳng phải nhờ tới sự giúp đỡ của cô giả làm bạn gái của cậu thì mới thoát được. Thật phiền phức mà!

Những ngón tay lạnh lạnh lướt trên bàn phím "Lại là em nào đây? Địa chỉ nhà hay số điện thoại?"

"Không không...lần này là chuyện khác" Lôi Vũ khẳng khẳng

Diệp Từ Ái nghe xong có vẻ ngạc nhiên một công tử giàu có lại là con của gia đình quyền thế như cậu ta thì cần gì đến sự giúp đỡ của cô cơ chứ?

"Chuyện khác? Mau nói đi tớ còn một đồng luận văn chưa soạn đây nè"

Bên đầu dây im lặng vài giây sau đó nhẹ giọng đến mức Diệp Từ Ái còn khó để nghe rõ

"Cậu giúp mình đến bữa tiệc tối nay được không?"

"Sao? Cậu nói gì cơ?" Cô như chưa nghe được gì hỏi lại

"Tớ biết cậu không đi mấy nơi như vậy đâu nhưng làm ơn đi lần này tớ lỡ hẹn với em Lâm Lâm rồi. Khó khăn lắm tớ mới hẹn được em ấy đi giờ mà thất hẹn chắc chắn tớ sẽ không sống nổi mất" giọng Lôi Vũ như sắp khóc đến nơi

Diệp Từ Ái liền ngưng ngay việc soạn bài rồi thét lớn vào trong điện thoại

"Lôi Vũ có phải cậu điên rồi không? Tớ không bao giờ đến các bữa tiệc như vậy cả. Cậu đi nhờ người khác đi tớ đang bận lắm rồi đây"

Bên đầu dây kia như gặp đến độ không giữ được bình tĩnh liền nhanh chóng trả lời

"Thôi nào Tiểu Ái cô bạn lâu năm của tớ. Giúp tớ lần này đi. Ngoài cậu ra tớ không biết phải nhờ vả ai hết. Cậu yên tâm Tiểu Ái nếu chuyện này thành

công cậu muốn tớ làm gì cho cậu cũng được. Nha..."

Cô bắt lực thờ dài đẹp máy laptop qua một bên. Dù gì cũng thân thiết với Lôi Vũ từ nhỏ, gia đình cô và cậu ta cũng là bạn bè thân thiết với nhau nên việc hiểu rõ cậu ấy cô biết hơn cả. Cho nên không giúp không được Diệp Từ Ái ngâm ngùi gật đầu

"Đây là lần cuối tớ giúp cậu nhé. Sau này đừng có gọi điện năn nỉ tớ mấy chuyện điên rồ này nữa. Mau nhắn thời gian địa chỉ"

"yeah..." Lôi Vũ mừng đến phát điên gầm gú trong điện thoại đến chói tai

7h tối bữa tiệc bắt đầu. Diệp Từ Ái vẫn còn loay hoay không biết nên mặc cái gì vì trước giờ cô chỉ có đi học chưa bao giờ cô đến những nơi sa hoa như vậy. Chọn lựa cả buổi, nhìn đồng quần áo trong tủ Diệp Từ Ái vô đầu bút tai liền gọi điện cho Nhã Tịnh cô bạn thân của mình. Sau một bài giảng qua điện thoại cô quyết định ra ngoài mua một bộ váy vì nghe nói bữa tiệc này toàn những người có chức có quyền lại còn giàu có vô độ mà mặc đồ quá đơn giản chắc chắn sẽ bị đuổi ra. Cô như phát điên đã không được lợi gì còn tốn một khoảng tiền cho bộ váy Diệp Từ Ái nghĩ thầm sau vụ này phải bắt tên Lôi Vũ kia đền bù gấp đôi mới được

Chật vật hơn 1 tiếng cuối cùng cô cũng sửa soạn xong. Diệp Từ Ái đã lựa cho mình một bộ váy dài đến đầu gối màu trắng với phần cổ kiểu trễ đầu vai trông rất nhẹ nhàng thanh lịch. Thêm chút make up tông tự nhiên càng làm cho Diệp Từ Ái thêm thuần khiết giống hệt như một nàng công chúa bước ra từ cổ tích vậy.

Đôi cao gót lật đặt chạy ra ngoài bắt xe taxi rồi nhanh chóng đến điểm hẹn. Một khu nhà bậc nhất ở thành phố, chiếc xe taxi từ từ đến cổng nhìn bên ngoài trông chẳng khác gì một tòa lâu đài điều này khiến Diệp Từ Ái không khỏi tặc lưỡi một cái "đúng là những người có tiền"

Đôi chân mảnh khảnh nhẹ nhàng xuống xe rồi tiến vào trong nhưng khi đi đến cửa nơi có hai người đàn ông mặc đồ bảo vệ cao to lực lưỡng đứng canh giữ thì bị chặn lại. Cô giật thót tim nhìn gương mặt hung dữ của hai người kia

"Cô có giấy mời không? Thưa quý cô."

"Ồm...có đợi tôi chút" nhanh chóng Diệp Từ Ái lục trong túi cầm tay của mình nhưng trong đó chỉ có khăn giấy cùng chìa khóa nhà của cô hoàn toàn không có tấm giấy mời nào. Không thể nào Lôi Vũ đã nhờ người đưa giấy mời cho cô rồi. Lúc đó cô nhớ đã để trên bàn trang điểm, giờ khắc này cô mới nhận ra do đi vội quá mà quên cầm theo rồi. Chết tiệt!

Diệp Từ Ái cố gắng giữ bình tĩnh gương mặt dịu đi phần hoảng hốt lúc nãy rồi nhẹ nhàng nờ nụ cười xinh đẹp

"Tôi lúc nãy đi vội quá nên quên cầm theo rồi...à tôi là người nhà Lôi, Lôi Vũ đó Chắc các anh cũng biết cậu ấy chứ?"

Hai tên bảo vệ nhìn nhau rồi sắc mặt lạnh tanh nói

"Cô phải có giấy mời thì mới được vào trong, đây là quy định rồi. Mong quý cô thông cảm"

"Nhưng mà tôi..." chưa kịp nói gì thì vai đã bị một ai đó nắm lấy rồi kéo vào một lồng ngực rắn chắc.

Diệp Từ Ái ngỡ ngàng nhìn người kia thì nhận ra gương mặt của người đó rất đẹp trai có phần lạnh lùng đang ôm lấy cô

"baby à...em sao lại bỏ anh một mình mà đi trước vậy?"

Sao? Baby? Em yêu hả? Cô sống đến nay cũng đã 20 năm nhưng chưa bao giờ có bạn trai? Vậy mà giờ đây lại có người gọi cô với cái tên thân mật vậy? Anh ta từ đâu xuất hiện vậy không biết? Cô tính thoát khỏi vòng tay của anh ta thì lại bị anh ôm chặt trở lại.

"Thôi nào baby...còn giận anh chuyện khi nãy sao? "

Nói rồi anh ta nhìn hai tên bảo vệ kia gương mặt liền thay đổi không còn vẻ cười cợt khi nãy nữa mà thay vào đó là sự lạnh lùng đầy sát. Hai tên bảo vệ sau khi nhìn thấy anh ta thì liền thay đổi thái độ vội cúi đầu nói

"Bạch Tổng?"

Bạch Tổng? Là gã này sao? Nhưng mà tại sao khi nhìn thấy hắn thì gương mặt họ lại sợ như vậy chứ?

"Đây là bạn gái tôi còn không mau tránh sang một bên? mấy người chán sống rồi đúng không?"

Bạch Tổng có bạn gái? Đây là chuyện cười lớn nhất mà hai tên bảo vệ nghe được từ trước giờ ai trong khu biệt thự nay đều biết Bạch Tổng chưa bao giờ dẫn bạn gái hay có mối quan hệ tình cảm nào cả vậy mà giờ đây đứng trước mặt họ là bạn gái của cậu ấy sao?

"Dạ vâng..." cả hai đồng loạt hô lớn rồi nhanh chóng mở cổng

Bạch Từ Ngôn vui vẻ ôm cô vào trong sự ngỡ ngàng của cô. Wow! Thật ngẫu quá đi

Khi qua được cổng Diệp Từ Ái thờ phào nhẹ nhõm sau đó cô mới phát hiện Bạch Từ Ngôn đang nhìn cô. Anh ta rất cao lại còn đẹp trai như vậy nhưng dù nhìn như thế nào trông anh ta cũng toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ, bất chợt chạm ánh mắt ấy tim cô không hiểu sao lại đập mạnh rồi xấu hổ đẩy anh ta

ra xa mình.

"Anh là ai? Sao lại nói tôi là bạn gái anh? Chúng ta quen biết nhau sao?"

Bạch Tử Ngôn thấy phản ứng của cô không vội trả lời mà ung dung thư thả nhìn gương mặt cô rồi khẽ nhếch mép cười

"Tôi là người vừa nãy đã giúp cô vào đây."

Diệp Từ Ái không hiểu lắm sao anh ta lại giúp cô cơ chứ? lúc này cô cảm thấy có chút hơi thô lỗ dù sao cũng là anh ta đưa cô vào được đây mà. Lập tức Diệp Từ Ái điều chỉnh lại thái độ của mình rồi nói

"Vậy là tôi phải cảm ơn anh sao?"

"Lời cảm ơn thì tôi không cần nhưng nếu cô có lòng muốn cảm ơn tôi thì hãy làm bạn nhảy của tôi trong bữa tiệc hôm nay?"

Đùa gì chứ? Cô nghe nhầm sao? Bạn nhảy? Diệp Từ Ái liền bật cười

"Xin lỗi. Nhưng tôi đến đây không phải để nhảy"

Nói rồi Diệp Từ Ái liền quay người bỏ đi để lại gương mặt đẹp trai kia có phần hơi bất ngờ với cô.

Bữa tiệc bắt đầu với một bài thuyết giảng dài mà của người tổ chức làm cô cảm thấy mí mắt mình sắp không nhắc lên nổi. Các bàn tiệc đứng giờ đây cũng kín chỗ nhìn tổng thể xung quanh cô toàn những người quý tộc đồ mặc trên người họ chắc hơn tiền một năm đi làm thêm ở cửa hàng của cô. Có những câu chuyện Diệp Từ Ái nghe họ nói cũng chẳng hiểu gì chỉ vui vẻ gật đầu chắc điều đó khiến họ cảm thấy thật tẻ nhạt và bỏ đi hết. Giờ đây chỉ còn lại mình cô ở một bàn đứng. Các nhân viên phục vụ chuyên nghiệp bụng khay đồ uống đến mời Diệp Từ Ái. Dù sao cũng đến đây rồi thì vui chơi cho khuấy khỏa cũng tốt, cô vui vẻ cầm một ly rượu vang rồi uống một hơi cạn sạch. Tự chủ về bản thân dần tan biến khi cô bắt đầu uống ly thứ 2 và thứ 3 thế rồi cô mạnh bạo hơn

"Này anh phục vụ đẹp trai. Mang cho tôi một chai rượu được không?"

Người phục vụ có vẻ sốc trước một cô gái xinh đẹp thuần khiết như Diệp Từ Ái lại yêu cầu mang cả một chai rượu như vậy. Cậu ta hơi chần chừ thấy vậy Diệp Từ Ái liền lặp lại

"Mang một chai rượu tới đây. Cậu không nghe thấy tôi nói gì sao"

Men say trong người đang ăn mòn dần sự tỉnh táo của cô. Cả cơ thể cô lúc này không giữ vững được thăng bằng nữa đầu có hơi quay cuồng mắt chao đảo nhìn xung quanh. Thấy vậy cậu nhân viên cũng nhanh chóng mang cho cô một chai rượu.

Thấy một chai rượu Vang đặt trước mặt cô khẽ cười hai má ửng hồng do chất cồn trong rượu làm cho Diệp Từ Ái trở nên thật đáng yêu như một đứa trẻ tìm thấy được một món đồ chơi ưa thích.

Cô cầm chai rượu lên và tua một hơi sau đó để mạnh xuống bàn. Miệng cô khô khốc nói

"Thật quá bất công mà? Sao lại có bữa tiệc này chứ? Hằng ngày mình phải đi làm vất vả bao nhiêu còn phải vừa làm vừa học vậy mà họ lại vung tiền vào mấy cái bữa tiệc như thế này? Con nhà giàu thì tốt lắm sao? Không tôn trọng người nghèo như chúng tôi sao?"

Kí ức về 2 năm trước lại ùa về. Lúc ấy cô còn đang là học sinh cấp 3 và có một mối tình lãng mạn với một anh chàng tên Vu Dịch một anh chàng con nhà giàu đúng nghĩa với gia thế khủng cũng trong một lần tình cờ gặp anh ta trong buổi thảo luận nhóm mà Diệp Từ Ái đã đem lòng yêu anh. Thật tình cờ là Vu Dịch cũng yêu cô và cả hai đã có một khoảng thời gian đẹp với nhau. Nhưng tình yêu chẳng còn ý nghĩa gì với cô nữa kể từ khi mẹ anh ta đã ném thẳng một tấm chi phiếu vào mặt cô và bảo cô "biến đi". Từ đó ác cảm với những người giàu có cũng nảy sinh từ khi ấy.

Càng nghĩ về chuyện trong quá khứ cộng thêm tác dụng của chất cồn trong người Diệp Từ Ái không kiểm soát được bản thân mà muốn quên đi chuyện đó, chai rượu lại một lần nữa cầm lên nhưng khi chưa đưa đến miệng cô thì đã bị ai đó cướp mất rồi tiện thể anh ta còn đưa chai rượu cho người phục vụ vừa đi ngang qua mang đi. Diệp Từ Ái khó chịu, nhíu mắt nhìn người vừa làm cái hành động ấy. Đập vào mắt cô là gương mặt có chút quen thuộc hình như đã gặp đâu đó rồi. Cô cúi gắt quát

"Nè anh làm gì vậy? Rượu của tôi mà? Mau trả đây?"

Bạch Tử Ngôn nhíu mày nhìn Diệp Từ Ái đang say xin kia mà nói

"Cô đến đây không phải để nhảy mà là để uống rượu à?"

"Phải đấy! " lúc này Diệp Từ Ái sực nhớ ra Bạch Tử Ngôn người mà đã giúp cô vào bữa tiệc hồi nãy "À thì ra lại là anh. Ngôn Tổng? Hừ...một lũ người giàu thích lo chuyện bao đồng"

Cô nhếch mép cười khinh sau đó bỏ đi chỗ khác. Chân mang cao gót bước đi loạng choạng ra hồ bơi, Diệp Từ Ái tính tìm nhà vệ sinh có lẽ do nãy uống quá nhiều rượu rồi. Mắt cô giờ là không nhìn rõ cái gì chỉ dựa vào giác quan mà đi. Ai ngờ cô lại không giữ được thăng bằng cơ thể toan ngã nhào xuống hồ bơi cũng may lúc này kịp có một cánh tay vương ra tóm lấy tay cô kéo lại ôm trong lòng.

Diệp Từ Ái hốt hoảng chỉ kịp kêu một tiếng "Á" rồi mặt đã đập vào nơi sần chắc nào đó. Cô chưa kịp định thần lại mắt chợt hút vào một đôi mắt khác. Đôi mắt ấy rất đẹp nó có màu đen huyền rất đẹp. Bạch Từ Ngôn cũng bị cô làm cho ngây người rồi cả hai như bị đóng băng cứ thế chìm sâu vào mắt nhau quên cả việc buông nhau ra.

"Mắt anh thật đẹp" Diệp Từ Ái thơ thẩn nói

"Cô cũng rất đẹp"

Một lời khen với phụ nữ mà trước nay Bạch Từ Ngôn chưa bao giờ nói với ai. Từ trước đến nay anh luôn mãi đắm chìm vào công việc, lúc anh 10 tuổi đã phải gánh trọng trách người thừa kế của gia tộc. Nên tính cách lạnh lùng và vô cảm của anh cũng hình thành từ đây. Với ngoại hình và gia thế của anh đã không biết bao nhiêu con nhà danh giá hay các cô gái xinh đẹp tìm đến vậy mà anh lại chẳng một lần ngó ngang hay hứng thú gì với họ. Thậm chí mẹ của anh còn tưởng anh không phải trai thẳng!. Nhưng giờ đây khi đối diện với cô trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác khác lạ sự hứng thú với cô trời dấy mà không hiểu vì sao? Chỉ một lời nói của cô mà tim anh lại đập mạnh như vậy có phải nó bị gì rồi hay không?

Diệp Từ Ái chợt bừng tỉnh khỏi cảm giác u mê khi nãy cánh tay đang bầu vịu lấy cánh tay Bạch Từ Ngôn cũng buông ra. Cô giữ khoảng cách

"Cảm ơn anh..."

Bạch Từ Ngôn nhìn gương mặt khó xử của cô mà không nhịn được cười

"Lần này lại là tôi cứu cô nữa rồi nhé!"

"Chẳng phải tôi đã cảm ơn anh rồi sao?" Diệp Từ Ái nói

Cô gái này chẳng biết ý tứ gì cả.

"Tôi không nhận lời cảm ơn suông đâu..." nói rồi Bạch Từ Ngôn bước gần lại cô hơn sau đó cánh tay luồn sau eo cô kéo cô gần sát lại mình rồi gương mặt của cô cũng gần với mặt anh đến nỗi cô còn có thể cảm thấy được hơi thở của Bạch Từ Ngôn. "Tôi nghĩ hành động sẽ thiết thực hơn"

Hành động? Đầu cô choáng váng một phần do rượu một phần do câu nói của anh ta. Nhưng cô lại cảm thấy có gì đó không bình thường ở đây rồi.

"Thưa Bạch Tổng...chắc là anh nhầm đối tượng rồi thì phải? Mặc dù tôi không giàu có như các anh nhưng tôi cũng không phải là một con người dễ dãi. Mong anh hãy tự trọng một chút. Mau thả tôi ra"

Bạch Từ Ngôn cười thành tiếng sau đó buông Diệp Từ Ái ra rồi chỉnh lại bộ áo vest được đặt may từ Ý của mình.

"Tôi nghĩ cô hiểu lầm ý của tôi rồi. Ý tôi là cô có thể cảm ơn tôi bằng việc nhảy cùng tôi một bài được không?"

Giờ đây Diệp Từ Ái có chút bối rối nhưng không thể để anh ta nhìn ra được nên cô liền gật đầu đồng ý. Chẳng phải chỉ cần nhảy một bài thôi sao? Sau đó cô sẽ đá anh ta rồi ra khỏi nơi quái quỷ này.

Tiếng nhạc nổi lên giống như được chuẩn bị từ trước. Khác biệt với chỗ đông đúc ồn ào lúc nãy mà tại nơi đây chỗ hồ bơi này chỉ có cô và tên Ngôn Tổng này thôi khác hẳn chỗ chỉ cách đây 10m. Bạch Từ Ngôn cúi đầu với cô rồi đưa bàn tay của anh ta ra. Diệp Từ Ái có hơi chần chừ nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của anh rồi hít một hơi thật sâu sau đó liền đặt bàn tay mình vào đó. Khi tay chạm tay thì còn kèm theo một lực kéo cả cơ thể cô sát lại gần Bạch Từ Ngôn hơn. Gương mặt Diệp Từ Ái giờ đây cũng đã đỏ hồng không biết là do rượu hay do cô nữa.

Dưới ánh đèn bữa tiệc không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại. Diệp Từ Ái không còn nghe thấy tiếng nhạc nữa mà thay vào đó là tiếng tim đập mạnh của cô. Từng bước chân nhịp nhàng uyển chuyển. Bạch Từ Ngôn cảm thấy bàn tay mình trở nên nóng lên khi đang giữ lấy eo cô di chuyển. Ánh mắt của anh ta lúc nào cũng nhìn cô điều này làm Diệp Từ Ái có hơi không thoải mái nên quay đầu nhìn hướng khác. Vậy mà tên Ngôn Tổng kia lại nói

"Nhìn tôi này! Cô đang nhảy với tôi chứ không phải nhảy với những người ngoài kia đâu!"

Đúng là tên tự cao mà! Cô thầm mắng

Khi ánh mắt lại một lần nữa giao nhau thì lúc này cô không thể nào cảm nhận được gì nữa rồi. Cơ thể cô chợt cứng lại cổ họng có chút khô khốc. Còn Bạch Từ Ngôn cũng không khá hơn là mấy anh cảm thấy cô gái này thật đáng yêu quá mức mà.

"Hình như là tôi còn chưa biết tên cô thì phải?"

"Diệp Từ Ái" cô trả lời ngắn gọn

Bạch Từ Ngôn liền nở nụ cười vui vẻ mà trước đây chưa bao giờ anh thấy mình lại vui như vậy? Không phải là do cô gái này chứ?

"Diệp Từ Ái sao? Tên cô cũng đẹp như con người cô vậy!"

"Còn anh?"

Bạch Từ Ngôn cũng không ngần ngại đáp " Bạch Từ Ngôn"

Khi Bạch Từ Ngôn vừa nói xong cô cũng không hiểu sao mà lại nhìn anh. Bước chân đột nhiên dừng lại không gian lại một lần nữa chìm trong im lặng và ngưng đọng.

Từ đầu một cơn gió nhẹ thổi qua Bạch Từ Ngôn như bị một sức mạnh nào đó xui khiến làm anh chủ động giơ tay lên vén những lọn tóc đang bay của cô qua sau tai sau đó dần đưa đôi môi mình đến gần môi cô. Diệp Từ Ái như bị đóng băng không phải là anh ta sẽ hôn cô chứ? Cô nên làm gì đây? Đầu cô ong ong như búa bổ. Cô nắm chặt lấy cánh tay anh lại. Khi môi anh vừa chạm vào môi cô thì mọi thứ xung quanh cô đổ vỡ. Diệp Từ Ái chưa bao giờ hôn và Bạch Từ Ngôn cũng vậy cả hai người chỉ hôn theo cảm giác của mình. Cô như bị cuốn theo nụ hôn của anh ta.

Lý trí cuối cùng cũng không thắng được men rượu cô bắt đầu đáp trả lại nụ hôn điều này khiến Bạch Từ Ngôn ngạc nhiên nhưng sau đó anh cũng trở nên mạnh bạo hơn tay anh ôm lấy gáy cô nhấn sâu để nụ hôn được trọn vẹn nhất có thể. Đường như mọi thứ đang nằm ngoài tầm kiểm soát của Bạch Từ Ngôn lửa trong người anh dần sôi sục không còn khống chế được mình nữa.

"Diệp Từ Ái...cô..."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Gọi tên cô cũng như đang đánh thức bản thân mình nhưng Bạch Từ Ngôn cuối cùng không làm được chỉ theo sự dẫn dắt của dục vọng đang sôi trào trong người anh mà làm theo. Lý trí của Diệp Từ Ái đã không còn và Bạch Từ Ngôn cũng vậy cả 2 cứ đắm chìm vào nụ hôn và không bao giờ có điểm dừng. Chiếc lưỡi của Bạch Từ Ngôn len lỏi vào khoang miệng của cô cuốn lấy hết những ngọt ngào trong đó vị của đôi môi cô còn có chút mùi rượu làm cho Bạch Từ Ngôn càng hưng phấn hơn. Đây là cảm giác chưa bao giờ có đối với anh.

Bắt đầu đôi môi anh miêu tả từng viên môi của Diệp Từ Ái. Một tay Bạch Từ Ngôn giữ đầu cô còn một tay siết chặt lấy eo cô. Khi sự kiềm chế đã vượt ra xa lý trí của anh thì Bạch Từ Ngôn lập tức bế thốc Diệp Từ Ái lên kiểu công chúa sau đó đi vào trong phòng của anh ở trên tầng cao nhất. Gương mặt của Diệp Từ Ái giờ đây đỏ hồng như quả cà chua chín, nhận thức cũng mất đi nên cô nằm nhắm mắt trong vòng tay của Bạch Từ Ngôn mặc anh muốn bế cô đi đâu.

Sau khi đặt Diệp Từ Ái xuống giường thì nhiệt độ cơ thể anh cũng không giảm bớt phần nào. Tay anh vẫn đang mắc kẹt lại trên cơ thể cô do cô đang nằm đè lên. Bạch Từ Ngôn cố gắng trấn tĩnh bản thân không nên làm chuyện có lỗi với cô được vì vậy anh đang cố gắng nhấc tay mình ra khỏi người cô. Diệp Từ Ái đang nằm im thì lại bị anh làm cho khó chịu, cô cấu gât trở người lại rồi tùm lấy anh kéo xuống. Mặt của anh đang gần sát lại cô đôi môi cũng gần như chạm vào nhau nhưng đột nhiên cô nói.

"Đồ lưu manh kia...sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi làm gì có lỗi với anh sao? Anh là đồ khốn nạn"

Trong vô thức Diệp Từ Ái buông lời chửi bới. Nước mắt cũng tự nhiên rơi ướt ướt, không biết là đang nói đến anh hay đến ai nhưng gương mặt cô tràn đầy sự ủy khuất đến đáng thương khiến Bạch Từ Ngôn không kim lòng được mà vuốt ve cô.

"Cô đã trải qua chuyện gì mà khiến cô đau lòng như vậy?"

Bạch Từ Ngôn thở dài bất lực toan ngồi dậy đi tắm rửa để hạ bớt ngọn lửa đang thiêu đốt trong người anh vậy mà khi anh định rời đi thì tay lại bị Diệp Từ Ái nắm lấy

"Đừng rời xa em được không?"

Trong giấc mơ cô đang cố gắng níu giữ lấy Vu Dịch, nhưng anh lại phũ phàng quay lưng bỏ đi để mặc cô có ngồi khóc thảm thiết thế nào anh cũng không một lần quay đầu lại. Tim cô co thắt từng nhịp đau đớn ngập tràn trong cô. Bất lực mà níu lấy tay anh.

"Diệp Từ Ái? Cô có sao không?"

Bạch Từ Ngôn thấy sắc mặt Diệp Từ Ái không được tốt lắm đôi chân mày nhíu lại trông như đang mơ thấy chuyện gì đó.

"Đừng...đi...đừng bỏ mặc em"

Tiếng thút thít phát ra trong cổ họng làm Bạch Từ Ngôn không hiểu sao lại thấy có chút đau lòng liền ngồi xuống bên cạnh cô rồi nắm chặt lấy tay cô lại

"Tôi không đi đâu hết...tôi sẽ ở lại bên cạnh em"

Không hiểu sao anh lại muốn nói những lời này với cô có phải anh mất trí rồi không anh chỉ mới quen cô được vài tiếng vậy mà anh lại có cảm giác muốn

che chở cho cô? Thật nực cười mà, Bạch Tử Ngôn cũng không hiểu nổi bản thân mình khẽ cười nhếch mép nhìn cô.

Trong ánh đèn ngủ của phòng rồi ánh trắng hắt từ ngoài cửa kính vào trong mô tả từng đường nét trên gương mặt cô. Sóng mũi cao, đôi chân mày thanh tú, đôi môi đỏ mọng. Làn da trắng như da em bé Bạch Tử Ngôn cứ mãi ngắm cô quên cả việc buông bàn tay đang nắm lấy cô kia ra.

Suốt một đêm Bạch Tử Ngôn đều ở bên cạnh cô có khi cô khát nước cũng lấy cho cô uống. Rồi có khi Diệp Tử Ái gặp ác mộng Bạch Tử Ngôn cũng vỗ về bên cạnh cứ như vậy cho tới sáng hôm sau.

Mặt trời dần ló dạng tia nắng ở ngoài cũng đã len lỏi chiếu qua cửa kính. Diệp Tử Ái nhú đôi chân mày lơ mơ tỉnh dậy, đầu cô đau như búa bổ, cô đảo mắt nhìn xung quanh

"Đây là đâu? Tại sao mình lại ở đây?...đầu của mình"

Diệp Tử Ái ôm đầu ngồi dậy đúng lúc này từ nhà tắm bước ra một thân hình cao lớn vạm vỡ với những múi cơ săn chắc. Những giọt nước còn đọng lại trên từng thớ thịt của Bạch Tử Ngôn tạo cảm giác quyến rũ đến chết người. Diệp Tử Ái như bị đóng băng tại chỗ

Bạch Tử Ngôn? Sao lại là anh ta? Không lẽ đêm qua...

Diệp Tử Ái không dám nghĩ tiếp nữa cô há hốc miệng đến không khép lại được. Bạch Tử Ngôn quan sát biểu hiện của cô tất cả đều thu lại trong mắt anh cười khỏ.

"Em tỉnh rồi à?"

"Anh...anh sao lại ở đây?" Diệp Tử Ái lắp bắp

Trên người Bạch Tử Ngôn lúc này chỉ quấn đúng một chiếc khăn ngang hông, việc này càng làm cho cô ngượng đến chín mặt vậy mà anh ta vẫn thản nhiên đi đến bên giường ngồi xuống bên cạnh cô ghé sát lỗ tai cô và nói

"Em không nhớ chuyện tối qua sao?"

Đầu Diệp Tử Ái như muốn nổ tung. Chuyện tối qua? Huhu không phải chứ. Cô khóc ròng vì đau bực tai nói

"không lẽ chúng ta?" Lấy hết sự dũng cảm của mình cô từ từ để mắt xuống tám chân đang đắp trên cơ thể cô. Bùm! Một tiếng nổ trong tim cô vang lên.

"Á....aaaa..."

Chết tiệt đây đâu phải đồ mà mình mặc hôm qua đâu. Vậy là mọi chuyện tối qua đã xảy ra? Nhưng tại sao cô lại không cảm thấy đau hay có ấn tượng gì cả.

Tiếng hét bất ngờ của cô làm Bạch Tử Ngôn trở tay không kịp. Lỡ như mẹ của anh ở dưới nhà nghe được chắc chắn sẽ có rắc rối nên không chần chừ gì mà anh đã bỏ nhào vào bịt miệng cô lại. Cả hai cứ thế ngã xuống giường Bạch Tử Ngôn giờ tay ra hiệu cho cô im lặng

"Suýt...em la cái gì?"

Diệp Tử Ái ú ơ trong cổ họng "anh...anh...là đồ...lưu manh"

Bạch Tử Ngôn thờ dài bất lực nhìn cô

"Ai nói tôi lưu manh với em?"

Lúc này tư thế của hai người có phần hơi kì quái. Bạch Tử Ngôn đang nằm đè lên cô sự tiếp xúc da thịt bất ngờ làm Diệp Tử Ái không khỏi nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng. Cơ thể này quả là không đùa được nếu cứ tiếp tục chắc cô bị anh ta làm cho ngộp chết mất.

"Anh mau...bỏ tay...ra"

Bạch Tử Ngôn lúc này mới nhận ra sự kì quặc này nên lập tức anh trấn tĩnh bản thân để lại không nảy ra cảm giác như tối qua. Không hiểu sao mỗi khi anh và cô tiếp xúc nhau trong người anh lại nồn nóng một cảm giác muốn chiếm lấy cô cứ dâng trào trong anh.

Khi thoát khỏi cơ thể anh Diệp Tử Ái liền xoay người lấy gối ném anh ta tới tấp khiến anh không kịp phản kháng

"Chết tiệt! Anh đã làm gì tôi. Mau rút khỏi đây"

Liên hoàn cú đánh cùng đá của cô làm Bạch Tử Ngôn choáng váng. Cô gái này sao lại thô bạo như vậy chẳng giống con gái chút nào.

"Em dừng lại đi. Tôi có làm gì em đâu?"

"Hơ...chưa làm gì? Anh xem đây đâu phải đồ tôi mặc hôm qua với lại tại sao tôi với anh ở cùng một phòng chứ? Anh giải thích tôi xem!"

Lúc này con giận của cô sắp không kìm chế được nữa rồi. Bạch Tử Ngôn thấy cô như vậy sợ cô thật sự sẽ làm loạn nơi này lên mất nên mới không dám chọc cô nữa liền nhanh tay chụp lấy cái gối của cô ném qua một bên sau đó liền kéo cô bình tĩnh ngồi xuống giường nói

"Em thật sự không nhớ gì sao? Tối qua chúng ta đang khiêu vũ rồi...rồi"

Bạch Tử Ngôn cứ áp úng khiến Diệp Từ Ái ngày càng bức bối hơn liền đánh vào ngực anh một cái

"Rồi sao? Anh mau nói đi"

"Rồi...hôn nhau xong em lại bất tỉnh tôi liền đưa em lên phòng của tôi để em nghỉ ngơi. Còn việc đồ của em là do em say xỉn ới bữa hết cả phòng khiến cho tôi phải bắt buộc nhờ người giúp việc thay đồ cho em rồi dọn dẹp tất cả!. Việc tôi với em ở chung một phòng là điều đương nhiên vì đây là nhà tôi còn đây là phòng tôi còn em là người phụ nữ của tôi"

Nói xong nảo của Diệp Từ Ái dần load thông tin. Đúng là cô có nhớ mông máng về chuyện này. Nên không còn mất bình tĩnh nữa. Nhưng khoan! Người phụ nữ của tôi?

"Anh mới nói cái gì? Tôi là người phụ nữ của anh à?"

Bạch Tử Ngôn khẽ cười sau đó ghé mặt sát lại gần Diệp Từ Ái

"Đúng vậy. Tôi thật sự rất hứng thú với em đấy. Diệp...Từ...Ái"

Hơi thở của anh thổi vào khuôn mặt cô thêm sự xúc tác giữa cơ thể anh. Cô như cảm nhận được một luồng điện nào đó vừa chạy qua người khiến tim cô đập mạnh liên hồi. Anh ta có phải bị điên rồi không?

"Nhưng mà tôi không có hứng thú với anh nha. Nên là mau trả đồ của tôi đây để tôi còn phải về nhà"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu cười khỏ cô gái này quả là không dễ đối phó.

"Đồ của em tôi đã kêu người giặt và sấy khô rồi. Họ sẽ mang lên ngay"

Cô chỉ biết "ừ" như đã hiểu rồi ngồi im bất động trên giường. Bạch Tử Ngôn suốt cả buổi cứ nhìn Diệp Từ Ái chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Cảm giác lạnh lạnh cứ dấy lên làm cô vô cùng bí bách khó chịu. Cô lén nhìn qua anh thì hai mắt liền chạm nhau lúc này cô vội vàng quay mặt đi thẹn quá hóa giận nói

"Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì? Thật khó chịu!"

"Tôi muốn hỏi em một câu" Bạch Tử Ngôn chợt trở nên nghiêm túc so với đáng vẻ đùa cợt khi nãy

"Anh muốn hỏi gì?"

"Nếu bây giờ tôi thay đồ trước mặt em thì em có cảm giác gì không?"

Nghe xong câu hỏi cả người Diệp Từ Ái run lên bần bật vì quá sốc. Cô như muốn bỏ nhào vào anh mà đánh cho anh ta đến chết. Có phải anh ta có vấn đề về thần kinh không? Mà hết lần này đến lần khác đều nói những câu khó hiểu và vô lí như vậy

"Anh cứ thử xem rồi sau đó nhà anh sẽ hốt xác anh thôi vì tôi chỉ có cảm giác muốn đánh chết anh."

"Hơ hơ...em đúng thật hung dữ"

Bạch Tử Ngôn không dám nói thêm câu gì chỉ lặng lẽ vào nhà tắm thay đồ rồi đi ra. Người làm cũng đã mang đồ đã giặt của cô lên. Tức tốc Diệp Từ Ái thay quần áo rồi chạy ngay ra khỏi nơi quý quái này.

Về đến nhà là cả người cô như sắp không còn một chút cảm giác nào. Cô gãi đầu đầy bức bối vì nhớ đến cảnh hôn nhau với tên Bạch Tử Ngôn kia. Không hiểu sao cô lại có thể hôn một người như anh ta chứ? Mà còn là nư hôn đầu? Ôi không!

Tiếng chuông điện thoại vang lên đập ngay suy nghĩ của cô

"Alo" Diệp Từ Ái uể oải nói

"Diệp Từ Ái...bữa tiệc hôm qua sao rồi vui chứ?" Giọng Lôi Vũ hờn hờ

"Vui cái con khi nhà cậu! Tổ sẽ không bao giờ giúp cậu thêm một chuyện gì nữa" Diệp Từ Ái cáu gắt nói

Lôi Vũ bên kia cũng chẳng hiểu sao cô lại cáu gắt như vậy nên dịu giọng lại hỏi

"Có chuyện gì sao Từ Ái?"

Diệp Từ Ái thờ dài rồi nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra giữa cô và Bạch Từ Ngôn

"Không có gì "

"Làm tờ cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì chứ" Lôi Vũ lúc này mới dám thở mạnh

Diệp Từ Ái chợt nhớ ra hôm nay là ngày cô phải nộp luận văn cho kì thi cuối năm. Nếu như nộp trễ chắc cô sẽ không được tốt nghiệp mất. Cô ngồi bật dậy sau đó nói gấp

"Lôi Vũ tờ phải đến trường nộp luận văn rồi nói chuyện sau nha"

Chưa kịp để bên kia trả lời cô đã lập tức cúp máy. Rồi nhanh chóng thay đồ để đến trường

Cô hốt ha hốt hải đến phòng giáo viên để tìm cô Lưu, khi vừa bước vào phòng cô lập tức đưa bài luận văn của mình cho cô ấy rồi vừa nói vừa thở

"Em xin lỗi cô...đây là bài luận văn của em...cô..."

Ánh mắt cô Lưu có phần ngạc nhiên nhìn Diệp Từ Ái sau đó đảo mắt sang bên cạnh. Lúc này cô mới nhận ra có người nữa đang đứng cạnh cô khi vừa nhìn sang cô hơi bất ngờ vì nhận ra đó là Bạch Từ Ngôn sao anh ta lại ở đây? Chẳng lẽ anh ta cũng là học sinh trường này sao?

Bạch Từ Ngôn nhìn Diệp Từ Ái một lúc rồi miệng khẽ nhếch mép cười.

"Cô Lưu...nếu cô có việc thì em xin phép hôm khác nói chuyện tiếp"

Nói rồi anh ta lập tức xoay người đi ngay lúc đi ngang qua cô tay anh ta còn cố ý lướt nhẹ chạm vào tay cô làm cả người cô khẽ run lên một cái.

Diệp Từ Ái cũng chẳng để tâm đến cái tên Bạch Từ Ngôn kia mấy. Chỉ nghĩ rằng anh ta chắc chỉ đang đùa cợt với cô thôi.

Cô Lưu đợi cho Bạch Từ Ngôn ra ngoài xong rồi lập tức nói

"Lại là em Diệp Từ Ái...lần này cũng nộp luận văn trễ. Tôi thật chẳng dám trông mong kết quả học tập của em nhưng ít ra tác phong học của em cũng phải hơn thế chứ"

Nghe cô Lưu la rầy mà Diệp Từ Ái chỉ biết cúi đầu rồi gật gù "ạ vâng". Cũng tại cái tên Bạch Từ Ngôn kia mà làm cô quên mất cả thời gian. Thật đúng là xui xẻo khi gặp phải anh ta mà

Sau khi nghe xong một bài thuyết giảng của cô Lưu. Diệp Từ Ái như muốn thủng luôn hai bên tai đi ra ngoài với tâm trạng bức bối vừa lúc đó cô đã thấy Bạch Từ Ngôn đứng trước cửa gương mặt đầy vẻ cao ngạo cùng đùa cợt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

"Xin chào! Đồ sâu rọu"

Giọng nói đầy sự giễu cợt của anh ta làm Diệp Từ Ái càng thêm khó chịu cô cau mày nhìn Bạch Từ Ngôn chằm chằm

"Hơ? Anh mới gọi tôi là cái gì?"

Bạch Từ Ngôn như muốn chọc tức cô liền bày ra bản mặt vô số tội

"Đồ sâu rọu...tôi nói em là đồ sâu rọu đó"

Lần này cô không thể nhịn nổi nữa liền cầm túi trong tay giơ lên nhắm thẳng vào anh ta mà đánh tới tấp.

Bạch Từ Ngôn không ngờ tới sẽ lại bị cô đánh nên không kịp đề phòng. Một cú giáng xuống gương mặt đẹp trai kiêu ngạo kia. Dây kéo của chiếc túi liền xước qua để lại một vết nhỏ bên gò má trái. Dù nó không lớn nhưng vẫn cảm giác đau. Máu đỏ cũng thấy.

Diệp Từ Ái vẫn không biết gì vẫn tiếp tục đánh Bạch Từ Ngôn miệng vẫn nói

"Tôi đánh chết anh...dám nói tôi là đồ sâu rọu này"

"A...em mau dừng lại đi. Em làm tôi bị thương rồi đây này"

Bạch Tử Ngôn nói bằng giọng cầu khẩn như sắp bị cô đánh đến chết thật.

Thấy sự khác lạ Arian liền dừng tay lại sau đó buông cái túi xuống nhìn anh ta. Đúng là cô làm anh bị thương thật. Vết thương cũng đang rỉ máu. Diệp Từ Ái hốt hoảng đưa mặt sát lại gần Bạch Tử Ngôn.

"Tôi mạnh tay quá rồi...anh có sao không"

Được nhìn cô ở cự li gần như thế này lại khiến cho Bạch Tử Ngôn nhớ lại buổi tối hôm qua khi anh ngắm cô đang ngủ. Bất giác tim anh như rung lên. Gương mặt liền dịu đi phần nào nhìn cô say đắm

"Không được...anh mau đi theo tôi"

Diệp Từ Ái bỗng nhiên từ trạng thái tức giận sang có lỗi liền cầm tay Bạch Tử Ngôn kéo đi một mạch trông rất tự nhiên. Hành động bất ngờ này làm cho anh càng phấn khích hơn. Miệng bất giác cong lên một đường tuyệt mỹ.

Đi một lúc thì Diệp Từ Ái bắt anh ta phải ngồi trên dây ghế phòng hội trường sau đó bỏ đi mất. Làm cho Bạch Tử Ngôn cứ tưởng cô kéo anh đi rồi bỏ mặc anh ở đây, tâm trạng cứ thấp thòm chờ đợi.

Ai ngờ từ xa bóng dáng cô gái nhỏ nhắn cầm theo một cái túi nhỏ chạy đến như thể cô gái này cũng đang chạy vào tìm anh vậy. Anh hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng cảm thấy có chút vui sướng.

"Tôi đi mua ít thuốc bôi cho anh...thật tình là do anh gây sự trước mà giờ tôi lại là người xin lỗi"

Diệp Từ Ái chạm nhẹ vào bên má anh để xem vết thương nhưng vẫn thấy uất ức.

Bạch Tử Ngôn thấy gương mặt cam chịu của cô liền không nhịn được cười. Diệp Từ Ái thấy anh ta còn có tâm trạng để cười nên không khỏi bực mình liền nói

"Anh còn cười? Xem ra là tôi quá lo lắng cho anh rồi nhỉ?"

Cô toan đứng lên bỏ đi thì tay bất chợt bị Bạch Tử Ngôn nắm lại kéo cô ngồi xuống

"Em lo lắng cho tôi sao?"

Lúc này cô mới nhận ra mình nói có hơi không đúng nhưng lỡ nói rồi có rút lại cũng không được nên thẹn quá hóa giận.

"Ai lo lắng cho anh chứ...là anh tự chuốc lấy thôi"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu cười khổ quả là một cô gái không tầm thường lại còn rất cứng miệng xem ra anh đã đánh giá quá thấp cô rồi.

"Là tôi sai...tôi sai, nhưng mà em cũng không nên ra tay mạnh như vậy. Con gái gì mà lại hung dữ"

Arian thấy anh cứ nắm chặt lấy tay cô như vậy có hơi không thoải mái nên liền kiếm cớ thoát ra

"Tôi như thế nào thì kệ tôi"

Sau khi buông tay anh ta ra Diệp Từ Ái liền lấy một miếng bông thấm chút thuốc khử trùng rồi lau nhẹ lên bên má trái của anh động tác rất nhẹ nhàng khác hẳn lúc này.

Cô chăm chú tỉ mỉ lau sạch vết máu nhỏ. Không hiểu sao cô lại cảm thấy có chút xót.

"A...aaa...em nhẹ tay thôi"

Bạch Tử Ngôn cố tình nói lớn chủ yếu là để chọc cô.

Thấy anh kêu lên đau Arian bất giác run tay nói

"Đau lắm hả? Sao tôi thấy anh đang giả vờ đau thì có. Vết thương có chút xiu mà cũng đau?"

Bạch Tử Ngôn lúc này cũng không thể giấu được nụ cười của mình vì chọc cô không thành công rồi. Đúng là giỏi nhìn người khác

"Mà anh là học sinh trường này sao?" Diệp Từ Ái tò mò hỏi

"Tôi tốt nghiệp 2 năm rồi chỉ là hôm nay có chút chuyện nên mới đến đây" Bạch Tử Ngôn nói

Anh ta tốt nghiệp rồi sao? Diệp Từ Ái không dám hỏi thêm con người này cô thật nên biết càng ít càng tốt.

Bạch Tử Ngôn thấy cô im lặng nên thuận miệng nói tiếp

"Em thất vọng sao?"

Diệp Tử Ái nghe xong liền phản bác ngay " Thất vọng gì chứ? anh thì có liên quan gì đến tôi?"

"Thất vọng vì không được gặp anh hằng ngày?" Bạch Tử Ngôn nói bằng giọng trêu đùa

Diệp Tử Ái cảm thấy thật mắc cùi sao cô phải gặp anh ta hằng ngày chứ? Đúng là tên cuồng ngạo tự tin mà, nghĩ tới đây cô nén giận liền cố tình châm miếng bông mạnh vào vết thương để hả giận. Bạch Tử Ngôn không kịp phòng bị lại kêu lên một tiếng

"Em có phải con gái không vậy? Cái gì cũng mạnh bạo"

"Ừ thôi vậy đây" cô không thể nào ở đây với anh ta thêm một giây phút nào nữa liền dán nhanh miếng băng cá nhân rồi bỏ chạy lập tức. Để mặc cho Bạch Tử Ngôn ngơ ngác nhìn theo cô phì cười

Mấy ngày liên tiếp Diệp Tử Ái cắm mặt vào việc làm thêm thời gian ở cửa hàng tiện lợi cho nên lúc nào lên trường cô đều ngủ gật nên chẳng còn quan tâm đến tên tự kiêu kia như thế nào. Cứ thế mọi thứ liên quan đến anh ta như biến mất sạch.

Tiết học triết lý ngán ngẫm mãi chưa xong Diệp Tử Ái ngáp ngán ngáp dài hết gật lên rồi gật xuống. Lôi Vũ ngồi kế bên cũng không thể tập trung liên đây đây khụy tay của cô kêu nhỏ

"Tử Ái...Tử Ái"

Cô giật mình mở mắt cố gắng ngăn không cho mí mắt sụp xuống

"Câu đạo này mệt mỏi lắm sao?"

"Hmm...tớ làm thêm mấy bữa nay nên có chút thiếu ngủ" Diệp Tử Ái uể oải đáp

Lôi Vũ cũng chịu với cô

"Câu làm tớ chẳng tập trung được gì cả"

"Vậy hà, tớ xin lỗi nha"

Nói rồi Diệp Tử Ái cũng ngồi dậy dụi dụi mắt để tỉnh táo trở lại. Nhưng dù thế nào thì con buồn ngủ cũng không thể chống lại cô bắt đầu chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Trong giấc mơ cô lại thấy Vu Dịch lúc này Diệp Tử Ái cùng anh hẹn hò ở khu công viên giải trí, gương mặt cô trông rất hạnh phúc lúc nào cũng cười thật tươi.

"Em muốn ăn kem" Diệp Tử Ái làm nũng lay lay cánh tay của Vu Dịch

Anh vui vẻ véo má cô một cái sao đó nói

"Đợi anh chút"

Lập tức Vu Dịch chạy đi tìm chỗ bán kem gần nhất.

Một cây kem hương vani vị mà cô thích ăn nhất đang ở trước mặt cô Diệp Tử Ái vui đến mức vội cầm lấy cây kem ăn. Vu Dịch dịu dàng xoa đầu cô cưng chiều

"Còn muốn ăn gì nữa không?"

Diệp Tử Ái mãi ăn mà không biết bộ dạng của mình như thế nào kem lem hết cả miệng lúc này một bàn tay nhẹ vuốt qua miệng cô chùi đi vết kem dính trên đó Diệp Tử Ái ngẩn ngơ nhìn anh cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh

"Em ăn gì mà lem hết miệng rồi nè..."

Diệp Tử Ái ngại ngùng cúi mặt e thẹn không dám nhìn Vu Dịch nữa

"Mình đi tiếp nha"

Nói rồi anh liền nắm lấy tay Diệp Tử Ái rồi dẫn đi.

Cứ thế khoảng thời gian lúc đó Diệp Từ Ái hạnh phúc hơn bao giờ hết mặc dù rất ngán ngủ nhưng cũng đủ làm cô cảm thấy cuộc sống này bớt đau thương đi.

Đang mải đắm chìm trong giấc mơ mà Diệp Từ Ái không biết tiết học đã kết thúc từ lúc nào Lôi Vũ lại thấy cô ngủ nên cũng không đành đánh thức lại gấp ngay lũ bạn của cậu rủ đi chơi nên cũng quên luôn việc gọi Diệp Từ Ái dậy.

Cánh cửa phòng học mở ra Bạch Từ Ngôn nhìn một vòng thấy bóng dáng một cô gái nhỏ nhắn đang nằm ngủ trên bàn trông chẳng ý tứ chút nào.

Bạch Từ Ngôn tiến tới thì bất gặp gương mặt quen thuộc của Diệp Từ Ái nhìn sát mặt cô trông rất thư thái lại còn mỉm cười nữa. Lần này không gặp ác mộng sao?

Bạch Từ Ngôn ngồi xuống bên cạnh Diệp Từ Ái sau đó bất giác lại ngắm nhìn cô ngủ giống đêm hôm đó. Chẳng hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy Diệp Từ Ái trong lòng anh vui hơn hẳn cảm giác rất giống như...giống như...

Anh không thể tìm được từ nào thích hợp để nói nên liền bỏ qua. Bạch Từ Ngôn không biết bộ dạng anh lúc này khiến người ta nghĩ đến một người bạn trai đang ngắm bạn gái của mình ngủ, ánh mắt dịu dàng không biết bao nhiêu cung chiêu mà ngay cả anh cũng không nhận ra.

Diệp Từ Ái trời không biết đất không hay đến khi trên mặt cảm giác như gì đó chạm vào mặt mình cô mới chợt mở mắt dậy.

Đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt của Bạch Từ Ngôn, cô giật mình nói

"Bạch Từ Ngôn? Anh sao lại ở đây?"

Bạch Từ Ngôn thấy cô tỉnh dậy tay đang vuốt ve gương mặt cô cũng thu lại. Tầm mắt cũng chuyển hướng sang chỗ khác. Lúc này là anh đang tính chạm vào cô sao? Chưa bao giờ anh lại nảy sinh cảm giác với một cô gái cả.

"Tôi để quên đồ ở đây tính qua lấy lại bất gặp một cô gái ngủ say sưa đến nhỏ dãi ở đây"

Cái gì? Diệp Từ Ái không ngờ mình lại ngủ xấu như vậy mặt có chút ngại ngùng liền thẹn quá hóa giận vội thu dọn đồ đạc

"Tôi đi ngay đây"

Khi cô chuẩn bị đi qua người của Bạch Từ Ngôn thì bị một lực kéo lại khiến cô không kịp phòng bị ngã vào lòng ngực của anh. Gương mặt xinh đẹp ngo ngắc ngắc đầu nhìn người đàn ông kia bất giác tim cô đập mạnh liên hồi cảm giác như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực vậy. Cô có thể cảm nhận được từng đường nét trên cơ thể Bạch Từ Ngôn vô cùng săn chắc còn có cảm giác âm áp đến lạ khác hẳn với gương mặt lạnh lùng của anh ta.

"Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra..."

Bạch Từ Ngôn nhìn dáng vẻ vùng vẫy trong vòng tay anh của cô cũng không giận ngược lại còn siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Diệp Từ Ái để cơ thể tuyệt mỹ của cô sát với cơ thể anh hơn.

Bạch Từ Ngôn cũng phải thừa nhận rằng cô bé này đúng là có sức ảnh hưởng rất lớn với anh có thể làm anh nảy sinh cảm giác hồi hộp trong người.

Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô kéo gần khuôn mặt cô lại sao đó cung chiêu nói

"Tôi nay em rảnh không? "

Một câu nói thốt ra từ miệng anh khiến Diệp Từ Ái không khỏi kinh ngạc, cô bối rối không biết làm thế nào. Tối nay cô thật cũng chẳng có làm gì chỉ là cô không muốn đi cùng với tên khó ưa này nên bày bộ mặt đáng tiếc ra mà nói

"Xin lỗi...nhưng tối nay tôi bận rồi"

Bạch Từ Ngôn mặc dù bị từ chối nhưng anh cũng không mấy ngạc nhiên vì anh biết chắc câu trả lời này của cô rồi! Chỉ là từ trước đến nay Bạch Từ Ngôn chưa bao giờ chủ động mời một cô gái nào cả lại còn bị phủ như vậy tâm tình anh cũng có chút cảm giác mất mát.

Qua vài giây, gương mặt Bạch Từ Ngôn làm ra vẻ như chưa từng nghe qua câu trả lời của cô vẫn tiếp tục nói

"Tôi mai?"

"Cũng không rảnh"

"Tôi hôm sau?"

"Không"

"Tôi hôm sau nữa?"

"Này! Anh có phải cố tình chọc tức tôi không?"

Sức chịu đựng của Diệp Từ Ái đạt đến cực hạn cô tức giận đến mức muốn đánh anh ta một trận rõ ràng là ý tứ cô rất rõ. Không muốn đi với anh ta nhưng anh ta lại cố tình không hiểu? Vẫn trêu đùa cô.

Thấy gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó tức giận Bạch Từ Ngôn cảm thấy có chút đáng yêu không nỡ liền chuyển sang vuốt khẽ mái tóc của cô

"Em ghét tôi vậy sao?"

Ghét? Hơ ngay từ đầu Diệp Từ Ái cũng không hẳn là ghét anh ta chỉ là sau đêm say thác loạn kia cô không còn mặt mũi nào để mà đối diện với Bạch Từ Ngôn nên mới né tránh anh như vậy.

"Anh hỏi tôi làm gì? Tự bản thân anh biết đi chứ"

Cô cố tình quay ngoắc đi chỗ khác. Ngồi trên đùi Bạch Từ Ngôn như vậy không thoải mái xú nào. Cả người cô còn như dán chặt với anh ta càng làm cô khó chịu hơn. Bất giác cô lấy tay chống đỡ lồng ngực săn chắc của Bạch Từ Ngôn cố ý đẩy đẩy ra muốn thoát. Hiểu được suy nghĩ của Diệp Từ Ái, Bạch Từ Ngôn khẽ cười nhếch môi sau đó liền trêu đùa cô

"Em đang làm gì vậy? Muốn bỏ trốn à? Nhưng mà đáng tiếc là tôi không có ý định buông em ra"

Diệp Từ Ái cố gắng nuốt giận lại thay đổi thái độ để không phải tát cho anh ta một cái. Một nụ cười gượng gạo được hiện ra

"Anh có phải là rảnh rồi lắm không? Sao cứ bám lấy tôi không buông thế? Chúng ta đâu có liên quan gì đến nhau đâu đúng không?"

"Ai nói với em là không liên quan"

Nói rồi Bạch Từ Ngôn xoay gương mặt nghiêng sang một bên để lộ miếng băng cá nhân trên gò má của anh kia ám chỉ việc cô làm

Diệp Từ Ái hiểu ra ý của anh ta cũng không liền phản bác chỉ thờ dãi một tiếng

"Tôi xin lỗi anh rồi mà? Còn giúp anh khử trùng vết thương nữa? Không phải xong rồi sao?"

Bạch Từ Ngôn nghe vậy liền cười lớn sau đó nhéo mũi cô một cái giọng trêu đùa nói

"Em nghĩ chỉ vậy là xong à? Em có biết gương mặt này đáng giá bao nhiêu tiền không? Tôi là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Ngôn Thị dùng gương mặt này gặp không biết bao nhiêu người, giờ em làm tôi ra nông nổi này làm sao tôi đi gặp đôi tác làm ăn? Nếu để mọi người biết tôi bị một cô gái đánh thành ra bộ dạng này chẳng phải không còn mặt mũi nào gặp người khác sao?"

Lý lẽ anh ta đưa ra là gì vậy? Không phải chỉ là vết thương nhỏ thôi sao có cần nghiêm trọng vậy không? Diệp Từ Ái nén lửa giận lại

"Vậy anh muốn như thế nào mới buông tha tôi đây?"

"Đi ăn tối với tôi"

"Anh..." Diệp Từ Ái mất hết sự kiên nhẫn tức giận đến không nói được gì chỉ biết điều chỉnh lại tâm trạng rồi nhìn vào mắt anh ta

"Chỉ cần đi ăn với anh thôi đúng không? Được tôi đồng ý"

Cuối cùng cô vẫn bị tên khó ưa này bắt ép bại trận lần nữa. Diệp Từ Ái khó chịu nhìn gương mặt đang cười kia mà nói.

"Bây giờ buông tôi ra được rồi chứ?"

Đạt được mục đích rồi Bạch Từ Ngôn cũng vui vẻ thả cô ra nhưng vừa được thoát khỏi anh là Diệp Từ Ái liền chạy đi ngay lập tức khiến anh không khỏi buồn cười nhìn cô. Quả là không thể nói nổi mà, ghét anh vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bữa ăn tối náo nhiệt

Chiếc siêu xe hạng nhất bóng loáng đậu hiên ngang trước cổng trường đại học T khiến không ít sinh viên của trường qua lại với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Từ trong xe một thân cao dáng chuẩn từ tốn bước xuống toát lên một khí chất lạnh đậm phúc hắc mà ai nhìn vào cũng có phần e sợ.

Mặc dù vậy nhưng với gương mặt điển trai cao ngạo đó cũng đủ làm tim của các nữ sinh trong trường phải loạn lên. Một đám nữ sinh tụ tập phấn khích chụp ảnh của người đàn ông đó rồi nhanh chóng pose lên diễn đàn trường, nhanh chóng trang web trường cũng sập vì độ truy cập và yêu thích quá nhiều.

Ở trong phòng học Diệp Từ Ái đang mải mê nghe giảng thì trên bàn chiếc điện thoại của cô rung lên, trên màn hình hiện ra một dòng tin nhắn

"Em mau ra ngoài cổng trường! Tôi đang đợi em"

Vừa nhìn thấy dòng tin nhắn đó là cô lập tức úp điện thoại xuống mặt bàn chẳng thèm ngó ngang gì đến vì cô biết tin nhắn này là của tên Bạch Tử Ngôn kia.

Ở ngoài cổng trường sao? Anh ta cũng biết nói đùa? Sao lại đợi cô chứ?

Diệp Từ Ái nhanh chóng quay lại bài giảng và cố gắng không để ý đến anh ta nữa. Đột nhiên Nhã Tịnh bạn thân nhất của cô quay sang kéo cô lại rồi nói thầm

"Từ Ái...cậu mau xem nè, tin tức nóng hổi mới cập nhật trên diễn đàn trường đây " nam thần siêu xe" xuất hiện trước cổng trường mình nè"

Từ trước tới giờ Diệp Từ Ái rất ít khi quan tâm hay đọc tin tức trên diễn đàn của trường trừ khi có tin liên quan đến kì thi hay hoạt động gì đó thôi. Nên khi nghe Nhã Tịnh nói vậy cô cũng chẳng để ý lắm

"Cậu để yên mình nghe giảng xem nào! Mình không quan tâm đến nam thần gì của cậu đâu"

Nhã Tịnh lúc này có phần phấn khích hơn liền đưa hẳn điện thoại của cô cho Diệp Từ Ái xem

"Cậu xem thử đi! Đúng là nam thần thật đấy không đùa đâu! Anh ấy đẹp trai quá đi mà...cậu mà không xem thì đúng là lãng phí đấy"

Từ màn hình điện thoại gương mặt Bạch Tử Ngôn dần hiện rõ trước mắt cô. Diệp Từ Ái mắt mở to có chút không tin liền giật lấy điện thoại của Nhã Tịnh xem cho rõ.

"Anh ta thật sự...thực sự..."

Cô thật không ngờ là tên khó ưa đó đúng là đang đợi cô ở trước cổng trường thật miệng còn đang mấp máy thì Nhã Tịnh chen ngang

"Đẹp trai! Tớ nói cậu rồi mà...nam thần siêu..."

Chưa kịp nói hết câu Nhã Tịnh đã thấy Diệp Từ Ái thu dọn sách vở rồi chạy nhanh ra khỏi cửa để lại cô ngơ ngác nhìn.

"Vậy mà kêu không quan tâm!"

Ngoài trường giờ đông người xem đến mức Diệp Từ Ái khó khăn lắm mới chen lẫn ra khỏi cổng. Cả đám sinh viên nữ đứng chắn ngang phía trước không cho cô đi ra. Mọi người đều đang rất tò mò không biết "Nam thần" này từ đâu xuất hiện và đang đợi ai?.

Bạch Tử Ngôn không quan tâm đến xung quanh thế nào trong lòng anh giờ đây đang rất nóng lòng không biết cô bé kia đến giờ vẫn chưa thấy đâu? Có phải không tin anh không? Nếu vậy thì thật phiền phức.

Trong đám đông một thân hình bé nhỏ mảnh mai đang bị chen ép. Bạch Tử Ngôn liền nhận ra đó là Diệp Từ Ái vừa trông thấy cô miệng anh không tự chủ được liền cong lên một đường tuyệt đẹp.

Sải từng bước chân nhẹ nhàng tiến tới gần chỗ cô tất cả nữ sinh đứng gần đó đều đang mong chờ hồi hộp nam thần sẽ đến bên chỗ của mình nên đa phần sẽ tự động di chuyển lên trước do đó mà Diệp Từ Ái bị xô lên phía trên liền không cẩn thận vấp chân té ra đằng trước

Khi cô sắp sửa ngã ra đất thì Bạch Tử Ngôn liền nhanh chân bước đến đỡ lấy cô. Một màn như vậy khiến mọi người xung quanh kinh ngạc mà cô cũng không kịp phòng bị gì. Cánh tay rắn chắc vòng qua chiếc eo nhỏ của cô siết chặt, ánh mắt Bạch Tử Ngôn cố định nhìn Diệp Từ Ái. Vẻ mặt hoảng hốt của cô khiến anh không khỏi bật cười.

"Em vội gặp anh vậy sao?"

Diệp Từ Ái vừa bị anh ôm chặt lại còn bị chọc như vậy không nhịn được thăm thẳm một câu

"Đồ điên! Ai thèm gặp anh chứ? Có phải anh tự phụ quá mức rồi không?"

Cái miệng nhỏ nhắn này của cô vẫn cứng như vậy khiến Bạch Tử Ngôn càng muốn trêu đùa cô thêm. Cánh tay dùng lực siết chặt hơn không cho cô có cơ hội chạy thoát tay còn lại nâng cằm cô lên lạnh lùng nói

"Cái miệng này của em đáng người cũng rất đáng yêu đấy! Làm tôi thật muốn cắn một cái..."

Anh!

Lúc này mọi ánh mắt và sự chú ý đều dồn vào hai người phía trước. Các nữ sinh khác nhìn một màn như vậy cũng không khỏi ghen tị. Một đám khác thì nhân cơ hội chụp ảnh đăng tin.

Phát hiện ra sự bất thường xung quanh Diệp Tử Ái có phần gượng gạo đẩy đẩy Bạch Tử Ngôn

"Này! Đây là trước cổng trường đấy. Anh mau buông tôi ra đi, mọi người đang nhìn kia"

"Buông em ra cũng được thôi. Nhưng hôm nay em phải đi với tôi"

Đi với anh ta? Chuyện gì đây? Cô đang trong giờ lên lớp mà! Nếu không phải bị anh làm cho một màn kinh ngạc gây sập mạng của trường thì cô cũng không lết cái xác này đi ra đuổi anh ta đi.

"Đi đâu? Tại sao tôi lại đi với anh chứ?"

Bạch Tử Ngôn thừa biết cô không đồng ý dễ dàng cũng không ngần ngại nói

"Em cũng mau quên nhì...em đã hứa sẽ cùng tôi đi ăn tối rồi mà"

Ăn tối sao? Việc này cô không nghĩ sẽ xảy ra nhanh như vậy, lúc đó cũng chỉ là thuận miệng đồng ý để thoát khỏi anh ta thôi giờ chắc có lẽ là không xong rồi. Nếu như anh ta thật sự bám lấy cô không buông há chẳng phải cả đời này của cô tiêu luôn sao? Không được! cô không thể để tên khó ưa này hủy hoại cuộc đời của cô được

"Nhưng mà...tôi còn phải lên lớp"

"Không cần! Ngày hôm nay của em thuộc về tôi"

Một câu nói đầy bá đạo của Bạch Tử Ngôn làm Diệp Tử Ái ngẩn ra. Ngay sau đó liền đưa cô ngồi vào trong xe rồi trực tiếp lái đi không để cô có cơ hội phản kháng.

Không khí trong xe lúc này im lặng đến đáng sợ chỉ nghe thấy tiếng tim cô đập thình thịch, cô tò mò lén liếc mắt nhìn sang chỗ ghế lái Bạch Tử Ngôn lúc lái xe lại rất tập trung góc nghiêng của anh quả đúng là đẹp đến không tả được. Dù đang lái xe nhưng vẫn toát lên vẻ lạnh lùng khác hẳn với lúc anh trêu đùa cô. Không hiểu sao Diệp Tử Ái lại cảm thấy anh ta rất lạ không nói một câu nào với cô cả mà cô cũng không biết nên làm gì với không khí này chỉ lẳng lặng quay đầu nhìn bên ngoài cửa kính xe ngắm dãy phố hai bên đường.

Có lẽ là do tối hôm qua thức khuya lại dậy sớm cộng thêm không gian im ắng thế này nên cảm thấy có chút mệt mỏi. Cơ thể cô cũng bất giác tìm một tư thế thoải mái rồi dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Bạch Tử Ngôn đang chăm chú lái xe lúc quay sang nhìn xem cô thế nào thì lại thấy cô tựa đầu vào cửa xe ngủ ngon lành. Nhìn cô ngủ như vậy bất chợt anh cảm thấy cô gái này thật khó hiểu. Vào lúc này rồi mà cô còn có tâm trạng ngủ sao? Có phải anh không có sức hấp dẫn nào không? Ngồi bên cạnh anh chán vậy à?

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ cho phép bất kì cô gái nào bước lên xe của anh cả. Lại càng không trực tiếp lái xe, đa số đều có người lái đưa đón anh đi mà thôi. Vậy mà hôm nay chẳng hiểu sao lúc cô nhận lời ăn tối cùng anh thì anh liền đích thân chạy xe tới trường đón cô. Vừa nhìn thấy cô liền vui hơn hẳn.

Nhìn dáng vẻ ngủ của cô thật thoải mái trông như rất mệt mỏi, ngày thường cô bận lắm sao? Không có thời gian để ngủ? Nghĩ tới đây tâm tình Bạch Tử Ngôn trầm xuống có cảm giác thương xót.

Chiếc xe vẫn chạy trên đường có nhiều khúc đường dốc anh cũng cố gắng lái nhẹ nhàng để không ảnh hưởng đến cô. Sự quan tâm nhỏ nhặt này đến anh cũng không nhận ra chỉ là không muốn làm cô thức giấc.

Đến nơi, Bạch Tử Ngôn dừng xe lại sau đó mở chốt an toàn quay sang toan tính gọi cô dậy lại nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp lúc ngủ này của cô không kìm lòng được ngắm nhìn chăm chú, bình thường cô gặp anh đều rất cứng đầu không nghe lời vậy mà lúc ngủ lại trầm ổn giống như nàng tiên đang ngủ say vậy. Tay Bạch Tử Ngôn nhẹ nhàng vén những cọng tóc con trên gương mặt cô sau đó ánh mắt dần chuyển hướng xuống chiếc cổ trắng nõn rồi xương quai xanh lấp ló trong chiếc áo sơ mi cô mặc. Vòng một dây đàn ẩn hiện trong đó nhấp nhô theo từng nhịp thở khiến hô hấp của Bạch Tử Ngôn có chút khó khăn anh cố gắng kìm chế lại dục vọng đang dần nhen nhóm trong cơ thể của mình lại.

Mọi nỗ lực của anh đều bị dập tắt Diệp Tử Ái thản nhiên "ừm" một tiếng quay người sang. Giờ đây Bạch Tử Ngôn có thể nhìn thấy rõ mọi thứ trong lớp áo mỏng kia. Đôi môi anh đào xinh xắn như đang mời gọi anh đến thưởng thức. Bạch Tử Ngôn hít một hơi sâu sau đó liền nhanh chóng áp môi mình vào môi cô nụ hôn bất ngờ khiến Diệp Tử Ái hoảng hốt, cô mở to mắt nhìn Bạch Tử Ngôn.

Hai tay theo phản xạ đẩy anh ra nhưng lại bị anh đi trước một bước bắt gọn lấy để lên đỉnh đầu.

"Ừm...anh...buông ra"

Chiếc lưỡi bá đạo vẽ theo đường môi của cô thỏa sức trêu đùa. Diệp Tử Ái cố gắng phản kháng, thân thể uốn éo như muốn thoát khỏi anh nhưng vô tình

lại ma sát vào lồng ngực rắn chắc của anh hơn. Lửa trong người Bạch Tử Ngôn càng lớn anh có thể cảm nhận được sự mềm mại ở nơi đầy dãi của cô.

Chết tiệt!

Anh lại muốn cô ngay lúc này. Diệp Tử Ái bị anh hôn đến mức khó thở liền toan há miệng kêu thì ngay lập tức chiếc lưỡi điêu luyện thừa cơ hội xông tới chiếm lấy khoang miệng cô quấn lấy chiếc lưỡi thom tho nhiệt tình hút lấy mọi sự ngọt ngào trong miệng cô.

"Ừm...đồ khôn!"

Diệp Tử Ái tức giận đến mức muốn giết người, cô thật không nghĩ rằng tên Bạch Tử Ngôn này lại thừa dịp cô ngủ say mà chiếm tiện nghi. Thật đáng chết!.

Bàn tay bắt đầu không an phận của Bạch Tử Ngôn cũng di chuyển trên cơ thể cô, nhanh chóng tay của anh đã luồn vào trong chiếc áo sơ mi mỏng manh của cô chạm vào từng tấc da thịt trắng mịn. Cảm giác mềm mại khiến đầu Bạch Tử Ngôn như muốn nổ tung anh không ngần ngại du ngoạn khắp cơ thể cô khao khát được chiếm lấy.

Diệp Tử Ái hoảng loạn cố gắng thoát ra khỏi sự khống chế của Bạch Tử Ngôn nhưng tất cả đều vô dụng, dần cô cảm thấy cơ thể bắt đầu có phản ứng theo từng di chuyển của Bạch Tử Ngôn, cô bất lực lắc đầu.

Không được!

Bạch Tử Ngôn rời khỏi môi cô hôn dần xuống chiếc cổ trắng ngần hút lấy hương thơm dịu nhẹ từ cơ thể cô.

"Tử Ái...tôi thật sự không kìm chế được nữa rồi"

Diệp Tử Ái vận vẹo thân thể mềm mại, cô bất giác cắn chặt răng ngăn không để mình bật ra tiếng rên rỉ kinh người.

"Anh mau buông tôi ra...dừng lại đi"

Dừng lại? Bạch Tử Ngôn khó khăn tìm nơi ẩn nấp của cô chiếc áo sơ mi nhanh chóng được anh cởi ra vứt ra sau xe. Đôi gò bồng tuyệt đẹp hiện ra trước mắt khiến anh thắm mắng một câu, bình thường cô ăn mặc đều rất giản dị kín đáo không ngờ lại che giấu đi một tác phẩm mê người đến như vậy.

Bạch Tử Ngôn liền cúi xuống hôn vào nụ hoa xinh đẹp đỏ hồng đang dựng đứng kia, tay anh cũng tích cực xoa nắn cảm giác thoải mái xông lên đại não của Diệp Tử Ái cô bất lực chịu trận tiếng rên khe khẽ bật ra trong vô thức.

"Tử Ái...cô thật đẹp"

"Anh...quá...đáng...um"

Thấy cô không còn phản kháng Bạch Tử Ngôn cũng dần buông lỏng tay cô ra sau đó cật lực mút lấy đôi tuyết trắng.

Diệp Tử Ái cắn răng hai tay cô nắm chặt lấy ghế ngồi. Từng đợt công kích của Bạch Tử Ngôn làm cô không thể chịu đựng nổi dù gì cô cũng chỉ mới 20 tuổi loại chuyện như thế này cô chưa từng trải qua lại càng không có kinh nghiệm cơ thể cũng tự giác nghe theo lời sai khiến tà ác của Bạch Tử Ngôn.

Trong cơn mê man bỗng tiếng chuông điện thoại của cô vang lên kéo lý trí của Diệp Tử Ái trở lại cô đẩy mạnh Bạch Tử Ngôn ra sau đó liền lấy điện thoại bắt máy

"Tử Ái...mau cứu mình" giọng Lôi Vũ kêu thảm thiết

"Cậu sao vậy?" Diệp Tử Ái lo lắng nói

"Tớ bị Lâm Lâm gạt lấy hết tiền rồi giờ tớ đang bị mắc kẹt ở một đoạn đường...không bắt được xe...huhu"

Sao? Diệp Tử Ái lấy tay đỡ lấy trán. Tên Lôi Vũ này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Cứ suốt ngày truêu hoa ghẹo bướm giờ bị hoa bướm bắt lấy. Thật đáng đời! Nếu như ba mẹ cậu ta mà biết con trai mình đường đường là người thừa kế gia sản lại bị một cô gái lừa đến mức lang thang ngoài đường thế này chắc hai bác Lôi tức đến không muốn sống nữa.

"Thôi được rồi...mà cậu đang ở đâu?"

"Tớ đang ở đoạn XX ngay chỗ cây cầu...cậu mau đến cứu tớ đi. Tớ sắp lạnh chết rồi nè" Lôi Vũ run rẩy nói

"Được! Tớ qua đón cậu ngay"

Nói rồi cô cúp máy sau đó nhìn xung quanh xe tìm áo sơ mi của mình. Bạch Tử Ngôn ngồi bên cạnh quan sát nhìn cô sau đó lạnh lùng nói.

"Cô định đi đâu?"

Diệp Tử Ái giờ đây không muốn nhìn thấy mặt của anh ta chỉ cúi đầu trả lời

"Đi cứu bạn tôi"

Bạch Tử Ngôn cố gắng áp chế lại tâm trạng sau đó quay ra ghế sau lấy áo cho cô.

Tìm được áo cô nhanh chóng mặc vào bởi vì khi này do quá gấp mà khuy áo đều bị Bạch Tử Ngôn làm bung ra hết nên giờ cô không biết phải làm sao.

Thấy vậy Bạch Tử Ngôn cũng có chút áy náy liền cởi chiếc áo vest đang mặc của mình ra sau đó toan chồm qua người cô khoác vào.

Không đoán trước hành động của anh nên Diệp Từ Ái theo phản xạ lùi ra phía sau sợ hãi giữ chặt lấy áo

"Anh định làm gì...tôi...tôi sẽ kiện anh"

Kiện? Bạch Tử Ngôn khẽ cười sau đó giọng trầm thấp nói

"Em kiện tôi vì tội gì?"

Hơ! Đến giờ phút này mà anh ta còn hỏi cô sao? Lửa giận kìm chế bao lâu liền bộc phát cô nói lớn.

"Anh đừng có mà giả bộ ngây thơ không biết! Lúc này anh nhân lúc tôi ngủ liền chiếm tiện nghi xâm sở tôi giờ anh còn hỏi tôi sao?"

Bạch Tử Ngôn không ngờ cô sẽ trả lời như vậy gương mặt vẫn không chút thay đổi biểu cảm chỉ có phần tối đi, khí lạnh bao trùm lấy cả xe.

Diệp Từ Ái sợ rằng cô sẽ bị tên điên này làm loạn lần nữa nên hết sức e dè không dám nhìn anh ta nữa.

Ngược lại Bạch Tử Ngôn không giận còn ném chiếc áo vest cho cô rồi nói

"Mau mặc áo vào đi! Nếu không tôi lại không kìm chế được thú tính của mình thì em đừng có trách"

Nghe xong, một cơn gió lạnh khẽ lướt qua người cô. Ngay lập tức Diệp Từ Ái khoác tạm chiếc áo của anh ta sau đó liền mở cửa định bước xuống xe, một giây sau tay lại bị một lực kéo về nắm chặt lấy.

"Em tính trong bộ dạng này đi gặp bạn em sao?"

Hả? Diệp Từ Ái không hiểu

Cô gái này thật không biết ý tứ không lẽ lại không biết cơ thể của mình có thể quyến rũ đàn ông hay sao? Nếu anh để cô đi một mình trên đường trong bộ dạng như thế này thế chẳng phải sẽ bị mấy tên đàn ông khác nạt sao?

Bạch Tử Ngôn không nghĩ rằng mình lại quan tâm đến sự an toàn của cô như vậy. Anh không muốn bất kì người đàn ông nào khác nhìn thấy cơ thể hay chạm vào cô mà chỉ có anh mới được phép làm như vậy

"Cô không hiểu à? Cô một mình đi như vậy thì ngay cả bản thân cô cũng không giữ được an toàn để cứu bạn của mình đâu! Mau lên xe tôi đưa cô đi"

Nói rồi Bạch Tử Ngôn lạnh lùng quay mặt sang chỗ khác rồi đạp chân ga phóng đi.

Diệp Từ Ái không ngờ rằng anh ta cũng lo lắng cho cô như vậy nên chỉ im lặng để anh ta đưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Đường XX

Lôi Vũ lạnh run người ngồi co rút bên cầu, từ xa ánh đèn xe chiếu thẳng vào anh làm anh nheo mắt lại nhìn. Diệp Từ Ái thấy Lôi Vũ liền bước xuống xe chạy nhanh đến

"Lôi Vũ? Cậu không sao chứ?"

Vừa thấy cô Lôi Vũ liền lao đến ôm chầm lấy rồi nức nở như đứa trẻ con tìm được mẹ

"Từ Ái...huhu...cuối cùng cậu cũng đến rồi"

"Được rồi...ai kêu cậu suốt ngày trắng hoa chơi bời giờ gặp được đối thủ rồi đó! đáng đời" Diệp Từ Ái tranh thủ mĩa mai Lôi Vũ vài câu.

"Cái con nhỏ Lâm Lâm này nếu để tớ gặp lần nữa tớ nhất định sẽ tính sổ với nó"

Từ xa Bạch Từ Ngôn nhìn thấy Lôi Vũ đang ôm Diệp Từ Ái ánh mắt lướt qua tia lạnh lùng, bước nhanh đến kéo tay Diệp Từ Ái về phía mình sau đó nhìn Lôi Vũ nói.

"Cậu không sao là tốt rồi! Là đàn ông dám làm dám chịu"

Lôi Vũ không ngờ Diệp Từ Ái lại đi chung với người khác nên ánh mắt ngạc nhiên nhìn anh ta hỏi

"Anh là ai? "

"Tôi?" Bạch Từ Ngôn khẽ liếc nhìn Diệp Từ Ái

Nhận ra ánh mắt của anh, cô liền nhanh chóng chen ngang "À à...đây là bạn của mình, anh ấy thuận đường nên đưa mình đi thôi"

Bạn sao? Bạch Từ Ngôn nhếch mép cười cũng không nói gì thêm, cô muốn gọi anh sao cũng được.

"Được rồi...mau đi về thôi"

Diệp Từ Ái không để Lôi Vũ thêm đề ý đến anh ta nữa nên liền đẩy cậu ta lên xe rồi nhanh về nhà.

Trên xe, Lôi Vũ ngồi sau im lặng quan sát tình hình, cậu cảm thấy người đàn ông này rất quen nên ngay sau đó không nhịn được nói

"Cho hỏi anh tên gì?"

Bạch Từ Ngôn không buồn nhìn Lôi Vũ chỉ lãnh đạm đáp lại một câu "Bạch Từ Ngôn"

"Bạch Từ Ngôn sao? anh bao nhiêu tuổi rồi...tôi thấy hình như anh lớn hơn bọn tôi đúng không? Sao Từ Ái lại quen biết anh?"

Diệp Từ Ái ngồi bên cạnh lo lắng nhìn anh ta nói bậy bạ chắc chắn Lôi Vũ sẽ hiểu lầm mất. Cô thật không muốn Lôi Vũ sẽ biết về mối quan hệ giữa cô và anh ta nên nhanh chóng tìm cách chen ngang, ai ngờ khi chưa kịp mở lời đã bị Bạch Từ Ngôn nói trước

"Tôi năm nay 26 tuổi...hiện đang làm CEO của tập đoàn Ngôn Thị"

Về sau anh không định trả lời vì anh biết được ánh mắt mà Diệp Từ Ái nhìn anh là ý gì, nên anh cũng thuận theo ý cô.

Nghe xong Diệp Từ Ái thờ phào nhẹ nhõm anh ta thật sự hiểu được cô đang nghĩ gì sao?

"Ngôn Thị? Vậy anh chính là Ngôn Tổng trong truyền thuyết sao?" Lôi Vũ phấn khích như gặp được thần tượng đến mức muốn nhảy ra đằng trước để nhìn thật kĩ anh

Thấy vậy Diệp Từ Ái không khỏi khó hiểu cái gì mà trong truyền thuyết?

"Này Lôi Vũ cậu đang nói đến truyền thuyết nào?"

Lôi Vũ thấy mặt cô đang ngơ ra không hiểu gì bèn thở dài lắc đầu, đúng là đứa bạn thân này chỉ biết đi học và đi làm thôi nên chẳng cập nhật gì cả, do vậy cậu cũng không trách được cô liền tận tình giải thích

"Anh ấy chính là Ngôn Tổng người đã giúp Ngôn Thị vươn lên đứng nhất nhì trong mọi lĩnh vực ở thành phố Đế Đô này chỉ trong 2 năm nhận chức, chưa kể còn đẹp trai thuộc hàng cực phẩm được không ít báo chí khen ngợi, phải nói là một người vừa có tài lại còn có sắc nếu chưa gặp qua chắc chắn cũng không ai tin trên đời này lại có một người xuất chúng như vậy. Hôm nay tớ thật có phúc khi được tận mắt nhìn thấy Ngôn Tổng còn được anh cho đi nhờ xe nữa... đời này của tớ mãn nguyện rồi"

Lôi Vũ bày bộ dạng đầy ngưỡng mộ khi nói về Bạch Từ Ngôn khiến Diệp Từ Ái thấy thật chướng mắt. Chẳng phải chỉ có vẻ bề ngoài thôi sao? Nếu như cậu ta mà nhận ra con người thật của tên ác ma cuồng ngạo này thì chắc sẽ không dùng ánh mắt đó để mà nhìn anh ta đâu.

Bạch Từ Ngôn liếc mắt sang nhìn cô thấy gương mặt có vẻ như không đồng tình của cô mà khẽ cười. Cô thật sự ghét anh! Dù sao anh cũng không có ý định giải thích nên chỉ lẳng lặng lái xe

Ở hội trường đang nhốn nháo lên vì tin tức Diệp Từ Ái được nam thần siêu xe đón trước cổng trường. Cô ngay khi đến lớp đã cảm nhận mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình nên có chút không thoải mái lại càng cảm thấy khó hiểu liền kéo tay Nhã Tịnh hỏi

"Này! Cậu có cảm thấy là mọi người đều đang bàn tán về tớ không?"

Nhã Tịnh ngồi kế bên thân nhiên không ngó ngang gì đến Diệp Từ Ái giận dỗi nói

"Cậu còn hỏi tớ? Tin tức và ảnh chụp cậu với nam thần đang tràn ngập trên trang web trường kia Cậu mau giải thích cho tớ biết là cậu và nam thần kia có quan hệ gì sao anh ta lại đến đón cậu?"

Đột nhiên bị tra hỏi Diệp Từ Ái ngạc nhiên, lúc này cô mới hiểu ra mọi chuyện, thật đáng ghét mà! hèn gì mọi người đều nhìn cô bằng con mắt ghen ghét như vậy

"Tớ làm gì có quan hệ với anh ta...chỉ là có chút chuyện nên mới đi với anh ta thôi"

Nhã Tịnh nhìn cô với cặp mắt dò xét nghi ngờ không biết lời cô nói là thật hay không?

"Ày da...bạn thân Nhã Tịnh ơi, cậu cũng hiểu tớ rồi mà tớ không có gặt cậu đâu, thật sự là không có"

Nhã Tịnh lúc này mới thả lỏng nhìn cô gật đầu "Được rồi...Nhưng mà giờ cậu nổi lấm đấy, đám người Trần Hiểu Linh đang bêu rếu cậu khắp nơi nói cậu là được đại gia bao nuôi kia"

Nghe xong Diệp Từ Ái liền nổi giận, Sao? Bao nuôi? Thật là quá đáng mà. Từ trước tới giờ cô và Trần Hiểu Linh đều không ưa gì nhau, nhiều lần đám người đó đều tìm cách kéo cô xuống hại cô không biết bao nhiêu lần nhưng cô đều không màng quan tâm đến vì cô biết dính vào chỉ có thêm rắc rối thôi. Lần này quả thực là không nhịn nổi mà!

Vừa nhắc tới thì từ xa nhóm người Trần Hiểu Linh tự nhiên đi đến, vẻ mặt vẫn luôn kiêu căng khinh bỉ nhìn Diệp Từ Ái băng quơ nói

"Áy...người cũ vừa đi thì liền kiếm ngay đại gia khác mà bám lấy, đúng là không biết xấu hổ còn dám vác mặt đi đến trường nữa chứ"

Mấy người bạn đi cùng với cô ta cũng hòa theo cười ha hả, Nhã Tịnh nhìn thấy vậy churong mắt không chịu nổi liền lớn tiếng đáp lại

"Cũng có người suốt ngày đi gây sự kiếm chuyện với người khác...muốn kiếm đại gia để mà bám vào nhưng rất tiếc là bám không được nên quay ra nói đây mà. "

"Cô vừa nói cái gì" Trần Hiểu linh tức giận toan lao đến

Diệp Từ Ái lao đến chắn ngang mặt cô ta, Nhã Tịnh phía sau cũng liền ngồi bật dậy

"Cô đừng có mà quá đáng"

Trần Hiểu Linh cười khẩy hống hách nhìn Diệp Từ Ái

"Dám làm dám nhận...đừng có ở đó mà giả bộ ngây thơ chiều đó chỉ có tác dụng với Vu Dịch thôi"

Nhắc đến Vu Dịch tâm tình cô chợt nặng xuống, cổ họng như có gì đó chặn ngang không thể nói được gì. Tim cô cũng nhói lên một hồi

"Hơ...Vu Dịch không có ở đây là cô liền tìm ngay một người đàn ông khác để mà giải tỏa cô đơn đúng là trơ trẽn mà" Trần Hiểu Linh nhìn bộ dạng của Diệp Từ Ái thừa thê nói tiếp

Lúc này cô không thể chịu đựng được nữa giờ tay lên mạnh mẽ tát xuống mặt của cô ta. Bị ăn một cú tát đau đớn Trần Hiểu Linh như nhím xù lông liền bổ nhào vào Diệp Từ Ái túm tóc cô lại. Nhã Tịnh bên cạnh cũng tiến đến toan đánh trả lại bị 2 đứa bạn đi cùng cô ta lao đến đánh

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến mọi người trong phòng trở tay không kịp đứng nhìn một đám túm tóc tát nhau

"Con nhỏ này...mà dám đánh tao?" Trần Hiểu Linh như phát điên tát vào mặt Diệp Từ Ái một cái

Cảm giác đau truyền đến bên gò má trái, tóc cô bị túm đau đến nỗi muốn rách cả da đầu chỉ cố gắng cầm cự giữ chặt tay cô ta lại

"Mau buông tôi ra...Cô đừng có mà quá đáng"

Nhã Tịnh một mình chống lại 2 người kia cũng không khá hơn muốn giúp cô mà không được

Cả phòng được phen náo nhiệt chẳng ai vào can ngăn chỉ đứng tụ tập đông đúc xem chuyện vui.

Lúc này Lôi Vũ đang đi trên hành lang từ xa trước phòng hội trường đang có một đám người bu đông liền tò mò chạy đến, ai ngờ khi mới chen chân được vào đám đông đã nghe tiếng hét của Diệp Từ Ái ngay lúc đó cậu hét hoảng nhìn cảnh tượng trước mắt mà không tin nổi liền lao thẳng đến can ngăn

"Này! Các cậu làm gì vậy? Mau buông ra"

Một mình Lôi Vũ nhào đến tóm lấy tay của Trần Hiểu Linh cố gắng gỡ ra "Cậu điên rồi à? Mau buông cậu ấy ra?"

Cô ta như không nghe thấy gì vẫn tiếp tục đánh Diệp Từ Ái.

"Cậu!..." Lôi Vũ gần như không thể kiểm soát nổi tình hình một mình cậu quả là không cần nổi 5 đứa con gái mà

Đang không biết phải làm sao thì đột nhiên tay Trần Hiểu Linh bị một lực nắm chặt rồi dùng sức hất văng cô ta ra. Do sức hơi mạnh nên cô ta té xuống đất kêu lên một tiếng đau đớn. Lôi Vũ được một phen bất ngờ.

Ngay khi được thoát ra khỏi sự điên loạn của Trần Hiểu Linh, Diệp Từ Ái như mất phương hướng chóng mặt ngã xuống đúng lúc đó cô lại ngã vào lòng ngực ấm áp cùng hơi thở quen thuộc. Cô ngẩng mặt lên nhìn người đỡ mình, là anh ta Bạch Từ Ngôn?

Sao anh ta lại ở đây? Có phải mình bị đánh cho hoa mắt rồi không?

Thấy bộ dạng yếu ớt của cô tim của anh như mới bị ai đó dùng dao cứa vào nhìn cô dịu dàng nói

"Có sao không?"

Cô lắc đầu cố gắng đứng thẳng dậy nhưng Bạch Từ Ngôn vẫn không buông cô ra chỉ nhẹ nhàng đỡ cô rồi ôm chặt lấy. Tia lạnh lùng lướt qua gương mặt Trần Hiểu Linh đang tức tối kia

Cô Lưu đi phía sau Bạch Từ Ngôn ngay lập tức quát lớn

"Các em coi đây là đâu mà dám ngang nhiên đánh nhau trong trường? Có muốn tôi đuổi học hết không?"

Lôi Vũ thấy Diệp Từ Ái đang dựa vào lòng Bạch Từ Ngôn cũng yên tâm được phần nào, tầm mắt lại vô tình lướt qua một gương mặt khác đang xanh xao thờ dốt trên trán còn có một vết máu đỏ trông đáng thương không kém liền chạy đến

"Cậu không sao chứ?"

Nhã Tịnh bắt lực cổ trụ vững nhìn Lôi Vũ

"Tôi không sao! cảm ơn..."

"Tất cả các em mau lên phòng gặp tôi ngay"

Nói rồi cô Lưu hậm hực tức giận đi nhanh ra ngoài, đám người Trần Hiểu Linh cũng cắn răng nghiêng lợi nhìn Diệp Từ Ái

"Mày cứ đợi đấy"

Nói xong cô ta dặm chân đi theo cô Lưu

Diệp Từ Ái cũng toan đi theo thì lại bị một lực nhắc bổng lên khiến cô hoảng hốt la lên một tiếng "Á"

Lôi Vũ cùng Nhã Tịnh bên cạnh đều kinh ngạc mắt chữ A miệng chữ O nhìn Bạch Từ Ngôn đang bế cô

"Anh làm gì vậy mau buông tôi ra" Diệp Từ Ái vùng vẫy

Bạch Từ Ngôn sắc mặt căng như sợi dây đàn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nói

"Im lặng"

Không hiểu sao lúc này cô lại không dám chống cự nữa ngoan ngoãn để anh bế đi

Lôi Vũ đứng im bất động dường như vẫn còn ngơ ngác, Nhã Tịnh thấy vậy liền khẽ cười sau đó lấy khủy tay huých vào Lôi Vũ một cái

"Cậu ấy đi rồi"

Lôi Vũ giật mình quay sang nhìn Nhã Tịnh

"Ồ...Sao tôi cảm thấy chuyện này sai sai thế nào đấy? À mà sao Từ Ái và cô bị đám Hiểu Linh đánh vậy?"

Nhắc tới thôi là cả người Nhã Tịnh chột đầu liền thảm máng một câu

"Đáng ghét! Cậu nghĩ Từ Ái sẽ đi gây chuyện trước sao?"

"Tất nhiên là không rồi! 2 người các cậu cũng không biết nhin sao?"

Nhìn? Nói tới đây Nhã Tịnh như bị chọc tức liền lớn tiếng nói

"Câu tưởng bọn tôi không nhịn sao? Nhưng mà sức chịu đựng có giới hạn...Cũng đâu phải thánh"

Lôi Vũ gạt gù hiểu ý sau đó lại thấy Nhã Tịnh khẽ rên đau một tiếng bất giác cậu nhìn lên vết thương trên trán do khi nãy đánh nhau liền kéo tay Nhã Tịnh đi kèm theo lời nói

"Cậu bị thương rồi! mau đi theo tôi "

Nhã Tịnh bất ngờ trước hành động của Lôi Vũ nên không kịp phản kháng chỉ lặng lẽ đi theo sau. Quen biết cậu ta cũng lâu nhưng chưa bao giờ tiếp xúc gần như vậy. Bình thường cậu ta rất kêu lêu lổng lại có tính trăng hoa nên cô cũng tự giác không để ý đến cậu mà hôm nay cô lại cảm thấy một bộ mặt khác mà trước giờ chưa thấy ở Lôi Vũ, chỉ là nắm tay cô thôi mà cũng đủ khiến cô có chút cảm giác ấm áp.

Bạch Tử Ngôn bế Diệp Tử Ái đến một nơi yên tĩnh trong trường sau đó đặt cô ngồi xuống, anh nhìn sơ lượt từ trên xuống xem xét xem cô có bị thương chỗ nào không cuối cùng dừng ngay lại nơi khoe môi bị rách của cô. Anh yên lặng lấy từ trong túi áo một chiếc khăn tay sau đó liền đưa đến gần môi cô lau nhẹ.

Cảm giác rất truyền đến Diệp Tử Ái rên khẽ "Đau"

"Em còn biết đau sao?" Bạch Tử Ngôn tức giận quát, anh không hiểu sao lúc nhìn thấy cô bị người ta đánh là anh liền không kiểm soát được bản thân muốn lao đến giết chết người đó ngay lập tức

Vừa đau lại còn bị mắng Diệp Tử Ái có chút uất ức không cam chịu " Tôi cũng có muốn chuyện này xảy ra đâu? Do cô ta quá đáng trước"

Chiếc khăn tay bằng lụa tơ tằm cao cấp màu trắng được dẹt khéo léo chạm nhẹ vào đôi môi anh đào xinh xắn, Bạch Tử Ngôn lúc này không biết mình có bao nhiêu phần dịu dàng, ấm áp. Tâm trạng anh lúc này cực kì khó chịu, nhìn vết thương trên miệng cô làm anh thêm phần xót, anh cố gắng nhẹ nhàng để không khiến cô cảm thấy đau.

"Còn đau không?" Bạch Tử Ngôn thổi một làn hơi nhẹ vào vết thương làm Diệp Tử Ái bất ngờ theo phản xạ né tránh. Ngay lập tức cảm cô bị anh giữ chặt lại

"Đừng động"

Đôi tay cầm chiếc khăn lụa nhẹ lướt qua. Nhìn cách Bạch Tử Ngôn ân cần lau vết máu trên miệng cô làm tim Diệp Tử Ái như có ai đó bóp chặt lại, gương mặt Vu Dịch hiện lên trong đầu cô, cũng khi mới vào trường cô bất cẩn bị té cũng may có Vu Dịch giúp cô lau nhẹ vết thương trên đầu gối lúc đó cô cảm thấy người con trai ấy thật ấm áp và tim cô cũng theo anh từ đó.

Chẳng hiểu sao ngay lúc này kí ức đó lại trở về, giờ đây chắc Vu Dịch đang ở một nơi khác sống một cuộc sống hạnh phúc rồi. Cô cũng nên quên đi những kỉ niệm này để thôi dằn vò bản thân thêm nữa. Nghĩ tới đây không biết vì sao nước mắt cô tự nhiên rơi mà cô không thể nào kìm lại được.

Một giọt nước mắt của cô nhẹ rơi xuống bàn tay của Bạch Tử Ngôn anh dừng lại vài giây sau đó nhìn Diệp Tử Ái đang khóc, anh không biết có phải do anh làm đau cô hay do lúc nãy anh quát cô mà khiến cô chịu uất ức. Tâm trạng cực kì khó chịu, đôi lông mày hàng kiếm chau lại một chỗ, giọng trầm thấp nói.

"Em khóc sao? Tôi làm em đau à? hay nãy tôi làm em sợ?"

Diệp Tử Ái vội lau mấy giọt nước mắt của mình điều chỉnh lại tâm trạng rồi nhìn Bạch Tử Ngôn

"Không phải!...Tôi chỉ là...chỉ là "

Cô thật sự muốn tìm một lý do nào đó để nói với anh nhưng nghĩ mãi vẫn không tìm được chỉ biết cúi đầu thút thít

Bạch Tử Ngôn thấy cô không nói rõ cũng không cưỡng ép cô thêm, sau khi lau sạch vết máu trên khoe môi, Diệp Tử Ái nhẹ nhàng "Cảm ơn"

Lần đầu tiên anh cảm thấy mình có khao khát muốn bảo vệ một cô gái đến vậy! Có phải là anh bị điên rồi không? Từ ngày gặp cô gái này tâm trạng anh lên xuống thất thường chỉ muốn được nhìn thấy cô. Cũng may hôm nay anh có chuyện cần gấp cô Lưu nên mới kịp thời giải vây cho cô nếu không chắc giờ cô còn thê thảm hơn thế này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vu Dịch quay về

Tiết trời giữa tháng 9 mát mẻ, hôm nay ngày 15 cũng chính là ngày giỗ của mẹ Diệp Từ Ái. Trong cái đêm mưa tầm tã một cô bé chừng 8 tuổi khóc lóc thảm thiết lê từng bước chân trong vô vọng đi lang thang trên đường, miệng luôn kêu

"Mẹ ơi...Mẹ ơi"

Có lẽ là cô đã đi lạc mất mẹ nên giờ không biết phải làm sao, trên cánh tay nhỏ nhắn đang ôm chặt lấy chú gấu bông nhỏ mà mẹ cô tặng vào ngày sinh nhật của cô, cái lạnh lẽo của cơn mưa khiến cả người cô run lên bần bật, đôi mắt đỏ hoe không biết là khóc hay là do nước mưa bắn vào. Mưa một lúc càng lớn cô bé vừa khóc vừa gọi mẹ, bỗng từ xa một người phụ nữ tâm trạng đầy lo lắng đang đi đến khi nghe thấy tiếng kêu của cô người phụ nữ ấy vui mừng không xiết liền chạy đến

"Tiểu Ái...Con đang ở đâu?"

"Mẹ ơi..."

Nhìn qua bên đường một bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng khóc, người phụ nữ ấy liền không ngần ngại chạy băng qua chỉ mong chóng đến bên cô bé ấy để mà ôm chầm lấy cô.

"Tiểu Ái"

Khi tiếng gọi tên cô bé vang lên cũng là lúc một chiếc xe hơi từ đâu xuất hiện đâm thẳng vào người phụ nữ kia, trong con mắt ngỡ ngàng của một cô bé 8 tuổi

"Mẹ"

Tiếng gào hét chói tai mà ai nghe thấy đều đau nhói lòng, một dòng máu đỏ tuôn ra từ người phụ nữ ấy cô nằm bất động mắt vẫn hướng về cô bé kia

"Tiểu Ái của mẹ"

Ngay giây phút đó, Diệp Từ Ái chạy đến lay cơ thể của mẹ cô cùng với tiếng khóc nức. Tại sao? Tại sao mẹ cô lại như vậy? Cô vừa mới tìm thấy mẹ thôi mà. Hơi thở của mẹ cô yếu dần, nước mưa hòa cùng máu đỏ khung cảnh bi thương đó đến bây giờ vẫn ám ảnh từng ngày của Diệp Từ Ái.

Con gió lạnh thổi qua người cô, đứng trước mộ của mẹ mình cô không sao ngăn được nước mắt rơi, nó cứ như vậy rơi không ngừng sao đó cô như không đứng vững nữa liền ngã xuống quỳ trước mộ của mẹ mình

"Con xin lỗi...tất cả là lỗi của con"

Hàng cây xào xạc lay động không ngừng, không gian xung quanh chìm vào sự im lặng đến đáng thương Diệp Từ Ái đặt bó hoa hồng trắng xuống, cô nghẹn ngào ôm mặt khóc nức nở giống như cái đêm hôm ấy, không biết cô đã khóc bao lâu chỉ cảm thấy mình ngất đi rồi chẳng biết gì nữa.

Một chiếc xe hơi sang trọng đậu bên đường, bên trong xe một thân ảnh lạnh lùng ngồi quan sát cô. Hôm nay là một ngày đặc biệt với anh cũng là ngày anh bắt đầu trở nên cách biệt với cuộc sống quyết tâm nối theo ba của mình tiếp quản tập đoàn Ngôn Thị hoàn thành tốt di nguyện của ông. Cặp kính râm che dấu đôi mắt lạnh lẽo kia, Bạch Từ Ngôn không biết Diệp Từ Ái sao lại ở đây? không lẽ mẹ cô mất ở đây sao? Sau đêm lần đầu gặp cô anh đã sai người đi điều tra về cô thì phát hiện cô mất cha từ khi mới sinh ra do bạo bệnh tới năm cô 8 tuổi thì mẹ cô cũng qua đời từ đó cô sống và lớn lên với gia đình họ hàng. Nhưng anh không ngờ mẹ cô lại được yên nghỉ cùng với nơi ba của anh. Con người đen láy không chút gọn sóng thâm trầm nhìn bóng dáng đang quỳ trước ngôi mộ kia ôm mặt khóc, lòng anh lại dấy lên sự thương cảm với cô.

"Ngôn Tổng ngài có muốn vào trong không?" Người lái xe cung kính nói

"Đợi một lát"

Nghe vậy người lái xe cũng gật đầu đáp "Vâng"

Diệp Từ Ái khóc rất lâu đến khi có thể vui bết đi nỗi đau của mình cô mới bình tĩnh lại. Lúc cô đứng dậy điều chỉnh lại tâm trạng thì một giọng nói vang lên nghe thân thuộc vô cùng

"Từ Ái"

Giọng nói này khiến Diệp Từ Ái khẽ run lên một cái, cô như chưa tin vào tai mình liền quay đầu lại nhìn người vừa mới gọi cô. Hình dáng ấy, cùng giọng nói vô cùng thân thuộc mà cô mãi khắc sâu trong tâm trí của mình mà không thể nào quên được là Vu Dịch, anh quay về rồi?

Đứng ngay trước mặt cô kèm theo trên tay là bó hoa hồng trắng mà mẹ cô thích đến bây giờ anh vẫn nhớ ngày giỗ của mẹ cô còn mua hoa nữa. Diệp Từ Ái lùi lại phía sau mấy bước, cô không thể tin rằng Vu Dịch lại quay về đây, gương mặt cứng đờ nhìn anh không chớp mắt

"Vu Dịch?"

Người đàn ông thân mang một bộ vest đen quyn rũ, mái tóc đen láy bay theo cơn gió làm khuôn mặt ưu tú, sắc xảo như ẩn hiện trước mắt cô. Khóe miệng anh tự động cong lên một đường

"Em vẫn như năm nào...vẫn ngồi đây khóc như đứa con nít"

Diệp Từ Ái vội lau nhanh mấy giọt nước mắt của mình sau đó ngẩn đầu đối diện với người mà cô đã từng xem như cả mạng sống cũng là người đã khiến cô như nhảy xuống bờ vực thẳm mà không thể nào ngoi lên được. Thay đôi biểu cảm đau buồn kia, cô nghiêm chỉnh nói

"Sao anh lại ở đây? Anh quay về khi nào? Chẳng phải anh đã bỏ rơi tôi rồi sao, còn xuất hiện ở trước mặt tôi làm gì? Tôi không cần anh thương hại!"

Từng lời nói như khảm sâu vào tận đáy lòng Vu Dịch anh cố gắng gượng cười bày ra bộ dạng không nghe mà vẫn tiếp tục hỏi thăm cô

"Em sống tốt không? "

"Anh còn hỏi tôi câu này được sao? Từ ngày anh lạnh lùng quay lưng lại với tôi thì anh đã không còn tư cách quan tâm đến cuộc sống của tôi nữa rồi"

Vu Dịch trầm mặc giây lát sau đó bước tới gần Diệp Từ Ái, trái tim của cô như bị ai đó bóp chặt lại cảm giác bất an tràn ngập trên gương mặt cô, nhận ra điều này Vu Dịch khẽ cười sau đó lướt qua cô đến trước bia mộ của mẹ cô rồi nhẹ nhàng đặt bó hoa hồng trắng xuống

"Em không cần phải xa cách với anh vậy đâu! Anh biết chuyện năm đó tất cả là lỗi của anh, anh cũng đã bị dày vò đến tận bây giờ nên anh muốn quay về đây để bù đắp cũng như chuộc lại lỗi lầm của mình cho em"

Thật nực cười! Đến bây Giờ mà anh vẫn có thể làm tổn thương cô vậy mà vẫn muốn bù đắp sao? Ngay giây phút cô tuyệt vọng bất lực anh đã quay lưng mà đi vậy giờ đây nói những câu này còn có ý nghĩa gì nữa?. Diệp Từ Ái cười khẩy sau đó quay mặt đối diện với Vu Dịch cô từ tốn nói

"Cảm ơn ý tốt của anh nhưng tôi không cần"

Nói rồi cô nhanh chóng bỏ đi vì cô thực sự không biết đối mặt với Vu Dịch thêm nữa. Cô rất sợ, sợ sẽ phải đâm đầu vào anh thêm lần nữa! Nên cô phải đi thật nhanh tránh xa ra khỏi anh

Bàn tay không chần chừ liền thấy Diệp Từ Ái muốn bỏ đi đã nắm chặt lấy cô kéo lại

"Em khoan đi đã"

"Anh mau buông tôi ra...Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa" Diệp Từ Ái cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô

Vu Dịch thấy cô muốn né tránh anh như vậy trong lòng vô cùng khó chịu chẳng phải trước kia anh và cô luôn ở bên nhau hay sao? Một tia nóng giận xẹt qua mắt của anh, tay anh càng siết chặt hơn

"Tại sao em lại như vậy? Muốn thoát khỏi anh như vậy à? Em trả lời anh đi...anh biết anh sai rồi em có thể nào chấp nhận anh thêm một lần nữa được không Từ Ái"

Cổ tay cô bị siết đến đỏ hết lên, Diệp Từ Ái đau đớn hét lên " Anh bỏ tôi ra...đau"

"Từ Ái..."

Lời tiếp theo còn chưa nói thì đã bị một lực hất cánh tay Vu Dịch ra sau đó đứng chắn trước mặt anh

"Cô ấy đã nói đau rồi anh còn không chịu buông tay"

Diệp Từ Ái ngẩn người nhìn bóng lưng cao lớn kia cô liền lập tức nhận ra đó là Bạch Từ Ngôn. Anh ta sao lại đến đây? Đầu cô ong ong không hiểu gì nhưng dù sao cũng may là nhờ có anh giúp cô thoát khỏi Vu Dịch nếu không tay cô sẽ gãy mất

Vu Dịch vẫn còn chưa hết ngạc nhiên nhưng đã giấu đi nhanh chóng, thay đổi sắc mặt nhìn Bạch Từ Ngôn

"Anh là ai? Chuyện giữa tôi và cô ấy liên quan gì đến anh?"

Bạch Từ Ngôn quan sát từ trên xuống dưới Vu Dịch sao đó cười khẩy một cái, điệu bộ bất cần

"Dù sao anh cũng đang làm cô ấy...Đối với một người đàn ông làm tổn thương phụ nữ mà mình yêu hình như không phải lắm"

Tuy chỉ là nói với giọng bình thường nhưng người khác vẫn nghe ra được sự mỉa mỉa trong đó và Vu Dịch là một người thông minh chắc chắn hiểu ý của anh ta nên liền mỉm cười từ tốn

"Hình như anh quan hơi nhiều rồi thì phải. Từ Ái là người phụ nữ của tôi...nên tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy"

Bạch Từ Ngôn im lặng vài giây, người phụ nữ của tôi? anh không nghĩ rằng lại có một người đàn ông khác sẽ nói như vậy. Tâm tình không chút dao động anh vẫn bình tĩnh quan sát phía sau lưng mình, Diệp Từ Ái giờ đây đang cảm thấy một tầng mồ hôi lạnh trên trán, cô không nghĩ rằng sẽ chạm mặt hai người đàn ông này ở ngay đây. Đã vậy một người là làm cô tổn thương còn một người làm cô cảm thấy sợ hãi. Tại sao lại vào ngay ngày này chứ? Con người tràn ngập sự lo lắng của cô nhìn hai người phía trước mình giờ đây cô không biết phải làm sao chỉ biết im lặng

"Vậy sao?" Bạch Tử Ngôn khẽ lên tiếng ánh mắt bỗng hướng về phía cô

"Hà" cô bất giác thốt lên, đại não vẫn còn lảng lảng trên mây

"Em là người phụ nữ của anh ta?"

Một câu hỏi khiến lòng Diệp Tử Ái trùng xuống, đã từng như vậy nhưng giờ mọi chuyện đã thay đổi đến mức cô không thể nhận ra bất cứ điều gì nữa

"Không phải...tôi "

"Từ Ái...em đừng giận anh nữa có được không?" Vu Dịch thấy cô áp úng như vậy liền vội vàng nói

Bạch Tử Ngôn nghe cô nói xong không hiểu sao lại có cảm giác vui sướng, anh thật sự không nghĩ rằng cô sẽ thuộc về người đàn ông nào khác ngoài anh ra chỉ có anh mới có quyền chạm vào cô. Anh cẩn thận đi đến bên cạnh cô cánh tay tiện thể vươn ra nắm lấy vai cô kéo vào lòng mình như khẳng định

"Anh nghe rồi chứ...Cô ấy không phải người phụ nữ của anh nên anh cũng đừng làm phiền cô ấy nữa"

Diệp Tử Ái thật sự không nghĩ rằng Bạch Tử Ngôn sẽ có hành động như vậy trước mặt Vu Dịch tâm tình cô rối loạn. Tuy cô không thừa nhận mình từng yêu Vu Dịch nhưng cũng không hề nghĩ sẽ có quan hệ gì với tên Bạch Tử Ngôn này. Với cô hai người đàn ông này là người mà cô phải tránh xa càng xa càng tốt nếu không muốn tổn thương thể xác!

Cơ thể cô có chút không thoải mái hơi đẩy tay anh ra, điều này liền lọt vào mắt của Vu Dịch anh không nghĩ cô có thể quên anh như vậy nên.

"Anh đừng làm phiền tới cuộc sống của tôi nữa...giữa chúng ta kết thúc rồi" Diệp Tử Ái cố gắng điều chỉnh giọng nói của mình để không cảm thấy mình đang trốn tránh. Nói rồi cô quay người đi

Vu Dịch đứng chôn chân tại chỗ ánh mắt chứa đầy sự khó chịu nhìn Bạch tử Ngôn ôm lấy cô rồi khỏi anh.

Từ Ái anh sẽ khiến em yêu anh thêm một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gặp phải ác ma

Trên tầng cao nhất của tòa nhà lớn nhất của thành phố Đế Đô, một thân ảnh phục đang đứng trước tấm cửa kính lớn có thể nhìn ra thành phố phồn hoa tập nập. Dáng vẻ cương nghị lạnh lẽo toát ra từ Bạch Tử Ngôn, hình như anh đang trầm tư suy nghĩ thứ gì đó.

Đúng lúc này, Cận Phong cánh tay phải đắc lực của Bạch Tử Ngôn cẩn thận bước vào phòng

"Ngôn Tổng, Tân Lão gia đang dự tính bán đấu giá mảnh đất ở Cao Niên. Tôi nghe nói mảnh đất này có giá trị về kinh tế cũng như thương mại rất lớn, nếu chúng ta thu mua được mảnh đất này chắc chắn sẽ mang lại lợi ích rất nhiều. Nhưng chỉ có điều phía bên Vu thị cũng có ý định này"

Bạch Tử Ngôn ưu nhã ngồi trên ghế da hai tay đan lại nhau bộ dạng bất cần nói

"Một miếng mồi ngon thì chắc chắn sẽ có nhiều thú săn...chỉ là phải làm cho các con thú khác rút lui thì mới có thể một mình chiếm lấy được"

Cận phong cung kính nói tiếp "Vậy chúng ta phải làm gì tiếp theo, 2 ngày tới sẽ đến phiên đấu giá theo nguồn tin cho biết nơi diễn ra phiên đấu giá này là ở Ý"

Ngón tay dài xoay chiếc đồng hồ cát tinh xảo, gương mặt phản chiếu trên đồng hồ toát lên vẻ nguy hiểm như một con thú dữ sắp đi săn.

"Mau đi chuẩn bị...Tôi mai chúng ta sẽ bay sang đó"

"Vâng" Cận Phong cúi đầu nói rồi đi ra ngoài

Trong căn phòng rộng lớn này một mình Bạch Tử Ngôn ngồi trầm mặc, có lẽ anh bỗng nhớ đến cô gái ấy Diệp Tử Ái không biết giờ cô đang làm gì? Từ sau hôm đó cô không hề nói với anh một câu nào nhìn biểu hiện trên gương mặt cô anh có thể thấy được sự khó chịu trong lòng cô. Người đàn ông đó rốt cục có mối quan hệ như thế nào với cô mà lại khiến cô day dứt đau lòng như vậy. Nghĩ tới đây anh lại cảm thấy bức bối trong người. Chết tiệt! người con gái này quả là làm anh không thể nào ngừng quan tâm đến. Ngay khi anh đi thăm mộ ba mình xong thì quay sang đã thấy người đàn ông khác nắm tay cô. Lúc đó lòng anh như bị lửa đốt khó chịu vô cùng. Vậy mà hai người còn kéo dài qua lại.

Bạch Tử Ngôn lắc đầu cười khổ...anh thật sự bị cô gái này trói buộc rồi

Tối đến tâm trạng Diệp Từ Ái cực kì khó chịu, cô thực sự không ngờ Vu Dịch lại quay về đây? chẳng phải anh ấy đã ra nước ngoài rồi sao còn tin tức về việc đính hôn với Khiết Tàn Lam tiểu thư nhà Khiết gia thì sao?.

2 năm trước Vu Dịch đã bất ngờ chia tay với cô sau đó bỏ đi sang nước ngoài đính hôn với Khiết Tàn Lam. Từ đó mọi tin tức về anh đều không còn nữa vậy mà giờ đây anh lại xuất hiện trước mặt cô còn nói muốn bù đắp cho cô? Còn Khiết Tàn Lam thì sao? cô ta đâu?

Quá nhiều câu hỏi liên tiếp nảy ra trong đầu cô khiến cô không thể nào hiểu được! Có chuyện gì xảy ra sao?

Tiếng chuông cửa bỗng vang lên phá tan suy nghĩ của Diệp Từ Ái ngay lúc đó, giờ này không biết còn ai đến đã khuya như vậy rồi.

Cô cẩn thận đi ra mở cửa, ngay khi cánh cửa được mở ra, sau cánh cửa là Vu Dịch tay xách rất nhiều bao đồ hình như vừa mới đi tiệm bách hóa về. Anh ta vui vẻ nhìn Diệp Từ Ái

"Từ Ái...anh đã mua rất nhiều đồ cho em nè. Em xem"

Cô cố gắng không để mình nóng giận liền nói " Anh đến đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh "

Nói rồi cô toan đóng cửa thì lại bị Vu Dịch đi nhanh hơn một bước liền tự nhiên đi vào nhà, những bao đồ được anh đặt ngay ngắn trên bàn bếp miệng không lúc nào ngừng nói

"Anh không biết em thích ăn vặt gì nên mua hết tất cả...À ở đây còn có kem vị vani mà em thích ăn nữa, anh để trong tủ lạnh khi nào em thèm có thể lấy ra ăn"

Diệp Từ Ái nhìn một loạt đồ ăn trên bàn bếp, tâm trạng cực kì khó chịu. Có phải cô nói những gì anh ta nghe không hiểu sao? Còn bám theo cô đến tận nhà như vậy có phải quá đáng không?

Tia lửa giận bùng phát trong mắt Diệp Từ Ái cô nói lớn

"Vu Dịch...tại sao anh cứ bám lấy tôi không buông thả? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi, anh không cần phải làm những chuyện vô ích này nữa đâu"

Nụ cười trên môi Vu Dịch dần tắt anh không nghĩ sau 2 năm Từ Ái của anh đã thay đổi rất nhiều, cô lạnh lùng và ngang bướng hơn xưa nhưng không sao chỉ cần có thể bù đắp lại cho cô thì việc gì anh cũng có thể làm. Vu Dịch đi đến bên cạnh Diệp Từ Ái sau đó nhìn vào sâu đôi mắt cô, hơi thở đàn ông mà bấy lâu nay cô không thể quên lại bao vây lấy cô, sự bất an dần lan ra khắp căn nhà cô chau mày chuẩn bị tư thế phòng ngự

"Anh định làm gì?"

Vu Dịch nhìn bộ dạng như con nhím đang xù lông của Diệp Từ Ái không khỏi bật cười, tiếng cười trầm thấp làm cô khó hiểu

"Anh cười cái gì?"

"Anh cảm thấy em vẫn giống như trước vẫn luôn ngại ngùng như vậy...thật đáng yêu"

Diệp Từ Ái nghe xong liền có chút không tự nhiên, ánh mắt né tránh sang chỗ khác

"Anh đừng có mà tưởng bở...Tôi không còn là Diệp Từ Ái của 2 năm trước nữa đâu!"

Vu Dịch không nói gì sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay cô vuốt ve.

"Anh biết bây giờ em chưa sẵn sàng tha thứ cho anh nhưng anh chắc chắn vào một ngày không xa em sẽ lại về bên cạnh anh lần nữa thôi."

Sự dịu dàng của anh phút chốc làm cô như trở về 2 năm trước anh cũng đã từng dịu dàng ôn nhu như vậy mà đối xử với cô nhưng khi cô nhớ lại lúc anh bỏ mặc cô làm tổn thương trái tim cô đi đính hôn với người khác liền không thoải mái rút tay lại, gương mặt lạnh lùng ngẩn đầu nhìn Vu Dịch

"Anh thật sự là rất quá đáng...2 năm trước anh bỏ rơi tôi đi ra nước ngoài đính hôn với Khiết Tàn Lam giờ anh quay về đây bỏ mặc cô ta nói muốn tôi về bên anh sao? Anh xem phụ nữ là cái gì chứ? Anh có phải quá ích kỉ rồi không?"

"Từ Ái...thật ra mọi chuyện không như em nghĩ đâu! Anh..."

Lời Vu Dịch còn chưa nói xong đã bị Diệp Từ Ái đẩy ra cửa sau đó đóng sầm lại

"Anh mau cút đi cho tôi"

Vu Dịch bên ngoài không cam tâm liền nói lớn "Từ Ái... nghe anh giải thích có được không?"

Chuyện này anh không muốn cô hiểu lầm anh, nên ra sức kêu lớn nhưng cho dù kêu thế nào cũng không nghe thấy cô hồi âm đáp lại, đẩy lòng Vu Dịch như bị cái gì đó đè lên vô cùng buồn bã anh cúi đầu quay người bỏ đi.

Trong phòng Diệp Từ Ái chùi kín chắn cố gắng bịt hai tai của mình lại để không nghe thấy tiếng Vu Dịch, qua vài phút cuối cùng âm thanh của anh cũng ngừng cô đau đớn mở chắn ra sau đó ngồi co lại ôm đầu gối của mình ngăn không để nước mắt rơi. Cô đã tự nói với lòng mình rằng sẽ không bao giờ khóc vì anh thêm lần nào nữa cô phải thật sự buông bỏ con người này thôi.

Khi tâm trạng dịu đi một chút thì chuông cửa lại vang lên, Diệp Từ Ái như sắp phát điên. Có phải anh ta có vấn đề về thần kinh đúng không? Sao cứ quấy rầy cuộc sống của cô như vậy? Làm tổn thương cô một lần chưa đủ sao?

Tiếng chuông vang thêm lần nữa, sự nhẫn nại cuối cùng không còn Diệp Từ Ái hùng hổ bước ra toan có ý định đập cho anh ta một trận, khi chuẩn bị sẵn sàng cô mở cửa ra hết lớn

"Anh có thôi đi không? Mau cút đi..."

Bạch Tử Ngôn đứng bên ngoài ngơ ngác nhìn Diệp Từ Ái đang bỏ nhào về phía anh, vừa nhận ra đó không phải Vu Dịch cô liền khựng người lại nhưng không kịp nữa cô hốt hoảng ngã vào người Bạch Tử Ngôn té xuống đất, khi cả cơ thể nằm lên người Bạch Tử Ngôn môi cô cũng chạm vào môi anh. Cả không gian dường như chìm vào khoảng không im ắng đến lạ thường chỉ nghe được tiếng tim đập dồn dập mà không biết là của cô hay của Bạch Tử Ngôn.

Nụ hôn bất ngờ này khiến Bạch Tử Ngôn phản ứng không kịp, chỉ là anh không hiểu sao lại muốn được nhìn thấy cô trước ngày đi Ý nên mới cố tình đến đây không ngờ cô lại táo bạo như vậy dám cưỡng hôn anh!

Đầu Diệp Từ Ái quay vòng vòng sau vài giây mới ổn định lại liền ngồi dậy lấy tay che miệng. Thấy thái độ của cô như vậy Bạch Tử Ngôn tỏ vẻ không vừa ý liền nói

"Em có ý gì đây? Cưỡng hôn tôi xong rồi giờ tỏ ra chán ghét à?"

Đồ điên? cưỡng hôn gì chứ? Cô chỉ là không cẩn thận mới té vào người anh ta mà thôi. Có thể nào ngưng tự cao được không?

"Anh...Anh quá đáng!"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu cười khò, anh sao lại quá đáng? Cũng không phải do anh cố ý

"Tôi quá đáng? Em xem em mới là người bỏ nhào vào người tôi trước"

Diệp Từ Ái then quá hóa giận không muốn đối co với anh ta nữa nên liền bỏ vào nhà. Thấy vậy Bạch Tử Ngôn liền đi theo, anh nhìn cẩn thận một lượt xung quanh nơi cô sống cách trang trí rất ưu nhã rất hợp với cô, sau một hồi ngắm nghía mắt anh chợt dừng lại trên bàn bếp thấy có rất nhiều bao đồ ăn vặt hình như là mới mua. Không hiểu sao tâm tình chợt trầm xuống nhưng đã bị anh giấu đi lập tức.

Lúc này Bạch Tử Ngôn nhớ lại khi nãy cô toan định đánh anh nhưng khi thấy anh lại ngạc nhiên dừng lại, còn nói loạt câu khó hiểu? Có người khác vừa mới đến đây sao? Một tia âm thầm liền xẹt qua nhưng mau chóng khôi phục lại dáng vẻ cười cợt khi nãy.

"Này! em mua đồ ăn vặt nhiều vậy à? Đúng là heo con"

Heo? Diệp Từ Ái không nhịn nổi nữa liền lập tức phản bác

"Anh nói ai là heo? Tôi không có ăn vặt lại đồ đó cũng chẳng phải tôi mua"

Câu nói của cô như làm Bạch Tử Ngôn hiểu ra ánh mắt anh chợt tối đi thì ra có người đã đến đây!. Suy đoán của anh quả không sai. Anh không nói gì thêm chỉ lặng lẽ nắm lấy tay cô kéo lại ôm chặt vào lòng.

Đột nhiên bị ôm chặt Diệp Từ Ái hoảng loạn đẩy Bạch Tử Ngôn ra nhưng sức cô không bì được với anh ta nên khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận nói

"Anh làm gì vậy? Buông ra..."

"Có phải người đàn ông đó mới vừa đến đây không?"

Một câu nói như "choang" vào đầu cô một cái, cô không nghĩ rằng Bạch Tử Ngôn lại biết chuyện Vu Dịch vừa ở đây. Tất cả biểu hiện trên gương mặt cô đều thu lại vào mắt anh, anh chỉ thuận miệng nói một câu mà cô lại kinh ngạc như vậy thật là người đó sao? Cô có phải đang trêu đùa tính nhẫn nại của anh không

"Tôi...Ai đến thì liên quan gì đến anh chứ?" Diệp Từ Ái không muốn nhắc đến Vu Dịch dù sao chuyện giữa cô và anh ta cũng không cần Bạch Tử Ngôn chen vào

"Em giỏi lắm!...Không có tôi là liền tìm một người đàn ông khác. Em quên tôi từng nói gì rồi à! em là người phụ nữ của tôi trừ tôi ra thì không ai được chạm vào em"

Diệp Từ Ái không hiểu là anh ta đang nói cái gì, sao hai người đàn ông này lại khiến cô phát điên như vậy chứ. Lúc này là Vu Dịch giờ đây là tên Bạch Từ Ngôn khó ưa này có phải là muốn chọc tức cô không?

"Tôi không phải người phụ nữ của anh. Chuyện của tôi không cần anh quản, tôi muốn làm gì gặp ai là quyền của tôi!"

Bạch Từ Ngôn nhìn Diệp Từ Ái ánh mắt giờ tràn ngập sát khí như một con thú dữ sắp chuẩn bị ăn thịt con mồi. Cô cảm thấy trong mắt anh có sự thay đổi không hiểu sao cảm giác về hôm đi ăn đột trước lại ủa về khiến cô lạnh sống lưng, sự sợ hãi liên bao quanh lấy cô, ngay lập tức cô cố gắng đẩy anh ta ra nhưng càng bị anh siết chặt hơn Bạch Từ Ngôn nắm chặt lấy cổ cô bắt cô đối diện với anh.

"Người đàn ông đó là ai?"

"Sao tôi phải nói cho anh biết?"

Ánh mắt quật cường của cô càng làm Bạch Từ Ngôn thêm tức giận, lần này anh không đủ kiên nhẫn để tranh cãi với cô thêm nữa liền trực tiếp áp lấy cổ cô mà ngấu nghiến. Bị tấn công bất ngờ Diệp Từ Ái hốt hoảng tránh né nhưng càng tránh bao nhiêu là anh ta càng thô bạo bấy nhiêu. Đầu lưỡi chẳng mấy chốc đã len lỏi vào sâu trong miệng cô thỏa sức dầy xéo, Bạch Từ Ngôn như trút hết sự giận dữ của mình thô bạo chiếm lấy Diệp Từ Ái.

Hai tay cô đánh liên tục vào người anh nhưng dường như chỉ có cô thấy đau còn anh thì không!

"Luuu mạnh... Mau thả tôi ra"

"Em nói tôi lưu mạnh? Được vậy tôi sẽ cho em biết lưu mạnh là như thế nào!"

Đến giờ phút này cô càng cả gan mắng anh, không lẽ cô ghét anh đến như vậy sao?. Chỉ có người khác được quyền chạm vào cô còn anh thì không, từng đợt công kích khiến lòng Bạch Từ Ngôn như nổi lửa anh hung hăng bế thốc cô lên vai mặc cho cô kêu gào hay đánh vào lưng anh thế nào tất cả anh đều không quan tâm mà trực tiếp bế cô vào phòng ngủ.

Diệp Từ Ái mất trọng tâm khi thấy Bạch Từ Ngôn đang hướng đến phòng ngủ của cô, anh ta tính làm gì? Đáy lòng cô dâng lên một nỗi bất an như một chú mèo nhỏ đang hoảng sợ. Cả người cô đột ngột bị anh quăng xuống chiếc giường cả cơ thể đảo lộn hết cả lên, tim cô như bị văng ra ngoài. Thân thể cao lớn lập tức phủ lấy cô giam giữ cô trong phạm vi của anh.

Về mặt tràn đầy sát khí của Bạch Từ Ngôn làm cho cô cảm thấy sợ hãi liền theo bản năng muốn bỏ trốn nên lùi lại phía sau giường.

"Anh đừng có qua đây...anh mà dám làm gì bậy bạ tôi sẽ kiện anh!"

Kiện anh sao? Từ trước tới nay chưa ai dám nói anh như vậy cả mà cô lại dám cả gan đòi kiện anh?

"Được thôi! Nếu em thích kiện thì cứ kiện đi...tôi sẵn sàng hầu em tới cùng"

"Anh" Diệp Từ Ái không ngờ Bạch Từ Ngôn hôm nay lại phát điên như vậy, cô bất chợt nhìn xung quanh liền cảm lấy cái gối ngủ bên cạnh lao đến đánh vào người Bạch Từ Ngôn "Đồ đáng ghét...anh là đồ biến thái...mau cút ra khỏi nhà tôi ngay"

Con giận dữ của cô không làm cho Bạch Từ Ngôn hạ bớt ngọn lửa trong người, anh chỉ cần dùng một tay là có thể bắt lấy chiếc gối của cô rồi ném đi không thương tiếc sau đó chế ngự lấy cả hai tay đang vùng vẫy của cô để lên đỉnh đầu, Bạch Từ Ngôn cúi đầu ghé sát vào tai cô giọng nói tà mị đầy ma lực như một tên ác ma nói.

"Em có biết là em đang chọc giận ai không?"

"Tôi chọc gì anh chứ? Anh có vấn đề gì à?"

Cô thật sự không biết sao? Nhìn vào mắt cô anh có thể cảm nhận được sự chán ghét của cô khi thấy anh vậy với người đàn ông đó thì sao?

"Nói cho tôi biết em với người đàn ông kia có quan hệ gì?"

Diệp Từ Ái mất hết kiên nhẫn muốn thoát khỏi sự giam cầm của Bạch Từ Ngôn nhưng đều vô dụng cô bắt lực hít một hơi thật sâu sau đó nhìn thẳng vào mắt anh lạnh lùng nói

"Anh ta chính là mối tình đầu của tôi...là người tôi không thể nào quên được nhưng cách đây 2 năm trước anh ấy đã bỏ rơi tôi rồi...anh hài lòng chưa?"

Nghe xong sự lạnh lẽo bao trùm lấy Bạch Từ Ngôn anh trầm tư vài giây sau đó vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đau lòng nói.

"Em còn yêu anh ta sao?"

Còn yêu? Diệp Từ Ái cũng đang muốn hỏi bản thân mình xem có phải cô còn yêu Vu Dịch không? Mỗi khi nhìn thấy anh ta vết thương của cô như bị ai đó hung hăng bôi móc lại cảm giác khó chịu vô cùng chỉ là xen vào đó có chút thương xót cho bản thân cô cứ mãi không quên những kỉ niệm giữa cô và Vu Dịch. Ngay khi vào lúc này Bạch Từ Ngôn chợt hỏi cô một câu như vậy, khiến cô cảm thấy rất bối rối không biết nên trốn tránh thế nào, đơn giản là cô sợ cô sẽ lại chìm sâu vào nỗi đau ấy thêm một lần nữa.

"Anh quản chuyện của tôi hơi nhiều rồi đấy"

Bạch Tử Ngôn khẽ nhếch môi, gương mặt sắc lạnh vẫn nhìn chăm chăm vào cô như dò xét từng trạng thái biểu cảm trên gương mặt cô. Tuy cô không trả lời nhưng anh vẫn biết được cô vẫn còn lưu luyến người đàn ông đó, Bạch Tử Ngôn anh từ trước đến nay đều chưa hề để tâm đến một ai vậy mà với cô nguyên tắc của anh liền bị phá bỏ anh như con thú xông chuồng không kiểm soát được đến mức muốn bức cô! Tại sao anh lại trở nên như vậy? Anh luôn tự cho rằng mình có tính kim chế rất tốt vậy mà khi va chạm với da thịt trắng nõn nhắn mịn của cô là máu huyết trong người anh lại sục sôi theo cuồng đi hết lý trí còn sót lại của mình. Sau khi nghe anh những lời tuy lạnh lùng của cô nhưng vẫn cảm thấy có chút đáng thương tâm tình anh cũng thâm trầm dần. Đôi mắt đẹp để nhìn gương mặt vì tức giận mà đỏ ửng lên của cô khiến anh không khỏi tự trách về hành vi lúc nãy của mình. Cô chắc rất hận anh nha! Về mặt Bạch Tử Ngôn lúc này không còn căng thẳng như trước cũng không vì cô nói anh quản nhiều chuyện mà tức giận thêm với cô ngược lại anh còn bật ra tiếng cười trầm thấp như trêu đùa cô

"Tốt thôi! Dù sao cũng là chuyện quá khứ của em tôi không quan tâm!..Nhưng hiện tại và tương lai sau này của em chỉ thuộc về một mình tôi thôi! Và còn..." Nói đoạn tay Bạch Tử Ngôn cũng không an phận mà bắt đầu tùy ý lướt khắp cơ thể của Diệp Từ Ái hơi thờ nam tính phả vào vành tai non nớt nhạy cảm của cô mà thốt ra "Cơ thể tuyệt mỹ của em nữa"

Tim Diệp Từ Ái bắt đầu đánh trống không ngừng, cô vừa thẹn vừa giận cắn lấy môi dưới

"Đồ điên! Ai thuộc về anh chứ? Anh đừng tự suy diễn lung tung như vậy..."

Tuy chỉ là một hành động nhỏ thôi nhưng cũng lọt vào đôi mắt đen tuyệt đẹp của Bạch Tử Ngôn nhìn môi cô đỏ ửng lên do nộ hôn thô bạo lúc nãy của anh cộng thêm hành động cắn cắn môi dưới bất giác anh không kiểm soát được liền áp lấy môi cô thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tâm tư hoảng loạn

"Ừm..."

Không còn sự kích tình thô lỗ lúc này giờ đây Diệp Từ Ái cảm giác như có một luồng điện vừa xẹt ngang cơ thể mình cô cọ quấy khó chịu đẩy Bạch Tử Ngôn ra toan né tránh nhưng anh lại đi trước cô một bước bàn tay nhanh chóng luồn vào chiếc áo ngủ của cô thỏa thích xoa nắn, từng tắc da thịt mềm mại xúc cảm với tay anh khiến nhiệt độ trong người anh tăng cao.

Diệp Từ Ái như dần mất hết đi lý trí, cô không còn cảm thấy sự thô bạo trong nụ hôn này nữa thay vào đó là cảm giác cung chiều nâng niu đôi môi của mình. Tâm tình cũng bắt đầu loạn, Diệp Từ Ái không biết phải làm sao mới thoát được khỏi người Bạch Tử Ngôn chỉ gầy dựa yếu ớt

"Anh...đừng...quá đáng. Mau thả tôi ra"

Bạch Tử Ngôn lưu luyến không rời môi cô tiếp đến liền nhân cơ hội xâm nhập vào khoang miệng nhỏ nhắn của cô quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của cô không rời. Chiếc áo ngủ cô mặc vốn này đã xộc xệch giờ càng thêm lộ liễu không giấu được làn da trắng mịn ần dật trong đó nữa! Diệp Từ Ái không hiểu vì sao đầu óc cô lúc này quay cuồng cơ thể cũng bắt đầu có phản ứng theo.

Nhận ra điều đó Bạch Tử Ngôn liền tron tru đạo khắp cơ thể cô thêm làm tăng sự kích thích đang sôi sục trong người cô gái nhỏ nhắn đang nằm dưới thân anh.

"Cô bé của tôi...em thật quá xinh đẹp khiến tôi mãi chẳng muốn buông"

Diệp Từ Ái xấu hổ né tránh ánh mắt của Bạch Tử Ngôn miệng vẫn cứng rắn nói dù giờ đây cổ họng có chút khô

"Mau buông tôi ra đi...xin anh"

Lần đầu tiên cô lại xin anh! Cô dường như rất sợ mình sẽ lại chìm theo sự sai khiến của anh mà sẽ hối hận cả đời nên đành nhún nhường cam chịu.

Một màn sương mờ bao phủ lấy hạt ngọc long lanh sắp trực trào rơi xuống. Cô khóc sao?

Bạch Tử Ngôn dừng lại mọi động tác khi nãy bàn tay cung chiều lau nhẹ giọt nước mắt của cô. Anh nhẹ nhàng tựa trán anh vào trán cô hơi thở nóng hổi phả vào gương mặt xinh đẹp của Diệp Từ Ái, giọng nói đã sớm khàn đặc khó khăn lên tiếng

"Tôi thật sự không thích cưỡng bức người khác! Nhưng tôi không dám đảm bảo sau này sẽ có thể kim chế được nữa không...Tôi rất sợ mất đi em. Từ Ái tôi biết em không yêu tôi càng biết rằng em hận tôi nhưng nhất định tôi sẽ khiến em cam tâm tình nguyện dâng cả trái tim này cho tôi...em hãy nhớ lấy"

Ánh mắt theo bản năng nhìn vào đôi mắt của Bạch Tử Ngôn, cô cảm thấy những lời nói này có gì đó không đúng nhưng cũng không phản bác với anh chỉ

lặng lẽ nhìn anh quan sát

Bạch Tử Ngôn hít một hơi sâu sau đó khó khăn rời khỏi người cô nằm ngửa bên cạnh, hàng lông mày chau lại nhìn trên trần nhà.

"Từ Ái" anh khẽ gọi tên cô

"Hả?"

"Tôi sẽ không gặp em trong 2 ngày sắp tới"

Có ý gì? Diệp Từ Ái xoay đầu khó hiểu nhìn anh

Thấy vậy anh khẽ cười, đôi môi khiêu gợi cong lên một đường quyến rũ nói tiếp

"Tôi cần phải đi xử lý một số công việc quan trọng nên đi qua Ý 2 ngày...Nhưng mà lúc không có tôi ở đây em không được ở cùng một chỗ với người đàn ông khác nghe không?" Bạch Tử Ngôn ra lệnh

Nghe xong cô lại không cảm thấy đáng sợ mà ngược lại còn chút quan tâm. Không lẽ anh ta quyết định bám lấy cô luôn sao? Từ lần vấp ngã trước cô đã tự nhắc nhở bản thân không nên quá đắm chìm vào thứ gọi là tình yêu vì cô biết nó chỉ mang đến cho mình sự đau khổ mà thôi, cái bóng của Vu Dịch quá lớn cô càng không có khả năng thoát ra suốt 2 năm nay cô luôn ôm một nỗi đau buồn cho riêng mình chẳng dám chia sẻ cùng ai. Cứ như thế đến khi cô sắp buông bỏ hết tất cả bắt đầu một trang mới thì Vu Dịch lại quay về và cô lại gặp người đàn ông này. Cuộc sống yên tĩnh bấy lâu bất ngờ bị xáo trộn một lần nữa. Cô bối rối không chấp nhận hiện thực càng không muốn nảy sinh tình cảm gì với Bạch Tử Ngôn nhưng tâm tư cô lại luôn lay động, như một con thuyền bị sóng đánh cuốn bay đi hết. Ngay lúc này cô còn trầm luân theo nụ hôn của anh ta.

Đáng ghét!

Anh ta tuy nóng giận thất thường nhưng lại có chút ôn nhu nhẹ nhàng, lúc hành động thô bạo lúc lại cực kì cung chiều cô. Diệp Từ Ái bị anh ta làm cho hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác ngay khi cô nghĩ rằng đêm nay cô sẽ mất đi thứ quý nhất của người con gái mà ngay cả Vu Dịch cô cũng chưa từng có ý nghĩ trao cho anh thì người đàn ông này lại thô bạo toan chiếm đoạt lấy cô nhưng giây phút cô cầu xin anh thì anh lại buông tha cho cô?

Rồi còn câu nói khi này là đang nói cô chỉ có mình anh sao?

Diệp Từ Ái lắc đầu cười khổ, cô thật không nên quá suy nghĩ nhiều về người đàn ông này vì anh ta rất nguy hiểm càng không phải người cô nên dây dưa vào. Sự quan tâm của anh ta lúc này chỉ là sự cao hứng nhất thời mà thôi còn cô lại chẳng qua được anh ta chú ý nên mới có những hành động lời nói như vậy. Một người như Bạch Tử Ngôn vừa có nhan sắc vừa có tài năng lại làm chủ cả một chuỗi công ty lớn bé trong và ngoài nước như anh ta chắc hẳn cũng không ít có nhiều cô gái xinh đẹp khác hay tiểu thư danh giá đề mắt tới! Còn cô chẳng là gì cả càng không muốn trèo cao hay có suy nghĩ gì khác đối với anh ta...Cách tốt nhất để cô sống một cuộc sống bình yên là nên tránh xa anh càng xa càng tốt.

Tại một cửa hàng quần áo, Diệp Từ Ái đang ngồi lật những cuốn tạp chí trông có vẻ thanh thoi như đang đợi ai đó. Tầm mắt phòng thử đồ mở ra một thân váy hồng phấn dài đến đầu gối bước ra, gương mặt xinh đẹp hài hòa có chút phấn khích nhìn Diệp Từ Ái

"Từ Ái cậu xem có đẹp không?"

Cô đảo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới sau đó nở một nụ cười xinh đẹp nói

"Nhã Tịnh...cậu thật đẹp nha, bộ váy này rất hợp với cậu"

"Thật sao?" Nhã Tịnh tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cô

Diệp Từ Ái lắc đầu cười liền đi đến xoay người Nhã Tịnh một vòng

"Thật mà! "

"Tớ tin cậu nha...Nhưng Từ Ái cậu không định chọn váy à? Nghe nói buổi lễ hôm nay do cô Lưu với một nhà đầu tư bí mật cho trường ta bấy lâu nay tổ chức đó, còn quy tụ nhiều cựu học sinh trường ta về dự nữa. Mấy em khóa dưới mấy ngày nay cứ xôn xao không ngớt nha!"

Mấy ngày nay, Diệp Từ Ái thật sự không có tâm trạng để nghĩ đến mấy việc khác, đầu cô cứ luôn suy nghĩ về người đàn ông đó và cái đêm hôm ấy cô thật là có chút hoảng loạn. Anh ta đến quấy nhiễu cuộc sống cô giờ lại bỏ đi không thấy sự yên tĩnh mấy ngày nay khiến cô cảm thấy có chút trống trải như thiếu thiếu thứ gì đó mà cô không nghĩ ra.

Cô cũng biết buổi lễ hôm nay có rất nhiều người nổi bật xuất hiện và cô cũng chẳng thêm quan tâm đến chỉ là Nhã Tịnh cứ nài nỉ cô suốt năng nặc bắt cô đi cho bằng được vì lý do không quen biết ai chỉ thân với mỗi mình cô nên bắt đắc dĩ gật đầu đồng ý.

"Không cần đâu..."

Nhã Tịnh lắc đầu ngao ngán, cô bạn thân này lúc nào cũng vậy luôn không để tâm đến ngoại hình của mình gì cả! Dù thường ngày Diệp Từ Ái không

trang điểm chỉ mặc quần áo bình thường nhưng trời sinh cô đã là một mỹ nhân tuyệt sắc không cần chăm chút kỹ lưỡng vẫn toát lên vẻ tự nhiên thanh tao mà không ai có được nhưng cho dù vậy thì đi dự một buổi lễ cũng không được quá qua loa nên nhất định cô phải làm cho Diệp Từ Ái nổi bật nhất ngày hôm nay.

Nhã Tịnh liền nhanh chóng kéo Diệp Từ Ái đi chọn đồ, lướt một dãy những bộ váy đủ màu sắc tay cô dừng lại ở chiếc váy màu xanh nhạt dài đến chân, có phần dáng ôm tròn thân hình. Vừa nhìn đã ưng Nhã Tịnh khẽ cười đắc ý sau đó đưa bộ váy cho Diệp Từ Ái nói

"Cậu mau thử đi"

"Không cần đâu...mình..." Diệp Từ Ái còn chưa nói xong đã bị Nhã Tịnh đẩy vô phòng thử đồ với gương mặt nghiêm túc nói

"Bạn tôi ơi... mau đi thay đồ đi nha"

Diệp Từ Ái bị ép làm cho bị động cũng đành thay bộ váy đó.

Nhã Tịnh ở bên ngoài vui vẻ nhìn tấm màn hào hức đợi Diệp Từ Ái bước ra.

Qua vài phút cuối cùng tấm màn cũng được hé mở. Một màn kinh điển khiến Nhã Tịnh phải há miệng ngạc nhiên, Diệp Từ Ái nhẹ nhàng bước ra giống như một nàng công chúa từ trong câu chuyện cổ tích vậy. Phần váy ôm sát vào cơ thể tuyệt đẹp của cô, chỗ đầy chỗ đủ tạo nên một đường con quyền rũ. Mái tóc dài ngang vai bung xỏa chuyển động theo từng bước đi của cô khiến ngay cả nhân viên trong cửa hàng cũng phải thốt lên kinh ngạc.

Nhã Tịnh bị cô làm cho đứng hình tại chỗ không thể nói nên lời chỉ biết gật đầu lia lịa đầy tán thưởng

"Quá xuất sắc! Rất được nha Từ Ái... nhìn cậu thật giống như một cô công chúa vậy đó làm tớ chẳng thể nào tin được"

"Phải đó tiểu thư... cô mặc chiếc váy này rất hợp! Giống như nó thiết kế cho cô vậy" nhân viên trong cửa hàng cũng không khỏi khen ngợi

Diệp Từ Ái nhìn bộ váy trên người sau đó cô nhìn mình trong tấm gương chỉ là ngay cả cô cũng không nhận ra bản thân mình. Nhưng lúc này khi ở phòng thử đồ cô cũng đã xem qua giá của chiếc váy này, nó không hề rẻ cũng như cô không có nhiều tiền để mua được nó! Dù đẹp thế nào cũng chỉ có thể mặc thử thôi.

Thấy biểu hiện trên gương mặt Diệp Từ Ái, Nhã Tịnh biết cô đang nghĩ gì nên chỉ cười với cô

"Ày da... chiếc váy này rất hợp với cậu tớ đảm bảo tối nay cậu sẽ là người nổi bật nhất nha!... Mau đi tính tiền nào"

Nói rồi không để cho Diệp Từ Ái phản bác Nhã Tịnh nhanh chóng ra thanh toán. Dù sao cô cũng sinh ra trong gia đình đầy đủ sung túc dư ăn dư mặc nên việc này với cô mà nói là một đặc quyền để cô có thể giúp Diệp Từ Ái hôm nay.

Diệp Từ Ái bối rối kéo tay Nhã Tịnh

"Tớ không đủ tiền mua chiếc váy này đâu..."

"Yên tâm đi... tớ trả thay cậu dù sao cũng sắp đến sinh nhật của cậu rồi. Lo gì xem như đây là quà sinh nhật tớ tặng cậu đi"

"Nhưng mà..."

Nhã Tịnh khoát lấy vai cô dịu dàng nói

"Chúng ta có phải là bạn tốt với nhau không?"

Diệp Từ Ái khẽ gật đầu "Tất nhiên rồi"

"Vậy đã là bạn bè tốt còn khách sáo với nhau làm gì! Cậu không đồng ý là tớ giận cậu luôn đó nha" Nhã Tịnh cố ý làm mặt giận

Nghe Nhã Tịnh nói vậy cô cũng không thể không đồng ý liền gật đồng chấp nhận.

Buổi lễ ở trường diễn ra một cách hoành tráng với những ánh đèn bố trí khắp xung quanh, mọi góc ngách trong trường đều trở nên nhộn nhịp. Tất cả học sinh đều tụ tập đầy đủ, ai nấy đều ăn diện trên người không ít trang sức cùng chiếc váy đặc tiền. Đám người Trần Hiểu Linh cũng vậy, cô ta luôn luôn là tâm điểm chú ý của mọi người không chỉ là gia thế của cô ta không nhỏ là con gái duy nhất của Trần Duật một vị luật sư nổi tiếng trong giới mà còn là người nổi bật nhất trong đám đông đang náo nhiệt kia. Một thân váy đỏ ra dáng dựa vào bàn, mỗi nhấp từng chút rượu đầy ủy mị.

Đưa bạn đi bên cạnh cô ta lúc nào cũng bày ra bộ mặt nịnh nọt

"Hiểu Linh.... hôm nay cậu là người đẹp nhất buổi lễ rồi đó nha! Quà đúng là hoa khô của khoa mình mà"

Một người khác cũng lên tiếng hòa theo

"Phải phải! Cậu luôn luôn là đẹp nhất. Không ai có thể qua nổi cậu đêm nay...à mà tớ nghe nói là trong buổi lễ này có sự xuất hiện của nhà đầu tư bí mật đã ủng hộ cho trường cũng như là người có cổ phần cao nhất trong trường đến tham dự. Không biết là người này có tương mạo ra sao? Chắc cũng rất giàu có nhỉ. Hiểu Linh cậu nghĩ sao?"

Trần Hiểu Linh bị khen làm cho cười đến không ngậm được miệng liền yếu điệu nói

"Các cậu đúng là có mắt nhìn nha. Về việc nhà đầu tư đó thì tớ nghe được là hình như anh ta còn rất trẻ"

"Vậy sao?" Đôi mắt của hai người kia sáng rực, phấn khích nói

"Tin này chắc chắn là thật vì ba tớ cũng là một trong những cổ đông ở trường nên biết được anh ta là người ra sao" Trần Hiểu Linh nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp.

"Tốt quá!...tốt quá vậy là có khi mình lại được làm quen với anh ấy nhỉ? Haha"

Một đám đang cười nói không ngớt vui vẻ đầy phấn khích thì đột nhiên xung quanh có vẻ như đang đổ dồn mọi ánh mắt biểu cảm vào một nhân vật vừa mới đi vào.

Diệp Từ Ái gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút ngượng ngùng nhìn xung quanh. Sao mọi người lại nhìn cô chằm chằm như vậy? Thật là mất tự nhiên quá đi. Cô cũng không phải là sinh vật lạ đâu!

Các chàng trai thì nhón nha nhón nháo cả lên trong đó có người lên tiếng

"Cô ấy thật sự rất xinh đẹp nha...không biết là sinh viên khoa nào lớp mấy nhỉ?"

"Phải đó! Phải tìm cách liên lạc với cô ấy mới được"

"Hình như là khoa thiết kế thì phải!"

"Thật sao?"

...

Tiếng bàn tán xì xào xung quanh vô tình lọt vào tai của Trần Hiểu Linh. Gương mặt đã ửng đỏ lên vì ghen tức. Con nhỏ này từ trước tới nay cô đều rất khó ưa.

Diệp Từ Ái bỏ ngoài tai tất cả lời bàn tán đồng dạng bước đi tự tin vào bên trong đại sảnh cùng với Nhã Tịnh tìm một cái bàn trống rồi đứng ở đấy.

Từ xa Lôi Vũ cũng bị cô làm cho kinh ngạc nhất thời còn không nhận ra bạn từ nhỏ của mình nên phản ứng chậm liền chạy tới hồ hỏi nói

"Từ Ái...cậu cũng đến tham gia sao?"

Diệp Từ Ái chau mày nhìn cậu ta

"Sao? Tớ không được đến à? Đây là do trường tổ chức mà cho dù tớ không đi cũng không được" vừa nói cô vừa nháy mắt sang Nhã Tịnh

Lôi Vũ hiểu ý thâm cười có ý trêu chọc cô

"Tớ tưởng cậu sẽ không bao giờ tham gia bất cứ bữa tiệc nào nữa chứ! Giống như lần trước..." Miệng còn chưa nói hết câu đã thấy Diệp Từ Ái hốt hoảng chặn ngang

"Lôi Vũ..."

Thấy biểu hiện trên gương mặt cô Lôi Vũ cũng không dám nói tiếp chỉ cười trừ cho qua.

Ánh mắt cậu lúc này để ý sang chỗ bên cạnh Nhã Tịnh.

"Tiểu Tịnh cậu hôm nay thật đẹp nha"

Một lời nói của Lôi Vũ bất giác làm Nhã Tịnh ngạc nhiên. Tiểu Tịnh? Cái tên nghe có phần sến súa nhỉ?

"Nè ai cho cậu gọi tớ là Tiểu Tịnh vậy? Nghe ghê quá đi...chúng ta thân thiết làm hả?"

Bất ngờ bị phũ Lôi Vũ không giận ngược lại còn cười tà mị với cô ánh mắt mang theo sự dò xét.

"Bây giờ thì chưa nhưng biết đâu sau này lại thân thiết..."

Nhã Tịnh nghe xong gương mặt thoáng chút đỏ ửng ngượng ngùng nhưng không để cho Lôi Vũ phát hiện cô cố tỏ ra không quan tâm đến cậu ta, lạnh lùng nói

"Đồ điên! Ai thân với ai chứ"

"Nè nè Lôi Vũ hết chọc mấy cô gái đào hoa hư hỏng giờ đổi gu sang chọc gái nhà lành à...Tớ cấm cậu nha" Diệp Từ Ái thấy một màn trêu chọc của Lôi Vũ liền không nhịn được lên tiếng.

"Biết rồi biết rồi!"

Lúc này đã đến giờ làm lễ, cô Lưu tao nhã bước lên sân khấu trong sự vỗ tay của mọi người

"Chào các em học sinh thân mến. Hôm nay là một buổi lễ ra mắt nhỏ của nhà đầu tư cho trường ta bấy lâu nay, chính nhà đầu tư này cũng như là cổ đông lớn nhất của trường đã góp không ít vật chất lẫn tinh thần cho tất cả chúng ta. Vì vậy để biết ơn đến người này trường chúng ta cũng nên dành tặng một tràng pháo tay thật hoành tráng cho vị CEO của Ngôn Thị. Bạch Tổng"

Ngôn Thị?

Mọi người liền vỗ tay hò hét trong sự ngỡ ngàng của một người đó là Diệp Từ Ái.

Bước chân từ tôn trang nhã toát lên khí chất như một bậc vương giả của Bạch Từ Ngôn lên sân khấu. Hôm nay nhìn anh thật khác về mặt cương nghị không chút ý cười lãnh đạm đứng trước mọi sinh viên nói

"Tôi là Bạch Từ Ngôn là Tổng giám đốc của Ngôn Thị. Hôm nay rất vui khi được đến tham gia vào buổi lễ này. Rất mong mọi người sẽ đón nhận lấy tấm lòng cũng như công sức của tập đoàn của chúng tôi đã xây dựng nên ngôi trường Đại học này. Và cũng như gửi lời cảm ơn đến cô Lưu người đã đứng ra dẫn dắt ngôi trường này nhiều năm nay. Nhờ như vậy mà nơi đây đã nhiều lần lọt top ngôi trường đáng học nhất của cả nước. Xin chân trọng cảm ơn cô Lưu." Nói rồi Bạch Từ Ngôn khẽ nhìn sang cô Lưu đầy sự ôn hòa.

Nhưng đâu đó trong đại sảnh này một ánh mắt vẫn còn đang chưa hết kinh ngạc đến mức ngẩn người.

Anh ta trở về rồi sao? Mà khoan đã anh ta chính là nhà đầu tư bí mật á?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Một lần nữa đụng độ

Diệp Từ Ái thốt lên tiếng kinh ngạc, Nhã Tịnh bên cạnh thấy sắc mặt cô xanh mét không khỏi lo lắng hỏi

"Cậu không sao chứ?"

Diệp Từ Ái cố gắng giữ bình tĩnh quay sang nặn ra nụ cười gượng gạo

"Tớ không sao"

"Ê khoan đã! Anh ấy chính là cái người hôm trước bé cậu đi đúng không?" Nhã Tịnh chăm chú quan sát gương mặt đang tỏa sáng trên sân khấu kia thắc mắc nói

Lôi Vũ bật cười vỗ vỗ vai của Nhã Tịnh "Đúng rồi a...chính là Bạch Tổng của Ngôn Thị nổi tiếng trong truyền thuyết đó nha"

Đột nhiên bị vỗ vai Nhã Tịnh trừng mắt nhìn cậu ta biểu cảm mặt tự nhiên đẩy tay cậu ta ra

"Nè nè đừng có đụng vào tôi"

Lôi Vũ thấy phản ứng của cô như vậy không khỏi cười nhạt càng mạnh động hơn trực tiếp khoát vai cô ủy mị nói

"Thời nào bạn học Nhã...dù sao chúng ta cũng quen biết nhau lâu vậy rồi đụng chạm chút có sao đâu!"

Nhìn bộ dạng bốn cột của cậu ta khiến cô càng ngứa mắt. Quen biết sao? Đúng ra là chỉ biết tên thôi chứ rất ít khi cô với cậu ta nói chuyện với nhau. Chưa kể cậu ta lúc nào cũng bày bộ dạng này đi trêu ghẹo những cô gái khác. Nghĩ đến đây gương mặt cô càng khó coi hơn không hiểu sao lại có chút tức giận.

"Hai cậu đợi mình chút mình đi vệ sinh một lát"

Diệp Từ Ái như không còn đủ kiên nhẫn để nghe những lời phát biểu của Bạch Từ Ngôn ở trên kia, lồng ngực cô như bị cái gì đó đè nén khó thở vô cùng, cô cần phải đi điều chỉnh lại tâm trạng. Người đàn ông này quả là không đùa được, không ngờ rằng anh ta lại là cổ đông lớn nhất trường của cô hèn gì lâu lâu anh ta cứ lại xuất hiện thần bí gặp cô Lưu. Giờ đây cô như đã hiểu ra.

"Ừ cậu đi đi" Nhã Tịnh mỉm cười vui vẻ nói.

Nói đoạn Diệp Từ Ái cố gắng chạy thật nhanh ra ngoài, lúc này tầm mắt của Bạch Từ Ngôn cũng bị một cô gái nhỏ nhắn thân hình quyến rũ đang lướt qua giữa đám đông. Từ lúc bước lên đây mắt anh luôn luôn hướng về phía cô. Hôm nay quả thực cô rất xinh đẹp, khi vừa nhìn thấy cô tâm tình anh lập tức vui vẻ. Cảm giác nhớ nhung cô cứ dồn dập làm anh không thể không để mắt tới người con gái này, vậy mà giờ đây cô lại bỏ ra ngoài không biết là đang đi đâu?

Ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo anh nói nhỏ với cô Lưu gì đó rồi cũng nhanh chóng đi theo cô.

Diệp Từ Ái sau khi thoát khỏi nơi đông đúc ngọt ngào khi này tâm trạng liền cảm thấy đỡ hơn một chút. Lúc này cô nhìn xung quanh rồi toan đi tìm nhà vệ sinh khi chân còn chưa đi được bước nào thì đã bị một giọng nói quen thuộc kêu lại

"Từ Ái..."

Cô theo bạn năng quay đầu theo hướng phát ra giọng nói đó. Ánh mắt cô chợt dừng lại nơi gương mặt Vu Dịch. Anh ta cũng đến đây sao? Không phải chứ? Cô mới vừa thoát khỏi tên Bạch Từ Ngôn kia mà, giờ lại gặp anh ta ở đây! Đúng là ý trời.

Diệp Từ Ái vô như không nghe thấy liền xoay người bỏ đi. Bất ngờ cổ tay cô bị một lực kéo lại va vào người anh.

"Em định đi đâu?"

"Bỏ tôi ra... Vu Dịch sao anh lại ở đây?" Diệp Từ Ái cố gắng gỡ tay của anh ra nhưng không thể nào làm gì được đành tức giận trừng mắt nhìn Vu Dịch

Vu Dịch cũng không hề né tránh ánh mắt đang tức giận không vui của cô liền không nhanh không chậm đáp lại

"Em quên rồi sao? Anh cũng là cựu học sinh của trường mà..."

Diệp Từ Ái lúc này nhớ lại lời của Nhã Tịnh nói lúc ở cửa hàng quần áo là buổi lễ này còn có sự góp mặt của cựu học sinh đàn anh khóa trước của trường về.

Tầm mắt cô vô tình nhìn thấy một bó hoa hồng đỏ tươi được gói rất đẹp đang ở trên tay của Vu Dịch. Không hiểu sao tim cô lại như mất phanh đập mạnh liên tục. Nhận ra ánh mắt của cô Vu Dịch khẽ cười dịu dàng nói tiếp

"Từ Ái bó hoa này anh đặc biệt đặt người ta làm để tặng cho em đó. Em thích không?" Nói rồi tay đang cầm hoa cũng nhanh chóng đưa trước mặt cô

Diệp Từ Ái gương mặt cứng đờ, không hiểu vì sao anh ta lại tặng hoa cho cô. Đáy lòng càng trở nên nặng trĩu nhưng cô không thể nào để mình bị sa lầy thêm lần nữa, sắc mặt càng trở nên cứng rắn nghiêm túc

"Anh không cần phải làm những chuyện này...giữa chúng ta đã không còn là gì của nhau nữa rồi! Người anh nên tặng bó hoa này không phải là tôi"

Những lời nói của cô như từng chiếc kim nhọn đâm vào trái tim anh rỉ máu không ngừng, anh càng cảm thấy mình thật có lỗi với cô hơn nhưng không biết làm thế nào để bù đắp những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô 2 năm trước. Ánh mắt không còn nét cười nhìn cô đầy sâu sắc

"Em vẫn còn giận anh sao? Anh thật sự là có nỗi khổ riêng nên mới đính hôn với Khiết Tàn Lam. Chuyện 2 năm về trước là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh em biết không? Từ trước tới nay anh luôn và chỉ yêu một mình em...Từ Ái chúng ta bắt đầu lại có được không hãy để anh chăm sóc em như trước...được không?"

Nỗi khổ riêng sao? Diệp Từ Ái thật sự không biết Vu Dịch có chuyện gì không thể nói cho cô biết nhưng dù cho có là gì như nữa sự thật là anh vẫn đã đính hôn với người khác cũng như đã quay lưng lại với cô!

"Anh không cần giải thích với tôi làm gì! Chuyện của anh tôi không liên quan càng không muốn bị dây vào. Anh buông tha cho tôi đi có được không? Tôi cầu xin anh!" Không hiểu sao vừa nói với Vu Dịch câu này khóe mắt cô có chút cay. Cô đau lòng sao?

"Không! Anh nhất định sẽ không buông tay em thêm lần nào nữa... Từ Ái hãy tin anh" Vu Dịch nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô bắt cô đối diện với anh

Diệp Từ Ái như không còn sức chịu đựng được nữa cô chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi đây thoát khỏi Vu Dịch vì càng ở đây lâu cô sợ mình sẽ bị anh làm cho điên đảo lên mất. Lập tức cô hất tay anh ra giọng lạnh như băng nói

"Buông tôi ra...anh đừng chạm vào tôi. Mau bỏ tay tôi ra mau"

"Từ Ái..." Vu Dịch cố gắng níu kéo lấy cô không để cô có cơ hội chạy thoát.

Một màn đưa đẩy như vậy vô tình lọt vào mắt của Bạch Từ Ngôn tia lửa giận bùng bùng bộc phát. Anh liền đi đến chỗ hai người kia sau đó liền nắm lấy

tay còn lại của Diệp Từ Ái kéo về phía mình.

Bất ngờ bị nắm lấy tay kia Diệp Từ Ái tròn xoe đôi mắt xinh đẹp hốt hoảng quay sang nhìn

"Bạch Từ Ngôn? Anh làm gì vậy?"

Anh nhìn cô không nói gì nhưng vẫn khiến cô cảm thấy rét run. Cơ thể cô bất giác bị đông cứng lại. Tình huống này thật sự là không tin nổi mà cô lại bị mắc kẹt giữa hai người đàn ông này một lần nữa!

"Lại là anh? Mau buông Từ Ái ra" Vu Dịch thấy mặt cô đã sớm tái xanh khi nhìn thấy người đàn ông này con bực tức cũng không kìm chế được liền lên tiếng.

"Tôi là Bạch Từ Ngôn...bạn trai của Tiểu Ái"

Hả?

Cả cô và Vu Dịch đều thốt lên một tiếng cả kinh. Bạn gái? Sao cô không hề biết mình có một người bạn trai như anh ta vậy chứ?

Vu Dịch không giận ngược lại còn bật cười lớn nhìn Bạch Từ Ngôn

"Anh thật biết nói đùa...Từ Ái sao lại là bạn gái của anh chứ? Cô ấy là của tôi"

Bạch Từ Ngôn nghe xong khoe miệng liền nhếch lên tỏ ra khinh bỉ, chán ghét.

"Bạch Từ Ngôn tôi xưa nay chưa từng nói đùa...cậu đã tàn nhẫn bỏ rơi cô ấy vào 2 năm trước bây giờ cô ấy đã là người của tôi! Cậu có tư cách gì mà nói là của cậu?"

Dù đứng ở giữa nhưng Diệp Từ Ái vẫn cảm thấy như có một sức mạnh vô hình nào đó tỏa ra từ người đàn ông này khiến cô không khỏi lo sợ. Lỡ như anh ta làm gì với Vu Dịch thì sao? Cô thật không dám nghĩ Bạch Từ Ngôn sẽ như thế nào nếu mà nổi cơn giận dữ lên. Nghĩ đến thôi là tim cô đã như muốn ngừng đập mặt cắt không một giọt máu.

"Anh biết cái gì mà xía vào chuyện giữa tôi và cô ấy? Tốt nhất là anh nên tránh xa cô ấy càng sớm càng tốt nếu không thì đừng trách tôi."

Lời đe dọa của Vu Dịch bất giác làm Bạch Từ Ngôn không khỏi bật cười. Tên này quả là không biết trời cao đất dày là gì! Còn dám thách thức anh? Người con gái này sớm đã thuộc về anh nhất quyết anh không để cho bất cứ tên nào dám đụng đến cô.

"Cậu khá lắm! Nhưng mà có điều tôi muốn nhắc nhở cậu là đừng có bao giờ thách thức giới hạn của Bạch Từ Ngôn tôi sẽ có ngày cậu phải hối hận đấy"

Vu Dịch về mặt tỏ ra nghi ngờ, anh không hề biết lai lịch của anh ta càng không biết anh ta đang có ý gì nhưng qua những lời nói này có thể thấy anh ta chắc chắn không hề dễ đối phó! Diệp Từ Ái sau khi anh đi lại quen biết người đàn ông này sao? Cô thật sự không cần anh nữa à? Cho dù là vậy thì anh cũng không thể nào để mất cô thêm lần nữa.

Sự kiêu ngạo không cho phép Vu Dịch thất thế liền nhanh chóng hướng mắt xuống Diệp Từ Ái

"Từ Ái...em không cần phải sợ đi theo anh"

Đột nhiên bị Vu Dịch kéo đi lại bị lực còn lại níu lấy cả người cô như một sợi dây đang căng ra đau đến truyền đến hai tay khiến cô không thể nào chịu nổi.

"Người cô ấy nên đi theo là tôi!" Câu nói đầy gian ác của Bạch Từ Ngôn khiến đầu Diệp Từ Ái quay như chong chóng chưa kể là anh ta còn dùng lực mạnh hơn không để Vu Dịch có cơ hội cướp lấy cô.

Tình thế giằng co này khiến cả người Diệp Từ Ái như sắp xé ra làm hai. Đến mức giới hạn rồi cô vùng hai tay thật mạnh sau đó quát lớn

"Hai người có thôi đi cho tôi không?"

"Từ Ái! Anh xin lỗi đã làm đau em...em có sao không?" Vu Dịch thấy trên cổ tay cô có một vết lằn đỏ nổi bật dưới làn da trắng tuyết đẹp đẽ, đáy lòng không khỏi dâng lên cảm giác thương xót.

Diệp Từ Ái liếc nhìn anh sau đó là Bạch Từ Ngôn. Dáng vẻ của anh ta vẫn cứ đứng đưng không chút biểu tình thay đổi. Gương mặt lạnh lùng trầm tĩnh nhìn cô đĩnh ninh. Ánh mắt đó tràn đầy sự tức giận nhưng lại bị anh che giấu rất giỏi chỉ tỏa ra khí lạnh chết người khiến cô run lên bần bật.

"Các người thật quá đáng"

Nói rồi cô quay người chạy đi một mạch để lại Vu Dịch đang khó xử nhìn theo.

Không biết là cô đã chạy bao lâu chỉ thấy khi đôi chân không còn sức để chạy tiếp nữa liền ngã ra đất kêu lên một tiếng đau đớn thì lúc đó cô mới dừng lại. Đôi chân thon thả trắng ngần bị bao bọc bởi đôi giày cao gót kia đang sung tấy lên, Diệp Từ Ái khó khăn cố gắng để mình ngồi dậy nhưng lại không thể nào nhấc nổi cơ thể của mình. Cô tức giận cởi đôi giày cao gót ra sau đó không thương tiếc ném đi

"Ngay cả mày cũng làm tao đau sao?"

Lúc này mọi sự kìm nén khi nãy đều bộc phát, Diệp Từ Ái ngồi bất lực khóc ra tiếng. Cô thật không nghĩ rằng sẽ có một ngày cô lại trở nên khó coi thế này! Vừa mới bị hai người đàn ông kia hành hạ đôi tay còn xoay cô như chong chóng giờ đây lại bị đôi giày cao gót này làm chân cô bị thương có phải số cô xui quá rồi không? Sao cuộc đời cô không lúc nào được vui vẻ hết vậy?

Từ khi còn nhỏ cô đã chịu cảnh cha bỏ rơi mẹ mất sớm phải sống nương tựa vào gia đình nhà bác mà lớn lên vậy mà đến khi cô gặp được Vu Dịch tưởng đâu anh ấy là người sẽ mang lại hạnh phúc cho cô giúp đỡ cô sống tốt hơn là nguồn động lực để cô có thể tiếp tục đi trên con đường này vậy mà anh ấy cũng bỏ rơi cô mà đi! Mọi thứ đến với cô đều chẳng có gì tốt đẹp cả. Cô đã làm gì sai chứ?

Tiếng khóc đầy uất ức của Diệp Từ Ái khiến ai nhìn vào cũng thấy xót. Vậy mà ngay chính lúc đó một đôi giày da đen bóng loáng đang đứng trước mặt cô. Diệp Từ Ái nhìn xuống đôi giày da đó ánh mắt dần di chuyển lên trên. Cô càng kinh ngạc hơn khi thấy Bạch Từ Ngôn đang đứng sừng sững trước mặt cô cúi đầu nhìn xuống.

"Anh có phải thấy tôi rất đáng thương không? Rất muốn cười tôi đúng không?"

Bạch Từ Ngôn khó hiểu nhìn người con gái dưới đất, anh không quan tâm những lời cô vừa nói vì lúc này tầm mắt anh lại bị thu hút vào đôi chân trần đang bị trầy xước đến chảy máu của cô. Có lẽ là do khi nãy cô chạy quá nhanh còn đi giày cao gót thể nào không bị trật chân cũng bị đôi giày làm cho bong tróc! Sao lại ngu ngốc đến vậy? Cứ phải tự làm bản thân mình bị thương thì cô mới vui sao? Lúc nào cũng để người khác lo lắng.

Đôi chân mày anh chau lại một điểm, anh nhìn xung quanh thì phát hiện đôi giày cao gót sớm đã bị cô trút giận ném ra đằng xa. Không nhanh không chậm Bạch Từ Ngôn tiến đến nhặt lấy đôi giày của cô sau đó đi về phía Diệp Từ Ái cẩn thận ngồi xuống.

Thấy hành động này của anh Diệp Từ Ái có chút bất ngờ, anh ta lại tính làm gì? Cô bất giác có chút lo lắng đôi mắt long lanh vẫn còn đọng lại vài giọt nước trông thật xinh đẹp nhìn anh.

"Em sao lại không cẩn thận như vậy? Cứ khiến tôi lo lắng mãi mà được à?" Bạch Từ Ngôn cầm lấy chân cô xem kỹ vết thương

Tìm cô như trùng xuống một nhịp, có phải cô nghe nhầm không? Anh ta rõ ràng là đang lo lắng cho cô! Cảm giác này rất quen thuộc ánh mắt của anh ta giống y như lúc lau vết thương trên tay cho cô dịu dàng cẩn thận trông rất giống những người yêu quan tâm cho nhau!.

Diệp Từ Ái lập tức cả kinh cô đang nghĩ gì vậy? Anh ta sao có thể yêu cô được chứ! Quá ảo tưởng rồi cô gái trẻ.

"Ai cần anh lo lắng chứ...tự tôi làm được không cần anh phải quan tâm"

Vừa dứt câu Diệp Từ Ái hung hăng đẩy tay của Bạch Từ Ngôn ra sau đó cố gắng xoa nắn đôi chân. Nhìn bộ dạng đau đớn nhưng lại cố kìm nén của cô làm anh càng thêm bức tức. Đến lúc này rồi mà cô còn cứng đầu anh thật sự sao phải quan tâm đến cô ấy chứ? Chỉ là bị thu hút nhất thời thôi không phải sao?

Nhưng mà khi nhìn đến gương mặt nhăn nhó kia đang cố gắng ngồi dậy lại khiến anh không thể nào chịu được nhanh chóng xoay lưng lại nói

"Em còn muốn tự mình làm sao? Đứng lên còn không được thì em còn tính làm gì? Nhanh lên lưng tôi đi...tôi cõng em!"

Sao? Cõng á? Đầu Diệp Từ Ái vang lên một tiếng cô không nghĩ rằng tên Bạch Từ Ngôn này lại dám hạ mình cõng cô. Một người như anh ta tính khí thất thường, hung hăng kiêu ngạo lại muốn cõng cô có phải là điên rồi không? Nhìn tấm lưng dài rộng chắc khỏe như bức tường thành vững trãi bất giác làm Diệp Từ Ái rung động một chút. Cô bối rối xua tay vội nói

"Không cần đâu...tôi có thể tự đi được!"

Bạch Từ Ngôn quay mặt lại nhìn cô thấy gương mặt cô có chút phẫn hờn như có vẻ đang ngượng thật đáng yêu, anh khẽ cười...tiếng cười trầm thấp làm cô khó hiểu

"Anh cười cái gì?"

Bạch Từ Ngôn về mặt đầy sự khiêu khích trêu đùa thân nhiên đứng dậy nói

"Nếu em không ngại phải ngồi đây cả đêm thì tôi không ép em nữa nhưng mà chỉ có điều tôi muốn nhắc nhở em...đó là đoạn đường này có rất nhiều dã thú nguy hiểm nó có thể ăn em bất cứ lúc nào. Với bộ dạng em bây giờ muốn chạy cũng hơi khó đó nha. Đến lúc đó đừng có mà hối hận!"

Diệp Từ Ái nghe xong sắc mặt liền thay đổi sợ đến xanh méc. Dã thú sao? Cô lại không hề biết nơi này còn có dã thú nữa...à mà khoan ở thành thị thì làm gì có dã thú? Diệp Từ Ái trừng mắt ngáng đầu nhìn Bạch Từ Ngôn

"Anh gạt con nít à? Chỗ đô thị như thế này thì làm gì có dã thú? Đồ điên!"

"Haha...em có phải quá ngây thơ rồi không ý của tôi nói đã thú ở đây là đàn ông đó cô gái nhỏ ạ" Bạch Từ Ngôn cười không ngớt ánh mắt bồn chồn nhìn cô trông chẳng đứng đắn chút nào.

Diệp Từ Ái bị anh chọc cho tức điên nhưng vẫn phải kìm lại dù sao anh ta nói cũng rất có lý. Lỡ như cô gặp phải kẻ xấu thì có trốn đằng trời! Không thể để bản thân lâm vào nguy hiểm được. Nghĩ vậy cô bắt đầu quay sang nhìn anh. Không còn vẻ mặt hung hăng tức giận khi nãy nữa mà thay vào đó là vẻ mặt rất đáng yêu với đôi mắt to long lanh, đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

"Vậy anh công tôi đi"

Bạch Từ Ngôn bị cô chọc cho cười thành tiếng quả là thay đổi 180 độ mà. Mới hù dọa cô chút xíu đã ngoan ngoãn nghe lời rồi. Lập tức anh ngồi xuống đưa tấm lưng săn chắc của mình cho cô.

Diệp Từ Ái ngăn người nhìn vài giây sau đó hít một hơi thật sâu rồi mới choàng tay lên cổ anh đưa cơ thể mình lên người anh để anh công đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trái tim rung động

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, một thân đàn ông cao to lực lưỡng trên lưng là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp. Trên tay người đàn ông còn cầm theo đôi giày cao gót của cô. Nhìn bộ dạng này ai lại nghĩ đến một Bạch Tổng kiêu ngạo lạnh lùng cơ chứ.

Ở bên cô anh cũng chỉ là một chàng trai cung chiều dịu dàng với người cô gái anh yêu mà thôi!

Cảm giác sự mềm mại sau lưng mình, cổ họng của Bạch Từ Ngôn có chút đắng. Đáng chết thật! Cơ thể cô lúc này lại sát vào anh như vậy hương thơm cùng hơi thở của cô xông thẳng lên não bộ của anh càng khiến cả người anh nôn nao khó tả. Có phải anh quá mất mặt rồi không? Chỉ là một cô gái cũng đủ khiến anh phải mất kiên nhẫn như vậy.

Diệp Từ Ái ở sau không biết là Bạch Từ Ngôn đang nghĩ gì chỉ thấy anh im lặng bất thường. Cô tò mò quay mặt sang nhìn anh cùng lúc này anh cũng toan định quay đầu mở lời. Sự trùng hợp đồng điệu của cả hai làm nên một nụ hôn bất ngờ

Diệp Từ Ái trừng mắt nhìn anh, cô nhanh chóng lấy tay che miệng lại vẻ mặt đầy sự xấu hổ.

"Anh.."

Bạch Từ Ngôn cũng bị cô làm cho ngây người bước chân cũng dừng lại. Đây là lần thứ hai cô chủ động hôn anh rồi nhỉ?

Không hiểu sao anh lại cảm thấy vui sướng, càng muốn trêu chọc cô thêm

"Em muốn đánh úp tôi nữa à? Cường hôn tôi một lần rồi không thỏa mãn sao?"

Diệp Từ Ái bùng bùng tức giận ở sau lưng anh mắng thăm một tiếng. Con khi nhà anh! Ai cưỡng hôn ai chứ?

"Anh đừng có mà tự biên tự diễn được không? Tôi mà lại đi cưỡng hôn anh? Lúc đó là việc ngoài ý muốn thôi cũng bị anh làm cho một trận rồi còn gì"

Vừa nói xong, Diệp Từ Ái liền hận không thể cắn lưỡi mình ngay lúc này. Sao cô lại nói như vậy? Tự mình chôn mình rồi trời ơi!

"Thì ra là em rất để ý đến lần đó nha! Có muốn thử thêm lần nữa không? Lần này tôi sẽ nhẹ nhàng với em thôi"

Đồ điên! Cô thẹn quá hóa giận lấy tay đập vào vai anh mấy cái

"Anh nói chuyện đứng đắn chút được không? "

Bạch Từ Ngôn bất giác khẽ cười. Lúc này đây cô thật đáng yêu thật sự là anh chỉ muốn hôn cô một cái thật lâu! Sao lại có người giận mà cũng xinh đẹp như vậy được chứ?

"Bạch Từ Ngôn?" Diệp Từ Ái liền trầm mặc nghiêm túc gọi anh

Đột nhiên thay đổi thái độ có chút bất ngờ nhưng rồi anh cũng nhẹ nhàng đáp lại

"Ừ"

Thấy vậy cô chậm rãi nói "Anh đã từng yêu ai chưa?"

Một câu nói như đánh vào tim anh một cái. Yêu sao? Từ trước đến nay ngoài việc học với quản lí công ty ra thì anh chưa từng nghĩ đến chuyện này. Đối với anh thứ tình yêu đó rất vô nghĩa chẳng giúp ích được gì cả? Mà anh cũng không hứng thú với mấy cô gái bám đuôi anh. Cũng không ít những cô gái xinh đẹp hơn cô, thông minh hơn cô, giàu có danh giá hơn cô anh đều chưa một lần để mắt đến đơn giản vì trông nó rất tầm thường trong mắt anh. Nhìn đáng vẻ yếu điệu như rần nước quần lầy đàn ông như vậy anh nhìn thấy phát ghê tởm. Không giống như cô, từ khi anh gặp ở bữa tiệc đêm đó thì anh đã bị cô thu hút rồi! Đáng vẻ thanh thuần mang vẻ đẹp trong sáng của cô lập tức chiếm lấy trái tim anh, càng tiếp xúc cô lâu hơn anh càng không thể dứt ra được. Cảm giác như vậy anh không chắc đó là gì! Đến giờ phút này anh chỉ muốn bảo vệ cho cô và muốn cô chỉ thuộc về riêng anh mà thôi cho dù có bất cứ ai đến ngăn cản anh đều loại trừ không thương tiếc!

Diệp Từ Ái đợi cho Bạch Từ Ngôn trả lời nhưng lại thấy anh im lặng như vậy trong lòng cô liền có chút thất vọng, không vui. Anh ta chắc là đang đếm xem mình đã yêu bao nhiêu người rồi chứ gì, làm sao có chuyện anh ta chưa yêu bao giờ chứ!

"Tôi không có!..."

Một câu trả lời của anh làm cô đập tắt ngay suy nghĩ trong đầu, cô thoáng chốc liền cảm thấy vui vẻ, miệng không tự chủ được khẽ cười thầm nhưng rồi vẫn giả vờ như không để ý đến

"Anh lại lừa tôi à? Sao có thể chưa từng yêu ai chứ? Vậy cảm giác rung động với một cô gái nào đó anh đã từng có chưa?"

Nói đến rung động anh lại nghĩ đến cô nên không chần chừ gì lập tức đáp lại

"Có rồi"

Diệp Từ Ái nghe xong sắc mặt có chút khó coi nhăn mày khó hiểu...anh ta đã từng rung động rồi sao? Nhưng mà người như anh ta nếu đã có hứng thú với ai thì chắc chắn sẽ dành lấy cho bằng được vậy tại sao đến giờ vẫn chưa yêu ai? Không lẽ là đơn phương? Khả năng này không phải chứ?

"Vậy cô ấy có thích anh không?"

"Tôi cũng không biết...Nếu như em thật sự muốn biết được cô ấy có thích tôi không thì có thể đi hỏi!"

Anh ta lại bắt đầu nói những điều vô lí rồi...Hỏi làm sao được trong khi cô càng không biết cô gái đó là ai! Diệp Từ Ái biết là anh đang muốn trêu đùa với cô nên cũng không giận vẫn thản nhiên như không

"Tôi làm sao biết cô gái anh thích là ai mà hỏi chứ?"

Lúc này bên môi Bạch Từ Ngôn hiện lên một nụ cười tà mị quyến rũ không nhanh không chậm nói

"Em biết cô ấy...bởi vì người tôi rung động chính là em"

Bùm! Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Diệp Từ Ái cô mở mắt tròn xoe nhìn sau mái tóc đen lầy quăn rũ của anh, khoe miệng cứng đờ bởi cô không nghĩ rằng anh sẽ trả lời như vậy! Càng không nghĩ rằng người mà anh ta rung động lại chính là cô!

Diệp Từ Ái bối rối không biết phải nói gì tiếp theo, mặt cô cũng đã sạm ửng đỏ vì xấu hổ...Cái tên đáng ghét này lúc nào cũng nói mấy lời làm cô dờ không kịp mà! Chỉ có điều dù cho anh nói là sự thật hay đùa giỡn cô thì vẫn làm cô bị lay động không ít. Không phải là cô cũng hy vọng anh ta nói thật chứ? Nếu là như vậy thì quả thật là một sự phiền phức rất lớn.

Dù cô không nói gì nhưng Bạch Từ Ngôn vẫn biết là cô đang ngượng ngùng nên liền không muốn cô thêm khó xử với anh vì anh hiểu rằng cô chưa hoàn toàn chấp nhận anh có khi là hận anh nữa kia. Cả không gian chẳng hiểu sao lại chìm vào trong sự yên ắng đến lạ thường...Tiếng tim đập cũng vô tình chung nhịp cả anh và cô đều không ai nói ai câu nào chỉ thầm cười trong lòng chỉ là không biểu hiện ra trên gương mặt mà thôi.

Cuối cùng cũng đến nhà cô, Bạch Từ Ngôn nhiệt tình cổng cô suốt đoạn đường dài còn đưa đến tận tầng cô đang ở thật khiến cô cảm kích không ngớt. Đứng trước cửa nhà, anh nhìn dãy số điện tử trên cánh cửa sau đó quay sang nhìn cô nháy mắt ra hiệu

Nhận ra ý của anh Diệp Từ Ái liền không suy nghĩ gì đọc một dãy số "120300"

Bạch Từ Ngôn nghe xong vui vẻ nhún vào, cánh cửa kêu lên một tiếng "Tít" rồi mở ra. Anh cẩn thận để đôi giày cao gót ngay ngắn vào ngăn để giày sau đó nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống ghế sofa.

"Cảm ơn anh"

Lần đầu tiên thấy cô nói lời cảm ơn đáy lòng Bạch Từ Ngôn như vừa bị một sợi lông vũ nhẹ lướt qua, tâm trạng phấn chấn lên hẳn. Sau đó anh lại nhìn xuống chân cô đang bị thương liền lập tức nghiêm mặt lại hỏi

"Nhà em có hộp y tế không?"

Hả?

Diệp Từ Ái ngơ ra vài giây sau đó phản xạ nói "Có! Trong phòng ngủ"

Không để cô nói gì tiếp ngay lập tức Bạch Từ Ngôn đi vào phòng ngủ của cô rồi lấy hộp y tế để dưới bàn bên cạnh giường

Anh cẩn thận lấy thuốc xác trùng ra rồi nhúng miếng bông trắng vào, tay khẽ nâng bàn chân cô lên. Vừa biết anh định làm gì Diệp Từ Ái vội xua tay nói

"Không cần đâu tôi tự làm được"

"Đừng động!" Bạch Từ Ngôn khẽ lướt mắt sang cô mang theo sự lạnh lẽo đến đáng sợ, cả người cô chợt bị ánh mắt đó làm cho cứng họng không dám nói thêm gì nữa chỉ lặng yên để anh rửa vết thương

"Á...aaa, Anh nhẹ thôi. Đau!"

Thấy cô rên la như vậy khiến Bạch Từ Ngôn nhíu mày nhìn cô

"Em có thể nào im lặng chút được không? Nếu em cứ rên như vậy tôi lại không tìm được thú tính trong người nữa đâu"

Cái con người này ngay cả việc cô phản ứng với việc đau cũng bị anh quản. Phản ứng sinh lý của con người thôi mà, không lẽ anh không biết sao? Nhưng mà khi cô nghe anh nói như vậy cũng không dám kêu nữa biết đâu thực sự anh ta không tìm thấy được ẩn bệnh cô thì cô tiêu đời mất thôi! Kí ức về cái đêm trước vẫn khiến cho Diệp Từ Ái sợ hãi, cô thật không dám nghĩ đến loại chuyện như thế này nữa.

Nhìn dáng vẻ lúc anh cẩn thận băng bó vết thương cho cô thì cô mới có thể chăm chú nhìn rõ gương mặt anh. Quả thật là anh rất đẹp trai nha...Sóng mũi cao, đôi mắt đẹp, hàng lông mày rậm còn có môi anh nữa! Tất cả đều thu lại vào mắt cô, mái tóc chia 6 4 để lộ vàng trán nhẵn nhụi còn lấm tấm vài giọt mồ hôi chắc có lẽ do anh công cô đi một đoạn đường xa giờ còn tập trung cao độ để chăm vết thương cho cô nữa, không hiểu sao Diệp Từ Ái lại bị anh thu hút đến gần người quên hết tất cả mọi thứ xung quanh cứ quan sát từng nhất cử nhất động của anh.

Thấy anh ôn nhu như vậy cô lại cảm thấy rất muốn được anh chăm sóc!

Bạch Từ Ngôn sau khi băng bó cẩn thận cho cô xong thì ngược mắt lên nhìn cô lúc này lại vô tình bắt gặp ánh mắt cô đang dịu dàng nhìn anh như vậy liền thấy khó hiểu nhưng rồi lại bị cô chọc cười bởi dáng vẻ này quả thực rất dễ thương

"Nhìn tôi như vậy là sao? Có phải là rất xúc động không? Tôi công em đi một đoạn đường xa như vậy còn giúp em rửa vết thương băng bó đẹp nữa chứ! Em cũng nên báo đáp tôi chút gì đi..."

Báo đáp sao? Diệp Từ Ái suy nghĩ một lúc cô nên báo đáp sao đây? Hay là mời anh ta ăn cơm nhỉ?Nhưng mà như vậy có khiến anh ta hiểu lầm là mình có ý muốn gần anh ta không? Thôi mặc kệ cứ hỏi thử xem anh ta muốn gì biết đâu cô có thể làm được sao. Nghĩ vậy cô liền nở nụ cười tươi không phản kháng gì từ tốn hỏi

"Vậy anh muốn tôi báo đáp cho anh sao đây?"

Bạch Từ Ngôn nhìn vào đôi mắt của Diệp Từ Ái suy nghĩ vài giây rồi cất giọng uy mị chết người

"Hôn tôi"

Hả?

Đôi mắt mở to nhìn anh như kiểm chứng lại là cô có đang nghe nhầm không? Cái tên đáng ghét này lúc nào cũng nhân cơ hội để chiếm tiện nghi của cô nhưng nếu cô không đồng ý thì sao? Chuyện này thật khó xử chấp nhận không được mà từ chối không xong. Dù sao anh ta cũng đã mất rất nhiều công sức để đưa cô về nhà còn tận tâm chăm sóc cô như vậy nếu như không đền đáp cái gì thì cũng có chút không phải!. Trong đầu Diệp Từ Ái lúc này như có 2 luồng suy nghĩ khác nhau đang đấu tranh mãnh liệt.

Cô bối rối né tránh ánh mắt của Bạch Từ Ngôn đang nhìn chăm chăm vào mình. Mặt cũng đỏ ửng lên một tầng phỉếm hồng đầy vẻ xấu hổ. Thôi mặc kệ! Chỉ là một nụ hôn nhẹ thôi mà cũng không phải chuyện khó khăn gì, cô và anh đã hôn qua rồi nên việc này xem như báo đáp anh ta đi...Chịu đựng một chút xíu thôi mà!

Diệp Từ Ái hít một hơi thật sâu sau đó dùng hết can đảm của mình đối mặt với Bạch Từ Ngôn khó khăn lắm mới nói được một câu

"Anh...muốn tôi hôn ở đâu?"

Haha

Bạch Từ Ngôn bị dáng vẻ ngây thơ ngại ngùng của cô mà bật cười, đối với anh dạng câu hỏi này rất khó trả lời cũng không biết là nên nói với cô như thế nào mà cô lại có vẻ như đang đấu tranh rất lớn nên mới dám hỏi anh như vậy. Nhưng cơ hội hiếm có như thế này anh không thể nào bỏ qua liền tận dụng thời cơ, khoe miệng hiện lên một đường cong đầy gian xảo nhìn cô với ánh mắt nóng như lửa đốt

"Gương mặt này của tôi em thích chỗ nào có thể tùy ý hôn chỗ đó"

Ách

Anh ta rốt cục là muốn cô phải làm như thế nào đây? Thật mất mặt quá đi mà...huhu...

Sau khi trấn an lại bản thân cô liền lập tức tiến gần đến khuôn mặt đẹp tới không góc chết của anh từ từ đưa đôi môi anh đào nhỏ nhắn gần hơn bên má phải cho đến khi cảm nhận được hơi thở dịu nhẹ của cô Bạch Từ Ngôn liền nhắm chuẩn xác vị trí cánh môi nhỏ căng mọng của Diệp Từ Ái mà bắt lấy. Anh thừa biết rằng cô đang chuẩn bị hôn lên má anh nhưng làm sao anh có thể để bản thân chịu thiệt lớn đến như vậy nên ngay lập tức chiếm lấy tất cả hương thơm cùng vị ngọt nơi khoang miệng cô.

"Um...um..." Diệp Từ Ái không ngờ rằng ra tên Bạch Từ Ngôn này lại đột nhiên quay mặt sang áp môi của anh lên môi cô nên chưa kịp phòng bị gì, muốn kêu lên lại bị anh nuốt trọn hết âm thanh nơi cổ họng

Hơi thở nam tính đầy khí thế quấn lấy cô cảm giác như thể cô đang mất dần khí oxy vậy! Bạch Từ Ngôn không ngần ngại phát họa viền môi xinh đẹp của Diệp Từ Ái mà còn tàn ác cuốn lấy chiếc lưỡi bên trong miệng cô không có ý định rời đi. Hai tay cô bắt đầu giãy dụa cố gắng đẩy anh ra nhưng hoàn toàn bị anh khống chế chỉ đành nhắm mắt chịu trận vì cô quá hiểu rõ tình trạng hiện giờ của mình cho dù có cố gắng phản kháng bao nhiêu cũng không thể chống nổi lại sức mạnh của anh.

"Mau buông tôi ra..."

Giọng nói yếu ớt không chút tác dụng càng khiến Diệp Từ Ái bất an hơn, còn chưa biết phải làm thế nào thì Bạch Từ Ngôn đã thuận thế đè cô dưới ghế sofa áp chặt thân thể cao lớn của anh lên cô. Con dục vọng bắt đầu sôi sục không ngừng nó như đang thúc đẩy anh hãy mau chóng chiếm lấy cô đi! Chỉ một nụ hôn sâu vẫn chưa thể nào đủ thỏa mãn được anh, anh cần nhiều hơn thế nữa...Cả thân thể lẫn lí trí đều dần mất đi kiểm soát. Nhận thấy cô gái dưới thân anh đang uốn éo cơ thể để thoát khỏi anh, hai tay cô cũng dùng hết sức đẩy anh ra

"Bạch Từ Ngôn...anh đang làm gì vậy? Không phải chỉ nói hôn thôi sao?"

Diệp Từ Ái tức giận đến mức quát lớn cô không nghĩ rằng anh ta lại mặt dày đến như vậy còn muốn bức ép cô nữa sao?

Bạch Từ Ngôn vờ như không quan tâm đến thái độ của cô chỉ khẽ cười, tiếng cười trầm thấp như ác ma sắp sửa làm điều gì đó, anh không ngần ngại bắt lấy đôi tay của cô để trên đỉnh đầu chỉ một tay là có thể cố định được cô rồi. Lúc này trông anh rất giống như một con thú dữ sắp sửa ăn thịt con mồi, vẻ mặt đầy nguy hiểm kèm theo giọng nói đầy uy mị quyến rũ ghé sát vào tai cô nói

"Em cũng biết tôi không giỏi kiềm chế rồi mà...Chỉ trách là em quá mê người làm tôi không cam tâm chỉ hôn không thôi. Từ Ái! Tôi thật sự rất để ý đến em đấy."

Hừ! Để ý con khi nhà anh! Cô thầm mắng một câu sau đó sắc mặt cương quyết không chút sợ hãi mặc dù trong lòng cô đã sớm hoảng loạn nhưng nhất định cô không thể để bản thân mình yếu thế hơn anh ta!

"Vậy anh định làm gì hả? Anh nói là anh không thích cưỡng ép người khác cơ mà? Lời nói của Bạch Tổng cao quý đây không phải chỉ là lời nói suông thôi chứ?"

Bạch Từ Ngôn từ tốn đưa tay của anh chạm nhẹ, lướt qua đôi môi của cô, giọng nói đầy trêu ghẹo "Cái miệng này của em thật lạnh lợi đấy!...Nhưng mà em nói thật không sai, tôi không thích cưỡng ép người khác nhưng với em là ngoại lệ "

Từ cuối cùng anh cố gắng nhấn mạnh làm tim Diệp Từ Ái liên đập mạnh cả cơ thể cô lên dấy lên một nỗi sợ hãi...Anh ta thật sự sẽ cưỡng ép cô sao?

"Anh quá đáng"

Thấy sắc mặt cô xanh mét không còn giọt máu, Bạch Từ Ngôn liền cười tà mị, anh chỉ thuận miệng dọa cô thôi vậy mà cô đã sợ đến xanh mặt rồi! Cô gái nhỏ này có phải quá dễ dụ dỗ rồi không, anh cố gắng không để mình phát ra tiếng cười nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định chọc cô nên giả bộ cúi mặt xuống gần đến môi cô tựa như sắp một lần nữa hôn môi, theo bản năng tự nhiên cô nhắm tịt hai mắt lại mím chặt môi biểu cảm cực kì khó coi thấy vậy Bạch Từ Ngôn liền đổi hướng vùi mặt mình vào bên hõm vai cô hít lấy hương thơm dịu mát chỉ thuộc về một mình cô, giọng nói khàn đặc khẽ nói nhỏ

"Em sợ tôi vậy sao?"

Diệp Từ Ái bị anh làm cho bất ngờ cô còn nghĩ lần này cô xong đời rồi ai đoán được anh lại đổi hướng sang vai của cô chứ! Phút chốc cô cảm thấy cực kì khó hiểu người đàn ông này thật sự rất khó đoán, bên ngoài miệng lúc nào cũng nói mấy câu chẳng đứng đắn chút nào vậy mà hành động lại ngược hoàn toàn. Hơi thở nóng hổi của anh khiến Diệp Từ Ái có chút ngửa ngáy nhưng cũng không dám cử động nhiều vì cô sợ anh ta lại đổi ý thì chết mất!. Sau khi cô điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi cứng rắn nói

"Ai sợ anh chứ? Tại sao tôi phải sợ anh...haha mắc cười"

Bộ dạng cô lúc này rất gượng gạo cô chỉ đang cố tỏ ra mình không lo lắng mà thôi! Nhưng tận sâu bên trong thì lại ngập tràn sự bất an, đề phòng. Ánh mắt cô thậm chí còn không cố định liên tục nhìn xung quanh. Bạch Từ Ngôn không có nhận ra điều này mặc dù rất muốn vạch trần cô nhưng lại không nỡ làm cô thêm sợ anh hơn, ngay sau đó anh cố gắng lưu luyến mùi hương trên cơ thể cô để in sâu trong tâm trí của mình rồi mới rời người cô ngồi dậy chỉnh trang lại áo sơ mi đang nhăn nhó kia tầm mắt nhìn xuống Diệp Từ Ái

"Phòng tắm nhà em ở đâu?"

Ách

Anh ta lại muốn dờ dờ gì đây? Sao lại hỏi phòng tắm nhà cô chứ? Cái tên này thật là muốn đánh cho anh ta một trận toi bời mà! Nhưng mà...lỡ như anh ta cần đi giải quyết thì sao? Cái này thì cô thật sự không cảm được liền không nghĩ xa xôi chỉ tay về hướng bên trái

"Ồ kia!"

Không nhanh không chậm Bạch Từ Ngôn khẽ cười sau đó đáng vẻ cao ngạo bước vào một cách tự nhiên. Diệp Từ Ái lắc đầu cười khổ...cô còn nghĩ rằng đây là nhà của anh ta nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đêm ngủ không yên

Qua vài phút mà vẫn chưa thấy anh ta ra ngoài lúc này cô bắt đầu có chút lo lắng không biết là anh ta đang làm gì ở trong đó nữa! Rốt cuộc cũng phải lết chân đứng trước cửa phòng tắm rồi nhẹ nhàng áp tai vào cánh cửa lắng nghe tiếng động bên trong

"Nè...Bạch Từ Ngôn anh làm gì ở trong đó mà lâu vậy?"

Đáp lại cô vẫn không một tiếng trả lời, tâm trạng cô đột nhiên trầm xuống, cô nghi ngờ nhìn vào cánh cửa sau đó lại cố gắng nghe thật kỹ xem

"Có nghe tôi nói gì không vậy? Bạch Từ Ngôn?"

Tay cô bắt đầu không tự chủ được mà gõ lên cửa, tiếng gõ cửa vang khắp nhà sau đó là một loạt câu nói của Diệp Từ Ái

"Anh có bị làm sao không vậy? Nếu anh không trả lời là tôi xông vào đó nha! Bạch Từ Ngôn anh nghe thấy không?"

Sự kiên nhẫn cuối cùng cũng không còn Diệp Từ Ái bắt đầu nắm chốt cửa chuẩn bị tư thế mở đúng lúc này bên trong lại đồng điệu mở cửa ra, cả người Diệp Từ Ái mất đà ngã về phía trước. Đôi mắt mở to đầy bất ngờ chỉ kịp kêu lên một tiếng

"Á..."

Bạch Từ Ngôn bên trong không chịu nổi tiếng ồn của cô mới mở cửa toan định nói thì lại bị cô ngã vào người, theo phản xạ tự nhiên anh lập tức ôm lấy eo cô đỡ lấy, tầm mắt nhìn xuống cô gái nhỏ trong lòng ngực anh đầy vẻ ngạc nhiên, cô gái này cứ hết lần này đến lần khác đụng chạm vào cơ thể anh như vậy thì hỏi làm sao anh không nổi thú tính đàn ông cơ chứ?

Diệp Từ Ái tưởng như sắp bị té ra sàn nhà thì may mắn cô bám vào được thứ gì đó rắn chắc nhưng lại có chút ướt? Sau khi trấn an được bản thân rồi cô mới từ từ ngẩng đầu nhìn lên thì thấy gương mặt Bạch Từ Ngôn đang nhìn chằm chằm vào cô kế tiếp đó cô di chuyển tầm mắt xuống dưới thì thấy hai tay mình đang chạm vào cơ ngực trần của anh. Cơ thể Bạch Từ Ngôn lúc này chỉ quấn đúng một chiếc khăn tắm màu trắng ngang hông, cả người còn đọng lại chút nước! Hình như là anh ta mới tắm xong?

Đầu cô đột nhiên bị ai đó đánh vào choang một tiếng sau đó cô hốt hoảng toan đứng thẳng dậy thì lại bị Bạch Từ Ngôn siết chặt chiếc eo nhỏ không để cô trốn đi, giọng nói mà quý ghê sát vào vành tai khiến cảm của cô mà đùa nghịch

"Em nôn nóng vậy sao? Lại còn tính xông vào nữa cơ..."

Cô chỉ là nghi ngờ anh ta xảy ra chuyện gì thôi mà! Lỡ như anh ta nằm trong đó thì cô biết phải làm sao? Ai biết được rằng anh lại còn tự nhiên như không ở nhà cô đi tắm?

"Tôi tưởng anh xảy ra chuyện gì nên mới tính xem thử thôi"

Vậy sao? Hai tay Bạch Từ Ngôn bắt đầu hừ hống xúc tác dưới vòng eo nhỏ nhắn của cô làm anh cảm thấy nóng rất dần di chuyển lần mò vào trong áo của cô vuốt nhẹ tấm lưng nhẵn nhụi mềm mại. Vẻ mặt gian xảo không chút dằn lòng tiếp tục trêu ghẹo cô

"Lo lắng cho tôi vậy sao? Hửm?"

Cả cơ thể cô bị anh làm cho căng cứng tựa như sợi dây đàn sắp đứt làm đôi, hai tay chống trước ngực anh cũng theo tự nhiên phản kháng đẩy ra

"Ai lo cho anh chứ? Mau thả tôi ra..."

Chặc chặc

"Em cũng thật là khiến người ta cảm thấy đau lòng! Rõ ràng là rất lo cho tôi còn cứng đầu không nhận...em xem như vậy có đáng bị phạt không?"

Phạt? Ách...không phải chứ? Cô cũng đâu còn nhỏ nhắn gì mà phạt...Đôi mắt xinh đẹp giờ đây phản kháng giận dữ nhìn anh quát

"Phạt gì ở đây? Anh đừng có mà nói mấy lời vô lý đó nữa...À mà khoan sao anh lại tự tiện tắm ở nhà tôi như vậy? Có ý gì đây?"

Bạch Tử Ngôn không có ý tức giận ngược lại còn bày bộ dạng đầy khiêu khích nói, bàn tay vẫn tiếp tục cảm thụ da thịt cô không ý định dừng lại

"Tại em khơi lửa nhưng lại không dập tắt nên tôi đành phải vô hạ hỏa chứ làm sao nữa? Không phải muốn tôi bắt em chịu trách nhiệm chứ?"

Diệp Tử Ái lúc này cũng không để ý đến bàn tay treu ghẹo của anh ta mà chỉ tập trung vào sự tức giận, cô thật không hiểu được là anh ta có phải đang cố tình chọc cô tức điên lên không mà cứ hết lần này đến lần khác làm cô mất hết sự bình tĩnh vốn có. Từ lúc gặp anh đến giờ chưa lần nào là cô được yên ổn cả! Đúng là xúi quẩy mà. Đột nhiên phía dưới thân cô đang cảm nhận thấy một vật cứng rắn nào đó chạm vào mình cô hoảng loạn, khuôn mặt đỏ bừng ập ứng nói

"Nhưng mà anh cũng không nên chỉ quần một chiếc khăn mà đi ra đây chứ"

Bạch Tử Ngôn cũng biết là cơ thể mình đã có phản ứng với cô nên cũng không vội nói, vẻ mặt bình thản liền không giữ cơ thể cô nữa nhẹ nhàng thả ra, miệng nhả mạnh từng câu

"Tôi không có thói quen mặc quần áo lúc ngủ!"

Cô nhìn anh đầy vẻ khó hiểu sau đó lại thấy anh đi đến phòng ngủ của cô lúc này cô mới ngộ ra ý đồ của anh ta liền hốt hoảng chạy đến ngăn cản

"Anh không phải là sẽ ngủ ở đây luôn chứ?"

Bạch Tử Ngôn vờ đi sự ngăn cản của cô nhẹ lướt qua người cô nằm xuống chiếc giường êm ái mà bấy lâu nay chỉ thuộc về cô nói

"Đúng vậy! Em nghỉ xem trời cũng đã tối như vậy rồi...mà tôi lại để xe ở trường của em đích thân cõng em đi bộ về, giờ này buổi lễ cũng đã tàn tiệc công trường cũng đóng...tôi chỉ đành ngủ lại ở đây một đêm thôi"

Diệp Tử Ái nghe xong như không thể đứng vững được nữa loạng choạng lùi về sau vịn cánh cửa, một tay đỡ lấy trán. Cô bất lực thật sự!

Thấy bộ dạng này của cô Bạch Tử Ngôn thâm cười sau đó còn tự nhiên nói tiếp "Đêm nay tôi ngủ trên giường còn em nếu không ngại có thể nằm bên cạnh tôi...hoặc là ngủ ở dưới sàn"

Nằm mơ đi! Anh ta là ai mà dám đến giành giường ngủ của cô còn bắt cô ngủ ở dưới sàn? Thiên lý ở đâu cơ chứ!

Diệp Tử Ái không nhịn nổi nữa hung hăng đi đến đạp anh ta xuống dưới giường thô bạo nói "Anh mới là người ngủ ở dưới sàn...Còn nếu anh không đồng ý thì mời anh mau biến đi chỗ khác giùm tôi, tôi cảm ơn!"

Bị đạp một cái xuống đất Bạch Tử Ngôn bất mãn nhìn cô, sao một cô gái nhỏ nhắn như vậy mà lúc nào cũng mạnh bạo, không có một ý tứ gì thực nữ cả! Nhưng mà càng như vậy thì anh càng thích...haha

Nói rồi cô tiện thể mở tủ lấy chặn với gối dư còn lấy thêm bộ quần áo của em họ cô trước lúc đi Mỹ đã để quên ở đây quăng xuống đất cũng may là lúc trước nó sống ở đây nếu không cả đêm ngủ với cái tên quần không áo trông như thế này chắc cô tức chết mất! Diệp Tử Ái lạnh lùng trừng mắt nhìn Bạch Tử Ngôn nói

"Anh mau mặc quần áo này vào tạm đi đây là quần áo của em họ tôi...còn nữa nếu anh muốn ngủ ở đây thì hãy an phận nằm ở dưới đất, còn không đồng ý nữa thì mời anh đi ra khỏi nhà tôi càng sớm càng tốt"

Đề lại mọi thứ Diệp Tử Ái ngược mặt đi ra ngoài bộ dạng đầy sự chán ghét. Bạch Tử Ngôn không giận còn khề nhìn cô lắc đầu cười. Cô gái này quả là rất cá tính nha!

Tuồng đầu sau khi tắm xong anh ta sẽ đi ra khỏi nhà cô ai ngờ khi bước trở lại vào phòng đã thấy Bạch Tử Ngôn ngoan ngoãn nằm dưới đất còn gối đầu nhắm mắt ngủ ngon lành. Điều này khiến Diệp Tử Ái tức đến lộn ruột cô không nghĩ rằng mặt anh lại dày như vậy vẫn cố chấp ở đây!

Dậm dậm chân mấy cái cô thăm mắng anh sau đó lau khô tóc còn đang ướt khó chịu nằm lên giường. Cảm giác có thêm một người đàn ông ngủ chung một phòng quả thực là cô không quen, tâm trạng cực kì hồi hộp mà không hiểu sao. Vậy mà anh ta vẫn có thể ngủ được! À mà đúng rồi người như anh ta sao có cảm giác xa lạ với phụ nữ được chứ...không biết đã ăn nằm với bao nhiêu cô rồi cũng nên, nghĩ đến đây Diệp Tử Ái liền nghiêng người quay mặt sang nhìn dưới đất xem bộ dạng của anh ta thế nào ai ngờ lại bất gặp ánh mắt đang hướng lên nhìn cô làm chút xiu nữa cô giật mình ngã ra đất.

"Anh chưa ngủ sao?"

Bạch Tử Ngôn cũng muốn đi ngủ lắm nhưng mà đây là lần đầu tiên anh nằm dưới đất! Từ trước đến nay chưa bao giờ anh ngủ ở nhà của phụ nữ còn phải nằm trên sàn nhà lạnh lẽo cứng ngắt như thế này thì làm sao anh có thể ngủ nổi? Từ khi cô bước vào phòng là anh đã cảm nhận được mùi hương thơm dịu nhẹ xộc vào mũi anh lan tỏa ra từng tế bào trong cơ thể anh đã vậy mọi chuyển động của cô anh đều biết tất cả

"Tôi không ngủ được!"

Ách ách

Diệp Từ Ái ngơ ngác nhìn Bạch Từ Ngôn, vậy sao lúc này cô thấy anh đang nhắm mắt ngủ cơ mà? Người đàn ông này bị gì vậy?

"Sao lúc này tôi còn tưởng anh ngủ rồi!"

"Em thử nằm dưới đất này xem có ngủ nổi không?...Đã vậy còn có một người phụ nữ xinh đẹp thế này nằm bên cạnh sao tôi đành ngủ một mình chứ!"
Bạch Từ Ngôn dùng ánh mắt xuyên thấu nhìn Diệp Từ Ái

Bộ dạng anh ta bắt đầu không đáng hoàng rồi đó nhưng mà đêm nay anh ta sẽ phải nằm dưới đất cả đêm để xem anh còn có thể bày vẽ mặt đào hoa vậy được nữa không. Đáng đời! cô nhoeo miệng cười tươi nhìn anh không chút thương xót lại càng không để tâm đến lời nói treu ghẹo của anh chỉ lạnh lùng đáp lại

"Thế thì chúc anh may mắn! Tôi đi ngủ đây, mặc kệ anh"

Thấy cô sắp phớt lờ mình Bạch Từ Ngôn liền ngồi bật dậy leo lên giường nằm gọn gẽ sau đó còn nhìn cô đầy vẻ khiêu khích

"Em sao có thể bỏ mặc nằm dưới đất được chứ? Đêm nay tôi sẽ ngủ ở trên đây, mặc kệ em có phản đối gì!"

Hơ Hơ

Diệp Từ Ái trừng mắt nhìn anh đầy giận dữ còn có đạo lý này nữa sao? Cô thật không thể nhịn nổi sự tùy tiện này của anh được không lẽ đó giờ anh toàn như vậy với các cô gái khác à? Quá đáng...rất quá đáng

"Anh mau cút xuống dưới cho tôi"

Bạch Từ Ngôn vờ như không nghe thấy còn định nhắm mắt an dưỡng ngủ. Ngay lập tức một liên hoàn đánh kèm theo đá của cô làm anh trở tay không kịp vội bật dậy bất mãn nói

"Em làm gì vậy? Em có thấy mình quá đáng không?"

Diệp Từ Ái dùng gối ngủ nhắm thẳng vào anh đánh không chút thương tiếc miệng không ngừng quát lớn " Anh mới là quá đáng...còn dám đòi ngủ cùng giường với tôi? Mơ đi...tên biến thái nhà anh"

Câu cuối cùng cô đập mạnh một cái khiến Bạch Từ Ngôn ngã xuống đất lần hai!

Lần này anh cũng không thể nào tin nổi một người như anh lại bị một cô gái đá xuống đất tận hai lần? Nếu tin này truyền ra ngoài thì ai còn dám tin một Bạch Tổng cao ngạo uy quyền như anh nữa chứ? Đúng là quá mất mặt đi...nhưng mà dù sao anh cũng không có ý định đòi co với cô thấy sự phản đối như vậy sao anh có thể để mình bị đá lần 3 chứ? Đêm nay thật sự là anh phải nằm dưới sàn đất lạnh lẽo này rồi!

"Được rồi! xem như tôi thua em..."

Nói rồi Bạch Từ Ngôn ngoan ngoãn ôm chiếc gối nhỏ, một thân cao lớn lại nằm vật ra sàn một cách không tự nguyện ai nhìn vào cũng thấy thương nhưng với Diệp Từ Ái thì lại thấy rất hả dạ cô vui vẻ nằm lại trên giường rồi đắp kín chăn ngủ.

Nhưng cho dù cô cố gắng ngủ đến bao nhiêu thì lại thất bại bấy nhiêu, trong đầu cô không hiểu sao lại cứ ong ong về câu nói của Bạch Từ Ngôn hồi tối "Em biết cô ấy...bởi vì người tôi rung động chính là em". Hết quay trái rồi quay phải trần trọc cả đêm vẫn không tài nào nhắm mắt được!

Đang nhắm mắt ổn định lại tinh thần bắt đầu đi ngủ thì đột nhiên chiếc giường cô đang nằm lại lún xuống như có một sức nặng nào đó nằm lên ngay sau đó một bàn tay to lớn vòng qua eo cô kéo cả cơ thể cô lại tựa vào vòng ngực ấm áp, Diệp Từ Ái hoảng loạn không dám mở mắt la lên vì cô biết người ở phía sau cô là Bạch Từ Ngôn!

Trong bóng đêm tĩnh mịch một thân ảnh to lớn đang bao trùm lấy thân thể bé nhỏ mỏng manh của cô, gương mặt anh tựa vào vai cô quần lấy mái tóc thơm ngát tham lam mà hít lấy, cả đêm anh không thể nào chợp mắt nổi lại có chút đau lưng nên liền không ngần ngại leo lên giường cô nằm bên cạnh ôm lấy cô. Chiếc giường êm ái cùng sự mềm mại của đường cong trên cơ thể cô làm anh cảm thấy rất dễ chịu. Anh thừa biết rằng cô chưa ngủ vì hơi thở của cô không đều có lúc lại nín thở! khó khăn lắm anh mới không để mình bật cười trước sự cam chịu của cô chắc là cô sợ anh sẽ làm gì đó với cô nữa nên không dám kháng cự lại. Cô gái này cũng thông minh quá chứ! Nhưng mà càng chịu đựng thì anh càng muốn nhân cơ hội này trả thù cho khi này cô dám đập anh ngã đến hai lần.

Về mặt tà mị ẩn hiện trong bóng đêm tựa như một ác ma đầy nguy hiểm, ghé sát vào vành tai cắn cảm của cô Bạch Từ Ngôn không ngại liếm láp xung quanh, đôi tay thô ráp cũng không an phận bắt đầu lần mò vào trong áo ngủ của cô thỏa sức du ngoạn

Diệp Từ Ái trừng mắt lớn cô cắn răng ngăn không cho bản thân phải thét lên, cái tên biến thái này dám ngang nhiên đêm khuya chiếm tiện nghi của cô! Thật tức chết mà nếu như bây giờ cô phản kháng có phải sẽ giống như lần trước càng tăng thêm thú tính chiếm hữu của anh ta không?

Chết tiệt!

Sao cô lại ngu ngốc để sói ở trong nhà cơ chứ mà con sói này lại còn tà ác hung hăng nữa! Bây giờ Diệp Từ Ái đang rất hối hận khi để anh ta ở lại trong nhà của mình! Giờ đây đôi môi tà mị của anh bắt đầu hôn sau gáy cô găm nhắm tựa như một con thú đang thưởng thức mồi ngon. Diệp Từ Ái ngửa ngáy cựa quậy sau đó như không còn chịu đựng được sự tấn công của anh nữa cô bất mãn toan quay sang quát

"Anh..."

Lời nói phía sau ngay lập tức bị Bạch Từ Ngôn chiếm lấy nuốt trọn trong cổ họng chỉ để lại vài tiếng ú ớ không rõ của cô

"Ừm..."

Chiếc áo ngủ sớm đã xộc xệch giờ đây còn bị anh thuận tay kéo lên phía trên để lộ làn da nhẵn nhụi trắng mịn dưới ánh đèn ngủ khung cảnh này lập tức lọt vào mắt anh, con thú tính trong cơ thể dần không khống chế nổi liên hưng hăng hôn khắp cơ thể cô

"Bạch Từ Ngôn...dừng lại đi"

Diệp Từ Ái khó khăn lên tiếng, loại cảm giác này rất ngứa ngáy khó chịu không hiểu vì sao cơ thể cô bắt đầu phản kháng uốn éo né tránh nụ hôn của anh. Xúc cảm dưới làn da của cô càng thêm kích thích Bạch Từ Ngôn di chuyển dần lên phía trên tham lam mút lấy chiếc cổ trắng ngần, xương quai xanh khiêu gọi bàn tay thành thực khám phá hết trên cơ thể cô không chút thương tiếc, giọng nói thô ráp đã sớm khàn đặc vì nhuộm màu dục vọng khó khăn nói

"Từ Ái...Tôi cần em! Hãy để em thuộc về tôi đêm nay được không?"

Đầu Diệp Từ Ái lúc này như đang ở chín tầng mây loại chuyện như thế này cô chưa từng trải qua càng không có kinh nghiệm chi bắt lực vững vậy đây anh ra. Nhưng sức lực của cô thì làm sao mà chống lại được thân hình cao lớn đang đè áp lên cô cơ chứ!

"Anh đừng có làm vậy...Mau buông tôi ra đi...xin anh đó Bạch Từ Ngôn "

Lời nói đầy tuyệt vọng như cố gắng đánh thức bản thân của Bạch Từ Ngôn nhưng lần này anh đã đi quá xa rồi không thể nào dừng lại được! Ngay cả bản thân anh lúc này cũng không thể nào ngăn được mình chiếm lấy cô.

Cơ thể tuyệt đẹp ẩn hiện dưới bóng tối Bạch Từ Ngôn cuốn lấy đôi môi căng mọng của cô thỏa sức trêu đùa, chẳng mấy chốc chiếc áo ngủ cũng bị anh cời ra quăng xuống đất không chút thương tiếc. Chiếc áo lót màu đen viền ren đầy quyến rũ đập ngay vào mắt anh nó đang bao trùm lấy hai đôi môi hồng cao ngút tuyệt đẹp. Diệp Từ Ái như không còn thứ gì che đậy liền kêu lên một tiếng

"Á..."

Hai tay theo phản xạ che chắn trước ngực "Sao anh lại vô si như vậy? Anh có biết là anh đang làm gì không?"

Bạch Từ Ngôn hưng hăng bắt lấy tay cô cố định trên đầu, gương mặt cường ngạo lạnh lẽo cúi sát xuống gần môi cô lướt nhẹ như không

"Tôi biết là bây giờ em đang rất tức giận nhưng em yên tâm đi một lát nữa thôi em sẽ cảm thấy thích cảm giác này"

"Hạ lưu" Diệp Từ Ái cắn răng tức giận nhìn anh nằng nặc một tiếng

Bạch Từ Ngôn không giận còn cười bàn tay trêu đùa vuốt nhẹ thân thể tuyệt mỹ của cô "Để tôi cho em biết như thế nào là hạ lưu"

Nói rồi anh hưng hăng chiếm lấy môi cô ra sức mút lấy, đôi môi anh đào bị anh làm cho đau rất cô cố gắng cắn chặt răng để anh không thể nào chen vào miệng cô được nhưng làm sao anh không biết ý đồ của cô được chỉ một vài động tác dưới tay đã khiến cô trừng mắt thét lên ngay lập khi cô mở miệng anh đã ngang ngược len lỏi vào cảm thụ vị ngọt ngào của cô

"Ừm...Đáng chết!..Ừm"

Diệp Từ Ái bất lực phản kháng trong vô vọng, đôi mắt long lanh nhìn vào không trung lúc này ở khóe mắt dâng lên một tầng sương mỏng sau đó là một giọt nước xinh đẹp rơi xuống

Bạch Từ Ngôn đột nhiên ngừng người anh nhìn vào người con gái nằm bất động dưới thân không chút phản ứng, đáy lòng đột nhiên trùng xuống. Cô lại khóc sao? Lần trước cô cũng đã khóc khi anh sắp cưỡng ép cô và đến lần này cũng vậy! Anh thật sự rất khó chịu sao cô phải khóc chứ? Thuộc về anh cô chán ghét như vậy sao? Ngay khi anh sắp có được cô thì cô lại không chút biểu cảm thờ ơ nhìn anh! Cảm giác này còn khó chịu hơn gấp bội lần.

Bạch Từ Ngôn chán chừ giờ tay lên lau đi giọt nước mắt của cô, anh không còn hưng hăng vỗ lấy cô như trước nữa mà một lần nữa lại nhẹ nhàng cẩn thận

"Tôi xin lỗi!...Em đừng khóc, nhìn bộ dạng này của em tôi thật sự không cam lòng"

Diệp Từ Ái trách móc đánh vào ngực anh trút hết sự bức tức lúc này "Tại sao anh cứ phải ép buộc tôi như vậy? Tôi đã làm gì sai với anh sao? Tại sao hét lên này đến lần khác đều làm tôi rơi nước mắt chứ?"

Chương 12

Ngay từ khi Vu Dịch rời xa cô thì cô đã đặt ra quy tắc sẽ không bao giờ đau khổ hay khóc vì bất cứ người nào nữa nhưng anh lại hết lần này đến lần khác phá bỏ đi quy tắc của cô. Tại sao chứ?

Nghe những lời uất ức của cô Bạch Từ Ngôn đau lòng không lên tiếng chỉ để mặc cô đánh anh vì anh biết rằng mình lại một lần nữa làm cô tổn thương! Chỉ xem một chút nữa thôi là cô hận anh cả đời này rồi. Sao anh lại không nhin nỗi bản tính này được cơ chứ, anh không muốn làm cô đau càng không muốn thấy cô khóc, nếu đôi lại là trước kia thì anh đã không suy nghĩ nhiều như vậy rồi!

"Từ Ái...xin lỗi"

Xin lỗi sao? Tại sao lúc nào đàn ông cũng khiến người con gái họ yêu đều chịu đau đớn rồi chỉ cần nói xin lỗi thì mọi chuyện sẽ không sao à?

Bạch Từ Ngôn rời khỏi người cô xuống giường nhặt lấy chiếc áo khi nãy bị anh ném đi rồi từ tốn mặc lại cho cô sau đó còn dịu dàng nằm ôm cô từ phía sau đầy âu yếm

"Lần này tôi chỉ nằm ôm em ngủ thôi! Được không?"

Một phía khác của Bạch Từ Ngôn là gương mặt trắng bệch, đôi mắt vẫn còn đọng lại chút nước sự uất ức khi nãy dần nguôi ngoai, nằm gọn trong lòng ngực anh Diệp Từ Ái dần cảm thấy tinh thần ổn định lại hơn, cô không còn cảm giác chán ghét khi nãy từ sau khi anh dịu dàng mặc áo lại cho cô thì cô biết rằng anh cũng đang rất áy náy khác hẳn về tàn ác lúc anh hung hăng chiếm lấy cô tựa như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Người đàn ông này là vậy làm cô vô cùng khó hiểu dần không biết lí do vì sao lại tò mò về anh hơn!

"Từ Ái" Bạch Từ Ngôn khẽ gọi

Hửm?

"Em hiện tại chưa quên được Vu Dịch sao?"

Một câu nói như chạm vào sâu tận trái tim cô, so với lần trước giờ đây cô có thể nói rõ tâm tư của mình hơn rồi

"Tôi quên rồi! Chỉ là cần thời gian để thích ứng với cuộc sống mới mà thôi"

Bạch Từ Ngôn nghe xong nét mặt cũng dần ra phần nào anh khẽ mỉm cười sau đó càng siết chặt vòng tay đang ôm lấy eo cô hơn cúi đầu ghé sát vào tai cô nói

"Tôi đợi em!"

Diệp Từ Ái bỗng chốc cảm thấy tim mình đập mạnh liên tục, anh đợi cô sao? Câu này của anh có ý gì? Có phải là đợi cô chấp nhận anh không? Một loạt suy nghĩ dồn dập đến khiến cô có cảm giác hồi hộp hơn nhưng rồi không biết từ lúc nào mắt cô nhắm chặt lại chắc là quá mệt mỏi rồi.

Tiếng thở nhịp nhàng đều đặn của Diệp Từ Ái làm Bạch Từ Ngôn cảm thấy yên tâm hơn vì anh biết rằng cô đã chìm vào giấc ngủ rồi. Ngay sau đó anh nhẹ nhàng bước xuống giường vào nhà tắm xả nước vào cơ thể vẫn chưa hết nóng của mình ngày hôm nay anh đã hai lần hạ hỏa. Đúng là nực cười mà anh lại vì cô mà hết lần này đến lần khác buông tha cho cô! Nhưng anh biết nhất định sẽ có một ngày cô sẽ tự nguyện trao nó cho anh mà thôi! Anh sẽ khiến cô chỉ mãi thuộc về một mình Bạch Từ Ngôn anh.

Sau khi tắm rửa xong anh quay trở lại giường đắp kĩ chăn cho cô trước rồi mới nằm bên cạnh ôm lấy cô dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, những tia nắng mặt trời len lỏi qua tấm kính cửa sổ chiếu lên gương mặt xinh đẹp đang say giấc nồng kia. Bạch Từ Ngôn cả đêm chợp mắt được xiu rồi tỉnh giấc rồi bất giác ngắm nhìn người con gái đang nằm gọn trong ngực mình. Không biết là anh đã nhìn cô ngủ bao lâu chỉ tới khi cô nheo đôi mắt của mình tỉnh dậy đối diện với anh thì anh mới khẽ cười

"Em dậy rồi sao?"

Diệp Từ Ái vẫn còn đang mơ màng chưa xác định rõ gương mặt ở phía trước cho đến khi cô giật mình nhận ra giọng nói của Bạch Từ Ngôn thì mới hoàn tỉnh táo lại. Chuyện đêm qua lại như một cuốn phim thu nhỏ ủa về trong đại não của cô

"Anh?"

Bạch Tử Ngôn thấy vẻ mặt ngây ngô của cô không vội nói gì thêm chỉ lặng lẽ vuốt ve gương mặt thuần khiết rồi nắm lấy chiếc cằm nhỏ

"Sao hả cô bé của tôi?"

"Không...không có gì" Qua vài giây sau cô mới ngơ ra nên chỉ biết ấp úng nhìn anh nói

Thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô làm anh cảm thấy rất dễ chịu anh muốn thấy cô như vậy nhiều hơn e ấp ở bên cạnh anh không chút sợ hãi.

"Hôm nay em có tiết học gì không?"

Nhắc tới học Diệp Tử Ái liền búng tỉnh cô lập tức ngồi bật dậy quay sang nhìn đồng hồ để bàn của mình. Cũng may là chưa tới giờ nếu không cô Lưu lại mắng cô một trận nữa mất! Thở phào một hơi sau đó cô liếc mắt sang người đàn ông đang thành thoi nằm bên cạnh mình khó chịu nói

"Anh không đi làm sao?"

Bạch Tử Ngôn biết cô có ý đuổi khéo nhưng lại không phản bác liền mà thuận thế kéo cô lại về phía mình ôm chặt còn cố ý hôn lên má cô một cái

"Buổi sáng hôm nay tôi rảnh nên có thể ở bên em "

Đáng ghét! Ai cần anh ta ở bên cạnh chứ? Nghĩ đến thôi đã thấy phiền phức rồi. Diệp Tử Ái bất mãn giẫy dụa hồng thoát khỏi vòng tay của anh

"Mau bỏ tôi ra đi hôm nay anh rảnh nhưng tôi thì không!...Giờ tôi phải đến trường nếu không sẽ muộn mất"

Nghe xong vẻ mặt Bạch Tử Ngôn lập tức thay đổi hơn hờ nhìn cô cười nham hiểm " Vậy tôi đưa em đi"

Diệp Tử Ái như bị chọc đến phát điên, anh ta lại làm sao đây? Nếu như bị mọi người trong trường nhìn thấy thì cô không biết phải giải thích với Nhã Tịnh như thế nào nữa!. Cô quay ngoắt sang trừng mắt nhìn anh không đồng tình nói

"Không cần đâu...tôi tự đi được"

Bị từ chối Bạch Tử Ngôn không giận thay vào đó anh còn cố tình ôm chặt cô hơn không để cô có cơ hội chạy trốn, miệng vẫn thản nhiên như không chậm rãi nói

"Nếu vậy thì tôi không cho em đi nữa! Đến khi nào em chấp nhận để tôi đưa đến trường thì thôi"

Ngọn lửa giận dữ liền ngay lập tức bùng phát Diệp Tử Ái gờ tay đánh mạnh vào ngực anh cố gắng đẩy ra nhưng tất cả đều vô dụng anh ta vẫn ung dung ôm cô còn tay cô đã đau đến ửng đỏ. Thật hết cách mà, nếu như cứ đối co với anh ta như thế này thì chắc chắn là sẽ đến trường muộn mất! Anh ta thì không sao còn cô thì sẽ bị Nhã Tịnh tra hỏi cô Lưu khiển trách...

Cuối cùng cô vẫn chọn cách đầu hàng liền gờ hai tay lên ra hiệu bỏ cuộc không cam chịu nhìn anh nghiêng răng nói

"Được rồi! Coi như anh thắng...màu thả tôi ra được chưa"

không ngờ cô lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy Bạch Tử Ngôn liền vui vẻ gật đầu buông cô ra ngay sau đó đã thấy cô chạy nhanh ra ngoài. Bộ dạng này khiến anh phải lắc đầu bật cười

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong cả hai cùng bước ra ngoài lúc này đầu cô đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó liền hung hăng đánh anh một cái vào bả vai nói lớn

"Xe đâu mà anh đưa tôi đến trường? Không phải là đi bộ nữa chứ?"

Bạch Tử Ngôn đột nhiên bị đánh ánh mắt bất mãn nhìn cô, sao cô gái này lúc nào cũng thích gờ tay múa chân như vậy? Xoa xoa chỗ vai anh hường mắt ra đường ra hiệu cho cô nhìn theo

"Em xem"

Theo phản xạ cô liền nhìn ra ngoài lúc này một chiếc siêu xe màu đen tuyền đang đậu trước cửa nhà cô, mắt mở to miệng cũng bất ngờ đến không khép lại được! Anh ta thật sự có xe sao? Không phải tôi qua anh nói rằng xe để ở trường cô rồi mà?

Thấy vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu của cô Bạch Tử Ngôn liền lên tiếng giải thích

"Xe này là tôi nhờ người lái đến để đón em đó...có phải rất cảm động không?"

Cảm động cái con khi! Hóa ra là tối qua anh gờ cô, gia thế anh ta như thế nào mà cô lại quên mất, anh ta là Bạch Tổng CEO của Ngôn Thị đó làm sao có thể không có xe để đi về chứ cho dù có để xe ở trường thì chỉ cần một cú điện thoại thôi thì ngay lập tức một con xe hạng xe đã đậu trước cửa nhà cô rồi!

Bị chơi một vỏ, Diệp Từ Ái tức đến không nói nên lời sao cô lại ngây thơ đến mức cho anh ở ngủ nhờ cơ chứ...Từ Ái ơi là Từ Ái mà đúng là không biết suy nghĩ mà. Gương mặt cô hậm hực liếc mắt sang anh bao nhiêu tức giận đều nhắm đến anh không chút sợ hãi

"Bạch Từ Ngôn! Anh giỏi lắm dám lừa tôi cho anh ở lại đây cả đêm...Sao tôi lại quên mất anh là ai chứ nhỉ!"

Trái ngược với vẻ tức giận của cô là bộ dạng đầy bồn chồn phong lưu, tay liền bắt lấy tay cô kéo ra xe mặc cho cô đang có bao nhiêu phần khó chịu

"Thôi được rồi! Xem như hôm nay tôi đền bù cho em đi...mau lên xe nhanh không trễ giờ học"

Nuốt lấy sự ức chế vào trong Diệp Từ Ái ngồi vào trong xe để mặc anh chờ đi. Sau khi chiếc xe lăn bánh trên đường thì ở một góc nào đó cũng là một chiếc xe hơi đang dừng ở phía xa kia bên trong là gương mặt lạnh như băng không chút biểu cảm tựa như sắp ăn tươi nuốt sống ai đó ánh mắt cố định vào chiếc xe vừa mới rời đi, trên tay người đàn ông còn đang cầm một điều thuốc cháy đến tàn. Hơi thở hung hăng như hổ dữ, Vu Dịch lòng tràn đầy sự tức giận hận không thể một bước bắt lấy cô hỏi rằng sao người đàn ông đó lại từ nhà cô bước ra mà còn là sáng sớm?

Từ đêm hôm qua lòng anh day dứt không thôi lo lắng cho cô không biết có xảy ra chuyện gì không đến nỗi anh mất cả đêm không ngủ vừa tờ mờ sáng đã vội có ở đây vậy mà ngay lúc nhìn thấy cô tâm trạng vui sướng còn chưa được bao lâu thì người đàn ông đang nắm tay cô kia lại làm anh ngừng lại.

Bàn tay to thô ráp siết chặt thành nắm đấm đến mức nổi cả gân xanh trên tay. Diệp Từ Ái em thật sự không cần anh nữa đúng không?

Qua gương chiếu hậu trong xe người tài xế trần lấm tấm mồ hôi nhìn sắc mặt lạnh như băng của Vu Dịch khó khăn nói

"Thưa Vu Tổng...chúng ta đi đâu?"

Giọng nói trầm thấp tựa như âm thanh dưới địa ngục phát ra " Quay về Vu Thị"

Không chần chừ gì lâu ngay lập tức chiếc xe nhanh chóng rời đi để lại một khoảng không yên ắng.

Bạch Từ Ngôn sau khi bắt cô vào trong xe rồi tiện thể cầm lái đưa đi chỉ còn cách trường 10m thì đột nhiên Diệp Từ Ái bấu vào cánh tay đang để cần gạt của anh gấp gáp nói

"Ế đợi đã! Anh đừng ở đây được rồi"

Hả?

Bạch Từ Ngôn khó hiểu quay sang nhìn cô đầy nghi hoặc nhưng rồi anh cũng ngầm hiểu ý nghĩ của cô nhếch mép cười đầy hàm ý

"Sợ bị người khác nhìn thấy?"

Diệp Từ Ái bị nói trúng tim đen mắt mở to nhìn anh nhưng không dám không thừa nhận vì cô thật sự rất sợ bị người khác làm phiền! Sau vụ hôm trước thì tin tức về cô đã lên hot search ở web trường giờ mà tiếp tục để người ta thấy cô được một chiếc siêu xe hạng sang này chở đi thì còn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa đây.

Khuôn mặt gượng gạo cúi đầu gạt mấy cái tóc vờ đồng ý. Bạch Từ Ngôn thấy vậy liền đưa tay xoa đầu cô cung chiều nói

"Bạn trai đưa bạn gái đến trường thì có gì mà lạ đâu? Em không cần phải sợ"

Diệp Từ Ái vừa nghe xong gương mặt liền trở nên đỏ ửng thẹn quá hóa giận vội đáp

"Ai bạn gái của anh chứ? Đừng có mà mơ"

Haha

Anh cũng quá quen với kiểu phản ứng này của cô nên cũng không để bụng chỉ thầm cười rồi sao đó tấp xe vào ven đường gần đó.

Đôi mắt sâu hút đen láy đẹp đẽ của anh quay sang đối diện với cô. Diệp Từ Ái đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh băng lan tỏa xung quanh mình, theo bản năng cả cơ thể tự động ngã về sau hai tay cũng bắt giắc che chắn phía trước ngực

"Nè nè...nhìn tôi vậy là có ý gì?"

Bạch Từ Ngôn không trả lời bất giác làm cho cô càng thêm phần lo lắng, đã vậy gương mặt đẹp trai kia còn từ từ tiến sát lại gần cô khiến tim cô đập loạn xạ lung tung. Đôi mắt mở to trong veo tựa như một hồ nước đang có chút gợn sóng nhìn vào anh miệng không kiểm soát được lắp bắp nói

"Anh...anh tính làm gì? Đừng có mà..."

"Hôn tôi một cái"

Hả?

Lời còn chưa nói xong đã bị anh làm cho cứng họng. Diệp Từ Ái ngẩn người vài giây sau đó mới lấy lại tinh thần trực tiếp đẩy anh ra hung hăng nói

"Anh bị điên à? Sao tôi phải hôn anh chứ?"

Cô đâu phải là quên hết chuyện đêm qua xảy ra như thế nào nếu mà hôn anh ta thì chỉ tự tìm đường chết mà thôi!

"Em chắc chứ? Vậy được thôi tôi sẽ đưa em đến tận trường luôn dù sao giờ tôi cũng đang rảnh" Bạch Từ Ngôn từ tốn nói một câu còn chuẩn bị tư thế cầm lái

Nghe xong sắc mặt Diệp Từ Ái lập tức thay đổi liền bắt lấy cánh tay anh đang gạt cần, ánh mắt tràn đầy ủy khuất tức đến không nói nên lời chỉ đành ngậm ngùi nhìn anh

"Đợi đã! Anh đừng có mà làm bậy...tôi đồng ý được chưa"

Suốt ngày chỉ được cái bắt ép cô mà thôi.

Thấy cô chấp nhận Bạch Từ Ngôn thông thả buông tay lái sau đó nở nụ cười thỏa mãn nhìn cô còn cố ý đưa gương mặt sát lại gần cô hơn

"Vậy thì được! Mau lại đây"

Diệp Từ Ái nghiêng răng hận không thể một phát tát vào mặt anh ta một cái sao lại có người không biết liêm sỉ như vậy?

Hít một hơi thật sâu để trấn an sự tức giận của mình cô nhắm chặt mắt lại liền nhanh chóng hôn lên má anh một cách không cam chịu

Cảm nhận được cánh môi mềm mọng trên da Bạch Từ Ngôn vui đến khoe miệng tự dâng lên một đường sắc mặt trở nên tươi tắn hơn hẳn.

Trái ngược với anh là một bộ dạng đầy uất ức chán ghét của cô nhưng không sao dù gì anh cũng được cô hôn một cái rồi! Món nợ này thật tốt.

"Được rồi! Tôi đi đây" Diệp Từ Ái muốn mau chóng bước xuống xe nhưng vừa mở cửa ra cổ tay đã bị anh kéo lại vừa nhắm chuẩn xác vào trán cô hôn một cái

"Học tốt nha! Tan trường tôi đến đón em"

Diệp Từ Ái bị anh làm cho trở tay không kịp trên trán chưa gì đã bị ấn một nụ hôn. Gương mặt vẫn còn đang ngơ ngác kia chỉ biết gật gật đầu rồi ba chân bốn cẳng chạy nhanh vào trường.

Sau khi cô đi Bạch Từ Ngôn trở lại trạng thái trầm lặng anh nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô đầy sự lưu luyến. Quả thật là cô rất đáng yêu, dù có tức giận hay đánh mắng anh thì đều khiến anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Khi anh chuẩn bị lái xe đi thì đột nhiên chiếc điện thoại reo lên một tiếng. Bạch Từ Ngôn nhíu mày nhìn vào màn hình di động sau đó chậm rãi nhấc máy

"Bạch Tổng xảy ra chuyện rồi! Vụ mảnh đất ở Cao Niên hôm trước chúng ta thắng được giờ đột nhiên bị Tân lão gia ngưng kí hợp đồng còn có ý muốn chuyển giao sang cho Vu Thị" Cần Phong bên đầu dây bên kia gấp gáp nói

Nghe xong sắc mặt Bạch Từ Ngôn vẫn không thay đổi chỉ là có chút nghi ngờ nhưng sau đó liền trực tiếp nói

"Đợi tôi về xử lí"

Cần Phong một mặt tức giận cầm lấy bản hợp đồng mảnh đất ở Cao Niên đặt trước bàn của Bạch Từ Ngôn.

"Ngài xem đây có phải là cổ tình chơi chúng ta không? Rõ ràng là hôm ở Ý Bạch Thị đã thành công thu mua giờ đây lúc kí hợp đồng thì Tân lão gia này lại không chấp nhận còn nói gì mà không có ý định bán nữa...nhưng theo tin tức tôi thu thập được thì tôi hôm trước Tổng giám đốc của Vu Thị là Vu Dịch đã mời ông ta dùng cơm chuyện này rõ ràng là có mục đích mà"

Bạch Từ Ngôn ngồi yên lặng mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ cát tinh xảo, ngón tay lại tùy ý lật lên rồi lật xuống, gương mặt không chút biểu tình gì chỉ khi Cần Phong nói xong anh mới chậm rãi lên tiếng

"Tôi biết kế hoạch của cậu ta. Vu Dịch này dù mới nhận chức mấy tháng nay thôi nhưng thực lực thì không thể nào đùa được. Nếu như cậu ta đã có ý muốn tranh với tôi thì cuộc chiến này tôi sẽ tiếp!"

Tiếng thở nam tính đầy bá đạo của anh kèm theo thần thái ngang tàn khiến Cần Phong đứng bên cạnh cũng lạnh đi vài phần. Anh theo Bạch Từ Ngôn nhiều năm nay từ lúc còn học chung trường đến nay cũng đã 7 năm với tính cách của Bạch Từ Ngôn chắc chắn đã có kế hoạch từ trước rồi. Anh là người sẽ không bao giờ nhận thua thiệt về mình.

"Vậy bước tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?"

"Cậu mau sắp xếp một cuộc hẹn với lão già đó địa điểm là quán bar Hoàn Lạc...nhớ thứ nên chuẩn bị thì cần chuẩn bị" Bạch Tử Ngôn đứng bật dậy đi ra trước tấm kính trong suốt quan sát phía dưới thành phố kia lạnh lùng nói

Cần Phong cũng không thể không biết thứ nên cần chuẩn bị là gì! Theo tác phong làm việc của anh từ sau khi đi theo Bạch Tử Ngôn đó chính là luôn tìm hiểu đối thủ có điểm mạnh và điểm yếu gì thì mới dễ dàng đối phó. Đối với Tân lão gia này thì món hàng mà lão thích nhất đó chính là phụ nữ chưa nói đến việc chuyện kinh doanh của lão làm ăn thua thiệt đến mức phải bán mảnh đất ở Cao Niên kia thì cũng đủ hiểu được tại sao Vu Thị lại dễ dàng giành miếng đất đó được! Đó chính là tiền.

Điều này Bạch Tử Ngôn thừa biết nhưng anh làm việc lúc nào cũng phải có sự tính toán nhất là lợi ích cho Bạch Thị. Số tiền có thể bỏ ra nhưng giá trị để xứng đáng được bỏ ra không thì anh phải xem xét lại.

Ngay lập tức Cần Phong cúi đầu tôn kính "Tôi lập tức đi chuẩn bị đây"

Sau khi Cần Phong rời đi con người lạnh lẽo nhìn mọi thứ xung quanh một cách u ám. Như sắp chuẩn bị đón nhận một cơn bão lớn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hoàn Lạc một địa điểm ăn chơi bậc nhất ở thành phố Đế Đô nơi những người giàu đến đây để tiêu tiền. Ở đây hội tụ đủ tất cả sự dơ bẩn, xấu xa đủ thể loại. Hoàn Lạc chia làm rất nhiều khu casino, club, khách sạn, sân golf...rất nhiều những thú vui tiêu khiển khác mà chỉ người có thể vấp mới được vào đây đặc biệt nơi đây lại có quy định nghiêm ngặt là không sử dụng chất cấm! Đối với loại chuyện này rất phức tạp dù có uy quyền ở sau hỗ trợ nhưng về mặt hàng này quả thực rất khó kiểm soát đã nhiều trường hợp sử dụng chất cấm hay vận chuyển ở đây đều bị các quản lý hay bảo vệ bắt được liền lập tức đuổi đi cấm cửa không cho vào lần nữa nên nơi đây nổi tiếng là như thế cho dù là ai gia cảnh thế nào nếu làm sai quy tắc đều bị khai trừ không phân biệt!

Tại một phòng bar hạng vip, trên bàn bày ra những chai rượu quý mà số tiền đắt đến mức khiến ai nghe xong đều tạch lưỡi một cái còn có cả những cô nàng ăn mặc thiếu vải đến thăm thương dùng cơ thể nóng bỏng đầy đặn của mình mà uốn éo dính sát vào người đàn ông bên cạnh. Tân lão gia chìm đắm vào cơn mê loạn mà quên mất mục đích của cuộc hẹn này là gì người hẹn là ai?

Ông ta bày bộ dạng râu ria xấu xí quần lầy người phụ nữ đang mềm mại nép vào người ông ta kia không chút xấu hổ còn cười nói vui vẻ tay không ngừng vuốt ve cặp mông đầy đặn đôi khi còn thô lỗ luồn vào phía dưới váy người phụ nữ kia không chút kiêng dè đã vậy người phụ nữ ấy còn thô bỉ phát ra tiếng rên nhẹ kinh tởm đến khó nghe.

Cần Phong cẩn thận quan sát tình hình xung quanh rồi từ tốn nói qua tai phone chuyên dụng

"Ông ta đang trong cơn thác loạn nên không hề để ý xung quanh đâu Bạch Tổng"

Một thân y phục áo sơ mi trắng bên trong, bộ vest đen bên ngoài đầy tà mị quyến rũ đang thảnh thơi ngồi dựa vào thành ghế sofa trong một phòng khác. Một tia kinh hãi hiện lên trên gương mặt anh sau khi nghe âm thanh kia cất lên, bàn tay đẹp đẽ đang đưa ly rượu vang đỏ trên tay bộ dạng có bao nhiêu phần mê hoặc đẹp đến mức kinh người nhưng sâu trong đó là một sự nguy hiểm khó đoán.

"Mau chóng hành động"

Cần Phong nghe lệnh liền lập tức ra hiệu cho đám vệ sĩ bên trong đang đứng cạnh nhận nhiệm vụ bảo vệ Tân Lão gia kể đó là một trong những cô nàng nóng bỏng kia liền lên lút cần thận lấy trong áo ngực mình ra một mẫu giấy bạc được gói cần thận sắc mặt vốn lạnh lẽo liền thay đổi bằng vẻ phong tình vạn chủng áp sát vào Tân Lão gia, ông ta thì chẳng hề hay biết gì hay có bất cứ đề phòng nào liền thuận tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của ả đám dục nói

"Cô em xinh đẹp...lại đây anh hôn cái nào"

"Tân lão gia ngài thật xấu quá aaa..." giọng nói ngượng ngùng kiêu mị của ả làm ông ta sững đến run người liền bỏ nhào vào bộ ngực cao ngút kia.

"Tân Lão gia...ngài từ từ thôi" thấy vậy bên khước môi ả liền cong lên ngay sau đó lập tức thần không biết quỷ không hay nhét mẫu giấy bạc ấy vào túi quần của lão

"Thật đáng ghét nha!" Tiếng cười nói kinh tởm

Ngay khi hoàn thành xong ả ta liền ra hiệu cho vệ sĩ rồi vờ như không có gì xảy ra. Nhận được tình hình bên trong Cần Phong nhanh chóng áp tai nghe vào gấp gấp thông báo

"Bạch Tổng hoàn thành nhiệm vụ lão ta bị mắc bẫy rồi!"

Lập tức thân thể cao lớn nhẹ nhàng ngồi dậy sau đó chậm rãi bước ra ngoài theo sau là mấy người vệ sĩ khác.

Bạch Tử Ngôn ung dung mở cửa phòng vip bước vào đối diện với sự bất ngờ này là gương mặt còn chưa hết thú tính của lão ta

"Tân Lão gia...ngài thật biết hưởng thụ nha! Ngài cảm thấy sao?"

Tân Lão gia không thẹn còn cố ý cười lớn thô lỗ nói " Cảm ơn Bạch Tổng đã chiều cố... Tôi đây thực sự rất thích nha... haha"

Bạch Tử Ngôn cười như không biểu hiện vẫn lạnh lùng như trước "Tân Lão gia...ngài đừng khách sáo. Bạch Tử Ngôn tôi xưa nay đều rất biết trên biết dưới càng không lật lọng hai mặt nên mấy lễ thường tình này chỉ là chút quà đề thay cho bản hợp đồng mảnh đất ở Cao Niên"

Nghe tới đây ông ta liền cứng đờ mặt mắt về tự nhiên khi nãy bộ dạng chột dạ như chuột bị vạch trần kia khiến anh càng thêm ngứa mắt, lời nói của anh tuy nghe bình thường nhưng lại hàm ý sắc bén ai trong cuộc đều cảm thấy không yên. Lão ta bắt quá liền vờ như không nghe thấy gì lảng tránh sang chuyện khác còn tiện tay đẩy một cô gái bên cạnh sang cho Bạch Tử Ngôn

"Bạch Tổng thật biết cách ăn nói...nào đã đến đây rồi thì cũng phải vui chơi tí chứ! Cô em này trông đáng đáp rất nóng bỏng rất tốt" Nói rồi lão còn cố ý liếc mắt sang cho người phụ nữ kia ra hiệu " Còn không mau đi phục vụ Bạch Tổng?"

Nhìn vào người đàn ông trước mắt người phụ nữ kia liền nhào đến như chuột sa hũ gạo không chút sợ hãi áp bộ ngực đầy đặn của mình vào cánh tay anh tận lực ma sát, mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng vào mũi anh như một loại khí độc, anh thật sự cảm thấy rất ghê tởm mấy thế loại phụ nữ như thế này dù có giao dịch làm ăn thì anh chỉ có thể uống rượu chứ chưa bao giờ đụng đến bất cứ một người phụ nữ nào điều này đối với ai làm việc với anh đều biết quy tắc này vậy mà lão già kia lại cố tình đẩy cô ta qua đây!

Từ khi người đàn ông này bước vào cô ta đã để ý đến gương mặt đẹp trai đầy phong độ kia, ý tứ rất rõ ràng nhưng Bạch Tử Ngôn liền không chút lay động một ánh mắt nhìn cô ta cũng không có chỉ trực tiếp đẩy cô ta ra như bệnh dịch đầy vẻ khó chịu

"Tân lão gia thật rất hôm nay thất lễ mời ngài đến đây để bàn về bản hợp đồng này...ngài nói xem lúc ở Ý chúng ta rõ ràng đã thỏa thuận êm đẹp với nhau vậy có việc gì làm ngài không vừa ý mà lại ngừng kí hợp đồng với chúng tôi?"

Bị đẩy ra cô ta liền cảm thấy không cam tâm nhưng cũng không dám tiến đến gần thêm nữa vì ánh mắt như dao găm lạnh lẽo của anh làm cô bất giác run người một cái. Người đàn ông thật sự không nên chọc đến!

Lời nói khách khí nhưng lại ngạo mạn dò xét của Bạch Tử Ngôn làm Tân lão gia có chút không vui mặc dù vậy lão ta cũng không để anh phát hiện chỉ có thể bày bộ dạng bất cần nói

"Bạch Tổng ngài đừng nóng... chuyện làm ăn nay đây mai đó không lường trước được điều gì? Lúc đó đúng là tôi đã chấp nhận kí hợp đồng với Ngôn Thị nhưng sau khi xem xét lại tôi cảm thấy mảnh đất này chỉ nên để riêng tôi mà thôi!"

"Vậy sao?" Anh khẽ nhếch mép một cái đầy mỉa mai

Lão già này thật gian xảo rõ ràng đã bàn tính kế hoạch giao đất cho người khác giờ đây còn giả bộ là muốn để lại cho bản thân? Thật sự khiến người khác thêm khinh bỉ

Tuy vậy nhưng anh vẫn không vạch trần lão ta ngay mà chỉ bật tiếng cười trầm thấp như ma quỷ

"Haha...vậy thì ngài cũng nên biết thất hứa với Bạch Tử Ngôn này kết cục sẽ ra sao! À đặc biệt là những kẻ không biết điều"

Nghe từng lời nói lạnh như băng của anh lão ta bắt đầu có chút bất an gương mặt nhăn nhoe nghi hoặc nhìn anh

"Ý Bạch Tổng đây là sao?"

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì một đám người mặc âu phục đen nghiêm chỉnh đẩy cửa ập vào phía trước là một người đàn ông trông vẫn còn khá trẻ ăn mặc chỉnh tề gương mặt đẹp trai góc cạnh quyến rũ cả cơ thể đều toát lên vẻ cao quý đầy quyền thế

"Xin thứ lỗi...Hoành Lục chúng tôi nhận tin báo có người đang giấu chất cấm để sử dụng ở đây nên mạng phép được lục soát chỗ này"

Tân lão gia liền sắc mặt liền thay đổi ngơ ngác nhìn một đám người đang đi đến lục soát cơ thể của lão còn Bạch Tử Ngôn dường như chẳng có biểu tình hay bất cứ hành động nào chỉ thản nhiên để cho nhân viên dò xét khắp người.

Ngay khi đó bên túi quần trái của lão ta bị phát hiện một giấy bạc màu trắng trước con mắt kinh ngạc của mọi người trong phòng. Tân lão gia tròn to cặp mắt không hiểu chuyện gì xảy ra chỉ ú ớ chỉ tay vào mẫu giấy kia nói

"Cái này...cái này là...là"

"Mau mở ra" Giọng nói nam tính đầy mạnh mẽ của người đàn ông trẻ kia vang lên ra lệnh

Nhanh chóng nhân viên liền kiểm tra ngay lập tức một chất bột màu trắng được hiện ra ngay trước mắt mọi người, Tân lão gia lúc này không còn đứng vững nữa tại sao loại giấy này lại ở trong túi quần của lão được chứ?

"Đã tìm thấy chất cấm"

"Mau lôi ông ta về phòng tra hỏi"

Không chần chừ hai ba thanh niên mặc âu phục đen mạnh mẽ kéo ông ta ra ngoài mặc cho ông ta la hét

"Cái này không phải của tôi...tôi thật sự không biết thứ này! các người mau thả tôi ra...Bạch Tông...ngài hãy giúp tôi"

Bạch Tử Ngôn đứng im quan sát hết mọi chuyện sau đó không nhanh không chậm nở nụ cười gian tà

"Tân lão gia chuyện này tôi không giúp được ngài rồi"

"Mày...mày có phải là bày cái bẫy này để hại tao không? Mày đợi đấy"

Người đàn ông kia không chịu nổi tiếng la hét của lão ta liền ra hiệu cho người mau lôi xuống sau đó quay lại nhìn Bạch Tử Ngôn.

Cả phòng vip lúc này được Cẩn Phong đuổi tất cả ra ngoài chỉ còn lại người đàn ông kia và anh ở trong phòng lúc này Bạch Tử Ngôn liền phá lên cười bộ dạng đầy bồn chồn

"Cậu thấy mặt lão ta không? haha Tư Vũ cậu thật là diễn xuất sắc quá nha"

Cố Tư Vũ nhìn đáng vẻ cười không ngớt kia tức đến không làm gì được

"Cậu còn nói? Ai là người nhờ tờ làm mấy chuyện này? Đã vậy còn xém hủy hoại danh tiếng của Hoành Lục nữa chứ? hèn là tố kêu người lôi hất ta đi đến phòng tra hỏi còn cấm không cho tin tức này lan truyền nếu không sự nghiệp của tớ coi như tiêu tan"

Nhìn vẻ mặt đầy bất mãn của cậu ta Bạch Tử Ngôn cũng hiểu được bởi vì Hoành Lục này là do một tay cậu ta mở ra còn đích thân quản lý đã vậy anh lại kêu cậu ta cho mang chất cấm vào đây để gài bẫy tên lão già kia thì hỏi làm sao cậu ta không bất bình chứ?

Dù có hơi không quan mình chính đại nhưng dù sao cũng khiến lão già đó đứng ngồi không yên còn ôm một bụng tức giận nghĩ đến thôi cũng khiến anh bật cười rồi!

"Thôi nào! Tiểu Vũ hôm nay thật xuất sắc nha!..."

Tiểu Vũ? Chơi với nhau từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên anh bị gọi một cái tên nghe buồn nôn như vậy liền lườm mắt sang Bạch Tử Ngôn vung tay choàng người anh toan vạt anh xuống

"Cậu ngưng gọi tớ như vậy đi được không? Tớ nghe mà buồn nôn hết rồi đây này"

"Tớ vẫn gọi đấy! Cậu làm gì được tớ Tiểu Vũ...Tiểu Vũ..."

Bạch Tử Ngôn giờ đây không còn là một người lạnh lùng cao ngạo khi nãy mà anh đã biến thành một kẻ thích đùa nghịch rồi!

Cố Tư Vũ hận đến mức không thể kìm miệng anh lại chỉ còn cách không chế bằng tay chân. Ngay lúc hai người ôm lấy nhau định lăn ra đất thì cánh cửa đột nhiên mở ra

"Tiểu thư...cô thật sự không thể vào..."

Câu tiếp theo đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho nuốt lại, một người con gái xinh đẹp với mái tóc ngắn khuôn mặt thanh tú mọi nét đều hoàn hảo đến không chê vào đâu được. Cả cô và Cẩn Phong đều bị đứng hình

"A...Tạ Tranh? Em sao lại đến đây?" Cố Tư Vũ ngạc nhiên lên tiếng

Tạ Tranh cổ họng như bị nghẹn nhìn hai nam nhân trước mặt đang ôm lấy nhau bất giác cô tức giận đến không tả được

"Cố Tư Vũ...anh giỏi lắm...hử!" Nói rồi cô lập tức xoay người dùng lưng bỏ đi

Cẩn Phong lúc này cũng không nhịn được liền lên tiếng

"Hai người đang làm gì vậy?"

Lúc này cả Bạch Tử Ngôn và Cố Tư Vũ mới nhìn nhau sau đó nhận ra loại tư thế dị thường này liền buông tay ra, Cố Tư Vũ chỉ tay vào Bạch Tử Ngôn giận đến nói vấp

"Tại cậu...tất cả lại tại cậu đó! Đợi đấy tớ nhất định sẽ tính sổ với cậu"

Nói rồi anh liền chạy ra bên ngoài đuổi theo cô gái kia miệng không ngừng kêu lớn "Tạ Tranh đợi anh"

Sau khi Cố Tư Vũ bỏ đi Bạch Từ Ngôn cũng lắc đầu cười khổ chỉnh trang lại bộ âu phục của mình rồi nhìn Cẩn Phong

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Đã hơn 6 giờ rồi Bạch Tổng!"

Một câu nói như đánh vào tim anh một cái! Anh sao lại quên mất việc đón Diệp Từ Ái ở trường chứ nay anh biết cô lên lớp rất ít chỉ 4 giờ là xong rồi vậy mà bây giờ đã là 6 giờ. Không đợi Cẩn Phong nói tiếp Bạch Từ Ngôn liền chạy nhanh ra ngoài trước con mắt ngỡ ngàng của anh nhưng rồi anh chợt hiểu ra là Bạch Tổng chắc có hẹn với cô gái đó rồi!

"Hai người này lại vì một cô gái mà chạy thực mạng như vậy! Đúng là "Quân tử khó qua ái nữ nhân mà" "

Sau tiết học cuối cùng Diệp Từ Ái cũng thở phào một tiếng nhẹ nhõm đuổi người ra bàn nằm ườn ra đòi mất mệt mỏi nhắm lại

"Cậu lại mất ngủ nữa sao?" Nhã Tịnh bên cạnh nói

"Hả? Đâu có" nhắc đến ngủ Diệp Từ Ái như máy tự động ngồi thẳng dậy cô tự nhiên nhớ đến Bạch Từ Ngôn

Nhã Tịnh thấy cô có vẻ khác thường nhưng cũng không hỏi gì thêm chỉ hờ hờ hỏi cô

"Hôm nay đi ăn món xiên que nướng không? Tự nhiên tớ lại thèm món đó quá Từ Ái"

Diệp Từ Ái xoa xoa đầu lấy lại tinh thần sau đó liền cười vui vẻ

"Tất nhiên là được chứ! Hôm nay mình..."

Đột nhiên một câu nói từ trong đầu cô vang lên "Tan trường tôi đến đón em"

"Á...khoan!" Diệp Từ Ái vội la lên

"Sao vậy Từ Ái?" Nhã Tịnh lo lắng hỏi

Chết thật! Ban đầu cô chỉ nghĩ chắc là anh ta nói đùa thôi nhưng bây giờ nếu như anh ta đến đón cô thật thì phải làm sao? Đau đầu quá đi sao cô lại gạt đầu ngay lúc đó chỉ nữa không biết.

Về mặt xụ xuống cô cúi đầu thấp giọng nói "Chắc hôm nay tớ không đi được rồi...xin lỗi nha Nhã Tịnh"

"Hả? Sao vậy? Cậu có hẹn à?"

Diệp Từ Ái không biết phải nói với cô như thế nào chỉ gạt đầu

"Không sao! Hôm khác mình đi cũng được" Nhã Tịnh vui vẻ không chút giận nhìn cô

Mặc dù vậy nhưng cô vẫn cảm thấy có chút áy náy. Ngay lúc đó Lôi Vũ cũng vô tình lướt ngang qua Diệp Từ Ái vội kéo tay cậu ta lại

"Nè Lôi Vũ cậu hôm nay rảnh không?"

Hả?

Lôi Vũ về mặt khó hiểu nhìn Từ Ái sau đó cũng vui vẻ gạt đầu " có chứ"

Vậy thì còn gì bằng Diệp Từ Ái liền cười gian xảo sau đó đẩy Nhã Tịnh về phía Lôi Vũ đồng thời cũng đứng dậy

"Vậy Nhã Tịnh giao cho cậu nha! Nhớ dắt cậu ấy đi ăn xiên que nướng...tớ đi đây"

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Diệp Từ Ái hớn hờ đi ra ngoài cổng trường, cô ngó nghiêng xung quanh để xem coi có thấy bóng dáng của tên Bạch Từ Ngôn kia không nhưng đổi lại là sự tấp nập đông đúc của sinh viên ra trường. Trong lòng liền dấy lên một nỗi thất vọng nho nhỏ, nụ cười của cô dần tắt thay vào đó là gương mặt có chút buồn.

Đi từng bước chân đến trạm xe buýt gần đó cũng may là nó ở gần trường cô tiện thể để sinh viên dễ dàng di chuyển. Ngồi trên dây ghế dài Diệp Từ Ái nhìn quanh một lượt ánh mắt thăm thẳm buồn nhưng vẫn cố gắng tỏ ra mình không sao, chiếc xe buýt từ xa bắt đầu chạy đến cô thần thờ nhìn dòng người đang tấp nập lên xe bước chân thoáng tiến lên nhưng lại lùi về. Cô đang chần chừ điều gì sao? Anh ta nhất định sẽ không đến đâu! Chỉ là thuận

miệng trêu chọc cô thôi điều này cô quá hiểu rõ rồi lúc nào anh cũng tìm cách khiến cô luôn ở trong trạng thái bất an và lo lắng vậy mà giờ đây cô lại có nghĩ sẽ đợi anh ta? Chuyện này đúng là chuyện nực cười nhất rồi.

Diệp Từ Ái ánh mắt cố định vào chiếc xe buýt rồi hít một hơi thật sâu.

Ngay khi Bạch Từ Ngôn rời khỏi Hoàn Lạc anh không ngần ngại lái xe thật nhanh nhất có thể để đến trường tìm cô. Ngoài trời những cơn gió bắt đầu thổi mạnh kéo theo là những áng mây đen ngịt trời, từng hạt mưa nhỏ rơi nhẹ xuống mặt kính xe. Bạch Từ Ngôn thẫn thờ một tiếng

"Mẹ kiếp"

Không còn những hạt mưa nhỏ nữa dần dần nó chuyển sang nặng hạt rồi ào xuống như một dòng thác lớn bao quanh lấy chiếc xe đen tuyền đang lao nhanh trên đường. Với tiết trời hiện tại anh rất khó để nhìn ra xa phía trước ngay cả khi chiếc xe đậu trước cổng trường rồi cũng khiến Bạch Từ Ngôn phải nheo mắt nhìn.

Qua tấm kính cửa sổ xe cùng gương chiếu hậu anh bắt đầu sốt sắng hơn không biết là cô đã đi về chưa hay vẫn còn ngu ngốc đứng đợi anh ở đâu đó! Nếu thật là như vậy chắc chắn cô sẽ bị ướt mưa cho mà xem.

Tiếng mưa còn lớn mang theo tâm trạng của Bạch Từ Ngôn đi mất, lòng anh cứ như bị lửa đốt lái xe tìm xung quanh rồi trong cơn ngơ ngẩn nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang phăng phất trong cơn mưa rào.

Diệp Từ Ái đang nép mình sát vào trạm xe buýt cả người cô bị nước mưa bắn vào ướt từ trên xuống dưới đã vậy cô còn bị những đợt gió mạnh tạt mạnh vào người tưởng chừng như cô thật sự bị nó thổi bay đi. Hai cánh tay yếu ớt cố gắng ôm lấy thân thể đang run lẩy bẩy của mình Diệp Từ Ái không ngờ rằng trời hôm nay lại mưa to như vậy! Đáng lẽ ra là cô đã lên chuyến xe buýt đó rồi nhưng không một sức lực vô hình nào đó đã níu cô lại ép cô phải ngồi đây đợi...đó chính là đợi Bạch Từ Ngôn.

Đôi mắt của cô giờ đã hoen đỏ vì bị nước mưa bắn vào cô cố gắng mở mắt to ra để tìm kiếm một thứ gì đó và rồi từ xa xa kia trong màn mưa một hình ảnh, một bóng dáng quen thuộc thân hình cao lớn của anh trên tay còn cầm theo một chiếc ô lớn màu đen huyền ảo. Khung cảnh xung quanh thật đáng sợ nhưng người đàn ông ở phía trước cô còn đáng sợ hơn gương mặt nghiêm nghị chau mày lại tiến sát lại gần cô.

Diệp Từ Ái nhất thời không tin vào mắt mình một sự lạnh lẽo bao trùm lấy thân thể bé nhỏ của cô. Bạch Từ Ngôn đã đến! Anh ấy đến đón cô sao?

Ngay khi cô có thể mở mắt nhìn anh thì đột nhiên trời nháy lên một luồng sáng

"Rầm"

Tiếng sấm vang dội khiến cô giật bắn mình liền lao đến ôm chầm lấy người đàn ông phía trước

"Á...aaa"

"Từ Ái? Em có sao không?" Bạch Từ Ngôn ôm chặt cô vào lòng nghiêng cây dù qua che cho cô cả thân thể anh bao bọc lấy cơ thể ướt sũng.

Giọng nói run rẩy có phần nức nở của Diệp Từ Ái khiến anh thêm đau lòng

"Sao giờ này anh mới tới hả? Có biết tôi đợi anh lâu lắm không?"

Bạch Từ Ngôn giờ đây không thể không giận chính bản thân mình vì đã lỡ hẹn với cô còn khiến cô bị ngấm nước mưa nhưng xen lẫn vào đó cũng có vài phần tức giận. Không lẽ cô gái này không thể về nhà trước sao? Tại sao lại đợi anh lâu đến vậy? Anh còn nghĩ rằng cô chắc chắn đã bỏ về rồi

"Xin lỗi...là lỗi của tôi. Có phải em rất sợ không?"

Một câu nói như làm dịu đi phần lạnh giá trong cô Diệp Từ Ái như con mèo nhỏ tìm thấy chủ chỉ nép mình vào anh gật gật đầu.

Bạch Từ Ngôn không nói gì thêm liền lập tức đưa cô vào trong xe của mình. Ngay lúc đó anh cởi bỏ chiếc áo vest đen rồi khoác lên người cô động tác vô cùng ôn nhu dịu dàng khiến cô có chút xúc động.

Tuy lúc mặc cho cô gương mặt anh không mấy biểu cảm chỉ lạnh lùng khoác tạm sau đó nhấn ga rồi đi nhưng cô vẫn cảm nhận đâu đó là sự quan tâm đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trên đường đi anh không hề nói một câu nào chỉ lặng lẽ quan sát cô lại thấy cô cứ co người run lấy bầy, gương mặt thì trắng bệch. Hàng lông mày chau lại một điểm cánh tay liền quẹo đến một cửa hàng bách hóa gần đó.

Diệp Từ Ái ngồi bên cạnh không hề biết anh định làm gì vì giờ đây tâm trí cô đang tập trung cho việc sưởi ấm cơ thể. Thấy Bạch Từ Ngôn bước xuống rồi chạy nhanh vào trong cửa hàng bách hóa ngay cả dù cũng không cầm không biết là anh đang định làm gì! Cô muốn nhắc nhở anh nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Qua vài phút sau anh trở lại vào xe kèm theo một túi nhỏ sau đó quăng cho cô giọng trầm thấp nói

"Thuốc của em đó! Đề phòng khi em bị cảm lạnh"

Cầm bọc thuốc trong tay Diệp Từ Ái ngần ngừ nhìn anh sau đó tâm tình trở nên hoảng loạn. Anh lại đi mua thuốc cho cô sao? Anh có phải quan tâm đến cô không?

Thấy cô nhìn chằm chằm vào mình Bạch Từ Ngôn liền hỏi

"Sao? Em có ý kiến gì à?"

Hả?

"Đâu có" Diệp Từ Ái nghe xong liền giật mình quay về hiện thực cô lắc đầu lia lịa

"Chúng ta về nhà thôi" Nói rồi anh nhanh chóng lái xe chạy đi.

Vừa về đến nhà Bạch Từ Ngôn lập tức kéo cô vào nhà tắm sau đó đưa tay lên cúc áo sơ mi của cô. Ngay lập tức Diệp Từ Ái lùi về phía sau giật mình nói

"Anh định làm gì?"

Bạch Từ Ngôn thấy bộ dạng đề phòng của cô bất giác cười khỏ liền kéo hai tay chặn trước ngực cô xuống sau đó ghé sát gương mặt điển trai mình gần với tai cô thì thầm nói

"Cởi áo cho em"

Một hồi chuông báo động lại vang lên Diệp Từ Ái theo bản năng gờ tay bịt lỗ tai lại trừng mắt hung hăng nhìn anh

"Luuu manh! Sao anh có thể nói những câu không đứng đắn như vậy chứ? Tôi mới vừa đi mưa về đó!"

"Em cũng biết vậy sao? Còn không mau cởi áo tắm nước nóng cho khỏi bị cảm lạnh đi? Tôi chỉ muốn giúp em thôi mà?"

Nghề lí do của anh Diệp Từ Ái cũng không giảm sự phòng bị là mấy càng tức giận nhìn anh

"Để tôi tự làm được rồi...anh mau đi ra ngoài đi"

Một câu đuổi của cô khiến Bạch Từ Ngôn không chút cam chịu liền hung hăng bắt lấy hai tay cô áp lên đỉnh đầu đồng thời ép sát người anh vào cơ thể mềm mại uyển chuyển của cô, một thân cao to áp lên thân thể bé nhỏ dính vào tường. Quần áo trên người cô đều ướt hết, áo sơ mi mỏng manh dính sát vào cơ thể tuyệt đẹp lộ ra chỗ đầy đặn ẩn hiện trong đó. Vòng eo nhỏ nhắn cùng đường cong quyến rũ cũng vô tình lộ ra đập ngay vào mắt anh.

"Em có chắc là tự mình làm được không?"

Cái gì? Anh ta có phải bị điên không? Sao cô lại không thể tự tắm cho mình được chứ

"Tôi chắc chắn!"

Một câu khẳng định dập tan mọi ý nghĩ xấu xa của anh. Nhưng đời nào mà anh lại dễ yên cho cô từ chối mình dễ dàng, đôi môi khiêu gợi lướt nhẹ qua vành tai khẽ liếm láp sau đó trượt dần xuống gương mặt xinh đẹp kia không chút e dè.

Cả người Diệp Từ Ái bắt đầu run rẩy cô giả dựa người mình để mong sẽ đẩy được anh ra nhưng làm sao có thể? Ngược lại càng ma sát nhiều hơn vào da thịt anh.

Vật kiêu ngạo nóng bỏng kia sớm đã căng cứng anh thậm chí một tiếng cô gái này thật không biết gì cả cô càng làm như vậy càng khiến anh muốn nhanh chiếm đoạt cô hơn! Đầu lưỡi trơn mượt lần mò tìm môi cô bắt lấy. Hơi thở nam tính thô bạo xộc thẳng lên mũi cô làm tim Diệp Từ Ái như muốn ngừng đập.

"Ừm...anh thả tôi ra. Bạch Từ Ngôn anh...hạ lưu".

Những lời nói đầy tức giận của cô bị anh nuốt trọn quẩn lấy chiếc lưỡi thorn tho anh ra sức dầy xéo bàn tay không an phận dạo quanh khắp người cô. Đôi gò bồng trắng nõn nhấp nhô theo từng nhịp thờ của cô làm tăng thêm phần kích thích. Bàn tay thô ráp to lớn tùy ý xoa nắn không chút thương tiếc, thân thể mềm mại của cô bắt đầu mềm nhũn. Diệp Từ Ái bắt đầu thờ gấp đôi môi căng mọng cũng không kìm được tiếng rên rỉ đáng khinh.

"Dừng lại đi..."

Bạch Tử Ngôn như một con thú dữ lâm trận, không quan tâm đến lời cô nói, xoa nắn bộ ngực đầy đặn xong anh còn thô bạo luồn tay vào trong váy cô chiếm lấy nơi tư mật.

"Không!"

Diệp Từ Ái lắc đầu phản kháng đây là lần đầu tiên cô trải qua loại chuyện thế này càng không biết đối mặt với nó ra sao chỉ thấy anh thành thực dầy vò cô.

Bên ngoài tiếng mưa càng lớn tràn đầy sự lạnh lẽo nhưng bên trong phòng tắm lúc này lại có một luồng khí nóng khác bao trùm lấy. Hương thơm dịu nhẹ thanh mát của cô làm tâm trí Bạch Tử Ngôn như phát điên anh không thể không làm theo con tim của mình.

Nhanh chóng tay anh đã giựt phăng từng chiếc cúc áo của Diệp Từ Ái rồi vứt xuống đất. Nụ hôn vẫn tiếp tục kéo dài.

Mặc dù trong đầu cô vẫn luôn có ý nghĩ phải phản kháng phải đẩy anh ra nhưng cơ thể lại phản bội lại cô, hai tay buông xuôi nắm chặt lấy đến mức móng tay khảm sâu vào da thịt đỏ ửng, đôi mắt sáng như sao nhìn anh đầy phần nộ không khuất phục

"Dừng lại ngay đi...tôi không muốn"

Bạch Tử Ngôn giờ đây đã đi quá xa rồi anh khẽ nói nhỏ bên tai cô đầy tà mị giọng nói gian tà của ác ma bắt đầu xâm chiếm lấy cô

"Yên tâm đi cô bé của tôi...một lát nữa thôi em sẽ phải cầu xin tôi!"

"Không"

Lời nói đanh ninh phản bác lại anh, cô không thể tin được anh lại bi ối mà dờ dờ đòi bại này với cô. Chưa bao giờ cô nghĩ lần đầu tiên của mình sẽ bị một người lạnh lùng thô bạo như anh nhả tâm mà chiếm đoạt lấy.

Hai tay run rẩy chống lên lồng ngực rắn chắc của anh ra sức đẩy nhưng lại hoàn toàn bất lực. Còn chưa biết làm sao thì cơ thể cô đột nhiên nhẹ đi ngay sau đó đã bị anh bế lên tiến thẳng vào phòng!

Đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn tay theo phạn xạ đánh mạnh vào anh miệng không ngừng la hét

"Anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra...anh vô sỉ vừa thôi! Còn muốn cưỡng ép tôi à?"

"Em câm miệng cho tôi!"

Nói rồi anh bế cô xuống giường rồi thuận thế ngồi lên người cô. Gương mặt lạnh lẽo đầy nguy hiểm nhìn người con gái dưới thân, khóe môi liềm nhếch lên một đường gian ác sau đó từng chiếc cúc áo sơ mi của anh đều lần lượt tháo bỏ.

Những múi cơ săn chắc làn da màu đồng mạnh mẽ quyến rũ ẩn hiện qua lớp áo, hai mắt Diệp Từ Ái mở to sau đó toan ngồi dậy bỏ trốn nhưng có điều anh đã nhanh hơn cô! Sau khi cởi áo quăng xuống thảm liền trực tiếp áp lên người cô cưỡng hôn.

Từng đợt công kích như đợt sóng đánh vào tim cô không ngừng. Hai tay vô lực chống trả.

"Đừng như vậy"

Lời ní non cầu xin của cô giờ đây đều vô dụng Bạch Tử Ngôn ôn nhu cởi bỏ chiếc áo ngực đen rồi hôn lên đôi gò bồng cao ngút đẹp đẽ của cô. Làn da trắng mịn nhẵn nhụi của cô hiện ra trước mắt anh khiến anh thêm tê dại tựa như một bức tranh không có thực, ánh đèn phòng chiếu xuống thân thể trời ban của cô tạo hiệu ứng cho nước da trắng ngần. Anh không nghĩ rằng một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại cho giấu đi sự đầy đặn no đủ vốn có.

Thứ vật tượng trưng cho nam tính đàn ông kia đã thức giấc từ sớm liền nhanh chóng bị anh phóng thích ra ngoài.

Hai mắt Diệp Từ Ái tràn ngập sự ngạc nhiên cô sốc đến mức nhắm chặt mắt lại

"Á...aaa"

Cô không nghĩ rằng nó lại to như vậy! Cái đó của anh thật sự...

...

Bạch Tử Ngôn thấy mặt cô đỏ ửng hai mắt nhắm chặt liền không nhịn được cười đôi môi tà mị lướt qua da thịt cô khẽ nói

"Mờ mắt ra đi nào...em phải tập làm quen với nó! Một lát nữa thôi em sẽ phải cần nó đấy"

Chưa hết sự kinh ngạc thì tay cô đã bị anh nắm lấy đặt lên vật nóng bỏng kia. Được xúc tác với tay cô khiến anh khẽ rên một tiếng sau đó còn bị ỏi nói một câu

"Mau giúp tôi"

Hả?

Diệp Từ Ái không hiểu cô đang làm gì chỉ thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn anh

"Tôi không muốn..."

Vậy sao?

Bạch Từ Ngôn không nhanh không chậm cúi người xuống hôn lên môi cô đầy cung chiều. Nụ hôn lúc sâu lúc không khiến đầu óc cô càng thêm quay cuồng cơ thể cũng dần bị anh kiểm soát không còn phản ứng

Diệp Từ Ái nhắm chặt đôi mắt lại hai tay nắm lấy chiếc ga giường như một người sắp chết đuối vớ được một nổi.

"Nhanh giúp tôi"

Lời nói của anh như có một loại sức mạnh làm Diệp Từ Ái không thể không làm theo. Bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu cảm lấy vật to lớn kia theo tay anh di chuyển lên xuống

Tiếng rên nhẹ trầm thấp của anh phát ra quấn lấy tiếng thở gấp của cô càng khiến không khí thêm phần ủy mị phong tình.

Lúc này những vật cản cuối cùng đều được tháo bỏ cả hai người quấn lấy nhau không rời. Bạch Từ Ngôn khó khăn hôn lấy môi cô nói

"Từ Ái...cho anh được không?"

"Ừm..." đầu óc cô lúc này không còn biết gì nữa rồi mọi thứ đều bị anh điều khiển.

Cô chưa bao giờ trải qua càng không có khả năng phản kháng chỉ đành nhắm mắt buông xuôi

"Anh...đừng"

Bạch Từ Ngôn vuốt ve thân thể ngọc ngà của cô từ từ di chuyển xuống vùng cấm kỵ của cô thỏa sức dầy vò. Cơ thể uốn éo theo từng đợt ra vào của anh dần dần một cơn sóng lớn dữ dội trong người cô từng đợt dâng trào cô khó chịu giãy dụa lắc đầu.

"Bạch Từ Ngôn..."

"Gọi anh là Ngôn...mau gọi tên anh" Giọng nói khàn đặc nhuộm màu của dục vọng phát ra

Mọi thứ giờ đây đối với cô đều là vô nghĩa, cơ thể bắt đầu có cảm giác trống trải là thiếu thứ gì đó sao? Nhưng cô thật sự rất bất lực bây giờ cô rất cần anh!

"Ngôn...Ừm"

Tên anh được nói ra từ miệng cô nghe thật hay cứ như một âm thanh trong trẻo nhẹ lướt qua tim anh một cái, biết rằng cô đang cảm thấy rất khó chịu nhưng anh vẫn kìm nén lại dục vọng của mình mà quấn lấy đôi môi cô nói

"Nói em cần anh!"

Diệp Từ Ái bị anh làm cho quay cuồng không còn biết trời chẳng gì nữa mà ngoan ngoãn thỏa hiệp ngay chính cô cũng cảm thấy hận bản thân mình

"Em cần anh...Ngôn"

"Từ Ái" Tiếng gọi tên cô vang lên đồng thời anh nhấn người đưa vật to lớn kia xuyên qua người cô

Diệp Từ Ái đau đến mức hét lên một tiếng, hai tay không tự chủ được mà vòng lên cổ anh cào mạnh vào tấm lưng trần rắn chắc

Ánh mắt anh thoáng qua một tia kinh ngạc cô còn là xử nữ sao? Về mặt anh giờ đây cũng đỡ nơi đó của cô siết chặt lấy anh gần như bức anh phát điên. Vậy mà anh lại thô bạo với cô như vậy đây là lần đầu tiên của cô sao? Từ trước đến nay cô đều giữ thân thể hoàn hảo này chỉ để cho mình anh!

Tốc độ của Bạch Từ Ngôn nhẹ dần từ từ anh không thô bạo nữa mà thay vào đó hết sức ôn nhu cẩn thận, đôi môi quyến rũ hôn lên trán cô cuối đầu áp xuống khàn đặc nói

"Có đau không?"

Diệp Từ Ái khẽ gạt đầu nước mắt dần lưng trông ở đáy mắt trực trào rơi xuống "Đau"

Nhìn biểu hiện của cô như vậy Bạch Từ Ngôn có chút hối hận anh di chuyển nhịp nhàng ra vào nơi đó của cô một cách cẩn thận hơn tay anh nhẹ vuốt ve khuôn mặt cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán cung chiều nói

"Một lát nữa sẽ không đau đâu...Tin anh"

Diệp Từ Ái cảm thấy cơ thể mình có nhiều cảm giác khác lạ đan xen nhau vừa có chút đau lại thấy tê dại rồi khoái cảm bắt đầu xuất hiện cô không còn biết đối mặt nhìn anh như thế nào hàng lông mi cong vuốt rũ xuống né tránh mắt anh nhưng anh không để cô làm vậy! Nắm lấy chiếc cảm nhỏ của cô bắt cô đối diện với anh

"Đừng xấu hổ...Nhìn anh này"

Sao cô còn có tâm trạng này chứ! Giờ đây trời đất đảo lộn, bên ngoài mưa lớn bên trong cũng là mưa nhưng là cơn mưa trong lòng nói đúng hơn là cô đang đắm chìm cùng với động tác dịu dàng của anh. Không biết đã qua bao lâu cứ một một lần như vậy cô như cơn sóng lên xuống thất thường mà không có khả năng né tránh. Cơ thể trườn lên một đường cong tuyệt mỹ kết hợp với thân hình đầy nam tính tạo nên một khung cảnh cực kì ám muội, nó gần như hoàn hảo không chút khe hở. Dần anh bắt đầu không khống chế được thú tính liền bộc phát chạy nước rút miệng gấp gáp hôn cô nói

"Gọi tên anh!"

Tai cô cứ ơ ơ cả lên cũng nghe theo lời anh bật ra tiếng rên rỉ kiều diễm "Ừm...Ngôn...U"

Một dòng chất lỏng bắn thẳng sâu bên trong cô kèm theo tiếng rên lớn của cả hai... Cảm giác khoái cảm cứ thế nhấn chìm hết mọi thứ

Diệp Từ Ái cơ thể như bị xé làm hai khắp nơi đều chần chịt vết hôn to nhỏ khác nhau rải rác khắp người. Anh không vội rút ra khỏi người cô chỉ đơn giản vuốt ve thân thể mệt mỏi rồi vùi đầu vào cổ cô hít lấy hương thơm thuần khiết

"Từ Ái..."

"Hửm?"

"Em hận anh không?"

Diệp Từ Ái im lặng cô không đáp lại anh chỉ lặng lẽ quay người sang chỗ khác ôm lấy gối, Bạch Từ Ngôn nhìn cô quan sát, anh thật sự là rất muốn biết cô đang nghĩ gì nhưng sự thờ ơ của cô làm anh bị khựng lại. Cả không gian chợt chìm vào yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập liên hồi mà không biết là của anh hay của cô.

Đắp chiếc chăn mỏng trắng tinh lên người cô sau đó nhẹ nhàng anh ôm lấy Diệp Từ Ái từ phía sau, môi mỏng cũng lưu luyến hương vị trên da cô khẽ hôn một cái.

Mặt khác Diệp Từ Ái tâm tình phức tạp, cô đã đánh mất đi thứ quý nhất của người con gái cho người đàn ông này còn dễ dàng bị anh điều khiển thỏa hiệp ngay cả bản thân cô cũng không có tìm được lí do nào thích hợp để biện minh cho hành động không thể chấp nhận được này.

Không biết từ lúc nào sự mệt mỏi bắt cô dần đi vào giấc ngủ.

Trải qua đêm đầu tiên đầy mệt mỏi, Diệp Từ Ái nheo nheo đôi mắt lơ mơ tỉnh dậy, khắp cơ thể cô đột nhiên đau nhức cảm giác ở vùng bên dưới vẫn còn âm i Diệp Từ Ái xoa xoa vàng trán nhăn nhui quay người lại phía sau thì đập ngay vào mặt cô là vòm ngực màu đồng đầy nam tính.

Đưa con mắt long lanh ngẩng đầu lên nhìn anh Diệp Từ Ái như bị thức tỉnh đêm hôm qua cô và anh thật sự...?

Dù vẫn còn ngủ nhưng Bạch Từ Ngôn không hề nói lời vòng tay đặt ở eo cô chút nào. Cảm giác đóa hoa trong lòng đang động đậy anh chợt mở mắt đối diện với cô. Bạch Từ Ngôn nhìn ngắm cô một lúc sau đó chậm rãi mở miệng

"Em dậy rồi sao?"

Diệp Từ Ái không biết mình nên đối mặt với anh như thế nào tầm mắt bắt đầu dao động không thôi. Cô biết rằng chuyện đêm qua là do anh cố ý nhưng cô lại thỏa hiệp với anh dấu sao tất cả mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Giấy dựa thân thể đau nhức Diệp Từ Ái mấp máy môi

"Anh vừa lòng rồi chứ? Chuyện tối hôm qua anh vui rồi chứ?"

Bạch Từ Ngôn bị cô hỏi làm cho ngây người thật sự là hôm qua anh có mất khống chế bản thân nên mới chiếm đoạt lần đầu tiên của cô nhưng cảm xúc của anh khi đó rất chân thật không hề có một ý tứ gì là trêu đùa gì cả!

"Từ Ái...anh biết chuyện này đối với em là không thể chấp nhận được nhưng em nên biết bây giờ em đã là người phụ nữ của anh việc em nên làm bây giờ là chấp nhận anh ngoan ngoãn ở bên cạnh anh được không?"

Nghe những lời nói ngang ngược của anh Diệp Từ Ái tỏ ra chán ghét cô dùng hai tay đánh mạnh vào lồng ngực của anh kích động kêu lớn

"Anh là đồ bỉ ổi...hạ lưu sao anh dám cưỡng ép tôi? Chấp nhận anh sao? Đừng có mơ tôi cả đời này cũng không bao giờ chấp nhận anh!"

Nhìn bộ dạng đầy phần nộ của cô Bạch Từ Ngôn cũng mất dần sự kiên nhẫn. Cả đời không chấp nhận anh sao? Cô dám?

Bàn tay to lớn dễ dàng bắt lấy hai tay cô chỉ một giây sau đó anh đã trở người đè cô xuống giường không để cô có cơ hội phản kháng. Đôi môi tà mị lướt qua cánh môi mỏng thì thâm như người yêu. Giọng nói ma quỷ lại bắt đầu vang lên

"Bây giờ em có muốn tôi thế nào cũng được nhưng tốt nhất là hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi. Em thừa biết rằng nếu chọc giận Bạch Từ Ngôn tôi sẽ có kết cục như thế nào? Chắc là em vẫn còn chưa cảm giác được vật kia của tôi lại bắt đầu thức giấc rồi chứ?"

Giương mặt trở nên tái nhợt cô bắt giác run người một cái. Chuyện đêm qua vẫn chưa hết bàng hoàng thì hôm nay anh lại tiếp tục giờ trò với cô! Rốt cục là anh ta muốn như thế nào đây?

Giương cặp mắt đầy tức giận, mặt cô sớm đã trắng bệch vì bất an nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn, miệng kiên quyết nói.

"Anh có giỏi thì thử giờ trò đòi bại một lần đó nữa đi? Tôi cảnh cáo anh nếu anh còn tiếp tục như vậy thì tôi nhất định sẽ kiện chết anh!"

Lời nói chắc như đinh đóng cột của cô làm Bạch Từ Ngôn liền bật cười giọng cười trầm thấp đầy mê hoặc vang lên trong căn phòng nhỏ. Không khí cũng bắt đầu trở nên nguy hiểm dần nhiệt độ tự nhiên liền giảm đi không khó để cô nhận ra nó.

"Em muốn kiện tôi sao? Vậy thì em cứ thử đi...Tôi không ngại cùng em công khai tất cả mọi chuyện"

Lời cuối cùng anh cố gắng nhấn mạnh. Tim Diệp Từ Ái nhất thời bị treo lơ lửng cô giật mình nhìn anh.

"Anh không sợ mọi người sẽ chê cười anh sao? Đường đường là một vị tổng tài cao cao tại thượng lại đi cưỡng ép con gái người khác anh nghĩ rằng còn ai sẽ tôn trọng anh sao?"

Bạch Từ Ngôn nghe cô nói xong không giận còn nhẹ cúi đầu khẽ sát vành tai non nớt của cô từ tốn nói

"Tôi không lo người khác nghĩ gì về tôi vì từ trước đến nay tôi đều không quan tâm. Nhưng còn em? Em nghĩ mình đủ dũng cảm đối mặt sao? Làm người phụ nữ của tôi có gì không tốt, chỉ cần em ở bên cạnh tôi em muốn thứ gì tôi cũng đều cho em"

Đây là lời nói đầy sự khinh bỉ nhất mà cô đã từng nghe. Anh ta nghĩ rằng dùng tiền là có thể mua chuộc được tôn nghiêm, danh dự của cô sao? Đáy mắt thoáng qua một tia chán ghét. Diệp Từ Ái cảm thấy tim mình như bị ai đó xé ra nhiều mảnh. Anh rất quá đáng!

Đôi mắt giờ đây đã ngăn ngăn nước, đôi môi nhỏ nhắn khẽ run rẩy tầm mắt cô ngay thẳng nhìn vào mắt anh không chút sợ hãi

"Anh nghĩ rằng tiền có thể mua được tất cả sao? Tôi cho anh biết trên thế giới này không phải chỉ cần có tiền là sẽ có được tất cả. Tình cảm là thứ mà anh có dùng cả tài sản của mình để đổi lấy cũng không bao giờ có được đâu anh nghe không!"

Giọng cô nâng lên đầy giận dữ, nước mắt cũng không kìm được rơi xuống bên gò má đẹp đẽ của cô.

Tuy trong lòng anh giờ đây đã bị cô làm cho đảo lộn lên hết nhưng gương mặt thì không hề biểu hiện một chút trạng thái nào chỉ khẽ đưa mắt nhìn cô từ trên xuống, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt xinh đẹp mê hoặc nói

"Tôi cũng cho em biết! Thứ mà Bạch Từ Ngôn tôi muốn có được thì bất cứ ai cũng không có quyền giành lấy! Cả đời này của em đừng mong là sẽ thoát được tôi!"

Nói rồi anh trực tiếp áp môi anh xuống chiếm lấy cô không chút do dự. Nụ hôn táo bạo đầy chiếm hữu khiến Diệp Từ Ái trở tay không kịp. Thân thể nhỏ bé dưới thân chỉ biết uốn éo vùng vẫy phản kháng.

"Đồ sắc lang...um..."

Bỏ qua ngoài tai những lời chửi mắng của cô Bạch Từ Ngôn hung hăng xoa nắn cơ thể mềm mại, bàn tay nhanh chóng luồn vào trong chăn phủ lấy đôi gò bồng trắng như tuyết.

Diệp Từ Ái cả kinh nhưng bắt lực giương mắt nhìn anh không cam chịu.

"Bỏ tôi ra"

"Chặc chặc! Em nhìn xem cơ thể của em của em còn thành thật hơn em nhiều"

Nhìn cô từ trên xuống dưới Bạch Tử Ngôn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt xuống, cổ họng khô rất nhanh chóng hôn khắp cơ thể cô như một vị khách lữ hành lạc trên sa mạc vô tình tìm thấy nguồn nước mát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ghen

Cắn chặt môi dưới ngăn không cho bản thân bật ra tiếng rên rỉ kinh tởm nào, Sức lực của anh rất mạnh đêm qua cô bị anh hành hạ đến giờ vẫn còn chưa hết đau vậy mà giờ đây anh lại hung hăng muốn chiếm lấy cô thêm lần nữa!

Cơ thể cô dần bắt đầu có phản ứng lại, anh thừa biết chỗ mẫn cảm trên người cô nên rất nhanh đã khiến tâm tình cô lên xuống thất thường. Đôi môi quăn rũ nhếch lên một đường xấu xa liên tấn công cô lập tức xô vật cương cứng của mình vào người cô

"Á...aaaa" Bị đột kích bất ngờ Diệp Tử Ái thét lên một tiếng đau đớn sau đó xụi lơ cơ thể yếu ớt

Từng nhịp chuyển động mạnh mẽ của anh làm đầu óc cô trở nên u mê không còn biết gì nữa!. Hai tay gắt gao bám lấy vai anh khó khăn bật ra tiếng nấc chửi

"Vô si...anh...um..."

Bạch Tử Ngôn khẽ nâng người cô lên để cô hoàn toàn bị anh ôm trọn lấy, loại tư thế này càng khiến vật to lớn đó đâm sâu hơn vào người cô. Thờ ờ một hơi Diệp Tử Ái tròn mắt nhìn anh giãy dụa phản kháng.

Mọi sự cự tuyệt của cô đều vô dụng với anh ngược lại càng khiến anh hung ác luân động thân thể mạnh hơn. Môi liếm láp vành tai mẫn cảm của cô đầy kêu gọi

"Gọi tên tôi đi...tôi muốn em nhớ lấy người đang ở trong người em là ai"

"Ừm...không" Diệp Tử Ái lắc đầu

Sự kiên nhẫn cuối cùng đều bị anh nuốt trọn cô lại một lần nữa gục trên vai anh ní non van xin "Xin anh...Ngôn"

Bạch Tử Ngôn cười tà mị ôm chặt lấy vòng eo cô ra sức chuyển động. Không biết qua bao lâu đến khi cô hoàn toàn bất tỉnh cả trời đất chìm vào một màu đen tuyền ủy mị.

Ở căn tin trường Nhã Tịnh đang nhàn nhã ăn phần cơm trưa không biết là Diệp Tử Ái hôm nay có chuyện gì mà tới giờ vẫn chưa thấy đến lớp. Đang mải suy nghĩ thì từ xa đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó chính là Lôi Vũ!

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn đang cúi đầu ăn cơm Lôi Vũ khẽ cười sau đó thông thả tiến gần đến chỗ cô ngồi xuống bên cạnh

"Bạn học Nhã... trùng hợp thật chúng ta lại gặp nhau rồi"

Nhã Tịnh liền thăm thẳm một tiếng, trùng hợp cái đầu cậu ta! Trường chỉ có một cái căn tin không gặp cũng không được. Tuy hơi khó chịu nhưng cô lại không thể hiện ra mặt chỉ cười gượng gạo đáp lại tay cũng vịn lấy chiếc ghế tự động nhếch sang như tránh xa cậu ta

"Trùng hợp thật! À mà hôm nay cậu không ăn ở bên ngoài à?"

Bình thường Lôi Vũ rất ít khi ăn ở căn tin trường chủ yếu cậu ta đều cùng đám bạn bè tụ tập đâu đó ăn bên ngoài nhưng hôm nay cậu đột nhiên nhớ đến Nhã Tịnh nhớ cái hôm cùng cô đi ăn xiên que nướng lúc đó bộ dạng cô khi ăn rất đáng yêu không giống các cô gái khác mà cậu từng đi chung hầu như tất cả bọn họ đều ngại ăn quán lẻ đường toàn chọn những nơi sang trọng lúc anh cũng giả tạo gượng gạo không tả nổi vậy mà chỉ có cô là mải ăn đến mức dính cả lên khoe miệng lúc đó không hiểu sau cậu liền không ngần ngại đưa tay lau cho cô. Hai cặp mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên không khí cũng đột ngột trở nên ngưng ngưng. Bây giờ gặp lại cô đang ăn ở đây tâm tình Lôi Vũ như có một sợi lông nhẹ lướt qua trong tim

"Không! Tôi đột nhiên lại muốn ăn trong trường tại ở đây có một người tôi rất muốn gặp"

Lại còn có chuyện này sao? Nhã Tịnh không hiểu sao liền cảm thấy có chút tức giận, cậu ta thì ra là đang đợi cô gái nào đó rồi! Lại còn không tự giác ra chỗ khác ngồi bên cạnh cô làm gì?

Cặp mắt thoáng một tia giận dữ, nâng cao giọng cô nói

"Vậy sao cậu không đi tìm cô ấy đi? Ngồi ở đây làm gì?"

Lôi Vũ nhìn bộ dạng đang giận của cô liền cảm thấy nó rất đáng yêu nên lại cố tình trêu chọc tiếp

"Ày da cậu cũng biết rồi đó Lôi Vũ tôi xưa nay tán gái đều rất giỏi nhưng với cô gái này lại không biết phải làm sao? Cậu nghĩ xem bây giờ tôi nên làm gì để cô ấy thích tôi đây!"

Nhã Tịnh lúc này không kim được nữa rồi con ghen tuông lập tức bùng phát mà ngay cả cô cũng không nhận ra liền ngồi bật dậy cầm lấy khay cơm của mình liếc mắt sang Lôi Vũ chán ghét nói

"Sao tôi biết được! Cậu đi hỏi người khác đi xưa nay kĩ năng tán gái của cậu cũng không ít không lẽ không nghĩ ra được cách làm con gái gục đổ dưới chân cậu sao?"

Những từ cuối cùng Nhã Tịnh cố ý nói bằng giọng mỉa mai sau đó liền quay ngoắt người bỏ đi. Lôi Vũ bên cạnh cười ha hả rồi nhanh chóng đuổi theo sau còn réo gọi tên cô

"Nhã Tịnh...cậu đi đâu vậy? Tôi thật sự không biết phải làm sao thật mà! Nè đợi tôi với"

Một thân nhỏ đi trước phía sau còn có một nam thanh niên đi theo cảnh tượng này khiến mọi người trong căn tin lắc đầu ngao ngán.

Khó khăn lắm cô mới thoát được cái tên bám đuôi Lôi Vũ kia khi chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một gương mặt tuấn tú điển trai. Vu Dịch nở một nụ cười thân thiện đẩy cuốn hút nhìn Nhã Tịnh

"Nhã Tịnh...em đi đâu mà vội vàng vậy?"

Hả?

Nhã Tịnh lúc này ngây người nhìn Vu Dịch cô thần thờ còn chưa hiểu gì đã bị anh lay lay cơ thể hỏi. Ngay lập tức hoàn hồn lại thể xác cô liền lắc đầu xua tay nói

"À không có..."

Vu Dịch vẫn giữ nụ cười trên môi, trông anh vẫn như năm nào vẫn đẹp trai đầy sức hút nhìn anh cô lại cảm giác trở về khoảng thời gian trước đây khi anh còn học chung cấp 3 với cô và Từ Ái.

"Từ Ái không đi cùng em à?"

Nhã Tịnh khẽ lắc đầu ngay cả cô cũng không biết là Từ Ái đang ở đâu có lẽ cậu ấy ngủ quên ở nhà hoặc lại chạy đến chỗ làm thêm rồi.

Đáy mắt Vu Dịch nhẹ lướt qua tia thất vọng anh chậm rãi nói tiếp

"Vậy em biết em ấy đang ở đâu không? Anh gọi điện mãi mà Từ Ái vẫn không chịu bắt máy"

Tuy mọi chuyện lúc trước xảy ra giữa Từ Ái và Vu Dịch cô đều biết rất rõ hơn nữa bây giờ anh đã trở về chuyện 2 năm trước kia cô cũng có chút không thiện cảm lắm với anh ta dù gì anh ta cũng đã bỏ rơi Từ Ái bỏ rơi người bạn thân nhất của cô.

Nhã Tịnh lạnh nhạt nhìn Vu Dịch không chút biểu cảm " Có lẽ cậu ấy chỉ ngủ quên ở nhà hay đi đến chỗ làm thêm thôi anh đừng lo lắng...mà anh tìm cậu ấy có việc gì không?"

Vu Dịch khẽ lắc đầu mỉm cười nhìn cô tỏ ra không có gì " Cũng không có việc gì quan trọng chỉ là muốn gặp Từ Ái nói xin lỗi thôi"

Tuy cô biết là hiện giờ anh ta đang rất hối hận nhưng mọi chuyện đã xảy ra không thể cứu vãn được nữa với tư cách là một người bạn lâu năm của Từ Ái cô cũng không muốn bạn cô lại thêm một lần chịu tổn thương nữa.

"Vu Dịch! Em biết là anh đang cảm thấy rất có lỗi với Từ Ái nhưng giờ đây Từ Ái chỉ mới vừa bắt đầu lại cuộc sống mới anh cũng nên tìm cho mình một người mới đi...em thật sự không muốn cô ấy lại chịu tổn thương"

"Anh biết...bây giờ thứ anh có thể làm là bù đắp cho cô ấy. Anh mong em sẽ hiểu cho anh"

Vu Dịch nói rồi cũng không tiếp tục ở lại đây vì anh biết hôm nay Từ Ái không có ở trường nên chào tạm biệt Nhã Tịnh rồi nhanh chóng lái xe rời đi

Đứng trước khu chung cư của Diệp Từ Ái, Vu Dịch thờ dãi một hồi nhìn lên tầng cô ở sau đó lấy trong túi ra chiếc điện thoại bấm dãy số rồi đưa lên tai.

Tiếng chuông chờ vẫn tiếp tục vang bên trong,, lúc này Diệp Từ Ái vẫn còn đang ngủ liến bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô theo bản năng mò sang bàn bên cạnh cầm lấy rồi nhấc máy

"Alo"

"Từ Ái...cuối cùng em cũng nghe điện thoại của anh rồi!" Giọng Vu Dịch vang lên đầy mừng rỡ

Diệp Từ Ái nghe xong liền ngồi bật dậy, là Vu Dịch? Anh ta đang gọi cho cô sao? Liếc mắt sang người đàn ông còn ngủ say bên cạnh tim Diệp Từ Ái như mới bị anh đó đánh vào một hồi chuông báo động vang lên

"Vu Dịch? Anh gọi cho tôi làm gì?"

Khó khăn lắm cô mới kìm nén được sự run rẩy trong giọng nói không hiểu sao cảm giác có chút chột dạ

Vu Dịch ở dưới lầu không khó nhận ra sự khác thường của cô liền lo lắng nói

"Anh đang đứng trước khu chung cư của em! Em có ở nhà không? Anh sẽ lập tức đi lên ngay"

"Không! Anh cứ ở yên ở đó đi...tôi sẽ xuống dưới ngay lập tức"

Vừa nói xong Diệp Từ Ái liền hốt hoảng bước xuống giường cô tuy gấp gáp nhưng vẫn cố gắng bước thật nhẹ nhàng mở tủ lấy tạm một bộ quần áo mặc vào, ngay cả thở cô cũng nhất thời quên mất vì cô sợ rằng nếu bị Bạch Từ Ngôn phát hiện chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn!

Mở cửa một cách yên lặng Diệp Từ Ái như một chú mèo nhỏ lườn lách đi ra ngoài đóng chặt cửa lại, cô ngay lập tức ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới lầu

"Vu Dịch anh tới đây làm gì?"

Đứng trước mặt anh giờ đây là bóng dáng xinh đẹp nhưng lại có chút mệt mỏi. Cô lại lao đầu đi làm thêm sao? Chắc là thiếu ngủ nữa rồi! tầm mắt anh lướt từ trên xuống dưới đánh giá cô ngay khi sự vui mừng vừa mới nhìn thấy cô không bao lâu thì một dấu đỏ ám muội ẩn hiện bên trong cổ áo

Đáy mắt anh thoáng một tia phần nộ anh dừng dừng tức giận kéo tay cô lại đối mặt với anh

"Em đang ở cùng với ai sao?"

Một câu hỏi làm cô có chút giật mình bản thân liền tự động run lên một cái, nhưng cô vẫn cố tình lờ đi câu hỏi của anh chỉ thần nhiên vung tay anh ra trừng mắt nhìn anh nói

"Anh nói nhầm gì đó? Tôi ở cùng ai là sao? Nói đi...anh đến đây có mục đích gì tôi không muốn tiếp tục day dưa với anh thêm nữa"

Vu Dịch bị cô lảng tránh có chút bất mãn. Tâm tình của anh giờ đây bị vết đỏ đó làm cho đảo điên sự ghen tuông đột nhiên bùng phát. Cô dám khi không có anh bên cạnh lại ở cùng một chỗ với người đàn ông khác sao? So với trước đây quả thực anh không dám tin Từ Ái lại phản bội anh như vậy!

"Từ Ái...em muốn không tiếp tục day dưa với anh là vì em đang lén lút ở cùng một chỗ với người đàn ông khác sao?"

Bốp!

Diệp Từ Ái không nghĩ rằng Vu Dịch lại có thể si nhục cô như vậy! Anh làm tổn thương cô chưa đủ sao? Ánh mắt tràn đầy sự tức giận, hai tay cô không biết tự bao giờ nắm chặt lại đến mức nổi cả gân xanh

"Anh không có tư cách nói tôi như vậy...Vu Dịch anh nghĩ anh là anh ai mà can thiệp vào cuộc sống của tôi? Để tôi nhắc cho anh nhớ giờ đây giữa tôi và anh đã không còn gì nữa rồi! "

Bị ăn một cái tát đau đớn bên má trái Vu Dịch như hổ xổng chuồng anh không tin vào mắt mình là cô lại tàn nhẫn ra tay đánh anh vì người đàn ông khác, sự đau đớn về da thịt bây giờ vẫn không sánh bằng nỗi đau trong tim anh. Anh bỏ mặc tất cả để chạy về nước tìm cô vậy mà cô lại nhẫn tâm đánh một cái. Tình cảm anh dành cho cô bấy lâu nay chưa đủ sao?

Một nỗi chiếm hữu dâng trào trong mắt anh, tia lửa giận nhìn cô đầy nguy hiểm giờ đây trông anh có phần đáng sợ hơn hơi thở lạnh lẽo bắt đầu bao trùm lấy Diệp Từ Ái.

Ngay khi cô có ý định bỏ đi thì tay lại bị một lực lớn kéo lại ép sát vào người cô giam cô vào trong phạm vi của anh không có cơ hội trốn thoát. Diệp Từ Ái vùng vẫy đầy mãnh mẽ

"Anh thả tôi ra...Vu Dịch anh tính làm gì?"

Bàn tay to thô lỗ kéo cổ áo cô xuống, ngay lập tức để lộ một vết hôn ám muội qua tấm kính xe, mắt Diệp Từ Ái tròn tròn cô lại quên mất bản thân đang có bao nhiêu vết tích của tội qua mà gần nhất là sáng nay của Bạch Từ Ngôn để lại.

"Em nói xem vậy vết đỏ này ở đâu mà có?"

Cổ họng có chút nghẹn cô không biết phải nói gì chỉ giận dữ kéo tay anh ra

"Anh điên rồi sao? Mau thả tôi ra...Chuyện của tôi liên quan gì đến anh, người đàn ông khác chạm vào tôi thì đã làm sao? Không phải anh vứt bỏ tôi rồi

cũng không để cho tôi tìm người khác chứ?"

Mỗi một lời cô nói ra đều như chiếc dao găm nhỏ đâm vào tim anh, môi anh khô rát. Bàn năng đàn ông của anh liền lập tức trỗi dậy bàn tay lớn bắt lấy cổ tay cô siết chặt đến mức hằn lên một vết đỏ Diệp Từ Ái kêu lên một tiếng đầy đau đớn cố gắng thoát khỏi anh

"Đau... Vu Dịch anh mau thả tôi ra!"

"Em cũng biết đau sao? So với nỗi đau của tôi thì em hiểu được bao nhiêu phần?" Vu Dịch lớn tiếng nói với cô

Chưa biết phải làm sao với anh thì từ đâu một lực mạnh mẽ xông tới ngay lập tức bóng lưng quen thuộc của Bạch Từ Ngôn xuất hiện trước mắt cô, anh hùng hăng đâm một cú vào mặt Vu Dịch không chút do dự

"Thả cô ấy ra"

Vu Dịch nhất thời không kịp phòng bị anh đánh một cú choáng váng ngã ra đất, Bạch Từ Ngôn kéo cô lại ra phía sau lưng mình rồi nhào đến như một con thú mất hết tự chủ vỗ lấy con mồi trước mặt đánh tới tấp miệng không ngừng nói

"Tôi đã nói với cậu là đừng có làm phiền cô ấy nữa rồi mà cậu nghe không hiểu sao? Hả?"

Sự tức giận của anh khiến Diệp Từ Ái hoảng loạn đến lấy tay che miệng cô không nghĩ là Bạch Từ Ngôn lại ra ngoài đây còn hung ác đánh Vu Dịch một màn trước mắt làm cô ngỡ người vài giây sau đó liền nhanh chóng chạy lại kéo tay anh ra giờ giọng cầu xin

"Bạch Từ Ngôn! Đủ rồi...đừng đánh nữa"

Anh giờ đây không còn để ý đến lời cô nói mọi sự tức giận đều trút hết vào người Vu Dịch. Lúc anh tỉnh dậy nhìn qua bên cạnh mình thì cô đã biến đâu mất hơi ấm vẫn còn vương lại đôi chút liền lập tức đi xung quanh nhà kiểm soát. Cả căn nhà cũng không có bất kì dấu hiệu nào của cô ánh mắt có chút nghi ngờ con người lạnh lẽo đi đến cửa sổ nhìn xuống, một màn trước mặt được thu gọn trong mắt anh tia lửa giận liền bộc phát, anh nắm chặt hai tay cơ thể đầy lên một nỗi lạnh lẽo đến đáng sợ con ghen tuông phủ đầy mắt tâm trạng liền không nghĩ gì xông xáo đi đến.

Vu Dịch bị đánh như vậy cũng không để bản thân yếu thế lấy lại sự tỉnh táo một chút liền nhắm chuẩn mặt Bạch Từ Ngôn đáp trả

"Anh có tư cách gì mà cấm tôi không làm phiền cô ấy? Từ Ái là người của tôi anh nghe không?"

Lời nói đầy ngạo mạn của Vu Dịch càng châm dầu vào lửa Bạch Từ Ngôn như một con ác quỷ túm lấy cả áo Vu Dịch nhấc lên một cách dễ dàng hung hăng nói

"Mày nói lại thử tao xem?"

Diệp Từ Ái một thân yếu ớt không ngăn cản nổi sức lực của hai người đàn ông mấy lần cô can ngăn đều bị cả hai hất ra đến ngã xuống đất tay cũng bị mặt đất làm cho trầy xước máu đỏ dần hiện lên.

Tuy vậy nhưng cả hai vẫn không hề hay biết gì chỉ quan tâm đến cơn nóng giận trước mắt mình. Bạch Từ Ngôn toan giơ tay vung mạnh nắm đầm tiếp theo vào Vu Dịch thì kịp thời Diệp Từ Ái đã nhanh chóng chạy đến ôm chặt lấy sau lưng anh run rẩy nói

"Ngôn!...Dừng lại đi"

Một tiếng gọi tên anh bật ra làm anh khựng lại bàn tay lơ lửng ở không trung tầm mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng liền biến mất, cảm nhận vòng tay ở phía sau đang siết chặt gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy sợ hãi của cô áp sát vào lưng anh hơi thở gấp gáp của cô làm anh đứng hình vài giây

Vu Dịch bị đánh đến mất đi nhận thức mặt mũi đều rướm máu đỏ tươi, chỉ nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô vang lên

Bạch Từ Ngôn buông tay đang túm cổ áo của hắn ra xoay người nắm tay kéo cô đi vào trong nhà để lại Vu Dịch nằm dài ra đất.

Rầm!

Tiếng đóng cửa vang lên đầy chói tai Diệp Từ Ái gần như không dám thở mạnh sự hoảng sợ khi nãy vẫn còn ám ảnh cô, tay vẫn bị anh nắm chặt rồi đưa cô ngồi xuống ghế sofa. Không nói một câu nào Bạch Từ Ngôn im lặng đi lấy hộp y tế rồi chậm rãi ngồi bên cạnh cô giờ tay cô lên xem vết thương. Khi nãy trong lúc giằng co anh nhớ đã vô tình làm cô bị ngã nên liền có cảm giác tự trách

"Em bị ngốc sao? Thấy cảnh tượng như vậy còn lao vào làm gì?"

Diệp Từ Ái bị mắng một cách oan uổng cô uất ức nhìn chằm chằm vào anh bất mãn lên tiếng

"Tôi chỉ không muốn nhìn thấy hai người vì tôi mà đánh nhau đến sống chết như vậy!"

Đôi môi anh cong lên một đường khó hiểu, miêng bông trắng thấm dung dịch khử trùng chạm vào vết thương làm cô đau đến rụt tay lại

"Anh nhẹ thôi!"

Bạch Tử Ngôn nhú đôi chân mày anh tuấn nhìn cô cố tình châm chọc hơn bộ dạng bất cần thân nhiên nói

"Tại sao lại xuống gặp hắn?"

Bị hỏi một câu, Diệp Tử Ái nhất thời bị nghẹn ở cổ họng không biết phải nói như thế nào với anh chỉ thuận miệng đáp lại tìm lí do hợp lí nhất.

"Tôi gặp anh ta chỉ để nói chuyện rõ ràng thôi!"

Thật sao? Về mặt có chút nghi ngờ quan sát cô, thấy biểu hiện vẫn không thay đổi anh tạm tin tưởng cô, nhanh chóng dán băng cá nhân vào tay cô rồi toan cất hộp thuốc nhưng chưa kịp cất đi thì đã bị cô giữ lại, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng lấy miếng bông trắng thấm chút thuốc khử trùng sau đó bất ngờ ngồi gần anh nâng nhẹ gương mặt tuấn tú khẽ chạm vào vết máu nhỏ. Cô biết anh bị thương nhưng anh lại vô ý chẳng thêm quan tâm dù sao chuyện này cô cũng thấy có chút áy náy nên chỉ làm theo lẽ thường giúp anh một chút.

Tầm mắt hướng xuống nhìn người con gái đang cần mẫn rửa vết thương giúp anh, trong lòng liền dâng lên một cảm giác như người yêu. Nhìn cô ở cự ly gần gương mặt cô nằm trọn trong mắt anh không thiếu sót một điểm, mọi đường nét của cô đều hoàn hảo kèm theo sự tập trung cao độ của cô lúc này khiến anh liền không nhịn được cười liên kéo cô vào trong lòng ngực của mình thủ thủ

"Sau này em đừng có tự ý tìm hắn ta nữa biết không? Tôi sẽ ghen đấy!"

Ách

Diệp Tử Ái bị bất ngờ đến mặt ửng lên một mảng hồng, không kháng cự chỉ im lặng để mặc anh ôm, cảm giác ở trong lòng anh rất ấm áp khiến cô càng muốn vui mình ở trong đó hơn. Sau bao lần không tự nguyện thì giờ đây tim cô lại đập mạnh liên tục. Có phải cô bị lời nói này làm cho lay động rồi chứ? Một người như anh ta mà cũng biết ghen sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Trong phòng tra khảo, xung quanh là bốn bức tường chỉ có duy nhất một cái bàn gỗ cũ kĩ mục nát. Trước mặt Tần lão gia là gương mặt lạnh lẽo của Bạch Tử Ngôn kể bên anh còn có Cố Tư Vũ cũng đầy rẫy sát khí không kém. Giờ đây mặt lão ta đã tái mét không còn chút huyết sắc những nếp nhăn xấu xí hiện rõ trên gương mặt biểu hiện sự bất an tột độ.

"Tần lão gia, nếu như ngài muốn giải quyết ổn thỏa vụ này thì ngài phải chấp nhận điều kiện của chúng tôi làm đúng như cam kết hợp đồng không được thất hứa!" Giọng nói trầm thấp tận sâu xuống địa ngục của Bạch Tử Ngôn vang lên

Hai bả vai gầy gò của lão thoáng chút run khuôn mặt nhợt nhạt, hơi thở yếu ớt mấy ngày nay lão bị giam trong căn phòng chết tiệt này lại không được đổi xử từ tế cơ thể vốn không còn đủ nhiều sức để chống cự chỉ nặng nhọc thốt ra từng tiếng oán hận

"Tất cả là do mày có ý sắp đặt đúng không?"

Một tràng cười ma quỷ vọng khắp phòng Bạch Tử Ngôn khoanh tay tựa người ra sau ghế bộ dạng nhàn nhã như một bậc đế vương cao cao tại thượng nhìn người đàn ông trước mặt đầy chán ghét

"Đến bây giờ mà ông còn chưa nhận ra sao? Tôi đã nói rồi nhưng ông lại cố chấp không nghe thất hứa với Bạch Tử Ngôn tôi sẽ có kết cục như thế nào?"

Sự tức giận muộn màng làm lão như phát điên định bật người ngồi dậy lao về phía đối diện ngay khi đó 2 người đàn ông lực lưỡng ở phía sau liền nhấn mạnh hai vai lão xuống, lực đạo khá mạnh làm lão kêu lên một tiếng

"Các người là một lũ khốn nạn...đường đường là một vị tổng giám đốc của Ngôn Thị lại giờ trở tiểu nhân như vậy!"

Cố Tư Vũ lười nhác ra hiệu cho hai nhân viên phía sau, như hiểu ý một người tiến tới siết chặt tay của lão ra đằng sau vặn một cái, trong căn phòng lạnh lẽo này giờ đây chỉ còn tiếng thét chói tai cùng tiếng xương vỡ vụn.

"Nếu ngay từ đầu ông giữ đúng giao hẹn thì bây giờ đã không phải chịu khổ thế này rồi! Nói đi có phải ông muốn để Vu Thị thu mua mảnh đất ở Cao Niên đúng không?"

Nhắc đến Vu Thị gương mặt xấu xí nhăn nhó liền khựng lại vài giây con người chao đảo đầy bất ngờ! Sao hắn biết được việc giao đất của mình cho Vu

Thị chứ?

Thu lại biểu cảm đáng ghê tởm kia Bạch Tử Ngôn cười khinh một cái, thần thái biểu lộ sự xme thường đầy mỉa mai

"Ông nên nhớ qua mặt tôi là chuyện không thể nào! Mau kí vào hợp đồng đi có khi tôi lại tha mạng cho ông"

Trái lại với sự tính toán của anh Tần lão gia phi nhỏ một ngụm nước bọt ra đất, sắc mặt vốn tái nhợt giờ ra vẻ không quan tâm miệng cười đầy xấu xa

"Mày nghĩ Vu Thị sẽ bỏ qua chuyện này?"

Bạch Tử Ngôn nhú đôi chân mày ánh mắt liếc sang Cố Tư Vũ sau đó như từ tốn đứng bật người dậy tiến đến chỗ của lão lạnh lùng nói

"Ông nghĩ Vu Dịch có thể cứu được ông sao? Đừng có mơ...Giờ đây không biết Vu Thị còn trụ nổi bao lâu nữa không thì chưa chắc, cổ phiếu của hân đang giảm mạnh do thiếu nguồn lực đầu tư ông nghĩ hân có thời gian để mà xem ông sống chết thế nào sao?"

Con người lão run lên bần bật quả thật lúc này lão cũng dám chắc là Vu Dịch có thể chống lại được Bạch Tử Ngôn huống hồ gia thế của Vu Dịch khó sánh bằng Ngôn Thị nếu như cứ tiếp tục phạt ý của Bạch Tử Ngôn thì con đường sống sẽ bằng không!

Lập tức sắc mặt Tần lão gia thay đổi hân nhún nhường thỏa hiệp

"Bạch Tổng...ngài xem tôi thật già quá hóa hồ đồ không biết cao thấp đúng sai mong Bạch Tổng lượng thứ, tôi nhất định sẽ giao miếng đất này cho ngài mà!"

Đáy mắt Bạch Tử Ngôn dâng lên một tia mỉa mai nhưng cũng không thể hiện ra ngoài chỉ lạnh lẽ quay lại chỗ ngồi đan hai tay lên bàn nhẹ giọng nói

"VẬY có phải tốt hơn không! Sớm biết như thế này thì ông nên biết điều, mau kí ngay hợp đồng chuyển nhượng"

Tuy ngoài mặt lão ta đồng ý nhưng trong lòng lại có bao nhiêu căm phẫn hận không thể bề xương của hân ta, nhất định sẽ có ngày ta trả cả vốn lẫn lãi cho người.

Cầm cây bút lên một cách chần chừ tiếng thờ dài đầy bất lực nhìn mảnh giấy trước mặt hân cắn răng nuốt một ngụm nước bọt rồi đặt bút xuống kí một đường nguyệt ngoạc. Ngay khi kí xong về mặt Bạch Tử Ngôn hiện lên ý cười đầy thỏa mãn hân đưa mắt cho Cần Phong bên cạnh mang tờ giấy đi sau đó ung dung ngồi dậy chỉnh lại áo vest, vỗ vai Cố Tư Vũ mấy cái thăm thì

"Chuyện tôi xong rồi...còn lại giao cho cậu"

Ánh mắt Cố Tư vũ xẹt qua tia nguy hiểm đáng sợ sau đó miệng nhếch lên một đường tuyệt đẹp đúng một nam thần lạnh lùng kiêu ngạo.

Nói rồi bước chân Bạch Tử Ngôn từ tốn đi ra ngoài để lại bộ mặt ngơ ngác của Tần lão gia

"Bạch Tổng ngài thả tôi ra được rồi chứ?...Bạch Tổng"

Không một cái ngoái nhìn cứ thế anh như vị thần ngang nhiên bỏ qua lời nói của hân biến đi mất lúc này xung quanh hân chỉ còn lại người đàn ông nguy hiểm Cố Tư Vũ cùng hai tên thị vệ cao to, gương mặt trắng bệch không dám thở mạnh.

Diệp Tử Ái cùng với Nhã Tịnh đang đi chợ cùng nhau hôm nay cô muốn nấu một bữa ăn thịnh soạn để chuộc lỗi với cô bạn thân lâu năm của mình sau lần lỡ hẹn trước. Hai cô gái tay túi lớn túi nhỏ đầy ắp thức ăn đang trên đường đi bộ về nhà cô vậy mà đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cô khó khăn lấy nó từ trong túi quần ra sau đó không nhìn số trên màn hình trực tiếp nhấc máy

"Alo?"

"Tử Ái...em đang làm gì vậy?" Một giọng nam đầy ấm áp truyền vào lỗ tai cô

Nhận ra chủ nhân của giọng nói này đó không ai hết ngoại trừ Bạch Tử Ngôn ra gương mặt vốn vui vẻ đột căng cứng lại có chút bất ngờ

"Hả? Tôi đang đi chợ với Nhã Tịnh...anh gọi có gì không?"

Bạch Tử Ngôn bên đầu dây kia thoáng nghĩ đến bộ dạng của cô lúc đi chợ liền bật cười vui vẻ nói tiếp

"Tôi nay tôi cần em đi với tôi đến một bữa tiệc!"

Nghe xong Diệp Tử Ái lập tức tròn tròn mắt cô đứng im tại chỗ bất động liền mắt tự chủ nói lớn vào trong điện thoại

"Cái gì? không được tôi không đi đâu...tôi nay tôi có hẹn rồi!"

Nghe xong Bạch Tử Ngôn không giận ngược lại còn trêu đùa bên điện thoại rồi rằng

"Tốt thôi, tôi sẽ đợi trước cửa nhà em theo em vào trong nhà sau đó...bắt em thay đồ rồi đi cùng tôi"

Tim cô đập loạn nhịp! Cái tên điên này! Nếu như để Nhã Tịnh biết được mối quan hệ à không mối phiến toái này của cô thì chắc Nhã tịnh sẽ sốc mất đến bây giờ cô vẫn chưa kể bất cứ điều gì về Bạch Từ Ngôn cho cô nghe, giờ nếu như anh ta đến làm loạn nhà cô thật thì xong đời!

Diệp Từ Ái hận đến nghiêng răng gần giọng " Anh có thể nào đừng tìm đến nhà tôi được không? Anh nghĩ đó là đâu mà muốn đến thì đến hả?"

Haha

Bạch Từ Ngôn rất thích cảm giác chọc ghẹo cô lúc này anh đang tưởng tượng ra bộ dạng tức giận của cô mà đầy thích thú.

"Muốn tôi không tìm đến tìm em cũng được! đúng 7 giờ tối nay ăn mặc thật đẹp đợi ở bên ngoài tôi qua đón em"

Không để cô có cơ hội phản bác anh liền chủ động cúp máy để lại một cổ tức giận nuốt trọn vào trong cho Diệp Từ Ái.

Sau khi tắt máy cô thở dài nhìn Nhã Tịnh đầy tội lỗi, hôm trước cô đã lỡ hẹn rồi giờ mà nói không đi được nữa thì thật đáng chết mà!

Trong đầu đang phân vân thì một cái tên vang lên trong đầu cô đó là Lôi Vũ, cậu ta chắc chắn rất rành rồi nên có thể nhờ cậu ấy giúp lần này, nghĩ thầm rồi cô khẽ cười trộm lên gọi cho Lôi Vũ

"Lôi Vũ tối nay phiền cậu giúp tớ chuyện này qua nhà tớ một chuyến! Giúp Nhã Tịnh nấu bữa tối được không?"

Nhắc đến Nhã Tịnh từ trạng thái đang uể oải bỗng được phục hồi hai mắt sáng như sao liên gật đầu lia lịa không chút do dự

"Được chứ! Để tớ lo"

Diệp Từ Ái mừng rỡ vội quay sang nở nụ cười thân thiện nhìn Nhã Tịnh giọng nũng nịu

"Nhã Tịnh tối nay tớ có một chuyện gấp đột xuất cần phải giải quyết cậu có thể đến nhà tớ nấu bữa tối sẽ có người giúp cậu được không?"

Hả? Nhã Tịnh lắc đầu mấy cái lần này lại có chuyện tiếp sao! Gương mặt thoáng chút buồn nhưng cô cũng thông cảm gật đầu chấp nhận. Đạo gần đây cô thấy Diệp Từ Ái như có vấn đề gì đó lúc nào cũng trong trạng thái mệt mỏi, nhiều lúc lại như người mất hồn.

"Vậy tớ chờ cho cậu một phần! À mà ai đến giúp tớ vậy?"

"Bí mật " Gương mặt tinh nghịch đầy nguy hiểm của Diệp Từ Ái làm cô có chút nghi ngờ nhưng cũng không nghĩ gì nhiều vui vẻ mang đồ về

Một thân váy trắng hở vai đầy quyến rũ thân hình đầy đặn đường cong rõ ràng chỗ nào chỗ đủ khiến ai nhìn vào đều cảm thán một câu. Diệp Từ Ái đứng bên ngoài khu chung cư gió thổi có chút lạnh nay cô ăn mặc có chút hở nhưng vì nghe nói đây là bữa tiệc nên cô cũng không dám ăn mặc xuề xòa không Bạch Từ Ngôn lại bắt cô thay nữa thì phiền phức!.

Qua vài phút sau một chiếc xe bóng loáng màu trắng đầy hoành tráng dừng trước mặt cô, Cửa sổ xe dần hạ xuống để lộ gương mặt đẹp không chút tì vết đang nở một nụ cười đầy quyến rũ. Thân ái phúc Ý được cất may một cách tỉ mỉ chỉnh chu đến không chút khuyết điểm được mặc lên người anh tựa như một vị thần cao cao tại thượng thấy đều phải ngước mắt nhìn, đáng vẻ đầy cao quý đúng chuẩn con nhà giàu!

Diệp Từ Ái run run mí mắt thoáng chút ngại ngùng, Bạch Từ Ngôn nhìn cô đánh giá sau đó gật đầu như tán thành điều gì đó nói bằng giọng bồn chồn

"Em ăn mặc đẹp như vậy là đang đợi tôi sao?"

Anh ta lại có vấn đề gì nữa đây? Chính anh ta là người kêu cô đi dự tiệc cùng mà? Cô lại chẳng hề tự nguyện đi chút nào chỉ tại anh ép cô vậy mà giờ đây lại nói như kiểu cô năn nỉ anh ta đi cùng vậy. Về mặt bất mãn đánh giá nhìn anh

"Anh thôi đùa giỡn tôi đi! Lại chính anh ép tôi đi đó thay? Ai đợi anh chứ"

Haha

Nói rồi anh nhẹ nhàng bước xuống xe tiến đến bên cạnh cô đáng vẻ đầy nguy hiểm, cô theo phản xạ lùi ra sau nhưng liền bị anh kéo lại bắt gọn trong lồng ngực ấm áp

"Cô bé của tôi chỉ nói vui chút thôi đừng có bầy vẽ mặt khó chịu đó ra chứ! Xấu xí lắm biết không?"

Xấu? Hơ hơ từ khi biết anh cô còn chẳng để ý đến bộ dạng của mình nữa rồi. Cơ thể cô ngo ngậy muốn đẩy anh ra nhưng càng bị anh siết chặt hơn, ngẩng đầu nhìn lên chiếc cằm cương nghị cùng vẻ mặt đầy thỏa mãn của Bạch Từ Ngôn khiến cô loạn lên đôi chút, không hiểu sao một tầng ửng hồng nhẹ phớt lên hai bên má xinh xắn. Anh nhẹ nhàng ghé sát vào lỗ tai cô đầy ám muội

"Bữa tiệc hôm nay vô cùng quan trọng có rất nhiều người nên em cần chú ý luôn đi sát bên cạnh tôi biết không?"

Diệp Từ Ái hơi ngơ ngác cô không hiểu tại sao anh nhất quyết muốn cô đi cùng đến bữa tiệc này, còn dặn cô phải theo sát anh nữa. Một ý nghĩ đầy mờ ám khẽ xẹt qua trong đầu cô nhưng rồi cô cũng không cố gắng dò xét anh ta làm gì dù sao cô cũng không có quyền lựa chọn!

Đưa cô ngồi gọn gàng trong xe xong Bạch Từ Ngôn mới chậm rãi ngồi cầm lái nhưng không vội đi chỉ đột nhiên dừng lại tầm mắt liếc sang cô thấy cô gái này vẫn còn đang suy nghĩ mông mang đầu óc đến đây an toàn cũng quên mất, hai chân mày chau lại anh vờn người lại sát gần cô toan cầm lấy dây đeo nhưng tay còn chưa đụng được thì cô liền có phản ứng đẩy anh ra

"Nè Nè...anh đừng có mà quá đáng!"

Hai mắt Bạch Từ Ngôn đầy sự bất ngờ cô lại nói anh quá đáng trong khi anh còn chưa làm gì cô? Sự bất mãn hiện rõ trên gương mặt lạnh lùng của anh

"Tôi quá đáng? Em nhìn xem dây an toàn còn chưa thắt, tôi chỉ muốn giúp em thắt nó lại thôi có cần nói tôi như vậy không?"

Lúc này cô mới nhìn xuống thì mới phát hiện ra mình quả thật là chưa thắt dây an toàn thật! Một sự xấu hổ liền ập đến không tả nổi, sao cô lại nhay cảm như vậy? Từ sau đêm đó hình như đối với anh đều có sự đề phòng nhất định. Lật đặt cầm dây thắt lại ngay ngắn, tưởng đâu đã yên ổn nhưng không tầm mắt Bạch Từ Ngôn lúc này càng sâu hơn nhìn thoáng qua chiếc cổ áo trễ đến đầu vai kia để lộ làn da trắng mịn như sữa, cái cảm giác đêm đó được chạm vào cô lại khiến anh thấy cô hòng có chút khô rát, ho khan vài tiếng

Diệp Từ Ái khó hiểu quay sang nhìn anh lại thấy sắc mặt anh khác lạ liền hỏi

"Còn chuyện gì nữa sao?"

Tuy đây là một buổi tiệc lớn có không ít các nhân vật quan trọng, tiểu thư nhà giàu cùng nhà đầu tư to lớn việc mặc đồ phù hợp đúng với tính chất buổi tiệc là không thể bàn cãi, anh thừa biết rằng có nhiều cô gái xinh đẹp khác ăn mặc thiếu vải hơn cô rất nhiều nhưng bây giờ cô đã là người phụ nữ của anh nên bất cứ ai cũng không được dòm ngó đến thân thể của cô, một chút cũng không.

Tay phải nhanh nhẹn vờn dài ra rồi dứt khoát cầm chỗ áo của cô đang trễ xuống kéo lên, điều này lại vô tình làm tay anh xúc tác với chỗ da đang nhấp nhô kia, một sự mềm mại truyền đến.

Diệp Từ Ái mở to đôi mắt long lanh cô nhất thời quên mất phải phản ứng thế nào cứ thế bị anh làm cho cứng đờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông mới làm động tác khi này

"Anh...anh?"

"Ăn mặc đàng hoàng vào đừng để khoe hết ra như vậy...Cơ thể của em chỉ mình tôi thấy là được rồi!"

Một câu nói như dội thẳng nước lạnh vào cô, hôm nay cô cố tình ăn mặc như vậy không phải vì cái buổi tiệc đáng chết này sao? Sợ anh bị mắt mặt còn sợ phải thay lại đồ giờ đây anh còn nói với cô như vậy có phải là chọc tức cô không?

Nuốt hết sự tức giận vào trong lòng, Diệp Từ Ái cố gắng điều chỉnh lại trạng thái của mình rồi quay mặt đi chỗ khác không thêm quan tâm đến anh nữa.

Chiếc xe dừng lại ngay một khách sạn cao cấp giữa trung tâm thành phố đông đúc nơi diễn ra buổi tiệc, nhìn đằng xa đã thấy rất sang trọng rồi chưa bao giờ cô được đi những nơi như thế này tâm trạng liền có chút lo lắng! Riêng Bạch Từ Ngôn thì thư thái bước xuống xe, đúng lúc đó có hai nhân viên phục vụ tận tình cung kính mở cửa xe cho cô, không hiểu cô lại có chút e dè nhẹ nhàng gạt đầu bước xuống, Bạch Từ Ngôn nắm lấy tay cô khoắc vào cánh tay săn chắc của anh ánh mắt đầy cung chiêu nhìn cô khẽ nói nhỏ

"Đừng căng thẳng như vậy! Cứ ở bên cạnh tôi là được"

Hít một hơi thật sâu để bản thân mình được thả lỏng ra sau đó đi cùng anh bước vào bên trong đại sảnh.

Một đôi trai gái sánh đôi cùng nhau vừa đi vào đã nhận được vô số sự chú ý của mọi người trong bữa tiệc, một tràn tiếng bàn tán bắt đầu

"Kia là Bạch Tổng của Ngôn Thị sao? Cô gái đó là ai vậy?"

"Từ trước đến nay nghe nói anh ta không gần phụ nữ vậy cô gái đi bên cạnh kia là ai?"

"Bạch Từ Ngôn có bao giờ dẫn phụ nữ đi theo đâu? Chuyện này thật lạ nha!"

...

Diệp Từ Ái vô tình nghe được những lời xôn xao đó tâm trạng càng căng thẳng đầy nặng nề đưa mắt sang nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh chưa bao giờ dẫn người phụ nữ khác đi dự tiệc sao? Chuyện này thật nực cười! Nhìn cách anh ta đối với cô thật giống như đã có rất nhiều kinh nghiệm ấy chứ!

Trái lại với sự căng thẳng của cô là điệu bộ ung dung thoải mái của Bạch Từ Ngôn như không hề để ý hay quan tâm đến mấy lời nói kia mà chỉ chú ý đến

cô gái nhỏ bên cạnh mình! Có lẽ là cô lần đầu đến những nơi như vậy chẳng trách cơ thể lại có chút run, cảm nhận được ánh mắt cô đang hướng về phía anh ngay lập tức anh cúi đầu xuống ghé mặt sát vào cô nói

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy! Tập trung vào...đừng để ý đến bọn họ"

"Biết rồi!" Diệp Từ Ái đáp lại

Cùng lúc này một người đàn ông trung niên nở một nụ cười đầy thân thiện tiến đến chỗ Bạch Từ Ngôn từ tốn bắt tay anh

"Bạch Tổng! Lâu quá mới gặp lại ngài..."

Theo lẽ thường tình anh cũng vui vẻ đáp lại "Du Tổng lại quá khách sáo rồi! Cũng lâu rồi không gặp ông. Việc làm ăn của Quy Chính vẫn tốt chứ?"

Haha

Du Chính Thông bật cười vỗ vai Bạch Từ Ngôn "Quy Chính của chúng tôi vẫn làm ăn tốt nhưng so với Ngôn Thị sao bằng được một phần chứ...nhưng mà tiểu thư này là...?" Tầm mắt bỗng dừng lại gương mặt xa lạ của Diệp Từ Ái

Bạch Từ Ngôn khẽ cười kéo cô sát lại vào anh rồi tự nhiên nói "Đây là người phụ nữ của tôi"

Nghe xong sắc mặt Diệp Từ Ái liền thay đổi trên mặt cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo tay lên cầu anh một cái đầy tức giận. Phụ nữ của anh? Cái tên này lúc nào tự nhận vợ, cô lại chẳng thêm quan tâm anh! Đáng ghét

"Hơ...vậy sao? Bạch Tổng thật sự làm tôi có chút bất ngờ nha!" Du Chính Thông đẩy mắt nhìn Diệp Từ Ái một lượt đánh giá, cô gái này lai lịch chắc không tầm thường mới khiến một tăng băng lạnh không gần phụ nữ như Bạch Từ Ngôn lại thừa nhận cô hơn nữa cử chỉ còn thân mật như vậy!

Đang nói chuyện vui vẻ thì từ xa chỗ lối vào một thân vest đầy lịch lãm anh tuấn bước vào Diệp Từ Ái không khó nhận ra người đó chính là Vu Dịch anh cũng đến buổi tiệc này sao? Nhưng mà...bên cạnh anh lúc này là một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài buông thả đầy quyến rũ trên người là bộ váy vô cùng sang trọng đắt tiền còn ôm sát vào dáng người chuẩn đến từng cm của cô, người phụ ấy nũng nịu đầy ngại ngùng dựa vào người anh, tay quấn lấy cánh tay anh không rời cùng anh đi vào trước con mắt đầy bất ngờ của cô.

Cô ấy là Khiết Tàn Lam sao? Quả thật cô ấy rất đẹp rất xứng đôi với Vu Dịch.

Bạch Từ Ngôn cảm nhận được sự khác thường của cô không khó nhận ra là cô có bao nhiêu phần ngạc nhiên ánh mắt đều đổ dồn vào Vu Dịch. Một nỗi ghen tỵ liền ập đến khiến gương mặt tất hần nụ cười trở về với trạng thái lạnh lùng pha chút đáng sợ.

Vu Dịch nhìn một lượt xung quanh mắt anh vô tình chạm vào ánh mắt cô cả hai như cùng ngưng đọng lại cứ ngỡ ở trong một thế giới riêng chỉ có hai người! Anh không nghĩ rằng Diệp Từ Ái lại đến bữa tiệc này nên vô cùng ngạc nhiên còn chưa hết bối rối thì bên cạnh đã cất lên một giọng nói úy mị nhẹ nhàng

"Dịch...Anh sao vậy?"

Vu Dịch liền quay lại nhìn cô vẻ mặt làm như không có gì nở nụ cười cuồng hút "Không! Mình đi thôi"

Lướt qua dòng người trong đại sảnh khách sạn một nam một nữ tiến đến gần chỗ Diệp Từ Ái không hiểu sao một cảm giác bất an liền dấy lên trong lòng cô cố gắng né tránh ánh mắt của Vu Dịch cúi đầu xuống.

"Bạch Tổng...chào ngài"

"Tàn Lam? Em mới vừa về nước sao?"

Câu nói của Bạch Từ Ngôn làm cả Diệp Từ Ái cùng Vu Dịch đều bất ngờ chú ý đến. Anh sao lại quen biết khiết Tàn Lam? Nhận ra ánh mắt của cô anh khẽ ôm lấy vòng eo nhỏ nhấn giọng trên ghẹo nói

"Cô ấy là đàn em của anh...hai năm trước cô ấy đi qua Mỹ du học"

Vu Dịch không hiểu chuyện gì xảy ra chỉ lặng lẽ quan sát, tầm mắt anh chú ý đến Diệp Từ Ái nhiều hơn hôm nay cô rất đẹp nhưng cô lại ở cùng một chỗ với Bạch Từ Ngôn cái tát hôm trước khiến anh vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu nhìn xuống bàn tay to lớn đang ôm trọn eo cô mà lòng đầy nôn nóng.

Khiết Tàn Lam che khuôn miệng nhỏ nhắn cười khẽ rồi nhẹ nhàng đáp

"Em vừa về hôm qua mà Anh đây là...chị dâu sao?"

Chị dâu?

Quan hệ gì đây? Đầu Diệp Từ Ái bị quay đến chóng mặt trái đất này thật tròn mà, người yêu mới của người yêu cũ của cô lại là đàn em của Bạch Từ Ngôn. Ông trời có phải là đang trêu ngươi cô không?

"Đúng vậy! Cô ấy là Diệp Tử Ái. Tử Ái em chào hỏi chút đi"

Một câu khẳng định đầy chắc chắn khiến Diệp Tử Ái khó xử nhìn Vu Dịch, tuy cô biết rằng anh đã đính hôn cùng Khiết Tàn Lam nhưng nhìn một cảnh trước mắt này không hiểu sao từ tận sâu trong thâm tâm liền cảm thấy khó chịu rất mất tự nhiên đã vậy Bạch Tử Ngôn lại vui vẻ như không kêu cô chào hỏi nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nén lại cảm xúc của mình Diệp Tử Ái nở nụ cười như hoa hướng dương đang nở rộ nhìn Khiết Tàn Lam

"Chào cô! Tôi là Diệp Tử Ái hiện đang là sinh viên khoa thiết kế...rất vui được biết cô"

"À, tôi là Khiết Tàn Lam đàn em khóa trước của anh ấy. Nhìn cô quả thực rất xinh đẹp nha!"

Khiết Tàn Lam cố ý trêu chọc Bạch Tử Ngôn! Cô thật không ngờ vị đàn anh này lại có một ngày để phụ nữ bên cạnh mình. Từ lúc học cùng với anh chưa một lần cô thấy anh chú ý đến một ai cho dù có hàng trăm cô gái đang đổ gục trước sự đẹp trai cao ngạo của anh thì vẫn gương mặt lạnh lùng đó không hề có chút biểu tình đáp lại. Vậy mà hôm nay cô lại tận mắt nhìn thấy người phụ nữ khiến người anh phải mê mẩn như vậy thật sự may mắn mà!.

Đáp lại vẻ mặt hờ hờ của cô là gương mặt có chút khó coi của Vu Dịch, Bạch Tử Ngôn không khó nhận ra ánh mắt đang chú ý đến người con gái bên cạnh mình nên càng siết chặt vòng eo cô hơn như nhằm nói rõ vị trí của cô.

Để hai người không day dưa nhìn nhau anh cố ý lảng tránh sang vấn đề khác.

"À mà đây là vị hôn phu của em sao?"

Khiết Tàn Lam mặt tràn đầy hạnh phúc cơ thể dựa vào người Vu Dịch nắm chặt lấy tay anh

"Đúng vậy! Anh ấy là chồng sắp cưới của em...tụi anh cũng mau chóng có tin vui đi có khi hai chúng ta lại tổ chức chung lễ cưới"

Haha

Cả hai đều phá lên cười, tuy nhìn có vẻ không có gì bất thường nhưng giữa cô và Vu Dịch lại như có một thứ gì đó chắn ngang chỉ gương gạo mím môi cười theo cho có lệ. Trong lòng không biết có bao nhiêu cơn sóng lớn đang ập tới.

Lúc này Diệp Tử Ái thật sự không thể chịu nổi cái cảm giác khó chịu, ngọt ngào này liền kéo kéo cánh tay Bạch Tử Ngôn nhỏ giọng

"Tôi đi vệ sinh một lát..." Nói rồi cô xoay người rời đi.

Loay hoay mãi mới tìm được nhà vệ sinh, nơi đây thực sự quá rộng lớn đến cả nhà vệ sinh cũng xa hoa không kém. Đứng trước bồn rửa tay gương mặt nhợt nhạt đầy muộn phiền phản trên tấm gương lớn. Chuyện này là sao chứ? Khiết Tàn Lam trở về có phải là hai người họ sắp kết hôn không? Nhưng tại sao cô ấy lại là đàn em của Bạch Tử Ngôn? Nếu như chuyện giữa cô và Vu Dịch trong quá khứ bị phát hiện có phải mối quan hệ đang tốt đẹp này sẽ trở nên khó xử sao?

Diệp Tử Ái vô đầu bút tai đầy khó chịu nhưng nghĩ lại thì chuyện giữa bọn họ cũng không liên quan gì đến cô kể cả Bạch Tử Ngôn cũng vậy cô chỉ là một người ngoài cuộc thôi! Không cần phải khẩn trương như thế này! Hít một hơi thật sâu để tự trấn an bản thân, khi chuẩn bị sắp bước ra ngoài thì một thân cao gót đang nhẹ nhàng đi đến.

Khiết Tàn Lam gương mặt vẫn giữ nụ cười khi nãy vui vẻ nhìn cô.

"Tử Ái"

"Hả?"

Khiết Tàn Lam khẽ đi đến bên cạnh cô động tác rửa tay vô cùng nề nã, chỉnh trang lại chút lớp trang điểm giọng nói vô cùng trong trẻo tựa như mặt nước lặng.

"Cô và Tử Ngôn quen biết nhau như thế nào vậy? Tôi thật sự rất tò mò nha"

"Ồm...thật ra chúng tôi chỉ vô tình gặp nhau trong một bữa tiệc thôi" Diệp Tử Ái đáp lại

Vậy sao?

"Nhưng từ trước đến nay anh ấy chưa để ý đến người phụ nữ nào? Có phải hai người đã xảy ra chuyện gì không?" Ánh mắt đầy ẩn ý mỉa mai hoặc nhìn cô hàng lông mi cong vuốt nhẹ chớp một cái.

Diệp Từ Ái vội vàng xua tay phủ nhận lập tức "Không có chuyện đó đâu! Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi..."

Thấy phản ứng của cô như vậy Khiết Tàn Lam khẽ cười nhìn Diệp Từ Ái. Chắc là đang ngại ngùng không nói cho cô biết đây mà! Nhưng cô thừa sức biết được trong chuyện này không hề đơn giản chỉ là vô tình gặp nhau.

"Cô không nói cũng không sao! Nhưng mà qua cách nhìn của anh ấy với cô có thể nói là rất quan tâm yêu thương cô nha...À mà bây giờ cô cũng xem như là chị dâu của tôi đi sau này cũng không cần khách sáo như vậy nữa chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau được không?"

Sao? Quan tâm yêu thương cô á? Cô lại không biết đến đi! Diệp Từ Ái hơi ngăn người đưa con mắt sáng mờ to nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, từng tầng lớp lớp ý nghĩ hoang mang ập đến trong đầu cô tuy vậy cô liền giấu kín nó đi chỉ cười rạng rỡ gật đầu chấp nhận

"Ừm...Vậy tôi đi trước nha!" Diệp Từ Ái nhẹ nói một câu sau đó đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh cô liền thở phào một hơi, thần thái cùng phong cách của Khiết Tàn Lam đúng thật là người được giáo dục đầy đủ cả tư chất lẫn ngoại hình, mọi thứ về cô ấy đều hoàn hảo nếu so với cô thì quả thực cô không bằng một phần mười. Nghĩ lại thời gian trước đó Vu Dịch rời bỏ cô như vậy cũng đúng, cô được một người con gái như vậy ở bên cạnh anh có lẽ sẽ giúp ích cho anh nhiều hơn cô. Mọi thứ đều có lý do!

Đôi mắt thoáng chút buồn chậm rãi về lại đại sảnh, lúc này nhìn chung quanh lại không không thấy Bạch Từ Ngôn đâu, có lẽ anh đi tiếp những vị khách khi này rồi cũng nên. Chiếc bụng nhỏ bắt đầu kêu sôi sục, hồi chiều cô không ăn uống gì cứ thế mà tắt bật chuẩn bị đi đến đây, bây giờ cái bụng này kháng nghị cũng đúng.

Nhìn một lượt đồ ngọt trên bàn được trải dài vô tận, đây là tiệc rượu nên không có món mặn đa số đều là bánh ngọt kem tươi dành cho phụ nữ. Diệp Từ Ái đảo mắt xung quanh lại không thấy ai đụng đến cô cũng mặc kệ đi! Dù sao lát cái dạ dày đang kêu réo không ngừng này đã rồi tính sau.

Cầm lấy chiếc bánh ngọt nhỏ nhắn được trang trí vô cùng bắt mắt cô bắt đầu nếm thử, một hương vị ngọt ngào xông đến khiến cô tắc lưỡi một cái. Chiếc bánh này quá ngon! Đúng là khách sạn 5 sao có khác đến cả món ăn cũng chuẩn bị chu đáo như vậy. Cô cứ mãi mê lúi cúi ăn mà không nhận ra mọi ánh mắt dè dặt của những cô nàng tiểu thư khác. Bọn họ nhìn đáng vẻ ăn như sắp chết đói của Diệp Từ Ái mà khinh khi

"Cô ta là cô gái đi cùng Bạch Từ Ngôn sao? Ăn uống lại thô lỗ vậy à? Anh ấy thật không có mắt nhìn mà!"

"Phải chi anh ấy chịu để ý đến tôi thì tốt rồi!"

...

Trạng thái của Diệp Từ Ái dần hồi phục cô phấn chấn hơn hẳn đang đưa miếng bánh lên miệng thì một tiếng cười trầm thấp nào đó vang lên bên cạnh làm cô bất giác quay sang nhìn.

"Em vẫn thích ăn đồ ngọt như ngày nào nhỉ?" Vu Dịch nhìn cô bằng ánh mắt đầy thích thú

Diệp Từ Ái bị khựng lại vài giây liền buông miếng bánh xuống, sắc mặt không mấy vui vẻ

"Tôi trước giờ vẫn như vậy...hình như chỉ có anh là thay đổi thôi!"

Lời nói sắc bén đầy ẩn dụ của cô khiến Vu Dịch lắc đầu cười khò. Cái tính đánh đá này vẫn không bỏ được mà! Nhưng không sao anh vẫn thích đáng vẻ này của cô.

"Em còn giận anh nữa sao? Anh nói rồi cô ấy không phải..."

"Khiết Tàn Lam là một cô gái tốt anh nên trân trọng cô ấy đi thì hơn đừng tốn thời gian với tôi làm gì! Chúng ta đã kết thúc rồi cách đây 2 năm trước đã hết rồi!" Không để Vu Dịch nói hết câu Diệp Từ Ái đã nhẹ giọng cắt ngang lời anh.

Lúc này Vu Dịch có hơi sừng sốt toan cuống lên giải thích thì cánh tay đã bị ai đó quăn lấy giọng nói nũng nịu cất lên

"Dịch...anh đợi em có lâu không?"

Gương mặt liền cứng đờ những lời còn chưa thốt ra liền nuốt lại, gương mặt điển trai lắc đầu một cách gượng gạo

"Không"

"Lúc em quay lại không thấy anh đâu tưởng rằng anh bỏ em rồi chứ ai ngờ lại ở đây nói chuyện với Từ Ái sao?" Ánh mắt di chuyển sang người Diệp Từ Ái.

Bây giờ cô thật sự không muốn ở đây thêm một chút nào cảnh tượng đầy mật ngọt này khiến cô càng mất tự nhiên liền nhanh chóng tìm một lý do hợp lý

để trốn đi.

"À Tần Lam anh Vu Dịch đây là đang hỏi về cô đó. Hỏi xem có thấy cô không?...nếu như cô đã đến đây rồi thì tôi xin phép đi trước đây"

Bàn tay thô ráp rất muốn giữ Diệp Từ Ái lại nhưng bất lực không thể nào di chuyển đi chỉ đành nhìn theo bóng dáng yêu kiều của cô dần khuất trong đám người.

Vừa thoát được Vu Dịch cô liền thở dài một hơi, nhìn dáng vẻ dựa dẫm quần lấy Vu Dịch của Khiết Tần Lam cô biết chắc chắn rằng cô ấy rất yêu anh.

Tâm tình như có một khối bê tông nặng nề đè lên, vậy mà Bạch Từ Ngôn kia lại không biết đi đâu bỏ cô bơ vơ giữa đám người này. Hừ!

Nén lại sự bức tức của mình, Diệp Từ Ái thuận tay lấy trên khay một ly rượu vang đỏ của người phục vụ, một hơi uống cạn sạch. Cô rất muốn giải tỏa đi cơn khó chịu này!

Chất lỏng cay nồng xộc lên mũi Diệp Từ Ái khiến cô trợn tròn mắt, loại rượu này sao lại mạnh như vậy?

Qua vài phút sau đầu cô bắt đầu hơi choáng váng nhưng lại không có ý dừng lại sự xúc tác đầu lưỡi tê dại này khiến cô càng muốn uống thêm một ly nữa tay liền lấy thêm một ly khác uống hết.

Hai ly rượu mạnh thấm dần vào cơ thể Diệp Từ Ái. Cảm giác nóng nực truyền đến lan tỏa khắp người cô, bước chân có chút loạn lảo nhào ra đi ra ngoài, lúc này cô chỉ muốn thoát khỏi nơi quái quỷ này!

Bạch Từ Ngôn sau khi tiếp chuyện với mấy nhà đầu tư lớn liền nhìn quanh một vòng tìm kiếm Diệp Từ Ái, cô nói chỉ đi vệ sinh mà đến bây giờ vẫn không thấy đâu, tâm trạng lo lắng đến mức phải dừng lại cuộc bàn luận đi xung quanh tìm cô. Khi ánh mắt dừng lại trên người cô gái đang đi loạn choạng ra ngoài khách sạn kia anh mới nhanh chóng đuổi theo.

Bên ngoài trời, không khí lạnh bắt đầu bao vây lấy thân thể Diệp Từ Ái cô lại ăn mặc không kín đáo như vậy liền rung mình một cái, đầu óc cô quay cuồng chỉ có 2 ly rượu thôi mà cô cứ tưởng rằng mình uống cả chai luôn chứ! Tầm mắt dao động nhìn xung quanh toan kiếm một chiếc xe taxi nhưng khu vực sang trọng này chỉ toàn là xe tư nhân làm gì có chiếc taxi nào chứ?

Chết tiệt!

Cái tên Bạch Từ Ngôn này dẫn cô đi theo lại bỏ mặc cô như vậy, đây là đâu cô còn không biết chỉ đi dọc bên đường theo bản năng.

Mọi thứ giờ đây lại mờ nhạt không rõ đang loay hoay tìm đường thì một chiếc siêu xe hạng nhất đậu bên cạnh cô, thân ảnh cao lớn tiến đến đỡ lấy Diệp Từ Ái

Cô gái này không biết là đang nghĩ gì mà lại bỏ ra ngoài còn không nói anh một tiếng đã vậy trên người còn có mùi rượu, hai má lại phồng hồng chắc là uống say nữa rồi! Anh thầm mắng một câu nếu cứ để bộ dạng này ra ngoài chẳng phải gây tội cho người khác sao?

Diệp Từ Ái nằm gọn trong lòng anh, hơi thở quen thuộc cùng sự ầm ập bất chợt khiến cô cảm thấy rất thoải mái theo bản năng cô vui sâu vào ngực anh hơn ôm chặt lấy cơ thể trước mặt nữ non

"Ấm quá!"

"Em uống rượu sao? Không biết tìm tôi còn tự ý bỏ về như vậy à?"

Giờ đây mọi thứ xung quanh đều chìm vào khoảng không, Diệp Từ Ái tự nhiên bật cười chỉ chỉ tay lên má anh đầy nghịch ngợm

"A...là Bạch Tổng sao? Anh bỏ đi đâu vậy? Có biết là tôi bơ vơ thế nào không? Anh là đồ đáng ghét, khó ưa"

Lời oán trách như lướt nhẹ vào trái tim anh bàn tay to ôm chặt lấy cô hơn dỗ dành như một đứa con nít, cô bây giờ giống như mất hết tự chủ cứ dựa sát vào anh còn quơ loạn tay trên mặt anh cười nói vui vẻ.

Bạch Từ Ngôn bất lực nhìn Diệp Từ Ái anh chưa bao giờ bị ai véo má còn bị dày xéo đủ kiểu như vậy! Thế lý nào mà cô gái này lại tự nhiên như không cứ vậy đụng vào anh.

"Được rồi, được rồi...tôi sai là tôi bỏ em một mình được chưa! Chúng ta về nhà thôi"

Nhắc đến nhà Diệp Từ Ái liền lắc đầu lia lịa xua tay nói

"Không được! Nhà Tịnh với Lôi Vũ đang ở nhà tôi...hai người họ, haha...tôi cố ý muốn tác thành cho cả hai nên không về nhà được!"

Gương mặt như bị trắng xi măng của Bạch Từ Ngôn anh không nghĩ rằng cô lại vô ý nói như vậy. Nếu cô đã không cho về nhà cô thì..., ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn Diệp Từ Ái khóe môi gian tà cong lên một đường. Anh ho vài tiếng chỉnh lại giọng

"Vậy em muốn đi đâu?"

Đi đâu sao? Cô bây giờ chỉ muốn ngủ thôi chỗ nào có thể ngủ cô đều muốn đi!

Diệp Tử Ái hai má ửng hồng bộ dạng say rượu của cô rất dễ thương! Suy nghĩ một lúc tầm mắt lại hướng về phía Bạch Tử Ngôn rồi cười khẽ. Nụ cười đầy duyên dáng cùng nghịch ngợm

"Nhà anh nha...đi về nhà anh"

Một câu nói như dâng hết máu huyết trong người Bạch Tử Ngôn, cô lại to gan dám nói muốn về nhà anh? Tuy trong lòng đang không biết có bao nhiêu vui sướng cùng hưng phấn nhưng việc cô say đến mức này lại nói về nhà anh thì lại khiến anh có chút lo lắng, nếu người khác đang ở đây với cô không lẽ cô cũng sẽ về nhà người lạ ở sao?

Sự bức tức đành nuốt trọng vào trong, anh bế cô lập tức đi vào trong xe không quên nói với cô một câu

"Là em tự nói đó nha...tôi không ép em! Do em muốn về nhà tôi thôi"

Chiếc xe lao đi trong cơn gió lạnh để lại một sự âm ỉ vắng vẻ của con đường.

Biệt thự riêng của Bạch Tử Ngôn được xây cách xa trung tâm thành phố vì anh không thích những nơi đông đúc ồn ào trái lại càng yêu cái yên tĩnh giống như tính cách anh vậy!.

Chiếc cổng to lớn tự động mở ra như chào đón chủ nhân của nó trở về. Hai bên cửa người giúp việc đã đứng sẵn cung nghênh chào đón trong đó một người đàn ông tuổi trung niên tận tình mở cửa xe cho Bạch Tử Ngôn

"Thiếu gia, ngài đã về"

Rất ít khi anh về biệt này để nghỉ ngơi đa số đều ở những nơi như khách sạn phòng tổng thống để thuận lợi cho việc làm ăn của mình, do đó sự trở về đột xuất này khiến Hà quản gia có chút ngạc nhiên.

Còn chưa kịp nói thêm gì cổ họng như bị nghẹn lại trước mắt ông là cảnh tượng thiếu gia đang bế một cô gái từ trong xe ra bộ dạng có biết bao ấm áp cùng cử chỉ vô cùng tự nhiên. Không nói đến những người làm ở trong nhà đều mắt tròn mắt dẹp nhìn anh đầy kinh ngạc.

Thiếu gia lại dẫn một cô gái về biệt thự riêng? Lại còn tự tay bế cô gái ấy vào trong nhà? Trên đời này chuyện nực cười nhất là Bạch Tử Ngôn đang yêu mà chính ngay lúc này mọi người đều sững sốt đến ngầy người. Hà quản gia tiến đến toan giúp đỡ.

"Vị tiểu thư này là?..."

"Mau lấy khăn nóng cùng đồ ngủ lên phòng cho tôi!"

Bạch Tử Ngôn cẩn thận cẩn thận ngắt ngang lời ông đang định nói. Nhìn dáng vẻ khẩn trương quan tâm này của thiếu gia thì đây là lần đầu tiên ông được nhìn thấy! Từ lúc chăm cậu hồi nhỏ đến nay ông mới cảm nhận được sự ấm áp cùng quan tâm của anh cho một người khác mà còn là phụ nữ!

Không chần chừ gì thêm anh nhẹ nhàng bế cô lướt ngang qua đám người giúp việc rồi đi thẳng một mạch lên lầu hướng về phía phòng ngủ chính của mình.

Đặt Diệp Tử Ái ngay ngắn trên giường xong cũng là lúc người làm đem khăn nóng cùng đồ ngủ cô lên đang định giúp anh lau giùm cô gái đang ngủ say giấc kia thì lại bị anh ngăn lại tự chủ động cầm lấy khăn nóng lạnh lùng nói

"Để tôi làm được rồi! Đi xuống đi"

"Vâng...thiếu gia" cô giúp việc thoáng một tia kinh ngạc nhưng rồi không dám lên tiếng nói điều gì chỉ lặng lẽ cúi đầu đi ra ngoài.

Bạch Tử Ngôn nhìn người con gái trên giường đang thư thái ngủ, tay anh cẩn thận lau trên gương mặt cô rồi đến bàn tay. Một loại cảm giác nóng ấm truyền đến sau đó là lại có một chút trống trải dưới thân, tuy cô rất muốn mở mắt ra xem nhưng vì do chất còn quá mạnh khiến mí mắt không thể nhấc lên nổi chỉ ậm ừ khó chịu.

Thay đồ cho cô xong Bạch Tử Ngôn cũng liền đi vào tắm rửa bởi lúc thay áo ngủ cho cô không biết đã có bao nhiêu dục vọng đang sôi sục trong người anh nhưng anh buộc phải kìm nén lại. Động chạm trên da thịt cô khiến anh như phát điên nên lại đã thú sắp xong cương của mình anh vội xối nước lạnh xuống cơ thể sẵn chờ nhả hạ bớt ngọn lửa đang bùng cháy

Trở lại bên chiếc giường lớn cô vẫn ngủ ngon lành như không có gì xảy ra trong khi anh lại cảm thấy rất bức bối khó chịu.

Nằm bên cạnh cô theo bản năng ôm lấy cô vào trong lòng đầy ấm áp. Đôi môi tà mị nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn. Cơ thể cô bắt đầu cọ nguyệt, do loại rượu cô uống rất mạnh nên cơ thể cũng tự nhiên cảm thấy nóng dần lên đã vậy anh còn ôm cô càng bức cô phát điên hơn.

Mơ mơ hồ hồ cô mở nhẹ đôi mắt, cô tưởng rằng mình đang nằm mơ, trong giấc mơ cô thấy mình được anh ôm còn hôn lên trán.

"Nóng!"

Một tiếng than nhẹ làm Bạch Từ Ngôn chú ý anh khẽ ghé sát vào tai cô thì thầm

"Em nóng sao? Có cần tôi giúp không?"

Bộ dạng lưu manh đầy gian ác của Bạch Từ Ngôn khiến ai nhìn vào đều thấy rõ ý đồ xấu xa của anh. Cơ thể vốn căng cứng, vật nam tính kia sớm cũng thức giấc rục rịch muốn giải phóng. Vậy mà Diệp Từ Ái vẫn không hề hay biết gì ngược lại còn gật đầu đồng ý.

"Ừm"

Nhận lấy phản hồi của cô anh như hổ vồ mồi ngang nhiên chiếm lấy môi cô đầy ám muội, bị hôn đột xuất Diệp Từ Ái há miệng thờ dốc hai tay chống trước ngực anh muốn phản kháng nhưng giờ đây đã quá muộn màng.

Bạch Từ Ngôn quán lấy chiếc lưỡi của cô tùy ý đùa giỡn còn hung hăng liếm láp vành tai mẫn cảm

"Là em đồng ý đó nha!"

Nói rồi anh không kìm chế bản thân mình nữa mút lấy chiếc cổ trắng ngần bàn tay thành thực di chuyển loạn khắp người cô tùy ý xoa nắn. Diệp Từ Ái trong cơn hoảng loạn chỉ biết cắn chặt răng cô không còn có sức lực để chống lại anh ngược lại chất xúc tác trong người như muốn anh nhiều hơn! Đầu óc bị làm mụ mị quay cuồng hết lên.

Đồ ngủ mới mặc cho cô giờ đây bị anh dễ dàng tháo bỏ cơ thể tuyệt đẹp hiện ra trước mắt anh như mỹ cảnh nhân gian, cổ họng khô đắng hôn lấy khắp cơ thể cô, sức nóng cùng không khí đầy dụ hoặc khiến ai nhìn vào đều thấy ngượng. Thân thể to lớn áp lên người cô không chút do dự mọi vật cản giờ không sót lại gì. Giương mặt ranh mãnh đầy bá bạo cúi xuống nơi tư mật của cô.

Sự kích thích bất ngờ của anh khiến Diệp Từ Ái lắc đầu giãy dụa

"Đừng..."

Bỏ qua lời nói của cô anh hung hăng chiếm lấy vùng đất cấm, ngón tay như được nước lặn tới thăm dò bên trong không chút chần chừ.

Diệp Từ Ái bị con kích tình làm cho điên dại miệng khô khốc bật ra tiếng rên rỉ cầu xin

"Đừng mà...tôi không chịu nổi"

"Nói em cầu xin tôi muốn em đi! Chẳng phải em đang rất cần đến nó sao?" Bàn tay thô bạo bắt lấy tay cô tàn ác đặt vào biểu tượng nam tính

Sự nóng bỏng to lớn của nó khiến cô giật bắn mình chỉ ní non lắc đầu bất lực

"Không...um"

Cơ thể vụng về theo sự sai khiến của anh giọng nói ma quỷ len lỏi vào tai cô như một chất kích thích gây nghiện

"Cơ thể của em đang nói là rất cần đến nó kia!"

Sự trống trải cùng cảm giác hưng hực trong người khiến Diệp Từ Ái vô lực kìm nén. Khát khao muốn lấp đầy càng dâng trào hơn. Bạch Từ Ngôn không có ý định buông bỏ nhẹ nhàng hôn lấy cánh môi anh đảo xoay xấn đầy cung chiêu. Tô vẽ viên môi cô một cách điêu luyện.

"Xin anh...tôi cần anh"

Nghe được câu này Bạch Từ Ngôn cười gian trá hôn lên trán cô một cái rồi nhấn người đưa vật cương cứng xò sâu vào người cô.

"Á...aaa...um"

Cảm giác lấp đầy tràn ngập sự mãn nguyện hai cánh tay thon dài quán lấy cổ anh vô lực bật ra tiếng rên rỉ mê người

Chuyển động nhịp nhàng lúc nông lúc sâu khiến cô như phát điên, dần cuốn theo động tác thô bạo của anh mà không hề hay biết.

Bạch Từ Ngôn cảm nhận được sự siết chặt bên dưới mà trán lấm tấm mồ hôi, anh nén lại ham muốn ác liệt để tránh làm cô đau nhưng dường như nó rất khó để thực hiện.

Khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến Diệp Từ Ái mất dần ý thức cô chỉ còn biết được sự mạnh mẽ của người đàn ông ở phía trên mình đang không ngừng chiếm lấy cơ thể cô

"Từ Ái! Ở bên cạnh anh được không? Đừng rời xa anh!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Sau một đêm hoan ái đầy kích tình, không biết là anh đã muốn cô bao nhiêu lần mà đến lúc trời sáng cô mới được nghỉ ngơi. Đến giữa trưa khi mặt trời dần lên cao thì Diệp Từ Ái mới mơ hồ tỉnh giấc, cơ thể cô đột nhiên truyền đến một cảm giác đau đớn tột độ giống như vừa mới bị một chiếc xe cán qua người, khó khăn lắm mới động dậy được một chút.

Ở phía sau lưng là một bức tường thịt vững chắc đang ôm trọn cô vào lòng, hai tay Bạch Từ Ngôn khi ngủ vẫn bá đạo đặt lên eo cô. Đầu Diệp Từ Ái đau như búa bổ khi nhận ra người đàn ông đang ôm sau lưng mình tiếp đó tầm mắt cô di chuyển xung quanh căn phòng, lúc này một tia kinh ngạc liền xẹt qua đôi mắt to tròn của cô.

Đây là đâu? Bạch Từ Ngôn sao lại nằm ở bên cạnh mình vậy?

Hai tay xoa xoa vàng thái dương cố gắng nhớ lại chuyện tối qua. Gương mặt trắng trẻo bỗng tái nhợt đi đầy hoảng sợ nhìn xuống tấm chăn mỏng được đắp lên người cô nó như đang che dấu đi những chứng cứ tối qua. Khắp cơ thể đều là những vết hôn to nhỏ đầy ám muội chưa kể là trên người cô không có một mảnh vải che thân! Lúc này tim cô bắt đầu đập mạnh từng chuyện một bắt đầu hiện về lúc cô đang đi trên con đường khách sạn đến cả chuyện giữa anh và cô tất cả đều như cuốn băng ghi lại không sót một chi tiết nào.

Về mặt Diệp Từ Ái giờ đây ngập tràn sự bất an cùng oán hận bản thân mình, cô tự trách tại sao lại uống loại rượu đó còn chủ động muốn về nhà anh, bao nhiêu đó thời cũng đủ khiến cho mọi thứ cô xây dựng trước đây đều sụp đổ! Một lần nữa cô lại thỏa hiệp trước lời dụ hoặc của ma quỷ.

Đôi vai gầy mỏng manh run lên bần bật quay sang nhìn dáng vẻ vẫn còn đang say giấc nồng kia của Bạch Từ Ngôn mà uất hận, cô thật sự rất muốn bấm cái tên này ra thành nhiều mảnh vì dám lợi dụng lúc cô say xỉn lại giờ trò đòi bại này!

Con giận dữ bộc phát ngay sau đó cô lay người anh bắt anh phải tỉnh dậy

"Bạch Từ Ngôn!"

Tiếng hét của cô làm anh giật bắn mình liền mở to đôi mắt. Bộ dạng cực kì thư thái nhìn cô đầy uể oải

"Em làm gì mà mới sáng sớm đã lớn tiếng gọi tôi vậy?"

"Anh còn hỏi tôi tại sao lại gọi anh dậy sao? Chuyện đêm qua...có phải anh đã...anh đã giờ trò không?" Ngón tay thon dài run rẩy chỉ vào anh

Bạch Từ Ngôn lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo đối diện với dáng vẻ tức giận của cô. Anh điềm đạm một cách lạ thường nhìn xuống thân thể dưới lớp chăn mỏng kia nhớ lại đêm qua cùng cô triền miên không dứt, đôi môi mỏng cười một cách xấu xa

"Sao anh lại giờ trò? Là do em tự nguyện mà! Anh cũng chẳng ép buộc gì em? Không phải chính em nói muốn về nhà anh sao?"

Cổ họng liền bị ai đó chặn ngang hận đến không nói được lời nào, Diệp Từ Ái chỉ còn biết trừng mắt nhìn anh chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống, nâng cao giọng nói

"Hạ lưu! Nhân lúc tôi say rượu rồi lợi dụng tôi để làm ra những chuyện này...anh thật sự rất quá đáng! Tôi hận anh!"

Hận? Bạch Từ Ngôn nghe xong sắc mặt liền thay đổi trở nên lạnh lẽo hơn hẳn, cơ thể toát ra một luồng khí nguy hiểm như địa ngục. Cô dám hận anh sao?

Hai tay đang run rẩy bất ngờ bị anh bắt lấy liền xoay người đè cô xuống giường đầy thô bạo, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm kè sát vào mặt cô

"Em hận tôi sao? Chuyện tối qua có phải là em đã quên hết rồi không? Vậy thì để tôi nhắc lại cho em nhớ!"

Vừa dứt câu thì anh đã hung hăng áp xuống môi cô hung hăng chiếm lấy.

"Vô liêm sỉ..."

Động tác của anh không hề có chút nhẹ nhàng thay vào đó như muốn trừng phạt cô cắn nuốt môi cô không thương tiếc đến mức môi dưới phải chảy máu!

Mùi máu tanh lan tỏa khắp khoang miệng Diệp Từ Ái, cô bắt lực giãy dụa cố gắng né tránh nụ hôn tàn bạo của anh nhưng Bạch Từ Ngôn càng ngang nhiên hơn không từ bỏ ý định liên tục một đường trượt xuống cổ cô thỏa sức mút lấy.

Cảm giác vừa ngứa vừa rát khiến cô càng thêm khó chịu, hai tay bị anh kìm hãm giờ lên đỉnh đầu không thể làm gì được. Ánh mắt đầy uất hận nhìn anh

căm ghét.

"Anh chỉ có thể làm những điều vô si như vậy thôi sao? Cường ép người khác làm anh vui lắm à?"

"Tôi vô si cũng vì em! Từ Ái tôi chưa bao giờ muốn cưỡng ép em càng không muốn em hận tôi...nhưng mọi chuyện như bây giờ đều là do em buộc tôi phải làm như vậy!"

Diệp Từ Ái liền bật cười trong tuyệt vọng cô lắc đầu nhìn anh đầy lạnh nhạt

"Do tôi sao? Hay là do bản năng thú tính của anh?"

Một câu nói như châm dầu vào lửa khiến Bạch Từ Ngôn tức đến nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Từ khi gặp cô đến nay anh mới phát hiện ra mình cũng có dục vọng mà loại cảm giác này chỉ xảy ra với cô mà thôi!

"Em có biết chọc giận tôi sẽ như thế nào không? Hả?"

Ngay lúc này cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa mà thay vào đó là cảm giác khinh bỉ xem thường anh chỉ lạnh lẽ quay đầu đi chỗ khác không một chút quan tâm

"Tôi biết thì đã làm sao? Giờ đây tôi chẳng còn gì nữa rồi anh muốn thế nào thì như thế ấy"

"Em.."

Sự thờ ơ lạnh nhạt của cô khiến anh ngẩn người vài giây sau đó nén lại con thịnh nộ ngồi dậy mặc quần áo vào rồi bỏ ra ngoài còn kèm theo tiếng đóng cửa rất lớn.

Giờ đây một mình cô nằm trên chiếc giường lớn cả căn phòng trở nên im lặng không tiếng động. Mùi hương nam tính đặc trưng của anh vẫn còn đó vẫn lưu giữ bên người cô không voi bớt đi phần nào. Tâm tình cô nặng nề như cơ thể cô vậy không cách nào có thể nhấc lên nổi.

Hai tay buông xuôi nằm nhắm chặt đôi mắt sáng. Cô thật sự chỉ muốn mình biến mất khỏi thế gian này để không phải chịu cảm giác hối hận này. Tại sao bản thân cô lại trở nên như vậy? Ông trời đối xử với cô còn chưa đủ tàn nhẫn sao? Còn bắt cô gặp người đàn ông này!

Không biết qua bao lâu Diệp Từ Ái mới ổn định lại bản thân mình, cô vào nhà tắm cố gắng chà rửa từng vết hôn trên da thịt mà anh để lại nhưng cho dù có chà xát như thế nào thì vẫn không thể chối bỏ việc cô đã một lần nữa dấn thân vào bùn lầy này nữa rồi!

Hà quản gia sau khi thấy Bạch Từ Ngôn bước xuống lầu liền nhanh chóng đi đến cung kính nói

"Thiếu gia...ngài có muốn dùng bữa sáng không?"

Nhắc đến bữa sáng anh liền phát hiện ra là cô vẫn chưa ăn gì có lẽ là đang rất đói. Con người kỳ động khê giãth giặt sau đó gạt đầu còn cố ý dặn thêm

"Mang bữa sáng lên cho cô ấy...nếu cô ấy có cần gì thì cứ làm theo"

"Vâng"

Hà quản gia vui vẻ nhận lời, ông thừa biết rằng mối quan hệ giữa cô gái kia và thiếu gia chắc chắn không hề đơn giản nếu không thiếu gia đã không mang cô về đây còn quan tâm cô như vậy.

Vừa ngồi xuống bàn ăn nhắm nhai một tách cà phê nóng hồi để làm dịu lại tâm trạng của mình thì trên lầu truyền đến một tiếng bước chân nhỏ sau đó dần ẩn hiện một thân ảnh cô gái tóc dài buông xõa, trên người còn mặc chiếc áo sơ mi của anh nhẹ nhàng bước xuống lầu thần thái vô cùng xinh đẹp khiến ngum cả phê trong miệng anh còn chưa kịp nuốt đã nghẹn lại nơi cổ họng.

Diệp Từ Ái chậm rãi đảo mắt xung quanh nhìn một lượt, cả căn nhà này thật sự rất rộng lớn đã vậy nội thất trang trí đều đặc biệt mỗi một thứ ở đây đều như mang một cái gì đó rất âm đậm, lạnh lẽo y như chủ nhân của nó vậy. Còn đang chăm chú quan sát thì một mùi thơm đầu đó xộc vào mũi cô làm chiếc bụng nhỏ bắt đầu kêu lên kháng nghị.

Tối qua cô còn chưa ăn gì lại chỉ nhét vào mồm miếng bánh ngọt nên bây giờ cô rất đói lại còn bị Bạch Từ Ngôn hành hạ suốt đêm cơ thể như không còn sức lực. Theo bản năng cô tìm đến nơi tỏa ra mùi hương đó rồi dừng lại ở chiếc bàn ăn dài tinh xảo. Trên mặt bàn giờ đây bày ra rất nhiều món ăn hấp dẫn chỉ nhìn thôi là nước miếng tự động tuôn ra.

Bạch Từ Ngôn thấy bộ dạng đang đói của cô khẽ cười sau đó vờ như không quan tâm lạnh nhạt nói

"Đói sao?"

Anh còn hỏi? Diệp Từ Ái tuy đang kìm chế lại muốn bay đến ăn nhưng vẫn cố gắng bày ra vẻ mặt bất cần

"Làm gì có!"

Ngay khi vừa dứt câu chiếc bụng không phân biệt thời điểm này lại kêu lên. Mặt cô liền thay đổi xấu hổ đến không thể tả chỉ muốn kiếm một cái lỗ để chui vào đó. Tại sao lại vào ngay lúc này chứ! Chết tiệt.

Bạch Tử Ngôn không nói gì chỉ nắm lấy tay cô kéo lại khiến cả người cô mất đà ngã vào lòng anh trực tiếp ngồi lên đùi. Cơ thể mềm mại lập tức gãy dựa muốn thoát

"Anh...thả tôi ra"

Cảm nhận sự săn chắc bên dưới cùng vật kia, gương mặt cô thoáng dấy lên một tầng đỏ. Bạch Tử Ngôn yêu chiều lấy một miếng trứng chiên đầy bất mắt đưa lên miệng cô, giọng nói đầy quyến rũ

"Bụng em còn thành thật hơn em nhiều! Mau ăn đi...tôi chuẩn bị cho em đó".

Nhìn miếng trứng trước mặt cô có chút lững lự dù sao muốn ăn cũng phải để cô tự giác ăn chứ hành động này của anh làm cô vô cùng khó xử không biết nên làm sao.

Thấy cô chần chừ mãi, sự kiên nhẫn của anh cũng mất hết liền có ý nhấn mạnh thêm lần nữa.

"Ngoan! Ăn nhanh"

Bị thúc giục lại không thể nào thoát ra được sự ghim chặt của anh Diệp Tử Ái chỉ còn biết há khuôn miệng nhỏ ra đầy vẻ bất mãn.

Miếng trứng thơm ngon lập tức khiến cô nở to mắt, mùi vị này không tệ nha! Thấy vẻ mặt thay đổi 360 độ của cô tâm tình Bạch Tử Ngôn liền vui vẻ tiếp tục cẩn thận dứt hết miếng này đến miếng khác. Bộ dạng này trông chẳng khác gì những cặp đôi yêu nhau mặn nồng cả.

Hà quản gia kẻ bên thấy một màn trước mắt như vậy cũng ngượng ngùng không kém lấy tay che miệng đang thầm cười. Ông chưa từng thấy một thiếu gia dịu dàng chu đáo như vậy, trước đây cậu lúc nào cũng chỉ biết lao đầu vào công việc đến chuyện yêu đương còn không để tâm đến ngay cả phu nhân của cậu cũng bắt đầu sốt sắng đi tìm nàng dâu! Nhưng giờ đây thấy cảnh này thì ông thầm nghĩ rằng phu nhân mà biết được chắc chắn sẽ vui như thế nào.

Ngay lập tức Hà quản gia xin phép lui xuống liền lấy điện thoại gọi đi

"Phu Nhân!"

Bên đầu dây kia truyền đến một giọng phụ nữ "Hà quản gia có chuyện gì sao? Tử Ngôn bị làm sao à"

Thấy giọng Lục Thắm Vân đang lo lắng ông vội trấn an

"Không phải phu nhân...tôi gọi đến là muốn thông báo cho người một tin tốt lành!"

"Tin gì?"

Hà quản gia quan sát xung quanh để không bị thiếu gia phát hiện nếu không sẽ lập tức nổi giận mất! Ông nhỏ giọng chậm rãi nói.

"Thiếu gia tôi qua có dẫn một cô gái về nhà!"

Vừa dứt câu bên kia liền hét lên một tiếng đầy kinh ngạc "Cái gì? Tử Ngôn thật sự có bạn gái rồi sao?"

Tiếng hét bên kia nhất thời làm ông giật bản mình liền cố gắng tiếp lời

"Dạ vâng...thấy cách thiếu gia chăm sóc cho cô gái ấy quả là không chê vào đâu được! Nhất định cô ấy đối với cậu không hề đơn giản"

Im lặng vài giây nén lại tâm trạng đang vui sướng đến nhảy dựng lên của bà. Bấy lâu nay bà luôn ao ước cái thằng con trai này có bạn gái vậy mà nó vẫn cứ đâm đầu vào việc công ty ngay cả những người bà chọn đi xem mắt nó cũng chưa lần nào đến gặp! Tuổi của bà giờ đây cũng muốn có cháu để ẵm lăm rồi mà thằng con trai này lại như vậy, suốt mấy năm qua bà đau đầu không thôi cứ thúc giục nó mãi. Không ngờ hôm nay lại nghe tin nó dẫn bạn gái về nhà liền không giữ được bình tĩnh vội vàng nói qua điện thoại.

"Hà quản gia! Ông lập tức thông báo cho nó kêu tối nay hãy mang cô gái đó về nhà chính ăn tối nghe rõ không?"

Hà quản gia bên đây cũng lau mồ hôi không kém liền gật đầu lia lịa lập tức vâng lệnh.

Tắt máy xong, ông thở phào một hơi, phu nhân thật sự rất vui mừng mà ngay cả ông cũng vậy liền đi đến nhà bếp cúi đầu nhìn một đôi trai gái trên bàn ăn.

"Thiếu gia!...ngài có một cuộc điện thoại"

Bạch Tử Ngôn đang vui vẻ dứt đồ ăn cho Diệp Tử Ái nên chẳng để ý đến ông chỉ lạnh nhạt "Ừ?" Một tiếng sau đó tiếp tục cẩn thận động tác của mình.

Diệp Từ Ái nghe xong cũng hơi mất tự nhiên vậy mà cái tên này lại vờ như không có người mãi đút cô như vậy trước mặt người khác. Mặc dù anh không để ý đến nhưng mà cô thì có!

Còn chưa hết bất mãn thì Hà quân gia tiếp tục nói

"Phu nhân gọi điện nói cậu tôi nay dặt vị tiểu thư này về nhà chính ăn cơm"

Vừa nghe xong cả hạ người không hên mà gặp cùng lúc quay mặt sang nhìn ông hét lên

"Cái gì?"

Chiếc muỗng lơ lửng dừng trên không trung Bạch Từ Ngón tia mắt thoáng về kính ngọc rồi nhìn Diệp Từ Ái. Cô giờ đây mắt mở to, miệng còn đang ăn miếng trứng nuốt dở. Cả hai như trong tình trạng đứng hình tại chỗ.

Phu nhân? Không phải là mẹ của anh ta đấy chứ? Cô thật sự không dám nghĩ đến cảnh sẽ đối diện với mẹ anh như thế nào! Một tảng băng lạnh không lẽ mẹ của anh cũng sẽ giống như vậy luôn sao? Nghĩ đến thôi là cô bắt đầu rung mình luôn rồi dù sao mối quan hệ giữa cô và anh cũng chẳng mấy tốt đẹp sao có thể về gặp mẹ anh được và lại đây cũng có phải lẽ ra mất đâu?

Bạch Từ Ngón trầm ngâm suy nghĩ một lúc. Mẹ anh sao lại biết chuyện anh đưa Diệp Từ Ái về? Chắc là do Hà quân gia mách lẻo đây mà!.

Tia mắt lạnh lẽo lướt ngang người ông một cái khiến ông cảm thấy lạnh sống lưng. Mồ hôi trên trán cũng tuôn ra không ngừng.

"Ông giỏi lắm dám báo cáo cho mẹ tôi biết!"

"Thiếu gia! Chuyện này là do phu nhân cản đận tôi không dám không làm theo. Mong cậu thông cảm!"

Hừ!

Bạch Từ Ngón nén lại sự tức giận sắp bộc phát của mình. Việc quan trọng bây giờ là cô. Không biết mẹ anh sẽ bày ra trò gì nếu như dẫn cô về khác nào đi nộp mạng nhưng không dẫn về anh sẽ bị bà lão nhai không thôi.

Vò đầu bức tai đây khó chịu, Diệp Từ Ái nhìn anh nhẹ giọng nói.

"Tôi...không muốn gặp mẹ anh"

Câu nói của cô khiến anh khựng lại tầm mắt đối diện với gương mặt gần sát kia

"Chuyện như thế này rồi không thể làm khác được. Em phải đi cùng tôi "

Choang! Đầu cô vừa bị ai đó đập vào, tròng mắt không cam chịu lên tiếng.

"Sao tôi phải đi theo anh chứ? Chuyện nhà anh liên quan gì đến tôi"

"Bây giờ em đã là người của tôi rồi nên biết cách ngoan ngoãn nghe lời nếu không đừng trách tôi không báo trước!"

Lời nói ma quỷ đầy nguy hiểm của anh kèm theo động tác vuốt ve sau lưng khiến cô run lên một cái, sự lạnh lẽo đáng sợ bao vây lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Đôi môi khiêu gợi bắt đầu tiến sát gần hơn với môi cô toan cướp lấy nhớ lại chuyện tối qua cô cảm thấy rất sợ không muốn một lần nữa nằm dưới thân anh. Diệp Từ Ái tròn tròn mắt cô gắng né tránh nụ hôn sắp ập tới vội vàng chống hai tay trước ngực anh

"Khoan đã! Được rồi...tôi đi, tôi đi"

"Ngao!" Bạch Từ Ngón dừng lại hành động áp chế của mình khẽ cười một cách xấu xa, bàn tay thô ráp vuốt ve gương mặt cô đầy cung chiều, nắm lấy chiếc cằm nhỏ bắt cô đối diện với sự bá đạo của anh trầm thấp nói tiếp

"Em chuẩn bị thay đồ đi rồi theo tôi ra ngoài"

"Hả?"

Gương mặt ngơ ngác khó hiểu của Diệp Từ Ái làm anh không nhịn được cười véo má cô một cái đầy tự nhiên

"Hả cái gì? Tôi dẫn em đi mua đồ cho tối nay"

Nói rồi không để cô trả lời liền thả cô xuống sao đó sai người đi thay đồ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tại một cửa hàng đồ hiệu, bóng dáng của một vị tổng tài lạnh lùng kiêu ngạo đang thư giãn ngồi đọc tạp chí đợi cô gái trong phòng thay đồ.

Diệp bộ vô cùng thư thả lại toát lên vẻ cuốn hút đến khó tả, mấy nhân viên nữ trong cửa hàng cũng bị anh làm cho ngất ngây không thể nào rời mắt đi. Mãi cho đến khi cô gái xinh đẹp từ cánh cửa phòng thay đồ bước ra thì mới gây sự chú ý đến anh. Chiếc váy với chất liệu mềm mại, vừa vặn ôm lấy thân thể cô như được cắt may dành riêng cho cô vậy!

Bạch Tử Ngôn gật gù khen thưởng một câu liền cất giọng ma lực của mình

"Rất đẹp!"

Nhân viên phục vụ cũng bị Diệp Tử Ái làm cho kinh ngạc cô gái này mặc bộ váy đó lên quả thực rất hợp. Dáng người thanh mảnh đường nét rõ ràng khiến họ trầm cảm thán một câu

"Nhưng tôi thấy nó cứ sao sao ấy..." Diệp Tử Ái nhìn xuống bộ váy dưới thân

Bạch Tử Ngôn ngồi phía trước không kìm được liền bước đến ôm lấy eo cô cúi xuống nói

"Tôi thấy em rất đẹp! Không cần phải lo lắng"

Thấy vậy nhân viên phục vụ cũng tận tình tiến tới gạt đầu lia lịa

"Phải phải, phu nhân cô thật sự mặc nó rất hợp"

Hả? Phu nhân? Mắt cô mở to đầy khó hiểu.

Bạch Tử Ngôn nghe xong cũng không phản bác gì còn thậm chí cười trộm. Nhìn anh và cô giống vợ chồng lắm sao?

"Tôi không phải vợ anh ta" Diệp Tử Ái vội vàng xua tay đầy bất mãn

Chắc chắc

"Kìa em! Không cần phải tỏ thái độ như vậy, em xem người ta nói em là phu nhân thì em cũng nên mỉm cười vui vẻ đi chứ"

Vui vẻ cái đầu anh! Ai lại là phu nhân của anh chứ, cô lại chẳng thèm cần nó đi?

"Thanh toán cho tôi...à còn nữa lấy hết mấy bộ đằng kia theo size của cô ấy luôn"

"Vâng" nhân viên nở một nụ cười đầy rạng rỡ hôm nay đúng là gặp đại gia mà! Liền vui vẻ cầm lấy tám thẻ đen đầy quyền lực đi thanh toán.

Diệp Tử Ái nghe xong liền sững sốt, anh ta bị điên rồi sao? Mua cho cô nhiều đồ vậy để làm gì? Cô lại chẳng muốn mặc nó và lại giá trị của mỗi một món đồ ở đây không hề rẻ đến nỗi tiền lương một năm đi làm thêm của cô cũng chẳng thể đủ trả.

"Anh mua nhiều đồ cho tôi như vậy làm gì? Tôi không cần"

Thấy vẻ mặt bất mãn không đồng tình của cô Bạch Tử Ngôn chỉ mỉm cười vén mái tóc dài trên gương mặt ra sau tai rồi giờ giọng đầy trêu đùa

"Thứ tôi cho em em dám không cần sao? Em nên biết Bạch Tử Ngôn tôi không mấy khi để ý đến người khác đặc biệt là phụ nữ cho nên em hiểu rằng em rất quan trọng đối với tôi có biết không"

Gương mặt hăm hực tức giận nhìn anh nghe không chút lọt tai lại càng không phản kháng được chỉ lạnh nhạt nói một cách đầy châm chọc

"Vậy sao? Vậy thì tôi nên cảm ơn anh mới phải nhỉ...Bạch Tổng"

Haha.

Nhìn mặt cô lúc này không biết có bao nhiêu phần đáng yêu dù lời nói không mấy thiện ý đa số đều châm chọc khích tướng anh nhưng anh lại chẳng hề tức giận ngược lại còn cảm thấy nó rất dễ nghe. Có phải anh mất trí rồi không? Tính cách bướng bỉnh này của cô dường như làm anh thay đổi rất nhiều dần cũng bị cô làm cho xoay vòng vòng vui vẻ chấp nhận nó.

Sau khi mua đồ xong anh chở cô về lại biệt thự không để cô về nhà mình còn cố ý căn dặn người làm không cho cô ra ngoài bất cứ cô ở lại đây rồi thân thiện đi xử lý công việc.

Trong căn nhà rộng lớn này hết nằm lẫn lóc trên phòng thì cũng tìm ra ngoài sân vườn chơi. Quả thực sân vườn ở đây rộng đến mức có thể đá banh luôn chứ! Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy nó rất nhàm chán mà cô lại không thích sự nhạt nhẽo âm đạm này nên liền nảy ra một ý

"Hà quản gia"

Tiếng gọi làm ông liền vui vẻ đi đến

"Có gì cần dặn không tiểu thư"

"Phiền ông một chút! Có thể mua giùm tôi ít hoa hồng được không? Nếu được thì lấy loại hoa hồng trắng và đỏ"

Nghe xong Hà quản gia cũng chẳng nói gì dù sao thiếu gia cũng đã căn dặn làm theo bất cứ yêu cầu gì của cô miễn là không để cô ra ngoài là được.

Gật đầu đồng ý sau đó ông sai người đi mua về rất nhiều hoa hồng theo đúng yêu cầu.

Diệp Từ Ái mặt đầy phấn khởi sau đó liền bắt tay vào công việc cứu rỗi cho mảnh sân này.

Không biết qua bao lâu đến khi trên trán lấm tấm mồ hôi sống lưng đau nhức cô mới hoàn thành xong. Nhìn thành quả của mình cô tạch lưỡi một cái. Đúng là nhìn đẹp hơn rất nhiều!

Con người lướt qua đồng hồ trên tay cũng đã gần đến lúc chuẩn bị Diệp Từ Ái tháo găng tay làm vườn ra sau đó vui vẻ đi vào trong nhà lên phòng tắm rửa.

Đúng lúc này chiếc xe của Bạch Từ Ngôn trở về, cánh cổng to lớn mở ra đón anh vào. Vừa đi vào khuôn viên nhà đã thấy một màu trắng đỏ bắt mắt ở phía xa xa chỗ sân vườn. Tầm mắt thoáng chút bất ngờ, khi bước xuống xe anh không do dự tiến đến chỗ sân kia thì phát hiện ra ở đây đã phủ đầy những bông hoa hồng đỏ trắng đan xen nhau tạo nên một hình ảnh đẹp đẽ trong mắt anh.

Đôi môi tà mị liền nhếch lên một đường, từ trước đến nay nơi này luôn bao phủ một màu âm đạm buồn tẻ mà anh lại chẳng có thời gian để ý đến giờ đây nó lại trở nên xinh đẹp lồng lộng như vậy thật khiến ai nhìn vào đều cảm thấy vui vẻ hơn.

Bạch Từ Ngôn nhìn quanh một lượt lần nữa sau đó mới lưu luyến bước vào nhà anh liền gọi Hà quản gia lại hỏi

"Sân vườn là do ông làm sao?"

"Không phải thiếu gia! Cái đó là do Diệp tiểu thư chính tay làm"

Từ Ái? Đáy mắt liền dấy lên một sự kinh ngạc. Cô ấy lại biết làm cả những việc này sao?

Thấy gương mặt lạnh lùng của anh Hà quản gia cũng ôn tồn giải thích sợ anh bùng phát tức giận.

"Chuyện là hồi sáng lúc thiếu gia rời đi Diệp tiểu thư lại chán nản không có việc giải khuây nên mới nảy ra ý trang trí lại sân vườn...tôi cũng không dám làm trái vì cậu dặn làm theo ý của cô ấy....bất đắc dĩ nó mới..."

Còn chưa nói xong Bạch Từ Ngôn đã lên tiếng giọng vẫn điềm tĩnh như không

"Ông làm tốt lắm! Không sao cả...Từ Ái đang ở đâu?"

"Diệp tiểu thư đang chuẩn bị ở trên lầu ạ"

Nghe xong Bạch Từ Ngôn liền tiến thẳng lên lầu lập tức. Cánh cửa phòng ngủ mở ra nhưng bên trong lại chẳng thấy bóng dáng cô đâu mọi thứ đều tĩnh lặng còn chưa kịp gọi cô thì trong nhà tản truyền ra tiếng nước chảy.

Bạch Từ Ngôn chậm rãi cởi bỏ áo vest trên người xuống quăng lên ghế sau đó nhẹ nhàng tiến đến nơi phát ra tiếng động. Anh không gõ cửa thân nhiên đẩy vào do cô không nghĩ rằng anh sẽ về sớm như vậy càng không hề phòng bị mà khóa cửa, về mặt đây sự xấu xa, bên môi còn không tự chủ nhếch lên đầy gian ác.

Diệp Từ Ái đang ngâm mình nhắm mắt thư giãn trong bồn tắm không biết chuyện gì đang xảy ra. Cả ngày nay cô cắm cúi làm vườn cả cơ thể cũng đau nhức không thời giờ đây lại được thoải mái tắm nước nóng, tâm trạng liền vô cùng sung sướng.

Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng tiến đến chỗ Diệp Từ Ái, làn da trắng ngọc ẩn hiện dưới lớp xà phòng tắm thơm ngát, xương quai xanh gợi cảm đầy quyến rũ đập vào mắt anh, dục vọng trong người bắt đầu trỗi dậy. Anh từ từ cởi chiếc áo sơ mi ra để lộ lớp da màu đồng mịn màng tiếp đó là chiếc quần tay đen, vật to lớn không biết đã dậy từ khi nào ẩn mình trong chiếc quần đùi trong.

Hai mắt cô vẫn nhắm chặt không hề biết một mối nguy hiểm sắp xâm chiếm cho đến khi tảng nước trong bồn dao động tràn ra ngoài tiếp đó là một lực lớn lập tức bao phủ lấy cô kéo cô lại thì mới hốt hoảng mở mắt.

"Á...aaa"

Bạch Tử Ngôn lấy tay che chắn miệng cô lại ngăn không cho cô la lên còn lưu manh khẽ cười nhìn cô nói

"Em yên lặng chút nào! Không người làm sẽ nghe thấy đấy"

"Đồ biến thái....sao anh vào được đây?" Diệp Tử Ái trừng mắt nhìn anh đầy phần nộ miệng ú ớ thốt ra tiếng mắng chửi.

Bạch Tử Ngôn không giận còn thuận thế kéo cô lại vào trong lòng bắt lấy hai tay cô ôm chặt. Chiếc lưng trắng mịn tròn mướt áp vào lồng ngực rắn rỏi của anh từng múi cơ trên người anh đều bị cô cảm nhận không sót thứ gì.

Giờ đây hai thân thể trần trụi ôm sát nhau không chút khe hở bất giác mặt cô nóng bừng lên đầy hoảng loạn. Trái lại anh vẫn bộ dạng phong tình đầy xấu xa hôn lên sau gáy cô không chút ngần ngại.

"Chắc chắc! Cô bé của tôi...em quên mất đây là nhà của tôi rồi sao? À còn nữa em không hề khóa cửa tôi vào được đây chẳng phải do em mời à?"

Hả?

Tên điên này đúng là không biết xấu hổ sao da mặt anh lại dày như vậy? Biết cô đang tắm ở đây lại không chút ý tứ tự tiện xông vào còn nói mấy lời không chút đứng đắn đàng hoàng.

Tim Diệp Tử Ái đập phồng lên xuống vì tức giận hận không thể bẻ nát xương anh ra, cổ găng vùng vẫy.

"Bỏ tôi ra...đồ lưu manh! Sắc lang"

Chắc chắc

Bạch Tử Ngôn không hề để tâm đến sự phản kháng của cô còn nhiệt tình nhân lúc cô mắng anh mà hung hăng cướp lấy môi cô. Nụ hôn bá đạo đầy ngang ngược làm Diệp Tử Ái trở tay không kịp chỉ đành bất lực dâng hết vị ngọt ngào trong khoang miệng cho anh.

Nụ hôn lúc sâu lúc nông lại nhẹ nhàng quấn lấy chiếc lưỡi của cô tùy ý tô vẽ. Tim Diệp Tử Ái dần mất nhịp cô lắc đầu giãy dụa né tránh nhưng càng như vậy anh càng tàn ác chiếm lấy cô hơn.

Nhanh chóng xoay người cô lại, vật to lớn dưới làn nước mát kia đã sớm ngóc đầu dậy mong muốn được khai phá. Diệp Tử Ái còn chưa hết hoàn hồn về thì bên dưới bỗng cảm nhận một lực ma sát.

Hai mắt cô mở to nhìn anh đầy cảm hận. Miệng nhỏ nhắn vẫn cứng rắn buông lời chửi bới.

"Anh đúng là đồ cầm thú! Chỉ biết lợi dụng người khác."

Haha

Một tràng cười đầy ma quỷ bật ra ở cổ họng, anh nhẹ nhàng đưa vật kia dừng tại nơi tư mật của cô thỏa sức trêu đùa, anh không vội chiếm lấy cô còn cố ý di chuyển tạo một luồng sóng mạnh mẽ trong người Diệp Tử Ái.

Hai cánh vai run rẩy, cơ thể cũng bắt đầu vận vẹo phản ứng lại! Sắc lang...cô thầm mắng một câu.

"Dừng lại đi...um"

Hai tay không an phận thỏa thích xoa nắn đôi gò bồng cao ngút tròn trịa. Cảm giác tê dại dần xâm chiếm lấy thân thể cô không chút kháng cự. Hai tay vô lực nắm chặt thành bồn tắm cầm chặt răng để không phải bật ra tiếng rên rỉ.

Nhìn bộ dạng cam chịu của cô anh càng muốn trêu chọc cô thêm môi mỏng nhẹ lướt qua xương quai xanh của cô hôn xuống đầy cuồng ngạo mỗi lần đi qua đầu đều để lại vết đỏ tím ái muội tựa như đánh dấu chủ quyền của bản thân.

Kìm nén dục vọng được một lát anh cũng khó khăn ôm lấy cô bùng phát bỏ mặc sự hoảng hốt của cô một lực đạo mạnh mẽ xâm chiếm khiến Diệp Tử Ái hét lên ngay khi đó miệng anh lại lấp đầy lấy môi cô chỉ để lại tiếng ú ớ trong cổ họng.

"Tử Ái...em thật mê người! Cơ thể của em khiến tôi phải phát điên không thể kìm chế được"

Răng cô cắn chặt môi dưới đến chảy máu cổ ngựa ra đằng sau hít một hơi lấy lại bình tĩnh. Căn bản là nó rất lớn lại đâm sâu vào nơi đó của cô như vậy dù không phải lần đầu nhưng vẫn thấy đau rát! Hai mắt nhắm chặt một cách vô vọng cô bật ra tiếng nỉ non trầm thấp.

"Đau! Anh dừng lại đi....xin anh"

"Gọi tên tôi" Bạch Tử Ngôn ngang tàn quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho thô bạo nói

Diệp Tử Ái thần trí giờ phân tán không thể không nghe theo khoái cảm xen lẫn tê dại xâm nhập toàn bộ đại não tiếng rên rỉ cũng từ đó mất không chế bật ra khuôn miệng nhỏ nhắn

"U...um...Ngôn"

"Từ Ái! Nói em là của tôi mau" tiếng hít thở khó khăn dồn dập của anh

Hơi thở nam tính bao vây lấy Diệp Từ Ái giờ đây đất trời đảo lộn tâm tư như một con sóng lớn đập nát con thuyền nhỏ trong cô. Mọi ý thức cuối cùng đều bị tàn bạo của anh cuốn đi hết.

"Tôi là của anh...um"

Cuối cùng cô lại bị anh sai khiến không sót lại chút gì. Anh bắt đầu luân động mạnh hơn, nước trong bồn cũng theo đó truyền ra không ít. Cảnh tượng ám muội sắc mùi hoan ái, tiếng thở gấp của người con gái hòa quyện vào mùi hương nam tính của người đàn ông tất cả bao vây lấy cả căn phòng. Giờ đây Diệp Từ Ái chỉ biết vô lực gục trên vai anh để cả cơ thể cô bao lấy anh như một chú mèo nhỏ.

Tại nhà chính

Chiếc xe dừng lại ở cổng ánh mắt Bạch Từ Ngôn thoáng nhìn vào trong đầy trầm ngâm hình như anh vẫn còn chần chừ gì đó còn cô ngay khi nhìn thấy nơi này đã không khỏi thốt lên tiếng kinh ngạc. Biệt thự riêng của Bạch Từ Ngôn đã xa hoa đẹp đẽ bao nhiêu thì nơi đây gấp bội phần, đây đất đai rộng hiên ngang giờ cô mới hiểu tại sao anh lại lái xe đi thẳng vào vì nơi này quá rộng nếu chỉ đi bộ thì có khi chân cô sẽ gãy mất.

Điều chỉnh lại tâm trạng hồi hộp của mình, cô hít một hơi thật sâu hai tay bắt giắc nắm chặt lại không hiểu sao cô cứ có cảm giác lo lắng không thôi!

Nhìn qua phía cô thấy bộ dạng đứng ngồi không yên này anh cũng từ tốn trấn an

"Đừng căng thẳng như vậy! Em nên tập làm quen đi"

Làm quen khi nhà anh! Chỉ là vô ý bị anh bắt phải đến đây chứ thật ra cô chẳng muốn đến còn phải đối diện với mẹ anh ta nữa chứ!

Dừng lại tại cửa chính hai bên là quần gia ra cung nghênh chào đón. Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô dắt cô vào trong. Bà Lục đã chuẩn bị từ sớm com canh trên bàn không thiếu thứ gì ngay khi nhìn thấy cậu con trai cùng cô gái bên cạnh liền hớn hờ chạy ra ngoài đầy vui sướng.

"Ấy da...con trai con về rồi sao! Đây chắc là bạn gái con chứ nhỉ"

Ách ách

Đây là mẹ anh sao? Trông không đến mức quá già còn tràn đầy sức sống, cả dáng người đều toát lên vẻ cao quý sang trọng. Chưa kể là gương mặt phúc hậu đang cười tươi nhìn cô, từ sự lo lắng cô chuyển sang tâm trạng kinh ngạc quan sát vẻ mặt có bao nhiêu chào đón kia bất giác cười theo nhưng vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

"Chào cô! Cháu là Diệp Từ Ái hôm nay mạng phép đến đây quả là không phải lắm mong cô bỏ qua cho"

Nhìn từ trên xuống dưới đầy đánh giá, Lục Thẩm Văn gật gù một cách thỏa mãn, cô bé này dáng người không tệ, gương mặt cũng rất xinh đẹp lại ăn nói nhẹ nhàng hiểu lễ nghĩa quả là thằng con này chọn vợ không tồi nha!

Bà Lục cười rạng rỡ dù tuổi không còn trẻ lắm nhưng lại mạng thần thái vô cùng thư thái không hề có cảm giác xa cách khó gần như anh. Diệp Từ Ái cũng thở phào một hơi ngay sau đó bàn tay đã bị Bà Lục nắm lấy trực tiếp dẫn vào trong.

Bạch Từ Ngôn ở bên cạnh còn chưa kịp nói gì đối với sự xuất hiện của người con trai này bà lại chẳng thèm để ý đến chỉ quan tâm một mình Diệp Từ Ái. Tuy vậy nhưng anh cũng không mấy ngạc nhiên tính tình mẹ anh lúc nào cũng vậy lại ham có con dâu không vui mừng ra mặt thì lại có chuyện lớn rồi!

Động tác vô cùng tự nhiên khiến Diệp Từ Ái có chút bất ngờ, cô bị kéo đến bàn ăn ngồi xuống. Bạch Từ Ngôn theo sau cũng ngồi bên cạnh cô, lúc này anh mới lên tiếng

"Mẹ à...không cần phải vui mừng đến vậy chứ?"

Bà Lục quay ngoắt sang nhìn anh trừng mắt, thay đổi hẳn thái độ lạnh nhạt nói

"Còn không phải tại con sao? Đến bây giờ mới dẫn con dâu mẹ về đây...có biết là mẹ đợi ngày này lâu lắm rồi không?"

Hơ hơ

Diệp Từ Ái không biết chuyện gì xảy ra gương mặt đầy vẻ khó hiểu. Con dâu? Có phải có sự hiểu lầm gì không? Cô còn chưa có chồng nữa mà?

"Nhưng ít ra cũng phải để cô ấy tự nhiên chút chứ!...mẹ lại chẳng thèm quan tâm đến con?"

Bạch Từ Ngôn bất mãn nhíu mày gấp một miếng thịt bỏ vào chén cho Diệp Từ Ái

"Quan tâm con làm gì? Suốt ngày chỉ biết công việc đến từng tuổi này rồi vợ con chưa có! Có biết là mấy bà bạn của mẹ đều có cháu ẵm hết rồi không?"

"Mẹ à"

"Nào nào...Từ Ái con mau ăn món này đi. Đây là do đích thân cô nấu đó thử xem có ngon không?" Bà Lục cẩn thận múc một chén cháo bào ngư cho cô không thềm để mắt đến thằng con trai này nữa.

Diệp Từ Ái vốn đang không biết nói gì lại bất ngờ được Lục Thẩm Vân từ tốn tiếp đãi, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực hai tay liền theo bản năng đỡ lấy chén cháo găt đầu lễ phép nói

"Dạ được ạ...cháu cảm ơn"

Đưa một muỗng lên thử, cô hoàn toàn bị bất ngờ mùi vị này là lần đầu tiên cô được nếm. Nó hoàn toàn tan ra trong miệng vị mặn ngọt hòa quyện đầy đủ. Hai mắt liền sáng rực tâm trạng liền thoải mái hơn đôi chút, vui vẻ nói

"Rất ngon! Tay nghề của cô quả thực rất giỏi ạ..."

"Vậy sao! Haha. Nếu cháu thích thì để hôm sau cô bảo Từ Ngôn đưa cháu qua đây chơi thường xuyên để cô nấu cho cháu ăn tiếp được không?"

Diệp Từ Ái liền không suy nghĩ gì găt đầu đồng ý "Dạ"

"Mau...ăn tiếp đi cho nóng"

Nhìn hai người cười nói vui vẻ, Bạch Từ Ngôn ngồi bên cạnh như bị cho ra rìa bất mãn nhìn cả hai.

"Nè...hai người có thể để ý đến con một chút được không? Con cũng muốn ăn cháo bào ngư"

Ách

Bạch Từ Ngôn đang làm nũng sao? Đáng vẻ bây giờ của anh rất giống một đứa con nít đang ghen tỵ đòi sự quan tâm. Nhưng mà như vậy cũng đáng cô thầm cười trộm hả dạ nhìn anh tiếp tục tiếp chuyện Lục Thẩm Vân

"Cháo rất ngon cô ạ"

"Nào...một chén nữa" Bà Lục thấy biểu hiện của cô như vậy trong lòng mừng rỡ khôn xiết liền múc thêm một giá to cho cô.

Tiếng thờ dài bất lực của người đàn ông kề bên, gương mặt giờ đây bị một màn trước mặt làm cho cứng đờ. Thế nào mà anh lại trở thành người thừa trong bữa ăn này vậy?

Không cam tâm đôi chân dài bên dưới bàn bắt đầu hành động, nhẹ nhàng lướt qua chân cô vuốt ve không ngừng.

Diệp Từ Ái đang ăn vui vẻ bỗng giật mình khựng lại xém nữa sặc cả cháo cô hưng hăng quay sang nhìn anh đầy hàm ý "Anh đang làm cái gì vậy"

Đáp lại ánh mắt của cô là vẻ mặt xấu xa ranh mãnh nhưng lại vờ như không có gì mũi giày dần di chuyển lên trên luồn vào trong váy cô từ từ.

"A..." Diệp Từ Ái không kìm được sự sùng sốt kêu lên một tiếng trừng mắt nhìn anh.

"Sao vậy Từ Ái?" Bà Lục thấy sắc mặt cô khó coi liền lo lắng hỏi.

"Dạ không...không có gì ạ tại cháo còn hơi nóng nên bị bỏng xịu thôi"

Bên dưới bàn ăn lúc này không biết có bao nhiêu phần ám muội mà phía trên lại có mẹ anh ở đây. Cái tên điên này lúc nào cũng gây phiền phức cho cô. Bộ anh không biết hoàn cảnh bây giờ sao? Tính trả đũa cô vì lơ anh à?

Bạch Từ Ngôn kể bên phần khích đến không nhịn được cười. Ai kêu cô lại cố tình cho anh ăn một quả bơ thì anh liền đáp trả lại gấp bội, gương mặt điển trai lạnh lùng cười như không nhìn cô nũng nịu

"Anh cũng muốn ăn cháo...hay là em đút anh ăn đi?"

Bùm!

Đầu cô như nổ tung! Anh đang nói cái gì vậy? Có người lớn trong nhà vẫn không bỏ thói ăn hiếp trêu ghẹo cô. Nụ cười giương gao trên gương mặt Diệp Từ Ái như đông cứng lại nhẹ giọng nói

"Anh thôi nào! Có người lớn ở đây làm vậy không phải lắm đúng không?" Cô như cơn mây nhìn anh

Mặt anh vẫn dày như trước lúc đầu không chịu

"Không! Em phải dứt cho anh ăn...mau nào! AAAA"

Sự liêm sỉ cuối cùng bị anh vứt bỏ há miệng ra chờ đợi một cách tự nhiên, bên dưới bàn càng ngày càng bạo dạng hơn, hết vuốt ve đến lần mò bên trong váy cô tay cũng không yên phận nắm lấy tay cô siết chặt.

Bà Lục ngồi đối diện thấy một màn như vậy có chút kinh người. Cái thằng con này lại còn biết giữ chừng giữ nết nhưng không sao dù gì làm như vậy sẽ tăng thêm tình cảm cho tụi nó. Nghĩ vậy bà Lục cũng vui vẻ tiếp lời

"Tứ Ái...con mau dứt cho Tứ Ngôn ăn đi! Yêu nhau thì mấy việc như thế này là bình thường thôi...không cần phải lo cho cô ở đây"

Nén lại cảm giác muốn tát anh cô hậm hực đầy tức giận nhìn anh, sao có thể vô sỉ đến mức này? Ngay cả mẹ anh cũng đồng tình ủng hộ đúng là mẹ con không sai! Cô lắc đầu bất lực bàn tay đang nắm bên dưới cũng không thể vùng ra chỉ nhấn nạt mức một muỗng cháo thật lớn cố gắng nặn ra một nụ cười thân thiện đưa vào miệng anh.

Được cô dứt tâm tình anh phấn chấn lên hẳn liền thỏa mãn nhìn cô đầy đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tưởng đâu chỉ cần dứt anh ăn xong sẽ được anh thả ra ai ngờ chân vẫn cứ quẩn lấy chân cô tay thì vẫn không ngừng vuốt ve bên dưới. Cả người Diệp Tứ Ái căng như sợi dây đàn không dám thả lỏng lơ như vô tình bị phát hiện há chẳng biết phải giấu mặt đi đâu sao?

"Tứ Ái nhìn con hình như còn rất trẻ vẫn còn đang đi học sao?" Bà Lục bất ngờ hỏi một câu

Diệp Tứ Ái giật mình một cái quay lại nhìn bà Lục cố gắng giữ nụ cười trên môi nhẹ giọng đáp

"Dạ cháu hiện vẫn còn đang đi học"

Bà Lục nghe xong có chút suy tư rồi tiếp tục nói

"Cháu học ngành gì?"

"Dạ ngành thiết kế trường XX"

Chẳng phải đây là trường do Tứ Ngôn đầu tư mấy năm nay sao? Cái thằng nhóc này lại thần không biết quỷ không hay lừa được cô sinh viên nhỏ nhắn xinh xắn này quả là bội phục.

Nghe mẹ mình cứ hỏi tới hỏi lui Bạch Tứ Ngôn cũng nhũn mày nói, nâng giọng phản bác.

"Mẹ làm gì mà như tra hỏi vậy? Cô ấy là ai quan trọng sao?"

Đã không nói thì thôi cứ mỗi lần Bạch Tứ Ngôn lên tiếng là khiến máu huyết trong người Lục Thẩm Vân sôi lên trừng mắt nhìn anh

"Mẹ chỉ đang muốn biết con dâu tương lai cũng mình thế nào thôi mà? Như vậy là sai sao...mà con đó nếu đã có ý như vậy rồi thì không mau chóng kết hôn rồi sinh con sớm đi"

Vừa nghe xong Diệp Tứ Ái đang uống nước cũng bị sặc liền ho khan vài tiếng. Bạch Tứ Ngôn thấy vậy cũng vỗ vỗ lưng cô cho dịu lại

"Sao? Kết hôn ă?"

Lục Thẩm Vân tuy không biết hai người quen biết như thế nào nhưng một khi đề Tứ Ngôn nhà bà chú ý đến thì chắc chắn không dễ dàng gì. Và lại vừa nhìn cô bà đã rất ưng ý nên liền ngỏ ý mở lời thúc giục.

"Phải đó Tứ Ái...tuy mới vừa gặp con thôi nhưng mà cô đã rất thích con nếu như hai đứa đã yêu nhau thật lòng cũng mau chóng tiến tới bước này"

Không phải chứ? Trời ạ cô tưởng đây chỉ là một buổi ăn cơm đơn giản ai ngờ nó lại trở thành một buổi ra mắt đúng nghĩa còn lên cả kế hoạch kết hôn! Nhìn sang người đàn ông cười tà mị kia tỏ ra như không có gì còn cố tính nháy mắt phong lưu với cô bộ dạng vô cùng khó coi.

"Cháu nghĩ là cô đang hiểu lầm..." Diệp Tứ Ái không thể nhịn nổi nữa liền toan muốn lên tiếng giải thích đúng lúc này lại bị cái người bên cạnh cướp lời.

"Tụi con đang sống chung với nhau rồi! Về việc kết hôn chỉ là hình thức thôi mẹ không cần phải lo lắng"

Lúc này mọi thứ dường như đi quá xa suy nghĩ của cô. Sống chung sao? Cô chỉ mới ngủ nhà anh có một đêm vậy mà giờ đây bị anh nói đến thành sống chung? Có phải hơi quá đáng rồi không.

Hàng mi cong vút khẽ run lên, môi nhỏ anh đào mím chặt biểu lộ sự không đồng tình. Bạch Từ Ngôn biết chắc chắn thế nào cô cũng sẽ phản bác lại nên đã cố tình đi trước một bước. Lần này khi về đến nhà sẽ bị cô bằm không chừa thứ gì nhưng dù như vậy cũng đáng! Mặt mày hớn hờ chẳng ngó ngang gì đến cô chỉ đắm đắm nhìn Bà Lục.

"Thế thì tốt quá...hai đứa phát triển nhanh đến mức này rồi sao. Haha"

"Được rồi mẹ...trời cũng đã khuya rồi Từ Ái chắc cũng đã mệt nên tụi con về trước nha" Bạch Từ Ngôn nhẹ đứng dậy ôm lấy thân thể Diệp Từ Ái dẫn ra ngoài.

Nếu tiếp tục ở lại không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa nên cách tốt nhất là mau chóng dẫn Diệp Từ Ái trốn khỏi nơi đây để mẹ anh không gây thêm chuyện thúc giục.

Lục Thảm Vân đang định nói gì đó lại bị Bạch Từ Ngôn xin cáo từ về mặt liền trở nên khó coi.

Diệp Từ Ái cũng mau chóng cúi đầu xin phép ra về. Còn không quên nở nụ cười như đóa hoa nở rộ với bà. Thấy vậy bà cũng không muốn ngăn cản gì thêm đành ngậm ngùi oán giận thằng con này.

Trước khi cả hai ra tới cửa còn nói lớn giọng theo.

"Nhớ thường xuyên dẫn Từ Ái qua đây chơi nha... Từ Ngôn"

Cánh tay sẵn chắc giờ lên chào tạm biệt mẹ mình. Ngồi trên xe một cách ưu nhã sau đó chuyển tay lái rời đi. Lúc này Diệp Từ Ái mới dám thở một hơi liền quay ngoắt sang nhìn người đàn ông bên cạnh giận dữ nói

"Bạch Từ Ngôn...anh giải thích xem chuyện này là như thế nào hả? Tại sao nói chỉ là về nhà ăn cơm lại biến thành buổi ra mắt thế này? Chưa hết, còn kết hôn? Anh tưởng rằng tôi là vợ chưa cưới của anh thật đấy chứ...Tóm lại chuyện nực cười nhất hôm nay là chuyện tôi và anh đang sống chung? Anh có biết mình đang nói gì không hả?"

Bị cô mắng một trận vào mặt nhưng Bạch Từ Ngôn vẫn lặng im để cô trút hết tức giận vào anh, đợi đến khi cô bình tĩnh lại thở hắt ra thì anh mới có thể lên tiếng giải thích.

"Em cũng đừng quá kích động như vậy...không phải mẹ của tôi rất thích em sao? Hơn nữa quả thực là chúng ta đang sống chung mà!"

"Đừng có mà mơ" Cô phản bác ngay lập tức.

Chiếc xe đột nhiên phanh gấp tấp vào một bên lề, ngay lúc này trên đoạn đường đã tối đen như mực chỉ lấp ló vài ánh đèn đường. Bóng đêm tà mị mang theo vẻ ảm đạm đến đáng sợ, Bạch Từ Ngôn dần dần người sang ghế phụ trực tiếp áp cô sát vào lưng ghế môi mỏng mềm mại lướt nhẹ trên gương mặt cô đầy ôn nhu

"Từ Ái, em chuyển sang sống với tôi đi"

Hả?

Tâm tình còn chưa hết hoảng loạn lại bị lời nói này làm dao động thêm, hàng mi cong vút run lên bần bật như cánh bướm xinh xắn, cô đang nghe nhầm sao?

"Anh nói cái gì?"

Bạch Từ Ngôn không vội nhắc lại chỉ nhẹ nhàng phong tình vuốt ve thân thể cô, tay không biết từ lúc nào đã luồn vào trong váy chiếm lấy nơi tư mật, âm điệu càng lúc trở nên khàn đặc khó khăn lên tiếng

"Tôi nói em hãy sống chung với tôi đi"

Lần này cô không thể phủ định lỗi tại mình nghe nhầm nữa rồi, đôi mắt sáng trong đêm tối mờ to, liền lúc này lại cảm giác dưới thân đang vô cùng hỗn loạn. Hai cánh tay nhỏ bé chặn trước cơ ngực rắn chắc của anh đẩy ra.

"Anh điên rồi, sống chung gì chứ? Tôi không cần"

Hơi thở nam tính xộc thẳng nên đại não của Diệp Từ Ái, cả cơ thể cô giờ đây bị bao vây lấy anh, chỉ một lực đạo nhẹ đã ôm lấy cô lật người lại để cô ngồi lên người anh một cách dễ dàng. Tiếp đó gương mặt anh tuần được ánh sáng từ bên ngoài hắt vào chiếu lên đó tạo nên một cảm giác ma mị đầy quyến rũ. Tim cô giờ đây như muốn nhảy ra ngoài hai tay còn bị anh kìm chặt thô bạo, quần lông lộn tóc đen dài óng mượt ở đầu ngón tay, trông bộ dạng cực kì phong tình.

"Từ Ái tôi thích em"

Anh đang tỏ tình với cô sao? Không thể nào!

Hai bên tai ong ong hết cả lên cô giờ đây bị một loạt kích thích từ tay anh dẫn dụ sớm đã bị rung động vô lực bám lên bờ vai rộng của anh mà giữ bản thân mình lại. Tuy vậy nhưng chiếc miệng lúc nào cũng cương quyết muốn chống đối

"Anh đừng có đùa giỡn với tôi như vậy! Chuyện tình cảm không phải thứ đem ra lợi dụng đâu anh hiểu không?"

Bàn tay to lớn nắm lấy sau gáy cô kéo lại bắt cô kề sát vào trán anh để tất cả mùi hương riêng của anh quấn lấy cô không rời. Hơi thở thơm ngát dịu nhẹ của cô đánh thức trái tim anh từng hồi, đây là lần đầu tiên anh nói lên suy nghĩ của mình cho một người phụ nữ lại càng không biết làm sao chỉ theo bản năng đàn ông hung hăng bắt lấy cô. Anh chưa hề nghĩ rằng sẽ có ý nghĩ treu đùa cô cả! Chuyện tình cảm này là do anh đắn đo suy nghĩ rất lâu mới có thể nói cho cô biết vậy mà cô lại xem nó như trò đùa.

"Tôi không đùa giỡn với em...Tôi biết trước giờ tôi đều bày bộ dạng bốn cột của mình để đối diện với em nhưng hiện tại ngay giờ phút này tôi đang rất nghiêm túc"

Lời cuối cùng anh cố gắng gằn giọng nhấn mạnh, Diệp Từ Ái nhìn sâu vào đôi mắt sắc bén như chim ưng kia liền nuốt một ngụm nước bọt, hôm nay trông anh quả thực rất nghiêm nghị còn không hề có ý cười. Tia lạnh lẽo dần dần át mọi thứ.

Trong đêm tối tĩnh mịch, trên con đường vắng thứ cô được chỉ là ánh trăng đang chiếu những tia ánh sáng bạc đẹp đẽ len lỏi vào trong xe, thân hình cao lớn ôm trọn lấy cơ thể bé nhỏ không hiểu sao không gian lại bắt đầu chìm vào khoảng không im lặng tựa như tất cả mọi thứ đều biến mất chỉ còn sót lại hai người mà thôi, hai gương mặt gần kề nhau trau dồi từng nhịp thở, trái tim cũng đã sớm thốn thức nhưng chẳng ai có thể mở lời lên tiếng trước. Tâm tư Diệp Từ Ái lại một lần nữa bị anh làm cho lay động hàng lông mi dày đen lấy chớp chớp liên tục tựa như đang lo lắng suy nghĩ điều gì. Bên môi lúc này mới khó khăn bật ra thành tiếng.

"Từ Ngôn...anh là đang nói thật sao?"

"Thật" Bạch Từ Ngôn không ngần ngại đáp lại.

Cơ thể mềm mại khẽ run lên một hồi sau đó cô ngượng muốn thoát. Thấy vậy anh càng siết chặt bên eo cô hơn giam cô vào trong phạm vi của riêng mình.

"Thả tôi ra..."

"Từ Ái trả lời tôi" Một tiếng ra lệnh đầy bá đạo vang lên

Thật sự là cô không nghĩ được gì vào lúc này, tâm tình vô cùng phức tạp cô càng không biết nên làm gì hay trả lời anh ra sao. Chỉ muốn mau chóng thoát khỏi anh để mình có thể bình tĩnh lại được chút ít.

"Tôi..." Đang định nói gì đó thì tiếng chuông điện thoại vang lên

Diệp Từ Ái lấy túi xách bên cạnh mở ra lấy thứ đang kêu in ỏi kia rồi trực tiếp bắt máy

"Alo"

"Từ Ái là anh Vu Dịch!" Một giọng đàn ông truyền đến đầy hóm hờ.

Khung cảnh giờ đây rất yên tĩnh nên không khó để anh nhận ra là cô đang nghe điện thoại của ai. Con người lập tức co lại mang một tia đáng sợ

Diệp Từ Ái thất thần nhận ra giọng nói đó, cơ thể đột nhiên căng cứng lại âm điệu có chút vội vàng

"Anh...có chuyện gì không?"

Bạch Từ Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt nguy hiểm không hiểu sao môi cong lên một đường nhẹ lướt qua cổ cô đặt một nụ hôn xuống. Hai mắt cô chợt mở to cố gắng ngăn lại cảm giác muốn mắng chửi vô lực đẩy anh ra.

"Từ Ái chúng ta gặp nhau được không! Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em "

Bên kia dường như không biết chuyện gì xảy ra lại thấy cô im lặng tưởng rằng cô đang suy nghĩ nên không vội thúc giục.

Tiếng thở hổn hển bắt đầu dồn dập tay anh đã luồn vào trong váy cô xoa nắn đủ kiểu đôi môi gọi tình thỏ thẻ qua vành tai cô đầy khiêu khích

"Em dám đồng ý?" Câu nói gọn lạnh cả sống lưng.

Diệp Từ Ái cắn chặt môi vùng vẫy tay liền bị chặt lại miệng để ngăn không để bên kia biết được cô đang trải qua những gì.

Con tức giận liền bùng phát cô gằn giọng che điện thoại lại sau đó nhìn anh

"Anh bị điên rồi à? Mau thả tôi ra đây...lỡ bị nghe thấy thì sao?"

"Em sợ hán nghe thấy sao? Hừm?" Bạch Tử Ngôn bá đạo đùa giỡn trên cơ thể cô bắt đầu anh trượt xuống nơi đây đã đang nháp nhô phập phồng kia mất lấy.

Cô thật sự muốn phát điên! Anh đúng là ma quỷ không phải người.

Nén lại con mê tình đang hoành hành trên người cô điều chỉnh lại giọng nói của mình ngang nhiên nhìn Bạch Tử Ngôn không khuất phục bộ dạng như một nữ chiến binh không sợ chết. Anh nói như thế nào thì là thế ấy sao? Tại sao cô lại phải nghe theo anh?

Tìm cô co rút lại đau đớn nói truyền qua bên kia "Được...chúng ta gặp nhau đi, địa điểm thời gian do anh chọn cứ nhắn cho tôi là được..."

Vừa dứt câu đôi môi nóng bỏng ngang ngược quần lấy môi cô nuốt trọn. Cô gái này thật sự không xem anh ra gì mà! Càng như vậy thì để anh xem cô sẽ chống lại được bao lâu.

Bị tấn công bất ngờ Diệp Tử Ái tròn tròn mắt hai tay vùng mạnh đánh vào ngực anh đầy mạnh mẽ.

"Um...um"

Bên kia nghe một loạt âm thanh kì lạ phút chốc khiến Vu Dịch lo lắng

"Tử Ái em có sao không?"

Còn chưa kịp trả lời thì đã bị cô cúp máy, Bạch Tử Ngôn như một con hổ dữ ngang nhiên cướp điện thoại cô ném ra đằng sau rồi mạnh mẽ chiếm lấy cô

Chiếc váy xộc xệch giờ đây càng không ngay ngắn để lộ hết cơ thể trắng mịn như ngọc ra trước mắt anh, yết hầu bất giác trượt lên xuống.

"Em dám không nghe lời tôi?"

"Sắc lang...tại sao phải nghe anh chứ? Anh có quyền gì cấm cản tôi gặp anh ấy"

Đến giờ mà cô vẫn quan tâm đề ý đến người đàn ông đó sao? Ánh mắt thâm thúy đến đáng sợ, con ngươi hằn lên tia máu thể hiện sự tức giận tột độ không thể khống chế, nắm lấy chiếc cằm nhỏ bắt cô nhìn thẳng vào anh lạnh lùng bật ra từng tiếng

"Em quên mất hiện tại bây giờ em đã là người phụ nữ của tôi rồi sao? Còn dám tư tưởng đến người đàn ông khác? Em tin rằng hán ta còn yêu em thật, tôi nói cho em biết bây giờ hán là người đã có hôn ước sắp tới còn kết hôn em nghĩ mình ngăn cản được sao?"

Từng lời một như một vết dao chí mạng vào tim cô, quả thực cô biết điều đó nhưng bây giờ cô không muốn nghĩ nhiều mục đích hiện tại bây giờ là rời khỏi anh, không gặp anh nữa

"Vậy thì đã sao? Tôi vẫn muốn tiếp tục với anh ấy đấy...anh cản được tôi?"

Sự nhẫn nại cuối cùng đều biến mất, Bạch Tử Ngôn không còn giữ được bình tĩnh, cô thật muốn cướp hôn sao? Nực cười! Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, tuyệt đối không.

"Em có biết là em đang khiến tôi tức giận không? Sao lại không ngoan ngoãn như vậy...chắc chắc kiểu này thì để tôi đích thân dạy dỗ lại em mới được!"

Nói rồi anh trực tiếp thô lỗ cời phẳng chiếc váy cô ra rồi xoay người để cô nằm dưới thân, ngón tay linh hoạt nhấn nút hạ ghế phụ xuống tạo thành một chiếc giường nhỏ êm ái. Diệp Tử Ái hoàn toàn đoán được bước tiếp theo anh ta sẽ làm gì, cô giả vờ lắc đầu

"Không...tôi không muốn"

"Suýt! Em nhỏ tiếng thôi không lại có người đi qua phát hiện chuyện chúng ta đang làm đó" Bạch Tử Ngôn liếm nhẹ đôi môi mòng ma quỷ nói một câu

Cơ thể dựng ngược, cô thờ dờn dập phản kháng, anh thật quá vô sỉ. Nhưng bây giờ cô không thể nào làm gì được chỉ cẩu vào da thịt anh đầy tuyệt vọng. Anh không có màn dạo đầu trước mà thô lỗ xâm chiếm cô. Cảm giác đau đớn truyền đến tê dại từng hồi.

"Cầm thứ"

Khác hẳn với những lần trước, lần này anh mạnh mẽ thô bạo hơn hẳn tựa như trút giận trừng phạt cô không hề có ý nhẹ nhàng quan tâm đến cảm giác của đối phương. Tia sáng lấp lánh len lỏi vào sâu bên trong xe, cơ thể mỏng manh vô lực nắm lấy thành ghế đến nỗi cả gân xanh. Từng đợt công kích như đã thủ đánh tan hết thấy lí trí tự chủ, giọt nước mắt cố gắng áp chế cũng khẽ rơi bên khóe mắt đau lòng chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gặp gỡ bí mật

Sau lần ở nhà chính, Bạch Tử Ngôn không để cô về nhà ngang nhiên bắt cô ở trong biệt thự riêng trên núi của anh. Còn dặn bảo vệ trước cổng không để cô ra ngoài giống như là bị giam lỏng! Chính xác là cô bị anh ép buộc ở đây.

Dáng người thanh mảnh hung hăng tiến đến chỗ phòng khách không chút do dự bộ dạng cực kì bất mãn.

"Bạch Tử Ngôn tôi muốn về nhà"

"Không được"

"Tôi muốn ra ngoài"

"Không được"

"Tôi muốn đến trường"

"Tài xế đưa em đi"

"Anh..."

Tiếng hét chói tai khiến da đầu Bạch Tử Ngôn căng cứng, trên tay đang cầm ly cà phê cũng đánh bùng xuống nhìn người con gái đối diện.

"Em làm loạn đủ chưa?"

Diệp Tử Ái không hề có ý định dừng lại còn cổ tình lớn giọng hơn

"Chưa đủ! Nếu anh cứ tiếp tục bắt tôi ở lại đây tôi sẽ làm phiền anh đến chết luôn"

Tầm mắt mất hết kiên nhẫn lắc đầu cười khò, nhếch miệng cười đầy ẩn ý sau đó kéo tay cô lại để thân hình anh ôm trọn lấy.

"Nếu tôi nói không được. Vậy em tính làm phiền tôi như thế nào? Hừm?"

Mắt mở to trừng lớn nhìn anh vẻ mặt không hề dễ coi chút nào, hai tay đánh mạnh vào cơ ngực anh quát lớn

"Đồ biến thái, mau buông tôi ra. Anh có biết giam giữ người khác là trái pháp luật không hả?"

Vậy sao?

Bạch Tử Ngôn làm bộ suy nghĩ sau đó hôn lên môi cô một cái đầy cung chiều

"Vậy em mau bắt tôi đi?"

"Áaaaa" Cô thật sự không thể nhịn nổi nữa rồi.

Anh ta quả đúng là mặt dày không sai, một chút liêm sỉ cũng không hề có.

"Suyt! Em la hét cái gì? Tôi cũng không nỡ ép em buồn chán ở trong nhà thôi vậy...em muốn đến trường thì tôi đưa em đi nhưng sau đó phải lập tức trở về nhà được không?"

Bây giờ có cố gắng thương lượng hay đầu khẩu với anh cũng không có ích lợi gì có khi chọc cho anh tức giận cô lại bị noi ngày làm cho ngộp chết mất. Sắc mặt thay đổi không còn vẻ khó chịu khi nãy, dù không cam tâm nhưng vẫn cố tỏ ra chấp nhận gật đầu đồng ý.

Bạch Tử Ngôn thật là rất rảnh rồi anh nhất định phải đưa cô đến trường tận nơi thấy tận mắt cô bước vào trong cánh cổng của trường mới yên tâm rồi đi. Lúc này được ra bên ngoài cô lập tức cảm nhận bầu không khí trong lành mát mẻ, đang chuyên tâm lấy lại tinh thần thì vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau ngay sau đó là một tràn tiếng la lớn

"Diệp Tử Ái, cậu hay lắm! Dám lừa tớ à. Đêm hôm trước cậu đã bỏ đi đâu còn không thèm về nhà, cơm canh tớ nấu đều đợi đến nguội lạnh đã vậy còn có ý gọi Lôi Vũ đến nói là giúp đỡ...à không là đến phá đám chứ! Có biết là tớ tức đến mức nào không hả?"

Nhà Tịnh cố gắng nén lại cơn giận dữ nhớ lại hôm đó, đang chăm chú nấu ăn thì cửa lại vang lên tiếng chuông, cô thầm nghĩ chắc là người mà Tử Ái nói đến nên không hề chần chừ liền mở cửa. Nhưng đập ngay vào mắt cô là vẻ mặt hờ hững của cậu ta Lôi Vũ!

"Hi Nhà Tịnh! Tôi đến giúp cậu đây"

Gương mặt đang nở ý cười liền dập tắt cố gắng trấn tĩnh bản thân xâu chuỗi lại mọi chuyện. Lúc này cô mới nhận ra ý đồ xấu xa của Diệp Tử Ái hận không thể đứng trước mặt cô mắng chửi.

Lôi Vũ cả buổi lại chẳng hề động tay đến bất cứ gì còn ngang nhiên nằm dài trên ghế sofa xem tivi xong chán nản hết việc làm chui vào bếp chọc phá cô. Tâm tình đang cố gắng kìm nén nay lại bị chọc đến bộc phát nên liền định quay sang đánh cậu ta một cái ngay lúc đó cô càn không để ý rằng Lôi Vũ ở sau lưng đã đứng sát lại cô, gương mặt nhỏ đập vào ngực anh thoáng chút đau sau đó là hai mắt chạm nhau mang đầy sự kinh ngạc.

Tim cô đập mạnh liền hồi không thể nào khống chế, trên tay đang cầm muỗng cũng không vững mà rớt xuống đất kêu lên một tiếng chói tai.

Lôi Vũ vội đỡ lấy eo cô nhìn thâm thúi, bên môi nở một nụ cười đầy tà mị

"Sao cậu lại bất cẩn như vậy?"

"Ai bất cẩn chứ? Cậu mau tránh ra chỗ khác đi đừng làm phiền tôi nữa."

Nhã Tịnh then quá hóa giận đẩy cậu ta ra tiếp tục nấu ăn.

Nghĩ lại khi ấy cô thật sự rất xấu hổ, vậy mà Diệp Tử Ái lại chẳng biết gì còn thành thoi đứng đây đón nắng sớm!

Cô ngơ ngác nhìn về mặt đầy hăm hực của Nhã Tịnh, tay xoa xoa lấy chỗ vai bị đánh

"Cậu bình tĩnh lại nào! Có gì từ từ nói tớ lại không có ý đi...ngoan đừng giận nữa nha Tiểu Tịnh"

Nhã Tịnh cũng muốn giận cô lắm nhưng khi nhìn về mặt non nớt ngây thơ kia cùng đôi mắt trong sáng ấy, cô lại không đành lòng chỉ dậm chân mấy cái để trút giận

"Đáng ghét...không có lần sau nữa đâu nhé!"

"Haha...tớ biết rồi mà, yêu cậu quá đi"

Diệp Tử Ái liền ôm chầm lấy Nhã Tịnh không buông tựa như một đứa trẻ mới được người lớn tha tội.

"À mà tại sao hôm đó cậu không về nhà vậy?"

Bị bất ngờ hỏi một câu, đại não cô lại truyền về kí ức hôm đó, cơ thể bất giác rung mình một cái vội lắc đầu

"Tớ qua nhà bạn ngủ tạm vì hôm đó xử lí công việc có chút trễ đi đường lại nguy hiểm nên đành ở nhờ một đêm thôi"

Nghe giải thích có vẻ hợp lí Nhã Tịnh cũng không hỏi thêm gì nhiều, tuy có chút nghi ngờ nhưng lại nhún vai cho qua

"Thôi thôi mau vào lớp không trễ giờ đó" Không để Nhã Tịnh có cơ hội tra khảo liền cố ý khoác vai cô thúc giục vào lớp.

Thoáng chốc đã đến giữa trưa thời gian hôm nay không hiểu sao lại trôi nhanh như vậy, đáy lòng Diệp Tử Ái càng thêm sâu nảo nghĩ tới việc sẽ về lại căn biệt thự lạnh lẽo đó là cô rợn cả người, lắc đầu lia lịa

Nhã Tịnh ngồi bên cạnh đang ăn phần cơm của mình cũng bị cô làm cho ngạc nhiên, sắc mặt khó coi nhìn cô hỏi

"Cậu bị làm sao vậy Tử Ái?"

"Hả? Không có gì" Diệp Tử Ái như người mất hồn mới ý thức lại câu hỏi vừa rồi vội đáp

"Nhìn cậu cứ kì lạ thế nào ấy? Không lẽ Vu Dịch lại làm phiền cậu sao?"

Nhắc đến Vu Dịch tim cô liền mất một nhịp, nhớ đến chuyện quan trọng anh muốn nói với cô lại không biết là chuyện gì! Có liên quan đến cô không?

Chiếc điện thoại ở bên cạnh kêu lên một tiếng in ỏi ngắt ngang dòng suy nghĩ, nhìn lướt qua màn hình Diệp Tử Ái ngạc nhiên muốn sắc cả cơm, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới quả không sai. Hít một hơi thật sâu cô lấy lại bình tĩnh nhắc máy

"Tôi nghe"

"Anh đang ở trước cổng trường em...chúng ta nói chuyện lát được không?" Vu Dịch nói

Im lặng vài giây, dù sao cô cũng hứa với anh là đồng ý gặp mặt rồi có muốn chối cũng không được.

"Được tôi ra ngoài ngay" Đưa lại phần cơm cho Nhã Tịnh sau đó cô nhanh chóng chạy ra ngoài cổng trường.

Đứng trước mặt cô giờ đây là thân hình cao lớn của Vu Dịch đang dựa người vào xe bộ dạng cực kì phóng khoáng, nhẹ từng bước chân đi đến chỗ anh. Vừa nhìn thấy bóng dáng của cô Vu Dịch liền vui mừng nở nụ cười rạng rỡ

"Từ Ái, em đến rồi sao?"

"Có chuyện gì anh mau nói đi tôi còn phải lên lớp" Diệp Từ Ái không chút để tâm đến dáng vẻ của anh chỉ lạnh nhạt nói

Vu Dịch không vội trả lời nhàn nhả kéo cô vào trong xe "Trước hết chúng ta đến nơi này đi..."

Còn chưa kịp phản kháng đã bị anh một nước lái xe đi, trên cả đoạn đường tìm cô đạp mạnh không ngừng, gương mặt vẫn vô cảm nhìn ra ngoài. Thi thoảng anh lại liếc mắt sang nhìn cô lại thấy bộ dạng hững hờ này, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng không thể làm được gì chỉ mau chóng đưa cô đi tới nơi thật nhanh.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại tại một khu vui chơi, hai mắt Diệp Từ Ái mở to liền nhận ra chỗ này

"Đây...đây là?"

"Phải đây chỗ hẹn hò đầu tiên của chúng ta! Em còn nhớ không?"

Cổ họng cô như bị nghẹn không thốt ra được lời nào, anh tại sao lại mang cô đến đây? Nơi này hai năm trước là một đoạn kí ức không thể nào quên được đối với cô, cảm giác đau đớn bỗng nhiên truyền đến tim.

"Từ Ái...chúng ta hãy thử trở về quá khứ một lần nữa được không? Để anh và em lại ở bên nhau như trước!" Đáy mắt Vu Dịch hiện lên một tia dao động nhìn Diệp Từ Ái

Khỏe mắt cô giờ này có chút cay cay, không hiểu sao lại thấy một tầng sương mỏng. Nhớ lại chuyện trước kia cô và anh đã có bao nhiêu kỉ niệm vui cùng nhau ở đây, lúc đó anh có bao nhiêu cung chiêu yêu thương cô. Vậy tại sao đến hiện tại mọi thứ lại thay đổi nhanh đến vậy?

Vu Dịch lặng im nhìn cô quan sát bàn tay to không còn kiên nhẫn nắm lấy tay cô trực tiếp kéo vào trong. Khung cảnh vẫn giống như trước, mọi thứ chẳng thay đổi là mấy. Diệp Từ Ái chậm rãi ngắm nhìn xung quanh, tiếng ồn ào đông đúc của mọi người hòa cùng tiếng la hét chói tai trên những trò chơi nguy hiểm tạo nên một cảm giác cực kì hưng phấn.

Tâm tình cô như bị một cái gì đó làm cho lay động, mặt nước lặng gợn đây bắt đầu gợn sóng, nhìn phía xa xa là chỗ chơi vòng quay thần tốc. Hai mắt liền sáng rực như một đóa con nít lời Vu Dịch đi đến.

"Tôi muốn chơi trò này"

Nhìn bộ dạng đầy phấn khích của cô, gương mặt anh giãn ra được phần nào cũng vui vẻ mua vé cùng cô ngồi lên ghế treo lơ lửng.

Cỗ máy to lớn bắt đầu di chuyển kéo theo đó là một lực đẩy lớn, những chiếc ghế treo bao xung quanh li tâm tạo thành một vòng tròn cực đẹp mắt, Diệp Từ Ái như hòa mình vào giữa không trung rất lâu rồi cô chưa bao giờ được thoải mái như vậy! Không cần nghĩ đến những chuyện trong quá khứ càng không cần quan tâm đến hiện tại chỉ vui vẻ thả mình giữa đất trời. Tốc độ xoay bắt đầu nhanh dần, tim cô cũng theo đó nhảy ra khỏi lồng ngực khoái cảm lan tỏa hết cơ thể cô trút hết mọi sự kìm nén bấy lâu nay tận lực hết lớn vào khoảng không! Vu dịch ở bên cạnh cũng bắt gặp mỉm cười, chắc cô đã chịu rất nhiều tổn thương vì anh rồi nên bây giờ anh nên khiến cô quên đi tất cả.

Tiếng la hét mang nhiều sự tức giận, nỗi đau theo đó tan biến vào không khí. Bàn tay Vu Dịch đan xen với bàn tay nhỏ nhắn của cô. Giờ đây mọi thứ như trở về hai năm trước, cả anh và cô như hai đứa trẻ ham chơi quên đi thân phận hiện tại, quên vị trí của bản thân mình tất cả chỉ còn lại tình yêu, sự đồng điệu.

Sau một hồi la hét nhiệt tình, cỗ họng Diệp Từ Ái liền cảm thấy khô rát. Quay đi quay lại thì chẳng thấy Vu Dịch đâu! Mới khi này vừa bước xuống ghế treo còn thấy anh đi bên cạnh vậy mà giờ biến đi đâu mất. Còn đang điều chỉnh lại cỗ họng của mình thì ánh mắt cô chợt dừng lại ở phía xa kia, một thân áo sơ mi đen trên tay đang cầm một ly nước hình như là vừa mới mua được đang hiện ngang đầy quyến rũ tiến tới chỗ cô. Cả người đột nhiên bị anh làm cho đứng hình không di chuyển được mắt thì cố định vào người đàn ông trước mặt đến thờ cô cũng nhất thời quên mất

"Anh mới mua cho em ly nước nè! Chắc là em cảm thấy khát lắm đúng không? La hét cả buổi..." Vu Dịch vừa nói vừa đưa ly nước trước mặt cô ý bảo cô cầm lấy

Diệp Từ Ái lúc này mới hoàn hồn lại được không hiểu sao khi này lại bị anh làm cho ngẩn người, tim thì như vừa đánh mất một nhịp, hai má thoáng ửng đỏ ấp úng nói

"Ừ...cảm ơn anh"

Vu Dịch nhìn cô ánh mắt vô cùng dịu dàng còn có phần ôn nhu khiến cô càng thêm ngượng ngùng không thể nào nhìn vào mắt anh được. Đã vậy anh lại không hề để ý đến biểu hiện trên mặt cô chỉ quan tâm lo lắng hỏi

"Có mệt không? Hay là chúng ta nghỉ một chút"

"Không cần! Tôi không mệt"

Uống một ngụm nước mát, cô như cá mắc cạn tìm được nguồn nước sống rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Tiếp tục cuộc vui của mình, dù sao mấy ngày nay

cô toàn bị tên Bạch Tử Ngôn kia ép ở trong biệt thự cả ngày, hiếm lắm mới được ra ngoài còn đến khu vui chơi, nếu đã lỡ đến đây rồi thì thôi chơi hết mình cũng như giải tỏa nỗi bức bối bấy lâu nay. Không nhanh không chậm cô lại chủ động kéo tay Vu Dịch đến một địa điểm khác y hệt như một đứa con nít mà anh thì lại để yên cho cô dẫn đi miệng còn không tự chủ nở nụ cười nhìn cô đầy phong tình.

Không biết qua bao lâu chỉ khi mặt trời dần lặn xuống hiện lên một tầng mây mỏng ở đó, Diệp Tử Ái cả ngày chơi hết trò này đến trò khác đến khi mệt là người mới đứng ở trên một tầng sân cao thờ dốc, Vu Dịch đi bên cạnh tay cầm đu thú nào là kem, nước uống còn có cả bờm cài tóc cho cô! Ai nhìn vào cũng đều thấy rõ sự quan tâm của anh dành cho người con gái bên cạnh.

Tâm mắt cô lúc này vô tình nhìn ra khoảng trời xa kia...khung cảnh chiều tà hiện lên một cách đầy ma mị, tia sáng của ánh mặt trời chiếu sau bóng mây ửng hồng tạo nên một không gian ảo diệu đến lạ thường, chưa kể là cô đang đến ở trên cao nên nhìn ngắm hết thấy mọi thứ xung quanh. Một luồng gió mát thổi nhẹ qua mái tóc dài thơm ngát, gương mặt xinh đẹp như đóa hoa hồng ẩn hiện trong màn trời đầy thơ mộng. Hai mắt cô nhắm chặt lại cảm nhận từng nhịp thở của bản thân để cho cơn gió kia thổi bay đi tất cả nỗi lo lắng, bất an của cô. Vu Dịch dường như bị đóng băng, ánh mắt cô định vào người con gái bên cạnh, giờ đây trông cô chẳng khác gì một nữ thần xinh đẹp đầy quyền rũ trong mắt anh.

Bản thân tự giác bỏ những thứ đang cầm trên tay xuống qua một bên sau đó chậm rãi đứng ở phía sau cô vòng tay ôm chặt. Cái ôm bất ngờ đầy kinh ngạc khiến Diệp Tử Ái lập tức mờ to mắt

"Anh làm gì vậy? Thả ra"

"Từ Ái...em hãy để anh ôm một chút thôi được không? Anh thật sự rất nhớ em" Vu Dịch cúi đầu hít lấy hương thơm từ tóc cô đầy lưu luyến, cánh tay cứng rắn siết chặt ngăn không cho cô chạy thoát.

Diệp Tử Ái tâm tư hoang loạn muốn thoát ra lại không thể nào làm được, nghe anh nói xong tự tận sâu đáy lòng cô chợt dấy lên một cơn đau đớn, tim như bị ai đó bóp chặt lại, cô có thể cảm nhận được sự ấm áp từ anh giống như hai trước anh cũng đã từng thủ thi ân nhu với cô như vậy. Từng đoạn kí ức ngất quảng truyền về làm cho đôi môi cô khẽ run rẩy mím chặt lại. Cho dù bây giờ có hồi tưởng lại hay cố gắng làm những việc này thì sự thật vẫn không thể nào thay đổi được. Cô và anh giờ đây là hai thế giới khác nhau anh đã có hôn ước với người khác cô cũng không muốn bắt ép bản thân mình thêm đây và chịu đựng nỗi đau này nữa. Giờ đây cô chỉ muốn hỏi anh một câu thôi!

"Vu Dịch, tại sao khi đó anh lại bỏ rơi tôi?"

Nhịp thở liền ngưng lại giây lát, cô có thể cảm nhận phía sau lưng mình là một sự lạnh lẽo. Vu Dịch khó khăn bật ra thành tiếng

"Lúc trước anh bỏ lại em ở đây là vì khi đó Vu Thị đang gặp nguy cơ phá sản mà ba mẹ anh lại bắt ép anh đính hôn với Khiết Tần Lam mục đích là nhờ nhà họ Khiết vực dậy tình thế nguy cấp. Anh lại chẳng thể nào đấu tranh cho tình cảm của chúng ta, dù có phản kháng bao nhiêu đều trở nên vô dụng. Vào thời điểm đó anh bắt buộc lựa chọn giữa Vu Thị và em! Dù anh đã cố gắng làm tất cả để bảo vệ em nhưng cũng không thể nào trơ mắt nhìn gia sản tâm huyết của nhà anh sụp đổ! Rốt cuộc anh đành phải chấp nhận trước mắt là đính hôn với khiết Tần Lam cùng cô ta sang Mỹ sau đó mới tìm cách quay về đây tìm em"

Từng lời nói của anh khiến nước mắt cô dần mất kiểm soát khẽ rơi xuống hai bên má, chuyện năm đó cô thực sự không biết sự tình như thế nào! Trước ngày anh nói chia tay với cô, mẹ của anh còn đến tận nhà tìm cô đưa chỉ phiếu, lúc đó cô còn tin tưởng anh khinh bỉ không nhận lấy nó để lại chút tôn nghiêm cho bản thân mình dù có bị mẹ anh sỉ nhục đến đâu cô cũng cam chịu chỉ cần anh còn yêu cô mọi thứ cô đều không để tâm đến, vậy mà ngày hôm sau anh lại nói chia tay với cô, cả thế giới lúc đó dường như sụp đổ trước mắt không sót lại chút gì. Ý niệm trong đầu cô khi ấy chỉ có hận anh, rất rất hận anh...Tại sao lại cho cô hi vọng rồi tàn nhẫn cướp lấy nó đi như vậy, cô không cam tâm!

Để bây giờ đây, ngay tại nơi này mặt trời buông xuống màn đêm cũng bắt đầu bao vây, mọi ánh đèn điện sáng lấp lánh trong khu vui chơi hát lên trên gương mặt trắng bệch của cô, tuy rất muốn kìm nén lại cảm xúc của mình nhưng thật sự là cô không làm được, tiếng khóc bật ra ở cổ họng, cô nức nở khóc lớn hai hàng lông mi cong vút nhắm chặt lại

"Tại sao anh lại không nói cho em biết? Có biết là em hận anh như thế nào không?"

Vu Dịch thấy cô khóc như vậy trong lòng như bị ai đó xé làm đôi, tim bắt gặp nhói lên một hồi đau đớn, anh xoay người cô lại ôm chặt cô vào lòng thủ thi

"Anh xin lỗi em...Từ Ái, là tại anh ích kỉ không nghĩ đến cảm nhận của em. Hãy tha thứ cho anh có được không? Chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi, đến một nơi chỉ anh và em sống hạnh phúc ở bên nhau. Bây giờ anh không cần gì cả chỉ cần một mình em thôi Từ Ái"

Từng giọt nước mắt rơi xuống mang bao nỗi uất ức của cô, Diệp Tử Ái vội lau đi nghĩ đến Khiết Tần Lam cổ họng cô chợt nghẹn lại cô không thể ích kỉ thêm được nữa Vu Dịch giờ đây không còn là của cô mà cô cũng không xứng với anh nữa! Một mình cô chịu tổn thương đủ rồi không thể kéo theo bất kì ai chịu tổn thương thêm

"Không! Vu Dịch đã quá trễ rồi, chúng ta không thể quay về lại như lúc đầu nữa rồi

" Diệp Tử Ái hoang loạn lùi về phía sau nói

"Từ Ái..." anh liền toan tiến đến chỗ cô lại bị cô đẩy ra

"Đừng lại gần em...Chuyện quá khứ hãy cứ để nó trôi vào dĩ vãng đi, em và anh giờ đây không thể quay đầu lại được nữa. Anh đã có hôn ước với cô ấy thì hãy làm tròn trách nhiệm với cô ấy đi." Nói rồi Diệp Tử Ái nhanh chóng chạy đi mất, cô không thể đứng ở đây thêm nữa nếu không cô sẽ không thể

ngăn nổi bản thân mình mà ôm lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trùng phạt lúc nửa đêm (H+)

Trở về căn biệt thự lạnh lẽo, Diệp Tử Ái như người mất hồn không còn sức sống, đi từng bước chân nặng nhọc vào trong nhà. Lúc này Bạch Tử Ngôn đang ngồi yên vị trên ghế sofa cả người anh toát lên một sát khí đầy nguy hiểm, gương mặt như tảng băng ngàn năm không chút biểu cảm, trong con mắt sâu hun hút là một nỗi tức giận đang kìm nén.

Vừa nhìn thấy cô trở về anh như mất khống chế chạy đến nắm lấy hai bả vai cô hung hăng nói

"Em đã đi đâu? Tại sao lại không nghe lời tôi?"

Nhớ lại cảnh hồi chiều anh đến đón cô ở trường lại không thấy cô đâu hỏi bạn học Nhã Tịnh thì cô ấy bảo cô đã ra ngoài từ giờ ăn trưa rồi, tâm tình anh lập tức trùng xuống một nỗi bất an lo lắng lại dấy lên trong lòng liền nhanh chóng lái xe đi tìm cô nhưng cho dù tìm cỡ nào vẫn không thấy bóng dáng cô đâu. Sự bức bối làm anh không thể nào tập trung cho việc gì liền sai Cần Phong đi điều tra xem rằng cô đang ở đâu và ở cùng ai! Rốt cuộc tin tức anh nhận được lại là Vu Dịch...cô và hắn đã ở bên cạnh nhau suốt một ngày trong khu vui chơi.

Cho đến tận bây giờ cô mới chịu đi về lại còn thần sắc trắng bệch không chút biểu hiện gì cứ như một người khác. Hai mắt lại có chút sưng đỏ hình như là mới vừa khóc xong. Con phần nộ không thể áp chế anh lạnh lùng lớn tiếng

"Mau trả lời tôi!"

"Anh thôi ngay đi! Tôi đi đâu là quyền tự do của tôi anh có quyền gì cấm cản?" Diệp Tử bị anh làm cho phát điên không do dự đáp lại

Hai bàn tay đang nắm lấy vai cô siết chặt, lực đạo mạnh đến nỗi cô tưởng chừng như xương mình sắp vỡ vụn ra đau đến khóc không thành tiếng.

"Em tưởng rằng tôi không biết em đang giấu tôi chuyện gì sao? Vu Dịch! Có phải hôm nay em đã lên sau lưng tôi ở cùng một chỗ với hắn không?"

Trong đôi mắt trong trẻo ánh lên tia ngạc nhiên, anh lại biết chuyện cô và Vu Dịch?

Bạch Tử Ngôn không khó nhận ra sự thay đổi của cô, gương mặt lạnh đến mức không thể nào lạnh hơn. Cả người anh giờ đây ngập tràn sát khí như muốn giết người lập tức. Hai chân Diệp Tử Ái run rẩy muốn lùi về sau mấy bước nhưng vai lại bị anh nắm chặt không buông. Cơ thể vùng vẫy cố gắng né tránh.

"Anh nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu...mau buông tôi ra! Đau!"

Đến tận giờ phút này cô vẫn lừa dối anh sao? Từ trước đến nay chưa một ai dám qua mặt Bạch Tử Ngôn anh vậy mà cô lại dám cả gan sau lưng anh lên lút với tình cũ? Cô xem anh là cái gì trong trái tim cô.

Ngọn lửa cháy bùng hực như muốn thiêu sống Diệp Tử Ái, anh dùng dùng nắm chặt cổ tay cô kéo đi một mạch.

"Anh tính làm gì? Mau thả tôi ra!" Diệp Tử Ái như cảm nhận được sự nguy hiểm sắp tới liền ra sức chống cự

Không hiểu vì sao giờ đây Bạch Tử Ngôn lại như một con sói hoang hung ác đang nổi điên bộc phát thú tính của mình, con người cũng hằn lên từng tia máu đầy đáng sợ.

"Em dám lừa dối tôi sao?"

Lôi cô đi một cách đau đớn, Hà quân gia nghe tiếng ồn ào liền đi ra xem thử lại thấy thiếu gia hung hăng kéo Diệp tiểu thư vào trong phòng ngủ, cả khuôn mặt ông hiện lên một sự kinh ngạc không tưởng tượng đến sợ hãi tới mức run tay chân liền đi đến toan ngăn cản lại.

"Thiếu gia...cậu đang làm Diệp tiểu thư đau đó, có gì từ từ giải quyết!"

"Câm miệng cho tôi...mau cút xuống!" Bạch Tử Ngôn gào lên

Chưa bao giờ ông thấy thiếu gia tức giận như vậy, mặc dù rất muốn giải vây cho Diệp Tử Ái nhưng lực bất tòng tâm đành trơ mắt nhìn cậu kéo cô đi.

Đẩy cô vào phòng ngủ sau đó đóng sầm cửa lại, tiếng động lớn vang dội khắp nhà làm tim cô như xém chút nữa ngừng đập, đôi mắt mở to đầy sợ hãi nhìn anh, âm thanh giờ đây cũng run rẩy theo

"Anh...anh đừng qua đây" Đôi chân đứng không vững theo bản năng lùi về phía sau.

Bạch Tử Ngôn tựa như một kẻ máu lạnh nhìn cô không chút biểu cảm, còn cố ý cười đầy châm chọc

"Sao? Em sợ tôi vậy à? Còn hấn em lại bày vẻ mặt vui vẻ ra chào đón sao?"

Đầu Diệp Từ Ái vang lên hồi chuông báo động khẩn cấp đầy bất an nhìn người đàn ông phía trước, anh cứ như một tên ma quỷ đang dần tiến đến chỗ cô.

Hàng mi cong vuốt chớp chớp liên tục, anh lại nói cô như vậy? Việc này thì có liên quan gì? Ngón tay thon dài cũng vô thức chỉ vào anh

"Anh đừng có mà quá đáng! Không liên quan gì đến anh ấy"

Hai tay của Bạch Tử Ngôn không biết đã nắm chặt từ lúc nào hận đến mức nổi cả gân xanh. Anh chậm rãi tiến sát lại cô còn cô thì cứ lùi về phía sau đến khi lưng đụng vào bức tường cứng rắn đầy lạnh lẽo thì cũng là lúc cô nín thở nhìn anh.

"Em vẫn còn ở trước mặt tôi bảo vệ cho tên đó sao? Em tưởng mình là ai mà dám lừa dối tôi như vậy? Từ trước đến nay là tôi quá nuông chiều em rồi nên thành ra em chẳng xem tôi ra gì đúng không? Nói đi...em và hấn ở khu vui chơi đã làm nhưng gì?"

Mặc dù cô rất muốn chạy trốn nhưng chân cứ như bị chôn tại chỗ cứng đờ chỉ trơ cặp mắt to tròn nhìn anh đầy uất hận. Tại sao anh lại dồn cô vào bước đường cùng thì mới cam tâm chứ? Sau khi biết được sự thật về Vu Dịch cô đã đau lòng không thôi rồi về đến nơi này lại bị anh chọc cho phát điên tâm tình vốn rất sợ hãi nhưng lại không kìm nổi sự tức giận ở trong lòng liền không nghĩ ngợi gì nâng giọng nói

"Tôi và anh ấy thì có thể làm những chuyện gì? Anh thử đoán xem, anh cũng thừa biết giữa tôi và Vu Dịch trước kia là quan hệ như thế nào! Còn anh không có quyền bắt ép tôi phải nghe theo anh...kể cả việc tôi đi với ai làm gì anh cũng không có quyền ngăn cấm. Anh hiểu không? Chúng ta chẳng là gì của nhau cả"

Những lời cô vừa nói đều khiến máu huyết trong cơ thể anh dâng trào bàn tay siết chặt thành nắm đấm liền giơ lên vung thẳng về phía trước. Diệp Từ Ái kinh hồn vội lấy tay ôm lấy đầu tường chừng như cú đấm đầy sẽ văng xuống gương mặt cô. Nhưng không! Cô lại chẳng có cảm giác gì cả, hai mắt đang nhắm chặt lại bất giác mở ra đầy bất ngờ, cả bàn tay anh đều nhắm về phía bên cạnh đầu cô.

Bạch Tử Ngôn vốn không thể hạ hỏa tưởng rằng mắt không chế sẽ đánh cô nhưng lại không đành lòng chỉ hận đến mức phải đấm vào tường để giảm bớt lại tâm trạng của mình.

Máu đỏ dần chảy ra từ tay anh, đôi mắt thất thần không hiểu chuyện gì xảy ra cô nhìn anh chằm chằm đầy suy nghĩ. Anh lại chẳng ra tay với cô?

"Sức chịu đựng của tôi có giới hạn...em đừng bao giờ thử thách sự kiên nhẫn của tôi. Em tưởng rằng em và hấn có thể quay lại như trước kia sao? Hấn có thể cùng em cao chạy xa bay à? Tôi cho em biết tuần sau là lễ kết hôn của hấn và Khiết Tàn Lam rồi đừng có mơ mộng nữa"

Câu nói của anh như làm thức tỉnh bản thân cô, sao? Tuần sau là hôn lễ của Vu Dịch và Khiết Tàn Lam mà cô lại chẳng hề hay biết gì. Nhớ lại câu nói hồi chiều rằng anh muốn cùng cô bỏ trốn! Chuyện này là sao?.

Diệp Từ Ái như người mất hồn, cố gắng phủ nhận mọi thứ lắc đầu đầy tuyệt vọng

"Đủ rồi! Để tôi yên...mau rút ra ngoài!"

Hừ!

Cô dám đuổi anh đi? Tay anh vẫn còn chảy máu nhưng anh lại chẳng hề quan tâm đến liền hùng hăng bế cô lên ném thẳng lên giường đầy thô bạo

"Đây là nhà tôi...em không có quyền bảo tôi ra ngoài! Còn nữa sự bướng bỉnh này của em hôm nay tôi sẽ đích thân dạy dỗ lại. Em đừng tưởng lừa dối tôi sẽ có kết cục tốt đẹp. Tôi nói em biết đây chỉ mới là bắt đầu thôi! Từ Ái đêm còn dài nếu như em đã không nghe lời tôi như vậy thì tôi sẽ từ từ bắt em phải ngoan ngoãn cầu xin tôi"

Cô thừa biết rằng bản thân mình sắp sửa xảy ra chuyện gì nên liền liều mạng lắc đầu giãy giụa đẩy anh ra. Nhưng sức lực của cô so với anh quả thực là cách nhau một trời một vực không thể sánh nổi. Cơ miết mất tự chủ đến mức co giật lên. Không dám thở mạnh.

Bạch Tử Ngôn từ tốn chậm rãi mò tú đồ ra sau đó lấy ra một sợi dây cà vạt màu tối rồi không nhanh không chậm tiến tới chiếc giường trắng tựa như một con thú dữ sắp tấn công con mồi.

Nắm lấy hai bàn tay đang chống cự kia buộc dây cà vạt vào kệ tiếp đó anh gian ác cột nó trên đầu giường. Diệp Từ Ái hoảng loạn đến không biết phải làm gì chỉ sợ hãi gào thét trong vô vọng

"Anh muốn làm gì? Nếu anh đụng đến tôi thì tôi nhất định... um" Lời còn chưa nói xong đã bị anh ngang nhiên cướp mất, áp sát vào miệng cô điên cuồng dày xéo

Đầu lưỡi trơn mượt nhanh chóng cạy hàm răng đang nghiền chặt ra sau đó không ngần ngại tiến thẳng vào khuôn miệng nhỏ nhắn của cô thô lỗ quăn lấy chiếc lưỡi thom tho ngọt ngào. Do hai tay đã bị anh cố định trên đầu giường nên cô chỉ còn cách vận vạo thân thể mềm mại để né tránh

Âm thanh từ địa ngục bắt đầu vang lên "Đừng có gắng chống cự làm gì...em nên biết tình thế của bản thân mình bây giờ, tôi đã cảnh báo em trước rồi chọc giận đến tôi thì sẽ thế thảm như thế nào!"

Diệp Từ Ái liều mạng giãy giụa, sao anh lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy? Cô đã làm gì anh? không lẽ ngay cả gặp mặt người khác đều phải xin phép anh sao? Cô không chấp nhận được! Người đàn ông này quá ngang ngược rồi.

"Anh tưởng làm như vậy là tôi sẽ sợ anh sao? Đừng có mơ cho dù anh làm bất cứ điều gì với tôi thì cũng không thể ngăn tôi gặp mặt Vu Dịch..."

Một câu nói như càn châm đầu vào lửa, Bạch Từ Ngôn từ trên nhìn xuống gương mặt cô rồi nhếch mép cười đầy châm chọc sau đó bàn tay thô lỗ xé nát chiếc áo mỏng manh đang mặc trên người cô rồi tàn ác chiếm lấy đôi tuyết trắng.

Diệp Từ Ái trợn trừng mắt khó nhọc thở gấp, nụ hôn của anh không hề dịu dàng một chút nào nó mang theo sự tức giận hành hạ cơ thể cô, nụ hoa hồng sớm rụng đứng vì sự kích tình điên loạn của anh, cơ thể cũng dần bị anh làm cho mềm nhũn. Còn chưa hết bàng hoàng thì động tác tiếp theo làm cô như sụp đổ hoàn toàn anh lại thân nhiên vuốt ve đôi chân thon dài trắng ngần của cô nhẹ nhàng chậm rãi như một loại thuốc kích thích mọi tế bào trong cơ thể Diệp Từ Ái, chỗ che đậy cuối cùng cũng bị anh cởi ra rồi quăng đi không thương tiếc.

Giờ đây cả cơ thể Diệp Từ Ái đều được phơi bày trong mắt anh, yết hầu bất giác di chuyển lên xuống đầy quyến rũ. Cặp mắt thâm trầm nhìn ngắm thân thể tuyệt mỹ của cô sau đó không nhịn được liến cúi xuống nhanh chóng chiếm lấy mọi tấc da thịt thơm ngát trên đó, giọng nói khàn đặc đầy nam tính quần lấy cô dụ dỗ

"Không phải em rất cứng miệng sao? Nhìn đi giờ đây cơ thể em lại phản ứng với tôi rồi...Tôi lại phải cảm ơn hân ta vì suốt mấy năm qua không đụng đến em để giờ đây em dâng nó hết cho tôi hưởng thụ. Nếu như hân ta biết được em ở dưới thân tôi rên rỉ như thế này thì liệu hân còn đề yêu em nữa không?"

"Bi ỉ...Vô liêm sỉ, anh là người mất hết nhân tính" Sự tức giận đến tột độ khiến cô bật ra tiếng mắng chửi

Bạch Từ Ngôn không giận ngược lại còn vuốt ve gương mặt cô đầy dịu dàng, ngón tay lướt qua cánh môi đang run rẩy kia mà nói

"Chắc chắn...Cái miệng này của em thật khiến người khác đau lòng nha!" Nói rồi anh lại hung hăng hôn xuống không để cô trở tay kịp

Cơ thể vốn mất hết sức lực chỉ yếu ớt giãy dụa nhưng đều vô ích, lúc này đây cô lại nhớ đến Vu Dịch tâm tình như bị ai đó bóp chặt đến không thở được chỉ vô lực nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp lại. Cô thừa biết rằng bản thân mình giờ đây không thể nào chống đỡ được người đàn ông này nên chấp nhận sự đau đớn xen lẫn tê dại trên cơ thể cô.

Tay anh không yên phận bắt đầu di chuyển loạn xạ trên người cô rồi lần mò xuống nơi tư mật đầy mê người, Diệp Từ Ái giật mình đến kinh ngạc với ngăn cản

"Đừng!"

Bạch Từ Ngôn vẫn ung dung tự tại xâm chiếm vùng đất cấm, một chút thương tiếc cũng không! Ngón tay ranh mãnh len lỏi vào sâu bên trong cô kịch liệt ra vào. Diệp Từ Ái như không thể nào chịu đựng được sự thô bạo nào, bên môi mấp máy không tự chủ được mà bật ra tiếng rên rỉ mê người

"A...um..ừ"

Âm thanh dễ nghe của cô lọt vào tai anh, môi cũng nhếch lên mỉm cười đầy xấu xa sau đó còn mặt dày đến mức nói qua vành tai mẫn cảm

"Em xem...cơ thể em còn ướt át hơn tôi nghĩ"

Đầu cô choáng váng, hai tay bị trói chặt ở đầu giường cũng vô lực siết chặt lấy, trên trán cô giờ đây đã lấm tấm mồ hôi, cơ thể cô quá yếu đuối không thể chịu nổi sự dày vò này chỉ hận anh đến mức cắn chặt môi mòng

"Đừng nói nữa...Tôi không muốn nghe"

"Vậy được! Chúng ta chỉ làm thôi không nói nữa" Bạch Từ Ngôn xấu xa bật cười

"Anh..." Diệp Từ Ái bị anh chọc cho mặt đỏ bừng lên tựa như hai bên tai dấy lên một tầng khói

Màn đêm đầy ma mị buông xuống kéo theo đó là sự lạnh lẽo đáng sợ ở bên trong phòng, nhìn cô đầy tà mị, bàn tay vươn dài cời cả vật đang buộc chặt ở đầu giường rồi thô bạo lật cả người cô lại để tẩm lưng trắng nhụi hướng về phía mình sau đó lạnh lùng đưa vật cương cứng vào trong người cô không hề báo trước, chiếm đoạt cô ở lại tư thế hạ đẳng nhất

Mỗi lần chuyển động anh đều đâm sâu vào tận bên trong tựa như muốn đem cô nuốt hết vào người, giọng nói khàn đặc nhuốm dục vọng vang lên bên tai Diệp Từ Ái

"Hãy nhớ lấy lúc tôi ở trong người em...đừng hòng mơ tưởng đến người đàn ông nào khác."

"Ừm...không...buông" Từng tiếng ngắt quãng đầy khó nhọc của cô

Diệp Từ Ái gần như sắp ngất cô bị anh thô bạo tấn công, cơ thể theo sức lực của anh dao động không ngừng chỉ hận không thể bám anh ra thành trăm mảnh. Khóe mắt cay nồng không giữ được nước mắt đau đến cắn chặt răng.

Con người lạnh lẽo không chút biểu cảm nhìn người con gái dưới thân, cô thật sự vẫn còn yêu hắn sao? Ngay cả khi ở bên cạnh anh vẫn còn lên lúc gặp gỡ người đàn ông khác, không hề sự quan tâm của anh cho cô là không đủ?

Một nỗi ghen tỵ xâm chiếm đầu óc Bạch Từ Ngôn, không hề có chút để ý đến cảm nhận của cô chỉ cố gắng trút hết sự tức giận của mình bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Giam lỏng

Người ta thường nói một khi chúng ta đã dấn thân vào chỗ bùn lầy tình yêu thì cho dù có muốn thoát ra cũng không thể nào thoát được. Anh và em tất cả những gì tốt đẹp đều chỉ còn lại là ký ức, còn về đoạn tình cảm hãy cứ để mình em ôm trọn nó!

Những tia nắng nhẹ nhàng len lỏi qua tấm kính trong suốt to lớn chiếu lên gương mặt tựa như đóa hoa hồng của Diệp Từ Ái, cô đang ngủ! Trong giấc mơ cô bị Bạch Từ Ngôn hành hạ suốt một đêm dùng đủ loại tư thế để khiến cô cảm thấy tuyệt vọng nhất, ngay khi bản thân không còn sức lực nữa liền ngất đi đồng thời giật mình tỉnh dậy hét lên một tiếng

"Không!"

Theo bản năng cô quay đầu lại nhìn thì đã không thấy bóng dáng của Bạch Từ Ngôn đâu, hơi ẩm vẫn còn vương lại đôi chút, mùi hương nam tính của anh bao quanh lấy khắp phòng khiến da đầu cô giật lên từng hồi. Là cô nằm mơ hay là sự thật? Nhìn lại xung quanh căn phòng cô mới bất giác lạnh khắp người, mọi góc ngách ở nơi này đều có mùi hoan ái kích tình đậm qua. Cô thật sự bị anh tra tấn cả đêm!

Cơ thể truyền đến một cảm giác đau đớn đến không thể nào tả được, nhìn xuống tấm thân trắng ngọc của mình đâu đâu cũng có những vết bầm tím không thì cũng là vết hôn ái muội mà anh lưu lại. Bên dưới không tránh khỏi cảm giác đau âm ỉ.

Khó khăn lắm cô mới xoay người bước xuống giường toan lấy quần áo mặc vào nhưng nhìn dưới sàn thì chỉ thấy từng mảnh vải không hình dạng nằm ở bên dưới, nghiêng chặt rằng cô tìm đại một chiếc áo sơ mi của anh để khoác tạm vào sau đó lê từng bước chân đến gần cửa định mở ra, nhưng khi tay vừa đụng đến nắm cửa thì bên ngoài đã bị ai đó mở ra.

Giật bản mình cô theo bản năng lùi về sau, Bạch Từ Ngôn? Anh chưa đi sao?

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới quan sát lại thấy sắc mặt cô trắng bệch không chút máu huyết. Hai bờ vai run lên bần bật đáng vẻ như vừa mới nhìn thấy ma!

Dù biết rằng tối qua anh đã hung hăng tra tấn cô nhưng đến sáng nay tâm trạng anh mới có thể bình tĩnh lại được, có chút hối hận nên mới đem đồ ăn sáng lên phòng cho cô vậy mà vừa nhìn thấy anh sắc mặt lại không vui như vậy.

"Tôi mang đồ ăn sáng lên cho em...chắc em đói rồi!"

Cầm khay đồ ăn đi vào trong, tìm Diệp Từ Ái như vừa bị ai đó đập vào. Anh hành hạ cô xong giờ lại đem đồ ăn cho cô? Anh cũng quá mặt dày rồi chứ!

Ánh mắt không chút vui vẻ nhìn Bạch Từ Ngôn im lặng, giờ đây cô không muốn nhìn thấy anh nói gì đến việc ăn đồ ăn anh đưa có khi anh bỏ thứ gì trong đó cô lại chẳng biết được.

Thấy cô cứ mãi đứng im một chỗ không nói gì tưởng rằng cô bất ngờ nhưng khi anh đặt khay đồ ăn xuống bàn rồi toan đi đến chỗ cô kêu cô ngồi ăn thì ngay lập tức cô lùi hẳn ra phía sau, gương mặt đầy sợ hãi nhìn anh

"Đừng có qua đây! Đừng lại gần tôi!"

Tiếng hét của cô làm Bạch Từ Ngôn khựng lại, con người đen láy cô giật một hồi, cô là đang sợ anh sao? Tim anh không hiểu sao lại có chút đau đớn nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, âm điệu lại bình thường đến không thể nào bình thường hơn

"Em làm sao vậy? Tôi chỉ muốn kêu em lại ăn sáng thôi mà?" Nói rồi định tiến lên

"Không! Anh đừng có qua đây...để tôi yên" Diệp Từ Ái như phát điên cô ngồi hằn xuống đất lấy hai tay ôm lấy đầu bộ dạng cực kì đáng thương.

Sau đêm hôm qua cô cực kì cảm thấy rất sợ anh, sợ đến mức không muốn anh chạm vào cô! Anh không phải người mà là ma quỷ.

Bạch Từ Ngôn không hiểu chuyện gì xảy ra, tại sao cô lại không muốn anh chạm vào cô. Chẳng lẽ chuyện tối qua khiến cô sợ anh đến mức này sao.

Kìm lại sự lạnh lẽo của bản thân mình, hai tay anh siết chặt lại sau đó không do dự đi đến chỗ cô kéo cô ngồi dậy bộ dạng cực kì bất mãn

"Tử Ái...em sao vậy? Có phải là vẫn còn đau không?"

"Bỏ tôi ra...tôi nói anh đừng chạm vào tôi đồ ác ma, anh là đồ khốn nạn" Diệp Tử Ái bị bức đến phát điên loạn xạ vùng vẫy

Anh bị cô đánh liên tục vào người nhưng chẳng hề cảm thấy đau vì giờ đây chỗ đau nhất không phải là da thịt anh mà là trái tim anh!

Ôm cô vào trong lòng rồi siết chặt lại mặc kệ cô có gãy giữa như thế nào, môi mông tã mị vùi vàng trần an

"Em đừng có như vậy! Chuyện tồi qua là do em không nghe lời tôi...bây giờ nếu em bài xích tôi như vậy thì tôi sẽ điên mất"

Hai tay đột nhiên dừng lại, cô bật cười trầm thấp đầy mỉa mai nói

"Sao? Anh sợ tôi không để anh chạm vào nữa à? Sợ không thể nào dỡ những trò thú tính đó ra lên người tôi nữa à? Anh có quyền gì...anh có quyền gì?"
Tựa như cô không không chế được bản thân, cô hận anh rất rất hận anh. Tại sao lại đối xử với cô như vậy.

Giương mặt lạnh lùng chợt đóng băng lại, bàn tay đang ôm cô đột nhiên tăng lực đạo tựa như đem cô hòa tan vào người. Giọng nói không còn dịu dàng như trước nữa mà thay vào đó là lạnh lẽo. Anh đang tức giận!

"Em...thật sự là muốn chọc cho tôi tức chết đúng không?"

Diệp Tử Ái cố gắng đẩy mạnh anh ra sau đó toan chạy ra ngoài nhưng ngay lập tức thân hình cao lớn liền bắt lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô lại.

"Tôi muốn ra khỏi đây...anh mau thả tôi ra! Tôi hận anh, tôi muốn ra ngoài!"

Bạch Tử Ngôn hung hăng đem cô trở lại vào sau đó nhấn người cô ngồi xuống ghế sofa rồi lớn tiếng

"Đừng có mà làm loạn nữa! Em muốn mau ra ngoài là để đi gặp tên Vu Dịch chết tiệt đó sao?"

Không hiểu vì sao khi cô cố gắng chạy trốn khỏi anh thì trong đầu anh lại dâng lên suy nghĩ rằng cô muốn ở bên cạnh người đàn ông đó! Ngọn lửa trong đáy mắt xẹt ngang người Diệp Tử Ái khiến cô cả kinh không dám cử động nữa, nhưng dù như thế nào cô cũng không muốn bản thân mình khuất phục dưới tay anh.

"Anh mau thả tôi ra! Tôi không muốn ở lại đây...một chút cũng không hề muốn"

Từng tia máu hằn lên đôi mắt sâu hun hút. Bạch Tử Ngôn cố nén cảm giác tức giận trong người nắm lấy hai vai cô bắt cô đối diện với gương mặt anh.

"Em đừng hòng là sẽ thoát khỏi tôi...tuyệt đối cả đời này em chỉ có thể thuộc về một mình Bạch Tử Ngôn tôi mà thôi. Em nghe rõ chưa!"

Vừa dứt lời anh mạnh mẽ đi ra ngoài cửa đóng sầm lại. Ngay khi Diệp Tử Ái còn đang bàng hoàng trước lời tuyên bố của anh thì một âm thanh bên ngoài cửa khiến cô sững sờ liền ngồi bật dậy chạy ra ngoài cửa.

"Anh đang làm gì vậy? Tại sao lại khóa cửa? Anh định nhốt tôi ở trong này luôn sao?" Hai tay cô bắt lực đập mạnh vào cánh cửa gỗ lạnh lẽo. Đôi môi anh đào gào thét bên trong phòng

Bạch Tử Ngôn bên ngoài dùng chìa khóa khóa cửa lại sau đó nhìn qua tấm gỗ chắn ngang giữa anh và cô, trong lòng dấy lên một cảm giác đau đớn xót xa.

Còn cô ngược lại chỉ cảm thấy bản thân mình chẳng khác gì một con thú được anh nuôi cũi, ngay cả việc được tự do ra ngoài cũng bị anh ép giam ở trong căn phòng lạnh lẽo này. Từng hồi đập cửa kêu lớn của cô cũng như đang đập vào tim anh không ngừng. Thật sự là anh không hề muốn nhốt cô lại chút nào nhưng do cô ép anh phải làm như vậy! Anh nhất quyết không để cô có cơ hội gặp hấn ta thêm một lần nào nữa.

"Mở cửa ra Bạch Tử Ngôn...nếu anh nhất định muốn nhốt tôi cả đời này thì cả đời này của tôi sẽ hận anh. Hận anh đến chết!"

"Được thôi! Em cứ hận tôi đi. Nhưng tôi sẽ không để em ra ngoài lên lút với hấn ta thêm lần nào nữa..." Bạch Tử Ngôn bất mãn nói lớn

Hà quân gia cả đêm không thể nào yên lòng lo lắng cho Diệp Tử Ái, vì mọi căn phòng đều cách âm rất tốt nên không biết là thiếu gia đã làm gì Diệp tiểu thư bên trong. Cho đến khi ông nghe được tiếng lớn giọng của Bạch Tử Ngôn liền chạy ngay lên lầu.

Cảnh tượng một người ở trong còn một người ở ngoài khẩu chiến qua cánh cửa gỗ làm ông không hiểu chuyện gì xảy ra, ngay khi tầm mắt hướng xuống tay anh đang cầm chiếc chìa khóa phòng ngủ thì ông mới ngờ ra mọi chuyện.

Thiếu gia là nhốt Diệp tiểu thư ở bên trong phòng sao? Đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn Bạch Tử Ngôn. Không biết là hai người đã xảy ra chuyện gì mới hôm nào còn thấy thiếu gia đối xử dịu dàng cưng chiều với cô giờ đây lại là sự lạnh lùng tàn nhẫn.

"Thiếu gia cậu...định nhốt Diệp tiểu thư ở trong phòng thật sao?"

Tia mắt lạnh lẽo lướt qua gương mặt tái nhợt của Hà quân gia, anh ném chìa khóa về phía ông sau đó cẩn thận nói

"Không có sự cho phép của tôi nhất định không được mở cửa cho cô ấy, nếu để cô ấy trốn ra bên ngoài tôi sẽ tính sổ với ông...còn nữa chỉ cần mang đồ ăn đúng bữa là được."

Hà quân gia tuy lòng đầy sợ hãi nhưng vẫn gật đầu vâng lệnh dù rất thương cho cô gái đang ở bên trong kia nhưng ông cũng không dám làm trái ý Bạch Từ Ngôn. Vì ông thừa biết nếu đụng đến thiếu gia có khi ông cũng sẽ xảy ra chuyện mất.

Bàn giao lại cho Hà quân gia xong, anh hậm hực đi xuống lầu rồi trực tiếp lái xe rời đi. Nếu tiếp tục ở lại đây chắc chắn là anh sẽ không kim lòng lại được mất!

Một màn la hét đến rất cả cổ họng ở trong phòng, Diệp Từ Ái mệt là người trượt dần xuống đất, cô bật khóc nức nở. Tại sao cứ phải ép buộc cô? Ông trời sao lại cho cô day dưa với người đàn ông này? Cô chịu khổ chưa đủ sao?

Không biết là cô đã khóc bao lâu đến khi quá sức chịu đựng của bản thân rồi cô mới dần thiếp đi vào giấc ngủ.

Ở công ty, Bạch Từ Ngôn không thể nào yên lòng được, cả ngày anh đều bị suy nghĩ trong đầu làm cho phân tâm không thể nào tập trung vào công việc, Cần Phong đi theo anh cả ngày cũng nhận ra sự khác thường trong đó chưa bao giờ anh thấy Bạch Từ Ngôn có biểu hiện như vậy nên liền cẩn thận hỏi han

"Bạch Tổng...Anh có chuyện gì sao? Cả ngày nay tôi thấy anh không để ý đến công việc lắm"

Về mặt chợt khựng lại mất tự nhiên, anh không hiểu sao trong lòng lại vô cùng khó chịu cứ nghĩ đến cảnh tượng cô vẫn còn nhớ nhưng gã Vu Dịch kia là tâm tư anh bất ổn. Chưa kể sáng nay lại khẩu chiến với cô thật sự là bây giờ anh chỉ muốn chạy về nhà lao thẳng vào hỏi cô rằng cô xem anh là cái gì? Nhưng đều không thể thực hiện được.

Thoáng chốc lại muốn tìm một nơi giải khuây liền nghĩ tới một chỗ ngay sau đó cất giọng sang Cần Phong "Mau đặt phòng VIP tại Hoàn Lạc cho tôi"

Lao nhanh con xe hạng sang, trước cửa Hoàn Lạc đã có người tận tình ra chào đón sau đó bộ dạng từ tốn chậm rãi của Bạch Từ Ngôn đi vào bên trong.

Tại căn phòng được bố trí rất đặc biệt đây là nơi mà Bạch Từ Ngôn hay đến nên nó chỉ dành riêng cho anh. Trên bàn thủy tinh bày ra những loại rượu thượng hạng lâu năm nhất còn có cả mấy món ăn thích hợp.

Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng rót chất lỏng sánh đỏ ra chiếc ly thủy tinh bóng loáng sau đó một hơi cạn sạch. Anh thật sự là rất muốn quên chuyện hôm nay đi. Vừa mới nuốt xuống cổ họng thì bên ngoài cửa đã thấy bộ dạng đầy trêu đùa của Cố Tư Vũ.

"Bạch Tổng hôm nay có tâm trạng gì sao lại ghé sang chỗ Hoàn Lạc này!"

"Haha ông chủ thật quá khách khí rồi..." Bạch Từ Ngôn bật cười

Cố Tư Vũ nhận được cuộc gọi của anh xong liền chuẩn bị ngay, bình thường giờ này cậu ta đã rất bận nhưng tại sao hôm nay cậu lại bất ngờ đến đây còn uống rượu nữa chứ! Chơi với nhau từ nhỏ nên chỉ cần nhìn sắc mặt thôi cũng đủ biết là cậu ta đang có chuyện gì?

"Được rồi...Có chuyện gì sao? Sắc mặt lại ưu phiền như vậy? Tổ trưởng sau vụ lão già đó cậu đã thỏa mãn rồi chứ?"

Bạch Từ Ngôn khẽ nhíu mày, anh không biết nên nói với người bạn này như thế nào không lẽ nói anh vì phụ nữ nên mới trở thành như vậy sao?.

"Không phải chuyện về hân!"

Cố Tư Vũ ngạc nhiên, trên đời này cũng có thứ làm cho Bạch Từ Ngôn phải chú tâm đến sao? Nhìn dáng vẻ này không phải là đang thất tình chứ. Nghĩ thầm trong bụng anh lên cười trộm, tên này bây giờ cũng biết để ý đến phụ nữ rồi!

Ánh mắt liếc sang nhìn Cố Tư Vũ lại thấy gương mặt khó coi của cậu ta, anh liền bắt mắt nói

"Cậu cười như vậy là có ý gì?"

"Từ Ngôn ơi là Từ Ngôn rốt cuộc thì cậu cũng chịu để ý đến phụ nữ rồi à? Có phải người ta không chấp nhận cậu nên mới buồn phiền tìm nơi giải sầu không? Haha" Nói xong Cố Tư Vũ không nhịn được cười nhìn anh đầy châm chọc.

Bị nói trúng tim đen, đáy mắt hiện lên tia không vui liếc sang cậu ta đầy sát khí. Thấy vậy Cố Tư Vũ liền im bặt không dám cười nữa.

"Thật ra...là tớ đang rất đau đầu với một người phụ nữ! Cậu thử nghĩ xem nếu như người phụ nữ của cậu lên lút sau lưng cậu gặp gỡ người đàn ông khác thì cậu sẽ như thế nào?"

"Đương nhiên là tớ sẽ bấm cái tên đó ra thành trăm mảnh quảng cho chó ăn rồi!" Cố Tư Vũ không một chút chần chừ liền đáp lại. Nếu như có một ngày Tạ Tranh của anh phản bội sau lưng anh thì anh không biết mình có thể kìm chế được bản thân mình mà đi giết người không!

Bạch Tử Ngôn nghe xong, sắc mặt liền thay đổi dường như anh vừa nghĩ ra điều gì đó không nhanh không chậm khoác vai Cố Tư Vũ nói

"Ý tưởng không tồi..."

Tia mắt khó chịu nhìn cánh tay đang khoác lên vai mình cậu ta liền đẩy Bạch Tử Ngôn ra sau đó sực nhớ tới vụ đột trước khiến Tạ Tranh giận anh cả mấy ngày liền tâm tình như ngọn lửa phục cháy dữ dội.

"Cậu đừng có mà tùy ý đụng chạm thân thể của tớ nữa! Hôm trước tớ còn chưa tính sổ cậu đâu đấy...hại tớ bị cho ra ngoài phòng khách ngủ mấy ngày. Hừ"

Vậy sao?

Bạch Tử Ngôn ý cười đầy xấu xa liền nhân cơ hội trêu đùa Cố Tư Vũ

"Đường đường là ông chủ Hoàn Hỷ vang danh khắp nơi lại bị một người phụ nữ nhần tâm cho ngủ bên ngoài...haha cậu đúng là không có bản lĩnh chút nào"

"Bạch Tử Ngôn! Cậu dám cười tớ? Nếu như cậu thật sự yêu ai đó thật lòng thì mới hiểu được cảm giác này." Cố Tư Vũ bắt mắt lên tiếng

Câu nói của cậu ta khiến anh chợt dừng lại, rơi vào khoảng không suy nghĩ. Yêu sao? Đối với anh Diệp Tử Ái là người con gái rất quan trọng, anh không thể nào để cô rơi vào tay người khác đó gọi là sự chiếm hữu nhất thời hay anh thực sự là không muốn mất cô?

Thấy dáng vẻ trầm ngâm của Bạch Tử Ngôn cậu cũng biết rằng mình mới vừa động đến tận sâu đáy lòng của anh. Nên chỉ khẽ cười tà mị, gương mặt cuốn hút đến không góc chết nhẹ cầm lấy chai rượu trên bàn rót đầy vào hai ly sau đó đưa trước mặt anh.

"Thôi nào! Hôm nay chúng ta xem như quên hết mọi chuyện. Không thể để một người phụ nữ làm cho người không ra người, mà không ra mà được!. Cạn ly"

Bạch Tử Ngôn cầm lấy chiếc ly rượu đầy sau đó cụng ly uống một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Rất muốn cô quan tâm!

Trở về nhà thì cũng đã giữa khuya, Bạch Tử Ngôn bước đi loạng choạng lên lầu hướng về phía phòng của Diệp Tử Ái. Hai mắt mơ hồ kêu réo Hà quán gia

"Người đâu? Mau đem chìa khóa lên đây"

Hà quán gia tức tốc chạy ra, thấy thân thể cao lớn đứng xiên vẹo dựa người vào cánh cửa liền hốt hoảng đến đỡ

"Thiếu gia? Cậu uống say sao..."

"Bỏ ra...mau đưa chìa khóa" Đẩy Hà quán gia ra một bên sau đó trừng mắt nhìn ông nói

Nhìn thấy sự đáng sợ trong mắt anh ông liền nhanh chóng giao chìa khóa ra sau đó cúi đầu lui xuống.

Bàn tay loay hoay một lúc sau mới mở được cửa phòng, anh đẩy mạnh ra sau đó tiến tới bên chiếc giường lớn.

Diệp Tử Ái giờ đây đang yên giấc ngủ nồng trên giường, gương mặt cô qua ánh đèn phòng chiếu vào tựa như một đóa hoa xinh xắn đang nép mình đi ngủ. Hàng lông mi cong vút rũ xuống, làn da trắng mịn sáng hồng kèm theo đôi môi nhỏ nhắn căng mọng nhìn cô lúc này trông như một nàng công chúa ngủ trong rừng.

Bạch Tử Ngôn hôn xuống trán cô một cái xong đó ôm lấy thân thể thơm ngát quần lấy hơi thở ngọt ngào vào trong người.

Diệp Tử Ái bị anh làm cho tỉnh giấc liền hốt hoảng ngồi bật dậy

"Anh...anh đang làm gì vậy?" Vừa dứt câu cô mới ý thức được người đàn ông bên cạnh mình đang có bao nhiêu cơn say, mùi rượu nồng nặc xộc thẳng lên mũi cô kích thích đại não

"Từ Ái! Tôi nhớ em!" Bạch Từ Ngôn trong cơn say tựa như một đứa con nít tìm được mẹ vội choàng người ôm lấy cô không buông còn vùi gương mặt mình vào chỗ ấm áp cao ngút kia nũng nịu nói

Hả?

Anh ta sao lại say đến mức này? Về mặt điển trai thấp thoáng chút đỏ còn có đôi môi mím cười không ngớt, cả thân hình to lớn của anh giờ đây nằm đè lên cô khiến hô hấp dần trở nên khó khăn! Đúng là nặng chết mà.

"Nè...anh say rồi, mau ngồi dậy đi! Anh đè chết tôi bây giờ"

Bạch Từ Ngôn như tìm thấy chốn bình yên chỉ an phận nhắm mắt ngủ. Còn cô thì ôm một nỗi tức giận khó khăn lắm mới dùng hết sức mình đẩy anh sang một bên thăm mắng

"Đáng ghét! Anh tưởng uống chút rượu là có thể đụng vào người tôi sao?"

Diệp Từ Ái bất mãn liếc mắt sang người Bạch Từ Ngôn, cả người toát mùi rượu làm cô buồn nôn đến không thể kìm lại được. Bịt chặt mũi của mình cô dùng tay đẩy đẩy anh khó chịu lên tiếng

"Nè...anh mau dậy tắm rửa gì đi! Không thì đi ra chỗ khác ngủ, hôi chết mất"

Cơ thể chẳng chút gì cử động nằm im bất động trên giường cho dù cô có làm cách gì đi nữa cũng không thể lay nổi anh.

Sau một hồi vật vã cô đành đi vào nhà tắm nhúng một chiếc khăn sau đó đi đến chỗ Bạch Từ Ngôn. Nhìn xuống thân hình đầy nam tính say đến mức ngủ luôn không biết trời chẳng gì, hận đến nghiêng răng cắn lợi.

Nhốt cô ở đây xong bây giờ lại uống say đến mức bất tỉnh còn nằm lên chiếc giường cô đang ngủ nữa chứ! Anh ta đúng là quá đáng mà. Còn chưa hết giận chuyện sáng nay mà bây giờ còn phải hầu hạ chăm sóc anh thử hỏi xem thiên lý ở đâu cơ chứ?

Ngón tay thon dài khẽ chạm vào áo sơ mi trắng của anh, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Cô thật sự không muốn làm loại chuyện này một chút nào nhưng nếu cứ để cái mùi này mà đi ngủ thì không thể được, dù không phải lần đầu thấy cơ thể anh nhưng dẫu sao cô cũng là con gái việc cởi áo đàn ông như vậy khiến cô có chút ngượng ngùng.

Bàn tay chần chừ hết đề lên cúc áo lại rút về không biết bao nhiêu lần. Đến khi trấn tĩnh lại cảm xúc của mình cô mới không nhanh không chậm cởi từng chiếc cúc áo của anh ra sau đó nhanh chóng quăng đi chỗ khác một cách khó chịu.

Chiếc khăn lông mềm mại có chút nóng chạm vào da thịt anh khiến anh cảm thấy ngứa ngáy. Theo phản xạ xoay người chỗ khác. Lúc này tim Diệp Từ Ái như ngừng đập không dám động đậy, sau khi thấy anh không có thêm bất cứ động tác nào mới tiếp tục lau cơ thể anh.

Từng mũi cơ săn chắc trên làn da màu đồng mạnh mẽ, thì ra cơ thể anh lại đẹp như vậy vô cùng cuốn hút. Bàn tay bé nhỏ vô thức chạm vào vòm ngực anh.

Ngay lúc này Bạch Từ Ngôn đột nhiên bắt lấy tay cô kéo cả người cô xuống rồi nhanh chóng lật người áp xuống cơ thể cô.

Diệp Từ Ái cả kinh đến quên mất phải phản ứng như thế nào chỉ bật ra từng tiếng hét hoảng

"Anh...anh"

"Từ Ái! Em có biết là tôi đau lòng lắm không hả? Tôi thật sự rất muốn xem thử xem trái tim em làm bằng gì mà lại nhẫn tâm đối xử với tôi như vậy! Bạch Từ Ngôn tôi trước nay chưa bao giờ chịu thua ai càng không để bản thân mình chịu thiệt. Vậy mà khi gặp em tôi lại chẳng thể nào làm gì được chỉ muốn em cho tôi một ít quan tâm như vậy cũng không được sao? Diệp Từ Ái em rất giỏi, tôi thua rồi...thua trong tay em. Tôi rất sợ mất đi em!" Đôi mắt tà mị có chút lơ đãng nhìn gương mặt thoáng ửng hồng của cô, giọng nói của anh pha chút mùi rượu lại trộn lẫn hơi thở nam tính thoáng chốc làm tim cô đập mạnh liên hồi.

Những lời này là lời nói từ tận sâu đáy lòng anh hay là do chất cồn trong người? Đầu cô chợt truyền đến hồi tê dại, cơ thể vốn muốn phản kháng nhưng liền cứng đờ. Không biết nên đối mặt với anh như thế nào, chỉ lặng lẽ quan sát gương mặt đang không mấy tỉnh táo kia. Còn chưa kịp thông náo mấy lời của anh đột nhiên gương mặt anh lại từ từ cúi xuống tựa như muốn hôn cô.

Diệp Từ Ái liền sợ hãi né tránh sang một bên cùng lúc đó anh cũng gục mặt xuống bên cổ cô ngủ mất.

Cơ thể căng cứng, cố gắng lay động người đàn ông phía trên nhưng qua một hồi lại không thấy anh phản ứng bất giác một ngọn lửa tức giận bùng phát. Nói những lời đó với cô xong không chịu giải thích gì liền thản nhiên đi ngủ? Hờ anh cũng thật biết cách chọc tức người khác.

Nén lại cơn giận của mình cô hung hăng đẩy anh sang một bên đầy chán ghét sau đó liền đứng dậy bỏ ra ngoài để lại thân cao lớn nằm trên giường. Cô thật sự không thể nào ở gần anh thêm chút nữa nếu không sẽ không nhịn được mà làm chuyện gì đó khiến bản thân phải hối hận

Đến giữa trưa, khi mặt trời đã lên đỉnh đầu lúc này Bạch Tử Ngôn mới tỉnh dậy, theo bản năng sờ vào chỗ bên cạnh mình như tìm kiếm gì đó nhưng lại không thấy. Đôi mắt mờ màng mở ra nhìn xung quanh. Trong não anh lúc này đang dần hiện ra cảnh tượng hôm qua lúc ở Hoành Lục rồi cho đến khi về nhà. Từ Ái!

Anh ngồi dậy đi xuống lầu tìm kiếm cô chân vừa đặt xuống dưới là bên mũi đã ngửi thấy một mùi thơm lẩn theo dấu mùi hương đó dẫn đến căn bếp rộng lớn. Dáng người nhỏ nhắn cùng đường cong quyến rũ lấp ló trong tà áo sơ mi ngắn của anh, đôi chân dài trắng trẻo làm anh có chút khô rát ở cổ!. Cô đang nấu ăn?

Bạch Tử Ngôn không vội gây tiếng động chỉ nhẹ nhàng rón rén đến gần cô. Diệp Từ Ái cả đêm không thể nào chợp mắt được chỉ đành dậy sớm nấu chút cháo cho anh, mặc dù anh đã làm rất nhiều chuyện xấu xa với cô nhưng không hiểu vì sao cô lại như bị ma xui quỷ khiến xuống tận bếp nấu đồ ăn cho anh sợ anh sau khi tỉnh lại sẽ khó chịu. Riết rồi cô chẳng hiểu nổi bản thân mình nữa.

Đang chăm chú nếm nếm lại nồi cháo đang sôi ùng ục thì từ đâu một vòng tay lớn siết chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn. Cô bị Bạch Tử Ngôn ôm ở sau lưng hoảng loạn la lên một tiếng sau đó nghiêng đầu nhìn người phía sau.

Bạch Tử Ngôn khẽ cười thâm thúy nhìn cô đầy ấm áp, giờ đây anh cảm thấy trong lòng mình như bị một sợi lông quét qua, vui vẻ nói

"Em đang làm gì vậy?"

Gương mặt cô thoáng đỏ ửng đầy xấu hổ, anh dậy rồi sao? Còn làm mấy cái hành động đáng ghét này nữa chứ xem chút nữa cô bị sặc đến không thể thở nổi rồi. Hậm hực nhìn anh bộ dạng không mấy thiện cảm

"Anh nhìn mà không biết sao? Tôi đang nấu cháo!"

Vậy sao? Nhưng mà cô nấu cháo cho ai?

Bạch Tử Ngôn không biết tại sao lại lên cười trộm sau đó giả vờ như không, thắc mắc hỏi

"Em nấu cháo cho ai?"

Cái tên này là đang cố tình dây mà, thật khó ưa không lẽ cô nói là cô nấu cho anh sao? Vì lý do gì mà cô phải làm như vậy!. Có chút không vừa ý quay sang nhìn anh

"Cho tôi...không lẽ tôi đói bụng mà cũng không được nấu thứ gì đó ăn sao?"

Câu trả lời không nằm ngoài dự đoán của anh, tuy vậy nhưng anh vẫn cố tình trêu chọc cô tiếp mặc cho cô có to thái độ gì.

"Nhưng mà bây giờ tôi cũng đói bụng rồi...hay là chúng ta ăn chung đi"

Cơ thể thoáng run lên, anh đúng là mặt dày quá nha! Cô khó chịu dịch chuyển người mong thoát khỏi vòng tay anh nhưng lại không thể nào thoát ra được ngược lại còn bị anh ôm chặt hơn.

"Anh muốn anh thì tự đi mà nấu!"

Môi mòng ranh mãnh ghé sát vào vành tai cô thì thâm đầy ám muội, còn có ý lướt nhẹ qua chiếc gáy trắng thơm tho của cô.

"Nhưng mà tôi chỉ muốn ăn đồ của em nấu!"

Động tác này bất giác khiến Diệp Từ Ái có chút hoảng loạn, lại vô cùng ngứa ngáy cái tên này lúc nào cũng giỏi trêu chọc cô đã vậy còn bày ra bộ mặt vô tội đáng thương. Ánh mắt không biết có bao nhiêu gian trá nhìn cô đắm đuối. Chỉ nhiều đó thôi đã khiến cô nổi hết cả da gà hận không thể đánh anh một cái.

"Tôi nấu không có ngon đâu...mắc công anh ăn vào lại xảy ra chuyện gì lúc đó tôi có 10 cái mạng cũng không đền nổi"

Haha

Bạch Tử Ngôn bị đáng vẻ đáng yêu của cô làm cho bật cười khẽ đưa tay véo má cô đầy cưng chiều nhỏ giọng nói

"Không sao...chỉ cần là đồ em nấu thì tôi đều có thể ăn được"

Một câu nói phát ra từ miệng anh khiến cô đẩy lên từng đợt sóng nhỏ trong lòng, mặt cũng vì thẹn quá liền hóa giận bắt màn buông muống xuống sau đó xoay người đẩy anh ra rồi tức tốc chạy đi còn kèm theo lời nói

"Mặc kệ anh...hừ"

"Nè? Em không ăn à?" Bạch Tử Ngôn ngờ ngác nhìn cô gái nhỏ bỏ trốn liền lớn tiếng hỏi

Diệp Từ Ái sắp bị anh chọc cho tức điên nhanh chóng nói lớn đáp lại "Tôi nấu cho anh đó! Anh tự ăn đi"

Nghe xong gương mặt đang thần thờ chưa hiểu chuyện đã lập tức cười, nụ cười mang theo bao nhiêu sự ảm áp khiến ai nhìn vào đều bị thu hút. Nhìn nôi cháo ở dưới mặt bếp tâm tình liền trở nên vui vẻ không ngần ngại dùng muỗng khi này cô nếm mức một muỗng đầy ăn thử.

Vừa cho vào miệng ngay lập tức hai mắt mở to đầy kinh ngạc, vậy mà cô lại kêu không ngon thật ra là quá ngon đi chứ! Cô gái thật chỉ giỏi lừa anh.

Ăn bữa sáng ngon miệng xong, Bạch Tử Ngôn chuẩn bị đi thay đồ để đến công ty xử lí công việc. Một thân áo sơ mi trắng đang chỉnh cả vạt ở trong phòng thay đồ, bỗng nhiên động tác dừng lại ánh mắt khẽ liếc ra ngoài cửa thì phát hiện có một bóng dáng nhỏ nhắn đang lấp ló chỗ cánh cửa trông rất mờ ám. Thấy vậy anh không vội bắt cô chỉ ho vài tiếng sau đó vẫn thần nhiên như không tiếp tục việc đang dở dang.

Diệp Tử Ái ở bên ngoài đang rất nóng lòng cô đang có ý định xin anh cho ra ngoài nhưng lại không biết phải nói sao? Chỉ do dự đứng ở cửa không yên, nếu như vô tình chọc anh tức giận nữa thì cái mạng nhỏ này của cô xem như xong! Nhớ lại dáng vẻ phát điên của anh, gương mặt cô liền trắng bệch cả người dấy lên từng cơn lạnh lẽo.

"Từ Ái! Em lại muốn làm gì sao? Đứng ở ngoài cửa nhìn lên tôi thay đồ như vậy là không tốt đâu cô gái"

Sao? Nhìn lên? Hơ hơ cô lại chẳng thèm thường gì anh đến mức đó! Liền xông xáo tiến thẳng vào đối mặt với anh hung hăng nói

"Ai nhìn lên anh chứ? Anh nói chuyện cho đàng hoàng nha"

Vừa dứt câu thì tay đã bị anh nắm lấy kéo cô lại trong lòng mình mà ôm chặt, môi mông tã mị nhếch lên một đường đầy mị hoặc nhìn cô từ trên xuống

"Sao hả? Em không thừa nhận sao? Vậy em nói thử xem em ở bên ngoài cứ lén lút như ăn trộm vậy là có mục đích gì?"

"Tôi..." đang tính lên tiếng nói gì đó liền đột nhiên khựng lại, lông mi run rẩy rũ xuống, vẻ mặt vô cùng khó xử

Thấy sự khác thường anh cũng thăm đoán ra cô chắc đang muốn xin xỏ anh gì đó đây! Tuy thừa biết được nhưng anh chỉ làm bộ như không vẫn ung dung thờ thả nói

"Em sao? Có chuyện gì à?"

Diệp Tử Ái cứ chần chừ mãi nhìn sâu vào đôi mắt sáng của anh sau đó hít một hơi sâu cố gắng bật ra tiếng nói

"Tôi có thể ra ngoài được không? Ở trong nhà hoài quả thực rất chán..."

Trầm ngâm suy nghĩ vài giây sau đó liền xoay người ép cô vào tủ quần áo rộng lớn để tấm lưng cô dán lên thành tủ, tư thế vô cùng kì hoặc, Diệp Tử Ái được một phen hoảng hốt vội lấy hai chống đỡ khuôn ngực lạnh lẽo của anh. Ghé sát gương mặt điển trai đầy kiêu ngạo lại gần vào đôi môi đang mím chặt kia không nhanh không chậm nói bằng giọng xấu xa

"Cho em ra ngoài cũng được nhưng đổi lại một điều kiện!"

Điều kiện? Sắc mặt cô liền tái nhợt, hô hấp dần mất kiểm soát tựa như bị anh làm cho ngạc nhiên.

"Điều kiện gì?"

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp như đóa hoa nở rộ trong nắng sớm kia dần di chuyển xuống đôi môi đỏ trợt một đường tới xương quai xanh khiêu gợi môi cong lên một đường quyến rũ khẽ nói nhỏ vào lỗ tai cô

"Hôn tôi"

Nhận ra ánh mắt đầy xấu xa kia còn thêm giọng nói mờ ám của anh, da đầu cô gột lên từng hồi. Anh ta thật biết cách trao đổi! Cô hận...Vẻ mặt đầy phần nộ nhìn anh không chút sợ sệt

"Dựa vào đâu mà tôi phải chấp nhận điều kiện của anh?"

Bạch Tử Ngôn dễ dàng biết chắc rằng cô sẽ phản đối anh nhưng anh lại không hề tức giận còn cố tình luồn tay vào áo cô xoa nắn nơi đây đã kia gan mạnh nói

"Dựa vào việc em muốn được ra ngoài! Thôi nào chỉ một nụ hôn đầy tình cảm thôi mà"

Đáy mắt tựa như nổi lửa đầy chán ghét liếc mắt nhìn anh không phục. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cơ thể đang bị bàn tay kia chiếm giữ liền vội vàng giãy giụa

"Mặt anh cũng thật dày quá rồi đó...sao có thể vô sỉ mà đưa ra loại điều kiện này được chứ?"

Bạch Tử Ngôn chậm rãi bật cười sau đó nương theo da thịt cô phủ lên cặp mông đầy đặn, Diệp Tử Ái bị anh làm cho cứng đờ người tựa như mất hết

phản ứng trơ cấp mắt to nhìn anh đầy sợ hãi

"Anh...Anh"

Chắc chắc

Cô gái nhỏ này cũng thật quá nhạy cảm chỉ vài động tác nhỏ đã làm cơ thể mềm mại của cô mềm nhũn. Ngay khi không chịu nổi sự nóng bỏng ở dưới tay liền nhanh chóng áp sát vào môi cô tham lam mút lấy sự ngọt ngào của cô.

Đầu Diệp Từ Ái vang lên tiếng nổ lớn liên liền mạng lắc đầu phản kháng "Úm...đừng"

Cơ thể to lớn của anh chống đỡ lấy thân thể như nước của cô, hai tay tự do làm loạn trên đó, dòi dần nụ hôn xuống chiếc cổ trắng nhẹ nhàng gặm nhấm như đang thưởng thức món ngon. Hơi thở lạnh lẽo đầy bá đạo ngang nhiên quán lấy cô không rời gấp gáp tháo bỏ chiếc áo cô đang mặc ra, dùng ánh mắt tham lam của mình cẩn thận nhìn ngắm

Diệp Từ Ái đầu óc mụ mị không thể nào chống lại được anh, một lần nữa cơ thể cô vô lực bám vào anh để không ngã quy xuống! Môi anh không còn kiểm soát được nữa liền hung hăng vồ lấy đôi tuyết trắng cao ngút, tàn ác xoa nắn nụ hoa căng cứng của cô.

Diệp Từ Ái toàn thân run lên bần bật đến vô thức thốt ra tiếng ngậm nga mê người "Dừng lại đi...tôi không muốn"

"Chẳng phải em cũng đang rất thích cảm giác này sao? Lí do gì lại kháng cự?" Bạch Từ Ngôn cắn khế vào vành tai cô khó khăn lên tiếng

Giọng nói trầm thấp như ma quỷ dẫn dụ xâm chiếm lấy đầu óc cô không sót lại thứ gì chỉ nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp ngăn không để bản thân tiếp tục trầm luân theo anh nữa

Nhìn ngắm vẻ mặt cam chịu của cô Bạch Từ Ngôn thầm cười xấu xa, chủ động cởi bỏ quần áo trên cơ thể của mình trực tiếp áp vật nóng bỏng lên người cô ra sức ma sát

Lí trí của Diệp Từ Ái đã bị trôi dạt đến tận nơi nào chỉ sót lại sự khó chịu trong người, mà vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển kia lại bị bàn tay anh bắt lấy, xong còn ngang nhiên giơ một chân cô lên quán lấy bên hông anh. Động tác vô cùng thành thực không chút sợ hãi, tiếng thở gấp gấp đầy dục vọng bao quanh lấy cả phòng thay đồ, không gian liền trở nên cực kì mị hoặc ám muội. Đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy khoang miệng cô làm càng

"Từ Ái...Tôi không thể nào ngừng việc muốn em ngay bây giờ!"

Bên tai vang lên âm điệu gọi mời đầy mê hoặc của anh, Diệp Từ Ái bất lực lắc đầu cô không muốn tiếp tục bị anh điều khiển nữa, cơ thể vốn rất muốn đẩy anh ra nhưng không hiểu sao nó lại căng cứng còn cong người một cách tuyệt đẹp tựa như dẫn dụ anh vào chiếm nhanh lấy cô hơn!

Ánh mắt thu lại hết biểu cảm cùng phản ứng của cô, đôi môi gian ác khế cười hài lòng tham lam nhấn người đẩy vật to lớn vào trong cơ thể khít chặt của cô.

Mặc dù rất đau nhưng Diệp Từ Ái vẫn cố gắng không bật ra tiếng rên rỉ chỉ vội hít lấy một hơi đầy uất ức nhìn anh.

"Khốn kiếp"

Hôn lên cánh môi run rẩy, động tác không hề có chút dừng lại càng mạnh mẽ ra vào. Vùi khuôn mặt đang ngập tràn khoái cảm vào cổ cô tham lam quán lấy hương thơm dịu mát giọng nói khàn đặc đầy nam tính vang lên

"Cơ thể em thật khiến mọi đàn ông khao khát..tôi lại chẳng thể nào kiềm nén lại được. Từ Ái mau ôm chặt tôi"

Rốt cuộc sự thô bạo cùng sức lực của anh đã đánh tan ý chí của cô chỉ còn biết hướng mắt nhìn vào khoảng không cảm nhận từng cảm giác kích thích xa lạ mà anh đem lại, hai bờ vai uyển chuyển run lên bần bật, hai nghe theo sự sai khiến của ma quỷ mà vòng lên người anh bám lấy

"Ú...ừ...đừng nói nữa"

Haha

Cô gái nhỏ này cũng biết xấu hổ sao? Hơi thở dồn dập gấp gáp áp xuống môi cô cuốn lấy hết thảy tiếng than thâm trầm chỉ để lại một đường chỉ bạc đầy ái muội trên môi cô.

"Em cũng biết xấu hổ sao?" Vừa nói anh vừa xoay người cô lại để lưng cô đối diện với anh sau đó ở phía sau kịch liệt luân động

"Anh...á...ừm" Diệp Từ Ái bị anh làm cho tức đến phát điên nhưng lại chẳng thể nào làm gì được anh, hai tay bất giác bám chặt lên thành tủ lạnh lẽo cố trụ vững cơ thể của mình.

Hôn lên tấm lưng trắng ngọc, anh mê mẩn đắm chìm vào khoái cảm chỉ muốn đem cô cùng anh hòa nhập lại thành một. Sự se khít bên dưới như một đợt công kích khó cưỡng lại được, thân thể trắng kiêu đúng chuẩn người mẫu giờ đây cũng thấm ướt mồ hôi, nhiệt độ trong phòng không biết là tăng lên bao nhiêu chỉ biết rằng cả anh và cô đều hưng hực ngọn lửa. mái tóc dài óng mượt bị mồ hôi làm cho dính vào cổ tạo nên một cảm giác quyến rũ đến khó tả.

Đôi môi thân nhiên gặm nhấm từng tắc da thịt ở phía sau lưng cô, dần khoái cảm truyền đến Diệp Từ Ái khó nhọc thở hổn hển. Tưởng chừng như mình sắp ngất đi!

Không biết qua bao lâu, đã dùng bao nhiêu loại tư thế cô chỉ biết rằng tinh lực người đàn ông này rất khỏe khắp mọi chỗ đều qua màn hoan ái này. Đến khi đôi mắt mệt mỏi nhắm chặt lại bất tỉnh không còn biết gì nữa!.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Món quà cuối cùng tôi dành cho anh

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, Diệp Từ Ái cùng với Nhã Tĩnh đi dạo phố một chút, lượn một vòng xung quanh các dãy nhà cao tầng rồi đến khu thương mại náo nhiệt. Trước mắt cô có rất nhiều người đông đúc mua sắm ở đây, những cửa hàng lớn nhỏ bên trong được trang trí rất bắt mắt, chỉ nhìn thôi cũng bị chúng thu hút rồi! Đi qua khu bán quần áo, Nhã Tĩnh nằng nặc đòi cô mua một chiếc áo đôi còn nói gì mà bạn thân phải mặc! Cô nghe xong cũng hết cả đầu đành chiều theo ý Nhã Tĩnh.

Sau ngày hôm đó lúc cô tỉnh dậy đã không thấy Bạch Từ Ngôn đâu, ánh mắt vô tình lướt qua trên mặt bàn thì thấy một tấm thẻ đen với một tờ giấy ghi chú nhỏ trên đó nói

"Đây là thẻ ngân hàng không giới hạn tiền em cứ cầm lấy mà ra ngoài vui vẻ một chút xem như đôi lấy sự ngọt ngào khi này!"

Đọc xong dù rất ảm ức nhưng cô cũng không vì thế mà từ chối anh. Chẳng phải anh cho cô sao? Thẻ thì cô phải dùng cho thật tốt để không uổng phí công sức của anh!

Vung tấm thẻ đen quyền lực ra toan tính thanh toán nhưng ngay lúc đó đôi mắt Nhã Tĩnh sáng rực lên vội cầm lấy tấm thẻ sừng sốt nói

"Từ Ái...cậu sao lại có tấm thẻ đen này?"

Hả?

Về mặt ngạc nhiên không biết phải trả lời sao chỉ tìm một lý do để đáp lại

"Cái này á...Tớ được một người cho mượn "

Mượn? Gương mặt Nhã Tĩnh ngập tràn sự khó hiểu! Ai lại đi cho mượn tấm thẻ phiên bản không giới hạn này, mà nếu có mượn thật đi thì người giữ thẻ chắc chắn không tầm thường. Ánh mắt sắc bén lướt qua người Diệp Từ Ái làm cô có chút chột dạ, hàng mi chớp chớp liên tục

"Cậu tưởng tấm thẻ này nói mượn là mượn được à? Cậu có biết người có được tấm thẻ này phải nhiều tiền đến mức nào không? Mà tại sao người ta lại cho cậu mượn? Có phải cậu có chuyện gì giấu tớ đúng không?"

Bị hỏi dồn dập, đầu Diệp Từ Ái cứ như bị căng cứng ra, cổ họng cũng nghẹn lại không thể phản bác. Lúc này cô nghĩ mình cũng không giấu được chuyện này nên cúi gương mặt nhợt nhạt nhỏ giọng trả lời

"Thật ra...Tấm thẻ này là của Bạch Từ Ngôn. Anh ta...anh ta đưa nó cho tớ"

Sao?

Hai mắt Nhã Tĩnh tròn xoe đầy kinh ngạc nhìn Diệp Từ Ái, miệng cũng bắt gặp đông cứng lại, không hiểu chuyện gì xảy ra?

"Không phải là...là Bạch Tổng của Ngôn Thị chứ?"

"Ừm"

Một câu trả lời của cô như sét đánh ngang tai, Nhã Tĩnh lúc này không còn giữ được bình tĩnh nữa liền hét lên một tiếng

"Cậu thật sự có quen biết với Bạch Từ Ngôn?"

Bị giọng nói của cô làm cho giật bắn mình liền lấy tay bịt miệng cô lại ra hiệu nhỏ tiếng sau đó mới lúng túng trấn an

"Cậu nói nhỏ thôi! Ừ thì cũng là quen biết nhưng mà không có vụ trộm yêu đương gì đâu...Tớ chỉ không may bị vướng vào anh ta mà thôi"

Tâm tình Nhã Tĩnh lúc này như ngồi trên đồng lửa, từ sau hôm ở trường gặp Bạch Từ Ngôn lần đầu đã thấy được khí chất cao ngạo, lạnh lùng của anh còn nhiệt tình bé Diệp Từ Ái trước mặt bao nhiêu người đã vậy hôm buổi lễ ra mắt nhà đầu tư ở trường cũng là do anh ta đăng sau tiếp ứng bí mật. Giờ

đây khi nghe đến chuyện Từ Ái lại quen biết với Bạch Tử Ngôn còn được anh cho hẳn một tấm thẻ đen vô giá thì nó thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của cô rồi!

"Nhưng mà cậu sao lại bị vướng vào anh ta? Cậu có biết anh ta là ai không? Là tổng giám đốc của Ngôn Thị đó! Chưa bao giờ có tin đồn với phụ nữ càng không để bất kì người con gái nào đến gần mình... vậy mà cậu với anh ta là như thế nào mà có thể quen biết được với Bạch Tử Ngôn. Thật khâm phục,..khâm phục" Nhã Tịnh chấp hai tay lại làm điệu bộ kính nể

Diệp Từ Ái thấy thái độ của cô như vậy càng cảm thấy bức rức. Không phải cũng chỉ một tên sắc lang không biết tốt xấu hay sao? Cô lại chẳng hề biết anh trong mắt mọi người lại cao cao tại thượng như vậy so với người cô biết thì khác nhau một trời một vực. Là một tên đại ác ma chuyên bắt nạt cô!

"Thôi được rồi...đừng nhắc đến anh ta nữa chỉ nghĩ đến thôi là tở thấy ớn lạnh rồi"

Nhã Tịnh thích thú nhìn chằm chằm Diệp Từ Ái sau đó phì cười bộ dạng rất muốn trêu cô liền huych tay vào người cô nham hiểm nói

"Không phải là hai người xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Vừa nghe xong, tim Diệp Từ Ái liền đập mạnh liên hồi nhớ lại những cảnh thân mật với anh ta bất giác gương mặt như quả cà chua chín, trừng mắt sang nhìn Nhã Tịnh vội vàng nói

"Làm gì có chuyện xảy ra giữa tớ và anh ta chứ? Cậu đừng suy nghĩ lung tung"

"Thật không? Sao tớ thấy mặt cậu đỏ hớt rồi kia" Nhã Tịnh đẩy đẩy người cô phản kích nói

Không muốn tiếp tục câu chuyện này thêm nữa Diệp Từ Ái liền nhanh chóng thanh toán rồi kéo Nhã Tịnh đi ra chỗ khác gây sự chú ý với cô bằng gian hàng mỹ phẩm. Ngay khi vừa đến được chỗ bán thì động tác lôi kéo của cô chợt dừng lại sau đó là vẻ mặt thất thần không chút huyết sắc, Nhã Tịnh nhìn theo hướng của cô thì đập ngay vào mắt cô là Vu Dịch anh ta đang đi cùng với Khiết Tầm Lam đáng vẻ vô cùng thân mật còn tình tứ nắm tay nhau không rời!.

Đáy mắt Diệp Từ Ái dâng lên một tia kinh ngạc sau đó là chút buồn bã, cô quay đầu lại để mắt không thể nhìn thấy cảnh tượng khó coi kia.

Vu Dịch hôm nay cùng Khiết Tầm Lam đi mua nhẫn cưới để chuẩn bị cho lễ kết hôn tuần sau, anh không biết rằng từ xa có bóng dáng của Diệp Từ Ái, gương mặt vốn không quan tâm lắm đến mấy mẫu nhẫn cưới trên bàn thủy tinh chỉ lơ đãng nhìn xung quanh không chút tập trung, trong đầu anh lúc này chỉ hiện lên gương mặt Diệp Từ Ái khoảng khắc cô nức nở khóc trong lòng anh như một đứa con nít bất giác tìm co lên một hồi chưa xót. Ai ngờ đâu anh lại vô tình thấy bóng dáng lấp ló của cô ở phía đối diện liền ngạc nhiên đến không thể ngừng dòm ngó.

Nhã Tịnh biết rằng Diệp Từ Ái là đang tránh mặt anh ta nên cũng không hỏi hà gì mua đồ. Cẩn thận quan sát mọi chuyện.

Khiết Tầm Lam vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc nắm chặt lấy tay anh tỉ mỉ xem những viên kim cương sáng lấp lánh phản chiếu trong tủ kính. Đôi mắt dừng lại một cặp nhẫn tinh xảo với thiết kế vô cùng thu hút liền từ tốn nói

"Làm ơn cho tôi xem mẫu này..."

Nhân viên bán hàng vốn gương mặt niềm nở vui vẻ lấy nhẫn ra cho cô, ngay khi vừa nhìn thấy nó Khiết Tầm Lam đã hào hứng đưa mắt sang Vu Dịch bên cạnh.

"Dịch, anh xem nó có đẹp không?"

Nhưng đôi lại là một sự chú ý khác từ anh không chút để ý đến cô, bất giác theo bản năng nhìn theo tầm mắt anh lại nhận ra khuôn mặt có chút quen thuộc, hình như là Từ Ái. Vừa nhận ra cô, Khiết Tầm Lam liền chủ động kêu gọi phía bên kia

"Từ Ái?"

Diệp Từ Ái bất ngờ quay người lại nhìn vào cặp trai gái đối diện, sắc mặt vốn không vui nhưng lại gượng gạo nở nụ cười thân thiện tiến đến chào hỏi, dù sao cũng bị phát hiện rồi nếu cố tình tránh mặt thì đúng là không phải phép nên tốt nhất là cố gắng nói mấy câu rồi đi nhanh thì tốt hơn

"Tầm Lam...thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau ở đây"

"Phải đó...cô cũng đi mua đồ ở đây sao?" Khiết Tầm Lam mỉm cười như hoa dịu dàng nhìn cô

Vu Dịch giờ đây như tượng sáp anh không biết phải phản ứng như thế nào chỉ nhìn cô thâm thúy đầy tình cảm mà không bị ai nhận ra

Diệp Từ Ái ngoài mặt thì đang vui vẻ nói chuyện nhưng thật ra cô biết rõ là anh đang nhìn cô! Nén lại ý nghĩ bỏ chạy cô điều chỉnh lại sắc mặt của mình nhỏ giọng từ tốn

"Tôi đi cùng bạn mua chút đồ lát vặt thôi...mà hai người?"

Khiết Tầm Lam nhanh chóng hiểu ý cô liền nũng nịu duyên duyên dựa người vào cánh tay Vu Dịch hào hứng nói

"Chúng tôi đi mua nhẫn cưới chuẩn bị cho hôn lễ tuần sau...phải rồi nếu gặp cô ở đây thì cô cũng giúp tôi chọn thử một mẫu xem"

Ách...

Lại còn bắt cô chọn hộ nhẫn? Tình huống gì đây? Diệp Từ Ái há hốc miệng ngạc nhiên, liếc mắt sang Vu Dịch. Thôi xong lần này số phận đưa đẩy để cô một lần nữa vào chuyện khó xử này.

Trong lòng Vu Dịch liền cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ lạnh nhạt nói

"Nếu cô không đồng ý cũng không sao...chúng tôi không ép"

Diệp Từ Ái tâm tình phức tạp nhìn anh, tại sao anh chuẩn bị kết hôn mà cô lại không hề biết gì? Còn phải thông qua Bạch Tử Ngôn...Nếu như hôm đó anh ta không nói cho cô thì có lẽ bây giờ cô vẫn chưa tin vào mắt mình, mê muội day dứt lời nói của anh.

"Không sao! Tôi sẽ thử"

Một câu nói khiến cả Nhã Tịnh cùng Vu Dịch đều ngạc nhiên không kém, cả hai bất giác đưa mắt nhìn cô

"Vây tốt quá...nhờ cô hết đây" Khiết Tàn Lam niềm nở kéo tay Diệp Từ Ái lại không chút chần chừ

Đứng trước một dãy các mặt hàng trang sức khác nhau lấp lánh thi nhau tỏa sáng. Đôi mắt đảo quanh một vòng dùng tận đáy lòng để mà chọn vì đây có lẽ sẽ là món quà cuối cùng mà cô dành cho anh trước khi anh chính thức rời xa cô.

Hàng mi uyển chuyển khẽ dao động sau đó dừng lại nơi một cặp nhẫn, vừa nhìn thấy nó là cô liền ưng ngay, chỉ tay vào trong tủ kính chậm rãi nói

"Lấy giúp tôi mẫu này được không?"

"Tiểu thư thật biết cách chọn nha...đây là cặp nhẫn uyên ương mới ra của cửa hàng chúng tôi"

Khiết Tàn Lam liền nhanh chóng cầm lên xem cẩn thận, đôi mắt sắc xảo hiện lên ý cười đầy mãn nguyện

"Từ Ái...cô thật sự làm tôi không hề thất vọng nha! Nó rất đẹp đúng không Dịch"

Vu Dịch vốn chẳng quan tâm đến điều gì chỉ định nhìn dành trọn trái tim chú ý đến dáng người nhỏ nhắn kia, gương mặt như bị trắng xi măng vội lướt qua cặp nhẫn trên tay cô nhàn nhã nói

"Rất đẹp"

Tuy nhanh chóng thay đổi về mặt nhưng Khiết Tàn Lam không khó nhận ra sự hồi hốt của anh, chỉ cố gắng mỉm cười vui vẻ vì cô biết rằng anh không thật sự để tâm đến lễ kết hôn này! Nén lại cảm giác sắp khóc cô nói

"Từ Ái, cảm ơn cô rất nhiều, tôi sẽ lấy nó"

"Khoan đã...Đây xem như là tôi tặng hai người làm quà cưới đi! "

Hả?

Khiết Tàn Lam kinh ngạc không biết phản ứng thế nào, cả Vu Dịch cùng Nhã Tịnh cũng làm cho kinh động. Thấy mọi thứ có vẻ không ổn lắm, Nhã Tịnh liền ghé sát vào lỗ tai cô nhỏ giọng

"Cậu điên rồi sao? Tiền đâu để cậu mua cặp nhẫn này, có biết nó đắt đỏ như thế nào không?"

Diệp Từ Ái không vội nói chỉ cố gắng trấn an mọi người

"Đừng bất ngờ như vậy, đây cũng xem như tôi thay mặt Từ Ngôn tặng quà cưới cho cô được không? Dù sao hai người cũng là anh em thân thiết"

Nhắc đến Bạch Tử Ngôn con người Vu Dịch liền co giật, khó chịu nhìn cô

"Không cần đâu" Anh không thể để bản thân mình nhận bất cứ thứ gì từ anh ta

Lòng tự trọng đột nhiên dâng lên không để cô có cơ hội phản bác liền trực tiếp đi thanh toán, sau đó trầm giọng

"Dù sao cũng cảm ơn cô đã giúp chúng tôi chọn nhẫn cưới, để hôm khác sẽ mời cô đi ăn cơm được không?"

"Phải đó...nhớ dẫn anh Từ Ngôn theo nữa, tôi thật sự rất mong chờ hai người đó nha" Khiết Tàn Lam nhanh chóng tiếp lời sau

Một hồi nói chuyện qua lại cuối cùng Diệp Từ Ái cũng nhẹ lòng chào tạm biệt mọi người rồi nhanh chóng kéo Nhã Tịnh đi về. Cô thật sự sắp bị ngộp chết rồi!

Trở về căn biệt thự trên núi, Diệp Từ Ái một mỗi bước vào nhà còn tay xách theo một cái túi lớn là đồ Nhã Tịnh ép cô mua chung, trên ghế sofa một đáng người chậm rãi từ tốn nhâm nhi ly cà phê đen đắng ngắt, ánh mắt khẽ dao động nhìn cô từ bên ngoài, Diệp Từ Ái vốn cảm nhận được sự lạnh lẽo của anh nhưng lại vờ như không toan đi lướt qua người anh lên phòng, còn chưa đi được mấy bước đã bị anh gọi giật ngược lại

"Hôm nay em đi đâu?"

Diệp Từ Ái hậm hực nhìn anh sau đó nhún vai đưa túi đồ trên tay cho anh xem rồi không mấy vui vẻ nói

"Đi dạo phố với Nhã Tịnh được chưa?"

Nhìn lướt qua trên tay cô sau đó miệng nhếch lên cười rồi chủ động nói

"Qua đây!"

Cái gì?

Diệp Từ Ái bất mãn nhìn anh không muốn nhắc chân lên, cái tên này lúc nào cũng nghĩ mình là trung tâm của vũ trụ cứ gọi cô là cô sẽ như một chú chó con ngoan ngoãn đến bên cạnh anh sao? Đừng có mà mơ.

Thấy cô vẫn không có ý định nhắc người, anh liền không nhanh không chậm dựa lưng ra đằng sau, ưu nhã khoanh tay trước ngực nhìn cô tự mãn nói

"Tôi nói em qua đây! Nếu em không thể tự mình bước qua hay để tôi bế em đi"

Hít một hơi thật sâu để không phải phát tiết vào anh, ngăn không để cái miệng này thốt ra những câu từ khó nghe liền không chút bằng lòng tiến đến bên cạnh anh

Bạch Từ Ngôn xấu xa cười đầy ẩn ý nhìn bộ dạng của cô ngay khi cô đến gần anh đã nhanh tay kéo cô lại vào trong người mình để toàn bộ thân hình nhỏ bé của cô ngồi lên đùi anh. Quấn lấy mùi hương dịu nhẹ thanh thuần của cô rồi tà mị thì thầm

"Được ra ngoài có phải rất vui không?"

Cơ thể cử động né tránh môi anh theo bản năng, trừng mắt sang nhìn anh đầy châm chọc

"Đương nhiên rồi...chỉ cần không thấy anh thì tôi liền cảm thấy rất vui"

HaHa

Bật ra tiếng cười trầm thấp quyến rũ, Bạch Từ Ngôn khẽ lướt ngon tay lên cánh môi mềm mọng của cô bá đạo nói

"Thế thì tôi đành phải khiến em thay đổi suy nghĩ này rồi...Sau này mỗi khi em thấy tôi đều cảm thấy vui vẻ"

Cô khinh! Diệp Từ Ái bất mãn, để xem anh có thể làm gì! Cô thật sự chỉ muốn khâu cái miệng vô sỉ này của anh lại để anh không thốt ra mấy loại câu từ đáng ghét này

"Tôi không cần...bỏ tôi ra để tôi còn nghỉ ngơi nữa" Giây phút thân thể yếu ớt cô khóc chịu nâng giọng

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc chiến ngầm giữa hai người đàn ông

Chắc chắn

"Chưa gì mà em đã muốn nghỉ ngơi rồi sao?" Bạch Từ Ngôn nhìn cô bằng con mắt đầy ẩn ý, miệng cười gian tà

Diệp Từ Ái cảm thấy rợn rợn sống lưng không hiểu sao lại có bản năng muốn chạy trốn, vào lúc này cô nên phải giữ bình tĩnh để không bị anh trêu chọc thêm liền vờ như không hiểu ý nghĩ xấu xa kia lạnh nhạt nói

"Tôi chỉ là không muốn nói chuyện với anh thêm nữa thôi"

Đôi mắt thâm thúy cùng ngón tay tà mị nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô rồi từ từ ghé sát vào một cách mờ ám.

"Vậy chúng ta không nói nữa mà làm được không?"

Ách...

Cái tên điên này lại bắt đầu giờ thói hư rồi! Liếc mắt sang đây sự bất mãn, chân mày chau lại thể hiện thái độ không thể nào hiểu nổi để nhìn anh.

"Anh như vậy là có ý gì? Tôi không có hứng để chơi đùa với anh đâu nhé!"

Chơi đùa sao? Nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời nhìn cô, sau đó cung chiều lướt nhẹ mũi cô một cái như người yêu, âm thanh vô cùng dịu dàng vang lên bên tai cô

"Tôi trước giờ chưa có ý định chơi đùa với em! Nhưng mà nếu em thích thì chúng ta có thể chơi đùa một chút!"

Vô liêm sỉ! Anh ta không hề có một chút tự trọng nào cả. Mọi lời nói anh thốt ra đều như tảng tảng lớp lớp sự xấu xa trong đó. Không hề có ý nghĩ tốt nào. Nên lại chút tâm tình đang nhen nhóm trong lòng Diệp Tử Ái cố nặn ra nụ cười thân thiện tự như một đóa hoa nở rộ đẹp đến không thể nào tả nổi nhìn anh

"Bạch Tổng thân mến...nếu anh thích chơi thì chơi một mình đi còn tôi đang rất mệt không thể cùng anh chơi đùa được!"

Hàm ý đầy châm chọc của cô anh thừa sức hiểu được nhưng chỉ là muốn trêu chọc cô một chút bởi vì lúc cô nổi giận trông rất đáng yêu, hai má đỏ ửng, hơi thở gấp gấp còn thêm cặp đôi nhấp nhô lên xuống theo từng nhịp thở của cô, không biết là có bao nhiêu sự khiêu khích. Tuy anh đã cảm nhận được sự tức giận đang rục rịch ở bên dưới nhưng lại cố gắng kìm chế bản thân để không ngay lập tức muốn cô ở đây!

Bàn tay linh hoạt dẫn dụ ở phía sau lưng cô tùy ý vẽ vờ trên đó còn cố tình ép cô sát vào người anh hơn tựa như là muốn đem cô ăn mất.

"Sao em lại nở để tôi chơi một mình chứ! Tôi lại thích có người cùng tôi hơn"

Cảm nhận sự nguy hiểm sắp đến Diệp Tử Ái liền theo bản năng giãy giụa cơ thể của mình muốn bỏ trốn. Hai tay chống ngực anh để tạo khoảng cách. Nhưng mọi thứ đều không khá hơn là mấy, cô không phải không biết thứ đáng sợ ở bên dưới cô bắt đầu có phản ứng nên chỉ còn biết nhắm mắt liều mạng đẩy anh ra.

Bạch Tử Ngôn càng thích thú nhìn bộ dạng hoảng loạn của cô còn cố tình đưa đôi môi của mình đến gần với cánh môi hoa hồng kia tựa như muốn hôn lấy. Ngay khi cô nhận ra điều đó đã sùng sốt đến mức cứng đờ người. Đại não liên tục truyền đến tín hiệu phòng bị, nhanh chóng tạo ra một lí do để né tránh đi, ai ngờ đầu tưởng như sắp bị anh ăn mất thì một luồng suy nghĩ vừa xẹt qua! Là Khiết Tàn Lam.

"Khoan đã...tôi có chuyện quên nói với anh"

Đang có nhả hứng lại bị cô dập tắt đi về mặt liền hiện rõ sự không vui nhưng cũng gật đầu hỏi

"Chuyện gì?"

"Hôm nay tôi đi mua ít đồ ở khu thương mại liền vô tình gặp Khiết Tàn Lam và Vu Dịch ở đó"

Vu Dịch? Anh không quan tâm đến lời nói phía trước chỉ để ý hai từ kia. Sắc mặt trầm xuống đôi chút, nhìn cô đầy dò xét.

"Thì sao? Em muốn nói đến là em đã gặp hắn sao? Hay là..."

"Bọn họ mời tôi và anh dùng cơm để cảm ơn việc tôi chọn gium nhẫn cưới!"

Còn chưa nói hết câu đã bị cô chặn ngang lập tức.

Gương mặt đang hiện lên sự bất mãn thì câu nói của cô khiến anh thay đổi nhanh chóng. Chọn gium nhẫn cưới sao? Cô lại đi chọn nhẫn cưới cho Vu Dịch? Haha

Không hiểu sao anh lại bật cười lớn, hờn hờ nhìn cô

"Em chọn nhẫn cưới cho hắn sao? Haha vậy nói cho tôi biết cảm giác thế nào đi? Nhìn tình cũ mình cưới người khác còn không quên tặng một món quà ý nghĩa như vậy chắc hẳn là rất vui chứ nhỉ?"

Cô thật sự chỉ muốn nhét cái gối vào miệng anh. Sao chẳng câu nào nói ra với cô dễ nghe hơn một chút đi! Cứ phải châm chọc cô mới chịu được sao? Hừ! Nhưng mà dù gì cô cũng thăm đánh lạc hướng anh rồi nếu không bây giờ đã không biết mình trôi về đâu nữa.

Hít một hơi lấy lại trạng thái, tuy rất giận nhưng cô vẫn tỏ ra như không nhân nhả đáp lời anh.

"Không cần anh để ý đến cảm giác của tôi! Chỉ là bây giờ họ có ý mời dùng cơm mà tôi lại không thể nào từ chối được đành nhận lời lúc đó...cho nên bây giờ anh giúp tôi giải quyết được không?"

Cô đang nhờ anh giúp sao? Nhìn qua gương mặt Diệp Từ Ái, anh giả bộ suy nghĩ đắn đo một chút sau đó còn cất giọng

"Em muốn tôi đi cùng em đúng không?"

Chứ còn gì nữa! Nếu anh mà không đi chung với cô thì một mình cô quả thực không biết phải làm sao mà đối diện với hai người.

"Ừm...được không?"

"Thế thì phải xem biểu hiện của em một chút"

Hả?

Ngay khi còn chưa hiểu được gì thì đã bị Bạch Từ Ngôn bế ngang người sau đó từ tốn lên lầu hướng đến phòng ngủ.

Cuối cùng cái gì đến thì cũng sẽ đến, có lẽ thứ đáng sợ nhất không phải là quên đi mà là mãi mãi ghi nhớ! Giá như lúc đó chúng ta đủ chín chắn hơn suy nghĩ cho đối phương thì hiện tại có lẽ sẽ khác.

Ngày hẹn dùng cơm đã đến, tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất ở thành phố Đế Đô. Trong gian phòng tương đối rộng, trang trí vô cùng trang nhã theo kiểu cách phương tây. Vu Dịch và Khiết Tàn Lam đã đến từ sớm. Hôm nay Khiết Tàn Lam không hiểu sao lại có cảm giác hồi hộp không yên nhìn sang người đàn ông bên cạnh anh lại chẳng hề có chút phản ứng hay biểu cảm nào. Hình như anh đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Vu Dịch mấy ngày nay đều cứ thất thần như người mất hồn không hề có chút quan tâm nào đến cô. Mỗi khi cô nói chuyện với anh hay ở bên cạnh anh thì anh đều không hề tập trung hay để ý đến còn lạnh nhạt đến mức hạn chế sự đụng chạm tựa như cô không phải là người yêu của anh vậy.

Khiết Tàn Lam lúc này không thể không tìm lí do để hỏi han anh

"Dịch? Anh có cảm thấy hồi hộp không? Đây là lần đầu tiên chúng ta được ngồi ăn cơm cùng với bọn họ!"

"Ừm..." Vu Dịch lạnh nhạt một tiếng.

Diệp Từ Ái không lẽ ở cùng một chỗ với Bạch Từ Ngôn thật sao? Nhưng lúc ở khu vui chơi nhìn dáng vẻ uất ức của cô như vậy giống như cô chưa hề quên được anh? Vậy tại sao khi anh nhìn thấy cô lại là bên cạnh hắn ta?

Khiết Tàn Lam cố gắng an ủi bản thân mình rằng chắc là anh hơi mệt nên mới như vậy liền nở nụ cười dịu dàng nắm lấy tay anh. Nhưng ngay khi vừa đan đôi tay bé nhỏ của mình vào lòng bàn tay anh lại bị anh rút lại có vẻ không thích lắm.

Bình thường cô đều hay có thói quen nắm tay anh mà anh cũng không hề có ý chán ghét như bây giờ? Vậy tại sao hôm nay anh lại đối với cô lạnh nhạt như vậy?

Còn đang muốn hỏi anh thì bên ngoài đã có tiếng bước chân, một nhân viên phục vụ đang đi trước dẫn đường cho một đôi trai gái tương đồng đi phía sau trông họ tựa như một cặp tiên đồng ngọc nữ. Ai nhìn vào đều cảm thán một tiếng!

"A...anh Từ Ngôn" Khiết Tàn Lam mừng rỡ vẫy tay đầy hào hứng

Bạch Từ Ngôn cùng Diệp Từ Ái chậm rãi tiến đến, gương mặt lạnh lùng hiện lên chút ý cười nhìn cô sau đó quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh thái độ không mấy vui vẻ

"Tàn Lam em đến sớm vậy..."

Diệp Từ Ái từ lúc bước vào đã chuẩn bị tâm lí trước đó rồi nhưng không hiểu sao ngay khi vừa nhìn thấy Vu Dịch là tim cô lại đập mạnh liên hồi tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bờ vai gầy khẽ run lên một cái.

"Từ Ái chào cô" Khiết Tàn Lam đưa mắt sang nhìn cô

Diệp Từ Ái liền thoáng giật mình nhưng rồi nhanh chóng đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ

"Gặp lại cô rồi!"

"Bạch Tổng...Hôm nay anh lại dành chút thời gian ăn bữa cơm này thật sự tôi cảm thấy rất vinh dự " Tuy rằng Vu Dịch đang nói với Bạch Từ Ngôn nhưng đâu đó Diệp Từ Ái lại cảm thấy là anh đang nhìn mình.

Bạch Từ Ngôn bật cười đầy vui vẻ dùng ánh mắt sắc bén của mình nhìn Vu Dịch "Tôi mới là người vinh dự vì được ngồi cùng bàn với Vu Tổng đây!"

Hai người đàn ông ngoài mặt có vẻ rất khách sáo nhưng bên trong lại ẩn ý bao nhiêu sự mỉa mai châm chọc.

Khiết Tàn Lam thấy như vậy liền mở lời ngắt ngang "Được rồi...mọi người mau ngồi xuống đi, từ từ rồi chúng ta nói chuyện, phục vụ mang đồ ăn lên đi"

Diệp Từ Ái cẩn thận ngồi bên cạnh Bạch Từ Ngôn, anh nhanh chóng kéo ghế cho cô còn cố tình trải khăn trắng lên đùi cô để tránh thức ăn rơi xuống làm dơ bộ váy đang mặc trên người. Nhìn một loạt hành động vừa rồi Vu Dịch ở phía đối diện liền cảm thấy vô cùng chướng mắt, nhưng đối lại với anh là sự tinh ý trong mắt Khiết Tàn Lam cô khẽ cười đầy trêu đùa nói

"Em lại không hề biết Bạch Từ Ngôn mà em quen lại có thể chu đáo chăm sóc phụ nữ như vậy chứ!"

HaHa

"Khiến em ngạc nhiên rồi.. Từ Ái cô ấy rất vụng về anh chỉ sợ làm xấu mặt thôi" Bạch Từ Ngôn khẽ cười

Gương mặt Diệp Từ Ái giờ đây tựa như tảng băng không biết nên phản ứng thế nào? Người đàn ông quả thực rất giỏi diễn kịch trước mặt người khác, trước giờ cô lại chẳng hề biết đi? Một tia không thoải mái lướt qua vẻ mặt cô, tuy vậy nhưng vẫn nén lại để không ai phát hiện ra

Người phục vụ mang đồ ăn bày khắp bàn sau đó cung kính ra ngoài, trên mặt bàn kính tinh xảo hình tròn giờ đây nổi bật lên bởi các món ăn đa dạng đủ màu sắc ở phía trên, nâng ly rượu vang trắng lên Khiết Tàn Lam nhẹ nhàng đưa ly nói

"Nào chúng ta cùng uống một ly để chúc mừng cho sự gặp gỡ ngày hôm nay"

Mọi người đều vui vẻ cùng ly sau đó nhấp môi, Diệp Từ Ái giờ đây cũng đang vô cùng khó khăn khi đối mặt với Vu Dịch vì tầm mắt anh lúc nào cũng hướng về phía cô. Bạch Từ Ngôn không khó để nhận ra được điều đó anh chỉ bình thản tự nhiên gấp một miếng cá cho cô đầy dĩa dĩa còn vỗ nhẹ đầu cô cùng chiều nói

"Ăn nhiều một chút"

"Cảm ơn" Đôi mắt ngạc nhiên nhìn anh tỏ ý khó xử như muốn nói rằng "Anh đừng có làm mấy chuyện này với tôi được không?" nhưng chỉ là biểu hiện bằng ánh mắt

Bạch Từ Ngôn vờ như không hay biết gì còn thư thả uống chút rượu. Khiết Tàn Lam cũng không hề kém cạnh là bao cô cũng nhẹ nhàng gấp đồ ăn cho Vu Dịch uyển chuyển nói

"Món này anh rất thích ăn nè..."

Cắn miếng thịt cá trong miệng lại vừa vụn thu hết sự thân thiết của Vu Dịch và Khiết Tàn Lam, cô hòng tự nhiên cảm thấy rất khó rất không kìm được mà uống một hớp nước lớn.

"Vu Tổng...không phải là sắp kết hôn với Tàn Lam sao? Hai người có dự định sau khi kết hôn sẽ đi tuần trăng mật ở đâu chưa?"

Ách

Tên Bạch Từ Ngôn này thật biết cách khơi chuyện! Diệp Từ Ái liếc mắt sang nhìn anh

"Tôi chưa nghĩ đến!" Vu Dịch nhàn nhã đáp lại

Về mặt đang nở nụ cười trên mặt Khiết Tàn Lam dần tắt, anh chưa nghĩ đến sao? Cô tưởng là anh đã chuẩn bị rồi chứ? Thoảng chút buồn bã nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình

"À anh Từ Ngôn bọn em tính sẽ sang Maldives..."

Vậy sao?

Bạch Từ Ngôn thăm cười sau đó nhìn sang Diệp Từ Ái đầy xấu xa nói

"Từ Ái em xem...Bọn họ cũng sắp kết hôn rồi không phải chúng ta cũng mau chóng học hỏi theo chứ?"

Vừa dứt câu Diệp Từ Ái liền bị sắc nước ho gấp, vội lấy tay che miệng lại đầy kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh. Ai ngờ đâu vừa ngẩng đầu lên đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho đông cứng, cả Bạch Từ Ngôn và Vu Dịch đều giờ tay đưa khăn giấy trước mặt cô? Hành động bất ngờ này như làm ngưng đọng thời gian lại.

Vu Dịch luôn để ý đến từng hành động nhỏ của cô, vậy mà cô gái này lại không cẩn thận như vậy vẫn vụng về như trước theo thói quen liền nhanh tay đưa cô khăn giấy đầy lo lắng, nhưng phía bên cạnh cũng nhanh chóng làm điều tương tự! Bạch Từ Ngôn đấm mắt xẹt qua tia lạnh lẽo đưa mắt sang nhìn Vu Dịch tựa như đang có một cuộc chiến ngầm.

Khiết Tàn Lam sớm đã bị một màn trước mắt làm cho cứng họng không hiểu chuyện gì xảy ra? Hai người đàn ông này lại có cùng một động tác còn lo lắng cho Từ Ái như vậy.

Diệp Từ Ái cố gắng nén lại tâm tình của mình chỉ thuận tay lấy khăn trên tay Bạch Từ Ngôn vì cô biết nếu không làm như vậy sẽ có một sự hiểu lầm lớn

xảy ra

"Cảm ơn anh"

"Từ Ái...cô thấy không Dịch lúc nào cũng luôn lo lắng và quan tâm cho người khác ngay cả tôi nhiều lúc cũng muốn ghen lắm nhưng sớm đã quen rồi, cô đừng quá để ý nha." Khiết Tàn Lam nhanh chóng giải vây tình huống khó xử này

Tuy ngoài mặt Diệp Từ Ái gật đầu hiểu ý nhưng cô thừa biết được chuyện gì đang xảy ra! Cả hai người đàn ông này lại không hề biết tiết chế lại chút nào xém nữa thôi là cô biến thành trung tâm vũ trụ rồi!

"Haha...Vu Tổng thật là một người luôn nghĩ cho người khác nha! Nhưng tôi thì xấu bụng hơn anh rồi vì tôi chỉ quan tâm cho một mình Từ Ái mà thôi. Nếu không cô ấy sẽ ghen mất!" Bạch Tử Ngôn hiện rõ sự không vui nhìn Vu Dịch

"Khiến Bạch Tổng khó xử rồi...là tôi vô ý quên mất là có anh ở đây" Đáp lại ánh mắt kia anh lại vô cùng bình thản như không, tia âm khí cũng phát ra từ trong ánh mắt

Diệp Từ Ái cả người sớm không còn hồn thể, chỉ để lại thân xác căng cứng. Trên thế giới này chiến tranh không nhất thiết là phải đổ máu! Vì có những cuộc chiến chỉ xảy ra qua lời nói, ánh mắt mà thôi.

"À...phải rồi chiếc nhẫn Từ Ái chọn cho tụi em rất đẹp nha...em rất thích đó! Từ Ngôn, bạn gái anh quả là có mắt thẩm mỹ nha" Khiết Tàn Lam cất giọng khen ngợi

Bạch Tử Ngôn khẽ cười nhếch môi sau đó tự nhiên như không nắm lấy tay Diệp Từ Ái đang đặt trên bàn còn dùng ánh mắt yêu thương nhìn cô.

"Vậy sao?"

"Ừm" Diệp Từ Ái thật sự rất muốn rút tay lại nhưng tình thế này lại ép cô không đường chạy thoát chỉ cam chịu để anh chiếm tiện nghi của cô

Nhìn bàn tay nhỏ bé kia đang nằm gọn trong tay người đàn ông khác cổ họng Vu Dịch liền vô cùng khô khốc, đáy lòng như bị ngọn lửa thiêu đốt, anh rất muốn kéo tay cô lại nhưng không thể nào làm gì được chỉ trơ mắt ra nhìn người con gái đối diện đang có bấy nhiêu vui vẻ

Mối quan hệ này không biết đã bắt từ khi nào? Tại sao cô lại trở thành bạn gái bắt buộc dĩ của Bạch Tử Ngôn như thế này? Có lẽ là do sự hiểu lầm ở buổi tiệc hôm trước, cũng do cái tên này nhận vợ cô để giờ đây đẩy cô vào hoàn cảnh ngang trái này thật muốn khâu cái miệng anh lại! Cứ tiếp tục để anh rêu rao thế này không phải mọi người đều nghĩ cô là bạn gái anh thật chứ? Tuyệt đối không được!

Vu Dịch ho khan vài tiếng nhìn đôi tay kia rồi cất giọng "Nhìn biểu hiện của Diệp tiểu thư đây có vẻ không được thoải mái...cô không khỏe chỗ nào sao?"

Bạch Tử Ngôn quan sát gương mặt cô, anh dư sức biết lời nói kia là đang nói đến sự khó chịu trong mắt cô khi anh nắm tay ý hấn muốn nói rằng cô không thoải mái khi ở bên cạnh anh! Tên chết tiệt này, cú đâm lún trước có vẻ quá nhẹ chăng?

Con người lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Từ Ái, không biết từ đâu một cảm giác lạnh lạnh bao trùm lấy cô tựa như mang theo sự nguy hiểm đáng sợ sắp ập đến, thân thể khẽ run một cái, môi có chút hoảng loạn run rẩy theo.

"Tôi không sao"

"Nếu em không khỏe phải nói với anh nghe không? Để anh lo lắng là không tốt" Tuy vẻ mặt rất quan tâm nhưng cô thừa biết được anh đang ngầm làm vậy để dẫn dắt Vu Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Sụp đổ

Không khí trong gian phòng lúc này hình như đã xuống mức âm! Hai người đàn ông như hai thái cực khác nhau tựa như không đội trời chung ở cùng một chỗ. Cả Khiết Tàn Lam cùng Diệp Từ Ái đều cảm thấy nó không bình thường chút nào.

Riêng Khiết Tàn Lam giờ đây trong đầu đang có bao nhiêu suy nghĩ phức tạp cùng hoảng loạn. Tại sao anh Từ Ngôn cùng Vu Dịch đều không mấy vui vẻ khi nhìn nhau còn nói mấy lời cô nghe đã thấy bất thường rồi. Đối với một người tình ý như cô thì không khó nhận ra điều gì đó. Trong câu chuyện này có phải có khuất mắc mà cô không hề hay biết chăng?.

Đang yên tĩnh, bỗng nhiên chiếc điện thoại của Bạch Tử Ngôn reo lên làm vỡ tan bầu không khí ngưng trệ này. Anh nhàn nhả nhìn qua màn hình điện thoại là Cần Phong đang gọi điện đến. Vào lúc này mà gọi điện cho anh không biết xảy ra chuyện gì. Ngay lập tức anh từ tốn đứng dậy rồi nói

"Tôi ra ngoài nghe điện thoại một chút, mọi người cứ tự nhiên"

Trước khi đi anh cũng không quên để lại cho Diệp Từ Ái một ánh mắt nguy hiểm.

Trong phòng còn lại ba người cả ba đều không biết nói gì chỉ im lặng quan sát đối phương, Diệp Từ Ái tìm tựa như muốn ngừng đập không thể nào hít thông nổi. Còn Vu Dịch lại chẳng khá hơn anh nhìn cô đầy thâm thúy dò xét.

Khiết Tần Lam cảm thấy mình cần phải đi điều chỉnh lại tâm trạng một chút liền nhỏ giọng nói

"Tôi vào phòng vệ sinh một chút..."

Nghe xong Diệp Từ Ái mắt có hơi mở tròn. Vào ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này lại để cô ở một mình với Vu Dịch như vậy là không được! Bộ dạng có chút gấp gáp cô gắng trấn an bản thân mình lại.

Cả căn phòng chìm vào khoảng không, Diệp Từ Ái toan muốn đứng lên bỏ đi thì Vu Dịch đã lên tiếng ngăn lại

"Từ Ái! Em cùng với Bạch Từ Ngôn rốt cuộc là như thế nào?"

Sắc mặt có chút tái đi, cô không muốn trả lời câu hỏi này càng không muốn giải thích với anh. Nếu như mọi chuyện đã thành ra như vậy thì cô cũng chỉ còn cách thuận theo dòng nước chảy thuyền theo.

"Anh cũng đã tận mắt nhìn thấy rồi đó! Tôi đã là bạn gái của Từ Ngôn"

"Anh không tin!" Vu Dịch kích động đến đứng bật dậy nhìn cô

Về mặt Diệp Từ Ái vẫn không chút thay đổi cô vẫn cứng rắn nghiêm nghị nhìn anh lạnh lùng nói

"Anh không tin cũng được, nhưng sự thật là như vậy"

Tâm tình vốn đang kìm nén giờ đây không còn giữ được nữa liền tiến đến kéo tay cô ngồi dậy bắt cô đối diện với anh.

"Có phải em đang chọc tức anh thôi đúng không? Lúc ở khu vui chơi anh cảm nhận được là em vẫn còn yêu anh vậy tại sao phải nói rằng em đang quen người khác chứ? Có phải hấn ta ép em làm như vậy phải không?"

Diệp Từ Ái giống như bị anh làm cho phát điên, vung tay anh ra, đôi mắt sáng mạnh mẽ nhìn thẳng vào mặt anh không chút e dè

"Vu Dịch, anh thôi đi được không? Chẳng ai ép buộc tôi cả! Tôi và Bạch Từ Ngôn chính xác là quan hệ như vậy anh muốn làm thế nào? Chẳng phải tuần sau anh kết hôn rồi sao? Còn muốn tôi thừa nhận yêu anh nữa à!"

Lòng ngực phập phồng vì tức giận, Vu Dịch như mất hết lí trí anh lại đang có bao nhiêu tức giận kìm nén từ đầu buổi ăn đến bây giờ. Nhìn thấy sự thân mật giữa cô và Bạch Từ Ngôn, trong lòng như có một ngọn lửa đang thiêu cháy. Cô trước giờ đều là của anh vậy tại sao đến hiện tại lại ở cùng với người khác! Anh đã nói rõ ý của mình với cô ở khu vui chơi rồi không lẽ cô không hiểu sao?

Đáy mắt ần lên tia máu đầy đáng sợ, về mặt anh tuần giờ đây trầm xuống khiến ai nhìn vào đều thấy sự nguy hiểm. Diệp Từ Ái bất giác lùi chân về phía sau cố gắng giãn khoảng cách với anh. Nhưng Vu Dịch lại đi trước cô một bước hung hăng kéo cô vào trong ngực mình ôm trọn

"Anh làm cái gì vậy? Mau thả tôi ra...nếu bị ai phát hiện thì cả anh và tôi đều không thể nào giải thích được" Diệp Từ Ái hoảng loạn vùng vẫy đẩy ra

"Từ Ái, em không phải không biết anh là do bị ép buộc nên mới kết hôn với cô ta! Chẳng phải anh đã nói là anh vẫn còn yêu em sao? Chỉ cần em còn chút tình cảm với anh thì chúng ta có thể ngay lập tức cao chạy xa bay" Vu Dịch vội vàng trấn áp

Diệp Từ Ái mở to đôi mắt nhìn anh đầy phẫn nộ, giọng nói cũng mất bình tĩnh run rẩy theo

"Anh điên rồi! Anh nghĩ chuyện này đơn giản vậy sao? Chúng ta không thể nào quay lại lúc đầu được nữa rồi! Bây giờ quan trọng không phải chỉ có hai chúng nữa mà còn có cả Khiết Tần Lam. Cô ấy rất yêu anh! Không lẽ anh muốn cô ấy chịu đau khổ giống như tôi sao?"

Vu Dịch giờ đây không còn chút suy nghĩ nào, ngay cả lắng nghe cô đều không có. Anh chỉ muốn cô quay về lại bên cạnh anh

"Anh không quan tâm...chỉ một mình em là đủ rồi, còn những người khác anh không cần"

Tìm cô nói lên một hồi đau đớn, cô không còn nhận ra Vu Dịch nữa rồi, trước kia anh không phải là một người ích kỉ như vậy, tại sao bây giờ anh lại như một người mất hết kiểm soát?

"Mau thả tôi ra...Vu Dịch anh điên rồi, nếu anh không buông tôi ra sẽ có người nhìn..."

"Em sợ hấn ta nhìn thấy sao?" Vu Dịch gào lên

Sắc mặt Diệp Từ Ái không còn chút máu, cô sợ hãi rụt đầu lại nhìn anh

"Anh có biết mình đang làm gì không? Mọi người sắp..."

Còn chưa nói xong hai mắt cô chợt trùng to sau đó đứng bất động tại chỗ. Vu Dịch đang hôn cô!

Đại não vang lên tiếng nổ lớn, ngay lúc đó cả Bạch Từ Ngôn cùng Khiết Tàn Lam đều mở cửa bước vào cảnh tượng trước mắt đập ngay vào mắt hai người. Mọi thứ đảo lộn hết cả lên, Bạch Từ Ngôn không do dự hung hăng tiến đến sau đó đẩy Vu Dịch ngã ra đất rồi xông đến đâm vào khuôn mặt anh. Lửa giận lập tức bùng phát

"Mày đang làm gì vậy? Dám đụng vào người phụ nữ của tao?"

Diệp Từ Ái hoàn hồn trở về cô sợ hãi lấy tay che miệng lại sau đó tiến đến ngăn cản Bạch Từ Ngôn.

"Bạch Từ Ngôn, dừng tay lại. Đừng đánh nữa"

Anh giờ đây chỉ có đúng một suy nghĩ đó chính là giết người! Dám đụng đến người phụ nữ của anh thì tuyệt đối không để cho hắn được sống.

Tựa như một con thú hung ác vồ lấy con mồi xâu xé, Vu Dịch không hề có ý định nhả nhin cũng ra tay đánh trả. Trước một màn xô xát như vậy Diệp Từ Ái đã từng trải qua càng hoảng sợ đến mức run tay chân chỉ giữ lấy cánh tay Bạch Từ Ngôn ngăn lại. Lúc này Khiết Tàn Lam vô hồn đi đến đẩy hai người đàn ông ra sau đó hét lên một tiếng

"Đủ rồi"

Cô không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở nơi quái quỷ này? Tại sao Vu Dịch lại đối xử với cô như vậy? Tại sao?

Bạch Từ Ngôn cố gắng áp chế cơn thịnh nộ kéo tay Diệp Từ Ái lại về phía mình.

Vu Dịch lau vết máu trên khóe miệng, bộ dạng khinh bỉ nhìn Bạch Từ Ngôn

"Mày cũng chỉ có như vậy thôi sao?"

"Mày!" Bạch Từ Ngôn bị khiêu khích toan tiến đến nhưng lại bị Diệp Từ Ái cản lại

"Vu Dịch anh thôi đi! Anh làm loạn đủ chưa"

Ngay khi Vu Dịch khề cười nhếch mép thì bên má đã truyền đến một cảm giác đau đớn khác.

Bốp!

Cái tát không chút kiên nhẫn mang theo sự tức giận tột độ của Khiết Tàn Lam khiến Bạch Từ Ngôn cùng Diệp Từ Ái sững sờ.

"Anh quậy đủ chưa? Tại sao anh lại làm ra loại chuyện như vậy? Anh có biết Diệp Từ Ái là bạn gái của ai không hả?"

Áp tay lên má, Vu Dịch đóng băng nhìn cô gái đứng trước mặt mình giờ đây anh không ngăn ngại lớn tiếng phản bác.

"Từ Ái không phải bạn gái của hắn!..."

Sao?

Khiết Tàn Lam về mặt tái nhợt kinh ngạc nhìn ra phía sau, sau đó quay mặt sang đối diện với ánh mắt tức giận của anh

"Anh nói cái gì? Anh có phải bị mất trí rồi không! Vu Dịch anh quên là..."

"Cô ấy là người của tôi! Là người tôi thật sự yêu, Khiết Tàn Lam nếu như mọi chuyện đã đến nước này tôi cũng không muốn lừa dối bản thân mình thêm nữa. Chúng ta hủy hôn đi"

Một câu nói khiến cả mọi người đều trong trạng thái sững sờ, Diệp Từ Ái tròn xoe đôi mắt, hàng mi cong vuốt không chút cử động nhìn Vu Dịch.

Khiết Tàn Lam cũng bị anh làm cho mất hồn, hoảng loạn tiến đến nắm lấy cánh tay anh dịu giọng nói

"Anh nói cái gì? Hủy hôn? Anh có biết mình đang làm gì không hả?"

Vu Dịch vung tay cô ra sau đó đối diện với gương mặt ngờ ngác kia không chút cảm xúc nói

"Khiết Tàn Lam từ trước đến nay tôi không hề yêu cô càng không muốn có ý định kết hôn với cô. Tất cả đều do nhà cô sắp xếp. Bây giờ tôi cũng nói thật với cô rằng là Diệp Từ Ái chính là người con gái năm ấy tôi đã nhắm tâm bỏ lại để qua Mỹ cùng cô. Tôi quay về đây chính là để tìm cô ấy"

Hai dòng lệ vô thức rơi xuống, Khiết Tần Lam như không tin vào tai mình. Là cô nghe lầm sao? Không phải mọi chuyện không phải như vậy! Diệp Từ Ái sao có thể là người mà Vu Dịch yêu được chứ?

Cánh tay thon dài dùng hết lực bịt chặt đôi tai lại, mắt tự chủ mà gào lên

"Đủ rồi! Tôi không muốn nghe"

Thấy Khiết Tần Lam như vậy Diệp Từ Ái cũng không đành lòng mà nhìn cô đau khổ. Vì cô hiểu được nỗi đau mà cô đang chịu! Hai tay siết chặt lại từ lúc nào không biết, cơ thể run lên bần bật, tim cô vừa bị ai đó bóp chặt lại khó thở đến mức không còn nhận được khí oxy.

"Tần Lam thật ra mọi chuyện là..."

"Cô im miệng cho tôi" Khiết Tần Lam không còn giữ được bình tĩnh kích động lớn tiếng.

Bạch Từ Ngôn từ nãy đến giờ đều giữ im lặng vẫn bộ dạng lạnh lùng không chút thay đổi, nhàn nhã quan sát mọi chuyện. Vu Dịch hẳn thật sự không hề lường trước hậu quả của những việc này sẽ như thế nào, món nợ ngày hôm nay chạm vào Từ Ái nhất định anh sẽ khiến anh phải trả gấp bội!.

Nhận thấy Khiết Tần Lam đang lớn tiếng với cô, anh liền không nhịn được vội trấn an sau đó kéo tay Diệp Từ Ái lui về sau

"Tần Lam, em đừng quá kích động... Từ Ái đang là có ý tốt"

Ý tốt? Khiết Tần Lam liền nhếch miệng cười đầy châm chọc. Cô ta mà có ý tốt gì sao? Cướp mất chồng sắp cưới của cô còn nói là tốt! Cô khinh

Nụ cười giờ đây của cô không còn hiền lành thân thiện như trước đổi lại là sự lạnh lẽo đến đáng sợ. Quay lại với người đàn ông đang đứng sừng sững trước mặt cô kia liền bật ra tiếng cười man rợ

"Vu Dịch anh hãy nhớ lấy những lời hôm nay anh nói. Sẽ có một ngày anh sẽ phải hối hận đến cầu xin tôi lấy anh!" Nói rồi cô quay mặt bỏ đi mang theo những giọt nước mắt không thể nào kìm nén lại được.

Diệp Từ Ái cũng như người mất hồn! Cô vừa mới làm ra chuyện gì vậy? Cô đã khiến Tần Lam đau khổ uất ức hận cô? Tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này?

Đôi mắt vô hồn nhìn theo bóng dáng người con gái ấy sau đó cũng không biết rằng mình đang khóc! Là khóc cho ai?

Nhìn sang Vu Dịch, cô thật sự chỉ muốn tát anh thêm một cái nữa nhưng nghĩ lại mọi chuyện xảy ra hôm nay cũng một phần do cô, là cô không nói ra sự thật sớm hơn là cô không để phòng anh để bây giờ mới biến tất cả như một trò đùa. Miệng lưỡi khô khốc đến khó khăn để nói ra thành tiếng

"Vu Dịch, tôi không hiểu được tại sao anh lại khiến mọi chuyện trở nên như thế này! Anh vừa mới đánh mất một cô gái tốt rồi đấy anh biết không?"

Không để anh trả lời cô liền xoay người chạy đi. Bạch Từ Ngôn vốn không biết ý định của cô cũng vội vàng đuổi theo sau.

Giờ đây Vu Dịch tựa như mới sực tỉnh dậy trong cơn hoảng loạn. Anh bình tĩnh nhìn nhận mọi thứ sau. Nhưng quyết định này của anh không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra thôi! Chỉ là dùng cách tàn nhẫn nhất để nói cho Khiết Tần Lam biết để cô hận anh!

Không hiểu sao khi thoát ra những lời nói như vậy tim anh như bị ai đó xé toạc ra không thương tiếc. Có chút đau! Nhưng lại có chút chua xót. Anh đang cảm thấy vô cùng phức tạp. Cả cơ thể không còn sức lực ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trên con đường cái trong màn trời đêm lạnh lẽo, u ám, một thân ảnh lạnh đậm lẽ từng bước chân nặng nề không chút sức sống, gương mặt tái nhợt đầm chiêu trong suy nghĩ của bản thân mình.

Đã theo phía sau cô lâu rồi, Bạch Từ Ngôn thật sự không thể nhịn nổi nữa. Cô cứ như vậy mà bỏ đi còn không chịu lên xe anh mà một mình đi bộ về bắt buộc anh cũng đành đổi bước theo sau để phòng cô xảy ra chuyện gì. Mặc dù giờ đây anh đang có rất nhiều câu hỏi, rất nhiều thứ muốn cô giải thích nhưng khi thấy ánh mắt vô hồn không cảm xúc của cô thì anh lại tròng xuống mà im lặng.

Đến tận bây giờ bóng dáng cô vẫn cứ cô độc như vậy chất đầy tâm tư của mình không thể nào giải tỏa.

Đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, Diệp Từ Ái khẽ đưa mắt nhìn sau đó không chút do dự tiến vào.

Bạch Tử Ngôn không biết là cô tính làm gì nên liền vào sau. Cô gái nhỏ nhón lấy hai lon bia lạnh trong tủ đông kính sau đó ngồi ở một góc cửa hàng khui ra. Hôm nay cô rất muốn quên đi mọi chuyện đang xảy ra liền uống một hơi hết sạch.

Chất đắng lan tỏa trong khoang miệng nhỏ đẩy lên một cảm giác khó nuốt. Diệp Tử Ái ngồi bần thần nhìn ra bên ngoài cảnh phố náo nhiệt, vui vẻ kia.

Bạch Tử Ngôn đáng vẻ ôn tồn bước đến cạnh cô thu hết thảy mọi thứ lúc này.

"Em chơi đủ chưa?"

Ngẩng gương mặt tái nhợt của mình nhìn người đàn ông phía trên, cô khẽ mỉm cười sau đó cất giọng nói

"Anh muốn hỏi tôi tại sao lại để Vu Dịch chạm vào đúng không? Anh sợ tôi dơ bẩn sao?"

Đúng thật là anh có ý nghĩ muốn hỏi cô như vậy nhưng sau cảnh vừa rồi anh đã không còn để tâm đến vì anh tin tưởng cô!

Khoan đã! Anh thật sự tin tưởng cô sao? Tại sao loại suy nghĩ này lại nảy ra trong đầu anh. Trước giờ mỗi khi cô ở cùng một chỗ với hẳn là anh đã không kìm được mà châm chọc làm cô tổn thương vậy tại sao hôm nay khi thấy được cảnh tượng đó anh lại chỉ có cảm giác đau âm ỉ trong lòng.

"Đúng vậy! Em có gì muốn giải thích với tôi không?"

"Nếu tôi nói là tôi không hề biết hành động của anh ta thì anh có tin tôi không?"

Chỉ cần là cô nói thì mọi thứ anh đều tin!

Ngồi xuống bên cạnh cô sau đó lấy lon bia trên tay cô xuống kéo gương mặt không cảm xúc của cô lại nhìn vào anh.

"Tôi tin...".

Tin cô nhất thời lơ nhịp, anh vậy mà lại tin cô sao? Cô cứ nghĩ rằng sẽ tức giận mà trừng phạt cô chứ?

"Anh, có thật là tin tôi không?"

"Thật! Mọi thứ em nói ra tôi đều tin hết"

Không hiểu sao lúc này cảm xúc của cô lại không thể nào áp chế, nước mắt cũng theo đó rơi xuống nức nở.

Bạch Tử Ngôn liền khựng lại người, cô đang khóc sao? Anh làm cho cô khóc à? Đấy lòng dâng lên sự đau đớn.

Diệp Tử Ái thật không muốn khóc, cô đã rất mạnh mẽ nhưng giờ đây cô chỉ trút hết sự ảm ức của mình ra bên ngoài y hệt một đứa trẻ con.

"Tôi thật sự không muốn khiến cô ấy hận tôi! Tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm...giữa tôi và Vu Dịch không hề có gì xảy ra. Mặc dù đến bây giờ mỗi khi nhìn thấy anh ấy là tôi đều có chút đau xót. Không phải anh muốn biết ở khu vui chơi chúng tôi đã làm gì sao? Anh ấy dẫn tôi đến đó để ôn lại kỉ niệm trước kia còn hứa hẹn sẽ cùng tôi cao chạy xa lúc đó tôi đã thật sự bị rung động bởi lời của anh..." tiếng nấc lên đầy thương cảm của cô vang lên

Cô có ý định bỏ trốn theo Vu Dịch sao? Ánh mắt nhìn cô đầy lạnh lẽo

"Em muốn cùng hẳn ra bỏ trốn?"

Diệp Tử Ái lắc đầu phủ nhận

"Không! Tôi đã từ chối vì tôi biết Tần Lam cô ấy rất yêu Vu Dịch nên không muốn khiến cô ấy chịu đau khổ vì tôi. Và lại Vu Dịch và tôi trước kia đã là quá khứ rồi"

Nghe được câu này của cô tâm tình anh như được tháo bỏ, cảm giác vui sướng xen lẫn vào trong. Không kìm được mà ôm cô vào lòng thủ thi.

"Được rồi...tôi tin em"

"Nhưng mà bây giờ mọi chuyện đã khác. Tần Lam cô ấy chắc hẳn rất hận tôi?"

Bạch Tử Ngôn hiểu rất rõ ý nghĩ của cô nên không vội nói chỉ trấn an đầy tình cảm, vỗ nhẹ sau lưng cô

"Tần Lam em ấy chỉ là nhất thời kích động nên mới như vậy...em không cần phải lo"

"Nhưng mà..." Diệp Tử Ái vùi mình vào trong ngực anh tham lam hít lấy mùi hương của riêng anh, ở đây cô rất ấm áp. Không muốn đẩy anh ra!

Bạch Tử Ngôn xoa nhẹ lên đầu cô đầy cưng chiều. Giờ đây anh không hề biết mình đang có bao nhiêu yêu thương nhìn cô.

"Được rồi! Nếu đã giải tỏa xong không phải nên về nhà đi chứ?"

Hả? Nhà?

Nhà mà ý anh nói đến là căn biệt thự trên núi kia! Tâm tình như có một con sóng nhỏ lướt qua, vô thức gạt đầu đầu đồng ý còn lau vội giọt nước mắt còn vương lại trên má.

"Ba à! Anh ấy muốn hủy hôn với con" Khiết Tần Lam vô cùng khẩn trương nói với người đàn ông trung niên bên cạnh.

Khiết Châu Tấn gương mặt nhăn nhó hai lông mày chau lại một điểm vội vàng trấn an con gái của ông.

"Tiểu Lam con đừng có mà kích động, Vu Dịch chắc là nhất thời nóng giận nên mới nói những lời như vậy! Con đừng bận tâm đến làm gì để ba nói chuyện với nó"

"Không! Anh ấy thật sự là không cần con nữa" Khiết Tần Lam uất ức cúi mặt xuống khóc nức nở

Nhìn con gái cứng của mình bị người ta chọc cho đến khóc như vậy, đáy lòng ông cũng không thể nào giữ được bình tĩnh chỉ còn ôm lấy cô con gái này an ủi nhỏ nhẹ.

"Được rồi...được rồi, ngoan ba sẽ kêu nó lập tức qua đây xin lỗi con được không?"

Còn chưa kịp gọi điện thoại thì bên ngoài cửa đã có tiếng gõ.

Trong phòng làm việc của tập đoàn họ Khiết, Vu Dịch thừa biết chắc là cô sẽ đến đây nên đã đoán ra.

Khiết Châu Tấn sau khi nhìn thấy Vu Dịch đã hùng hổ đi đến mắng anh một trận

"Cậu không xem con gái tôi ra gì đúng không? Nhà họ Vu các người lúc khó khăn nhất là ai đã đứng ra giúp đỡ để vực dậy như bây giờ? Vậy mà cậu lại vong ơn bội nghĩa muốn hủy hôn với con gái tôi. Có phải cậu muốn tôi tức chết không hả?"

Vu Dịch không vội đáp lại chỉ cung kính cúi đầu lắng nghe mọi sự chỉ trích của ông.

Sau khi phát tiết xong, ông liền thở không ra hơi cố gắng điều chỉnh lại lúc này Vu Dịch mới có thể lên tiếng.

"Thưa bác...cháu đến đây là để muốn xin lỗi bác vì những gì đã làm với Tần Lam nhưng mà sự quyết định của cháu thì vẫn sẽ như vậy! Cháu biết bác đã giúp đỡ cho gia đình cháu như thế nào. Nhất định cháu sẽ cố gắng để trả lại cho bác. Mong bác hiểu cho cháu!"

"Mày..." Khiết Châu Tấn bị anh chọc cho máu huyết dâng lên không thể nào thốt ra thành tiếng

Khiết Tần Lam ở bên cạnh cũng không còn nhịn nổi nữa liền xông tới lớn tiếng nhìn anh.

"Anh còn ở trước mặt ba tôi nói ra những lời này? Vậy trước kia anh đã hứa những gì anh quên rồi sao?"

Vu Dịch thừa biết rõ lời hứa năm đó là anh đã đứng trước mặt ba cô hứa sẽ lấy cô đổi lại là sự nâng đỡ cho Vu Thị.

"Anh không quên! Nhưng anh không thể nào lấy em được. Bởi vì anh không hề yêu em! Món nợ ân tình đó anh sẽ tìm cách trả lại"

Trả lại sao? Khiết Tần Lam cười khinh bỉ, vô cảm nhìn anh đầy lửa hận

"Anh trả bằng cách nào? Hay là anh muốn đổi Vu Thị để được ở bên cạnh cô ta?"

Vu Dịch khẽ nhìn gương mặt cô, hai bàn tay siết chặt áp chế sự bùng phát của mình. Dẫu sao cô cũng đã ở bên cạnh anh mấy năm không thể nào để cô thêm tổn thương được nữa! Nhiều đây thôi là anh đã mất hết nhân tính rồi!

"Em muốn mắng chửi hay hận anh cũng được! Nhưng anh không thể nào tiếp tục lễ cưới này"

"Anh..." Khiết Tần Lam tức đến nghẹn cổ họng không thể thốt ra được từ ngữ nào.

Anh thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Nhất quyết bỏ rơi cô!

"Bác trai, lời cháu muốn nói đã nói hết với bác cháu xin phép đi trước"

Ngay khi anh xoay người muốn rời đi, chân vừa bước đến gần cánh cửa thì ở đằng sau vang lên giọng nói

"Nếu như anh bước ra khỏi cánh cửa này! Thì nhất định anh sẽ mất Vu Thị ngay lập tức"

Hai chân cứng đờ khi nghe cô nói, về mặt anh vô cùng lạnh nhạt. Không chút thay đổi nào, cô thật sự muốn ép anh! Hai tay nắm chặt thành quyền khó

khăn ẩm mới có thể trầm ổn lại bản thân. Anh biết rằng đây là cơ hội cuối cùng mà cô cho anh nhưng anh lại không thể nào buông Từ Ái thêm một lần nào nữa.

Không hề có chút do dự nào, bước chân vững chắc đi ra khỏi cửa trong sự ngỡ ngàng của Khiết Tàn Lam.

Vu Dịch thật sự muốn bỏ mặc cô, hai chân như không còn đứng vững nữa ngã quỵ xuống đất. Đôi mắt xinh đẹp ánh lên tia lửa hận.

Cô sẽ không để hai người đến được với nhau đâu! Anh và Diệp Từ Ái nhất định sẽ phải trả giá cho việc hai người đã làm với cô. Bàn tay thon gầy nắm chặt lại đến mức nổi gân xanh. Trông cô giờ đây vô cùng đáng sợ, một sự lạnh lẽo bao trùm khắp căn phòng.

Mấy ngày nay Diệp Từ Ái đều sống vô cùng bận rộn, sáng đi học đến chiều mới về nhà còn tất bận soạn bài. Tần suất làm việc của cô vô cùng cao, mà có lẽ do điều gì đó giữa cô và Bạch Từ Ngôn khiến họ không còn khẩu chiến với nhau nữa. Khoảng cách của hai người dần xích lại hơn một chút.

Trong căn phòng ngủ rộng lớn, Diệp Từ Ái đang chăm chú gõ máy tính trên bàn còn Bạch Từ Ngôn thì chán nản nằm trên giường nhìn cô. Mấy bữa nay thật sự là cô không hề cho anh chạm vào người, tựa như cấm dục anh vậy, còn biện đủ lí do "bà đi đến" khiến anh ôm một cổ ả ức nuốt hết vào trong.

Vậy mà cô gái kia lại thành thoi nhàn nhã chẳng ngó ngang gì đến anh. Nằm dài trên chiếc giường lớn anh không nhin được nữa mà lớn tiếng nói

"Nè...em đang làm cái gì vậy?"

Diệp Từ Ái tay vẫn không hề ngưng tay làm việc chỉ lạnh nhạt đáp lại

"Soạn bài cho hôm sau"

Ngay cả ngoại cỡ nhìn anh cũng không có, ngọn lửa trong người lập tức bùng cháy. Cô như thế nào mà lại ngó lơ anh?

Bạch Từ Ngôn tựa như một đứa con nít đòi mẹ lần tới lần lui trên giường, sự bá đạo lạnh lùng bình thường đều biến mất.

"Aaaa...Tôi hình như vừa bị cái gì bay vào mắt rồi em mau tới đây đi"

Giọng nói vang lên bên tai không ngớt khiến Diệp Từ Ái cảm thấy vô cùng phiền toái, ánh mắt đầy bất mãn nhìn người đàn ông vật vờ trên giường

"Anh là đang kiểm chuyện phải không? "

"Tôi nói thật mà...em mau đến đây đi, có gì đó trong mắt tôi đây nè! Đau quá"

Bộ dạng ăn vạ của anh thật khiến người khác nể phục, sắc mặt cũng theo đó thay đổi liên tục. Còn có tình giờ tay ôm lấy một bên mắt ra vẻ như đau thật.

Diệp Từ Ái nén lại cảm giác muốn ném đồ về phía anh, hậm hực tiến đến. Bạch Từ Ngôn thấy cô bắt đầu di chuyển liền mừng thầm trong lòng, miệng không nhin được liền cong lên một đường.

"Đâu? Cái gì bay vào mắt anh đâu?" Diệp Từ Ái cố gắng nhìn vào mắt anh giả vờ hỏi han đầy khó chịu. Muốn nhanh chóng giải quyết cho xong rồi trở lại làm bài, ai ngờ còn chưa kịp định thần lại đã bị Bạch Từ Ngôn chủ động kéo cô ngã xuống giường hung hăng ép cô ở dưới thân.

Lúc này cô mới ngó ra mọi chuyện. Anh lừa cô?

"Bạch Từ Ngôn anh dám gạt tôi sao?" Diệp Từ Ái hét lên một tiếng

Bộ dạng hà hê nhìn cô ở bên dưới thật sự khiến người ta vô cùng chán ghét, vẻ mặt hiện lên đầy sự bồn cọt treu ghẹo nôi

"Tôi có gạt em đâu thật sự là có gì đó ở trong mắt tôi"

Đến tận giờ phút này mà anh còn ngang nhiên nói dối, lồng ngực nhấp nhô phập phồng lên xuống vì tức giận, có quỷ mới tin anh!

"Tôi chẳng thấy gì ngoài vẻ mặt đáng ghét của anh cả!"

Cô lại đang tức giận nhìn anh trông khi anh lại vô cùng hưng phấn, bàn tay khê vuốt ve gương mặt cô đầy dịu dàng, ngữ điệu mờ ám vang lên bên tai

"Em không nhận ra là thứ đang hiện lên trong mắt tôi là em à?"

Hồi chuông báo động liền vang lên trong đầu Diệp Từ Ái, anh lại cố tình treu chọc cô. Đôi mắt sáng rực trong màn đêm, làn da trắng sữa tương phản cùng ánh đèn phòng còn thêm cánh môi hồng căng bóng đều thu lại trong mắt anh. Cúi đầu khê cắn vành tai cô đầy ám muội cơ thể bắt đầu dâng lên loại cảm giác nóng bỏng.

Diệp Từ Ái hoảng loạn giãy giụa cơ thể của mình, cô thừa biết là anh đang dờ dờ nên không còn nhin được nữa gào lên

"Anh mau dừng lại đi, dám gạt tôi còn tính giờ trò lưu manh ra nữa hả? Tôi không rảnh để mà đùa giỡn với anh đâu nha!"

"Tôi cũng chẳng muốn gạt em làm gì tại nếu không làm như vậy em sẽ không ngó ngang gì đến tôi"

Ách Ách

Một người như anh ta mà cũng cần người ta để ý sao? Cô cứ tưởng trước gì sự chú ý trong mắt anh mới là quan trọng nhất! Chẳng phải chỉ cần anh để mắt tới người con gái nào thì chắc chắn cô ta sẽ gục đổ dưới chân mà thôi. Vậy mà giờ đây anh lại muốn cô phải dòm ngó đến anh! Thật sự là không thể hiểu nổi người đàn ông này.

Diệp Từ Ái lắc đầu bất lực cô thở dài một hơi sau đó nhìn vào đôi mắt thâm tình kia

"Anh có phải không có việc gì làm không? Tại sao cần tôi ngó ngang đến anh làm gì?"

Bạch Từ Ngôn không vội trả lời chỉ thuận tay lên lút luôn vào áo ngủ của cô thăm dò xung quanh, cảm giác mềm mại đầy đặn khiến thần trí anh điên đảo, cũng qua mấy ngày rồi anh không được chạm vào cô để giờ đây mọi sự xúc tác dưới tay đều khiến anh khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, yết hầu kêu ngao cũng bắt giác trượt lên xuống

"Bởi vì bây giờ tôi rất cần em!"

Hả?

Diệp Từ Ái còn chưa kịp suy nghĩ dưới thân liền dâng lên cảm giác là lạ, thì ra anh đang làm loạn trên cơ thể cô. Đáng ghét!

Cô thầm mắng anh một tiếng sau đó hung hăng trừng mắt nhìn anh không hề có chút thiện cảm nào

"Anh...dừng có mà giờ trò trên người tôi"

"Suyt! Em đừng có lớn tiếng để ai nghe thấy được thì không tốt đâu, ngoan nghe lời tôi một chút" Về mặt vô cùng xấu xa tham lam cúi đầu xuống bắt lấy môi cô hôn mãnh liệt

Diệp Từ Ái trừng mắt nhìn đầy kinh ngạc, hơi thở đều bị anh cuốn đi hết chỉ cố gắng vùng vẫy tay chân để đẩy anh ra

"Ừm..bỏ ra, đồ sắc lang đáng ghét"

Tiếng mắng chửi của cô đều nuốt trọn vào trong cổ họng, đầu lưỡi anh linh hoạt len lỏi vào trong khoang miệng cô mút hết sự ngọt ngào ở trong, bàn tay tự do dạo khắp người cô đầy bá đạo, sau khi chiếm hết thấy mọi ngọt ngào của cô anh bắt đầu nương theo cô cô trượt xuống, gặm nhấm thành thực xương quai xanh quyến rũ

Đôi mắt tà mị đầy phong tình nhìn cơ thể yếu mềm của cô, Diệp Từ Ái không tài nào chống lại được sự kích tình mà anh mang tới, tất cả mọi nơi trên cơ thể cô đều do một tay anh dạy nên, chỗ nào mẫn cảm nhất anh nắm rất rõ! Chỉ trong chớp lát đã khiến cô mềm nhũn dưới thân anh

Ngay sắp cởi chiếc áo ngủ vương vãi kia ra thì chuông điện thoại vang lên khiến Diệp Từ Ái giật bắn mình hoàn hồn trở về liền đẩy anh ra đứng phắt dậy

"Điện thoại của anh đang reo kia"

Bạch Từ Ngôn tức đến muốn đập luôn chiếc điện thoại kia lại lựa ngay lúc quan trọng nhất để mà kêu. Hại miếng thịt ngon đưa tới miệng rồi còn trượt mất.

Ánh mắt đầy bất mãn nhìn màn hình điện thoại sau đó khó chịu nhấc máy

"Có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lo lắng

Cần Phong bên đầu dây bên kia không hề biết rằng mình mới làm hỏng một việc quan trọng của anh liền ung dung nói

"Bạch Tổng, Vu Thị sắp bị tập đoàn họ Khiết thu mua lại rồi! Ngày mai là ngày họp đại hội cổ đông cùng báo chí đến để công bố! Chúng ta có cần..."

Bạch Từ Ngôn vừa nghe xong, khóe môi nhếch lên đầy giễu cợt, xem ra nhà họ Khiết rất tức giận với Vu Dịch! Với sự việc hôm trước xảy ra thì chắc

chấn Tần Lam sẽ không để Vu Dịch ngóc đầu lên nổi, chỉ là không ngờ cô lại hành động nhanh đến vậy. Đưa em gái này rất biết cách chen ép người khác không hổ là cùng anh học hỏi nhiều năm qua.

"Không cần, chúng ta chỉ ngồi không mà xem màn kịch hay sắp diễn ra thôi!" Cầm một ly nước mát anh thư thả uống một ngụm sau đó từ tốn nói

Bộ dạng lãnh đạm cùng cặp mắt nguy hiểm khiến Diệp Từ Ái ở bên trong này cũng cảm thấy ớn lạnh, không biết là anh đang nói chuyện với ai còn bỏ ra ngoài ban công không để cô nghe thấy.

Tia mắt khê lướt qua cô gái ở phía trong kia khê cười rồi lạnh nhạt nói qua điện thoại "Chúng ta cứ từ từ theo kế hoạch mà thực hiện" nói rồi anh chậm rãi cúp máy

Trở lại vào trong thì Diệp Từ Ái đã bỏ chạy đi mất không chút bóng dáng, cô lại sợ anh vậy sao? Bất giác anh lắc đầu cười khổ.

Hôm nay là ngày nghỉ nên Diệp Từ Ái chỉ ở trong biệt thự không có ra ngoài, từ sáng sớm cô đã không thấy Bạch Từ Ngôn đâu, cảm giác có chút trống trải. Nằm dài trên chiếc giường lớn cô chán nản mở tivi lên xem để giải khuây, đang tính chuyển sang kênh giải trí thì tay liền khựng lại đập ngay vào mắt cô là dòng chữ nổi bật trên màn hình rộng lớn.

"Tập đoàn họ Khiết hôm nay chính thức mở cuộc họp báo công bố tin muốn sát nhập với tập đoàn Vu Thị hiện họ đang trong quá trình thảo luận và vẫn chưa có kết quả" Giọng nói trong trẻo lạnh lút xuyên qua tai Diệp Từ Ái tựa như một tia sét.

Vu Thị sát nhập với tập đoàn họ Khiết? Không lẽ Vu Dịch xảy ra chuyện gì rồi sao? Theo như sự hiểu biết về anh thì tuyệt đối anh không để gia sản sự nghiệp của gia đình vào tay người khác được! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Không kìm được sự tò mò cùng thắc mắc của mình Diệp Từ Ái liền cầm điện thoại lên bấm một dãy số sau đó đưa lên tai

Qua vài giây trên màn hình hiện sang chữ "máy bận". Là anh tắt máy sao? Nhưng tại sao anh lại làm như vậy?

Không hiểu sao tâm tình như có lửa đốt cứ đứng ngồi không yên, cô không biết được rằng Vu Dịch đang xảy ra chuyện gì nên càng lo lắng hơn. Bất quá cô liền nhanh chóng thay đồ rồi đi ra ngoài để tìm anh.

Đi khắp một vòng những nơi anh thường tới đều không thấy bóng dáng anh đâu, từ góc ngách trong hẻm nhỏ đến đường lớn đông đúc cô đều lui tới để kiểm tra. Điện thoại vẫn ở chế độ máy bận! Diệp Từ Ái sốt ruột đến không biết phải làm sao đang còn đau đầu suy nghĩ chỗ tiếp theo thì đại não liền xẹt qua một tia điện nhỏ.

Nhanh chóng cô bắt taxi rồi đến nơi mà cô nghĩ rằng chắc sẽ gặp được anh!

Đi qua một cây cầu nhỏ sau đó bước thêm vài bước nữa, liền nhận thấy bóng dáng quen thuộc của Vu Dịch, anh đang ngồi bên cạnh bờ sông xung quanh còn có vài lon bia vương vãi, gương mặt anh không chút thần sắc, ánh mắt lại vô hồn nhìn xa xăm. Bất giác Diệp Từ Ái thờ dãi một hơi, quả thực là anh đang ở đây!

Chỗ này là nơi trước kia cô và anh đã từng hứa hẹn là sẽ không bao giờ rời xa nhau. Trên mặt hồ yên ả không chút gợn sóng tựa như tâm tình của anh. Suốt đêm qua anh đã ở đây, chỉ ngồi im lặng nhớ đến những đoạn kí ức đẹp đẽ với Từ Ái. Dù bây giờ anh biết rằng cô không ở bên cạnh anh còn anh thì lại sắp mất đi Vu Thị. Cầm một lon bia lạnh lẽo lên định đưa tới miệng uống thì lại bị một bàn tay nhỏ nhắn chụp lấy kèm theo giọng nói trong trẻo vang lên

"Vu Dịch...đừng uống nữa"

Anh nhận ra âm thanh này là của Từ Ái, con người có giật mình cô đầy kinh ngạc. Sao cô biết anh ở đây? À phải rồi nơi này chỉ có mình anh và cô biết đến sao lại không thể chứ!.

Vu Dịch vừa nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô đã lập tức đứng dậy, bộ dạng mừng rỡ gấp gấp vô cùng liền ôm lấy cô vào lòng

"Từ Ái em đến rồi...em thật sự đến rồi"

Trong lòng như có một tảng đá nặng đè lên khiến cô khó chịu đến mức không thể thở thông nổi, cặp mắt thoáng qua tia chua xót, cánh tay thon dài vỗ vỗ vào tấm lưng rộng lớn của anh an ủi

"Vu Dịch, sao anh lại trốn ở đây? Anh có biết Vu Thị sắp xảy ra chuyện gì không? Mau trở về đi!"

Con gió nhẹ nhẹ khê lướt qua mái tóc dài đen mượt của cô mang theo hương thơm dịu mát đặc trưng mà chỉ có cô mới có. Vu Dịch sắc mặt nhợt nhạt, đôi mắt sâu chứa đầy nỗi đau đớn nhìn cô, giọng nói có chút khàn

"Trở về thì sao? Mọi chuyện thành ra như thế này là do anh quyết định. Anh không thể nào làm gì khác được"

Quyết định! Đúng vậy là anh đã quyết định bỏ rơi Khiết Tần Lam muốn cùng cô bỏ trốn. Nhưng loại quyết định này đã mang đến những hậu quả gì cô đều thấy rõ.

Diệp Từ Ái khóe mắt có chút cay có gắng kìm lại ngăn không cho nước mắt chảy xuống, âm thanh lại một lần nữa vang lên

"Nhưng Vu Thị là cả sản nghiệp của anh? Anh không thể nào trơ mắt đứng nhìn nó thuộc về người khác được! Vu Dịch em biết là anh đang rất hoảng loạn nhưng anh hãy suy nghĩ một chút, hãy đến xin lỗi cô ấy và tiếp tục cuộc sống của mình được không?"

Vu Dịch ôm lấy gương mặt cô khẽ cười, nụ cười vẫn thu hút vẫn đẹp đến ma mị.

"Cô bé ngốc! Cuộc sống của anh chính là em"

Lúc này Diệp Từ Ái gần như không thể nào giữ được bình tĩnh nữa liền lùi về sau mấy bước, cô nâng giọng nói về phía anh

"Đến tận bây giờ rồi mà anh vẫn không hiểu sao? Chúng ta là không thể nào!"

"Tại sao lại không thể? Em nói đi em còn yêu tôi hay không?" Vu Dịch nhìn cô tràn đầy sự kích động gào lên

Diệp Từ Ái chợt khựng người lại, tim như bị vỡ ra trăm mảnh, cơn đau âm ỉ lại dâng lên. Đôi môi hồng nhuận khẽ mấp máy, ánh mắt cố tình lảng tránh anh

"Không...không còn"

"Em nói dối! Rõ ràng là em vẫn còn yêu tôi. Nếu không tại sao em lại quan tâm đến tôi như vậy? Vu Thị mất hay không cũng liên quan gì đến em còn nữa nếu em đã không yêu tôi tại sao lại đến chỗ này tìm tôi?"

Hai bờ vai gầy bị gió thổi qua chợt run lên bần bật. Giữa cô và anh giờ đây không phải là tình yêu mà sự luyến tiếc. Vốn có thể bỏ mặc nhau nhưng sâu trong đó vẫn còn một chút quan tâm đến đối phương mong muốn đối phương có được hạnh phúc của riêng mình.

Hai tay cô bất giác nắm chặt lại, rồi tiến tới chỗ anh đưa một tay lên gương mặt tái nhợt kia, dùng ánh mắt dịu dàng nhất, ấm áp nhất để đối diện với anh.

"Dịch...anh nghe em, tuy bây giờ em vẫn chưa quên hẳn được hình bóng anh nhưng đó không phải cảm giác yêu đương như trước nữa. Nó là sự day dứt, sự hối tiếc anh hiểu không? Giả như lúc đó, anh chọn em thì có lẽ sẽ khác...nhưng bây giờ mọi thứ đã thay đổi rồi, em không còn muốn tiếp tục với anh nữa hãy giữ lấy Vu Thị có được không?"

Vu Dịch run run lông mi, đau đớn nhìn cô. Tại sao cô lại đối xử với anh như vậy? Bật ra tiếng cười trầm thấp vang vọng khắp con sông yên ắng

"Em nghĩ hiện tại anh có thể quay đầu được à? Ngay khi cô ấy cho anh cơ hội cuối cùng anh đã không ngần ngại ra đi vậy giờ đây em nói anh giữ Vu Thị? Bằng cách nào?"

Sao? Diệp Từ Ái thất thần nhìn anh, chuyện không thể cứu vãn được nữa à? Cô không nghĩ đến rằng Vu Dịch lại nông nổi như vậy! Nếu như bây giờ có đến cầu xin Khiết Tàn Lam rằng cô ấy cũng sẽ không nguôi ngoai con giận này có khi càng nhẫn tâm chèn ép Vu Dịch hơn. Tâm tư rối bời đầy phức tạp không biết phải làm sao!

Ngay thời điểm này chỉ có một người mới giúp được anh nhưng người này lại rất nguy hiểm rất đáng sợ. Đại nào bắt đầu giật liên hồi. Bạch Từ Ngôn!

"Nếu như Vu Thị được giải nguy thì anh hãy hứa với em sẽ sống hạnh phúc, đừng cố gắng tìm em nữa được không?"

Đôi mắt xẹt qua tia kinh ngạc, cô đang ra điều kiện với anh sao? Nhưng mà cô có cách khiến Vu Thị không bị sát nhập vào tập đoàn họ Khiết à? Không thể nào.

"Từ Ái em nói vậy là có ý gì? Em có cách cứu Vu Thị sao?"

Diệp Từ Ái mỉm cười như hoa nhìn anh không nói gì còn vỗ về gương mặt anh trấn an.

"Anh yên tâm! Chỉ cần anh trở về chuẩn bị cho tốt đừng có bỏ trốn nữa là được"

Tuy hiện tại anh không biết là cô đang nghĩ gì. Càng không biết cô sẽ dùng cách nào để giành Vu Thị trở về nhưng nếu Vu Thị được cứu thì chắc chắn anh sẽ không cần phải lo lắng về nhà họ Khiết nữa đến lúc đó cũng không cần nghe theo sự sắp đặt của họ, một mình anh sẽ tự xây dựng lại sản nghiệp này rồi đường đường chính chính ở bên cạnh cô.

Từ lúc về đến nhà Diệp Từ Ái như ngồi trên đồng lửa không biết là sẽ nói chuyện Vu Thị như thế nào với anh. Nhưng cô đã chắc chắn sẽ giúp Vu Dịch rồi nên không thể không làm theo. Và lại cô cũng không muốn anh tiếp tục vì cô mà lụng bại như vậy!

Trời đã tối mà bóng dáng của Bạch Từ Ngôn vẫn chưa thấy đâu, đi lại trong phòng một cách bất an. Ngay lúc này bên ngoài cửa liền truyền đến tiếng xe hơi, cô ngó đầu nhìn qua cửa sổ biết chắc là anh đã về, bộ dạng càng khẩn trương hơn.

Ngồi trên giường ngay ngắn không biết nên đối mặt với anh ra sao, tiếng bước chân dần tiến đến cửa rồi mở ra. Bạch Từ Ngôn nhìn cô có chút bất ngờ,

như thế này là đang đợi anh hay sao?

Còn chưa kịp nói gì thì Diệp Từ Ái đã dịu dàng đi đến giúp anh cởi áo vest còn cẩn thận tháo cà vạt của anh ra để trên ghế sofa.

Ánh mắt dao động nhìn cô đầy thâm tình hôm nay cô lại ngoan ngoãn như vậy bất giác khiến anh chủ động vòng tay qua eo nhỏ của cô kéo về phía mình.

"Em làm vậy là muốn dụ dỗ tôi sao?"

Tuy bây giờ cô rất sợ nhưng vẫn cố gắng nặn ra nụ cười xinh đẹp, giọng ngượng ngùng

"Ai dụ dỗ anh? Tôi chỉ là muốn giúp anh một chút thôi mà"

"Vậy nếu đã có ý giúp tôi rồi thì giúp cho chót luôn đi" Nói rồi anh áp cô lui về phía sau.

Theo bản năng cô muốn chạy trốn, nhưng tấm lưng đã đụng đến vách tường lạnh lẽo không có chỗ thoát. Hai tay bất giác đặt trước người anh giữ khoảng cách.

"Anh...anh không tắm sao? Bẩn chết đi được"

Đôi chân mảy liền chau lại sau đó ái muội ghé sát vào tai cô cắn khế.

"Em chê tôi bẩn à? Được thôi nếu hôm nay em đã dụ dỗ tôi như vậy thì tôi cũng sẽ chiều theo ý em"

Nói rồi Bạch Từ Ngôn buông cô ra thông thả đi vào nhà tắm lớn.

Ở đây Diệp Từ Ái tựa như sắp ngất đi, hoảng sợ đến trượt xuống sàn. Cô đang muốn làm gì vậy? Người đàn ông này quả thực rất đáng sợ, dù biết chắc sẽ bị anh áp chế nhưng tại sao cơ thể vẫn mất tự chủ mà run lên bần bật.

Tiếng nước chảy róc rách khiến cô giật bản mình vội trấn an lại bản thân. Nhất định phải khiến anh đồng ý cứu Vu Dịch.

Thân hình trắng kiện cùng những mùi cơ săn chắc bước từng bước ra ngoài, trên người quấn độc một chiếc khăn tắm trắng không chút e ngại. Đôi mắt đang run rẩy kia đột nhiên chuyển sang kinh ngạc sau đó là ngại ngùng chỉ tay vào anh vội vàng nói

"Anh không mặc quần áo sao? Cứ thế mà đi ra ngoài vậy à?"

Bạch Từ Ngôn nhìn cô bật cười cũng chẳng phải cô chưa bao giờ nhìn thấy cơ thể tuyệt mỹ của anh đi? Sao còn ra vẻ chưa thấy nhỉ?

"Lần đầu em thấy cơ thể của tôi sao? Còn ngại ngùng làm gì! Trước sau gì cũng chẳng cần mặc mà"

Ngữ điệu đầy mê hoặc mờ ám của anh khiến Diệp Từ Ái có chút lo lắng, hai tay cố gắng bám trụ lấy ga giường mỏng manh để áp chế tâm trạng của mình.

Bạch Từ Ngôn không nhanh không chậm từ tốn tiến lại gần cô tựa như đang thưởng thức mùi ngon sau đó trực tiếp áp cô xuống giường hung hăng hôn xuống.

"Ừm...không" Diệp Từ Ái bất giác phản kháng

Hai tay non nót quơ loạn xạ muốn đẩy anh ra nhưng càng bị anh chèn ép bất lấy giờ lên đỉnh đầu

"Chắc chắc...là em muốn dẫn dụ tôi còn có tình phản kháng? Em đang chọc tức tôi đó hả?"

"Tôi không...um" câu còn lại đều bị anh nuốt trọn.

Hai mắt nhắm chặt lại cố gắng bình tĩnh, Diệp Từ Ái không vùng vẫy nữa còn để mặc cho anh hôn. Đến khi anh cảm nhận được người con gái ở dưới thân ngừng chống cự liền nở nụ cười gian tà thì thầm bên tai cô nói

"Chưa gì hết mà em đã chấp nhận rồi sao?"

"Từ Ngôn!" Cô kêu lên một tiếng.

Hửm?

Bàn tay vẫn đang ma sát trên người cô. Diệp Từ Ái cắn cắn môi dưới hít một hơi thật sâu sau đó đối diện với ánh mắt thâm tình của anh nhỏ giọng

"Anh có thể giúp tôi chuyện này được không?"

Cô đang nhờ anh giúp đỡ sao? Thú vị thật đấy! Môi mỏng cong lên một đường sau đó liếm láp vành tai mãi cảm dịu dàng nói

"Chỉ cần em nói tôi đều cam tâm tình nguyện giúp em"

Diệp Từ Ái như muốn phát điên, cô thật sự rất sợ anh sẽ nổi giận nhưng không còn cách nào khác chỉ liều mạng lên tiếng

"Cứu Vu Thị được không?"

Sao? Động tác liền dừng lại, tim cô cũng như ngừng đập theo, đầy lo lắng nhìn anh.

Bạch Từ Ngôn hình như mới nghe được chuyện cười liền nắm lấy chiếc cằm nhỏ trầm giọng hỏi

"Em mới vừa nói cái gì?"

"Giúp Vu Dịch giành Vu Thị về được không? Tôi xin anh..."

Bạch Từ Ngôn không chế được sự tức giận của mình, cô là đang cầu xin cho hắn ta sao? Ngay lập tức anh rời khỏi người cô đứng dậy dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn cô

"Em như thế này là chỉ muốn tôi giúp hắn? Tại sao?"

Diệp Từ Ái như không còn gì để mất nữa, nắm lấy cánh tay anh giờ giọng cầu xin

"Vu Dịch thật sự không còn gì nữa rồi...anh giúp anh ấy đi, nếu không anh ấy sẽ phát điên mất!"

"Em còn ở trước mặt tôi lo lắng cho hắn ta?" Bạch Từ Ngôn lớn tiếng nói

Thì ra cô dịu dàng với anh chỉ để muốn cầu xin giúp Vu Dịch! Thật nực cười, người phụ nữ này quả là có gan lớn.

Nắm lấy cổ tay cô kéo cô đối diện với anh, không khí lạnh lẽo bao vây lấy thân thể của Diệp Từ Ái, sự nguy hiểm dần áp chế xung quanh cô. Hơi thở cũng bắt đầu ngắt quãng khó khăn bật ra thành tiếng.

"Anh...anh có thể suy nghĩ một chút được không?"

"Em câm miệng cho tôi! Những hành động lúc này là em chỉ đang muốn giúp hắn thôi sao? Em nghĩ mình là ai?" Không còn sự bình tĩnh nữa anh siết chặt cổ tay cô lại tựa như muốn bóp vụn xương cô ra.

Diệp Từ Ái đau đớn khóc không thành tiếng chỉ vô lực cố gắng gỡ tay anh ra

"Đau! Từ Ngôn anh mau bỏ tay tôi ra"

Bạch Từ Ngôn hừng hực ngọn lửa chưa lúc nào anh thấy bản thân mình lại là món đồ lợi dụng như vậy càng tức giận hơn, bóp lấy hai má cô cứng rắn nói

"Em cũng biết đau sao? Tôi tưởng em không hề có cảm giác nào chứ! Vậy sao em lại khiến tôi phát điên như vậy? Tôi đã cảnh báo em rồi là đừng bao giờ ở sau lưng tôi lên lút với người đàn ông khác em quên rồi sao?"

"Tôi không có...anh nói chuyện đằng hoàng một chút có được không?"

"Đằng hoàng? Vậy đem thân thể của mình ra đánh đổi có gọi là đằng hoàng không?" Bật ra những lời khó nghe với cô

Diệp Từ Ái như bị anh làm cho ức chế, cô không nghĩ anh lại nói cô như vậy? Bản thân cô rẻ tiền như vậy sao? Ngay lập tức cô tát vào gương mặt đang giận dữ kia một cái đau đớn không chút sợ hãi. Ánh mắt ngập tràn sự bi thương

"Anh nói đủ chưa? Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ dùng thân thể của mình ra để trao đổi. Vốn là chỉ muốn nói chuyện với anh nhưng chính anh mới là người giờ thú tính ra để mà áp chế tôi. Anh không có quyền nói tôi như vậy?"

Từng câu từng chữ lọt vào tai anh không sót một từ, cô thật là muốn chọc tức anh? Nếu đã như vậy anh cũng không muốn kìm nén nữa liền hung hăng áp môi xuống môi cô tàn ác cắn nuốt.

"Ừm...anh điên rồi! Mau thả...tôi ra"

Bi ồ! Sao anh lại đối xử như vậy với cô chứ? Chỉ muốn nói chuyện nghiêm túc với anh cố gắng không để anh tức giận vậy mà mọi sự nỗ lực của cô đều công cốc anh lại thô bạo như vậy!

Tay không một chút nhẹ nhàng xé rách quần áo trên người cô, để lộ cơ thể tuyệt đẹp bên trong. Dục vọng cùng tức giận hòa quyện lại với nhau tạo nên một cảm giác muốn chiếm hữu tột độ. Nếu cô đã muốn dùng thân thể này để xin anh thì anh cũng thỏa mãn mong ước của cô!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của tôi

Sự thô lỗ của anh khiến Diệp Từ Ái cực kì hoảng loạn cô không hề biết rằng anh lại tàn nhẫn mà đối với cô như vậy, nước mắt dâng lên không thể nào nén xuống, hai tay bất lực ôm lấy thân thể mình ngã xuống giường.

"Anh chỉ biết dùng cách này để trút giận thôi sao?"

Bạch Từ Ngôn tức đến nghiêng răng, tay nắm thành quyền siết chặt

"Chẳng phải em nói muốn tôi giúp hấn sao? Được thôi chỉ cần em cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của tôi thì Vu Thị sẽ trở về với hấn còn không thì đừng có mơ"

Đôi mắt ngắn lệ đẹp như một bức tranh, gương mặt không chút cảm xúc vô lực ở đó chỉ dăm dăm nhìn người đàn ông kia một cách uất ức.

"Đây là điều anh muốn trao đổi?"

Nụ cười khinh bạc đầy xem thường nhìn cô

"Đừng vậy! Em muốn giúp hấn thì hãy đổi lấy bằng cơ thể của chính mình. Suốt cả đời này không được rời xa tôi"

Nuốt nước mắt ngược vào trong, cô ngồi dậy đối diện với tầm mắt anh không chút e sợ, môi anh đào run run. Anh quả thật là muốn bức cô! Nhưng nếu như Vu Dịch được hạnh phúc sau này thì cô sẵn sàng hi sinh bản thân mình để anh có cuộc sống tốt hơn, dẫu sao cả đời này của cô cũng không thoát được Bạch Từ Ngôn vậy thì xem như đổi lấy cơ hội mới cho anh vậy!

Cúi gương mặt xinh đẹp xuống, cơ thể run rẩy khóc nức nở.

"Được! Chỉ cần anh giúp Vu Dịch tôi sẽ nghe lời anh"

Tìm anh vừa bị ai đó hung hăng đâm vào! Cô dám dùng bản thân mình để giúp hấn còn không màng đến hậu quả? Muốn chọc anh tức chết thì cô mới chịu đúng không?.

"Tốt..." Vừa dứt câu anh đã như sói vồ mồi áp lại cơ thể cô dưới giường trực tiếp tấn công cơ thể cô không ngần ngại đâu

Sự khô rát cùng căng trương bên dưới khiến cô đau đến cắn chặt răng, mọi thứ đều là sự phát tiết không hề có sự nhẹ nhàng nào cả.

Thân thể vốn yếu ớt giờ đây lại bị một lực lớn xâm nhập. Cảm giác khó chịu đau đớn xen lẫn bên trong khiến nước mắt tự động tuôn ra.

Mỗi lần đâm sâu là một lần anh trút hết tức giận lên cô không chút thương cảm còn cố ý dùng các loại tư thế hạ đẳng nhất để làm nhục cô. Lí trí cùng thể xác đều hòa nhập làm một, sự đáng sợ âm ỉ bên trong căn phòng làm người ta phải kinh ngạc.

Âm thanh nức nở kết hợp với hơi thở nam tính tạo nên bầu không khí mờ ám dụ dỗ. Hết thấy đều chẳng còn lại gì.

Đến khi tới đoạn dâng trào trực tiếp phóng hết vào cơ thể cô, mang theo sự phấn nộ. Nhưng sau đó anh liền rút ra khỏi người cô rồi đi vào nhà tắm để lại thân ảnh co rúm như tôm luộc ở trên giường.

Diệp Từ Ái nắm chặt chiếc chăn mỏng kéo lên thân thể không còn sức lực của mình. Giờ đây nước mắt cô thấm ướt cả gối chỉ còn biết sụi sụi trong im lặng.

Cảm nhận tiếng bước chân bước ra ngoài sau đó là tiếng đóng cửa mạnh, Diệp Từ Ái mới nhẹ nhàng đi, yên tâm dần chìm vào giấc ngủ.

Qua ngày hôm sau thật sự Bạch Từ Ngôn đã giữ đúng lời hứa thu mua hoàn toàn lại Vu Thị còn để vị trí tổng giám đốc đó cho Vu Dịch.

Nhà họ Khiết mất Vu Thị như phát điên không thể giữ bình tĩnh, Khiết Tàn Lam càng cay đắng hơn không biết là ai đã giúp Vu Thị tách rời họ Khiết. Suy nghĩ khó hiểu dồn dập trong đầu khiến cô càng thêm bức rức đến tận phút cuối cùng rồi còn để tuột mất.

Ngồi trong quán bar, ánh đèn đủ màu sắc nhấp nháy liên tục thêm tiếng nhạc lớn đánh đến tim. Cầm ly rượu mạnh lên uống một hơi. Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này? Rõ ràng là rất tốt đẹp vậy lý do gì mà cô và Vu Dịch phải chia tay? Cô không cam tâm

Loay hoay tìm mò trong túi xách, giờ đây chất cồn mạnh thấm vào người, hai mắt mờ hồ bắm một dây số rồi gọi đi.

Qua một lúc, bên kia mới nhắc máy, cô liền bùng phát hết cảm xúc của mình nói qua điện thoại một cách uất ức

"Dịch...tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Em đã làm gì sai sao? Chúng ta rõ ràng là rất tốt! Anh biết không chỉ còn 3 ngày nữa là đến lễ cưới của chúng ta mà anh lại muốn hủy hôn? Có biết em đau khổ thế nào không..."

Một tràng tiếng nỉ non cùng tiếng nấc bên tai anh khiến anh thoáng chút kinh ngạc! Tần Lam là đang uống say sao?

Vu Dịch như cảm thấy có điều gì đó không bình thường vội vàng nói

"Em uống rượu sao? Hiện tại em đang ở đâu?"

Haha

"Em không say...không say, em chỉ muốn gọi điện thoại để nghe giọng nói của anh thôi..."

Từng tiếng ngắt quãng cùng âm thanh ồn ào cũng đủ khiến anh biết là cô đang ở đâu, trong lòng dấy lên cảm giác bất an tuy rằng đã chia tay nhưng cô cũng là người chăm sóc anh lúc ở Mỹ giờ đây lại gặp nhiều chuyện như vậy anh sợ rằng cô sẽ xảy ra chuyện gì đó. Lập tức lấy chiếc áo khoác trên bàn đi ra nhà xe rồi nhanh chóng hỏi cô

"Em nói anh biết là em đang ở đâu? Anh sẽ lập tức qua đó!"

Ánh đèn lập lò phản chiếu trên gương mặt xinh đẹp của Khiết Tần Lam, cô đã say đến không biết gì, miệng khô đắng đến khó nuốt nước bọt vậy mà vẫn uống hết ly này đến ly khác. Người phục vụ ở quầy nhìn cô mà thấy xót.

Qua một lúc, có hai người thanh niên từ đâu bước đến, khuôn mặt hiện rõ sự xấu xa tiến lại chỗ cô gái xinh đẹp kia.

Khiết Tần Lam vốn muốn đi vệ sinh nhưng vừa quay mặt lại đã bị hai người đàn ông xa lạ đứng bao vây bộ dạng lưu manh thấy rõ, cất giọng thô thiển trêu chọc cô

"Nè em gái! Sao lại uống một mình ở đây có muốn tụi anh uống chung không?"

Đôi mắt ngẩn nước có chút mờ hồ không rõ, cơ thể cô giờ sớm đã không còn đứng vững chỉ biết dựa vào bàn để mà chống đỡ.

"Tôi không cần!"

Bị từ chối nhưng hai người đàn ông vẫn không có ý định từ bỏ còn trơ trẽn vuốt ve tấm lưng gợi cảm của cô ghê tởm nói

"Thôi nào, hay để anh đưa em đến một nơi khác vui hơn có chịu không?"

"Mau cút đi...tôi không cần" Khiết Tần Lam cảm thấy rợn cả sống lưng bởi sự đụng chạm xa lạ, cơ thể theo phản xạ vùng vẫy đẩy ra.

Hehe

"Ngoan, đi với tụi anh" một gã bắt đầu bắt lấy tay cô còn gã kia thì toan giữ cô lại lôi kéo đi.

Khiết Tần Lam thất kinh trợn to mắt, cô không biết rằng bản thân mình lại đang gặp nguy hiểm như vậy, thân thể chỉ vô lực kháng cự yếu ớt cố gắng đẩy cả hai người đàn ông ra.

Bị bao vây trong tầm ngắm, cơn sợ hãi dần chiếm lấy cô, có tên còn cố ý chạm vào khuôn ngực đầy đặn kia đầy phần khích. Bất giác cô nổi lên một sự tức giận tột độ liền tát thẳng vào mặt hắn ta hung hăng nói

"Biến thái, anh dám đụng vào người tôi?, mau cút đi, có biết tôi là ai không?"

"Con nhỏ này! Mày dám tát tao, hôm nay cho dù mày là ai tao cũng sẽ khiến mày lết không nổi" Hắn ôm một bên mặt trừng mắt nhìn Khiết Tần Lam

Sự lôi kéo càng mạnh hơn khiến cô ngã ra đất, thân thể đập xuống mặt sàn cảm giác đau truyền đến.

Hai người đàn ông kia thấy vậy toan kéo cô ngồi dậy thì tay đã bị một lực nắm lại siết chặt giống như muốn bẻ gãy xương tay của hắn

"Áaaaa...đau, đau"

Khiết Tần Lam mơ hồ nghe tiếng rên la của hắn liền ngẩng đầu xem thì đập ngay vào mắt cô là Vu Dịch anh đang chắn trước người cô hung hăng bẻ tay tên kia lại.

"Mày dám đụng vào người của tao sao? Chán sống rồi à?"

Thấy đồng bọn bị khống chế, tên kia cũng không để yên liền xông tới giải vây, lúc này tầm mắt anh xẹt qua tia cảnh giác liền vùng một chân đá vào gã đang tiến đến sau đó xoay người một cách điêu luyện kéo ngược cánh tay hắn ra phía sau, thuận tiện giáng cho mỗi tên một cú đấm vào mặt.

Bị hạ gục chưa đầy 2 phút, hai tên đàn ông nằm rên la đau đớn dưới sàn không còn khả năng kháng cự.

Khiết Tàn Lam ánh mắt tràn đầy sự ngạc nhiên, hàng mi run rẩy nhìn chăm chăm vào gương mặt của anh không chớp mắt.

Vu Dịch sau khi giải quyết gọn gàng liền tiến đến đỡ người con gái ở dưới đất đứng dậy sau đó cẩn thận dìu cô ra ngoài.

"Tại sao lại một mình ở nơi nguy hiểm như vậy? Còn uống đến say đến mức này! Có biết thiếu một chút nữa thôi là anh không cứu nguy kịp rồi không?"

Khóe mắt cay cay, cô thật sự bị anh làm cho cảm động, thì ra anh vẫn còn quan tâm đến cô!

Ôm chặt lấy thân hình cao lớn vùi khuôn mặt nhỏ nhắn nức nở nói với anh

"Dịch, anh còn quan tâm đến em sao? Em rất sợ...rất sợ"

Cơ thể anh thoáng đông cứng lại để mặc cho cô ôm mình, không hiểu sao tâm tình lại có chút đau đớn, nhịn không được vỗ về sau lưng cô

"Được rồi! Ngoan, đừng khóc nữa"

Dù bây giờ anh đã đến đây nhưng cô vẫn cảm thấy anh sắp rời bỏ cô lần nữa nên liều mạng lắc đầu càng siết chặt vòng tay hơn, đôi môi đỏ rệu run run

"Đừng rời xa em nữa có được không? Em rất nhớ anh...Dịch!"

Vu Dịch chợt khựng bàn tay đang vỗ về cô lại sau đó ánh mắt chứa sự phức tạp. Chắc là cô đang uống say nên mới nói mấy lời như vậy, liền nhanh chóng trấn an

"Em say rồi! Anh đưa em về!"

Khiết Tàn Lam vô lực để thân thể mềm nhũn của mình cho anh dìu lên xe sau đó chở về khách sạn cô ở.

Tại phòng tổng thống cao cấp bậc nhất, Vu Dịch nhẹ nhàng để cô nằm trên giường sau đó từ tốn cởi đôi cao gót dưới chân cô, động tác vô cùng ôn nhu. Sau khi chu đáo chăm sóc cho cô xong anh toan ngồi dậy ra ngoài thì tay đã bị một lực nắm chặt lại, âm thanh vang lên vô cùng ủy khuất

"Dịch! Đừng đi...đừng bỏ rơi em, em sợ lắm!"

Trong cơn say Khiết Tàn Lam vô thức gọi tên anh, nước mắt dần tuôn ra từ khóe mắt, Vu Dịch chưa xót nhìn cô, tay không tự chủ lau đi giọt nước đang rơi thờ dãi nói

"Anh xin lỗi..."

Một câu nói từ tận sâu đáy lòng anh, không biết là cô có nghe được không nhưng anh rất muốn nói với cô, vuốt ve gương mặt kiều diễm của cô luyến tiếc rời đi, còn chưa kịp đứng dậy thì cô đã giữ chặt tay anh lại lần nữa nhưng lần này là trực tiếp kéo anh xuống áp lên môi anh hôn lấy

Vu Dịch tầm mắt xẹt qua tia kinh ngạc, vô thức quên mất phải phản ứng như thế nào, đôi môi mềm mại của cô từ từ quấn lấy môi anh một cách vụng về, tuy anh và cô ở bên nhau hai năm nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn chỉ dừng lại ở mức ôm ấp! Đến cả hôn má cũng chưa hề có. Vậy mà ngay lúc này đây khi cô đang chìm trong men rượu đã tảo bạo hôn anh còn không chút ngại ngùng cứ như bám vào vật cứu sinh.

Cả người anh căng cứng không hiểu sao lại bất động, tay rất muốn đẩy cô ra nhưng lại vô ý để sau lưng cô vuốt ve, khiết Tàn Lam như lửa gần rơm lập tức bùng cháy nhanh chóng ngòi dậy áp anh xuống giường, mặt sẫm đỏ ửng, hơi thở dịu ngọt hòa cùng mùi rượu xông thẳng lên não bộ của anh

"Dịch, em thực sự rất yêu anh! Em không thể nào sống mà không có anh được"

"Tàn Lam, em có biết mình đang làm gì không?" Vốn có thể đẩy ra ra nhưng anh lại nằm im để cô tự ý làm loạn

Khiết Tàn Lam khẽ cười sau đó phả một luồng hơi thở vào bên tai anh thâm tình nói

"Em không biết mình có thể làm gì, nhưng hiện tại thứ em muốn chỉ có anh mà thôi" Nói rồi cô bạo dạn hôn xuống lần nữa

Lúc này Vu Dịch như mất hết sự bình tĩnh vốn có, thân thể mềm mại mà sát lên trên cơ thể anh không chút khe hở bất giác yết hầu di chuyển lên xuống khó khăn, anh nghĩ rằng mình có thể kiềm nén được bản năng vốn có của đàn ông nhưng không đối với sự tấn công của cô lại khiến nó bùng phát.

Quên hết thấy ý chí trong đầu mình, Vu Dịch chuyển từ thế bị động sang chủ động trực tiếp đè lên cô mạnh mẽ chiếm đoạt. Giờ đây không khí cùng tất cả mọi thứ ở nơi này đều dẫn dụ anh bất anh không thể nào làm khác được. Khiết Tàn Lam trong người đã có sẵn chất còn lại bị anh áp chế, ngọn lửa nóng bỏng lan tỏa khắp thân thể, cô vô lực bật ra tiếng rên khẽ càng xúc tác thêm hành động của anh.

Cả hai như bị ma quỷ dẫn dụ không còn biết thân phận hay mối quan hệ hiện tại của mình cứ thế mà triền miên trên chiếc giường đầy ám muội

Bầu trời đêm lấp lánh những vì sao sáng, ánh trăng chiếu rọi vào căn phòng lớn phản xạ lên đôi trai gái quấn quýt không rời, tiếng thở gấp kiêu mị cùng hơi thở đầy nam tính của người đàn ông nhấn chìm mọi thứ vào trong màn đêm yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, cơ thể Khiết Tần Lam khẽ cử động, đảo mắt nhìn xung quanh sau đó liền cảm nhận được nhịp thở trầm ổn của người đàn ông bên cạnh, lập tức đôi mắt kinh ngạc đến há miệng cô không nghĩ rằng người đang nằm bên cạnh cô lại là Vu Dịch? Truyền lại đoạn trí nhớ đêm qua cô cả kinh ngồi bật dậy cố gắng nén lại tâm trạng của mình sau đó từ từ suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện

Vu Dịch như bị người bên cạnh làm cho tỉnh giấc mở mắt ra nhìn thì bất gặp ngay ánh mắt cũng đang hướng về phía anh, cơ thể như có cơ năng tự động liền bật người dậy.

Cả hai đều im lặng không ai trong hai người nói gì, chỉ lặng lẽ dò xét đối phương. Không biết qua bao lâu đến khi muốn lên tiếng lại đồng thanh một lượt

"Em..."

"Anh..."

"Em nói trước đi" Vu Dịch có chút ngập ngừng nhưng vẫn cố giữ tâm tình ổn định

Khiết Tần Lam cúi đầu e dè không dám đối diện với anh chỉ nhỏ giọng nói

"Tôi qua chúng ta..."

"Là hiểu lầm...tất cả đều không phải như vậy" Vu Dịch không để cô nói hết vì anh biết cô đang muốn ám chỉ điều gì! Lúc này đây anh có bao nhiêu là ân hận tại sao lại có thể bị ma quỷ sai khiến để bản thân lại làm ra chuyện ngu ngốc này với cô được chứ? Bọn họ đã chia tay rồi!

Khiết Tần Lam vẻ mặt vốn có ý cười liền bị anh dập tắt nuốt trọn vào trong, thì ra đối với anh đêm qua chỉ là một sự hiểu lầm. Nén lại cảm giác muốn bật khóc cô nói

"Nhưng sự thật là chúng ta đã ngủ cùng nhau!"

Vu Dịch tâm tư đang vô cùng hoảng loạn không biết phải giải thích chuyện này như thế nào, nếu một mình cô say thì thôi đi đằng này anh cũng cuốn theo cô để mọi chuyện thành ra như thế này. Có phải anh bị điên rồi không?

Thấy sắc mặt Vu Dịch khó coi, hàng lông mày thanh tú cũng chau lại một điểm, tim cô như bị ai đó bóp chặt lại

"Em quên chuyện tối qua đi, mọi thứ cứ xem như chưa từng xảy ra! Anh xin lỗi!" Nói rồi Vu Dịch mau chóng mặc lại quần áo bước xuống giường.

Bộ dạng gấp gáp của anh là đang muốn phủi sạch quan hệ với cô sao? Không lẽ anh chán ghét cô như vậy à?

Bên môi dâng lên một đường khinh bỉ xem thường, nâng cao giọng hơn để nói với anh

"Vu Dịch! Anh nghĩ như vậy là xong sao?"

Bước chân vốn đang hướng về phía cửa liền khựng lại, gương mặt lạnh lẽo không biểu hiện chút cảm xúc hay thái độ nào chỉ lặng lẽ đi ra ngoài rồi đóng cửa lại

Ở bên trong Khiết Tần Lam bị anh làm cho phát điên hận đến mức cầm gối ném ra phía cửa hét lên một tiếng

"Đồ khốn nạn!"

Cô để bản thân mình như thế này cũng là vì anh, dâng lần đầu tiên của mình cho anh không hề có chút hối hận, lúc tỉnh dậy nhìn thấy anh không biết là có bao nhiêu sự vui sướng vậy mà bây giờ đây anh lại vô cảm lạnh lùng vứt bỏ cô không chút ngó ngang đến, ngay cả một câu chịu trách nhiệm cũng không!

Cơ thể chân run rẩy lại rồi cúi đầu khóc một cách tuyệt vọng! Là cô không xứng đáng với anh hay không phải người anh yêu? Nếu đối lại là Diệp Từ Ái ở đây chắc hẳn anh đã không tàn nhẫn như vậy! Nghĩ đến đây bàn tay cô siết chặt lại đến mức móng tay khảm sâu vào da thịt, cô không cam tâm. Lau đi giọt nước mắt khi này giờ đây cô không còn đáng thương đau buồn nữa ngược lại là gương mặt nhợt nhạt chứa đầy sát khí đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Từ sau khi đêm anh lạnh lùng đi ra khỏi nhà thì suốt một tháng như vậy không đêm nào anh trở về căn biệt thự này, chỉ sáng về một lát sau đó cũng nhanh chóng rời đi đến cả nhìn mặt cô cũng không có.

Màn đêm yên tĩnh lại một lần nữa buông xuống, bóng dáng cô độc của Diệp Từ Ái ngồi bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài sân vườn ngắm những đóa hoa hồng mà cô trông được cảm giác buồn bã bi thương đến lạ.

Đang chìm đắm trong suy tư của bản thân đột nhiên tiếng xe hơi ngoài cổng vang lên bên tai khiến cô khẽ giật mình, là anh về sao? Nhưng hiện tại về đêm anh thường không có trở về nhà vậy tại sao hôm nay lại về đây?

Tâm tình dao động cảm giác vừa lo lắng vừa vui đan xen lẫn nhau, cô tựa như mất hết lí trí vội vàng nằm lên giường nhắm chặt mắt lại.

Tiếng bước chân dồn dập lên cầu thang rồi dừng lại ở cửa phòng ngủ, nhưng phải qua một lúc anh mới mở cửa tiến vào. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn người con gái đang ngủ trên giường.

Nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác bên ngoài sau đó tiến lại gần chỗ cô.

Diệp Từ Ái như muốn ngừng thở cô có thể cảm nhận được mùi hương nam tính đầy mê hoặc của anh đang bao vây lấy cô. Trống ngực đập liên hồi cảm giác bên cạnh giường lún xuống một lực sau đó là một bàn tay to lớn vòng qua eo cô kéo cô lại vào trong lòng anh.

Bất giác cô mở mắt ra nhìn anh chăm chăm, Bạch Từ Ngôn có chút kinh ngạc nhưng vội vàng giấu đi trầm thấp giọng nói

"Còn chưa ngủ?"

Diệp Từ Ái lắc đầu cô vốn muốn nói hỏi rằng sao mấy ngày nay anh không về nhà thì đã bị một mùi hương lạ trên người xộc vào mũi, đó không phải mùi nước hoa của anh mà là của phụ nữ!

Đáy lòng liền dâng lên cảm giác chán ghét, khó chịu anh là đang ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác nên mới còn vương lại đôi chút trên áo anh. Tuy nó chỉ thoáng qua nhưng sớm đã bị cô tinh ý phát hiện.

Ánh mắt thoáng qua tia không vui, chỉ cố tình hỏi.

"Anh không tắm sao?"

Bạch Từ Ngôn vốn cảm thấy rất bức bối trong người, dạo gần đây anh luôn cố gắng không về nhà để bản thân không gặp cô vì anh vẫn còn đang tức giận về việc hôm trước. Đối với chuyện này nó khiến anh thay đổi suy nghĩ về người con gái này! Cô là người chỉ biết lợi dụng bản thân để trao đổi với anh còn không ngần ngại ở trước mặt anh bênh vực kẻ khác.

Ở bên ngoài, anh cố tình tìm đến những nơi ăn chơi thác loạn, để ngăn bản thân không suy nghĩ đến cô ngay cả khi anh cố gắng đụng chạm vào người phụ nữ khác thì gương mặt cô lại xuất hiện khiến anh phải khó chịu tránh xa. Suốt cả tháng trời liên tục như vậy anh luôn tìm cách để mình trở nên bận rộn hơn chỉ mong mình không nhớ đến người con gái ấy nhưng hoàn toàn thất bại, anh vẫn luôn ghi nhớ khắc sâu gương mặt cô, nhớ cảm giác khi ở trên người cô chạm vào thân thể mềm mại phong tình của cô, còn có cả tiếng thở gấp ní non cầu xin anh. Bất giác anh lại theo bản năng tìm về lại chỗ này chỉ để gặp cô.

Diệp Từ Ái không hề biết là anh đang nghĩ gì chỉ thấy về mặt anh nhìn cô một cách khó hiểu khiến cô đột nhiên thấy ngượng.

Lúc này anh mới chậm rãi đứng dậy sau đó rời khỏi phòng còn không quên nói một câu

"Ngủ đi"

Chỉ đúng hai từ không thêm một từ ngữ nào khác, Diệp Từ Ái không nghĩ rằng anh vừa mới về lại bỏ đi, có phải anh chán ghét cô rồi không? Sau lần đó cô luôn nghĩ bản thân mình rất đáng giận tại sao cứ hết lần này đến lần khác bị anh dằn vặt và còn si nhục như vậy nhưng hiện tại đây không hiểu vì sao khi anh không còn để ý đến cô nữa thì cô lại có chút mất mát, thất vọng! Không phải cô nên cảm thấy vui sao? Vì giờ đây cô không còn bị anh ép buộc không còn khổ sở cầu xin anh tha cho cô?

Đột nhiên đôi mắt xinh đẹp lại dâng lên một tầng nước bao phủ, nhìn ra phía cửa nơi anh mới vừa bước ra, cảm giác đau đớn, khó chịu lại lần áp cô khiến cô không kìm được nước mắt. Anh là đang ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác! Mùi nước hoa đó vẫn còn lưu lại chút ít bên cạnh cô. Vô cùng khó ngủ, chỉ giận đến mức bỏ sang phòng khác để ngủ.

Diệp Từ Ái cố gắng ổn định lại bản thân, dù sao như vậy cũng tốt! Anh lạnh nhạt với cô càng khiến cô đỡ khổ sở có khi anh chán ghét cô rồi lại thả cô được tự do!

Mất cả đêm không ngủ, gương mặt có chút mệt mỏi bước xuống lầu. Tầm lưng quen thuộc lại xuất hiện trong mắt cô là Bạch Từ Ngôn? Anh trở về từ khi nào? Chẳng phải đêm qua anh bỏ đi rồi sao?

Quên đi sự thất vọng trong đầu Diệp Từ Ái tiến đến bàn ăn ngồi xuống sau đó lên đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh vẫn ung dung bình thản như không giống như là không nhìn thấy sự hiện diện của cô tay vẫn lật từng trang báo.

Đang hăm hực bắt mẫn thì Hà quân gia đã niềm nở mang một chén cháo nóng đến trước mặt cô từ tốn nói

"Diệp tiểu thư...cháo của cô đây"

"Cảm ơn" Diệp Từ Ái cười nhẹ nhìn ông

Bạch Từ Ngôn khẽ quan sát vẻ mặt của cô sau đó không nói gì đứng dậy toan đi ra ngoài, ngay khi anh có ý định đó thì cô liền nhanh chóng nhận ra vội nói

"Anh không ăn sáng à?"

Tầm mắt nhìn xuống người con gái bên dưới, góc nhìn này khiến mắt cô to tròn hơn còn long lanh hơn cả, gương mặt vẫn xinh xắn, thanh thuần như vậy chỉ là có chút mệt mỏi.

"Tôi ăn rồi!"

Còn chưa để cô nói gì thêm đã lạnh lùng bỏ đi, bộ dạng này thật khiến cô càng thêm khó chịu. Cô đã đụng chạm gì đến anh sao? Tò thái độ hờ hững như vậy để làm gì? Cô còn không giận mắc mớ gì anh phải chán ghét chứ? Thật vô lí!

Con nóng giận khiến cô không áp chế được liền hung hăng múc một muỗng cháo ăn mà không hề để ý rằng cháo vẫn còn nóng, ngay lập tức cánh môi hồng bị phỏng liền la lên một tiếng

"A...đáng chết"

Cô tức đến mắng ra một tiếng, đúng là bực mình thật mà! Hừ.

Suốt ngày ở trong nhà cũng chán nên hôm nay Diệp Từ Ái quyết định đi ra ngoài dạo phố. Trên đường cái lớn tấp nập xe cộ đông đúc cùng dòng người qua lại, trong đám đông lúc này tia mắt cô lại vô tình lướt qua một gương mặt quen thuộc, không phải là Khiết Tần Lam sao? Cô ấy đang muốn đi đâu vậy?

Bước chân không giữ được mà theo sau cô. Khiết Tần Lam đi một đoạn sau đó hướng tới trước cổng bệnh viện đi vào!

Diệp Từ Ái muốn chạy đến hỏi cô thì chợt khựng người lại, đây?...đây không phải là bệnh viện phụ sản à?

Đôi mắt dường như không tin vào những gì đang nhìn thấy, Diệp Từ Ái thất thần đến có chút không đứng vững! Tần Lam vào bệnh viện phụ sản để làm gì?

Bóng dáng thanh mảnh liền đi vào trong nhưng đã không nhìn thấy cô gái ấy đâu, còn đang loay hoay nhìn đám người ở trong bệnh viện mãi một lúc sau mới thấy thân ảnh của cô bước ra ngoài từ phòng siêu âm

Diệp Từ Ái liền tiến tới bộ dạng vô cùng khẩn trương

"Tần Lam?"

Khiết Tần Lam đang chăm chú nhìn tờ giấy ở trên tay liền bị giọng nói phía trước làm cho giật mình rơi tờ giấy xuống đất. Trong cơn hoảng loạn cô chạm tay một chút để Diệp Từ Ái nhặt lên sau đó ánh mắt chợt dừng lại ở dòng chữ trên đó, cơ thể đột nhiên bị đóng băng không thông được não bộ của mình.

"Trả lại cho tôi" Khiết Tần Lam vội vàng giựt lấy tờ giấy

"Cô...cô đang mang thai sao?" Diệp Từ Ái sốc đến mở to mắt nhìn xuống bụng cô

Khiết Tần Lam có chút run rẩy bị lời nói của cô làm cho giật mình. Vội vàng đáp lại

"Không liên quan đến cô!" Nói rồi định lướt qua người Diệp Từ Ái

Ngay lúc này Diệp Từ Ái lại giữ tay cô lại, đôi mắt vẫn chứa đầy sự khó hiểu

"Ba đứa bé này là ai? Có phải là...là Vu Dịch không?" Trong đầu cô lúc này chỉ vang lên đúng một cái tên đó chính là anh.

Khiết Tần Lam vung tay cô ra sau đó đối diện với cô về mặt bình thản trả lời.

"Đúng đó! Ba của đứa bé tôi mang trong bụng là của Vu Dịch thì sao? Cô định làm gì? Muốn phá hoại chúng tôi nữa sao?"

"Không có...tôi trước nay chưa hề nghĩ là sẽ khiến cô và Vu Dịch chia tay nhau chỉ là tôi rất thất vọng muốn hỏi thôi" Diệp Từ Ái thấy cô có vẻ kích động vội lên tiếng trấn an

Khiết Tàn Lam dịu lại cảm xúc của mình để bản thân không nóng giận ảnh hưởng đến đứa bé vì nó chỉ mới được 2 tuần tuổi thôi!

"Vu Dịch đã biết chuyện này chưa?" Diệp Từ Ái chủ động hỏi một câu

Khiết Tàn Lam không nghĩ tới cô sẽ bất ngờ hỏi như vậy nên chuẩn bị không kịp, con người chuyển động không ngừng, né tránh ánh mắt của cô

"Anh ấy chưa biết!"

Nghe xong Diệp Từ Ái càng thêm mất kiên nhẫn nắm lấy tay Khiết Tàn Lam

"Tại sao cô không nói cho anh ấy biết?"

"Nói cho anh ấy biết thì sao? Vu Dịch cũng sẽ không chịu trách nhiệm với tôi vì căn bản anh ấy không hề muốn có liên hệ gì với tôi nữa. Người anh ấy chọn là cô" Khiết Tàn Lam không thể nào đề nên được tâm tình của mình lên nâng giọng nói lớn

Diệp Từ Ái ngăn người không nghĩ tới cô sẽ kích động như vậy, tất cả là do cô sao?

Còn chưa kịp giải thích thì Khiết Tàn Lam đã vội vàng bỏ đi để lại gương mặt thất thần còn đang bàng hoàng kia.

Rốt cục là mọi thứ đã xảy ra như thế nào? Tim bất giác nhói lên một hồi đau xót, Vu Dịch lại có con với Khiết Tàn Lam? Tuy rất muốn anh có được hạnh phúc nhưng với chuyện này quá bất ngờ khiến cô không thể chuẩn bị trước. Nhưng tại sao cô ấy lại không nói cho anh biết? Không lẽ cô ấy muốn bỏ đứa bé hay một mình nuôi con? Qua cách nói chuyện này thì cô đoán chắc sẽ không có điều gì tốt đẹp cả mà trong những lí do đó có cả cô! Nếu thật là vì cô thì thật sự cô cảm thấy rất áy náy.

Bàn tay run rẩy tìm điện thoại trong túi xách sau đó không còn giữ được bình tĩnh vội gọi điện cho Vu Dịch.

Khiết Tàn Lam mệt mỏi đến nỗi cô không nghĩ rằng sau đêm đó mình đã mang cốt nhục của anh. Lần đầu tiên cô biết mình có thai đã rất sốc nhưng sau đó lại vui mừng vì đây có thể là cơ hội cuối cùng để anh không rời xa cô.

Rót một ly nước mát uống một ngụm, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa liên hồi, tim cô như muốn nhảy dựng ra ngoài, ai lại thô lỗ như vậy?

Buông ly nước xuống một cách khó chịu sau đó đi ra ngoài mở cửa, vừa đẩy ra, gương mặt đang nhăn nhó lập tức chuyển sang vui mừng.

"Dịch?"

Vu Dịch ánh mắt tức giận hùng hổ đi kéo tay cô vào nhà sau đó mất hết kiên nhẫn

"Tại sao em lại giấu anh chuyện đứa bé?"

Hả? Đứa bé? Không lẽ anh đã biết?

Đôi mắt mở to ngập tràn sự ngạc nhiên, cổ họng cũng đột nhiên bị nghẹn lại bất động nhìn anh

Thấy Khiết Tàn Lam im lặng không nói gì khiến anh càng mất bình tĩnh hơn nắm lấy hai vai cô lay mạnh

"Sao em không trả lời tôi?"

"Thì sao? Anh biết chuyện đứa bé này thì sao?"

Ngon lửa trong lòng chợt dập tắt, anh đóng băng bởi những lời cô nói, quả thực là anh vẫn chưa suy nghĩ về việc này chỉ nghe được điện thoại của Diệp Từ Ái đã rất bất ngờ liền chạy đến đây tìm cô.

"Anh không trả lời được đúng không? Bởi thực chất anh không muốn có đứa nhỏ này!" Khiết Tàn Lam bật cười một cách khinh bỉ.

"Không phải..."

Cô vung tay anh ra sau đó lùi về sau vài bước, nước mắt tự động rơi xuống nhìn anh

"Dù sao anh cũng không muốn lấy tôi thì tôi còn giữ đứa bé này làm gì?"

Vu Dịch nghe xong chợt rung mình một cái anh không biết nên nói gì với cô nhìn cách cô hận anh, bất cần như vậy tim anh cũng cảm thấy đau. Lỗi lầm này là do mất tự chủ, là anh sai đứa trẻ này không hề có lỗi!

Mặc dù hiện tại anh không biết phải làm như thế nào nhưng cô đang có ý định bỏ đứa trẻ này!

Đứng im lặng một chỗ, Khiết Tàn Lam không muốn nói gì thêm với anh bởi qua cách nhìn anh cô đủ biết anh không muốn chịu trách nhiệm với cô, bên môi dâng lên một đường đầy giễu cợt sau đó chỉ tay ra ngoài cửa nâng giọng nói

"Anh mau rút ra ngoài đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa"

Thấy cô kích động như vậy sợ ảnh hưởng đến sức khỏe nên đã lập tức chạy đến ôm cô vào lòng gấp gấp nói

"Anh sẽ chịu trách nhiệm, em đừng có hại đứa nhỏ"

Sao?

Cô như không tin vào tai mình trước câu nói của anh! Mắt mở to đầy kinh ngạc.

Vu Dịch tận sâu trong đáy lòng lại vô cùng chua xót, anh đã không giữ được lời hứa với Từ Ái, anh rất hận bản thân mình vì đã một lần nữa làm cô tổn thương nhưng bây giờ Khiết Tàn Lam đang mang thai con của anh nên anh không còn cách nào chối bỏ đi đứa trẻ này! Anh không đủ tàn nhẫn!

Sự day dứt tội độ khiến gương mặt anh tái nhợt, chỉ lặng lẽ ôm cô trấn an. Nếu ý trời đã định anh suốt đời này không thể đến với Từ Ái thì anh cũng đau lòng mà chấp nhận bởi bây giờ cho dù anh có muốn chống lại thì đứa bé trong bụng này đã là một rào cản, một sợi dây buộc chặt anh lại rồi!

Bạch Tử Ngôn không biết đã về nhà từ lúc nào chỉ thấy anh ngồi trầm ổn trên ghế sofa. Bóng dáng cô là loi cùng mái tóc buộc gọn trên đầu, trông thanh thoát hơn hẳn nhưng về mặt lại mang nhiều ưu sầu phức tạp. Khẽ lướt qua cô anh giả vờ ho vài tiếng, lúc này Diệp Từ Ái mới hoàn hồn về giật mình nhìn sang chỗ anh

"Em đi đâu vậy? Sao lại thần thờ như người mất hồn?"

Diệp Từ Ái im lặng không nói gì bởi giờ đây cô không biết có nên nói chuyện về Tàn Lam cho anh nghe không? Chỉ khẽ lắc đầu tỏ ý không có gì.

Đang đấu tranh tư tưởng thì giọng nói lạnh lùng cất lên một lần nữa mang theo sự ra lệnh.

"Qua đây!"

Tuy không biết anh muốn làm gì nhưng cô vẫn bất giác nghe theo dần tiến về phía anh cẩn thận ngồi xuống

"Gặp mặt tôi lại khiến em không vui vậy sao?"

"Không có...tôi chỉ là đang suy nghĩ" giọng nói trong trẻo như một khúc nhạc liên bật ra.

Bạch Tử Ngôn nheo đôi chân mày hàng kiếm anh tỏ rõ sự khó hiểu trên gương mặt, âm điệu vẫn trầm ổn như trước.

"Suy nghĩ?"

Lúc này Diệp Từ Ái như không còn kiên nhẫn nữa vội quay người sang đối diện với anh, bộ dạng có chút khấn trương.

"Anh nghĩ nếu như anh có con với một người phụ nữ thì anh sẽ làm gì?"

Hả?

Hai bên tai lập tức chuyển động, có con? Anh chưa hề suy nghĩ về việc đó lần nào! Vì lúc trước anh chẳng hề có ý định đó với bất cứ người phụ nữ nào ngay cả đụng chạm vào cũng không. Chỉ khi gặp cô anh mới buông bỏ quy tắc của mình hết lần này đến lần khác làm cô nằm ở dưới thân anh! Trong đầu thoáng một tia kinh ngạc, không lẽ cô có thai?

Giọng nói liền trở nên gấp gấp vội cầm lấy tay cô nói

"Em có chuyện gì sao? Không được khỏe ở đâu à? Có phải là em đã có..."

"Đợi đã! Anh đang suy nghĩ gì vậy? Tôi không có mang thai!" Diệp Từ Ái biết rõ là anh đang có suy nghĩ gì liền cắt ngang dòng suy nghĩ đó.

Về mặt hiện lên một chút thất vọng, cô không có sao? Tại sao khi nghe cô phủ nhận liền không có chút vui vẻ nào.

Diệp Từ Ái nhìn anh chăm chăm, anh ta đang thất vọng sao? Từ Ái ơi là Từ Ái mày đang suy nghĩ cái gì vậy, không lẽ mày tưởng anh ta muốn có con với mày sao? Vội xua đi sự nghi ngờ không đúng đắn cô liền nhấn mạnh thêm lần nữa

"Anh trả lời câu hỏi của tôi đi, nếu như anh có con với một người phụ nữ thì anh sẽ làm gì?"

Trầm mặc vài giây, ngữ điệu bình thường đáp lại cô

"Tôi sẽ chăm sóc cho mẹ con cô ấy không để họ gặp bất cứ nguy hiểm gì!"

Vậy sao? Vu Dịch cũng sẽ chăm sóc cho mẹ con Tần Lam? Đôi mắt dần lơ đãng đi đâu đó, quả thực bây giờ cô chỉ muốn anh được hạnh phúc, quá khứ dù có đau khổ hay hạnh phúc cô đều muốn quên hết đi toàn tâm toàn ý cầu mong cho Tần Lam sẽ không làm ra chuyện gì đại đột tổn hại đến đứa trẻ.

"Rốt cục là em đang muốn nói đến điều gì cứ áp a áp ứng khiến tôi thật sự khó hiểu?" Cuối cùng Bạch Tử Ngôn cũng không còn đủ nhẫn nại để chờ đợi cô liền lên tiếng

Diệp Tử Ái dùng ánh mắt đầy phức tạp cùng bất an nhìn anh, cố gắng điều chỉnh lại giọng nói của mình để giải thích

"Tần Lam cô ấy đang mang thai!"

"Hả?" Bạch Tử Ngôn tưởng chừng như mình nghe lầm, con người đen láy co lại đầy nghi ngờ

"Hôm nay tôi đi dạo phố thì bất ngờ gặp cô ấy đang trên đường đến bệnh viện phụ sản, trên tay còn cầm tờ giấy vừa mới siêu âm" Diệp Tử Ái tiếp lời

Gương mặt xẹt qua tia lạnh lẽo "Của Vu Dịch?"

Cô khẽ gật đầu, lúc này Bạch Tử Ngôn càng thâm trầm hơn, anh vẫn giữ được vẻ bình tĩnh ban đầu nhưng xung quanh lại có chút đáng sợ.

Vậy là Vu Dịch chính là ba của đứa bé trong bụng Khiết Tần Lam! Chuyện này thật không ai lường trước được, nhưng như vậy cũng tốt vì giờ đây chắc chắn hắn ta sẽ bị Tần Lam siết chặt lại không còn có thể gặp mặt Tử Ái nữa. Bên môi dâng lên ý cười sau đó thuận tay kéo cô vào lòng, ghé sát vào tai cô nói

"Vậy cũng tốt! Bây giờ em đã không còn cơ hội để day dưa với hắn ta nữa rồi"

Gương mặt liền đỏ bừng ngập tràn ức chế, anh lại nghĩ cô vẫn còn tình cảm với Vu Dịch sao? Cô tuy đã phủ nhận nhưng hình như là anh đã quên mất còn hung hăng nói những lời khiến cô tổn thương, mỗi giận đêm đó cùng hôm qua anh ở bên người gặp người phụ khác lại trào lên lập tức đẩy anh ra

"Anh nghĩ tôi là người như vậy sao? Tôi chưa bao giờ có ý định sẽ tiếp tục với Vu Dịch tất cả là do anh tự biến tự diễn"

Môi mông cười xấu xa rồi hôn nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô dịu dàng nói

"Ai kêu em cứ sau lưng tôi gặp gỡ hắn, muốn tôi suy nghĩ khác cũng không được"

"Anh..." Diệp Tử Ái bị anh làm cho tức đến nghẹn. Không thêm đôi co với anh liền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Con người ta khi cảm giác sắp mất đi thứ gì đó rồi mới nhận ra nó quan trọng đến như thế nào! Cho dù có đau đớn, nguy hiểm hay chịu nhiều dằn vò đều có thể chấp nhận chỉ cần người ta yêu thương được bình an hạnh phúc.

Bóng đêm dài tĩnh mịch, bao trùm lấy căn phòng tối đầy ám khí, mùi khói thuốc lan tỏa quanh quẩn bên thân Tần lão gia. Lão ta nhàn nhã đưa thuốc lên khuôn mặt nhăn nhúm hít một hơi, trông mắt hiện lên những tia máu đáng sợ. Ngồi trên ghế dựa đầy quyền lực bên dưới là một đám người gương mặt bặm trợn, trên tay còn cầm dao cùng súng ống ngắn đứng sừng sững nghiêm túc nhìn lão ta cung kính nói

"Đại ca...Ngày mai tên đó sẽ đến chỗ này kiểm tra công trường thi công, chúng ta chỉ cần mai phục sẵn đợi hắn ngó đầu ra liền tấn công"

Gương mặt Tần lão gia hiện rõ sự hận thù, vết sẹo cùng những chỗ bầm trên mặt lão ta còn chưa lành hẳn nên càng ghê sợ hơn. Ngày hôm đó lão ta bị đám người Bạch Tử Ngôn ở Hoàn Lục gài bẫy còn ép hắn kí vào bản hợp đồng chết tiệt, tưởng rằng êm xuôi thỏa hiệp là sẽ được thả ra ai ngờ tên Bạch Tử Ngôn còn độc ác sai người đánh hắn một trận tơi bời ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Giờ đây mối thù này sẽ được trả lại gấp mười lần cho Bạch Tử Ngôn. Hắn cười man rợ nắm chặt tay lại đám mạnh xuồng ghé tràn ngập phần nộ

"Được lắm, ta đợi ngày này lâu lắm rồi...ngày mai nhất định phải đem xác Bạch Tử Ngôn về đây!"

Sau một quãng thời gian chuẩn bị kỹ lưỡng công trình xây dựng và quy hoạch ở mảnh đất Cao Niên, chính xác là hôm nay là ngày anh đến để kiểm tra nơi đó.

Mặc chiếc áo vest đen lịch lãm, Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng gài cúc áo lại, một loạt động tác đều thu hết vào mắt cô. Diệp Từ Ái không biết là anh sẽ đi đâu chỉ nghe nói hôm nay anh sẽ phải đi đến một nơi nào đó liền không nhận được sự tò mò hỏi anh

"Anh là đang chuẩn bị đi đâu à?"

Bạch Từ Ngôn khẽ lướt mắt sang nhìn người con gái ngồi trên ghế sofa nhàn nhã đáp lại

"Ừm...tôi sẽ đến Cao Niên kiểm tra công trường ở đó"

Cao Niên? Nơi đó rất xa còn hoang vu, đa số đều là cây rừng cùng dãy núi rất ít hộ dân sống ở đó! Anh lại tính đi kiểm tra công trường! Cô thật không biết là anh xây gì ở đó luôn á.

"Vậy chừng nào anh về?"

Mặc xong áo anh từ tốn tiến về phía cô khẽ cúi đầu xuống ghé sát gương mặt của mình vào, hơi thở nam tính đột nhiên bao vây lấy khiến Diệp Từ Ái tròn to mắt theo bản năng ngã người ra sau, Bạch Từ Ngôn cũng thuận thế tiến gần hơn, cánh môi tà mị đầy xấu xa nói

"Em nhớ tôi sao?"

Nhớ cái đầu anh! Chỉ là tiện miệng hỏi một câu mà anh lại suy diễn như vậy thật khiến cô tức chết mà liền lớn tiếng phản bác

"Ai thèm nhớ anh chứ? Chỉ muốn hỏi anh thôi!"

Nhìn bộ dạng thẹn quá hóa giận của anh khiến anh khẽ bật cười ngón tay thô ráp vén những sợi tóc đang che gương mặt cô lại ra sau vành tai, động tác vô cùng ôn nhu thâm tình

"Chắc là một hai ngày gì đó"

"Lâu vậy sao?" Vừa nói xong cô thật chỉ muốn cắn lưỡi mình một cái sao lại bất giác hỏi anh một câu như vậy, chắc chắn thế nào cũng bị anh trêu chọc cho mà xem

Đúng là không nằm ngoài dự đoán Bạch Từ Ngôn liền bật cười nhìn cô đầy vui vẻ trong mắt hiện rõ ý cười

"Còn nói là không nhớ tôi, rõ ràng là sợ tôi đi lâu để em ở nhà cô đơn một mình còn già bộ"

Mặt bị anh nói đến nổi lên một tầng đỏ, anh chỉ biết tìm sơ hở để mà bắt bẻ cô mà thôi, quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn anh, tức đến nghiêng răng, bắt mẫn nâng giọng

"Tôi không có, anh đừng có tự đề cao bản thân mình quá"

Chẳng câu nào anh nói ra là đứng đắn bình thường với cô cả, chỉ toàn là mấy câu đùa giỡn trêu chọc cô.

Ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn, không hiểu sao trong lòng có chút không nỡ để cô một mình ở đây. Tâm tình tựa như mặt nước lặng bị gợn sóng, vẻ mặt có chút nghiêm nghị lại

"Em có muốn đi cùng tôi không? Dù sao ở chỗ đó cũng có rất nhiều cảnh đẹp, đưa em đi ngắm cảnh thiên nhiên để em mở mang tầm mắt. À chắc là em cũng đang thắc mắc tôi tính làm gì ở đó đúng không vậy tiện thể cho em biết luôn"

Sao anh lại đọc được suy nghĩ của cô? Sóng lưng chợt nổi lên một con ớn lạnh, rung mình một cái đầy kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn anh. Thế nào mà anh lại muốn đưa cô đi cùng?

"Anh muốn dẫn tôi theo á?" Diệp Từ Ái bị bất ngờ đến hét lên một tiếng

Bộ dạng kích động của cô khiến Bạch Từ Ngôn có chút giật mình nhưng vẫn giữ được sự trầm ổn gật đầu "Ừm" một tiếng

Trống ngực vội đập liên hồi, cô không tin được là anh lại dẫn cô theo, không phải anh đi làm việc sao còn muốn đưa cô đi ngắm cảnh? Không sao dù gì ở lại trong căn biệt thự lạnh lẽo chán nản này thì tốt hơn cô nên đi theo mặc công ở đây riết sẽ biến thành tự kỉ mất

Ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng, Cận Phong im lặng lái xe, phía sau là Bạch Từ Ngôn cùng Diệp Từ Ái đang ngồi. Không khí trong xe quả thực rất ngọt ngào mà cô lại chẳng biết nói gì với anh chỉ lặng lẽ quan sát gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo kia. Bạch Từ Ngôn càng trầm mặc vô tình khiến cô thêm ngọt ngào, liền mở cửa sổ xe xuống hít lấy gió trời.

Đã đi rất lâu rồi, hai bên đường không còn dãy nhà cao tầng hay xe cộ tấp nập giờ đây đổi lại là bầu không khí mát mẻ thoáng đãng, gió từ bên ngoài luồn vào khiến cô khẽ run lên, mái tóc mang theo hương thơm nhẹ thoảng thoảng len lỏi vào mũi anh.

Bạch Tử Ngôn hướng tầm mắt sang bên cạnh lại thấy cô gái đang vô tư thản nhiên nhắm mắt cảm nhận bên ngoài bất giác anh lại bị cuốn theo cô, nhìn ngắm khuôn mặt thanh thoát đẹp đẽ như đóa hoa nọ rộ trong gió, mây trắng tinh khôi cùng màu xanh của bầu trời ở bên ngoài tạo cảm giác thêm sức sống. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy cô lại thoải mái như vậy thư thả dịu dàng đến khó tả nên cũng để yên cho cô.

Cuối cùng cũng đã đến nơi, Bạch Tử Ngôn bước xuống xe một cách ưu nhã cũng không quên mở cửa xe cho cô rồi cả hai cùng đi vào trong, lúc này hai mắt Diệp Từ Ái mở to đầy bất ngờ, nơi hoang vu, sơ xác này lại có được một chỗ đẹp đến vậy, mảnh đất ở trước mặt cô rộng đến không thể nhìn thấy rào chắn, nó được lấp ló bởi dãy núi ở phía sau, xa xa đã bắt đầu thi công xây dựng, nhìn một loạt những người công nhân ra ra vào vào bận rộn khiến cô không khỏi há hốc miệng.

"Chào Bạch Tổng, tôi là chủ đầu tư ở đây xin được gặp mặt ngài" một người đàn ông trung niên đầu đội mũ an toàn niềm nở nhìn anh

"Kế hoạch xây dựng đã đến đâu rồi?"

"Dạ đang trong bước đầu xây a...tiến độ rất ổn định"

Bạch Tử Ngôn nhìn quanh một lượt rồi gật đầu tỏ ý hài lòng rồi không nhanh không chậm nói

"Tốt! Nếu có xảy ra sự cố hay vấn đề gì hãy lập tức báo lại cho tôi biết"

"Vâng Bạch Tổng" Ông cúi đầu cung kính nói sau đó tiếp tục công việc chỉ đạo của mình

Lúc này anh mới nhìn sang người con gái bên cạnh lại thấy vẻ mặt kinh ngạc đến cứng đờ của cô liền không nhịn được cười khẽ nói

"Em làm gì mà đơ mặt ra như vậy? Có phải rất kinh ngạc không?"

Diệp Từ Ái bị lời nói của anh kéo về hiện thực vội vàng nói

"Anh là đang xây thứ gì ở đây?"

"Công viên"

Hả? Cô cả kinh bật ra một tiếng, công viên sao? Thật hoành tráng nha!

"Chắc em đi đường cũng mệt rồi tôi kêu người đưa em về khách sạn nghỉ ngơi được không?"

Quả thật là cô có cảm thấy mệt, nhưng bởi vì ngạc nhiên với cảnh tượng trước mặt nên mới nhất thời quên mất, giờ đây anh lại nhắc cô lập tức cơ thể có chút đau nhức, chắc do cô ngồi lâu trên xe!

Khẽ gật đầu đồng ý, ngay lập tức Bạch Tử Ngôn kéo cô lại bắt ngờ đặt một nụ hôn lên trán cô đầy ôn nhu

"Nghỉ ngơi cho tốt! Lát nữa tôi sẽ tìm em"

Tìm bất giác rung lên một cái, hai má thoáng ửng hồng, có cần thiết thân mật với cô vậy không? Thật sự là cô không thể nào đỡ nổi anh, muốn phòng bị trước cũng không được bởi cái tên này lúc nào cũng đánh úp cô! Ngượng ngùng đẩy anh ra sau đó chạy ra ngoài

Đứng trước chỗ để xe, đang thư thả đợi người đến đón thì không hiểu sao cô lại cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, theo giác quan liền quay sang nhìn một lượt xung quanh rồi khó hiểu, rõ ràng là cô thấy có bóng dáng ai đó đang dõi theo cô! Chắc là do đi đường dài còn mệt nên chỉ nhìn nhầm thôi không sao đâu.

Đám người của Tân lão gia đang núp sau lưng Diệp Từ Ái, liền gọi điện

"Đại ca...có một con nhỏ đi cùng với Bạch Tử Ngôn đến đây nhìn có vẻ hần rất để ý đến cô ta hình như là người của hần, bây giờ phải làm sao đại ca?"

Bên kia, hai mắt nhắm nheo chột mở to, Bạch Tử Ngôn lại mang phụ nữ theo? Haha chắc chắn cô ta không hề tầm thường, hàm răng nham nhở cười đầy tính toán nói qua điện thoại

"Mau bắt cô ta lại! Phen này chúng ta không cần tốn nhiều công sức nữa, tự hần sẽ dâng mạng lên thôi...haha"

Nhận được lệnh lão ta xong, hai ba người đàn ông lập tức tiến gần Diệp Từ Ái, tay còn chuẩn bị cả khăn thuốc mê.

Diệp Từ Ái vốn không biết chuyện gì đang diễn ra nên càng vô tư đợi xe, qua một lúc lại chẳng thấy Cẩn Phong đâu nghĩ chắc có lẽ còn đợi Bạch Tử Ngôn căn dặn gì đó nên cũng không vội, lấy trong túi ra điện thoại toan gọi điện cho anh thì đột nhiên một lực mạnh mẽ ập đến sau lưng cô cùng với đó là bàn tay sờ sụi cùng miếng khăn bịt miệng cô lại.

Trong cơn hoảng loạn, Diệp Từ Ái vùng vẫy mạnh mẽ đến rơi cả điện thoại xuống đất, đôi mắt ngập tràn sợ hãi, cố gắng la hét lên nhưng đã bị người

phía sau bịt chặt miệng cô lại ngăn không cho cô lên tiếng chỉ ú ớ trong cổ họng một cách bất lực

"Ừm...các người là ai?...cứu" Tiếng còn lại đã bị thứ thuốc trong miếng khăn cản lại, đôi mắt dần chìm vào một khoảng tối, cả người liền bất tỉnh không còn cử động được nữa.

Cần Phong lúc này mới từ bên trong đi ra đã không nhìn thấy Diệp Từ Ái, chắc có lẽ cô chờ cậu lâu quá nên mới đi dạo đâu đó rồi! Đang tính xoay người đi thì chân anh vô tình đạp lên thứ gì đó, ánh mắt dần hướng xuống dưới chân. Là một chiếc điện thoại, nhặt nó lên tay ngay lập tức anh cả kinh đây bất ngờ, đây là điện thoại của Diệp tiểu thư?

Một tia ý nghĩ không hay liền chạy ngang qua đầu Cần Phong tức khắc anh chạy lại vào trong hốt hoảng nói

"Bạch Tổng! Không hay rồi Diệp tiểu thư xảy ra chuyện rồi"

Sao?

Đôi mắt chim ưng lập tức sáng lên còn chưa nghe rõ

"Đây là điện thoại của Diệp tiểu thư tôi vừa nhặt được ở bên ngoài, người thì đã không thấy đâu"

Giật lấy chiếc điện thoại trong tay Cần Phong ánh mắt gần như phát hỏa xem kĩ. Đúng thật nó là của Từ Ái! Con người đen láy co giật một hồi, cảm giác bất an cùng lo lắng đan xen nhau. Chết tiệt! Là kẻ nào dám làm hại cô? Anh thầm một tiếng rồi lập tức chạy ra ngoài xe còn không quên dặn Cần Phong ở phía sau

"Mau gọi điện cho Tư Vũ bảo cậu ấy chuẩn bị đi"

Gật đầu lia lịa Cần Phong liền gọi ngay

Chiếc xe của Bạch Từ Ngôn vội phóng đi trên đường, anh nghĩ rằng mấy tên này chắc chắn là chưa được lâu, ở nơi hoang vu như thế này không thể nào có cướp được! Nhà dân rất ít, người cũng không nhiều vậy mục đích của bọn chúng là gì?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, bật tai nghe anh trầm thấp giọng

"Alo"

Lập tức bên kia truyền đến một tràng cười thỏa mãn

"Haha...Bạch Tổng đã lâu không gặp anh khỏe chứ?"

Tàn lão gia? Lại là lão già đó!

"Chính mày đã bắt cóc Từ Ái?"

Không nhanh không chậm giọng nói khàn đục nhàn nhả đáp

"Không sai, là tao đã bắt cóc người phụ nữ của mày? Trong đêm nay mày hãy mau đến đây để nộp mạng còn không thì tao sẽ giết con nhỏ đó"

Đôi mắt sắc bén tựa như một loài thú dữ, hai tay anh siết chặt vô lăng. Đáng chết! Lão ta dám? Con người lạnh lẽo thâm sâu nhìn về phía trước. Trong lòng sớm đã nhiễu loạn nhưng không để cho bản thân mình mất bình tĩnh được anh vẫn lạnh lùng, một chút sợ hãi cũng không hề có bởi sự đe dọa của lão ta.

Sống đến bây giờ anh chưa từng sợ sệt ai, càng không có khái niệm bị người ta đe dọa! Chỉ cần người đó đụng đến anh thì tuyệt nhiên sẽ là con đường chết.

Khóe môi cười một cách khinh bỉ nâng giọng vào bên trong điện thoại.

"Nếu như mày dám đụng đến một sợi tóc của cô ấy! Tao tuyệt đối sẽ không để mày chết toàn thây!"

"Haha....được, được. Tôi sẽ đợi Bạch Tổng đến thì mới ra tay"

Bạch Từ Ngôn xung quanh toát ra một cỗ khí chết người, ánh mắt không còn sự thâm trầm nữa mà là sự đáng sợ. Anh thật sự muốn băm lão già đó ra. Dám ngang nhiên làm hại cô! Nhưng suy nghĩ lại thì mục đích của lão chính là anh! Bởi mỗi thù hôm trước ở Hoàng Lục chắc chắn lão ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, nhưng lần này là của Cố Tư Vũ

"Từ Ngôn, tớ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi giờ đang ở trên máy bay trực thăng lập tức đến chỗ cậu"

"Đến nơi cậu hãy lập tức bao vây nơi đó!" Bạch Tử Ngôn âm điệu lạnh lẽo

Cúp máy, chiếc xe liền phóng nhanh đến chỗ lão già đó.

Diệp Tử Ái mơ màng tỉnh dậy sau khi hết thuốc mê, lúc này khi còn chưa được tỉnh táo đã nghe được một âm thanh vang lên

"Một lát nữa tao sẽ dùng nó để dụ hấn để hấn tự nộp mạng xong sau đó giết luôn con nhỏ này không để nó sống nghe không?"

Bạch Tử Ngôn? Anh đang gặp nguy hiểm?

Con đau dưới tay đột nhiên truyền đến, cô là đang bị trói lại! Lưng dán chặt vào cột nhà ẩm ướt.

He hé đôi mắt, cô sợ hãi nhìn mọi thứ xung quanh. Đây là một căn nhà hoang! Tường nhà sớm đã ẩm ướt mọc rêu bám đầy trên đó, mạng nhện còn trùng trùng chằng chịt xung quanh. Phía trước là một đám người tai to mặt lớn đầy bặm trợn, hung dữ.

Cơ thể vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, bên môi nhợt nhạt nấp máy nói

"Các người là ai? Tại sao lại đưa tôi đến nơi này"

"Á à...mày tỉnh rồi sao?" Một gã nói

Tân lão gia nhìn qua người Diệp Tử Ái rồi dần dần tiến đến gần cô quan sát. Gương mặt trắng bệch, trên trán còn lấm tấm mồ hôi nhìn đáng thương vô cùng. Lão ta khẽ cười để tiện rồi bàn tay lướt dọc cơ thể cô thô bỉ nói

"Mày là người phụ nữ của Bạch Tử Ngôn sao? Quả là đáng đáp không tệ, hèn gì hấn lại lo lắng cho mày như vậy! Còn cẩn thận không cho tao đụng đến một sợi tóc của mày!"

Bạch Tử Ngôn anh ấy biết cô bị bắt rồi sao? Không phải sẽ lại ngu ngốc đến cứu cô đấy chứ? Qua mấy lời lúc này cô nghe được thì anh đến đây chỉ có chết chứ không thể nào sống sót.

Mặc dù không còn tí sức lực nào, người như sắp không trụ nổi phải nhờ vào sợi dây chắc chắn buộc ngược cô lại mới không té ra đất.

Gương mặt hiện lên rõ sự khinh bạc, môi cười nhếch mép không chút sợ sệt

"Nếu như ông không muốn mình chết thì mau thả tôi ra còn không sẽ bị anh ấy làm cho chết rất khó coi đó"

Những lời này của cô chỉ muốn để những tên này e dè một chút nhưng hình như nó không hiệu quả. Cả một đám người nhìn cô như một đũa ngọc cười đến ôm bụng

"Mày nghĩ hấn có thể dễ dàng thoát khỏi đây! Chỉ cần tao còn giữ mày làm con tin thì hấn ta tuyệt đối không dám không nghe theo"

"Chắc chắn! Các người quả là ngây thơ, các người tưởng tôi quan trọng với anh ta sao? Đừng có mà mơ, tôi chẳng qua chỉ là một người phụ nữ không có bất kì mối quan hệ với anh ta! Mấy người nghĩ anh ta sẽ đến đây vì tôi sao? Nực cười"

Tân lão gia bị cô làm cho tức đến nghiến răng, mất hết kiên nhẫn mà bóp chặt hai bên má cô lại, trừng đôi mắt thâm nhìn cô

"Con ranh này! Miệng mồm cũng thật giỏi đấy, nhưng tao nói cho mà biết sớm muộn gì tao cũng sẽ giết mày thôi"

Mặc dù rất đau nhưng cô không hề kêu la gì còn hung hăng nhìn lão ta, tia mắt hiện lên sự xem thường đến kinh tởm.

Thật sự là cô rất mong anh sẽ không vì cô mà đến chỗ này nếu không cả anh và cô đều bỏ mạng tại đây. Nhìn đám người hung dữ to lớn như vậy còn cảm theo vũ khí trên tay, bên cạnh còn có mấy khẩu súng lục nhỏ. Bất giác đáy lòng dâng lên cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lời tỏ tình muộn màng

Màn đêm dần buông xuống nhấn chìm mọi thứ vào sự cô độc, trong cảnh rừng hoang vu chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu riu rít bên ngoài, cơn gió lạnh lẽo thổi qua từng tán lá cây tạo ra những âm thanh xào xạc rộn người!

Diệp Từ Ái cơ thể mất hết sức lực lại còn bị trói chặt, cổ tay cô sớm đã bị ứa máu hằn lên vết đỏ. Cặp mắt trong mơ màng không nhìn rõ mọi thứ chỉ mập mờ thấy được ánh sáng le lói từ mặt trăng chiếu vào. Tân lão gia đã đợi rất lâu nhưng ngay cả bóng dáng của Bạch Từ Ngôn cũng không thấy, bất giác hần không thể nào chờ đợi được nữa vội đập mạnh xuống bàn mắng chửi

"Mẹ kiếp! Tên chết tiệt này tại sao còn chưa xuất hiện không lẽ hần không cứu người của mình sao?"

"Đại ca bình tĩnh, chắc hần sẽ đến thôi! Người của ta đã đứng canh sẵn ở bên ngoài chỉ cần hần xuất hiện sẽ lập tức thông báo!" Một tên vội trấn an

Đột nhiên một tiếng cười vang lên ngay lập tức dồn sự chú ý lên người Diệp Từ Ái

"Tôi đã nói rồi! Anh ấy nhất định sẽ không cứu tôi đâu, các người chỉ phí công vô ích mà thôi"

Lửa giận như được thêm dầu liền bùng phát, lão ta hung hăng tiến đến chỗ cô rồi rút ngay một khẩu súng trên người nhắm về phía giữa trán, lớn tiếng nói

"Mày cam miệng lại cho tao! Mày nghĩ hần không tới là tao sẽ tha cho mày sao? Đừng có mà mơ...nếu hần đã không cần mày nữa thì giữ lại cũng vô dụng chi bằng tao tiễn mày đi trước cho đỡ phiền"

Đứng trước đầu súng, đôi mắt sáng trong màn đêm vẫn không hề dao động còn khẳng khái bất dịch. Có lẽ cô biết rằng hôm nay sẽ không được toàn mạng rời khỏi đây, tuy trong lòng rất hoảng sợ, rất lo lắng nhưng không thể nào bị một kẻ lạ mặt như vậy làm cho khuất phục được. Cuộc đời này đã đối xử bất công với cô quá rồi, ngay cả khi đối diện với cái chết cô vẫn bình thản như không. Nếu đã là ý trời thì cô cũng không còn cách nào chống lại chỉ cần Bạch Từ Ngôn không xuất hiện, chỉ cần anh bỏ mặc cô thì cô cũng cam lòng mà ra đi. Nhắm chặt đôi mắt long lanh đọng chút nước cô bất lực buông bỏ.

Ngay khi ngón tay gậy guộc sắp sửa bóp còi thì một tên lính liền bị ném bay vào trong lán xuống mặt đất mấy vòng sau đó là tiếng rên la khủng khiếp.

Tân lão gia giật bắn mình vội quay đầu nhìn phía trước, trong màn đêm bao phủ, bóng dáng anh tựa như một vị thần xuất hiện trước mặt cô. Là Bạch Từ Ngôn anh đã đến?

"Mau bắt lấy hần" lão ta gào lên ra lệnh.

Lập tức một đám người to lớn vây xung quanh hần xông về phía anh. Bạch Từ Ngôn nhanh chóng lách người né tránh cú đâm của bọn người kia, cánh tay cứng rắn quyết đoán bẻ gãy tay một tên, chân cũng không đứng yên mà chuyển động linh hoạt đập vào vùng yếu điểm

Từng tên một ngã lăn ra đất ôm thân thể đau đớn nhưng lại không hề có ý định bỏ cuộc vội rút con dao sắc nhọn ra nhào về phía anh. Diệp Từ Ái cả kinh hét lên một tiếng

"Coi chừng phía sau"

Bạch Từ Ngôn tia mắt như có luồng điện chạy qua ngã người ra phía sau bắt lấy cổ tay tên đó bẻ gãy không thương tiếc, tiếng xương vỡ vụn khiến Diệp Từ Ái cũng rợn người tròn mắt nhìn một màn trước mắt.

Tân lão gia trong người đã rất nóng nực mà đám ăn hại này cũng không đối phó lại một tên Bạch Từ Ngôn. Sự điên loạn khiến lão ta dần mất trí vội liếc mắt sang Diệp Từ Ái sau đó giọng khàn khàn lên vùng thái dương của cô lớn giọng nói.

"Còn tiếp tục chống trả tao sẽ bắn con nhỏ này"

Đáy mắt liền thâm trầm, động tác cũng bị câu nói kia làm cho dừng lại hướng về phía cô nhìn. Gương mặt nhợt nhạt cùng vết thương trên cổ tay khiến anh đau lòng không thôi. Lão già này dám đụng đến cô?

Sau khi thấy Bạch Từ Ngôn đứng im không đánh nữa, tức khắc ba bốn người liền xông ác đá vào chân anh khiến anh ngã xuống sau đó giữ tay anh lại không cho anh có cơ hội phản công.

Lúc này lão ta mới nhếch miệng cười

"Đưa hần tới đây"

"Dạ" Lôi kéo Bạch Từ Ngôn về phía Tân lão gia

Bàn tay xấu xí nắm lấy gương mặt anh đầy thỏa mãn

"Mày giỏi lắm! Dám tự mình nộp mạng tới đây...thật tiếc là chỉ cần trong tay tao có con nhỏ này thì mày cũng phải ngoan ngoãn mà nghe lời thôi...haha"

"Mày dám đụng đến cô ấy?" Tia sắc nhọn tựa như lưỡi dao găm nhìn thẳng vào lão

"Mày tưởng tao không dám sao?" Lão ta giả làm bộ dạng khó hiểu.

Diệp Từ Ái nước mắt sớm trào từ lúc anh xông vào đây là tìm cô như muốn nhảy dựng ra ngoài, cô đã mong anh đừng đến vậy mà anh lại không bỏ

mặc cô.

Giọng nói run rẩy cùng hoảng loạn nhìn anh

"Tại sao anh tới đây? Có biết là nguy hiểm thế nào không? Đám người này thực chất là dùng tôi để dụ anh tự nộp mạng tôi! Chỉ cần anh đến thì chúng lập tức sẽ thủ tiêu hai chúng ta không để cho bất kì ai sống"

"Câm miệng" Tần lão gia như mất hết kiên nhẫn tát thẳng một bàn tay lên mặt cô.

Máu đỏ từ khóe môi chảy ra đủ biết là hắn dùng lực mạnh cỡ nào. Bạch Tử Ngôn thấy vậy đã không giữ được sự bình tĩnh ban đầu liền nhào đến đá lão một cái thật mạnh khiến lão ta ngã xuống đất kêu lên một tiếng.

"Mày dám tát cô ấy? Chán sống rồi!"

Hừ! Bị đá một cú khiến lão càng thêm tức điên liền ngồi dậy lao về phía anh nắm một cái.

"Đám đá tao? Tao còn chưa giết mày là may lắm rồi. Mối thù ngày hôm nay tao sẽ từ từ tính với mày. Tụi bây đâu mau đánh hắn cho ta"

Vừa dứt câu một đám người tiến đến đánh anh không chút nương tay, dùng hết sức lực của mình đã nắm, đá vào người anh. Lúc này Diệp Tử Ái thật sự không thể nào nhìn nổi nữa hét lên một cách đau đớn.

"Đủ rồi! Đừng đánh nữa...đừng đánh anh ấy nữa, tôi xin các người"

"Dừng lại" Tần lão gia nhàn nhã hút một điếu thuốc nhìn đáng vẻ đang nằm ra đất của Bạch Tử Ngôn

Tuy cơ thể bị nhiều lực tấn công rất đau nhưng anh lại không hề lên tiếng kêu la còn bật cười trầm thấp

"Mày cười cái gì?"

Bạch Tử Ngôn cố dựng cơ thể của mình đứng dậy sau đó mắt nhìn lão ta đầy sát khí

"Mày nghĩ mày sẽ giết được tao sao?"

Sao?

Còn chưa hiểu rõ ý của anh thì anh lại tiếp tục lên tiếng

"Chắc có lẽ bây giờ chỗ này sắp bị bao vây lại rồi! Mày chỉ còn có 3 phút để sống nữa thôi"

Nói rồi anh lập tức rút con dao từ trong người tên lính bên cạnh sau đó chém đứt sợi dây đang buộc cô lại.

"Chết tiệt! Mau giết chúng" Tần lão gia bị lời nói của anh làm cho hoảng sợ vội vàng ra lệnh

Bạch Tử Ngôn kéo tay Diệp Tử Ái chạy đi, nhưng theo sau vẫn là đám người hung dữ kia. Bất giác anh quay đầu lại nhìn cô

"Em mau chạy đi..."

"Không, tôi sẽ không để anh một mình" ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn anh

Bạch Tử Ngôn tuy trong lòng rất vui nhưng trong tình cảnh này cô đi cùng anh sẽ rất nguy hiểm.

Còn chưa nói xong thì đám người kia đã xông đến vùng dao về phía anh, theo phản xạ anh đẩy mạnh ra ra sau đó xoay người dùng một cú đá vạy tên đó đi.

Diệp Tử Ái ngã xuống đất sợ hãi nhìn anh bị đám người bao vây, cô không biết mình nên làm gì để giúp anh chỉ loay hoay kiếm một thanh gỗ sau đó liều mạng nhắm mắt đánh một tên đang lao về phía cô

"Mau cút đi"

Tiếng hét của cô làm anh liền quay người lại thấy một tên đang nắm lấy cổ tay cô tính vùng dao đâm xuống, Diệp Tử Ái cố gắng vùng vẫy muốn thoát khi ánh sáng phản chiếu trên con dao lóe qua mắt cô cũng là lúc cô nhắm chặt mắt lại run rẩy, bỗng nhiên một lực cản lao đến ôm cô rồi ngã xuống đất, Bạch Tử Ngôn vừa nhìn thấy cô đang gặp nguy hiểm đã nhanh chóng xử lí mấy tên kia rồi phi người lao đến cản lưỡi dao sắc bén kia.

Máu đỏ dần thấm ướt qua cánh tay anh, Diệp Tử Ái mở to đôi mắt nhìn vào nơi vừa mới bị con dao chém qua. Là anh đã cứu cô!

Còn chưa hết bàng hoàng thì tên đó lại điên cuồng lao tới

"Cẩn thận" cô la lên một tiếng đầy kinh ngạc

Một cú đá trời giáng khiến gã kia bất tỉnh, không chần chừ gì thêm Bạch Từ Ngôn liền nắm lấy tay cô kéo đi ra khỏi chốn âm u này.

Len lỏi qua cánh rừng bạc ngàn, một thân đầy máu của anh khiến Diệp Từ Ái bắn loạn nắm chặt lấy cánh tay anh run rẩy nói

"Tay anh đang bị thương kìa!"

Cầm lấy tay cô anh mỉm cười, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu lấm tấm, vội trấn an

"Tôi không sao!"

Ở phía sau vẫn có hai tên bám theo Diệp Từ Ái đỡ lấy thân thể của anh bước đi nhanh hơn, cô thật sự rất sợ anh xảy ra chuyện, bây giờ anh đang bị thương nếu để bị bắt chắc chắn sẽ không còn mạng. Nén lại cảm giác muốn khóc cô cẩn thận cùng anh băng qua hàng cây cao vút, không biết là đã chạy bao lâu chỉ nhìn thấy trước mặt là một con sông nhỏ đang chảy chắn ngang hai bên bờ.

Đằng sau vẫn truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Diệp Từ Ái không biết phải làm thế nào, đôi mắt đầy phức tạp nhìn người đàn ông bên cạnh

"Chỉ còn cách nhảy qua thôi!" Bạch Từ Ngôn hơi thở có chút không ổn định chắc là do mất máu quá nhiều nên cảm giác có hơi choáng

"Không được! Anh sẽ chết đó, con suối này đang chảy rất siết"

Vừa dứt câu ở sau đã vang lên tiếng la ma quỷ

"Tụi nó ở kia kìa... mau bắt chúng lại"

Bạch Từ Ngôn nhìn cô mơ hồ nắm lấy hai vai cô bắt cô đối diện với gương mặt tái nhợt của anh

"Bây giờ một là chúng ta chết ở đây hai là chúng ta bơi qua bên bờ kia chỉ có hai sự lựa chọn! Em chọn mau đi"

Giọng nói của anh tựa như đang thúc giục cô, hướng tầm mắt xuống vết thương cắt sâu ở cánh tay anh, không nén được nước mắt nữa liền bật khóc

"Nhưng mà..."

Đùng đùng

Tiếng súng vang lên kẻ đó là kẻ đó bên cạnh chịu sự va chạm của viên đạn lạc dấy lên một tầng khói. Bọn chúng điên rồi! Còn bắn súng vào hai người

"Đừng lo cho tôi... sẽ không chết đâu" Vuốt ve gương mặt trắng bệch không còn chút máu sau đó nhẹ lau đi giọt nước mắt tuyệt vọng của cô khẽ nói

Nếu cô và anh không nhảy xuống thì cũng sẽ bị bọn chúng ở phía sau bắn chết chỉ bằng liều mạng một lần cơ hội sống sẽ cao hơn. Không hiểu sao một cảm giác bi thương lại dâng lên trên khóe mắt cô, tại sao anh và cô đều đi đến bước đường này?

Nén lại cơn đau trên cánh tay Bạch Từ Ngôn nhìn cô rồi nở nụ cười đây là nụ cười đẹp nhất mà cô đã từng thấy ở anh. Tiếng súng ngày một gần hơn như thôi thúc không để thời gian cho cô suy nghĩ, bọn chúng sắp tới rồi. Không còn sự lựa chọn cô nhắm chặt mắt lại cùng anh nhảy xuống dòng nước lạnh giá.

Ngay khi cả hai rơi xuống nước cũng là lúc đám người phía sau đi tới, nhìn xuống mặt nước yên lặng, chúng tức đến bắn mấy phát xuống đó để trút giận

"Chết thật! Lại để chúng thoát..."

Dưới dòng nước đục ngầu, Bạch Từ Ngôn đôi mắt nhắm chặt lại, anh có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình đang giảm xuống, máu đỏ bị nước làm cho loãng ra càng không giữ được. Não bộ dần mất đi oxy đến khó thở, anh thật sự sẽ không thể tiếp tục sống sao?

Cũng may là Diệp Từ Ái đã học qua một khóa bơi lội cùng Nhã Tịnh nên trong tình huống này cô có thể trụ nổi, trong màn nước, đôi mắt tựa như ánh trăng soi sáng xuống gương mặt anh, bàn tay đang nắm lấy tay cô dần buông lỏng.

Không được Bạch Từ Ngôn! Cô như cuồng cuồng lên anh sắp hết khí rồi, không có chút do dự kéo cơ thể người đàn ông đang lơ lửng trong màn nước dùng chính đôi môi của cô áp lên môi anh truyền khí.

Tương chừng như anh sắp bất tỉnh thì trong khoang miệng lại cảm nhận được sự mềm mại từ môi cô sau đó là luồng khí ấm nóng truyền đến lên não bộ của anh. Tuy rất muốn mở mắt nhưng lại không thể mở nổi chỉ nhờ sức lực nhỏ bé yếu ớt của cô kéo anh lên bờ.

Hai chân loạn choạng bước đi không vững nhưng lại đang cố gắng lôi cơ thể cao lớn của Bạch Từ Ngôn lên bờ bên kia, kéo cả người anh ra khỏi dòng nước, sau đó thờ hồn hèn.

Bạch Từ Ngôn vẫn chưa tỉnh lại, không phải anh chết rồi chứ? Một nỗi sợ hãi tràn ngập trong cô, bàn tay nhỏ bé run rẩy vỗ lên mặt anh hét lớn

"Bạch Từ Ngôn, anh mau tỉnh lại đi... có nghe em nói không? Anh mau tỉnh lại đi!"

Sự tuyệt vọng thấy rõ trong đôi mắt ngấn nước của cô, anh lại chẳng có dấu hiệu tỉnh dậy! Diệp Từ Ái như sắp phát điên, vô lực lay thân thể anh dậy nhưng lại chẳng có động tĩnh gì. Lúc này trong đầu cô liên tục lại những kiến thức cơ bản để sơ cứu người chết đuối. Không chần chừ thêm giây nào cúi đầu hôn lên môi anh thổi khí vào sau đó dùng hai bàn tay đan lại nhau đặt lên tim anh ấn mạnh xuống, miệng không ngừng gào lên

"Anh nghe em nói gì không? Mau tỉnh lại đi...đừng có giỡn với em nữa! Chúng ta thoát rồi...mở mắt ra nhìn em đi"

Lời nói cùng nước mắt thi nhau rơi xuống, mọi nỗ lực của cô rốt cục lại chẳng có kết quả gì. Anh thật sự đã chết rồi sao? Tại sao lại bỏ rơi cô một mình ở đây, chẳng phải anh nói sẽ không chết sao? Thế nào mà lại lừa cô nữa, từ lúc quen biết anh chỉ toàn lừa gạt cô thôi.

Tiếng khóc nức nở như xé tan bầu không khí lạnh lẽo trong màn đêm tối, chỉ có ánh trăng mờ nhạt phản chiếu lên gương mặt người đàn ông đang nằm bất động bên dưới.

"Đừng bỏ em ở lại một mình, anh nói là sẽ không chết mà...anh dám lừa em à? Tại sao không câu nói nào của anh là thật cả! Em sẽ không bao giờ tin anh nữa đâu, những lời trước đây anh nói đều là giả, nói thích em cũng là giả, nói dẫn em đi ngắm cảnh cũng là giả...anh đúng là đồ lưu manh, xấu xa! " từng tiếng nấc lên biểu hiện rõ sự đau khổ

Cô không ngờ rằng sẽ có một ngày Bạch Từ Ngôn sẽ mãi mãi rời xa cô, tìm cô quấn lên một hồi đau đớn, cô nhớ nụ cười của anh, nhớ cách anh trêu chọc cô, nhớ từng lời nói của anh một chữ cũng chưa bao giờ quên. Đưa tay lên gương mặt tĩnh lặng của anh vuốt ve, âm thanh sớm đã không còn trong trẻo bị khàn đi vì la hét, cơ thể gần như không còn sức để trụ nổi

"Anh biết không! Em nghĩ đến bây giờ em mới nhận ra điều này...là em thật sự đã yêu anh rồi! Nhưng bây giờ nó đã quá trễ...em xin lỗi...Ngôn" Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống trên má anh

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn liền chụp lấy tay cô, sau đó là đôi mắt đen láy dần mở ra rồi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp ẩn hiện dưới ánh trăng mờ nhạt

"Em nói thật không?"

Diệp Từ Ái chợt giật mình, mở to mắt ra đối diện với anh, anh tỉnh lại rồi? Sự vui mừng khiến cô không thể nào kìm được bản thân liền ôm chặt lấy thân thể bên dưới òa khóc nức nở

"Anh tỉnh rồi, anh không chết, anh không bỏ lại em"

Bạch Từ Ngôn đột nhiên bị cô ôm chặt nhất thời không biết phản ứng làm sao, đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh còn ôm rất chặt giống như là sợ mất anh!

Ôm lấy thân thể mềm mại như nước của cô vào người, tay đặt trên lưng cô vuốt ve an ủi

"Được rồi...ngoan! Những lời lúc này của em là thật sao?"

Diệp Từ Ái cố gắng nín khóc, đến bây giờ anh còn hỏi sao? Rõ ràng là anh không chết còn giả vờ chọc cô hại cô khóc lóc thảm thiết sợ rằng anh sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Đây anh một cách bất cẩn sau đó hai tay dùng lực đánh vào lồng ngực rắn rỏi của anh để trút hết sự tức giận khi này

"Anh còn hỏi được sao? Có biết là em sợ như thế nào không? Anh còn dám lừa em, em tưởng anh chết thật rồi chứ! Nếu như anh thật sự không còn sống nữa thì em cũng không biết mình sẽ làm gì ở trên cõi đời này"

Cái đánh của cô không đau mà nó còn như một sợi dây mềm mại quấn chặt lấy trái tim anh, sự sung sướng cùng hạnh phúc ngập tràn trên gương mặt không góc cạnh để mặc cho cô trút lên người anh. Sự thật là lúc ở dưới nước đã được cô hôn truyền khí nên đã không có ngộp thở chết còn khi lên bờ anh chẳng qua chỉ là một quả nham nằm im nhắm mắt một chút lại nghe cô khóc lóc nói những lời đó nên cũng lặng im để nghe! Sau khi thấy cô một là người mới ôm lấy cô lại vào lòng hôn lên trán cô một cách ôn nhu thâm tình

"Anh xin lỗi! Là anh xấu xa phải để em chịu khổ rồi, đừng khóc nữa...ngoan anh thương!"

Lần này cô thật sự rất muốn ôm chặt lấy anh không muốn rời xa anh nữa. Vùi khuôn mặt của mình vào lồng ngực anh cảm nhận hơi ấm của anh đem đến

"Đừng bao giờ làm những trò như vậy nữa được không? Em rất sợ"

"Được! Anh hứa...từ nay về sau sẽ không khiến em phải khóc nữa..." Anh ni non

Trong giây phút sinh tử, gần kề với cái chết cô mới nhận ra được là anh quan trọng như thế nào, tất cả những gì trước kia anh làm cho cô cô đều cảm nhận được hết thấy nhưng chẳng qua là do cô không đủ dũng cảm không đủ tự tin để đối mặt với tình cảm của mình vì cô sợ! Sợ rằng anh cũng sẽ bỏ rơi cô như Vu Dịch từng làm. Cho đến hôm nay khi nắm lấy tay anh trải qua những chuyện này cô mới hiểu được tâm tư tình cảm mà bấy lâu nay mình giấu kín nó đi để một lần nữa dũng cảm thừa nhận, đối mặt với chính bản thân mình.!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đêm trong rừng

Một thân nhỏ nhắn đỡ một người đàn ông cao lớn tay anh choàng qua vai cô bước đi có chút loạng choạng hướng về phía trước. Trời thật sự rất tối, cô không thấy được gì cả chỉ đi theo bản năng mình. Hình như là vết thương anh vẫn còn rất nghiêm trọng máu thấm ra cả áo cô, ánh mắt liếc sang nhìn anh

"Từ Ngôn, vết thương của anh rất sâu đó, máu đang chảy không ngừng kia!"

"Anh không sao!" Bên môi khẽ cười nhìn cô lo lắng cho anh

Mặc dù anh nói không sao nhưng cô thật sự không thể để nó tiếp tục như vậy được! Nếu không trước khi họ tìm ra được chỗ này thì anh đã bị mất máu mà chết

Không thể để tình trạng này diễn ra, cô đảo mắt xung quanh cố gắng kiếm một chỗ để băng bó vết thương, nhìn mãi cuối cùng lại phát hiện ra một cái chòi nhỏ liền không suy nghĩ gì mà đưa anh vào trong đó ngồi cũng may cái chòi này có một tấm phản gỗ tuy không lớn nhưng đủ cho hai người, đáng người nhỏ nhắn linh hoạt tìm một chút lá khô cùng ít củi. Sau đó tìm kiếm hai cục đá gần bờ sông lên rồi đập vào nhau tạo ra tia lửa. Chăm chú quan sát Diệp Từ Ái bận rộn khiến anh không nhận được cười liền nói

"Em đang tính làm gì vậy?"

"Còn làm gì nữa? Anh không xem trên tivi sao lúc lạc trên đảo hoang người ta hay dùng đá để tạo ra lửa sưởi ấm á"

Vậy sao? Anh lại chẳng biết điều đó, nhưng dù sao nhìn cô như vậy cũng khiến anh rất vui. Sau một hồi vật vả với hai cục đá cuối cùng nó cũng bén lửa. Nguồn ánh sáng duy nhất phát lên khiến mọi thứ rõ ràng hơn, cô miễn nguyện nhìn công sức của mình

Đi lại chỗ anh, sau đó tìm kiếm một lượt ở căn chòi này xem có thứ gì dùng được hay không! Cũng may bên trong này còn có một tấm chăn mỏng cũ kĩ hình như chỗ này là của người dân nghỉ ngơi khi lên đây đi kiếm củi hoặc săn thú gì đó!

Cầm tấm chăn trong tay cô nở nụ cười rạng rỡ quay về phía anh thản nhiên nói

"Anh mau cởi áo ra đi"

Hả? Cô gái này không phải chứ? Ở trong rừng cây hoang vu này lại bắt anh cởi áo lại có ý đồ gì đây! Tia mắt xẹt qua tia khó hiểu cùng nham hiểm

Diệp Từ Ái thấy vẻ mặt anh như vậy đành bất lực lắc đầu cười khổ, anh thật là chỉ biết suy nghĩ bậy bạ, không chút vui vẻ nào mà lên tiếng giải thích

"Em kêu anh cởi áo là vì áo anh đang ướt còn bị thương như vậy rất dễ bị cảm lạnh, ở đây có lửa rồi có thể hong khô áo!"

Gương mặt lạnh lùng có chút thất vọng! Làm anh cứ nghĩ cô có ý gì với anh chứ, nén lại cảm xúc của mình anh cởi từng chiếc cúc áo sơ mi ra sau đó đưa cho cô, nhìn loạt mui cơ sần chắc trên người đẹp đến không thể tả, thân hình này mà không đi làm người mẫu thì quá uổng phí rồi!

Bạch Từ Ngôn nhìn gương mặt cô đang đỏ bừng kia liền không nhận được mà trêu chọc

"Em đang xấu hổ sao? Cũng đâu phải lần đầu em thấy cơ thể của anh?"

"Anh im lặng một chút đi...ai xấu hổ chứ!" Diệp Từ Ái thẹn quá hóa giận liền trừng mắt nhìn anh nói

Không nhanh không chậm cô cầm áo anh rồi treo lên cành cây gần đồng lửa để hong khô, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống xem vết thương cho anh. Nhìn miệng vết thương rất sâu còn đang chảy máu, bất giác cảm giác thương xót dâng lên khiến khóe mắt có chút cay, cô khẽ chạm vào nó! Ngay lập tức Bạch Từ Ngôn giật mình kêu lên

"Đau..em nhẹ thôi"

Nghe tiếng la của anh cô cũng tự động rút tay lại sao đó lo lắng nói

"Đau lắm sao? Em xin lỗi..."

Với tình trạng hiện giờ là cần được mau chóng băng bó lại để tránh nhiễm trùng mà ở nơi hoang vu như thế này lấy đâu ra dụng cụ băng bó, tầm mắt dao động suy nghĩ rồi đột nhiên dừng lại ở dưới áo của mình. Đôi mắt liền sáng lên nhưng sau đó là sự e dè, cô tính xé áo của bản thân ra để băng lại cho anh nhưng nếu như vậy thì cô không còn gì để mặc trên người? Mặc kệ đi dù sao chữa vết thương trên tay anh là quan trọng nhất chỉ xé một góc áo nhỏ thôi chắc không đến mức là không mặc gì, cũng may là hôm nay cô mặc áo có chút dài hơn bình thường nên việc này càng thuận lợi hơn.

Không ngần ngại cô cởi ngay chiếc áo mình đang mặc ra sau đó nắm một góc áo xé một đường! Âm thanh roẹt roẹt khiến Bạch Từ Ngôn bất ngờ nhìn cô

"Em đang làm gì vậy?" Nhìn thân thể trắng nuột cùng vòng một đầy đã đang bao bọc bởi chiếc áo ngực viền ren quyến rũ, cổ họng anh lập tức khô đắng bất giác nuốt một ngụm nước bọt

"Em đang tìm vải để băng bó vết thương cho anh"

Sau khi xé một mảnh vải nhỏ cô cẩn thận băng miệng vết thương lại ngăn không để máu tuôn ra cùng nhiễm trùng. Dù bị đụng vết thương nhưng anh lại chẳng cảm thấy đau khi nãy mà thay vào đó tâm mắt lại chú ý đến cơ thể đang hiện ra trước mắt anh không chút che đậy đến mức quên luôn cảm giác của bản thân mình lặng im để cô quần quanh cánh tay anh

"Không biết là khi nào chúng ta mới ra khỏi đây!"

Bạch Tử Ngôn nén lại dục vọng đang dần nhen nhóm trong người mình, điều chỉnh lại giọng nói rồi đáp lại

"Bọn người Cổ Tư Vũ và Cẩn Phong chắc giờ này đã xử lí xong tên Tân lão gia kia, không lâu nữa sẽ tìm thấy chúng ta thôi! Trễ nhất là sáng mai...em yên tâm đi"

Diệp Tử Ái vẫn chăm chú làm công việc của mình mà chẳng hề biết sự nguy hiểm đang bao vây lấy cô. Con mắt thâm thúy nhìn cô không chớp mắt, trong màn đêm này cô càng đẹp hơn nhất là gương mặt như hoa kia thật khiến người khác không nhìn được mà vuốt ve lên đó.

Sau khi băng xong cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh lại bất gặp ánh mắt như thú săn mồi của anh nhìn cô chằm chằm bất giác một cơn gió lạnh khẽ thổi qua người cô khiến cô rung lên một cái, môi mấp máy không ngừng

"Anh nhìn em như vậy là có ý gì?"

Không trả lời cô, không gian đột nhiên chìm vào im lặng, tim Diệp Tử Ái bắt đầu nhảy dựng lên cô cảm nhận được sự nguy hiểm của anh, ánh mắt này cô quá đỗi quen thuộc rồi, còn chưa kịp phòng bị gì Bạch Tử Ngôn đã chồm người tới đè cô xuống nền phản gỗ lạnh lẽo, bàn tay đưa lên mặt cô vuốt ve như đang chăm sóc báu vật, ôn nhu nói

"Từ Ái...anh yêu em!"

Một câu nói như chạm đến tận sâu trái tim cô, sắc mặt liền chuyển từ bất ngờ sang ngượng ngùng, hai tay chống lên ngực anh thấp giọng nói

"Thật không?"

"Đây là những lời anh muốn nói với em lâu lắm rồi từ khi gặp em trái tim anh đã không ngừng thổn thức...chỉ có em mới khiến anh phát điên như vậy! Anh thật sự rất yêu em"

Từng câu từng chữ khảm sâu vào tận đáy lòng Diệp Ái cô khẽ cười mãn nguyện sau đó từ từ hôn lên môi anh một cái

"Em cũng vậy!"

Bị cánh môi mềm mại từng huyết mạch trong người anh liền sục sôi ngang nhiên chiếm lấy không thương tiếc. Ngón tay len lỏi khắp người cô, nụ hôn nương theo cổ cô xuống khe ngực khiêu gợi, tiếng thờ dục của cô bắt đầu dồn dập. Mọi chỗ anh chạm đến đều như một ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt nơi đó, hai tay bất giác vòng lên cổ anh kiều diễm bật ra tiếng rên nhẹ,

Bàn tay dần di chuyển xuống bầu ngực tròn trịa xoa nắn đủ kiểu, Diệp Tử Ái cắn chặt môi dưới cố gắng áp chế bản thân mình. Bạch Tử Ngôn không còn đủ kiên nhẫn liền tìm kiếm lại môi cô như một cá nặc cận tha hồ mút lấy vị ngọt ngào trong khoang miệng nhỏ nhắn, ôm lấy sau lưng cô khẽ cầm lấy nút khóa dây áo ngực toan bung nhưng liền bị cô cản lại

"Ngôn...vết thương của anh..."

Bạch Tử Ngôn cẩn nhẹ vành tai của cô tà mị nói

"Không sao! Anh bây giờ có thể làm được tất cả vì em"

Cúi đầu xuống trực tiếp áp xuống môi cô sao đó hung hăng quần lấy thân thể non nớt bên dưới không chút khe hở.

Xác thịt lẫn trái tim của cô đều thuộc về anh. Tất cả đều thuộc về anh!

Nằm gói đầu đầy mệt mỏi trên ngực anh, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên đó một cách lưu luyến sau đợt hoan ái dữ dội

"Ngôn! Anh bắt đầu yêu em từ khi nào vậy?"

Về mặt thoáng trầm tư sau đó liền lên tiếng

"Chắc là lúc em đánh anh ở hội trường? Hay đêm đầu tiên ở nhà em? Hoặc bây giờ?"

"Anh chẳng lúc nào nghiêm túc cả!" Diệp Từ Ái hờn dỗi toan ngồi dậy nhưng đã bị anh kìm chặt lại

"Thôi được rồi! Anh giống thôi...tại anh cũng không biết đã yêu em từ khi nào chỉ biết từ lúc gặp em anh đã không thể nào ngăn nổi trái tim mình"

Cánh môi đỏ hồng chợt mỉm cười sau đó mặt ửng lên một mảng như quả cà chua chín. Cô thật sự bị anh làm cho xấu hổ đến chết mất! Một người kiêu ngạo, lạnh lùng luôn nói mấy lời chẳng câu nào tốt đẹp vậy mà hôm nay lại thâm tình ngập tràn yêu thương đến vậy, cô bất ngờ đến ghen ở cổ không biết nói gì hơn.

"Còn em?" Bạch Từ Ngôn cúi xuống nhìn người con gái đang ngại ngùng trong lòng hỏi một tiếng

Diệp Từ Ái cũng không biết là đã yêu anh từ khi nào! Suốt từ đó đến giờ anh toàn chỉ hành hạ cô không hiểu sao bây giờ lại rung động với anh! Hay là cô thích cách anh hành hạ cô à? Không phải chứ...xua đi suy nghĩ trong đầu cô nhẹ giọng trả lời

"Chắc lí do lớn nhất vì người đó là anh"

Cơ thể cao lớn đột nhiên phủ lên người Diệp Từ Ái, ngón tay lướt trên môi cô một cách đầy cung chiều

"Em cũng biết cách nói chuyện quá nha"

Haha

Cô bật cười sau đó đưa tay véo má anh đủ kiêu, không nhanh không chậm nói

"Em học anh thôi"

Đáng ghét! Không kìm được sự ngọt ngào này, anh lại một lần nữa hôn xuống môi cô quán lấy không rời.

Sáng sớm, khi ánh mặt trời còn chưa ló dạng hết thì đám người Cần phong đã tìm đến chỗ của anh.

"Bạch Tổng? Anh đang ở đâu?"

Nghe âm thanh của ai đó cùng tiếng xì xào Bạch Từ Ngôn nheo con mắt tỉnh dậy sau đó mơ hồ nghe được giọng của Cần Phong lập tức anh ngồi dậy sau đó lay thân thể người con gái bên cạnh

"Từ Ái! Em mau dậy đi chúng ta ra khỏi đây thôi"

Diệp Từ Ái vẫn còn chút mệt mỏi khó khăn mở mắt, cả đêm qua anh không để cho cô ngủ yên giờ lại phải dậy sớm chỉ uể oải mặc quần áo vào sau đó cùng anh ra khỏi cái chòi nhỏ.

Cần Phong thoáng nhìn phía xa xa lại thấy bóng dáng của hai người liền lập tức chạy đến. Càng đến gần thì gương mặt nhợt nhạt của Bạch Từ Ngôn hiện rõ hơn, niềm vui sướng lập tức dâng lên lớn tiếng kêu to

"Bạch Tổng! Tôi tìm thấy anh rồi"

Bạch Từ Ngôn nắm lấy tay Diệp Từ Ái sau đó đi đến chỗ người Cần Phong

"Chuyện xử lí sao rồi?"

"Lão già đó đã bị Cố Tư Vũ bắt đi dẫn về Đế Đô đợi anh về xử lí còn người của lão đã giết sạch không sót một tên"

Bên môi dâng lên đường kính bỉ sau đó là hải lòng. Cố Tư Vũ thật không khiến anh thất vọng. Lúc này tầm mắt anh lại vô tình lướt qua chiếc áo cô đang mặc nó đã bị cô xé rách đêm qua. Da thịt cũng ẩn hiện trong đó, sáng sớm trong rừng nhiệt độ rất thấp chắc chắn là cô đang rất lạnh. Giọng có chút khàn trương nói với Cần Phong

"Đưa tôi áo khoác của cậu"

Cần Phong nghe xong hơi khó hiểu nhưng rồi anh cũng gật đầu làm theo, cầm lấy áo khoác của cậu ta sau đó nhẹ nhàng khoác lên người Diệp Từ Ái ân cần nói

"Mặc vào đi, trời lạnh"

Ánh mắt hiện rõ sự chăm sóc quan tâm, phút chốc làm cô cảm thấy ngượng. Trước mặt nhiều người như vậy mà anh lại khoác áo cho cô, thật sự là cô chưa quen.

Cần Phong nhìn cách Bạch Từ Ngôn lo lắng cho Diệp tiểu thư trong lòng cũng đã ngầm hiểu nên chỉ thầm cười trộm không dám nói gì thêm.

Sau khi đi máy bay trực thăng riêng của anh về lại thành phố Đê Đô thì đã bị anh đưa tận về nhà sai Hà quản gia chăm sóc kĩ lưỡng cho cô, còn mời cả bác sĩ tư nhân đến khám. Tuy cô chỉ có chút trầy xước ở da do đi lạc trong rừng bị cành cây lướt qua nhưng không có gì đáng ngại, ngược lại người cần phải được chăm sóc điều trị thì lại biến đi đâu mất không chút tin tức gì.

Bạch Tử Ngôn chỉ vội rửa sạch vết thương bằng bó khăn hoàng rồi cùng với Cẩm Phong đến Hoàn Lạc.

Tân lão gia một thân gầy gò treo cả người lơ lửng trên trần nhà, hai tay bị xích, trên người chằng chịt vết thương do bị đánh. Cố Tư Vũ nhàn nhã thả một làn khói bạc ngồi ở phía đối diện thưởng thức cảnh tượng trước mặt, biểu tình không chút thay đổi gì.

Bạch Tử Ngôn bước chân chậm rãi đi vào căn phòng mật đưa mắt sang nhìn người đang bất tỉnh kia rồi Cố Tư Vũ

"Cậu cũng thật là biết cách làm việc nha...tên già đó chắc là sống không bằng chết nhỉ?"

Khẽ cười lạnh nhạt, cậu ta từ từ đứng dậy đi về phía anh nhìn xuống vết thương mới vừa băng lại kia

"Có vẻ là không bị gì nghiêm trọng, chỉ là cánh tay cậu bị sao đây?"

Bạch Tử Ngôn không nói gì vì vết thương này là do anh cứu Tử Ái. Nghĩ đến cô không hiểu sao lại trở nên vui vẻ

Cố Tư Vũ thấy vẻ mặt khác thường của anh thì cũng đoán được đôi chút! Lắc đầu mấy cái cậu liền chỉ tay về phía lão già kia lạnh lùng nói

"Lão ta chắc cũng không còn sức để thờ nữa rồi! Còn lại tùy cậu xử lí, tớ đi trước đây"

Bàn giao lại cho Bạch Tử Ngôn xong anh thông thả đi ra ngoài. Một thân đầy máu gục đầu không chút cử động, Bạch Tử Ngôn dần tiến gần đến, đôi mắt hần lên tia máu đầy hung ác, cầm lấy khẩu súng lục trên bàn chỉ nhàn nhã đưa lên chỗ mi tâm nhắm chuẩn sau đó không một chút do dự bóp cò.

"Dám đụng đến người phụ nữ của tôi thì chỉ có chết!"

Sự lạnh lẽo cùng ám khí bao phủ lấy toàn thân anh. Không còn sự bình tĩnh khi nhớ đến cảnh Diệp Tử Ái đã chịu bao nhiêu cực khổ là anh chỉ muốn giết ngay hắn ta. Bất kể là ai dám làm hại đến cô anh đều không thể nào tha cho tên đó được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hẹn hò đặc biệt

Gió bên ngoài lùa vào bên trong căn phòng rộng lớn, Diệp Tử Ái đang nằm ngủ trên chiếc giường trắng tinh, thân mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, mái tóc suông dài thả lên gối. Trông cô chẳng khác gì một nàng công chúa đang ngủ say.

Tiếng bước chân rón rén nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô rồi từ từ nằm xuống, vòng tay to lớn bá đạo ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn kéo lại vào trong lòng anh sau đó vui mặt vào tóc cô tham lam hít lấy hương thơm dịu ngọt.

"Tử Ái..." Giọng nói có chút khàn đục

Diệp Tử Ái mơ mơ màng màng cảm nhận được hơi ấm của anh sau đó khẽ mỉm cười xoay người lại trực tiếp ôm chặt lấy anh, nũng nịu nói

"Anh về rồi à!"

"Ừm...anh về rồi!" Hôn lên mái tóc bóng mượt của cô yêu chiều nói

Trái tim tựa như có một cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua, từ lúc anh đi cô đã luôn rất lo lắng không biết là anh đã chữa trị vết thương kia chưa, còn bỏ đi nơi nào mà cô không biết? Hàng lông mi cong vút khẽ rung động như cánh bướm vỗ nhẹ

"Hôm nay anh đã đi đâu vậy?"

Ánh mắt chợt thay đổi có vẻ thâm trầm hơn nhưng nhanh chóng giấu đi không để cô kịp thời phát hiện, lão già đó chết anh không muốn cô phải bận tâm nên chỉ bày bộ dạng không đáng hoàng trực tiếp áp lên người cô vuốt ve

"Em sợ anh đi kiếm người khác sao?"

Nghe xong vẻ mặt lập tức đỏ ửng cô bắt mắt nhìn anh.

"Anh dám sao?"

Chợt nói tới đây cô lại sực nhớ ra hôm anh say rượu về nhà nằm vật ra giường, trên người còn có mùi nước hoa của phụ nữ, gương mặt xinh đẹp ẩn hiện trong ánh đèn mờ nhạt liền tức giận tiếp lời

"À đúng rồi! Em còn chưa xử anh cái tội hôm trước uống say về còn ở đâu ra mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc nữa"

Uống say? Nước hoa? Khuôn mặt lạnh lùng kiêu ngạo liền khó hiểu, đại não bắt đầu lục lại kí ức sau đó mới ngó ra, đôi chân mày hàng kiếm sắc bén cũng dần kéo giãn cười cười nhìn cô

"Em ghen sao?"

Còn không ghen? Cô hậm hực tính đẩy anh ra nhưng bị anh kìm chặt lại vuốt ve gương mặt đầy bất mãn mà từ từ giải thích

"Thật ra lúc đó anh rất giận việc em lợi dụng anh giúp Vu Dịch nên mới cố gắng tìm cách để quên đi chỉ là uống hơi quá chén...còn về nước qua phụ nữ là do Cố Tư Vũ cố tình gài anh nhưng mà anh không có đụng chạm gì vào mấy người đó cả! Nếu em không tin thì hỏi cậu ta, tất cả thời gian anh đều ở Hoành Lục

Nhìn bộ dạng khản trương giải thích của anh cô cũng thầm cười sau đó lại vờ như không để ý đến, vẫn tông giọng đó mà nhìn anh

"Hoành Lục? Là nơi nào? Còn Cố Tư Vũ?"

Lúc này anh mới nhớ ra là cô không biết những điều đó. Thật chỉ muốn tự tát bản thân mình mấy cái sao lại nói với cô mấy câu này. Con người dao động cố gắng tìm từ hợp lí nhất để nói cho cô

"Hoành Lục là một khu vui chơi giải trí của bọn anh, còn Cố Tư Vũ là người bạn thân từ nhỏ cùng anh lớn lên"

Thật sao?

Đôi mắt có chút nghi ngờ nhưng không biểu hiện ra chỉ nhàn nhạt gật gù điều gì đó

"Vậy bữa nào em cũng muốn đến thử Hoành Lục xem coi nó là nơi như thế nào mà lại có phụ nữ!"

Ách

Gương mặt liền cứng đờ, không phải chứ cô muốn đến Hoành Lục sao? Nếu như cô mà nhìn thấy sự xa hoa cùng một mớ hỗn loạn ở đó chắc sẽ bị dọa cho chết! Cố gắng chuyển sang chuyện khác dụ dỗ cô, anh bắt đầu cúi đầu ghé sát vào tai cô thủ thỉ

"Tùy em nhưng mà trước hết bây giờ...có phải chúng ta nên..."

Vừa nói, anh vừa đưa đôi môi của mình xuống môi cô nhưng chưa kịp đụng đã bị tay cô cản lại lạnh nhạt nói

"Không được! Anh mau đi tắm đi..."

Hả?

Đang cao hứng cô lại bắt anh đi tắm? Đạo lí ở đâu, về mặt không một chút đồng tình, hậm hực nói

"Không cần đâu...chúng ta nên làm việc..."

"Nếu anh không chịu đi thì hôm nay anh phải sang phòng khác ngủ chịu không?" Còn chưa thỏa hiệp xong đã bị cô ngắt ngang.

Hai hàng lông mày chau lại, bất mãn nhìn cô. Thở dài một hơi anh toan chuẩn bị nhấc cơ thể nặng nề của mình ra khỏi người cô nhưng chợt khựng lại sau đó ánh mắt tà mị mờ ám nhìn xuống người con gái dưới thân đau khổ nói

"Tay anh đang bị thương sao có thể tự tắm được? Không mấy em tắm cho anh đi!"

Ách ách

Cô lại không nghĩ đến vấn đề này! Diệp Tử Ái nhìn xuống cánh tay anh đã thấy nó được băng bó cẩn thận quả là không thể đụng nước được. Đôi mắt chuyển sang gương mặt khiêu khích đầy tự mãn kia lắc đầu. Anh đúng là chỉ biết lợi dụng cơ hội để mà bắt nạt cô!

"Em không làm được! Anh tự đi mà giải quyết..." mặt đỏ lên một mảng, trong đầu lại hiện ra thân thể trắng kiện kia mà không kìm được.

Bạch Tử Ngân biết rõ là cô đang xấu hổ còn không muốn ngưng cái giọng làm nũng với cô kéo kéo cánh tay nhỏ nhắn

"Anh thật sự là không tự làm được! Phải cần có em mới giải quyết được chuyện này...nếu em không tắm giúp anh thì anh cũng bất lực. Em xem tay anh đang bị thương như thế này, vẫn còn rất đau!"

Câu cuối anh cố tình nhắm mắt còn nhún mạnh, Diệp Từ Ái giận đến không thể nói được gì, nhìn bộ dạng đáng ghét kia cô thật chỉ muốn bỏ ra ngoài. Nén lại cảm xúc của mình cô liền không mấy vui về ậm ừ gặt đầu. Chuyện đã như vậy rồi cô cũng nên có chút trách nhiệm với vết thương của anh dù sao là anh đã đỡ giúp cô nhất dao đó!

Trong nhà tắm, Bạch Tử Ngôn cười xấu xa bắt đầu không đứng đắn nhìn cô. Bị ánh mắt của anh như thiêu đốt cô ngại ngùng nói lớn

"Anh nhìn em như vậy làm gì? Mau cời đồ ra đi?"

Chỉ chỉ vào cánh tay bên cạnh, liền gian xảo nói

"Em cời giúp anh chứ anh không làm được"

Nổi tức giận xen lẫn xấu hổ ngập tràn trên gương mặt Diệp Từ Ái cô đành nhìn chăm chăm vào bộ dạng đần ỳ của anh mà hận.

Cố gắng đi đến chỗ anh, bàn tay nhỏ bé sớm đã run run đặt trên cúc áo, thân hình của cô rất vừa vặn đứng chung với anh thì cảm giác như được anh ôm trọn.

Không biết là chiếc cúc áo nó bị làm sao mà mở hoài không được! Đã vậy cô còn cảm nhận được bàn tay không an phận kia bắt đầu ôm lấy sau lưng cô vuốt ve lên xuống càng luống cuống hơn thầm nói một tiếng

"Sao không mở được?"

"Tay em run như vậy thì mở như thế nào?" Bạch Tử Ngôn nghe được cô nói liền đáp lại

Diệp Từ Ái trừng mắt nhìn anh sau đó nâng giọng lên nói.

"Vậy anh tự làm đi" Vừa dứt câu cô toan muốn xoay người lại nhưng anh đã đi trước cô một bước liền bắt gọn cô ngay lập tức.

Diệp Từ Ái cả kinh giãy giụa muốn thoát ra.

"Nè...anh làm gì vậy?"

"Em chưa hoàn thành xong nhiệm vụ mà muốn đi đâu vậy?"

Ách

Vốn là muốn bỏ trốn vì không khí ở đây bắt đầu không được bình thường rồi giờ đã bị anh ngăn lại không còn đường thoát chỉ thẹn quá hóa giận

"Em có đi đâu đâu, chỉ muốn đi lấy dầu gội thôi mà"

Bạch Tử Ngôn khẽ cười sau đó nhẹ nhàng lỏng người cô ra sau đó thành thực cời cúc áo của mình không chút khó khăn

Diệp Từ Ái tròn xoe đôi mắt nhìn một lượt. Vậy mà anh dám nói là không cời được? Chẳng phải làm rất trơn tru sao? Lừa giận bùng phát nhìn chiếc áo sơ mi bị anh ném dưới sàn sau đó tức giận nói

"Anh dám...um..."

Câu "Anh dám lừa em" còn chưa ra khỏi miệng đã bị anh hung hăng chặn lại.

Ôm lấy thân thể mềm mại, tay lướt từ trên xuống dưới người cô không chút dè dặt, để xuống cặp mông tròn trịa xoa nắn đủ kiểu.

Tiếng thở kiêu mị cũng xúc tác dưới thân khiến Diệp Từ Ái mất hết lí trí mà bật ra tiếng rên rỉ.

Bạch Tử Ngôn bạo dạng cời luôn quần áo trên người cô ra không sót thứ gì, động tác mạnh mẽ ôm cả người cô xoay lại áp lên bức tường gạch lạnh buốt. Còn chưa kịp hoàn hồn thì một dòng nước dội xuống xối xả.

Anh đang bật vòi hoa sen! Bàn tay ấn nút, tự động dòng nước ấm nóng chảy xuống khắp cơ thể của hai người.

Nước đi tới đâu thì thân hình cô gọi cảm bấy nhiêu, mái tóc thấm nước buông xả xuống vai dính trên làn da trắng ngọc. Diệp Từ Ái có chút hoảng hốt nhưng lại giận dữ hơn

"Anh dám bắt nạt em"

Tiếng trách móc của cô tự như sợi lông vũ quét qua tim anh, cười một cách thỏa mãn sau đó cúi xuống hôn lên cánh môi hồng nhuận căng bóng

"Anh đâu có...anh chỉ đang cùng em tắm chung thôi mà!"

Đúng là mặt dày có khác, cô thật không thể đỡ nổi anh chỉ còn biết nhìn anh đầy bất mãn.

Hôn lên cơ thể tuyệt mỹ, mặc dù có làn nước mát dịu nhẹ xối lên người nhưng sự nóng bỏng cùng nhiệt độ cơ thể của anh cũng khiến cô hô hấp khó khăn, dưới da cảm giác như bị bỏng rát vậy.

Không nhận được con thú dữ trong người anh nhắc một chân cô lên quần quanh hông anh sau đó nhẹ nhàng ấn vào.

Cảm giác tê dại cùng đau đớn đan xen nhau sau cùng là khoái cảm. Diệp Từ Ái vô lực bám trụ vào anh như phao cứu sinh, bên môi cũng không tự chủ mà bật ra âm thanh trầm thấp dễ nghe len lỏi vào sâu tận trong ruột gan của anh. Hơi thở nam tính lại một lần nữa chiếm lấy cô, nuốt lấy đi những ngọt ngào không sót lại thứ gì. Thân xác cùng trái tim cùng hòa làm một tạo nên khung cảnh ái muội sắc mùi hoan ái lan tỏa khắp gian phòng tắm.

"Từ Ái gọi tên anh" Bạch Từ Ngôn ní non cắn vào tai cô

Diệp Từ Ái tâm loạn ý mê liền bất giác nghe theo cứ thế nhấp nhô lên xuống.

"Ngôn...um..Ngôn"

Bật ra từng đoạn ngắn quãng, tâm tình của anh càng cháy bỏng hơn, hôn lên chiếc cổ trắng ngần tham lam mút lấy tạo một vết ấn kí đồ đỏ ửng trên người cô như đánh dấu chủ quyền. Vật to lớn không ngừng chuyển động chạm đến chỗ sâu nhất bên trong người cô.

Diệp Từ Ái đầu óc có chút quay cuồng không còn trụ nổi bản thân. Mỗi bật ra tiếng rên rỉ

"A...u...um"

Trải qua vài lần cùng anh triển miên cô cũng thừa sức hiểu được tinh lực của anh. Dù vậy nhưng vẫn không có sức để tiếp ứng hết được. Ngập trong sự yêu thương, vỗ về tâm lưng nhẵn nhụi được anh khẽ ôm vào người rồi cả hai cùng hướng đến đỉnh điểm.

Hoan ái qua đi để lại một mớ hỗn độn, Bạch Từ Ngôn điều chỉnh lại hơi thở cũng cảm giác của mình sau đó từ tốn ẳm cô trở lại giường một mình thu dọn sạch chiến trường. Đắp chiếc chăn mỏng phủ kín lên người cô sau đó nhẹ hôn lên đó một cái, giọng có bao nhiêu ấm áp cất lên

"Từ Ái anh yêu em"

Suốt mấy ngày sau đó Bạch Từ Ngôn đều dành thời gian cho cô. Còn đích thân chở cô đi chơi khắp nơi.

Dưới đường phố náo nhiệt hai bàn tay đan xen với nhau đầy tình cảm cô gái khẽ cúi đầu cười e lệ thi thoảng đều liếc nhìn chàng trai bên cạnh. Một hình ảnh như vậy trong mắt mọi người xung quanh thật đáng ngưỡng mộ. Bạch Từ Ngôn thân xuống phố đã làm náo loạn không ít mấy cô gái trẻ đi đường bởi sự đẹp trai, thu hút của anh.

"Oa...anh ấy đẹp trai quá đi!"

"Đúng là hảo soái a..."

Cặp mắt đưa tình cùng cái nhìn chăm chú không hề để ý đến người con gái đi bên cạnh anh đang có bao nhiêu khó chịu.

"Thích quá ha!"

Bạch Từ Ngôn quay sang nhìn cô không hiểu là cô đang nói đến cái gì, tự động lên tiếng hỏi

"Thích gì?"

Diệp Từ Ái mặt giận dỗi nhìn anh nâng giọng

"Em nói anh được nhiều cô thích quá ha...đúng là đáng ghét, em thấy gương mặt này cũng có gì khác người đâu? Sao lại khiến con gái điên đảo cơ chứ" Diệp Từ Ái hậm hực xoa nắn gương mặt anh đủ hình dạng.

Lúc này anh mới hiểu ra, thâm cười trộm sau đó nắm lấy tay cô xuống ôn nhu nói

"Chỉ trách là anh quá quyến rũ đi...ngay cả em cũng bị anh thu hút mà không phải sao?"

"Ai thu hút chứ...không nói với anh nữa" thẹn quá hóa giận cô bỏ đi trước.

Bạch Từ Ngôn bật cười thành tiếng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang giận dỗi ở phía trước kia mà tâm tình xao động.

Anh toan tính đuổi theo cô nhưng lại bị dừng ở một cửa hàng hoa tươi bên cạnh. Suy nghĩ vài giây sau đó anh đi vào bên trong.

Diệp Từ Ái lòng đang khó chịu, cứ ngỡ là anh sẽ đuổi theo cô nhưng nãy giờ chẳng thấy đâu còn đang bối rối quay đầu lại tìm thì một bó hoa hồng đỏ

rực đưa trước mặt cô.

Ngẩng khuôn mặt kinh ngạc lên nhìn người đàn ông đang trước, nụ cười rạng rỡ tựa như ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu lên mặt cô. Thoáng chốc cô đứng ngẩn người ra bất ngờ đến không biết phản ứng như thế nào.

"Tặng em nè...xem như là anh nhận mình không quyền rũ đi"

Ách

Diệp Từ Ái ánh mắt đầy ý cười, anh cũng thật biết cách dỗ cô nha! Cảm lấy bó hoa trên tay nó thật sự rất nặng còn to hơn cả mặt cô. Không biết là anh đang nhận sai hay đang trừng phạt cô nữa.

"Anh như vậy là muốn dụ dỗ em sao?"

"Cứ xem như là vậy đi...thích không?" Bạch Từ Ngôn cung chiều nắm lấy tay còn lại của cô dẫn đi

Diệp Từ Ái nở nụ cười như hoa nhìn anh đầy hài lòng còn không nhận được mà nhón chân hôn vào má anh một cái đầy tình cảm

"Cảm ơn anh"

Sự dịu dàng của cô khiến anh thêm vui vẻ cứ thế cầm tay cô đi trên con đường rộng lớn tưởng chừng như sẽ không bao giờ buông tay nhau.

"Ngôn! Anh dẫn em đến Hoành Lục đi...em lại muốn đến nơi đó chơi"

Hả? Bạch Từ Ngôn cứ tưởng mình nghe lầm liền ngờ vực nhìn cô.

"Em nói gì?"

"Hoành Lục...em muốn đến Hoành Lục" Diệp Từ Ái kéo tay anh

Thôi xong rồi! Kiểu này chắc chắn là không thể nào tránh được nữa. Hoành Lục có bao nhiêu cái không thể để cô nhìn đến vậy mà bây giờ cô lại muốn đi. Cũng tại do anh quá bất cẩn nên mới nói cho cô biết sự tồn tại của nơi đó. Chắc cô lại nghĩ chỗ đó thật sự là khu vui chơi bình thường rồi!

Bỗng chốc gương mặt lạnh lẽo hẳn đi, lắc đầu bất lực nhìn vào đôi mắt trong veo như mặt hồ kia khiến anh không thể không dẫn cô đi.

Tại Hoành Lục

Bạch Từ Ngôn ưu nhã gửi xe sau đó thâm tình dắt tay cô vào trong. Diệp Từ Ái sớm đã bị nơi này làm cho hút mắt hồn, quả thật là rất hoành tráng, rộng lớn đến không thể tả nổi, lúc chạy xe vào đây cô còn nhìn thấy cả sân golf! Cặp mắt kinh diễm không hề chớp nhìn chăm chăm vào nơi huy hoàng này đến nỗi miệng cũng không khép lại được. Người như anh toàn đến mấy nơi này để giải trí sao? Cũng quá xa xỉ đi chứ! Tiền vào đây chắc không hề nhỏ.

Thu lại biểu cảm của cô Bạch Từ Ngôn thâm cười sau đó ghé vào lỗ tai cô nói nhỏ.

"Em đừng có làm ra vẻ ngạc nhiên như vậy...không người ta lại nghĩ em mới từ quê lên thành phố đó"

Dám trêu cô? Đập vào cánh tay anh một cái sau đó bất mãn phản bác

"Ai từ dưới quê lên...anh nghĩ một dân thường suốt ngày đi làm thêm kiếm tiền như em có thể đến những nơi như vậy sao?"

"Cũng đúng..." Bạch Từ Ngôn tỏ ý đồng tình gật gù mấy cái.

Vào đến bên trong, nơi này hình như có rất nhiều khu, còn đông kín người đa số những người vào đây đều ăn mặc rất chỉnh chu còn ra dáng hẳn là người có tiền hoặc có quyền gì đó. Những cô gái ở đây hầu như ăn mặc có chút mỏng manh, mùi nước hoa cũng khá nồng nó xộc vào mũi cô khiến cô có chút khó chịu.

Nheo neoh con mắt mơ hồ nhìn nơi đang chen lấn đông đúc cô, sự tò mò bắt đầu trỗi dậy cô xông xáo buông tay anh đi tới khiến anh có muốn cản cũng không cản được.

"Đây là cái gì?"

Nhìn vào chiếc bàn quay tròn đều kia còn có những con số kì lạ trên đó còn rất nhiều đồng xu đủ màu. Rất quen mắt nha hình như cô thấy ở đâu rồi.

"Nào nào...mau đặt đi, đặt 1 ăn 10 không chơi thì uống phở"

Đây chính là casino? Chóp chóp đôi mắt liên tục quay lại đằng sau nhìn Bạch Từ Ngôn.

Thì ra chỗ giải trí của anh còn có sòng bài cao cấp như thế này nữa nha!

Nhận ra ánh mắt như tia lửa của cô làm anh có chút chột dạ cười trừ.

Được lắm! Anh thích mấy trò như vậy chứ gì.

Hít một hơi sâu sau đó cô mạnh dạn lên tiếng.

"Tôi muốn đặt"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hiểu lầm

Bạch Tử Ngôn kinh ngạc đến mức khăn trương liền tiến lên ngăn cản lại

"Em...em đang nói gì vậy? Có biết đây là đâu không?"

"Biết chứ...không phải đây là sòng bạc sao? Em muốn thử cảm giác chơi trò giải trí của anh" về mặt có chút châm chọc nhìn anh

Bạch Tử Ngôn tâm tình hoảng loạn đến nín thở, cô thật sự muốn chơi sao? Đây không phải trò mà mấy đứa nhỏ hay chơi bình thường mà đây là casino là sòng bạc cao cấp đúng nghĩa. Số tiền đặt cược cũng không hề nhỏ vả lại chiêu trò ở đây không ít. Người non nớt như cô sao có thể chống lại.

Muốn kéo cô ra khỏi đây thì lại bị cô vung tay ra sau đó bướng bỉnh nói

"Em muốn chơi...em muốn chơi"

"Cô gái xinh đẹp kia, có đặt không?" Nhà cái hồi hã nhìn một màn kéo đầy trước mắt mà khó chịu

"Có...có" Diệp Tử Ái hồ hởi gật đầu

Giờ đây anh hoàn toàn bất lực, không biết phải làm sao với cô gái này!

Nhà cái đưa tay mời gọi đủ kiểu, miệng còn không ngừng hô to

"Đặt xu, đặt xu đi..."

Xu? Diệp Tử Ái ngờ ngạc không phải là tiền sao?

Thấy gương mặt khó hiểu của cô anh cũng không nhìn được mà giải thích

"Ở đây không đặt tiền mặt mà người ta quy đổi ra xu theo mệnh giá sẵn...em cần phải đổi tiền giấy ra xu trước rồi mới có thể chơi được"

Tuy nãy giờ anh cứ ngăn cản cô nhưng cũng không dám làm cô giận vì anh thừa biết nếu chọc cô giận thật chắc chắn là phải ăn chay một tuần hoặc có khi hơn!

Gương mặt xinh đẹp như hiểu rõ ý của anh liền đẩy đẩy anh ra ngoài rồi nói

"Vậy anh đi đổi xu giúp em đi"

Không phải chứ? Không ngờ một người như anh lại ngoan ngoãn nghe lời cô đi đổi xu thật

Lúc trở lại trên tay anh cầm rất nhiều xu phải đựng trong một cái túi nhỏ. Không biết là anh đã đổi bao nhiêu!

Diệp Tử Ái tinh thần cao hứng liền đặt một phát xuống một ô màu đỏ sáng rực. Vòng quay bắt đầu xoay tròn, mọi người đều phấn khích hô to ô của mình còn cô chỉ nín thở quan sát cầu nguyện trong lòng.

Mũi kim nhọn dần dừng lại chỉ còn cách ô của cô một vạch, Diệp Tử Ái như sắp nhắm chặt mắt mình lại không phải là thua rồi chứ? Ai ngờ còn chưa kịp nghĩ xong thì chiếc kim liền dừng ở ô của cô ngay lập tức mọi người xung quanh đều xụ một mặt xuống còn riêng Diệp Tử Ái lại hét toáng lên còn nhảy vào người Bạch Tử Ngôn đầy sung sướng

"Á...aaa em thắng rồi"

Nhà cái vẽ mặt đăm lại nhìn phía trước, cô gái này không ngờ mới chơi lại có thể bách phát bách trúng như vậy vận may không nhỏ nha.

Giương mặt nhìn cô bất giác anh cũng cười theo, dù đây là trò chơi không mấy tốt đẹp lắm nhưng chỉ cần cô cười thì anh đều chấp nhận được.

Qua một lúc, xu trong túi Diệp Tử Ái đã bắt đầu đầy cô thật không nghĩ mình lại may mắn như vậy! Đặt ô nào thì liền ra ô đó có phải là ông trời thương cô rồi không? Kiểu này thì cô có thể bao Nhã Tịnh một châu thịnh soạn rồi. Haha

Rời khỏi casino náo nhiệt, ôm lấy chiếc túi đầy tiền trong tay mà không ngờ buông xuống bất giác làm Bạch Tử Ngôn có chút bất mãn

"Em vui vậy sao?"

"Chứ còn gì nữa...lần đầu tiên em chơi mà lại thắng nhiều như vậy! Không vui sao được" Một cái nhìn về phía anh cũng không có.

Bạch Tử Ngôn mặt trầm lặng xuống, nhìn thứ cô đang ôm không rời trên tay mà hậm hực nói

"Cho dù như vậy cũng không nên chơi lần nữa...đây là lần cuối cùng anh để em chơi bạc!"

Sao? Cô không muốn nha...ban đầu chỉ muốn chọc tức anh thôi ai ngờ về sau lại bị nó cuốn vào như vậy còn có tiền. Nếu không được chơi nữa quả thực rất buồn nha

"Nhưng mà..".

"Không nhưng gì hết! Em mê chơi đến nỗi quên mất cả sự hiện diện của anh có biết là anh canh chừng em như thế nào không?" Giọng nói bắt đầu có ý trách móc.

Nhìn về mặt đang giận của anh, hình như là do cô quên mất anh nên anh mới bất mãn như vậy! Thầm cười trộm sau đó nắm lấy bàn tay đang khoanh trước ngực kia mà dịu dàng nói

"Thì ra là anh giận vì em không để ý anh sao? Thôi mà...em xin lỗi, lần sau em sẽ không như vậy nữa!"

"Còn có lần sau?" Ánh mắt đăm chiêu nhìn cô nổi lửa

Mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn, cô nín thở một hơi sau đó rụt rè nói

"Không lần sau...không lần sau"

"Vậy tốt" Bạch Tử Ngôn nhận được câu trả lời thỏa mãn cũng không muốn làm quá lên nên liền trở lại dáng vẻ bình thường.

"Kia có phải là Bạch Tổng không vậy?" Cố Tư Vũ từ xa đi đến

Người đàn ông với dáng vẻ phong lưu, mái tóc đen mượt gọn gàng, đôi mắt sâu tựa như nhìn rõ được tâm ý của người khác, cả cơ thể đều toát lên vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng chẳng kém gì Bạch Tử Ngôn nhưng nhìn anh lại ưu nhã hơn đôi chút.

Ánh mắt Diệp Tử Ái cố định vào người đàn ông khiến Bạch Tử Ngôn có chút để ý

"Đây là Cố Tư Vũ người bạn mà anh nói đến với em đó"

Vậy sao?

Không ngờ ở ngoài anh ta lại đẹp trai như vậy! Điều chỉnh lại gương mặt một chút liền nở nụ cười niềm nở gật đầu chào anh

"Cậu chắc hẳn là bận rộn lắm nhì?" Bạch Tử Ngôn cười châm chọc

Cố Tư Vũ bộ dạng đầy ý cười nhàn nhã đáp

"Sao bằng cậu được! Còn có thời gian dẫn bạn gái đi chơi nữa nha...cũng bận rộn không ít đó"

Diệp Tử Ái đang không biết nói gì lại thấy một màn nói chuyện như vậy mặt vô cùng hoang mang. Bạch Tử Ngôn ngược lại còn tự nhiên ôm lấy eo cô kéo lại gần mình ý cười vẫn ở trên gương mặt

"Haha...có gì đâu chỉ là dặt cô ấy vui chơi một chút"

Cố Tư Vũ không nói gì thêm chỉ từ tốn dẫn đường cho hai người.

"Tớ chuẩn bị xong hết rồi"

Đến một căn phòng hạng sang bậc nhất. Bên trong trang trí theo phong cách phương tây cực kì trang nhã. Dãy ghế dài cùng chiếc bàn bằng kính nổi bật

cả không gian. Trên đó cũng đã chuẩn bị nhiều món ăn cùng rượu vô cùng chính chu.

Diệp Tử Ái thầm cảm thán một câu sau đó ngồi xuống cùng anh.

"Nơi này quả thực rất đẹp nha" Nở nụ cười rạng rỡ nhìn Cổ Tư Vũ

"Cô quá khen rồi...chỗ tôi còn nhiều nơi khác đẹp hơn"

Vậy sao? Đưa mắt qua nhìn Bạch Tử Ngôn thấy anh vẫn một mặt lạnh lẽo còn có chút phức tạp

"Cậu lại đang muốn nói tới cái gì?"

Nhún nhún vai Cổ Tư Vũ vờ như không nghe cười cười đầy khó ưa

"Tớ chỉ là muốn cho cô ấy biết chỗ cậu hay lui thế như thế nào thôi mà..."

Tên chết tiệt Cổ Tư Vũ chuyện lần trước khi anh đến đây đã bị tên này chuốc say còn đưa mấy người phụ nữ đến tính gài anh cũng may do anh còn đủ tỉnh táo mới ra khỏi nơi này nếu không thật sự không biết đối mặt sao với Diệp Tử Ái.

Thấy không khí có phần gượng gạo nà cô lại là người không biết nên nói gì liền đứng lên xin phép ra ngoài nhà vệ sinh một lát xem như điều chỉnh lại tâm tình, để lại trong phòng đàn ông đùa giỡn nhau.

Diệp Tử Ái nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh đang rửa tay trên bồn lại nghe bên ngoài có tiếng ồn ào hình như là tiếng la hét của phụ nữ.

"Các người làm gì vậy? Mau buông tôi ra"

Giọng cô gái yếu ớt gào lên trước mặt là một người đàn ông bộ dạng thèm khát lưu manh đang tiến đến gần còn thô lỗ đụng vào nơi căng tròn của cô ấy.

"Em gái...cho anh sờ một tí xem nào! Hehe..."

Cảnh tượng trước mặt như vậy cô không thể nào tưởng tượng tro mắt nổi. Sự khinh bỉ cùng ghê tởm dâng lên khuôn mặt cô dùng dưng tức giận xông đến.

"Nè...anh đang làm gì vậy? Dám sàm sỡ con gái nhà người ta à?"

Ánh mắt đầy bất mãn của hấn nhìn cô. Không biết ở đâu ra một con nhò thích xen vào chuyện người khác.

"Mày là ai? Chuyện của tao liên quan gì đến mày? Cút ra chỗ khác"

Nói xong hấn hung hấn nắm lấy cổ tay cô gái muốn lôi đi nhưng Diệp Tử Ái liền ngăn lại quát lớn

"Đồ lưu manh, mau bỏ cô ấy ra không tôi nói báo vệ bắt anh bây giờ"

Bị cô kéo cánh tay hấn tròn mắt tức giận hất cô ra sau đó giơ bàn tay lên toan muốn đánh cô

"Con nhò này! Có biết tao là ai không mà ngăn cản chuyện của tao?"

Diệp Tử Ái trừng lớn mắt định nhìn không chút sợ hãi nhìn hấn, ngay cả khi cô biết mình sắp bị đánh vẫn đứng trơ ra. Cũng may ngay lúc đó một bàn tay đẹp đẽ bắt lấy cổ tay hấn bẻ xuống một cách tron tru

"Anh là ai tôi không cần biết! Chỉ cần đụng đến người trong Hoành Lục này đều bị khai trừ"

Giọng nói trong trẻo nhưng lại đanh thép, Diệp Tử Ái hướng ánh mắt sang nhìn người bên cạnh lại càng kinh ngạc hơn đó là một người con gái! Rất đẹp cô ấy có một nét đẹp cá tính gương mặt lại có chút giận dữ nhìn kiểu gì cũng giống như một nữ chiến binh trong huyền thoại.

Bàn tay bị bẻ cong xuống kêu đau đớn thâm thiết sau đó gấp gáp van xin

"A...aaa tôi xin lỗi, tôi không dám nữa. Buông ra...đau"

Gương mặt bặm trợn liền chuyển sang sợ hãi cùng đau đớn, cô gái kia hất đôi chân mày sau đó thả ra còn không thuận mắt đá vào người hấn một cái dứt khoát kêu

"Cút!"

Bỏ chạy đi không một cái ngoái đầu thật là gấp phải cao thủ rồi.

Về mặt Diệp Tử Ái sớm đã đóng băng ngăn người nhìn cô gái vừa mới giúp mình. Còn cô ấy lại chỉ nhàn nhả từ tốn nói với cô nàng bị bắt nạt kia

"Em mau về phòng nghỉ ngơi chút đi, ca sáng chị cho em nghỉ...chuyện còn lại để chị nói với Cố thiếu"

Ách

Cô ấy không những có sức mạnh mà còn có cả quyền lực, chắc hẳn là người quản lí hay bộ phận nào đó ở Hoành Lục chẳng?

Đang ngờ ngác thì cô ấy lại quay sang hỏi cô

"Cô có sao không?"

"Hả? À không sao...cũng may có cô kịp thời giúp đỡ. Cảm ơn" Diệp Từ Ái vội xua tay cười trừ.

Cô gái đó thấy cô không có vấn đề gì tính quay ngoài bỏ đi lại bị Diệp Từ Ái ngăn lại

"Đợi một chút...cô tên là gì vậy? Hình như vừa nãy tôi có nghe cô nhắc Cố thiếu có phải là Cố Tư Vũ không?"

Vừa nhắc đến Cố Tư Vũ đôi mắt cô ấy liền sáng rực kinh ngạc nhìn cô. Không lẽ tên đó lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở đâu đấy chứ? Còn để tìm đến tận đây?

Đăm chiêu nhìn Diệp Từ Ái từ trên xuống dưới có chút nghi hoặc

"Cô biết anh ta sao?"

"Cũng mới quen biết thôi"

Thì ra là mới quen! Giời lắm Cố Tư Vũ lần này anh chết chắc với cô. Thay đổi lại sắc mặt sau đó nhẹ cười như hoa nhìn Diệp Từ Ái

"À...tôi là Tạ Tranh là em gái anh ấy! Cô đang kiếm anh ấy sao?"

Diệp Từ Ái có chút bất ngờ Cố Tư Vũ cũng có em gái xinh đẹp như thế này sao? Nhìn bề ngoài của anh cùng cô ấy liền thấy không giống nhau lắm nhưng so về nhan sắc là quá sức phù hợp đi. Hàng mi cong vuốt khẽ lay nhẹ sau đó chậm rãi lên tiếng

"Không có! Anh ấy đang ở cùng chỗ với tôi...gặp được cô ở đây rồi thì cũng nên chào hỏi một chút. Tôi là Diệp Từ Ái" nói rồi niemi nỏ cúi đầu

Tạ Tranh ôm một cổ tức giận lại còn ở cùng một chỗ? Haha tên này chán sống rồi! Nén lại tâm tình của mình cô gượng gạo cười sau đó liền mở miệng

"Cô dẫn tôi đi gặp anh ấy được không? Tôi cũng đang có chuyện muốn nói với anh ấy!"

"Được chứ!" Không nghĩ gì nhiều liền trực tiếp dẫn Tạ Tranh đi theo.

Bên trong phòng đang rôm rả nói chuyện giữa hai người đàn ông sau đó là tiếng mở cửa! Diệp Từ Ái chậm rãi bước vào còn vui vẻ nói

"Ngôn anh biết em mới vừa gặp ai không?"

"Hả? Em gặp ai?" Bạch Từ Ngôn thoáng ngạc nhiên

Diệp Từ Ái vô tư không biết gì liền nói một câu khiến cả anh và Cố Tư Vũ đang ngồi bên cạnh ngay lập tức dựng ngược tóc gáy lên

"Em mới gặp em gái của anh Cố đây! Cô ấy thật sự rất xinh đẹp nha còn tốt bụng nữa nãy em gặp chút chuyện cũng may có cô ấy giúp đỡ nếu không cũng không biết phải làm sao?"

Em gái? Ách Cố Tư Vũ ngoảnh mặt ra nhìn cô

Bạch Từ Ngôn không hiểu chuyện gì xảy ra, từ nhỏ đến lớn anh cũng không nghe nói đến việc cậu ta có em gái nha liền giật mình quay sang hỏi

"Cậu có em gái sao?"

"Làm gì có? Tớ là con một mà? Đâu ra một đứa em chứ!"

Diệp Từ Ái đầu óc quay như chong chóng. Ủa vậy cô gái vừa nãy nói là em gái của Cố Tư Vũ là sao?

"Anh không có em gái à?"

"Đương nhiên rồi! Tôi là con một mà!" Cố Tư Vũ đĩnh ninh

Còn đang hoang mang thì ở ngoài lại bước vào thêm một cô gái nữa. Lần này thì sát khí bắt đầu ngập khắp căn phòng đến Bạch Từ Ngôn cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

"Cố Tư Vũ...anh dám lừa dối em sao?"

"Tạ Tranh?" Vừa thấy cô cậu ta liền đứng bật dậy sừng sốt nhìn cô.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy cô xông đến dùng túi xách đánh vào anh túi bụi. Diệp Từ Ái cùng Bạch Từ Ngôn cũng bị xịt keo cứng đờ không phản ứng

Cũng quá mạnh bạo đi! Nhìn thôi cũng thấy đau rồi...

"Em làm gì vậy? Sao lại đánh anh!"

"Anh còn dám nói? Dám ở ngoài lén lút với người phụ nữ khác còn dẫn về Hoàng Lục có phải muốn em tức chết không?"

Ách!

Cố Tư Vũ bất mãn vừa khó hiểu vừa âm ỉc liền nâng giọng

"Anh làm gì dẫn phụ nữ về? Em đang nói cái gì vậy?"

Tạ Tranh như không còn kiên nhẫn nữa chỉ tay về phía Diệp Từ Ái quát lớn

"Vậy cô ấy là ai? Tại sao lại nói quen biết anh còn ở cùng một chỗ? Anh trả lời đi"

Cả Bạch Từ Ngôn cùng cô đều đồng thanh nói một tiếng "cái gì?"

Lúc này mọi chuyện dần hiểu ra, Diệp Từ Ái vô lực lắc đầu. Đúng là hiểu lầm tai hại mà.

"Tạ Tranh hình như có hiểu lầm gì rồi"

Hiểu lầm?

"Đúng vậy! Sao cô ấy là người phụ nữ anh dẫn về chứ. Cô ấy là người của Bạch Từ Ngôn"

Động tác đánh anh ngừng lại tiếp đó là gương mặt ngẩn ra. Không phải à?

Bạch Từ Ngôn không nhận được nữa vội kéo tay Diệp Từ Ái lại sau đó đồng đặc nhìn Tạ Tranh

"Phải cô ấy là bạn gái của tôi"

Cố Tư Vũ thầm mắng một câu, sao khi không lại bị hiểu lầm như vậy liền bất mãn nhìn cô

"Em nghe chưa? Anh làm gì lừa dối em"

Thấy sự thân thiết cùng động tác của Bạch Từ Ngôn lúc này Tạ Tranh mới bình tĩnh lại. Điều chỉnh cảm xúc của mình qua vài giây liền nở nụ cười như không

"Vậy sao? Thật ngại quá...là tôi hiểu lầm cô rồi!"

"Không có gì!" Diệp Từ Ái cũng xua tay nói theo.

Quả thật cô chưa hết bất ngờ khi Tạ Tranh lại hùng hổ như vậy đánh Cố Tư Vũ tan nát không nề mặt ai. Mà anh ta càng không dám chống cự nhìn cảnh này cô cũng thầm đoán được mối quan hệ của hai người lại thấy chuyện vừa rồi rất đáng yêu là cô ấy đang ghen!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Sau khi giải quyết hiểu lầm cuối cùng mọi người đều có mặt đầy đủ, ai nấy đều im lặng ngắm quan sát đối phương, bầu không khí vô cùng gượng gạo.

Rất cục Cố Tư Vũ cũng phải lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh này

"Giới thiệu với hai người một chút...cô ấy là Tạ Tranh vợ của tôi"

Biểu hiện của Diệp Tử Ái liền sùng sốt hèn gì nhìn cách Tạ Tranh giải vây giúp cô gái kia rất tự nhiên ra dáng hần bà chủ thì ra là vợ của ông chủ Hoàn Lạc có tiếng đây mà! Nhìn sang Bạch Tử Ngôn lại thấy anh không chút biểu tình gì có lẽ anh cũng biết trước rồi.

"Thật ngại quá...lúc này là tôi hiểu lầm cô Tử Ái mong cô bỏ qua cho sự thiếu sót này" Tạ Tranh ánh mắt ngược nhìn Diệp Tử Ái

"Không có gì...chuyện này là do tôi ăn nói không rõ ràng, không sao..." Diệp Tử Ái vội vàng lắc đầu vui vẻ đáp lại.

Bạch Tử Ngôn một tay khoác vai cô sau đó từ tốn lên tiếng

"Dù sao cũng không có gì to tát, hiểu lầm một chút xem như không đánh không biết mặt!"

Tên nhóc chết tiệt! Lại dám bảo không đánh không quen? Ở đây chỉ có một mình Cổ Tư Vũ là bị Tạ Tranh đánh hàm ý anh rất rõ còn cố tình lướt nhẹn sang người cậu ta.

Dù rất ức chế nhưng cậu cũng không đáp lại chỉ nuốt giận nhìn Bạch Tử Ngôn nói giọng trong cổ họng đủ để cho anh nghe thấy

"Giỏi lắm! Dám châm chọc tớ...nếu như không có Tạ Tranh ở đây thì tớ đã khâu miệng cậu lại rồi!"

Bạch Tử Ngôn vờ như không nghe thấy sắc mặt còn bình thản gấp vội chỉ nhàn nhạt nắm lấy tay Diệp Tử Ái cứng chiều.

"Cũng trễ rồi mình đi về nhà thôi"

"Ế...hai người không ăn chút gì đó rồi đi sao?" Tạ Trang vội vàng nói

Diệp Tử Ái cũng muốn ở lại một chút nhưng nhìn thấy anh có vẻ như muốn nói gì đó với cô nên cũng đành thôi

"Không cần đâu...chúng tôi về trước nha! Hôm khác có dịp chắc chắn sẽ mời hai người đi ăn" Nói rồi cùng Bạch Tử Ngôn ra về.

Trên xe, Bạch Tử Ngôn đang tập trung lái phía trước, thi thoảng lại liếc mắt sang cô gái ngồi bên cạnh vẫn gương mặt đó cô mở cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài. Bỗng nhiên một âm thanh nào đó vang lên phá tan sự yên lặng ban này.

"Em đói bụng sao?" Bạch Tử Ngôn cố gắng nén cảm giác muốn bật cười nhìn vào chiếc bụng nhỏ của cô.

Diệp Tử Ái khi nói cũng biết đã có bao nhiêu xấu hổ cùng muốn chết. Hai má ửng lên một tầng hồng nhẹ sau đó cúi đầu thấp giọng nói.

"Ừm"

Còn không phải tại anh bắt cô về sao? Người ta có ý mời cơm nhưng anh lại từ chối. Từ sáng tới giờ chỉ ăn được chút cháo giờ nó không kêu cũng không được.

Bạch Tử Ngôn như nhìn thấu được suy nghĩ của cô liền cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn như chạm vào đồ dễ vỡ âm thanh trầm thấp đầy ma mị

"Giờ anh dẫn em đi ăn...thích ăn gì?"

Không ngờ là anh còn biết quan tâm, tưởng sẽ không cho cô ăn luôn chứ. Mối nhẹ nhàng cười, trong đầu thoáng qua vài món sau đó ánh mắt vô tình lướt qua một quán ăn mì nhỏ ở xa xa kia. Đúng bài của cô rồi! Haha

"Ở phía trước có quán ăn nhỏ"

Chiếc xe dừng lại ở bên lề đường, tiếp đó một thân ảnh phục lịch lăm bước xuống từ tốn mở cửa xe cho cô. Hành động này cũng đủ khiến mấy người ăn ở trong quán thốt lên một tiếng. Thật hảo soái nha!

Tầm mắt nhìn một lượt xung quanh, Bạch Tử Ngôn chau mày lại, đây cũng được gọi là quán ăn sao? Nhìn xuống nền nhà có chút khăn giấy đã dùng qua sau đó là nồi nước dùng to lớn đang nghi ngút khói. Bất giác cảm thấy rất khó chịu.

"Em muốn ăn ở đây thật à?"

Diệp Tử Ái nhìn biểu hiện của anh cũng không khó đoán ra được anh nghĩ gì! Cô khẽ cười kéo cánh tay anh ngồi xuống ghế nhựa nhỏ. Thân hình cao lớn ngồi trên đó quả là không cân xứng. Tuy vậy nhưng anh vẫn toát lên phong thái vốn có khác hẳn mọi người. Diệp Tử Ái sau khi gọi hai tô mì bò rồi nhìn anh nhỏ giọng.

"Anh đừng có nghĩ trông nó như vậy mà đồ ăn không ngon, em nói anh biết chỗ này là quán mì ngon nhất mà em từng ăn đó"

Thật sao? Bạch Tử Ngôn nửa nghi nửa ngờ nhìn cô, thấy gương mặt cô vô cùng chắc chắn còn nhấn mạnh như vậy anh cũng lắc đầu bất lực.

"Nhưng mà anh có thể dẫn em đi ăn một nơi khác ngon hơn...còn sạch hơn ở đây một chút..." Câu sau giọng nhỏ dần mắt nhìn xung quanh.

Từ đó đến bây giờ anh chưa ăn ở một nơi vỉa hè ngoài trời như thế này còn bàn ghế nhìn thôi đã không muốn ngồi rồi nói chỉ đến việc anh. Kì lạ cảm giác muốn đứng dậy bỏ vào trong xe anh cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu ngồi lên đó.

Diệp Từ Ái thấy bộ dạng anh cứ loay hoay tìm khăn giấy liền tiện tay đưa cho anh còn cố ý trêu chọc

"Nhìn anh rất mắc cười đó...cứ ngồi không yên, mặt mày thì nhăn nhó. Xấu quá nha!"

Bạch Từ Ngôn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô đầy sát khí phút chốc khiến cô im bất chỉ lên cười thầm

"Anh không biết đâu...chúng ta đến chỗ khác ăn!"

Toan muốn đứng lên thì bị cô kéo lại ngồi xuống sau đó nũng nịu lắc đầu

"Nhưng mà em thích ăn ở đây thôi..."

Gương mặt bất giác dần ra, thờ dãi một hồi sau đó chấp nhận nghe theo nhưng vẫn chưa hết sự ức chế liền đưa tay véo má cô một cái như trừng phạt

"Anh thua em rồi đó...chỉ cần em thích là được"

Hai tô mì nóng hổi được bung ra với nụ cười niềm nở của bà chủ. Khói bốc lên nghi ngút mang theo hương thơm nức mũi Diệp Từ Ái nuốt một ngụm nước bọt xuống, đôi mắt sắp chết mắt liền gấp một đũa lên ăn. Sợi mì trong miệng lập tức chiếm lấy tình cảm của cô, hai mắt sáng rực tràn đầy hạnh phúc. Đúng là chỉ có đồ ăn mới khiến con người ta cảm thấy vui vẻ.

Nhìn cô ăn ngon lành như vậy bất giác cũng khiến anh vui lây theo. Nhưng lại không đụng đũa một xiu nào, mặc dù có hơi đói vẫn nhất quyết không ăn. Lúc này Diệp Từ Ái mới để ý đến người đàn ông bên cạnh sau đó nói

"Anh còn nhìn gì nữa mau ăn thử đi...rất ngon đó nha! Không ăn sẽ hối hận đấy" Khuôn mặt đầy hớn hở thúc giục anh

Nhìn vào tô mì nóng hổi đang nghi ngút khói anh có chút chần chừ còn chưa kịp đụng đũa thì tay đã bị cô nhét vào sau đó đưa lên miệng

"Ăn thử đi...em không gạt anh đâu"

Tạm tin lời cô một lần anh nuốt một ngụm nước bọt sau đó cho vào miệng ngay lập tức hai mắt mở to nhìn cô đầy kinh ngạc

"Cũng không tệ"

"Em nói rồi mà...ngon chứ!"

Bạch Từ Ngôn lúc này cầm đũa ăn tiếp còn gật đầu lia lịa, thế mà nãy giờ cứ do dự không muốn ăn.

Rốt cục thì cái tên này cũng ăn đến hai tô! Đúng là chỉ giỏi nhìn bề ngoài mà đánh giá.

Về lại căn biệt thự, Diệp Từ Ái cơ thể mệt mỏi ngã xuống giường nhắm chặt đôi mắt đầy lười biếng, người ta nói quả không sai căng da bụng thì trũng da mắt!

Bạch Từ Ngôn thì siêng năng hơn cô anh đã đi tắm rửa sạch sẽ, nhìn trên chiếc giường thấy cô gái kia vẫn nằm dài ra đó không chút động tĩnh toan tiến đến đánh thức lại thấy gương mặt thoải mái của cô hình như là đã ngủ.

Anh lắc đầu cười khổ sau đó chỉnh chăn ngay ngắn cho cô, ngay khi làm xong mọi việc anh mới định mở ngăn tủ kiểm cuốn sách mà mình đang đọc dở mấy ngày nay. Không ngờ rằng, khi lục lọi tìm kiếm thì một vỉ thuốc nhỏ nhìn lạ lạ đập ngay vào mắt anh sau đó còn có một hộp vỏ bên cạnh.

Tiện tay cầm ngay lên xem kĩ, ánh mắt liền lạnh đi, gương mặt tối sầm lại. Những dòng chữ được ghi trên đó rất rõ ràng là "thuốc tránh thai"

Trong lòng liền dâng lên một hồi tức giận nhìn sang Diệp Từ Ái đang ngủ.

Cô là đang uống thuốc tránh thai sao? Không lẽ cô không muốn có con với anh? Nghĩ lại anh mới cảm thấy chuyện này không đúng, mỗi lần quan hệ với cô anh đều không sử dụng bất cứ biện pháp an toàn nào vậy mà cô vẫn chưa hề có động tĩnh gì! Anh cứ ngỡ rằng là do mình hoạt động trong thời kì an toàn của cô nhưng nào ngờ bấy giờ anh mới biết là cô sử dụng thuốc tránh thai.

Khóe mắt bỗng có chút cay cay, sự lạnh lẽo bao trùm lấy cả căn phòng. Bàn tay nắm chặt lấy vỉ thuốc hận đến mức muốn bóp nát nó!

Riêng Diệp Từ Ái thì lại chẳng hề hay biết gì cứ thế ngủ một mạch tới sáng. Khi tỉnh dậy lại không thấy Bạch Từ Ngôn đâu, theo bản năng liền tìm kiếm hơi ấm của anh. Lăn mò xuống bếp thì thấy dáng người thư thả ăn sáng bên dưới. Nụ cười liền nở trên môi liền trực tiếp đi đến ôm lấy anh từ phía sau, dịu dàng nói

"Sao anh dậy sớm vậy?"

Đáp lại cô là sự lạnh nhạt chỉ "ừm" một tiếng. Bất giác cô thấy có chút hụt hẫng nhưng cứ nghĩ chắc là do anh đang bận ăn nên không tiện trả lời cô.

Điều chỉnh lại gương mặt mình cô vẫn giữ nụ cười như trước ngồi xuống bên cạnh anh nói tiếp

"Hôm nay em định sẽ nấu món gì đó ngon ngon cho anh...nên anh nhớ tranh thủ về nhà sớm một chút được không?"

"Hôm nay anh bận!"

Một câu nói khiến cô chột họng lại, con người dao động nhìn anh. Kì lạ sao bữa nay anh lại nói chuyện lạnh nhạt với cô như vậy? Còn không thèm nhìn cô một cái? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Đang định hỏi thì đã thấy anh đứng dậy toan muốn đi ra ngoài nhưng cô liền nhanh chóng ngăn cản

"Anh bị sao vậy? Không khỏe ở đâu à? Có cần..."

"Anh không sao! Em ăn sáng đi"

Còn chưa kịp trả lời thì Bạch Từ Ngôn đã lạnh lùng quay người đi đến một cái ngoài đầu cũng không có.

Tâm tình như có một tảng đá nặng đè lên, gương mặt trở nên buồn bã. Cô lại làm sai chuyện gì sao?

Cả ngày ở nhà Diệp Từ Ái tất bật chuẩn bị bữa cơm thịnh soạn cho Bạch Từ Ngôn. Hi hục trong bếp cả buổi cuối cùng cũng nấu xong liền trực tiếp bày lên bàn thủy tinh.

Cơm canh bắt mắt còn nghi ngút khói khiến cô vui hơn hẳn, trong lòng háo hức mong anh về.

Từng giờ từng phút trôi qua trời đã tối nhưng bóng dáng Bạch Từ Ngôn vẫn không thấy đâu! Gương mặt nổi lên một sự lo lắng. Chiếc điện thoại đang cầm trên tay toan tính bấm một dãy số gọi cho anh thì bên ngoài đã truyền vào tiếng xe hơi.

Hai mắt sáng rực nhìn ra ngoài, anh về rồi! Bóng dáng cao lớn có phần mệt mỏi bước vào nhà thấy cô đang ở dưới bếp, liếc mắt sang bàn ăn lại thấy bày biện ra rất nhiều món. Nhưng đôi mắt vẫn không chút dao động, dừng lại vài giây.

"Anh về rồi...mau lại đây ăn một chút đi, chắc anh đói rồi nhỉ, em đã nấu rất nhiều món anh thích..."

Câu cuối cùng liền tắt hẳn, thân hình trắng kiêu lướt qua cô đi thẳng lên lầu trước đó đã nói một tiếng

"Anh không đói"

Lúc này cô thật không thể giữ được bình tĩnh nữa, từ sáng tới bây giờ cô đã cố gắng nén lại cảm xúc của mình để chuẩn bị cho anh vậy mà giờ đây anh lại xem như không? Công sức của cô cứ vậy mà đổ sông đổ biển à?

Hậm hực chạy lên lầu, Bạch Từ Ngôn nhàn nhã cởi áo khoác bên ngoài, tay đang tháo cà vạt chưa xong thì cửa lại bị một lực mở ra sau đó là dáng người thanh mảnh của cô hung hăng tiến tới

"Anh rốt cục là bị làm sao vậy? Em đã bỏ ra rất nhiều công sức để nấu cho anh ăn vậy ngay cả thử một chút anh cũng không muốn sao? Có phải anh đang chọc tức em không?"

Bạch Từ Ngôn lạnh lùng tháo xong chiếc cà vạt ném lên ghế sofa sau đó đối diện với ánh mắt giận dữ của cô. Bao nhiêu thứ dồn nén đến cuối cùng đều bị cô phá bỏ hết.

"Là em đang chọc tức anh chứ không phải anh chọc tức em!"

Sao? Cô chọc tức anh á? Hơ hơ cô lại chẳng nghĩ như vậy! Rõ ràng từ tối hôm qua vẫn còn rất vui vẻ với cô thế nào mà sáng hôm sau đã lạnh nhạt hững hờ?. Nói cô chọc anh? Thiên lí ở đâu?

Đôi gò bồng sau lớp váy ngủ phồng lên xuống vì tức giận. Ánh mắt hiện rõ sự kinh ngạc nhìn anh

"Em đã làm gì anh mà anh nói em chọc tức? Anh đừng có mà quá đáng"

Giờ đây tâm tình vốn không thể kìm chế liền tiến tới nắm lấy tay cô kéo về phía anh bất cô phải đối diện với sát khí

"Em nói ai quá đáng? Anh lại muốn hỏi em đến giờ vẫn chưa biết mình đã làm sai chuyện gì sao?"

Diệp Từ Ái vừa bị anh kéo tay rất đau còn nói mấy lời khó hiểu. Nên càng bất mãn hơn, giữ lấy bàn tay to lớn muốn đẩy anh ra nâng giọng nói

"Anh làm cái gì vậy? Rốt cục là em đã làm sai chuyện gì? Anh không nói ra làm sao mà em biết được?"

Tốt lắm! Cô vẫn cố chấp không nhận ra chứ gì? Lực đạo mạnh mẽ cùng sự nguy hiểm bao vây lấy thân thể Diệp Từ Ái, anh kéo cô lại chỗ giường sau đó hung hăng mở ngăn tủ bên cạnh ra lấy từ trong đó ra một vỉ thuốc ném mạnh xuống nền giường trắng tinh nói lớn

"Vậy em nói thử xem đây là thứ gì?"

Còn đang đau đớn bởi vì anh đối xử thô bạo với cô, tầm mắt hướng xuống dưới nhìn. Ánh mắt liền khựng lại chuyển sang bất ngờ, giọng bắt đầu run rẩy.

"Anh...anh sao lại có được thứ này?"

Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận! Khuôn mặt lạnh lẽo tối sầm xuống tựa như không chút sinh khí, bầu không khí chìm vào sự nguy hiểm đến u ám. Bạch Từ Ngôn đã rất cố gắng không chế bản thân mình nhưng cuối cùng lại không nhịn được mà nâng giọng lên âm thanh mà quý lại vang lên

"Em nghĩ có thể giấu anh được bao lâu? Nếu như hôm qua anh không vô tình thấy được thì có phải cả đời em này em cũng không muốn có con với anh đúng không?"

"Anh đang nói cái gì vậy? Chuyện vỉ thuốc đó là..." Diệp Từ Ái giờ đây đã khản trương đến mức tim muốn ngừng đập

"Là gì? Có phải em chán ghét việc có con với anh nên mới lén lút uống loại thuốc chết tiệt này đúng không?" Bạch Từ Ngôn âm điệu hung dữ lần át cả cô.

Thân thể Diệp Từ Ái dâng lên từng đợt đau đớn. Mọi chuyện thật ra không phải như vậy! Cô uống thuốc đó là trước đây cô và anh chưa là gì cả với lại lúc đó cô còn hận anh thì làm sao mà có con với anh được? Chưa chắc gì anh đã muốn có con với cô vậy tại sao lại để điều không ai mong muốn đó xảy ra?

Hai vai gầy mỏng manh run lên bần bật, đôi mắt giờ đây ngấn lệ tuôn trào lăn dài trên má. Bạch Từ Ngôn trầm lặng nhìn theo giọt nước mắt của cô, lòng anh càng như ai đó cào xé ra nhói lên từng hồi. Quay người lại muốn ra khỏi nơi này vì anh biết nếu còn tiếp tục ở lại chắc chắn sẽ làm ra chuyện khiến mình hối hận.

Tầm lưng dài rộng của anh đối diện với cô, tim đau như cắt cô rất muốn giải thích với anh! Bước chân nặng nề hướng ra ngoài cửa, Diệp Từ Ái thất thần nhìn theo sau đó không ngăn được bản thân mà chạy đến ôm lấy sau lưng anh mà bật khóc.

"Ngôn...anh đừng đi, thật ra mọi chuyện là như thế này vỉ thuốc đó đúng là em đã uống nhưng đó là chuyện trước khi bày tỏ với anh. Lúc đó em nghĩ rằng anh với em vốn không thể ở bên nhau thì vì sao lại có con làm gì? Còn nữa em khi đó cũng rất hận anh...nhưng hiện tại em đã ngưng lâu rồi không còn uống nữa! Từ sau đợt ở trong rừng đến nay em đều không đụng đến! Anh tin em đi"

Tiếng nấc hòa cùng giọng nói của cô khiến anh dần trấn tĩnh lại, xoay người sang ôm lấy cô vào lòng! Thì ra là cô không phải không muốn có con với anh mà là cô chưa xác định được tình cảm của mình!.

Vùi gương mặt đỏ ửng vào ngực anh tham lam ôm lấy. Bạch Từ Ngôn tâm tình nhẹ đi phần nào anh xoa đầu cô cúi nhẹ xuống hôn lên mái tóc thơm tho

"Anh xin lỗi...là anh đã to tiếng với em vì anh nghĩ rằng em không muốn có con với anh"

"Không phải! Thật ra là em rất muốn có...vì giờ đây chúng ta đã chính thức ở bên nhau rồi" chưa nghe anh nói xong là cô đã vội vàng chen vào

Bạch Từ Ngôn hơi cười nhẹ sau đó vỗ về cô

"Có thật không?"

Diệp Từ Ái nghẹn ngào gật đầu lia lịa, thấy cô như vậy anh tự dừng lại cảm thấy có lỗi hơn liền cúi đầu hôn lên môi cô đầy lưu luyến nhưng bao nhiêu đó thôi hình như là chưa đủ, chỉ cần một lực nhỏ đã đẩy cô ngã xuống giường sao đó trực tiếp đè lên cô đầy ám muội

"Từ Ái vậy thì sinh cho anh một đứa con!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tin vui bất ngờ

Hai mắt mơ màng vẫn còn mông lung bởi câu nói của anh, nhưng còn chưa kịp thông thoáng đã bị anh hung hăng chiếm mất lời thành thực cạy hàm răng của cô sau đó tấn công quần lấy chiếc lưỡi thơm tho ngọt ngào.

"Um.um" Tiếng rên khẽ kiều mị lại vang lên bên tai Bạch Tử Ngôn

Cần nhẹ vào vành tai cô sau đó nương theo một đường xuống dưới cổ rồi đôi gò bồng căng tròn. Chiếc váy ngủ xộc xệch từ khi nào, bàn tay anh nhanh chóng len lỏi vào chiếm lấy từng tấc da thịt mịn màng của cô. Hơi thở nam tính cùng sự mạnh bạo của anh khiến Diệp Tử Ái mất dần suy nghĩ.

Đôi môi anh như một luồng khí nóng đi đến đâu đều để lại nơi đó dấu vết đỏ rực. Cơ thể cô tựa như một đợt thủy triều nhỏ lên xuống theo từng động tác của anh. Thân hình chuẩn người mẫu lại một lần nữa hiện ra trước mắt cô, hai má bắt đầu dấy lên một tầng hồng nhẹ.

Nhanh chóng cời phẳng những thứ vương vãi, Bạch Tử Ngôn như một con thú săn gặm nhắm miếng mồi thơm ngon, vuốt ve thân thể hoàn hảo không tí vết, âm thanh dụ hoặc bên tai thâm cất lên

"Từ Ái..."

Diệp Tử Ái trong cơn mê loạn liền đáp lại một tiếng

"Hà?"

"Sinh con cho anh được không?" Giọng nói khàn đặc vì kìm nén

Đôi mắt vẫn còn đọng lại chút nước ươn ướt run run! Anh là muốn có con với cô sao? Đôi môi mấp máy tựa như cánh hoa hồng trong gió nhu mì lên tiếng

"Anh thật sự là muốn có con với em sao?"

Bạch Tử Ngôn cung chiêu hôn lên môi hồng của cô đầy ái muội

"Tất nhiên rồi! Cả đời này chỉ có em mới có thể sinh con cho anh"

Bàn tay mạnh mẽ kiểm lấy đôi tay cô đan chặt lại để lên đỉnh đầu sau đó mạnh mẽ ấn người xò qua cô không chút do dự.

Cảm giác đau nhẹ cùng tê dại hòa lẫn với nhau tạo nên một khoái cảm cực kì sung sướng. Diệp Tử Ái thờ dốc bám lấy vai anh cảm nhận từng đợt mạnh mẽ mà anh đem đến. Cơ thể bất giác cong lên một đường tuyệt mỹ tựa như dâng hết mọi thứ cho anh.

Vật nóng bóng to lớn lấp đầy vào nơi sâu thẳm của cô se khít đến không chỗ hở. Cứ thế hết lần này đến lần khác đưa cô và anh đến đỉnh cao của cảm xúc. Dùng đủ loại tư thế cùng di chuyển khiến mọi thứ dần mất phương hướng. Diệp Tử Ái chỉ còn biết vô lực nghe theo lời mời gọi dẫn dụ của anh!

Trải qua biết bao lần hoan ái nhưng lần này anh đặc biệt cung chiêu nhẹ nhàng với cô hơn tựa như đang nâng niu một món bảo vật vô giá. Còn cô giờ đây chỉ trao hết tình yêu cùng lí trí của mình cho anh. Sau tất cả mọi chuyện cô giờ đã không thể thoát ra được vũng lầy tình yêu này nữa rồi!

Ôm lấy thân thể mềm nhọc không nỡ rút ra khỏi người cô. Mùi vị hoan ái cùng nhiệt độ cơ thể vẫn còn chưa giảm bớt đi. Hôn lên tấm lưng trắng mịn, Bạch Tử Ngôn khẽ lau đi những giọt mồ hôi còn vương lại trên trán cô đầy ôn nhu tình cảm. Tiệm tay anh xoay người cô lại để gương mặt cô áp vào lòng anh bao vây lấy cô trong phạm vi cho phép.

Diệp Tử Ái sớm đã mệt là người yên bình chìm vào giấc ngủ, còn anh thì lại khác nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia mà thích thú chơi đùa, tay cô quả thật rất đẹp nha! Giờ bàn tay lên ngắm nhìn một chút bất giác trong đầu lại thoáng qua vài dòng suy nghĩ rồi thâm cười nham hiểm!

Cuối tuần cả Bạch Tử Ngôn và cô đều ở nhà cùng nhau, đang tranh thủ soạn một số bài cho tiết sau thì chuông điện thoại bỗng nhiên reo lên, theo phản xạ nhìn sang nhưng đây không phải của cô! Người đàn ông ngồi bên cạnh khựng lại vài giây sau đó mới không chút ý muốn bắt máy lên

"Có chuyện gì vậy mẹ?"

"Cái thằng con này! Sao đến giờ mới chịu nghe máy có biết mẹ sốt ruột lắm không?" Lục Thắm Vân bên kia nôn nóng nói

Bạch Tử Ngôn nhíu nhíu mày khó hiểu hỏi

"Mẹ sốt ruột? Là chuyện gì?"

Lục Thắm Vân giờ đây mới ôn tồn giải thích

"Chuyện là Từ Ái...mẹ nhớ con bé! Con có rãnh thì chờ nó qua đây chơi với mẹ để mẹ nấu cháo bảo ngư cho nó ăn"

Hà? Bạch Tử Ngôn lập tức nhìn Diệp Tử Ái rồi như mới vừa thông não xong. Sau lần về nhà chính mẹ anh đã có ấn tượng rất tốt với cô!

"Được rồi! Lát nữa con sẽ chờ cô ấy sang"

Gật đầu mấy cái sau đó anh cúp máy hướng mắt sang Diệp Tử Ái chậm rãi nói

"Từ Ái, em mau chuẩn bị đi, anh dẫn em sang nhà chính mẹ muốn gặp em!"

Hả? Mẹ? Đại nào bắt đầu hoạt động mẹ của Bạch Từ Ngôn muốn gặp cô sao? Hai mắt mở to thoáng bất ngờ sau đó bộ dạng khấn trương cuống quýt

"Sao mẹ anh lại muốn gặp em?"

"Mẹ bảo muốn em sang nhà chính chơi còn nấu cháo bào ngư cho em ăn!"

Ách ách

Kí ức về buổi ra mắt hôm trước dần hiện về, Diệp Từ Ái không ngờ mẹ của anh vẫn còn nhớ việc cháo bào ngư! Nhưng điều quan trọng là bây giờ cô và anh đã chính thức ở bên nhau nên càng cảm thấy hồi hộp lo lắng hơn lúc đầu.

Thấy gương mặt hiện rõ bất an anh khẽ cười sau đó cung chiêu kéo cô gần sát vào anh thì thầm nói

"Em không cần lo lắng...mẹ rất là thích em đó! Bây giờ em đã người của anh việc này mẹ là người mong muốn hơn cả, cứ vui vẻ sang chơi."

Tuy là nói vậy nhưng đối mặt với mẹ anh lại là một chuyện khác, cô cứ nom nớp lo sợ nếu lỡ nói gì không tốt hay làm gì mà mẹ anh ấy không thích thì có phải xong đời cô rồi không!

Thở dài một hơi điều chỉnh lại tâm trạng của mình sau đó cô cũng gật đầu đi chuẩn bị

Nhà chính

Nơi đây vẫn đẹp lộng lẫy vẫn trang hoàng như lúc ban đầu cô đến, Bạch Từ Ngôn thâm tình nắm chặt lấy tay Diệp Từ Ái đi vào bên trong. Lục Thẩm Vân sớm đã đợi sẵn liền hồ hởi ra đón

"A hai con đến rồi à? Mau vào đây...vào đây"

"Con chào bác gái!" Vừa thấy bà Lục cô liền cúi đầu lễ phép còn không quen nỡ nụ cười xinh đẹp

"Mẹ" Bạch Từ Ngôn cũng chậm rãi gật đầu.

Bà Lục tròn mắt nhìn ánh mắt sang người Diệp Từ Ái chỉ chu đáo chú ý tới cô kéo tay cô đi vào bên trong phòng khách rộng lớn.

Nhìn một lượt xung quanh chỉ riêng cái phòng này thôi cũng rộng bằng cái nhà của cô, đồ đạc ở đây đều trông rất đắt tiền, mỗi chỗ lại đặt một món đồ vật quý hiếm để trang trí.

Cẩn thận ngồi xuống, Diệp Từ Ái khẽ cười nói với Lục Thẩm Vân

"Lâu quá không đến thăm bác, con thật rất có lỗi vì việc học của con có chút bận rộn nên đến tận hôm nay mới có dịp đến đây lần nữa..."

Bà Lục giờ đây như mở cờ trong bụng chỉ nhàn nhã vỗ vỗ bàn tay cô đầy vui vẻ

"Không sao! Chỉ cần con tới đây thăm bác là bác đã vui lắm rồi...không giống như ai đó đi quanh năm suốt tháng không chút tin tức gì" Vừa nói cũng không quên liếc mắt sang chỗ Bạch Từ Ngôn

Mẹ cứ giỏi nói quá, anh chỉ là mấy tháng mới về đây một lần do tính chất công việc ở công ty nên vậy! Còn nữa hể mà anh trở về là bà lúc nào cũng ca bài ca lấy vợ hỏi sao mà anh chẳng muốn đặt chân tới đây?

Nhìn bà Lục có chút bất mãn chỉ cố gắng nặn ra gương mặt như không.

Diệp Từ Ái nghe xong liền không nghĩ ngợi gì đáp lại

"Anh ấy bận rộn hơn cháu...nhưng sau này có thời gian cháu sẽ đến đây thường xuyên ạ"

Haha đúng là khéo ăn khéo nói, Lục Thẩm Vân nghe xong chỉ cười không ngâm được miệng

Lúc này mới sực nhớ tới điều gì đó liền nhìn cô nói

"À bác có nấu cháo bào ngư mà cháu nói thích ăn hôm trước. Đây để bác lấy cho cháu"

Nói xong đã một mạch đi vào bếp để lại hai gương mặt có chút ngỡ ngàng. Bạch Từ Ngôn khẽ ghé sát vào tai cô bộ dạng cực kì mờ ám

"Em thật biết cách làm mẹ vui nha...muốn về đây chơi thường xuyên à? Sao em không làm dâu mẹ anh luôn đi để tiện việc lui tới?"

Con dâu? Diệp Từ Ái trừng mắt sang nhìn anh vừa thẹn vừa giận, mặt bắt đầu ửng đỏ.

"Ai là con dâu chứ? Em lại chẳng thèm lấy anh!"

Haha

Nhìn gương mặt xấu hổ của cô khiến anh không nhịn được cười từ tốn choàng qua vai cô đầy thích thú

"Trước sau thì cũng sẽ xảy ra sao chúng ta không làm sớm một chút nhỉ? Em thấy sao bà Bạch tương lai?hửm..."

Hơ hơ, đúng là anh chỉ giỏi chọc cô. Hất tay anh ra sau đó liếc mắt đầy cảnh cáo

"Anh đừng có mà đụng tay đụng chân...ở đây là nhà mẹ anh đó, không bị mẹ anh thấy được thì xấu hổ chết mất"

Có sao? Anh lại chẳng hề quan tâm đến liền cố gắng ôm lấy cô kéo lại sát vào mình

"Thấy thì đã sao? Mẹ anh cũng rất thích em..."

Còn chưa kịp buông anh ra thì Lục Thẩm Vân từ trong bụng ra chén cháo chậm rãi cẩn thận mang đến.

"Nào nào..."

Diệp Từ Ái vội vàng theo phản xạ đẩy mạnh người Bạch Từ Ngôn ra rồi tiến đến đỡ lấy chén cháo

"Để cháu làm cho ạ"

"Haha con bé này" Bà Lục cười tươi nhìn cô cầm chén cháo

Bạch Từ Ngôn bất ngờ bị hất ra mặt liền xụ xuống bất mãn nhìn sang người con gái bên cạnh. Dám đẩy anh à? Cô thật giỏi nha!

Bà Lục thấy gương mặt chứa đầy sự bất mãn của anh lại nghĩ anh không có phần nên tức giận liền nói

"Con muốn ăn không?"

Bạch Từ Ngôn giờ mới chú ý đến mẹ mình liền gật đầu. Nhưng đổi lại một câu đầy phũ phàng của mẹ.

"Muốn ăn thì tự xuống bếp mà lấy...còn ở đó gật gật cái gì?"

"Mẹ thật quá đáng nha...có con dâu là bỏ rơi con trai ruột của mình!" Buông một câu đầy ức chế nhưng xen lẫn trêu chọc

Diệp Từ Ái chợt cảm thấy khó xử hơn, anh lại bắt đầu nói mấy câu không đúng đắn rồi!

"Mẹ đâu có?...thôi mặc kệ nó đi cháu, thử xem có ngon như hôm trước không?" Dời tầm mắt sang Diệp Từ Ái đổi giọng nói

Khẽ cầm chén cháo lên mức một muỗng nhỏ toan muốn đưa lên miệng thì đột nhiên trong người lại dâng lên cảm giác buồn nôn lập tức cô khó chịu đặt xuống bàn rồi che miệng lại ngăn cảm giác đó

Thấy sắc mặt nhăn nhó cùng biểu hiện của cô bà Lục liền nghiêm mặt lại lo lắng hỏi

"Sao vậy? Cháo không ngon sao? Con có làm sao không?"

"Em không khỏe ở đâu à?" Bạch Từ Ngôn ân cần vỗ vỗ sau lưng cô để làm dịu lại

Không hiểu sao đột nhiên cô lại có cảm giác buồn nôn? Mùi vị này cô đã từng ăn rồi cũng không phải không biết vậy tại sao hôm nay lại cảm thấy nó như một thứ gì đó rất kinh khủng ngay cả người cũng khiến cô không chịu được.

Diệp Từ Ái lắc đầu tỏ ý không sao sau đó cố gắng nén lại cảm giác dâng trào trong cơ thể khó khăn lên tiếng

"Con xin lỗi...con cũng không biết làm sao mà lại có cảm giác buồn nôn như vậy? Mong bác đừng có buồn cháu"

Quan sát cẩn thận gương mặt cùng biểu hiện của cô tức khắc hai mắt bà Lục sáng hẳn lên không còn lo lắng nữa mà chuyển sang vui sướng

"Con tháng này có bà đi chưa?"

Đột nhiên bị hỏi một câu khiến cả cô và Bạch Từ Ngôn bên cạnh đều ngơ ra không hiểu gì.

"Mẹ? Mẹ đang hỏi gì vậy?" Anh như mất đi kiên nhẫn, Diệp Từ Ái đã khó chịu trong người rồi mà mẹ anh còn hỏi mấy câu không thích hợp chút nào.

Riêng cô thì lại có suy nghĩ khác. Bà đi sao? Hình như là cô đã trễ hai tuần rồi! Nhưng cô lại không có để ý đến nó bởi nhiều khi cô cũng bị trễ nhiều

ngày như vậy! Khẽ lắc đầu biểu thị ý không có.

Bà Lục thấy vậy liền nắm lấy bàn tay Diệp Từ Ái đầy cung chiều

"Từ Ái...bây giờ con phải thật cẩn thận có biết không? Vì giờ đây con đã có thai rồi"

"Hả?" Cả hai không hẹn mà gặp đồng thanh la lên một tiếng.

Có thai? Cô tưởng như mình nghe lầm! Tay bắt gác sờ dưới bụng mình.

Bạch Từ Ngôn cũng không khá hơn là bao giờ đây tâm tình anh cực kì hỗn loạn vừa vui vừa lo. Cô thật sự là có thai với anh rồi sao? Bên môi không tự chủ mà còn lên một đường.

"Mẹ nói có thật không?"

"Đương nhiên rồi! Nhìn biểu hiện cùng với cái việc trễ ngày thì chỉ có mang thai thôi. Con sắp làm ba rồi đó!"

Tuy anh đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng sau khi biết tin này vẫn không thể tránh được sững sốt nhẹ liền quay sang nhẹ nhàng quan sát cô

"Em giờ cảm thấy đỡ hơn chưa? Có cần anh dẫn đi bác sĩ khám không?"

Diệp Từ Ái cơ thể căng cứng tựa như tượng sáp, cô vẫn còn chưa hết bàng hoàng về việc mình có thai chỉ theo bản năng lắc đầu nói

"Em không sao?"

"Từ Ái bây giờ con cần phải chú ý đến sức khỏe không được làm gì quá nặng nhọc có biết không? Còn nữa nếu mà con có muốn ăn thứ gì thì cứ bắt Từ Ngôn đi mua cho con đừng có kìm nén."

Bạch Từ Ngôn giờ đây không thể chịu được nữa liền đứng dậy đỡ lấy thân thể Diệp Từ Ái

"Mẹ à Từ Ái giờ không được khỏe lắm con dẫn cô ấy về trước. Hôm sau sẽ đến thăm mẹ"

Nói rồi liền đưa về để lại gương mặt còn muốn nói gì đó của Lục Thẩm Vân chưa thốt ra.

Chuyện này đến khiến Bạch Từ Ngôn như mất hết bình tĩnh, anh thực sự sắp được làm ba sao? Con anh? Niềm vui hòa cùng hạnh phúc ngập tràn trong ánh mắt. Không uổng công anh đã dồn hết bao nhiêu tinh lực bây giờ đã được đền đáp!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cẩm dục

Kể từ sau ngày ở nhà chính, Bạch Từ Ngôn đã đưa cô đi khám, bác sĩ bảo là cái thai được hơn 2 tuần rồi cũng không quên căn dặn phải chú ý sức khỏe tránh ảnh hưởng đến động thai.

Bạch Từ Ngôn thì lại tắt bật gọi điện thoại hoãn lại mấy cuộc họp bên nước ngoài chuyên tâm chăm sóc cho cô hết mực tưởng chừng như mình sắp bị chăm đến mất đi ý thức. Sáng sớm anh đã chuẩn bị bữa sáng còn cẩn thận không để cô làm gì, tối đến còn lo lắng quan tâm cô. Cảm giác này quả thực có chút không quen.

Trong phòng ngủ, màn đêm cũng đã buông xuống. Diệp Từ Ái thư giãn nằm trên giường đọc mấy cuốn sách chăm sóc cho em bé. Những thứ này cũng là anh mua cho cô! Cánh cửa mở ra Bạch Từ Ngôn tay cầm một ly sữa nóng cẩn thận đi đến

"Từ Ái...em uống chút sữa đi"

Diệp Từ Ái nhìn dáng người cao lớn sau đó khẽ gạt đầu cầm lấy ly sữa. Tay cô chỉ vừa mới đụng vào thôi thì anh đã nhắc nhở

"Cẩn thận nóng!"

"Anh đừng có làm quá vậy chứ! Chỉ là ly sữa thôi mà"

Bạch Từ Ngôn nhú mày nhìn cô, sau đó nói

"Hơi quá sao?"

Còn hỏi cô? Chẳng phải từ lúc biết cô có thai anh còn chẳng để cô làm gì chỉ bắt cô ở yên một chỗ rồi còn sai người hầu com bung nước rót! Riết rồi cô cứ nghĩ mình bị liệt toàn thân luôn chứ.

Ánh mắt chứa đầy sự bất mãn, cô thở dài một hơi sau đó khoanh tay trước ngực nhìn anh lắc đầu.

"Anh nói xem?"

Suy nghĩ lại thì cũng thật là anh có hơi quá nhưng chỉ là anh sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì không tốt cho đứa nhỏ nên mới làm như vậy! Việc đó cũng là sai sao? Thấy cô có vẻ không thoải mái như vậy hình như là đúng rồi.

Cầm lấy tay cô sau đó nhẹ nhàng vuốt ve, gương mặt có vẻ cảm thấy có lỗi ôn nhu khẽ nói

"Anh khiến em không thoải mái sao? Nhưng mà anh chỉ sợ em..."

"Sợ em xảy ra chuyện chứ gì! Em không sao...anh cũng để em thoải mái một chút có đúng không?"

Bạch Tử Ngôn nhìn gương mặt dưới ánh đèn trong phòng sự dịu dàng cùng giọng nói của cô khiến tim anh rung động nhìn không được liền kéo cô vào lòng mình ôm chặt

"Anh biết rồi...em phải giữ gìn sức khỏe cho thật tốt có biết không?"

Diệp Từ Ái nằm gọn trong vòng tay anh chỉ gật đầu đồng ý, mùi hương từ cơ thể anh bao quanh lấy cô rất dễ quen thuộc, đáy lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm yên bình. Anh rất quan tâm cô còn lo lắng như vậy!

Cánh tay rắn chắc vuốt nhẹ sau lưng Diệp Từ Ái đầy vỗ về, môi mòng khiêu gợi ôn nhu hôn lên mái tóc cô lập tức hương thơm dịu nhẹ xông thẳng vào mũi anh. Cúi xuống nhìn khuôn mặt trắng trẻo cùng tầng hồng nhẹ nhìn không được mà khẽ hôn lên cánh môi cô đầy mãn mê.

Diệp Từ Ái cũng thuận thế ngả đầu trực tiếp dâng vị ngọt của mình cho anh. Cô đâu hề biết rằng chỉ một hành động nhỏ nhặt này đã gián tiếp đẩy lên nỗi khát khao trong người anh. Chiếc chăn mỏng đắp ngang người cô dần tuột xuống sau đó là bàn tay ấm áp len lỏi vào bên trong tìm kiếm sự mềm mại, làn da nhũn nhụi cùng đường cong tuyệt hảo khiến cổ họng anh liền khô rát càng tham lam cuồng cuồng hôn cô hơn.

Nhận ra phản ứng mãnh liệt của anh cô có chút giật mình muốn buông ra thì đằng sau gáy lại bị anh nhấn mạnh hơn áp chặt hai môi lại với nhau

"Ừm..." Diệp Từ Ái khẽ rên một tiếng

Sự thơm tho cùng hương vị mà cô đem lại khiến Bạch Tử Ngôn như phát điên, đã nhiều lần chiếm lấy cô nhưng hầu như chẳng lần nào anh không chế được dục vọng của mình! Chỉ cần nhìn đôi môi cùng chỗ xương quai xanh gợi cảm thì cũng đủ khiến anh dâng lên ngọn lửa trong người. Chỉ có người con gái này mới làm anh tâm loạn ý mê như vậy, mỗi một nơi trên cơ thể trời ban này đều như muốn giết chết từng tế bào trong người anh không sót lại chút gì.

Dần bắt đầu trở người áp lên cô dòi nụ hôn dần xuống bên dưới, chiếc váy ngủ mỏng manh cũng bị anh xốc lên không thương tiếc hôn lên mỗi tấc da thịt mềm mại. Hai tay Diệp Từ Ái dần trở nên mất tự chủ choàng lên cổ anh bám lấy thờ dốc.

"Từ Ái...em thật khiến anh phát điên lên mất!"

Từng lời ní non như mật ngọt rót vào tai cô, khẽ cắn dưới vành môi mòng ngăn không cho mình bật ra tiếng ngâm nga mê người.

Cơ thể cường tráng cũng bắt đầu hiện ra đập ngay vào mắt cô, tay sờ vào từng múi cơ trên người anh một cách vụng về. Bàn tay nhỏ nhắn đang làm loạn trước ngực anh khiến yếu hầu cũng theo đó lên xuống. Hơi thở nam tính lại một lần nữa chiếm lấy cô cuốn hết đi tất cả âm thanh dụ hoặc.

Ánh đèn mờ tương phản trên chiếc giường rộng lớn, hai thân thể quấn nhau không rời, vật to lớn ngang ngạnh dừng ở trước nơi tư mật. Diệp Từ Ái thoáng chốc thấy run run, con ngươi lay động nhìn người đàn ông phía trên, ngay khi anh chuẩn bị hành động thì cô đột nhiên ngăn lại

"Khoan đã..."

Bạch Tử Ngôn gần như bị cô làm cho rơi từ trên cao xuống, có chút gấp gáp hỏi cô

"Em làm sao vậy?"

"Không được! Em đang có thai...như vậy sẽ nguy hiểm cho con"

Nghe cô nói xong sắc mặt Bạch Tử Ngôn liền tối sầm lại, đắm chiêu nhìn người con gái dưới thân, anh thật là sợ ý quên mất việc cô đang có thai do chất xúc tác trong bản năng đàn ông mà không để ý. Lúc này nghe cô nói như vậy dường như là muốn lấy đi của anh một mạng, sắp sửa công phá lại bất ngờ hoàn thành, sự bất bối cùng khó chịu hiện rõ lên khuôn mặt nam tính của anh.

Thở dài một hơi sau đó anh rời khỏi người cô nằm sang một bên ôm cô từ sau lưng. Diệp Từ Ái thừa sức hiểu được tâm tình này của anh chính cô cũng nhất thời bị anh dẫn dụ. Đôi mắt mờ nhạt nhìn ánh đèn, cảm nhận sau lưng là hơi thở nóng hổi phả sau gáy. Tim đập bất giác nhanh hơn, giọng nói trầm

thấp vang vọng bên tai

"Em thật sự là cấm dục anh sao?"

Cấm dục? Cô cũng không muốn làm điều này vì cô biết sự khát khao cùng tính chiếm hữu của anh rất lớn nhưng bây giờ cô đang trong thời kì mang thai lỡ như xảy ra chuyện gì thì thật không biết phải làm sao! Xoay gương mặt vẫn còn vương chút ái muội vừa rồi đối diện nhìn sâu vào mắt anh

"Chỉ là một thời gian ngắn thôi!"

Thời gian ngắn? Đối với anh ngay bây giờ đã là quá sức chịu đựng rồi, sự mềm mại quyến rũ của anh đang dán chặt lấy vào người anh mà anh lại hận không thể nào đem cô hòa làm một bất giác càng trở nên khó coi hơn

"Nhưng bây giờ anh không thể nhịn được...em xem"

Vừa nói anh liền bạo dạng cầm tay cô đặt lên vật cương cứng của mình, sự nóng bỏng cùng độ to lớn của nó khiến Diệp Từ Ái cả kinh tròn xoe mắt nhìn anh

"Sao...sao lại to như vậy?"

Gương mặt ngơ ngác như một đứa trẻ của cô khiến anh chỉ biết lắc đầu cười khò. Tia mắt liền xẹt qua chút thâm thúy

"Em có thể giúp anh một chút được không?"

Hả? Giúp anh? Diệp Từ Ái vẫn còn đang không hiểu ý của anh vừa nói! Giúp anh là giúp như thế nào? Cô cũng không còn cách nào khác.

Bạch Từ Ngôn vuốt ve gương mặt cô đầy xấu xa bên môi thoáng nở nụ cười tà mị nhưng lại quyến rũ chết người, bàn tay to lớn đang cầm lấy tay cô nhẹ di chuyển

"Cứ làm theo anh là được!"

Hai mắt long lanh trong veo như mặt nước, đại não bắt đầu ý thức được hành động của anh. Tay cô đang tận lực ma sát trên thân cây to lớn, gương mặt liền dấy lên cảm giác xấu hổ muốn rút tay về nhưng lại bị anh giữ chặt lấy.

"Ngaoan...giúp anh một chút thôi. Tại em không cho anh chạm vào thì chỉ còn cách này mới làm anh nhanh hạ lửa được"

Đáng ghét! Cái tên lưu manh, sắc lang này lúc nào cũng vậy đều khiến cô ức chế đến không thể phản kháng đành cắn răng nhẫn nhịn cầm lấy vật kia tận lực lên xuống.

Sự vùng vẫy cùng sự xúc tác dưới tay cô khiến Bạch Từ Ngôn khẽ rên nhẹ, thật rất dễ chịu nha! Không ngờ chỉ có cô mới có thể giải quyết được vấn đề này.

Dần Diệp Từ Ái cũng bị anh làm cho mê loạn, tuy chỉ là một hành động nhưng lại khiến cô xấu hổ đầy ngượng ngùng, cảm nhận được vật đó càng ngày càng to hơn mà tim cô như muốn nổ tung ra ngoài

Thoả mãn hiện rõ lên gương mặt Bạch Từ Ngôn, anh thoải mái nhìn theo sự di chuyển của tay cô theo đó cũng đặc ý không giữ nữa tận lực cảm nhận sự sung sướng mà cô đem đến.

Cho đến khi anh sắp không nhịn được nữa khẽ thúc giục cô nhanh hơn thì ngọn núi cũng đã phun trào kèm theo tiếng rên lớn của anh.

Lau dọn sạch sẽ đồng hồ loạn, Diệp Từ Ái không biết là đã nằm ngủ tự khi nào chỉ nghe tiếng thờ ơ đều đặn của cô. Bạch Từ Ngôn hôn nhẹ lên trán sau đó cung chiều vuốt ve tấm lưng khiêu gợi. Đôi mắt sâu thâm thúy nhìn cô ngủ mà bất giác thấy phức tạp. Cuối cùng thì anh cũng đã chính thức bị cô cấm dục! Có lẽ ngày tháng sau này đối với anh sẽ rất khó khăn đây.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bạch Tổng cung chiều tận trời

Chẳng mấy chốc đã 5 tháng trôi qua, chiếc bụng nhỏ của cô giờ đã lớn, Diệp Từ Ái khó khăn đi xuống cầu thang lớn rồi lần mò tìm đồ ăn. Suốt mấy tháng nay cô đặc biệt rất háu ăn còn mau đói, không biết là do đứa trẻ này hay do cô! Bạch Từ Ngôn từ đó cũng bắt đầu cố gắng sắp xếp thời gian để dẫn cô đi ăn, còn sai Hà quân gia túc trực bên cạnh để cô có yêu cầu gì liền lập tức làm ngay.

Ban ngày anh bận rộn với công việc tới về còn chăm sóc cho cô, nhiều lúc cô thấy rất thương anh nhưng anh lại bảo chẳng sao cả chỉ cần cô muốn thì

anh đều có thể làm được!

Cứ như thế Diệp Từ Ái như một thói quen được anh nuông chiều, ngồi trên ghế sofa cô chăm chú xem tivi miệng đang ăn chút bánh ngọt, còn chưa ăn xong đã kêu lớn

"Ngôn...anh lấy giùm em chút dưa hấu được không?"

"Nước cam nữa...em muốn uống nước cam"

Thân hình cao lớn, chiếc áo somi quuyền rũ giờ đây bận rộn đến sẵn cả tay áo lên đem cho cô đủ thứ cô yêu cầu

"Em còn cần gì nữa không?"

Mồ hôi cũng bắt đầu lấm tấm trên trán, Diệp Từ Ái nhẹ nhàng dùng tay lau giúp anh sau đó nũng nịu nói

"Anh có mệt không?"

Bạch Từ Ngôn mặc dù rất mệt chưa bao giờ anh chăm sóc cho ai lại nhiệt tình như vậy, đây là lần đầu tiên! Tuy vậy anh vẫn không chút than vãn chậm rãi lắc đầu

"Không mệt!"

Nhìn thấy sự chu đáo cùng yêu thương của anh phút chốc khiến cô cảm động. Tự chủ động thương cho anh một cái hôn đắm thắm

Nhận được sự ngọt ngào từ cô anh như tiếp thêm nguồn năng lượng mới không còn cảm thấy mệt mỏi nữa còn biến thế bị động thành chủ động ôm lấy cô tham lam quăn lấy.

Nửa đêm, Diệp Từ Ái khó ngủ mở mắt, cô tự đứng lại thêm ăn món mì hồi trước cô và anh từng ăn sau đó không nhận được mà lay lay người đàn ông bên cạnh

"Ngôn...anh dậy đi"

Bạch Từ Ngôn trong cơn mơ màng tỉnh dậy theo bản năng sờ vào bụng cô lo lắng nói

"Từ Ái! Em thấy khó chịu ở đâu à?"

"Không phải..." thấy gương mặt còn chưa tỉnh ngủ mà vẫn quan tâm cô khiến cô không nhận được cười

Bạch Từ Ngôn cẩn thận quan sát tỉ mỉ xem cô có vấn đề gì thấy cô vẫn không sao anh cũng thở phào nhẹ nhõm

"Ngôn...em đột nhiên muốn ăn món mì hôm trước em dẫn anh đi ăn"

Hả? Bạch Từ Ngôn còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị cô làm cho tỉnh táo hẳn ra, theo phản xạ nhìn ra ngoài cửa sổ kính, bầu trời tối đen như mực chỉ le lói điểm sáng là những ngôi sao nhỏ.

"Giờ này sao?" Anh hỏi lại lần nữa

Diệp Từ Ái e ấp gật đầu cô cũng không muốn bắt anh đi mua cho cô chỉ tại đĩa nhỏ trong bụng này đòi! Làm cô khó chịu đến không ngủ được

Nén lại cảm giác phức tạp của mình, anh khoác tạm một chiếc áo bên ngoài sau đó xoa đầu cô đầy ôn nhu

"Được rồi! Đợi anh một chút anh sẽ đi mua về lập tức cho em"

Nói rồi anh đi ra ngoài, trực tiếp lái xe đi.

Tìm kiếm lần mò trên con đường cũ giữa trời đêm khuya cuối cùng cũng tới nơi, dừng chiếc siêu xe của mình bên đường rồi từ tốn bước xuống.

Cơn gió lạnh ban đêm khiến anh khẽ run lên một cái, anh chỉ khoác tạm một chiếc áo nên bây giờ ở ngoài nhiệt độ xuống thấp như vậy không tránh khỏi việc rét run.

Nhìn vào bên trong quán ăn đã thấy bà chủ bắt đầu dọn dẹp, cất đồng bàn ghế cũ. Bạch Từ Ngôn nhanh chân đi đến lịch sử nói

"Cô làm giùm cháu một tô mì được không ạ?"

Bà chủ đưa mắt nhìn đáng người cao lớn cùng gương mặt điển trai của anh rồi lắc đầu

"Bán hết rồi"

Nghe xong, sắc mặt anh liền thay đổi. Không phải chứ? Bán hết rồi sao? Nhưng mà Từ Ái ở nhà đang đợi anh!

Rút trong túi ra bóp tiền sau đó lấy một sấp tiền mặt đặt lên bàn

"Cô làm giúp cháu đi...tiền này xem như trả cho cô"

Giương mặt hẳn rõ những vết nhăn cùng đường nét mờ nhạt nhìn đồng tiền trên bàn sau đó tay cầm chổi đang quét rác thuận thế quét mạnh dưới chân anh như xua đuổi.

Bạch Từ Ngôn không hiểu hành động này là gì chỉ kịp phản ứng né sang một bên

"Tôi đã nói là bán hết rồi! Cậu không nghe à?" Giọng nói có chút hung dữ nhìn Bạch Từ Ngôn

Ánh mắt anh lạnh lẽo hẳn đi, ngoài trời gió không ngừng tạt thẳng vào người anh còn anh thì lại bị bà chủ đuổi đi không thương tiếc. Tâm tình càng rồi rầm hơn, Từ Ái chắc chắn là đang rất đói mà cô chỉ muốn ăn mì ở chỗ này nếu như trở về tay không sẽ khiến cô buồn. Không được! Anh nhất định phải mua được mì ở đây.

Từ mặt lạnh bất mãn anh dần chuyển sang có chút đáng thương tội nghiệp, giọng còn cổ tình run run

"Cô giúp cháu đi mà! Thật ra là vợ cháu đang mang thai còn ở trong giai đoạn ốm nghén mà cô ấy lại nửa đêm nửa hôm muốn ăn mì ở chỗ này! Nếu như không mua được mì về chắc chắn cô ấy sẽ buồn, mà nếu cô ấy buồn thì con cháu cũng buồn mà con cháu buồn thì cháu cũng không thể nào vui được! Xem như cô thương gia đình cháu mà bán giúp cháu một tô cháu chắc chắn sẽ trả tiền theo yêu cầu của cô!"

Sự tội nghiệp cùng với gương mặt đẹp trai thu hút, thân thể khoác tạm chiếc áo ngoài chống trời với con lạnh như xé nát tim gan như vậy khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy xót xa thương cảm! Bà chủ đắm chiêu nhìn một màn tâm sự của anh suy nghĩ một lát

"Thôi được rồi! Xem như tôi nể tình vợ cậu đang mang thai lại tội nghiệp như vậy...đợi tôi một lát tôi đi nấu lại một tô"

Cuối cùng chiều này của anh cũng dùng được! Quả thực anh chỉ cần dùng chút kế nhỏ thì ai nấy đều phải nguôi lòng, trong hoàn cảnh này tiền nhiều cũng không thể mua nổi một tô mì!

Lặn lội trời khuya giá lạnh đem tô mì nóng hổi về cho Diệp Từ Ái. Cô sớm đã đứng ngồi không yên vừa nghe tiếng xe anh về đã mừng rỡ đến không tự chủ được.

Bạch Từ Ngôn hớn hờ cầm theo túi đựng tô mì nhỏ ở trong đi đến đặt lên bàn

"Từ Ái...anh mua được mì cho em rồi nè"

Diệp Từ Ái từ xa đã ngửi được mùi thơm nức mũi, cô như cá gặp nước tiến đến rồi toan múc một thìa lên ăn.

Mùi vị này quả không sai! Hai mắt nở to đầy hạnh phúc ăn tới tấp. Bạch Từ Ngôn ở bên cạnh nhìn cô ăn mà lòng nhẹ hẳn đi, còn chú ý đến điệu bộ của cô

"Từ từ thôi...còn nóng"

"Giờ này mà chủ quán vẫn mở sao? Em tưởng họ đóng cửa rồi chứ!"

Giương mặt có phần lúng túng trước câu hỏi của cô nhanh sau đó đã nhẹ giọng trả lời

"Do may mắn anh đến vừa kịp lúc còn đúng một tô mì nên anh mua luôn"

Diệp Từ Ái nghe anh nói xong cũng không có ý kiến gì, lúc này mới nhìn anh. Khuôn mặt có chút tái nhợt, anh lạnh sao? Thời tiết dạo gần đây thay đổi thất thường nhiệt độ bên ngoài lại xuống thấp như vậy mà anh chỉ khoác đúng một chiếc áo da! Ánh mắt bắt đầu lo lắng liền hỏi

"Anh có lạnh lắm không? Đi đêm như vậy mà mặc có mỗi cái áo ra ngoài bị cảm lạnh thì sao?"

Bạch Từ Ngôn không mấy để ý đến bộ dạng của mình vì chỉ cần nhìn thấy cô vui thôi là mọi thứ đối với anh đều không còn quan trọng, khẽ cười ảm áp anh xoa xoa đầu cô nói

"Anh không sao! Chỉ cần mẹ con em vui thì anh cảm thấy không vấn đề gì cả"

Trái tim cô theo lời anh mà rung động từng hồi, không hiểu sao khoe mắt lại có chút cay cay. Cô đọc sách có nói người mang thai rất nhạy cảm nên chỉ cần là một việc nhỏ nhặt hay cảm động đều khiến cô không kiềm được mà rơi nước mắt.

Bỗng nhiên thấy cô khóc như vậy, Bạch Từ Ngôn tưởng rằng mì không ngon nên liền hỏi

"Sao em lại khóc? Chẳng lẽ mì này không hợp với em à?"

Diệp Từ Ái lắc đầu chột ồm lấy anh rồi nức nở

"Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?"

Một câu nói khiến anh bất giác ngẩn người, ôm chặt lấy cô

"Đồ ngốc! Anh không đối xử tốt với em thì còn đối xử tốt với ai được chứ? Cả đời này của anh chỉ mãi mãi chăm sóc quan tâm đến một mình em mà thôi"

Diệp Từ Ái vội lau đi mấy giọt nước mắt, ngẩng khuôn mặt ửng đỏ và đôi mắt trong veo nhìn chiếc cằm cương nghị sau đó là gương mặt lạnh lùng

"Thật không?"

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ có cảm giác muốn chăm sóc hay yêu thương một người phụ nữ nào mà cô là ngoại lệ! Giờ đây cô còn đang mang đứa con của anh thì tình yêu này phải nhân lên gấp bội, môi mông khẽ cong lên một đường quyến rũ, ánh mắt sâu sắc nhìn xuống người con gái trong lòng, ngón tay linh hoạt lướt nhẹ qua mũi cô đầy cung chiều

"Thật"

Nụ cười liên hiện rõ trên gương mặt Diệp Từ Ái đẹp như một bức tranh thần tiên. Chiếc bụng to có phần cân cân khiến cô bất giác nhìn xuống, hình như là nó mới cử động?

"Ngôn...hình như con chúng ta đang đạp em"

Hả?

Bạch Từ Ngôn bất ngờ theo phản xạ nhìn xuống quả thật có thấy chuyển động, bàn tay có chút run run chạm vào bụng cô cảm nhận

"Con ngoan!"

Thấy anh ôn nhu dịu dàng như vậy khiến cô không nén được cười, rõ ràng trước đây cô chưa bao giờ thấy được mặt này của anh! Bên ngoài anh vốn như một tảng băng lạnh không tan xung quanh đều tỏa ra ám khí chết người đầy nguy hiểm lúc nào cũng khiến cô chịu nhiều tổn thương vậy mà bây giờ anh hầu như rất sợ cô không vui, còn lo lắng từng cử chỉ của cô tựa như bảo vệ một viên ngọc quý. Đôi mắt cùng gương mặt thâm tình khi nhìn cô đã khiến cô mất đi phương hướng. Có lẽ, số mệnh giữa anh và cô đã sắp đặt là mãi mãi thuộc về nhau!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cầu hôn

Ngày nào đến rồi cũng sẽ đến, Diệp Từ Ái chính thức sinh em bé, cô được mẹ tròn con vuông, đứa bé trai được chào đón trong vòng tay của Bạch Từ Ngôn cùng niềm hạnh phúc của bà Lục. Bà đã đợi ngày này lâu lắm rồi! Nhìn đứa bé trai đáng yêu đang được ôm trong người nở nụ cười mãn nguyện

"Từ Ái...khỏi cho con rồi!"

Quay sang Bạch Từ Ngôn anh cũng cảm thấy vui sướng không kém nhưng anh lo cho cô hơn, thấy sắc mặt cô vẫn còn xanh xao sau cuộc sinh đẻ, tìm anh chột như có ai đó bóp lại, mùi bệnh viện quả thật không dễ chịu một chút nào, nén lại tâm trạng anh vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của cô sau đó chậm rãi nói

"Em cảm thấy sao rồi?"

Diệp Từ Ái đôi mắt ngẩn lệ nhìn đứa con sau đó khẽ lắc đầu mỉm cười, cô thật chỉ muốn mau chóng nhìn thấy đứa trẻ này cho nên dù có đau đớn hay mệt mỏi cô đều chẳng bận tâm đến, nắm lấy bàn tay to lớn của anh, giọng nói vẫn còn yếu ớt

"Em không sao!"

Bạch Từ Ngôn gương mặt đắm lại nhìn cô, anh thật chẳng đành lòng một chút xíu nào! Bà Lục bên cạnh vẫn cứ luyên thuyên không ngừng, hết cười rồi nói khiến cả căn phòng đều trở nên náo nhiệt!

"Từ Ngôn...con tính đặt tên cho con của con là gì vậy?"

Thoáng một chút trầm tư, Diệp Từ Ái ôn nhu nhìn anh tựa như dò xét.

"Anh nghĩ ra chưa?"

Từ lâu anh đã suy nghĩ tên cho đứa bé này rồi, nhưng bây giờ đột nhiên bị hỏi nên anh càng trở nên lúng túng không biết chọn tên nào cho hay đưa mắt sang cô sau đó môi tự dưng lên một đường đáp lại

"Gia Hành...Bạch Gia Hành sẽ là tên của con chúng"

Gia Hành? Tên nghe cũng được nha! Diệp Từ Ái gật đầu hài lòng ngay cả bà Lục cũng vui vẻ nhắm theo

"Tiểu Hành của bà!...Ngoan"

Việc học của Diệp Từ Ái chợt hoãn lại vì cô mới vừa sinh con, tin tức này đối với Nhã Tịnh cùng Lôi Vũ là một tin chấn động địa cầu, ngay khi biết ba đứa trẻ là Bạch Tử Ngôn cả hai còn không khỏi giật bắn mình! Không phải chứ? Diệp Từ Ái rốt cuộc cũng đi trình bày cùng giải thích tất cả mọi chuyện cho cả hai nghe, lúc nghe xong rồi cả hai vẫn còn ngỡ ngàng vẫn chưa hết hoàn hồn về. Nhã Tịnh sớm đã biết trước nhưng chính miệng cô nói ra cũng không tránh khỏi sững sờ

"Từ Ái...nói vậy là cậu và Bạch Tổng vẫn chưa kết hôn?"

Gương mặt chợt khựng lại trước câu hỏi của Nhã Tịnh! Cô hình như đã nghĩ qua vấn đề này rồi nhưng lúc đó cô lại mang thai nên cũng không còn để tâm đến nó...việc kết hôn bây giờ cũng không còn quan trọng nữa! Tình cảm của anh dành cho cô như thế nào mới là điều tất yếu, chỉ cần anh yêu cô, ở bên cạnh cô cả đời này là cô hạnh phúc rồi!

Khẽ gật đầu, Nhã Tịnh khoanh tay trầm ngâm sau đó lắc đầu nhìn Diệp Từ Ái miệng chép chép mấy cái

"Bạch Tổng này cũng không được nha! Con gái nhà người sinh cả con cho anh ta rồi mà đến giờ vẫn chưa chính thức kết hôn với cậu? Anh ta còn đợi chờ gì nữa đây?"

"Phải đó!" Lôi Vũ bên cạnh nói theo cô

Nghe như vậy Diệp Từ Ái cũng có chút thắc mắc! không biết là anh đang đợi gì! Chỉ là không thấy anh nhắc đến việc kết hôn với cô. Đáy lòng bắt đầu lăn tăn từng đợt gợn sóng, ngay khi còn đang suy nghĩ thì chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên

"Em nghe" cô bắt máy

Bên đầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nói ấm áp

"Em đang ở đâu vậy?"

"À em chỉ là đang ngồi ở quán cà phê nói chuyện với bạn một chút..."

Bạch Tử Ngôn chậm rãi nói tiếp

"Nhìn ra bên ngoài đi!"

Hả? Theo phản xạ cô liền hướng mắt ra bên ngoài, một dáng người cao lớn cùng bộ âu phục lịch lãm đang nhàn nhã dựa vào xe nghe điện thoại, mắt cũng không quên nhìn vào bên trong cười với cô một cái. Sao anh biết cô ở đây?

Tim liền đập mạnh liên hồi xong sau đó lập tức chạy ra ngoài, môi nở nụ cười rạng rỡ chạy về phía anh ôm chầm lấy

"Sao anh lại ở đây?"

Bạch Tử Ngôn vòng tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô sau đó xoa đầu khẽ nói

"Em đi đâu? Chẳng lẽ anh không biết sao?"

"Hà quần gia nói với anh à? " Diệp Từ Ái tròn xoe đôi mắt đầy nghi ngờ hỏi

Đúng thật là ông ấy đã nói với anh! Ngay lập tức anh đã đến tận đây chỉ để muốn đưa cô đi một nơi. Bộ dạng yêu chiều cùng phong thái ngất trời từ tốn mở cửa xe cho cô

"Ừm...Anh đến là để đưa em đi một nơi!"

Hả? Đi đâu? Đầu cô bắt đầu hoạt động...nhưng lại chẳng thể nghĩ ra được gì chỉ dùng đôi mắt đầy khó hiểu nhìn anh

"Đi đâu?"

Không trả lời cô, gương mặt hiện lên ý cười sau đó đẩy cô vào trong xe tiện thể nói

"Bí mật...đến nơi rồi em sẽ biết"

- - - - -

Chiếc xe lao nhanh trong gió không biết là qua bao lâu chỉ khi ngồi ở bên trong xe hướng ra bên ngoài bắt đầu cô ngửi thấy mùi biển cùng âm thanh sóng động mà sóng tạo ra lúc này con người lay động nhìn sang người đàn ông bên cạnh! Anh đưa cô tới biển sao? Không phải chứ?

Nắm lấy tay Diệp Từ Ái trực tiếp kéo cô ra bãi biển xanh ngắt đẹp đẽ, làn nước trong xanh cùng con gió nhẹ nhàng thổi qua luồng thẳng vào mái tóc dài của cô làm chúng bay phấp phới, hương vị của biển cả khiến Diệp Từ Ái trở nên thoải mái vui vẻ hơn, đã lâu lắm rồi cô không có ra biển nhìn ngắm bầu trời mờ ảo ở phía xa xa còn có tiếng sóng vỗ hòa quyện lại tất cả tạo nên một khung cảnh cực kì lãng mạn. Còn đang nhắm mắt tận hưởng hương vị gió trời đột nhiên ở trên cổ cô có cảm giác lạnh lạnh ngay lập tức cô mở mắt nhìn xuống.

Chiếc dây chuyền bằng bạc tinh xảo lấp lánh trong tia nắng nhưng mặt của sợi dây chuyền này không phải thứ gì khác mà là một chiếc nhẫn kim cương!

Hai mắt đầy kinh ngạc quay ra đằng sau nhìn Bạch Từ Ngôn

"Ngôn...cái này..."

Gương mặt lạnh lùng phản chiếu với tia sáng hiện rõ từng đường nét góc cạnh quyến rũ của anh, bàn tay nắm chặt lấy tay cô không rời, ánh mắt thâm tình áp áp nhìn lấy cô như thu gọn hết biểu hiện cùng phản ứng không sót thứ gì! Đôi môi mỏng tà mị khẽ cất tiếng nói

"Từ Ái...Em có đồng ý lấy một người đàn ông như anh không?"

Cơ thể không giấu được nỗi kinh ngạc mà rung lên một hồi, cô không ngờ rằng giờ đây Bạch Từ Ngôn đang cầu hôn cô! Vừa mới có suy nghĩ thoáng qua trong đầu nay bất giác thành hiện thực, sự bất ngờ mà anh mang đến khiến cô không biết phản ứng thế nào, tim giờ đã đập nhanh đến mức muốn rời khỏi lồng ngực cô, hai má hiện lên một tầng hồng nhẹ đầy ngượng ngùng. Khó khăn lắm cô mới chỉnh lại tâm trạng của mình nên cảm giác muốn nhảy cẫng lên mà nói với anh

"Anh nói...nói thật không?"

"Chưa bao giờ anh nghiêm túc như hôm nay! Từ Ái khoảng thời gian từ lúc gặp em đã khiến anh cảm thấy rất hạnh phúc, giờ đây chúng ta còn có Tiểu Hành ở nhà mà anh lại chưa cho em được một thân phận đáng hoàng nào! Đây chính là lúc để anh làm điều đó, anh đã suy nghĩ rất lâu, không biết đã nghĩ ra bao nhiêu cách để cầu hôn em nhưng cuối cùng anh chỉ chọn cách không mấy lãng mạn này để nói với em những lời từ tận sâu đáy lòng anh đã muốn nói từ lâu! Từ Ái em là cả mạng sống của anh, cả một đời này của anh cũng chỉ có thể lấy em làm vợ! Nên em..."

"Em đồng ý...đồng ý"

Diệp Từ Ái từng chút từng chút không giấu được cảm xúc của mình bởi lời nói của anh, hai mắt đã cay cay rồi rơi nước mắt từ lúc nào không biết, cô không chút do dự mà ôm chặt lấy anh bật ra thành tiếng nức nở xen lẫn vào đó là niềm hạnh phúc không thể diễn tả thành lời

Bạch Từ Ngôn cơ thể chợt cứng ngắc lại, anh bất giác được cô làm cho mất phương hướng, cuối cùng cô cũng đồng ý lấy anh! Ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé sau đó là chuyển sang bế cô lên xoay một vòng hết lớn

"Từ Ái...cảm ơn em...cảm ơn bà xã của anh!"

Bị anh bất ngờ làm cho chóng hết cả mặt, nhưng dù vậy cô vẫn thấy rất vui, bật ra tiếng cười lớn đầy hạnh phúc

"Ngôn...bỏ em xuống!"

Bạch Từ Ngôn tuyệt nhiên chẳng muốn buông cô ra chỉ nhìn ra phía biển mà tuyên bố đồng ý một cách mạnh mẽ

"Anh yêu em Từ Ái"

Cả mặt biển cùng những con sóng xô vào bờ như đang vỗ tay cho một chuyện tình đẹp đã được đền đáp! Không gian dường như chỉ còn lại sự thốn thức cùng nhịp đập của con tim. Sau tất cả anh và cô đã trọn vẹn bên nhau

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Biển cả

Dưới tiết trời mát mẻ sang thu, hôm nay là một ngày rất thuận lợi cho việc đi mua sắm. Diệp Từ Ái mang tâm trạng hào hứng tự mình chọn những vật dụng cùng đồ chơi cần thiết cho Tiểu Hành. Chỉ còn 3 ngày nữa thôi là đến lễ cưới của cô và Bạch Từ Ngôn. Niềm vui sắp sửa được nhân đôi, nghĩ đến cảnh tượng gia đình nhỏ này sắp toàn vẹn là gương mặt không giấu nổi nụ cười.

Ánh mắt lơ đãng sờ từng món đồ dễ thương sắp xếp gọn gàng trên kệ. Khi còn đang vân vê chốt tiếng chuông điện thoại vang lên bất giác làm cô giật mình.

Nhìn thoáng qua màn hình di động dòng chữ trắng đậm hiện lên khiến đôi mắt trong veo dấy lên một tầng sóng.

"Vu Dịch?"

"Từ Ái...anh rất nhớ em!"

Giọng nói khàn khàn hình như là đang uống say của anh. Diệp Từ Ái thần thờ vài giây tại sao Vu Dịch lại gọi điện cho cô lúc này?

"Dịch? Anh uống say sao?"

Chất rượu còn cay xè trực tiếp đổ vào cổ họng anh như nước lã, tay cầm điện thoại chợt run run lên

"Từ Ái, anh xin lỗi vì đã làm phiền em nhưng bây giờ anh không biết phải làm sao! Anh rất chán nản..."

Lời nói bí quan phát ra từ bên đầu dây bên kia phút chốc làm cô có một linh tính gì đó không tốt! Chẳng phải nghe nói anh và Khiết Tàn Lam sắp kết hôn sao? Còn đứa bé nữa?

Một hồi suy nghĩ trầm tư sau đó giọng nhẹ nhàng xen lẫn chút lo lắng

"Anh đang ở đâu? Có phải là anh uống say rồi không!"

"Anh đang ở nơi mà chúng ta từng hẹn ước..."

Nói đoạn rồi cúp máy đi không để cho cô hỏi thêm bất cứ thứ gì tựa như là muốn cô đến tìm anh.

Diệp Từ Ái thừa biết nơi đó là nơi nào nên liền không nghĩ ngợi gì mà bắt taxi đi thẳng đến đó.

Vẫn là khung cảnh quen thuộc nhưng lần này bộ dạng của anh có vẻ nhếch nhác hơn trông tàn tạ vô cùng. Hình như đã uống rất nhiều rượu!

Cô nín thở ngang không để cho mùi cồn nồng nặc len lỏi vào sống mũi cô, sau đó kêu lên một tiếng

"Anh làm gì ở đây vậy?"

Vu Dịch vốn biết rằng cô chắc chắn sẽ đến tìm anh nên không mấy ngạc nhiên tầm mắt nhìn lướt qua người cô như không

"Em còn quan tâm anh sao?"

"Anh nói gì vậy? Tại sao lại ngồi ở đây rồi gọi điện thoại cho em nói mấy lời như vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?"

Vu Dịch như không nén lại được cảm xúc của mình anh gục đầu xuống tựa như có thể thấy được một nỗi đau nào đó bám lấy xung quanh anh, bờ vai dài rộng săn chắc cũng khẽ run lên. Anh khóc sao?

Diệp Từ Ái giờ hoang mang không hiểu chuyện gì chỉ nhẹ nhàng cúi người xuống đặt tay lên vai anh an ủi! Cô biết rằng anh không hay khóc còn không lần nào để cô nhìn thấy bộ dạng đáng thương của mình nhưng hôm nay anh lại như một đứa trẻ bám lấy cô không buông ôm chặt lấy thân hình thanh mảnh, âm thanh vốn đã khàn đặc giờ càng khó nghe hơn

"Con anh mất rồi!"

Sao? Đầu cô như vừa bị một cục đá đập mạnh một cái choáng váng nhìn anh.

"Chuyện này rốt cục là sao?"

Vu Dịch hướng tầm mắt đen thẫm quanh do mất ngủ nhiều đêm tay khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô

"Khiết Tàn Lam cô ấy đã mang thai con của anh! Nhưng không cẩn thận đã để xảy mất nó...từ khi con mất cô ấy như người mất hồn vốn không còn lí trí để lắng nghe bất kì ai mà ngay cả anh cũng vậy. Cuối cùng đỉnh điểm là anh và cô ấy đã cãi nhau to sau đó anh rời đi!."

Nghe đến đâu là huyết mạch trong cơ thể cô dâng lên đến đó, cô không ngờ rằng mọi chuyện lại xảy ra như vậy, quá nhanh chóng đi! Nhìn dáng vẻ bi thương này của anh cô cũng phần nào hiểu được sự đau xót cùng chịu đựng của anh trong suốt thời gian qua.

Hai mắt lơ đãng tỉnh cảm chai rượu bên cạnh để mà uống nhưng chưa đưa tới miệng đã bị cô ngăn lại ném ra xa

"Anh đừng có uống rượu nữa! Như vậy chẳng giải quyết được gì đâu."

"Vậy em nói xem bây giờ anh phải làm sao?"

Diệp Từ Ái nhất thời bị cứng họng, thật tình cô cũng không thể giúp anh giải quyết những việc này. Hai mắt né tránh từng đợt công kích của anh.

Vu Dịch môi cười khẩy một cái, ngay cả cô cũng đang thương hại anh sao? Thân thể cao lớn u ám loạng choạng đứng dậy. Hơi nghiêng đảo vì say nhưng vẫn trụ được

"Bây giờ anh chỉ còn có một mình em thôi Từ Ái...em có thể đừng bỏ rơi anh vào lúc này được không?".

Tìm cô như bị ai đó bóp chặt lại đến mức không thể nào thở được. Chỉ có gắng đỡ lấy thân thể đang run rẩy kia mà mấp máy môi

"Anh đừng có như vậy! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, tốt nhất anh nên bình tâm lại rồi an ủi cô ấy. Mất đi đứa con chắc chắn cô ấy là người đau lòng hơn hết. Bây giờ anh bỏ đi như vậy chẳng khác nào khiến cô ấy thêm tuyệt vọng?"

Tuyệt vọng? Vung cánh tay đang giữ chặt anh lại. Vu Dịch như mất hết sự bình tĩnh gào lên với cô

"Cô ta thì tuyệt vọng còn anh thì không sao? Ngay từ đầu anh chẳng hề muốn có đứa bé này nó chỉ là ngoài ý muốn giờ đây nó không còn thì anh cần gì phải trói buộc bản thân để ở bên cạnh cô ta!"

Diệp Từ Ái không tin vào tai mình. Vu Dịch mà cô quen biết lại có thể thốt ra được những từ như vậy sao. Hai bàn tay siết chặt lại thành nắm sau đó liền hung hăng tát vào má anh một cái đau đớn.

Mặt nước hồ lặng im, không gian dường như ngưng đọng lại tiếng va chạm vang dội khắp cả con sông. Con gió nhẹ thổi qua gương mặt tràn đầy bất mãn của cô kèm theo đó là mùi rượu nồng xen lẫn.

Vu Dịch có phần kinh ngạc nhưng sau đó chuyển sang nổi tức giận tột cùng anh nắm chặt lấy hai bả vai cô lay mạnh tựa như muốn bóp vụn

"Ngay cả em cũng đối xử với anh như vậy sao?"

"Anh quậy đủ chưa hả? Anh có biết mình đang nói gì không?" Cô gào lên

"Anh biết...Từ Ái trước nay hình bóng của em vẫn không thể nào thoát khỏi tâm trí anh, ngay cả khi anh biết em và Bạch Từ Ngôn ở cùng một chỗ thì anh vẫn không thể quên em được!"

Ngọn lửa ghen nhóm dần bùng phát, cô đẩy mạnh anh ra sau đó trừng mắt đầy khó hiểu.

"Hiện tại em và Từ Ngôn đã sắp kết hôn nên anh đừng có mà mơ tưởng đến nữa. Điều anh cần làm bây giờ là không phải tìm em! Anh hiểu không?"

"Không? Anh không hiểu! Tại sao em lại một mực gạt bỏ đi tình cảm của anh như vậy? Chẳng phải trước kia chúng ta rất hạnh phúc sao?"

Diệp Từ Ái lắc đầu bất lực, cô thật sự không thể nói nổi anh nữa. Chất rượu trong người anh đã làm anh mất đi lí trí. Giờ đây có nói thêm điều gì cũng chỉ là vô ích.

"Đó chỉ là quá khứ! Hiện tại em và anh đã kết thúc rồi, mỗi người cũng đã có cuộc sống riêng. Nên anh đừng có tìm đến em nữa"

Cô thật sự là không thể nghe nổi một lời nào từ anh, xoay người muốn bỏ đi. Khi bước ra đến ven đường bắt taxi thì tay lại bị Vu Dịch dùng lực mạnh kéo lại hung hăng ép chặt cô

"Từ Ái...trở về bên anh được không? Anh thật sự vẫn còn yêu em rất nhiều"

"Anh điên rồi...Vu Dịch mau bỏ em ra"

Diệp Từ Ái gần như hoảng loạn cô cố gắng vùng vẫy thoát khỏi anh.

Tay Vu Dịch vẫn nhất quyết không buông cố gắng nắm lấy cổ tay cô giữ lấy như mạng sống của mình.

Sự siết chặt của anh khiến cô kêu lên đau đớn, cổ tay như muốn bẻ gãy làm đôi. Lúc này giới hạn cùng sự tức giận đã hòa làm một cô vung mạnh một cái sau đó đẩy anh ra chạy ngay đi chỉ muốn thoát khỏi sự điên rồ này của anh

Đất trời bỗng tối sầm lại một màu u ám bao quanh lấy khoảng không này. Ngay khi thân hình vừa thoát khỏi anh thì cũng là lúc một chiếc xe hơi lao thẳng đến. Sự việc xảy ra quá nhanh chỉ khi anh kịp hô tên cô một tiếng.

"Từ Ái"

Tiếng hét lớn đánh sập cả bầu trời, Diệp Từ Ái nằm bất động dưới mặt đường lạnh lẽo, máu đỏ từ đầu cô tuôn ra như nước hòa lẫn với màu xám của

đường nhựa.

Vu Dịch hồn bay phách lạc lao thẳng đến ôm lấy cái thân thể kia mà khóc không ra nước mắt.

Tại sao? Là anh đã hại cô, là anh đã khiến cô bị như thế này.

Máu vẫn không ngừng tuôn ra tựa như là huyết mạch trong tim anh vậy. Diệp Tử Ái mơ hồ chỉ vừa nhìn thấy chiếc xe đó thì lập tức cô chìm vào một bóng đêm tĩnh mịch bên tai vẫn còn vang vọng giọng nói của anh sau đó là xen lẫn giọng nói khác

"Gia Hành...Bạch Gia Hành sẽ là tên của con chúng"

"Tử Ái anh yêu em"

Bạch Tử Ngôn...Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cậu nhóc nhỏ

5 năm sau...

Dòng thời gian là thứ thay đổi liên tục và vô tận nó khiến người ta cảm thấy day dứt, khiến trái tim đóng băng lại, chôn vùi vào đó là ngàn nỗi nhớ cùng sự dày vò bản thân. Vết thương cũ chưa lành hẳn thì một đường dao mới lại hình thành. Cảnh vẫn còn đó nhưng chẳng còn hình bóng năm nào.

Tại thành phố Paris trang hoàng đầy tráng lệ, tập nập dòng người cùng những tòa nhà cao tầng chói vút.

Thân ảnh người đàn ông tựa như đang suy nghĩ gì đó rồi có một vòng tay choàng qua cổ anh đầy nũng nịu

"Dịch...anh đang nghĩ gì vậy?"

Giọng nói êm dịu như tiếng suối chảy róc rách len lỏi vào tim anh. Quay đầu nhìn ra phía sau đầy vui vẻ.

"Anh đang nghĩ về em"

"Đúng là dẻo miệng" Diệp Tử Ái nhẹ nhàng vòng qua sau đó ngồi lên đùi anh một cách tự nhiên

Vu Dịch lòng tựa như con sóng vỗ yêu chiều ôm lấy vòng eo cô nói

"Tối nay là buổi ra mắt bộ sưu tập mới rồi...có thấy hồi hộp không?"

Diệp Tử Ái nhẹ nhàng lắc đầu tay cũng không quên vẽ vờ trên lồng ngực của anh.

"Em đã đợi ngày này lâu lắm rồi...từ khi mất trí nhớ đến nay em đã cố gắng hết sức mình vì niềm đam mê thiết kế của mình. Cũng may nhờ có anh đã không chán nản mà bỏ rơi em trong lúc em bơ vơ lạc lõng nhất"

Đúng vậy! Cô bị mất trí nhớ, từ sau vụ tai nạn xe năm đó, anh đã khó khăn đưa cô đi bệnh viện chữa trị nhưng ở đây bác sĩ nói rằng cô bị va đập đầu dưới mặt đường quá dẫn đến tổn thương não bộ nghiêm trọng, xuất huyết máu bên trong gây chèn ép. Vu Dịch lúc đó tựa như mất hết nhận thức, bên tai ong ong nhớ lại khung cảnh cô nằm bất động cùng máu đỏ dưới đường. Anh vội vàng đem cô sang Pháp để cầu mong ở đây sẽ giúp cô được sống. Các hồ sơ thủ tục của cô đều được xử lý gọn rẽ không để chút sơ hở để ai biết được chuyện gì.

Qua bên này, anh đã chạy chữa mời bác sĩ tốt nhất hàng đầu đến để giúp cô, cuối cùng khi não bộ dần hồi phục lại, đôi mắt trong trẻo ấy một lần nữa mở ra là lúc anh vui mừng nhất! Nhưng điều khiến anh không ngờ tới đó chính là cô không nhận ra anh! Càng không nhớ bất cứ thứ gì về bản thân mình, những chuyện trong quá khứ đều bị cô quên sạch.

Lúc đó thật sự là anh rất tuyệt vọng, suy nghĩ lại thì đó là một cơ hội mà ông trời đã ban cho anh giúp anh có thể bắt đầu lại mọi thứ với cô và giờ đây cô đã ở bên cạnh anh còn thực hiện ước mơ thiết kế của bản thân mình.

Gương mặt mờ nhạt ngắm nhìn cô chìm sâu vào suy tư. Diệp Tử Ái vầy vầy tay trước mặt anh rồi nói

"Nè...anh có nghe em nói gì không?"

Vu Dịch như bị kéo giật về lại đại não liền nhìn cô nở nụ cười hiền hòa.

"Có chứ"

"Nhìn anh cứ thần thờ đi đâu chẳng chịu tập trung nghe em gì cả!" Cô xụ mặt xuống giả bộ giận.

Vu Dịch cười cười xoa đầu cô gái nhỏ trong lòng rồi nhẹ giọng nói

"Là anh sai...mà em cũng mau chuẩn bị đi dù gì tối nay cũng là đêm quan trọng nhất!"

Diệp Tử Ái gạt gù sau đó hôn khẽ lên má anh một nụ hôn nhẹ rồi nhanh chóng rời đi

"Em đi chuẩn bị đây"

Bóng dáng nhỏ nhắn dần khuất khỏi tầm mắt để lại một mảng u buồn đầy phức tạp ở nơi đầy mắt anh. Cho dù như thế nào anh cũng sẽ không để cô trở về lại nơi đó, không để cô rời xa anh thêm một lần nào nữa.

Việc mất trí nhớ tạm thời này không biết là qua bao lâu nhưng chừng nào cô còn tin tưởng anh, còn yêu anh thì mọi thứ anh làm tất cả đều không uổng phí!

Khách sạn cao cấp ở kinh đô thời trang thật khiến người ta cảm thấy choáng ngợp. Tại đại sảnh trung tâm đã chuẩn bị rất chỉnh chu hầu như là hoàn chỉnh tất cả. Ánh đèn lung linh hòa cùng sự ồn ào ra vào ở đây, số đông phần lớn là những người đánh giá chuyên môn hàng đầu còn có các cánh nhà báo, phóng viên đang bận rộn ghi hình, cập nhật tin tức.

Trái ngược lại với sự ồn ào bên ngoài, ở một căn phòng khác là không gian yên tĩnh. Dưới ánh đèn bàn trang điểm lấp lánh trông Diệp Tử Ái như một vị nữ thần xinh đẹp nổi bật trên tấm gương hình bầu dục. Lồng ngực cô đang phập phồng lên xuống vì hồi hộp, cố gắng ổn định lại nhịp thở của mình.

Đã qua bao nhiêu năm nghiên cứu, mài mò luyện tập chăm chỉ để cho ra một bộ sưu tập mang đúng phong cách riêng biệt của cô. Do trước đây sau vụ tai nạn xe đó, cơ thể vốn rất yếu lại không nhớ được thứ gì, mọi thứ với cô đều quá xa lạ và bối ngỡ tựa như một chú gà con mới nở lạc mẹ. Cũng may mắn là có Vu Dịch người đã luôn an ủi động viên cô giúp cô trấn an và ổn định mọi thứ. Chính anh là người đã kể cho cô nghe chuyện tình yêu đẹp để mà vô tình bị cô quên mất còn nói thêm và tài năng vẽ họa của cô.

Từ đó niềm đam mê cùng nghị lực sống đã giúp cô có thể đi đến ngày hôm nay! Trong buổi đêm này chính là lúc thành quả cố gắng của mình được đền đáp.

Nâng chiếc váy đuôi cá ôm trọn dáng người tiêu chuẩn, đường nét góc cạnh trên gương mặt được khắc họa rõ ràng. Làn da trắng mịn tương phản với ánh đèn mờ nhạt càng khiến nó thêm ảo diệu. Đôi giày cao gót hàng hiệu được Vu Dịch tặng cho cô giờ đã được mang dưới chân, tiếng lộp cộp khó khăn đi ra ngoài! Cô thật sự không quen!

Bước chân từ tốn chậm rãi, hướng về phía sảnh chính. Diệp Tử Ái khuôn mặt có chút căng thẳng đang kìm nén lại. Bỗng tầm mắt lúc này lại vô tình chú đến một dáng người nhỏ nhắn đang núp ở dưới gầm bàn nơi để dụng cụ phục vụ.

Là một cậu bé! Nhìn qua tầm 5 6 tuổi gì đó, trông gương mặt cậu như đang chơi trò trốn tìm. Cậu đang trốn ai sao?

Lúc đầu cô chỉ để ý sơ qua toan tính lướt đi thì đột nhiên cậu bé đó chạy ra bên ngoài, cùng lúc đó một chiếc xe đẩy chở chiếc bánh gato khổng lồ đang đi tới.

Vốn một đứa trẻ hồn nhiên ngờ ngác nên nó chẳng hề có chút né tránh nào. Diệp Tử Ái đập ngay cảnh tượng đó vào mắt liền chạy nhanh đến. Tiếng giày cao gót gấp gấp mà dồn dập, ôm lấy cậu bé nhỏ trong lòng rồi trực tiếp né sang một bên. Nhân viên phục vụ do bị mất tầm nhìn nên cũng không biết vụ việc gì xảy ra cho đến khi thấy một cô gái đẹp trên tay đang bế một đứa nhỏ gấp gấp né sang một bên thì người đó mới khựng lại

"Cô có sao không? Thật xin lỗi vì đã không nhìn thấy cô"

"À...không sao, tôi không sao"

Thấy cô gái xinh đẹp đó lắc đầu tỏ vẻ không có vấn đề gì, nhân viên phục vụ cũng nhẹ nhõm một hơi, lịch sự cúi đầu rồi tiếp tục công việc của mình.

Diệp Tử Ái lúc này mới buông đứa nhỏ đó xuống sau đó nhìn vào gương mặt non nớt của cậu nói

"Có biết này xem nữa là con bị thương rồi không? Tại sao lại một mình trốn ra đây?"

Cậu bé đó tuy chỉ mới 5 6 tuổi nhưng lại có được một phong thái nhìn hơn đôi chút, gương mặt đẹp trai có nét lại còn pha chút cao ngạo nhìn cô với ánh mắt đầy ngạo nhiên

"Cô là ai?"

Ách...

Cổ họng chợt tắt lòi, thằng nhóc này thật biết cách chặn họng nha!

"À cô chỉ là người đi ngang qua đây thôi, lúc nãy nhờ có cô mà con mới không bị thương đó!"

"Vậy con cảm ơn cô..." nói rồi gương mặt ngây ngô xoay người muốn chạy đi

Diệp Từ Ái sợ rằng cậu nhóc này lại xảy ra chuyện liền túm lại áo của cậu kéo lại

"Nè nè...con đi một mình như vậy là không được, sẽ nguy hiểm lắm đó! Ba mẹ con đâu?"

"Ba con đang muốn bắt con nhưng mà con muốn được đi chơi...cho nên con phải trốn!"

Bất? Diệp Từ Ái ong ong bên lỗ tai, đúng là trẻ con chắc nó chỉ là nhất thời ham vui nên trốn ba mẹ đây mà!

Lắc đầu cười khỏ cô cúi nhẹ người sau đó nở nụ cười xinh đẹp nhìn cậu

"Không được! Lỡ con đi một mình thì xảy ra chuyện gì sao? Để cô dắt con đến chỗ ba mẹ con có chịu không?"

"Nhưng mà..."

"Là một đứa trẻ ngoan thì phải biết vâng lời người lớn...mau dẫn cô đến chỗ ba mẹ con mau lên"

Diệp Từ Ái tuy có chút nghi ngại nhưng lại hiện ý cười nên cậu nhóc đó cứ mãi bị cô nắm tình thế mà chỉ biết cúi đầu gật gật.

Sau khi thấy sự đồng ý của cậu cô cũng nhẹ nhàng cầm tay toan muốn dẫn cậu đi nhưng chưa đi được năm bước thì chuông điện thoại trong túi cầm tay nhỏ vang lên

"Từ Ái...em đang ở đâu? Mau đến sảnh chính đi sắp đến giờ rồi!" Vu Dịch hỏi hả

"Ừm...nè nhóc" Vừa gật đầu đồng ý thì dưới tay đã bị cậu nhóc buông ra sau đó chạy thẳng về phía trước.

"Ba...ba"

Diệp Từ Ái chỉ nghe loáng thoáng cậu gọi ba rồi nhìn mờ nhạt đằng xa thấy có bóng người đi đến. Chắc là người nhà của cậu nhóc đó tìm rồi! Thấy cậu cô cũng không cần phải dẫn đi nữa liền xoay người hướng ra sảnh chính.

Dáng người cao lớn, chững chạc đầy nam tính dưới chân là đôi giày da được đánh bóng loáng trên người là bộ vest lịch lãm ướp vừa đáng người, từng đường may sợi chỉ đều được cắt may cẩn thận trông toát lên hẳn khí chất ngời ngời của một nhà lãnh đạo tối cao.

"Gia Hành...con lại trốn ba nữa rồi đúng không?"

Cậu bé gương mặt đang vui vẻ chợt xụ xuống không dám lên tiếng.

Bạch Từ Ngôn thấy vậy cũng không nói gì thêm chỉ lặng lẽ bế thốc cậu lên đầy trách móc.

"Có biết là ba tìm con lâu lắm rồi không? Lỡ con gặp người xấu thì sao?"

"Không có! Lúc nãy con có gặp một cô rất xinh đẹp...cô ấy đã giúp cho con"

Cô? Hai mắt Bạch Từ Ngôn xám lại, đôi chân mày cũng chau cùng một điểm.

"Người đó giúp con sao?"

"Dạ...cô ấy rất tốt còn bảo con phải biết nghe lời người lớn không được đi một mình!"

Lời nói ngây ngô của Gia Hành khiến Bạch Từ Ngôn có chút hoài nghi sau đó liền thu lại hết

"Vậy cô ấy đâu?"

Ngón tay nhỏ chỉ về hướng phía sau

"Cô ấy ở kia!"

Bạch Từ Ngôn nhìn ra đằng sau lại thấy chẳng có ai, sau đó quay lại nói với cậu nhóc nhỏ.

"Cô ấy còn nói gì với con nữa không?"

Gương mặt thừa hưởng sự lạnh lùng kiêu ngạo của anh, lắc đầu mấy cái rồi nói

"Cô xinh đẹp chỉ nói muốn dẫn con tìm ba mà bây giờ cô xinh đẹp đi mất tiêu rồi"

Nghe như vậy anh cũng không muốn hỏi gì thêm, chỉ là một đứa trẻ đi lạc nên chắc người đó là muốn dẫn cậu tìm về với gia đình. Không hiểu sao trong lòng liền dâng lên cảm giác nhói nhói khó tả tựa như rất muốn gặp mặt "cô xinh đẹp" mà Tiểu Hành nhà anh nói.

Bé cậu con trai của mình xoay người rồi đi! Tiểu Hành rất thích chơi trò trốn tìm với anh, ngay từ nhỏ cậu đã thông minh lại lạnh lợi so với một đứa cùng trang lứa khác thì tình khôn hơn nhiều! Chính vì vậy mà anh rất lo cho cậu con trai này, thẳng thớm lúc nào cũng trốn anh đi lung tung khắp nơi để tìm kiếm trò chơi mới do đó anh không ngăn ngại mà thuê cả vệ sĩ riêng để canh chừng cho nó. Chỉ là hôm nay anh nhận được lời mời tham gia buổi lễ thời trang ra mắt nhà thiết kế mới nên chỉ dẫn cậu đi theo!.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Gặp gỡ kinh diễm

Người dẫn dắt buổi lễ thời gian đang giới thiệu về buổi ra mắt bộ sưu tập mới. Đây chính là bộ sưu tập đầu tay của nhà thiết kế Rachel. Ánh đèn bắt đầu tập trung hết vào sân khấu, khán giả bên dưới cũng bắt đầu im lặng chú ý, những cô người mẫu mặc trên người những bộ trang phục lộng lẫy nhưng lại thanh thoát trông vô cùng thoải mái. Thần thái cùng dáng đi đều thể hiện hết giá trị, ý nghĩa mà nhà nhà thiết kế muốn gửi gắm đến

Phía hàng ghế đầu Bạch Tử Ngôn ôm lấy Tiểu Hành nhỏ trong vòng tay, ánh mắt không mấy hứng thú lắm chỉ lướt nhẹ qua nhưng dần dần anh lại cảm thấy những bộ trang phục này lại mang một nét gì đó rất khác biệt rất riêng, không quá cầu kì, phức tạp mà còn tinh tế thanh tao tạo cho mắt người xem không chút rối loạn. Hơi hướng về phía sân khấu, ánh đèn le lói trắng sáng bắt đầu tập trung lại một chỗ sau đó một người con gái mang bộ váy cuối cùng cũng như đẹp nhất trong bộ sưu tập bắt đầu bước ra, mọi sự chú ý cùng kinh ngạc của nhiều người xung quanh đều đổ dồn về vị trí ấy. Cô gái này quả thật như một nàng tiên đi lạc dưới trần, bộ váy suông dài đuôi cá ôm trọn vòng eo thanh mảnh cùng đường cong quyến rũ. Gương mặt đều toát lên sự uy nghiêm tao nhã mà thuần khiết trong sáng vô cùng!

Không khí như ngưng lại nơi đây mắt Bạch Tử Ngôn, cả thế giới chợt tối sầm xuống chỉ còn lại ánh sáng chiếu gọi lên khuôn mặt người con gái ấy! Từ Ái? Tim anh chợt quặn đau một lúc, hô hấp dần khó khăn hơn! Người đang ở trên sân diễn ấy chính là cô! Nhưng tại sao?

Gương mặt lạnh như băng không chút phản ứng đắm đắm nhìn lên phía trước, 5 năm trước cô đột nhiên mất tích khiến anh gần như điên loạn, anh dùng đủ mọi cách để tìm cô để rồi biết được lần cuối cùng nơi cô đến lại là chỗ của Vu Dịch, lòng anh như chết lặng đi sau đó không còn thấy bóng dáng cô nữa! Sao cô lại đối xử với anh như vậy? Bỏ trốn cùng người đàn ông khác còn không màng đến đứa con ruột của mình! Tất cả mọi người xung quanh đều nói rằng cô vẫn còn yêu Vu Dịch nên chạy đến bên cạnh hắn ta! Nhưng chính cô là người đã chấp nhận lời cầu hôn của anh kia mà? Vậy lý do gì mà cô lại mất đi tầm hơi suốt 5 năm để giờ đây anh lại thấy cô ở nơi này?

Tia mắt hiện rõ sự u ám cùng nỗi hận, anh thật sự không tin vào mắt mình! Vết thương lại một lần nữa được đâm sâu, suốt khoảng thời gian qua không có cô tựa như là một sự tra tấn kinh khủng nhất đối với anh, lúc nào cũng là hình bóng của cô! Anh hận...Hai bàn tay không biết đã nắm chặt lại từ lúc nào đến mức gân xanh nổi lên dùng đôi mắt hình dao găm chỉ thẳng vào người con gái ở trên

Diệp Tử Ái trong lòng hồi hộp và tràn đầy lo lắng bước chân thật vững vàng đi trên sân diễn cô hít một hơi thật sâu nhìn xuống phía khán giả cùng nhà đánh giá nở nụ cười kinh diễm như hoa nở dưới ánh nắng mặt trời, tia chớp tắt của đèn chụp cùng máy ảnh có chút làm cô thấy mất phương hướng hơi bối rối né tránh đi nhưng lúc này lại vô tình nhìn vào đôi mắt của một người đàn ông xa lạ, anh ta trông rất lạnh lùng lại chẳng hề có ý cười còn tỏa ra luồng khí lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào cô như muốn ăn tươi nuốt sống! Diệp Tử Ái không hiểu là ý nghĩa của đôi mắt đó là gì nhưng gương mặt của anh có vẻ như rất quen...cô không nhớ rõ!

"A...cô xinh đẹp kìa" Tiểu Hành chợt kêu lên

Bạch Tử Ngôn nhìn xuống đứa nhỏ trong lòng đầy khó hiểu?

"Con vừa nói gì?"

"Là cô xinh đẹp lúc này đã giúp con đó ba"

Một câu nói hồn nhiên của Tiểu Hành càng khiến lòng anh chợt nặng nề hơn, cô gặp nó rồi sao?

Diệp Tử Ái đầu bắt đầu cảm thấy đau như ngàn mũi kim châm vào đại não, tại sao khi nhìn người đàn ông đó thì trong lòng liền đau đớn như vậy? Cảnh nhà báo cùng phóng viên vẫn tiếp tục chụp ảnh liên tục, quay lại hiện thực cô cố gắng trấn an bản thân liền tập trung về phía trước giọng cười tươi.

"Và tôi xin trân trọng giới thiệu nhà thiết kế xinh đẹp đại tài của chúng ta cô Rachel!"

Rachel? Mi tâm chau lại một điểm sau đó giãn ra cười khẩy...

Người dẫn chương trình đến bên cạnh trên tay còn cầm bó hoa xinh đẹp tặng cho Diệp Từ Ái, đón lấy bó hoa hồng đỏ rực cô cúi đầu nhẹ nhàng chào mọi người sau đó cất giọng nói

"Cảm ơn tất cả mọi người đã dành một chút thời gian quý báu của mình để đến xem bộ sưu tập của tôi, đây là công sức, kinh nghiệm và cả sự cố gắng rất lâu trong nhiều năm qua để có thể mang đến cho quý vị đây chiêm ngưỡng những bộ cánh đẹp nhất! Tôi chân thành cảm ơn một lần nữa..."

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp phòng chỉ riêng một nơi nhỏ đang u uất một nỗi lạnh lẽo không hề phản ứng theo chỉ nhàn nhả ngắm nhìn cô!

Cuối cùng thì buổi trình diễn cũng kết thúc cô mệt mỏi vào phòng thay đồ, nhìn lên chiếc gương sáng đèn không hiểu sao gương mặt người đàn ông đó lại hiện ra! Tại sao anh ta lại nhìn cô với ánh mắt như vậy? Cô đã từng gặp anh ta rồi sao? Trong đầu chột đầu nhói cô ôm chặt lấy hai bên tai cúi người xuống cố gắng chịu đựng cơn đau nhức.

Không! Mỗi khi nhớ đến gương mặt đó là cô bắt đầu tái phát bệnh của mình, mồ hôi trên trán cũng lấm tấm không ít, sau một lúc trấn tĩnh lại cô mới nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, trong gương lúc này không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của cô còn có thêm một người khác đang đứng ở phía cửa! Từ góc độ này rất dễ dàng quan sát hết cả căn phòng

Diệp Từ Ái hốt hoảng ngồi bật dậy quay ra sau lưng

"Anh là ai? Sao lại vào được đây!"

Dáng người cao lớn lại thư thái không chút muốn trả lời cô chỉ chậm rãi tiến lại gần. Người đàn ông này chính là người khi nãy đã nhìn cô một cách kì lạ, tại sao anh ta lại ở đây?

Bạch Từ Ngôn đứng trước mặt cô, dường như anh đang ngắm thật kĩ gương mặt này, rõ ràng đường nét cùng thần thái đều là của Diệp Từ Ái! Lòng ngực chột căng cứng lại, có chút kinh ngạc xen lẫn ý cười nhỏ nhưng đã bị anh thu lại ngay lập tức

"Cô Rachel?"

"Phải! Là tôi..."

Một câu nói như bóp nát trái tim anh, cô không nhận ra anh là ai sao? Người đang đứng sừng sững trước mặt cô đây mà cô lại không hề biết? Không lẽ cô thật sự đã quên mất anh? Lửa hận bùng phát qua tia mắt lạnh lẽo

"Diệp Từ Ái ngay cả tôi mà em cũng không nhận ra sao?"

Hả? Tại sao anh ta lại biết tên tiếng trung của cô? Đôi mắt to tròn lấp lánh phản chiếu gương mặt anh đầy vẻ kinh ngạc, giọng không hề ổn định

"Anh là ai? Sao lại biết tên tiếng trung của tôi?"

Cái gì? Cô đang đùa anh sao? Mi tâm chau lại nhăn nhúm tại một điểm, nhìn cô không hề chớp mắt, Diệp Từ Ái đang đứng trước mặt anh đây giờ không chút nhận ra anh? Bắt đầu gương mặt hiện lên sự nghi hoặc mờ ám

"Em lại định giờ trò mât trí nhớ với tôi đấy à? Đừng nói là em đã quên mất tôi là ai?"

Chuyện gì đang diễn ra? Anh ta lại biết cô mất trí nhớ? Thật sự là cô không hề nhớ ra người đàn ông này là ai! Bước chân liền lùi về phía sau cảnh giác

"Tôi thật sự không quen biết anh!"

"Diệp Từ Ái...đến giờ phút này rồi mà em còn định lừa gạt tôi đến bao giờ hả?" Sự tức giận kìm nén rất lâu nay đã bùng phát anh hung hăng nắm lấy cổ tay cô rồi trực tiếp đẩy ra tới bàn trang điểm. Cơ thể mỏng manh bị bao vây lấy, sau lưng đụng trúng vào mặt bàn liền dâng lên cảm giác đau, cả người cũng ngã về phía sau né tránh anh

"Anh làm cái gì vậy? Tôi...tôi thật sự là không quen biết anh mà?"

Hừ! Bỏ rơi anh và Tiểu Hành đi mất biệt 5 năm giờ đây khi gặp lại anh thì cô lại phui băng mất mối quan hệ trước đây! Thật sự khiến người ta căm ghét

Sự bạo dạn cùng hành động của anh khiến Diệp Từ Ái hoảng sợ cố gắng đẩy anh ta ra nhưng không thể nào thoát ra được

"Em diễn kịch cũng giỏi thật đấy! Bỏ trốn theo hần ta sang tận đây rồi khi nhìn thấy tôi lại thay đổi sắc mặt như vậy! Có phải em sống rất hạnh phúc rồi nên không thèm nhớ về quá khứ quên hết tất thảy mọi chuyện? Diệp Từ Ái tôi thật phải nể phục em...có thể vứt bỏ hết mọi thứ bắt đầu lại một cuộc sống mới! Em xem tôi là cái gì?" Giọng nói lạnh lẽo như dao găm cắt vào tim cô, câu cuối cùng anh không thể nào nhẫn nhịn được mà gào lên

Diệp Từ Ái lắc đầu mạnh mẽ, cô thật sự không hiểu người đàn ông này đang nói cái gì! Tại sao lại nói mấy lời cay nghiệt sắc nhọn như vậy?

"Anh nhận nhầm người rồi...tôi không biết anh" Dùng hết sức lực của mình để đẩy anh ta ra sau đó đầy sự khó hiểu cùng bức tức "Tôi không biết là anh vào đây bằng cách nào nhưng đây là khu vực dành riêng cho nội bộ, nếu như anh là khán giả đến xem hoặc phóng viên thì mong anh ra ngoài...nếu không tôi gọi bảo vệ đến!"

Lại còn dám đuổi anh? Cô thật đúng là gan to, giả vờ không quen biết anh rồi còn lạnh nhạt như vậy thật là muốn anh tức chết sao?

Kìm lại hơi thở nóng giận của mình, anh trở lại với gương mặt bình thản đến mức đáng sợ, từ tốn dứt tay vào túi quần rồi nhìn cô

"Nếu em có thể vờ như không quen biết tôi như vậy thì cũng được thôi nhưng mà...điển kịch thì diễn cho trót đừng để tôi phát hiện ra sơ hở nào của em! Vì giờ đây em sẽ không thoát khỏi tôi thêm một lần nào nữa đâu Diệp Từ Ái...à không! Là cô R -a-ch-e-l" Dứt câu sau đó nhìn cô lướt qua một tia cười khẩy rồi lạnh lùng quay người bước ra ngoài

Trống ngực cùng nhịp thở đã rối loạn đến mức khiến Diệp Từ Ái ngồi hẫng xuống đất. Người đàn ông này là có ý gì? Lờn khi nãy đều là châm chọc cô. Nhưng cảm giác khi nhìn vào gương mặt anh ta lại quen thuộc đến lạ kì! Không lẽ trước kia cô và anh đã từng gặp nhau hay đã xảy ra vấn đề gì đó khiến anh tức giận đến tìm cô như vậy? Cơ thể vốn rã rời còn thêm mấy chuyện khó hiểu này càng khiến sức lực tiêu hao không ít!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hợp tác vui vẻ

Dạo gần đây Diệp Từ Ái lại rất bận rộn trong việc thiết kế cùng chỉnh sửa mẫu ngay cả thời gian ăn trưa cũng hạn chế. Đã vậy đột nhiên cô còn nhận được một hợp đồng muốn ký cùng cô, mới ra mắt không lâu nhưng đã có nhà đầu tư lớn nên Diệp Từ Ái không chút do dự nào bởi cô đơn giản chỉ nghĩ rằng nó sẽ là một nền tảng lớn để phát triển sự nghiệp của cô!

Xoa xoa chỗ vai đau mỏi, cánh cửa văn phòng bị mở ra, một cô thư kí người Pháp quyền rũ bước vào nói

"Cô Rachel hiện có người bên công ty đầu tư nhân hàng của chúng ta đang đợi cô"

"Cho họ vào đi!"

Gật đầu nhẹ sau đó ra ngoài, Diệp Từ Ái điều chỉnh lại trang phục của mình sau đó hít một hơi sâu để chuẩn bị đón tiếp khách quý nhưng vị khách bước vào này lại khiến cô chết đứng.

"Chào cô Rachel" âm thanh ấy lại vang lên

Gương mặt cứng đờ không tin vào mắt mình, sao lại là anh ta?

Bạch Tử Ngôn thấy bộ dạng bất động của cô liền cười nhếch một đường, từ tốn đến gần bàn làm việc một cách thản nhiên sau đó nói

"Thái độ đón tiếp nhà đầu tư của cô Rachel đây là như vậy sao?"

Lại còn giả ngơ với anh!

Diệp Từ Ái thu lại biểu cảm vừa nãy, đầu xẹt qua một loạt thông tin vừa rồi sau đó lấp bấp chỉ tay vào anh

"Anh là nhà đầu tư mới nhân hàng của tôi?"

Không thể tin được! Sao anh ta có thể? Cảm giác hoang mang khi gặp anh hôm trước lại khiến cô dựng tóc gáy, khí lạnh đầu đó lại tràn vào cơ thể cô không ngừng run lên.

"Không sai!"

"Sao có thể?"

Bạch Tử Ngôn gõ gõ mặt bàn kính thủy tinh trong suốt tinh xảo, ánh mắt không chút thể hiện nào chỉ mờ nhạt lướt qua gương mặt cô rồi nói

"Chắc là cô Rachel đây cũng nghe nói đến Ngôn Thị sắp mở rộng khu vực kinh doanh và đầu tư...đối với buổi trình diễn hôm trước, tôi thật rất có hứng thú với cô!"

Rõ ràng là anh ta cố ý! Đã nhận nhầm người còn bày ra những chuyện này để tiếp cận cô? Rốt cục anh ta muốn cái gì?

Con người đen lầy co rụt lại, lồng ngực căng phồng hít thở không thông.

"Giữa tôi và anh có vấn đề gì sao?"

Vấn đề? Đây chính là định mệnh rồi, năm xưa cô không nói một câu để mất biệt không chút tin tức nay lại giờ trò không quen biết đã chối bỏ quan hệ với anh? Thật sự là anh cũng muốn xem cô diễn được đến khi nào!

Chiếc bàn làm việc này thật quá chướng mắt, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, trang trí cũng không tồi. Còn có cả mặt view nhìn ra thành phố trắng lè! Vòng qua chiếc bàn tiến lại gần chỗ cô sau đó cố ý ghé sát người vào thân thể nhỏ bé.

Mùi hương đàn ông mạnh mẽ quyến rũ liền vây quanh lấy Diệp Từ Ái, quần áo hương thơm nhẹ từ mái tóc cô kết hợp lại quả đúng làm cho người ta cảm thấy nhung nhớ! Suốt bao năm qua mùi hương này vẫn không đổi, vẫn mãi in ấn trên cơ thể cô.

"Em nghĩ rằng chuyện giữa chúng ta có thể gọi là gì?"

Cảm giác nguy hiểm sắp đến gần, Diệp Từ Ái nhanh chóng lách người sang một bên cứng rắn đáp lại

"Mong anh tự trọng..."

"Tự trọng? Từ trước tới nay tôi đối với em chưa hề có hai từ này! Không lẽ em quên nhanh như vậy sao?"

Cách nói chuyện của anh ta rõ ràng là có ý đồ! Không phải lúc trước cô và anh có mối quan hệ gì đó chứ? Không thể nào! Vu Dịch nói rằng từ đó đến giờ cô chỉ có một người bạn cũng là người thân duy nhất đó chính là anh nên làm sao có thể quên biết người đàn ông kì lạ này?

Bạch Từ Ngôn dường như không có ý buông tha cho cô vẫn bộ dạng bốn cột có chút xấu xa đó tiếp tục áp sát cô. Theo phản xạ cô chỉ còn biết lùi ra phía sau, sự sợ hãi cùng hoảng loạn lập tức xâm lấn, tại sao đối với người đàn ông này cô lại không thể nào chống cự được? Anh ta đang có ý đồ không tốt với cô nhưng tại sao mỗi khi nhìn thấy anh ta là cô lại cảm thấy một sự thân thuộc đến lạ kì không hề có chút bài xích nào.

Tầm lưng thẳng nuốt đung vào cạnh bàn sau đó hai cánh tay rắn chắc của anh đặt ở hai bên giống như một chiếc lồng nhỏ nhốt cô lại trong phạm vi của mình.

"Em có muốn ôn lại chút kỉ niệm xưa không?"

Ôn cái khi nhà anh! Cô lại không hề biết rằng mình sẽ có kỉ niệm gì với loại đàn ông nguy hiểm cao ngạo này!

"Tốt nhất là anh nên tránh xa tôi một chút...tôi nói rồi tôi thật sự không nhớ ra anh là ai"

"Em cứ giả vờ như vậy khiến tôi càng thêm thích thú" Bạch Từ Ngôn tuy trong lòng đang kìm nén cơn giận dữ lại. Cô dám không quen biết anh sao? Không thể nào có chuyện một người giống cô y như đúc được và lại khi ở gần cô mùi hương đặc trưng đó lại tỏa ra, anh biết rõ mùi hương này là gì vì chỉ có cô mới mang hương thơm dịu nhẹ mà thanh thuần như vậy

"Tôi không biết là rốt cục anh muốn nói cái gì! Nhưng bây giờ mục đích của anh đến đây không phải chỉ nói những lời khó hiểu đó chứ?"

Haha

Tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng sau đó lạnh nhạt thu hai tay lại đứng thẳng người lên, trở lại với thần thái lạnh lùng, kiêu ngạo vốn có của mình. Anh rất cao nên từ cự ly này nhìn cô trông rất nhỏ nhắn cứ như được anh ôm gọn vào lòng.

"Cô Rachel đây có thắc mắc gì về bản hợp đồng bên Ngôn Thị của chúng tôi không?"

"Có...tôi rất là đang thắc mắc đây!" Diệp Từ Ái ổn định lại một chút tâm trạng đang dao động của mình, nghiêm túc nhìn anh nói

"Mời cô nói!"

"Tại sao Ngôn Thị anh lại muốn đầu tư vào nhãn hàng thời trang của tôi? Còn nữa anh là bên bộ phận nào đến đây?"

Nhìn dáng dấp cùng phong thái của anh ta không giống với nhân viên dưới cấp, khí chất đó vượt xa hẳn mức người thường có! Chỉ là cô buột miệng nói ra thôi.

"Mục đích của tôi khi đầu tư vào nhãn hàng này rất đơn giản, vì tôi thấy cô rất có tiềm năng có thể phát triển hơn nữa mang nhiều lợi ích cho Ngôn Thị. Còn việc tôi làm bên bộ phận nào thì cô tự mình đoán xem"

"Anh chắc hẳn là tổng giám đốc hay một chức vị nào đó không hề tầm thường mới có thể nói những lời này với tôi như vậy được!"

Bạch Từ Ngôn môi cong nhẹ lên cười như không nhìn vào gương mặt trắng trẻo dưới ánh nắng mặt trời chiếu qua tấm kính cửa sổ trong suốt, tất cả đều khắc họa rõ nét trong đôi mắt anh. Nhưng rất nhanh đã liền đổi sang sự lạnh lẽo

"Nếu cô muốn biết tôi là ai thì tôi sẽ nhắc lại một lần nữa cho cô nhớ..." khẽ tiến sát lại gần cô sau đó phả hơi nóng ấm vào bên tai cô rồi thản nhiên bật ra từng chữ một "Tôi chính là Bạch Từ Ngôn tổng giám đốc của tập đoàn Ngôn Thị...không biết cô Rachel đây đã từng nghe nói đến chưa?"

Bạch Từ Ngôn? Cái tên này nghe rất quen...Diệp Từ Ái cố gắng nhớ lại xem trong kí ức mình có cái tên này chưa nhưng đổi lại là sự đau nhức truyền đến từ hệ thần kinh, đầu cô như tê rần hết lên từng đợt choáng bất đầu kéo tới.

"Từ Ái...anh mua mì cho em rồi nè"

"Từ Ái anh yêu em"

"Ngôn...sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?"

"Em đồng ý lấy một người đàn ông như anh không?"

...

Từng giọng nói ảm áp len lỏi vào sâu bên trong tâm trí cô, hai tai ong ong lên. Diệp Từ Ái đau đớn bịt chặt hai tay lại sau đó hét lên một tiếng

"Không!"

Bạch Từ Ngôn có chút giật mình nhìn cô đang hoảng loạn ôm lấy đầu liên lo lắng đến không suy nghĩ gì theo tự nhiên kéo cô lại

"Có sao không?"

"Đầu tôi...đau..."

Đau đầu sao? Cô rốt cục là đang bị làm sao? Chẳng phải lúc này vẫn còn bình thường với anh à?

Thái dương co giật một hồi, sắc mặt dần có chút mờ ám sự thất vọng cùng nghi ngờ cứ dấy lên trong anh. Không phải thật sự là cô mất trí nhớ đấy chứ? Hoặc có thể là cô chỉ đang giả vờ đóng kịch để lừa anh!

Vẫn còn đang mơ hồ chưa xác định được rõ ràng chỉ thấy Diệp Từ Ái lao đảo như sắp ngã xuống liền đỡ lấy cô.

Nhưng khi tay anh vừa chạm vào cơ thể ấy thì đột nhiên cô đẩy mạnh anh ra sau đó quát lớn

"Đừng chạm vào tôi!"

Cái gì? Anh chỉ là đang muốn đỡ cô không bị ngã thôi mà! Có cần phải phản ứng mạnh mẽ như vậy không? Được thôi nếu như cô đã cố gắng như vậy thì anh cũng hoàn thành tốt với vai diễn này của cô xem như không phụ lòng công sức bỏ ra.

Phủi lại nếp nhăn trên áo, anh lạnh lùng tỏ ra như không. Đứng thẳng dậy nhìn gương mặt nhợt nhạt kia. Diệp Từ Ái sau một lúc mới hết cảm giác đau nhức ở đầu lại thấy ánh mắt như lưỡi dao sắc nhọn đang hướng thẳng về phía mình nên liền rụt người lại

"Nếu không còn chuyện gì nữa thì anh có thể ra về..."

"Cô hẳn là không còn ý kiến gì về việc hợp tác giữa hai chúng ta chứ?"

Tay vịn thành bàn thủy tinh cảm giác lạnh từ nó truyền qua da cô, tình thế này cô rất muốn phản đối về vụ việc này nhưng suy cho cùng anh ta cũng chỉ là một người đàn ông kì lạ nhận nhầm cô với ai đó thôi. Một tập đoàn lớn như Ngôn Thị chắc chắn là anh ta sẽ công tư phân minh rõ ràng với cô hơn!

Bỏ qua loại cảm giác đau nhói trong người, bình tâm lại nhìn đôi mắt sắc bén như chim ưng của anh, nghiêm túc nói

"Nếu Ngôn Thị đã muốn giúp đỡ nhân hàng thời trang của tôi như vậy thì việc gì tôi phải ý kiến? Lợi ích là cho cả đôi bên..."

Tốt lắm! Chậm rãi rút tay vào túi quần bộ dạng cực kì tự nhiên còn xen lẫn vài phần quyến rũ, mái tóc đen láy được chải chuốt gọn gàng. Đôi đồng tử sâu hun hút như có thể nhìn thấu tâm can của một người. Nhưng gương mặt lại mang một nét gì đó rất phức tạp mỗi lần đối mặt với anh cô có thể mơ hồ cảm thấy anh nhìn cô với ánh mắt nhớ nhung, lưu luyến nhưng lại che giấu kĩ đi...có còn cảm nhận được tia lửa giận lúc cô nói không quen biết anh.

Bạch Từ Ngôn khẽ cười sau đó không nhanh không chậm gật đầu

"Cô Rachel nói rất phải...đây là lợi ích của cả hai bên, mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!" Bàn tay to lớn đưa ra trước mặt cô.

Diệp Từ Ái nhún mày nhìn xuống tay anh, hàng mi cong vút khẽ run lên. Cô đang do dự! Anh ta muốn bắt tay với cô sao? Không phải cô không biết hành động này vốn là hành động rất bình thường, là sự lịch thiệp trong quan hệ đối tác xã giao. Tuy vậy nhưng không hiểu sao lại cứ thấy cần cần. Thôi kệ! Chỉ là một cái bắt tay của đôi phương xem như thỏa thuận hợp tác vui vẻ.

Hít một hơi sau đó nhẹ nhàng đưa bàn tay của mình ra đặt vào lòng bàn tay anh. Bạch Từ Ngôn liền cảm nhận được sự mềm mại từng ngón tay thon dài của cô, anh nắm chặt lấy còn cố ý vuốt ve đôi chút.

Diệp Từ Ái chỉ muốn rút tay lại nhưng người đàn ông kia lại không hề có ý buông ta, ngẩng đầu nhìn anh lại bắt gặp ánh mắt u ám mờ nhạt đang chú ý đến bàn tay cô.

"Ngôn Tổng?"

Bạch Tử Ngôn vốn muốn nắm tay cô vịn về một hồi sau đó nhớ lại những ngày tháng trước đây, tìm anh lại như bị ai đó dùng tay bóp nát thành từng mảnh. Đôi tay này đã hứa nắm chặt không rời vậy tại sao giờ đây cô chỉ xem anh là một người xa lạ, không quen không biết? Sự lưu luyến khi này chuyển sang nỗi giận anh siết chặt tay cô hơn như muốn bẻ gãy các khớp tay của cô.

Diệp Tử Ái có thể thấy được một sự u uất nhẹ đâu đó trong người anh, chỉ khi cô muốn lên tiếng thêm lần nữa thì anh đã buông tay ra.

"Nếu cô đã đồng ý với thỏa thuận này thì mong cô hoàn thành tốt công việc của mình!"

"Tôi đã hiểu..."

Bạch Tử Ngôn trầm tư đôi chút rồi muốn nói gì đó nhưng rồi lại lạnh nhạt bỏ đi.

Bóng lưng cao lớn thẳng tắp của anh khiến Diệp Tử Ái cảm thấy có chút gì đó đau lòng nhưng lại không nghĩ ra là cô đau lòng cái gì? Chỉ là gương mặt người đàn ông này khiến cô luôn luôn phải nghĩ đến. Bệnh tình vốn đã yên ổn nhưng từ khi gặp anh ta ở buổi trình diễn thì cơn đau đầu của cô lại tái phát. Cứ như có thứ gì đó cứ thôi thúc cô, giọng nói ấy lại vang vọng bên tai như một câu thần chú!

Qua cách anh ta hành xử với cô thì chắc là trông cô giống một người nào đó mà anh ta quen biết mà người đó là có hiểu lầm gì đó với anh nên mới nhận nhầm cô! Còn cố ý kiểm chuyện với cô nhiều lần. Sự thật chắc chắn là như vậy.

Diệp Tử Ái cũng không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa vì trước mắt cô cần phải hoàn thành tốt công việc đang dở dang của mình để phát triển thương hiệu RC mà cô tạo lập ra. Dưới nền tảng của Ngôn Thị thì chắc chắn sẽ thành công hơn phần nữa. Chỉ là cô không biết ngày tháng sau này sẽ phải làm việc với anh ta như thế nào đây!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Những mảnh kí ức

"Bạch Tử Ngôn...anh đã từng yêu ai chưa?"

"Tôi không có!..."

...

"Vậy cô ấy có thích anh không?"

"Tôi cũng không biết...Nếu như em thật sự muốn biết được cô ấy có thích tôi không thì có thể đi hỏi!"

"Tôi làm sao biết cô gái anh thích là ai mà hỏi chứ?"

"Em biết cô ấy...bởi vì người tôi rung động chính là em"

Diệp Tử Ái giật mình thức dậy, mồ hôi đổ như nước thấm ướt cả tấm ga giường trắng tinh, hơi thở dồn dập có chút khó khăn. Giọng nói ấy lại vang lên trong tai cô mà không có cách nào ngăn được. Đạo gần đây cô cứ hay nằm mơ thấy bóng dáng mờ ảo của một người đàn ông nhưng gương mặt thì không hề thấy rõ còn có giọng nói ma mị đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô!

Diệp Tử Ái áp chế lại nhịp thở của mình, sau đó đưa tay xoa xoa đầu. Cô bị làm sao vậy? Có phải là gặp ác mộng không? Nhưng mộng này lại không hề có cảm giác sợ hãi!

Bước xuống giường đi ra bàn bếp sau đó rót đầy một ly nước ấm uống một hơi. Dòng nước chảy vào người như làm dịu đi sự bức bối trong cơ thể. Không gian yên tĩnh bỗng bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại. Diệp Tử Ái ưỡn oải nhìn qua màn hình. Số điện thoại này rất lạ.

Chân chừ đôi chút lại nhẹ nhàng nhấc máy.

"Alo?"

Bên kia không một tiếng động đáp lại, Diệp Tử Ái khó hiểu nhìn lại màn hình điện thoại, rõ ràng là đang nghe máy.

"Alo...xin hỏi là ai vậy ạ? Sao không trả lời"

Vẫn là một sự im lặng đến lạ, dường như đang thách thức sự kiên nhẫn của cô.

Diệp Từ Ái bất mãn nói thêm một lần nữa.

"Có đang nghe máy không ạ? Sao lại gọi mà không trả lời?"

Cuối cùng chỉ nghe một tiếng "tít" bên kia đã cúp máy! Diệp Từ Ái như bị đóng băng, nửa đêm nửa hôm lại gọi điện chọc phá cô? Rốt cục không biết là tên điên nào! Cô tức đến thậm mắng một tiếng để chiếc điện thoại sang một bên sau đó trở lại vào phòng ngủ.

Sự u ám, cùng nỗi buồn bị bao bọc lấy trong màn đêm, mái tóc đen khề bị cơn gió lay động mà có chút lộn xộn nhưng vẫn toát lên sự quyến rũ thu hút. Dáng người to lớn, khoác độc một chiếc áo choàng tằm màu trắng đang dựa vào thành ban công. Đôi mắt sâu thẳm nhìn xa xăm ra màn đêm tĩnh mịch đen tuyền, ánh đèn đường nhấp nháy cùng những tòa nhà cao chọc trời làm nổi bật hẳn vùng đất tối. Nơi anh ở là tầng cao nhất ở khách sạn 5 sao, nên có thể quan sát hết thấy mọi sự chuyển động bên dưới.

Cơn gió lạnh lẽo cứ lùa vào người, nhưng lại chẳng hề làm anh lung lay chỉ thần thờ chìm sâu vào nỗi suy tư riêng mình, sự cô độc hiện rõ sau tấm lưng anh. Chiếc điện thoại cầm trong tay vẫn nắm chặt. Ly rượu được đặt trên thành ban công đã vơi đi không ít màu sặc sỡ của chất lỏng tự như màu của đáy lòng anh.

Vào lúc này đây anh vô cùng khó chịu, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh gương mặt cô cùng những thứ liên quan. Nó như một loại chất độc cứ ngấm ngấm trong người anh mà không cách nào loại bỏ được. Suốt bao nhiêu năm nay anh đã rất cố gắng để lãng quên đi sự hiện diện của cô vì căn bản là cô không xứng đáng để anh nhớ nhung đến! Chính cô là người đã rời xa anh, cho anh niềm hy vọng vào một tình yêu, chỉ còn 3 ngày nữa thôi là anh và cô đã được chính thức ở bên nhau thì cô lại bỏ đi cùng người đàn ông khác. Để lại đây sự oán hận cùng đau đớn cho anh. Mất đi cô tựa như một cực hình của thượng đế ban tặng cho anh dày vò anh không ít, anh giống như một kẻ điên tìm cô khắp nơi nhưng không hề có chút tin tức! Anh chỉ muốn hỏi cô rằng tại sao lại bỏ rơi anh, bỏ rơi đứa con của mình?

Gia Hành vốn là thứ có thể gắn kết giữa cô và anh là sự minh chứng cho tình yêu của cả hai người, vậy mà cô cũng không màng đến nó! Anh đã dồn hết mọi tình yêu thương của mình để nuôi nấng đứa nhỏ này chỉ mong nó có thể nên người. Mỗi lần nhìn vào gương mặt bé bỏng của nó là hình ảnh cô lại ùa về càng như một vết dao trí mạng vào tim anh.

Tưởng rằng sẽ không bao giờ tìm thấy được cô nữa thì một lần nữa ông trời lại như khiến anh phát điên. Người con gái anh hận lại xuất hiện. Cô vẫn như vậy vẫn dịu dàng thuần khiết nhưng lại giả vờ không nhận ra anh. Nỗi đau cũ chưa vơi thì sự tức giận càng thêm châm dầu vào lửa. Tại sao phải làm như vậy? Đối mặt với anh khiến cô khó chịu lắm sao? Tại sao lại không cho anh một câu trả lời thỏa đáng mà lại xem anh là người xa lạ?

Cứ nhắm mắt lại là thấy sự hờ hững lạnh nhạt của cô khi đối diện với anh! Bức bối đến mức muốn trút hết với cô, không nhẫn nhịn được mà gọi điện thoại đến! Nhưng khi giọng cô cất lên lọt vào tai anh thì nó lại đổi sang sự nhung nhớ! Đúng vậy đây chỉ là cái cớ để anh có thể nghe được giọng cô. Cái âm thanh êm dịu thanh thoát ấy, anh nhớ rõ cái giai điệu này cả lúc cô thờ ơ ở dưới thân anh càng khiến ánh mắt trầm thấp hẳn đi.

Anh không trả lời vì đơn giản anh chỉ muốn nghe giọng nói của cô! Đến khi anh tựa như muốn bộc phát thì liền nhanh chóng tắt đi vì anh sợ rằng sẽ không giữ được bình tĩnh mà chạy đến tìm cô hỏi xem tại sao lại đối xử với anh như vậy?

Cái yên tĩnh của không gian hòa lẫn cùng nỗi u ám của người đàn ông, hơi thở nam tính vẫn nhịp nhàng đều đặn chỉ là lâu lâu lại ngắt quãng.

Cổ họng khô rát khiến anh cầm lấy ly rượu vang đỏ uống cạn một hơi sau đó nắm chặt lại mơ hồ muốn bóp nát cái ly thủy tinh này.

Chắc chắn cô sẽ không thoát khỏi anh thêm lần nào nữa! Chính cô là người khơi ra tất cả thì anh sẽ khiến cô phải chấp nhận tháo lóp mặt nạ diễn này ra. Khiến anh khổ sở rồi còn muốn làm người vô tội? Nếu đã là như vậy thì anh sẽ phải làm cô khuất phục thêm một lần nữa!.

"Cô Rachel theo như sự hợp tác hôm trước thì trong bản thỏa thuận cũng có nói đến việc cô sẽ phải sang Ngôn Thị của chúng tôi trong 3 tháng để làm việc cùng nhân viên trong công ty"

"Cái gì?" Diệp Từ Ái buột miệng nói lớn trong điện thoại

"Bạch Tổng đã đưa chỉ thị xuống nói rằng trong ngày mai sẽ lập tức trở về Trung Quốc để thảo luận dự án về bộ sưu tập sắp tới!"

Diệp Từ Ái hơi ngẩn người nghe nhân viên bên kia nói qua sau đó ậm ừ đôi chút.

"Tôi hiểu rồi!"

Vì đã đồng ý nên cô cũng không thể không đi dù sao cũng là dự án trong tương lai nên cần phải có sự đầu tư cùng làm việc kỹ càng. Ngôn Thị đang là đối tác cũng như nhà đầu tư nên mọi việc liên quan đến nhân hiệu RC đều phải được thảo luận qua và đưa ra phương án cùng hướng đi đúng nhất!

Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa truyền vào.

"Vào đi" đưa mắt hướng ra cửa sau đó cô liền mừng rỡ nở nụ cười tươi như hoa "Dịch...sao anh lại đến đây?"

Vu Dịch đi đến bên cạnh cô nhẹ nhàng nói

"Anh đến thăm em không được sao? Đạo này chắc em bận rộn lắm nhỉ ngay cả thời gian dành cho anh cũng không có?"

"Không phải đâu! Là công việc chứ em cũng rất muốn ở bên cạnh anh mà" Diệp Từ Ái lay lay cánh tay Vu Dịch nói

Thấy bộ dạng nũng nịu của cô anh cũng không hề có ý giận chỉ nhàn nhã vuốt những sợi tóc con ra sau tai cô rồi nói

"Chắc em mệt lắm hả? Còn đau đầu không?"

Nhắc tới đau đầu, ánh mắt cô liền khựng lại nhớ đến Bạch Từ Ngôn, hơi né tránh anh rồi liền nhanh chóng vờ như không nói

"Không có...em vẫn ổn!"

Cô thật sự không muốn để anh thêm lo lắng vì suốt khoảng thời gian qua chính anh đã tất bật chăm sóc cho cô thì làm sao cô có thể khiến anh thêm bất an sầu não được.

Thấy nụ cười vẫn ở trên môi Diệp Từ Ái anh cũng không nghĩ ngợi gì thêm chỉ vỗ vỗ bàn tay cô một cách ôn nhu

"Nếu thật sự là cảm thấy đau hay khó chịu chỗ nào nhất định phải nói với anh có biết không! Anh không muốn em sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì!"

Sau mọi chuyện anh rất sợ rằng cô sẽ gặp vấn đề gì đó nên mỗi cử chỉ hành động của cô đều khiến anh lo lắng, chỉ cần cô cảm thấy đau đầu thôi là anh như ngồi trên đống lửa lo lắng không yên. Hiện tại anh chưa thể biết rằng cô có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện hay không nên phải cẩn thận chú ý hơn! Lỡ như trí nhớ được hồi phục lại thì chắc chắn là cô sẽ rất hận anh!

Chính vì thế ngay khi cô còn ở bên cạnh thì anh sẽ dồn hết tình cảm cùng sự yêu thương này để bù đắp lại cho cô chỉ cần cô không nhớ thì anh cũng không gọi lại. Cả hai sẽ sống hạnh phúc như vậy mãi mãi!

Nhìn gương mặt lo lắng của Vu Dịch khiến Diệp Từ Ái cảm thấy có chút áy náy liền ôm lấy thân thể anh nói

"Đừng lo...em thật sự không sao! Chỉ cần có anh là em sẽ không thấy đau"

Ôm chặt lấy cô tim anh như muốn vỡ vụn, anh thật sự không muốn mất cô thêm một lần nào nữa.

Diệp Từ Ái trầm ngâm đôi chút sau đó liền ngẩng đầu nói

"À đúng rồi...nhân hàng của em đã có chủ đầu tư mới rồi nên trong khoảng thời gian sắp tới em sẽ phải đến công ty đó để thảo luận về dự án sau này nên chúng ta sẽ tạm xa nhau một thời gian!"

Sao? Vu Dịch nhăn nhó nhìn cô

"Em được nhà đầu tư chú ý đến rồi sao? Thật giỏi nha...nhưng mà đi thảo luận mất khoảng bao lâu"

"3 tháng"

"Lâu như vậy sao?" Vu Dịch hiện rõ không vui

Diệp Từ Ái phì cười sau đó nhẹ nhàng trấn an anh

"Có phải là sợ xa em không? Nhưng mà em nghĩ nó sẽ qua nhanh thôi. Nên anh chỉ cần đợi em quay trở lại lúc đó chúng ta sẽ lại được ở bên nhau!"

Vu Dịch trong lòng như có một con sóng vỗ liên cảm lấy tay cô một cách nghiêm túc.

"Từ Ái...sau khi quay lại chúng ta kết hôn đi!"

Hả? Gương mặt cứng đờ nhìn anh, cô không nghĩ rằng Vu Dịch lại cầu hôn cô như vậy liền chớp chớp hai mắt nó

"Anh nói gì?"

"Anh nói sau khi em quay lại đây thì chúng ta kết hôn đi! Anh không muốn để em rời xa anh thêm giây phút nào nữa"

Không hiểu sao những lời này của anh khi nói ra lại khiến cô có chút khó hiểu, cô nên vui mới phải chứ? Vu Dịch rất tốt còn chăm sóc cô lâu như vậy cũng đã đến lúc cô đền đáp lại cho anh. Nhưng mà đại não lại truyền đến ánh mắt của Bạch Từ Ngôn đột nhiên khiến cô liền có chút thất thần. Cô bị điên rồi sao lại nghĩ đến anh ta?

"Ừm" Diệp Từ Ái khẽ gật đầu

Vu Dịch thấy sự đồng ý của cô liền vui đến mức ôm chặt lấy miệng cũng gấp gấp đáp lại

"Cảm ơn em...Từ Ái"

Tuy đã đồng ý với anh nhưng không biết vì sao cô lại có chút không thoải mái, cô còn đang vương vấn điều gì sao? Mặc kệ đi! Dù gì Vu Dịch rất tốt cô cũng không nên suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Trở về

Tiết trời cuối năm có phần mát mẻ dịu nhẹ hơn, đây là lần đầu tiên cô đặt chân về lại nơi mình sinh ra không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác nhưng nhớ không người về nơi này. Vốn mất trí nhớ tạm thời nhưng những chuyện ở nơi đây cô cũng đã được Vu Dịch kể lại nên không cảm thấy ngỡ ngàng cho lắm.

Đường phố tấp nập đông đúc hơn nước Pháp nhiều, xe cộ qua lại nườm nượp làm cô thấy khó khăn trong việc đi lại. Ngôn Thị vốn đã sắp xếp chỗ ở cho cô là một phòng VIP ở khách sạn bậc nhất, cô chỉ thuận tiện dọn dẹp đồ đạc của mình một chút rồi mau chóng ra ngoài đến công ty.

Bước ra khỏi cửa khách sạn thì đã nhìn thấy một chiếc xe hơi sang trọng bóng loáng đậu ở đó, cô chỉ nghĩ là xe của khách ở đây nên liền lướt qua. Nhưng khi vừa đi một chút thì cửa xe lại hạ xuống sau đó là một giọng nói truyền đến

"Này!"

Diệp Tử Ái theo phản xạ nhìn vào trong, thân ảnh của Bạch Tử Ngôn đang nhàn nhã ngồi trước vô lăng, người hơi nghiêng nhìn cô nói một tiếng.

Phải qua một lúc cô mới hoàn hồn lại mà kêu lên

"Á?"

"Cô tính đi bộ đến công ty sao?"

Ách!

Diệp Tử Ái hơi ngơ ngác sau đó mới hiểu ra hàm ý trong câu nói này liền đáp lại

"Tôi tính gọi xe của khách sạn"

"Không cần! Tôi đưa cô đi..."

Hả? Gương mặt hiện rõ sự ngạc nhiên, sau đó vội vàng xua tay.

"Không cần đâu...tôi..."

"Tiện đường đi!"

Bị anh chặn họng không thương tiếc, Diệp Tử Ái nuốt một ngụm nước bọt xuống nhìn vào gương mặt lạnh lùng cương nghị kia cũng không thể từ chối được! đành ngậm ngùi mở cửa xe ngồi vào.

Không khí lạnh bắt đầu bao phủ lấy, rõ ràng cô không muốn đi cùng anh ta một chút nào! Người đàn ông này quá nguy hiểm mỗi lần chạm mặt với anh cô đều như mất hết sự bình tĩnh vốn có.

Đôi mắt khẽ liếc sang người con gái bên cạnh lại thấy sắc mặt đang căng ra còn hơi nhúm mày lại khiến anh không nhịn được cười, cơ thể hơi rướn về phía cô đưa tay.

Diệp Tử Ái bị anh làm cho giật bắn mình vội vàng ngã ra phía sau dựa vào cửa xe, mở to đôi mắt long lanh như hai hòn ngọc sáng nhìn anh

"Anh định làm gì?"

"Thắt dây an toàn!"

Á? Lúc này cô mới nhìn xuống người mình thì phát hiện là cô vẫn chưa thắt dây liền xấu hổ cúi mặt xuống kéo dây ra.

Cô vẫn như vậy? Vẫn vụng về hay xấu hổ, nhìn gương mặt ửng đỏ kia anh liền nhớ lại trước đây cô cũng như thế! Ánh mắt liền tối sầm lại tia lạnh lẽo lướt ngang qua.

Đội cô thắt dây xong anh cũng không chần chừ gì mà phóng xe đi. Trên đường đến công ty, không khí trong xe trở nên im ắng đến đáng sợ, Diệp Tử Ái có chút hồi hộp, tim cũng đập mạnh hơn, thi thoảng lại lên nhìn sang người đàn ông bên cạnh vẫn thấy anh một mặt lạnh lùng chú tâm nhìn về phía trước.

Quả thực là rất bức bối nhưng cô lại không biết nên nói gì đành nén lại cảm giác của mình nhìn ra phía cửa xe.

Bạch Tử Ngôn vốn tâm tình đang trũng xuống, anh thừa biết rằng cô nhìn anh nhưng anh lại chẳng hề có ý muốn nói chuyện với cô. Vì anh sợ là anh sẽ không nhận được mà nói những lời khó nghe như trước!

Dừng lại trước một tòa nhà lớn, Diệp Từ Ái có chút kinh ngạc không ngờ Ngôn Thị lại hoành tráng như vậy, những tầng nhà cao chót vót khiến cô nhìn thôi cũng hơi ớn lạnh.

Bạch Tử Ngôn vòng qua bên cạnh mở cửa xe cho cô sau đó chậm rãi bước vào. Diệp Từ Ái đi đằng sau lưng anh, dừng lại ở một thang máy chuyên dành cho cấp trên. Anh lúc này mới nghiêng đầu sang nhìn cô nói

"Sau khi trở về nơi này...cảm giác thế nào?"

Diệp Từ Ái hơi bối rối đáp lại ánh mắt anh. Cô không nhớ rõ lắm chỉ thấy nó thân thuộc với cô! Thì đúng rồi đây là nơi cô sinh ra và lớn lên còn sống ở đây một khoảng thời gian tuy mắt trí nhớ nhưng cảm giác vẫn còn!

"Có chút quen thuộc!"

Không phải là chán ghét sao? Anh tưởng rằng cô không muốn trở về nơi này nữa chứ! Mối mòng khẽ nhếch lên sau đó nhàn nhã hướng tia mắt đầy châm chọc.

"Tôi tưởng em sẽ nói chỉ có cảm giác chán ghét!"

Sao cô lại chán ghét? Người đàn ông này toàn chỉ biết nói mấy câu từ khó hiểu.

"Tôi không hề có cảm giác đó..."

Nụ cười bên môi ẩn hiện trên gương mặt anh, cửa thang máy mở ra, anh từ tốn bước vào theo sau là cô.

Bên trong thang máy không gian vốn không được thoáng khí lại còn ở gần với một người như anh quả thật là khiến cô vô cùng ngột ngạt. Mùi hương nam tính của anh cứ len lỏi vào trong mũi của cô kích thích từng giác quan, rất quen nha!...

Không hiểu sao cô đột nhiên buột miệng hỏi anh

"Tôi có phải rất giống một người anh quen biết không?"

Bạch Tử Ngôn hơi khựng lại nhưng sau vài giây lại quay sang nói

"Không phải là quen biết! Mà là người tôi rất hận..."

Ách

Cô không nghĩ rằng mình lại giống kẻ thù của anh chứ? Hèn gì mỗi khi thấy cô là anh cứ như một con thú dữ hết lần này đến lần khác dồn ép cô vào đường cùng.

Thấy gương mặt cô vẫn thản nhiên như trước hơi rụt người lại. Đáy lòng liền dâng lên sự tức giận, cô vẫn giả ngơ? Không phải là cô không biết anh đang nói đến cô đấy chứ!

Hương thơm nhẹ nhàng lại dính vào người anh khiến anh không thể nào khác chế, cảm giác kìm nén lại bộc phát liền áp người cô vào tấm kiếng phía sau

"Em còn giả bộ như không nghe thấy?"

Diệp Từ Ái bất ngờ bị anh ép sát hơi thở nóng hổi phả vào gương mặt hoảng loạn của cô khiến tâm tình liền dao động

"Tôi không có!"

"Có phải em muốn chọc cho tôi tức chết thì em mới hả dạ phải không? Diệp Từ Ái tôi nhận không nổi em nữa rồi"

Anh ta đang phát điên gì vậy? Thân thể trắng kiện dựa hẳn vào người cô bao quanh lấy chỉ còn chút chỗ để hai cánh tay nhỏ bé chặn trước ngực anh

"Tôi không hiểu anh đang nói gì? Anh đừng có mà trút giận lên người tôi...tôi không biết cô ấy đã làm gì anh để khiến anh tức giận như vậy! Nhưng tôi không phải cô ấy"

"Em chính là Diệp Từ Ái! Là người phụ nữ của tôi"

Bên tai cô ù ù lên một tiếng sau đó là kinh ngạc. Câu nói này! Hình như là cô đã từng nghe nói ở đâu rồi, đại não lại bắt đầu truyền đến cảm giác đau sau đó là choáng váng bịt tai lại

"Em là người phụ nữ của tôi trừ tôi ra thì không ai được chạm vào em"

"Từ Ái anh yêu em"

Lại là giọng nói ấy, Bạch Từ Ngôn vốn không hề biết cô sẽ phản ứng như vậy thấy gương mặt trắng bệch đang chịu đựng cơn đau nào đó liền bất giác dịu lại tâm tình của mình.

"Anh...anh..." Diệp Từ Ái lắc đầu mạnh mẽ như muốn cố gắng nói gì đó nhưng lại bị ngắt ngang.

Lúc này Bạch Từ Ngôn thực sự là có chút hối hận, liền đưa tay vuốt nhẹ trên gương mặt cô.

Diệp Từ Ái vốn đang đau đớn nhưng lại bị động tác của anh làm cho ngây dại, ban nãy anh còn hung dữ với cô sau bây giờ lại đối với cô dịu dàng như vậy?

"Từ Ái...tôi thực sự không hiểu tại sao em lại không thừa nhận bản thân mình nhưng sức chịu đựng của tôi có giới hạn...em đừng có thử thách nó!"

"Thừa nhận? Tôi nói rồi...tôi không nhớ ra anh là ai!" Cô nhún mạnh

Gương mặt có chút trầm mặc sau đó như suy nghĩ điều gì. Cửa thang máy "đỉnh" lên một tiếng sau đó là mở ra.

Qua một lúc anh mới buông cơ thể cô mà quay người đi thẳng một mạch còn để lại một câu

"Em đến phòng phát triển đi"

Không đợi cô nói gì thì bóng dáng của anh đã vượt mất. Bạch Từ Ngôn vội vàng đi vào phòng làm việc sau đó ấn điện thoại nói

"Cần Phong! Mau vào đây"

Chưa đầy 2 phút Cần Phong đã đứng ở trước mặt anh. Bạch Từ Ngôn lơ đãng nghĩ một chút sau đó chậm rãi nói

"Điều tra lại xem Từ Ái rốt cục là xảy ra chuyện gì!"

"Đã rõ" Cậu ta hơi bất ngờ không nghĩ rằng anh sẽ lại tiếp tục điều tra nhưng mà cũng không dám làm trái liền gật đầu.

Về mặt vẫn trầm lặng như một hồ không chút gợn sóng, nhìn qua biểu hiện lúc này của cô anh thực sự là bị lay động. Cô không phải diễn kịch sao? Gương mặt đau đớn vừa rồi lại khiến anh nghi ngờ không giống như là đang giả bộ!

Sau một tuần cắm đầu vào công việc thì cũng đến ngày để cô nghỉ ngơi, bên ngoài nắng vàng đang tỏa ra từng tia ấm áp, lại có bầu trời trong xanh chốc lát cô lại muốn đi dạo nơi này. Thật ra cũng rất muốn nhớ lại đoạn kí ức trước đây! Mất trí nhớ tạm thời như vậy lại còn gặp Bạch Từ Ngôn nói những lời khó hiểu, cô liền muốn tìm lại những việc trước kia xem thử mọi chuyện là như thế nào!

Dọc theo con đường lớn nơi đông đúc những hàng quán. Mắt cô rục lên từng tia phấn khích dừng lại ở một hàng kẹo bông giòn. Những bông kẹo đủ màu nhiều kiểu được làm ra từ máy thổi khiến mắt cô chú ý không ngừng.

"Lấy cho tôi một cây kẹo bông giòn" thật ra cô cũng rất thích ăn đồ ngọt.

Đang đợi người bán lấy cây kẹo bông giòn thì một giọng nói nhỏ cùng hồn nhiên vang lên

"Cô ơi lấy cho cháu một cây nữa"

Nhìn xuống bên dưới, đập ngay vào mắt cô là một cậu nhóc! À nói đúng hơn là đứa nhỏ lúc trước cô gặp ở buổi ra mắt ở Pháp. Sao cậu nhóc này lại ở đây

Tiểu Hành nhỏ giương cặp mắt tròn long lanh nhìn Diệp Từ Ái như nhận ra cô liền nói

"A...cô xinh đẹp"

"Cậu nhóc nhỏ lại gặp con rồi! Muốn ăn kẹo sao?"

Tiểu Hành gật gù đầu, gương mặt non nớt cùng với cặp mắt to khiến cô cảm thấy rất đáng yêu, đối với cậu bé này dường như lại rất thân thuộc.

Đón lấy chiếc kẹo vừa mới được người bán đưa sau đó ngồi xuống nhìn cậu nói

"Đây kẹo bông giòn của con nè!"

"Cảm ơn cô xinh đẹp"

Nhìn thấy nụ cười ngây thơ cùng sự vui sướng của một đứa con nít bất giác cô lại giờ tay xoa xoa đầu nó.

"Tiểu Hành..."

Giọng nói nam tính ở phía trước khiến cả cô và Tiểu Hành đều ngẩng đầu lên.

Bạch Tử Ngôn thư thả chậm rãi đi đến ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn cô nhưng rồi lại lướt qua Tiểu Hành bên dưới

"Con lại ăn kẹo sao? Muốn nhở hết răng đi phải không?"

Con? Không phải chứ? Bạch Tử Ngôn đang đứng trước mặt cô còn Tiểu Hành thì ở bên cạnh không lẽ anh nói cô sao? Chắc chắn là nói cậu nhóc bên cạnh rồi. Hai mắt mở to vì kinh ngạc.

"Cậu bé này là..."

"Nó là con của tôi!"

Sao? Đại nào như vừa bị một tia điện xẹt qua, đáy lòng vừa rơi xuống một vực thẳm. Anh có con rồi à? Ách...

Thấy gương mặt ngơ ngác đến không thể thốt thành lời kia khiến anh có chút mắc cười. Sau đó kéo tay Tiểu Hành lại

"Về mặt đó là đang thất vọng vì tôi có gia đình à?"

"Không...không phải!" Diệp Tử Ái như bị anh nhìn thấu liền vội vàng lắc đầu.

Cô không hề biết là anh đã có con, với một người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo như anh lại kết hôn sinh con rồi! Không hiểu sao trong lòng quả thật có chút thất vọng còn không giữ được gương mặt vui vẻ khi nãy.

"Con chỉ ăn một cây thôi mà!"

"Không được! Ở nhà suốt ngày cứ đòi mua bánh kẹo, con ăn nhiều đến mức sâu hết cả răng bây giờ"

Tiểu Hành thấy vẻ mặt đang trách mắng của anh liền xụ xuống.

Diệp Tử Ái thấy vậy cũng vội lên tiếng

"Con nít ăn chút bánh kẹo không sao đâu! Đứa trẻ nào cũng vậy mà!"

"Em quan tâm?"

Diệp Tử Ái bị anh hỏi không kịp phản ứng, qua một lúc mới đáp lại

"Chỉ là tôi thấy anh nói vậy khiến nó buồn nên không đành lòng thôi"

Tìm anh chợt co thắt lại, đây chính là đứa con ruột của cô mà cô còn không nhận ra chứng tỏ một điều rằng những lời Cẩn Phong nói đều là sự thật! Sau mấy ngày điều tra lại quả thật có chút manh mối. Cậu ta phát hiện ra rằng Diệp Tử Ái lúc đến chỗ của Vu Dịch có xảy ra một chuyện đó chính là va chạm với một chiếc xe taxi sau đó người tài xế đã đột nhiên nghỉ việc còn trốn đi mất tăm, trong khi đó cô lại được đưa đến một bệnh viện gần khu vực, bác sĩ chuẩn đoán là chấn thương ở phần đầu nghiêm trọng!

Chỉ nghe đến đây thôi là anh đã hiểu rõ về mọi việc, sắc mặt tái nhợt đi theo từng lời của cậu ta nói. Anh rõ ràng là không tin! Tại sao lại có thể xảy ra một chuyện như vậy! Nhưng khi anh xâu chuỗi lại toàn bộ câu chuyện thì biểu hiện của cô khiến anh tin tưởng đến 90%. Hơi thở nặng trĩu đầy khó nhọc, nếu sự thật là như vậy không lẽ anh đã trách lầm cô?

Tia mắt ần dật chút đau xót nhìn người con gái trước mặt nhưng sau đó là đã kịp thời giấu đi! Cô gặp chuyện như vậy còn mất trí nhớ! Anh nên bình tĩnh lại để giúp cô sớm trở về bên cạnh anh. Còn những người có liên quan trong vụ việc năm đó anh sẽ từ từ tính sổ!

"Em có đang rảnh không?"

"À thật ra...tôi cũng không bận gì ngày hôm nay! Có chuyện gì sao?"

Khóe môi liền cong lên một đường sau đó nín lại trầm giọng nói tiếp

"Vậy giúp tôi trông giùm Tiểu Hành!"

Hả? Cô trông con giùm anh á?

Về mặt nghịch ra như cá mắc cạn

"Mẹ của nó đâu?"

Bạch Tử Ngôn nhìn vào đôi mắt cô chậm rãi nói

"Nó không có mẹ!"

Câu trả lời càng khiến cô đồ dẫn hơn, chân có chút không vững. Vậy là anh ta nuôi con một mình sao? Hôm nay cô thật có quá nhiều điều bất ngờ.

Tuy vậy, nhưng tâm tình như có ai đó gỡ tảng đá nặng ra nhẹ nhõm một chút. Cái gì? Cô đang suy nghĩ đi đâu đấy? Anh ta có con rồi đó đừng có mà suy nghĩ lung tung nữa Tử Ái ơi!

"Thật ra là tôi có một cuộc họp đột xuất nên không có thời gian trông nó. Dù sao hai người cũng biết nhau nên làm phiền em một chút"

Bạch Tử Ngôn lén lén đẩy đẩy tay của Tiểu Hành còn ra hiệu cho cậu. Tiểu Hành đang ăn kẹo lại thấy ánh mắt của ba mình. Vốn tính khôn lại lạnh lợi nên hiểu ra được liền chạy đến ôm chân Diệp Tử Ái nói

"Cô xinh đẹp chơi với con đi...nếu không ba con sẽ đem con đến trường đó! Con không thích đâu..."

Diệp Tử Ái nhìn mặt cậu nhóc nhỏ lại liếc sang vẻ mặt như không của Bạch Tử Ngôn. Vô đầu bức tai một hồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý

Bạch Tử Ngôn đạt được mục đích liền bật cười sau đó nói

"Cô có thể đến nhà tôi trông chừng nó"

Hả? Nhà anh sao? Lời mời đột xuất này có hơi gấp gáp khiến cô không kịp suy nghĩ gì bên dưới lại truyền lên âm thanh trong trẻo

"Phải đó...nhà con rất rộng lại có nhiều trò chơi nên cô đến nhà con đi..."

Cậu con trai này quả là không uổng công anh nuôi dưỡng. Khẽ cười xấu xa với Tiểu Hành gật gù tán thưởng.

Diệp Tử Ái bị một lớn một nhỏ dòn vào thế bí cũng gượng gạo nở nụ cười.

"Vậy được rồi!...tôi sẽ trông Tiểu Hành giùm anh"

"Yeah..." Cậu nhóc nhỏ vui mừng đến hét lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Vì đã nhận lời trông nom giùm Tiểu Hành nên cô được anh chở về căn biệt thự trên núi nơi anh sống. Dọc đường đi cô đã cảm thấy một sự quen thuộc cùng nỗi nhớ cứ bao trùm lấy cô cho đến khi dừng lại trước cánh cổng to lớn thì mọi thứ dường như chỉ còn lại sự kinh ngạc.

Nơi đây vẫn không thay đổi gì nhưng cảnh vật có vẻ buồn hơn. Chiếc xe dần đi vào bên trong, một thứ đập ngay vào mắt cô không rời đó chính là vườn hoa hồng đỏ trắng lấp ló ở đằng xa. Nó nổi bật hẳn một vùng trời mang cho mình sự tươi tắn cùng sinh động riêng đỡ tạo cảm giác lạnh lẽo.

Đầu cô lại giật lên từng hồi những hình ảnh vụn vặt không rõ cứ liên tiếp nhảy qua khiến cô chột nhăm chặt đôi mắt lại, nơi này...cô đã từng đến sao?

Nỗi băng khoăn cùng sự thắc mắc còn chưa được giải đáp thì bên tai đã nghe tiếng trầm thấp.

"Đến nơi rồi!"

Bạch Tử Ngôn nhẹ nhàng mở cửa xe để cô và Tiểu Hành bước xuống sau đó khẽ lướt qua khuôn mặt cô như đang dò xét điều gì đó.

"Đây là nhà anh sao?"

"Đúng vậy!"

"Quá rộng đi..." cô cảm thán một câu.

Anh không nói gì chỉ nhàn nhạt cười sau đó lại trở về với vẻ u uất.

"Em cứ thoải mái ở đây, khi nào xong việc tôi sẽ trở về!" Nói với cô một câu sau đó cúi nhẹ người xuống dưới xoa đầu Tiểu Hành một cái rồi dùng ánh mắt dịu dàng pha chút vui vẻ nói với cậu "Tiểu Hành...con ở đây chơi với cô ấy nhớ không được nghịch phá nghe không? Còn nữa...." Bạch Tử Ngôn khẽ ghé sát tai của cậu nói thầm "Nếu con muốn cô xinh đẹp ở đây thì nhớ giữ chân cô ấy lâu lâu một chút..."

Tiểu Hành tròn xoe cặp mắt to trong trẻo nhìn ba mình, rồi lại nhìn sang Diệp Tử Ái gật gật đầu.

Cô thì lại không biết anh nói gì với cậu nhóc nhỏ chỉ thấy cậu nhìn cô không rời mắt sau đó còn chạy lại cầm tay cô dẫn vào trong.

"Cô xinh đẹp vào bên trong đi..."

Bạch Tử Ngôn ngấm nhìn bóng lưng của hai người đang tiến vào nhà mà lòng anh đau nhói. Đó chính là con trai của cô và anh là cốt nhục chính cô sinh nó ra vậy mà bây giờ cả hai lại không hề biết mà anh lại là người đứng ở giữa. Sự việc cô không nhận ra anh đã khiến anh bức bối giờ đây nhìn một lớn một nhỏ cầm tay nhau đôi mắt vốn lạnh lẽo nay càng thêm u tối.

Tiểu Hành nhỏ rất hiếu động cậu nhóc dắt tay cô lên phòng của mình. Vì ở tầng hai nên lúc đi dọc dãy hành lang lại thấy thấp thoáng căn phòng ngủ chính của Bạch Tử Ngôn. Không hiểu sao cô lại có chút tò mò lúc đi qua còn nghiêng đầu nhìn vào bên trong. Cánh cửa gỗ không đóng chặt lại mà chỉ khép hờ từ khoảng trống nhỏ thấp thoáng thấy chiếc giường lớn bên trong.

"Cô xinh đẹp! Đó là phòng của ba con" Tiểu Hành nhìn chăm chăm vào cô

Diệp Tử Ái bị cậu nhóc dưới tay nói mà hơi giật mình hướng tầm mắt có chút bối rối. Đúng là rất tinh ý nha! "Cha nào con đấy" quả không sai

"Cô biết rồi"

"Ba con không hay về nhà nên trong đó rất trống..."

Lời nói vô tư lại làm tâm tình Diệp Tử Ái hơi lay động, đôi mắt thoáng chút buồn nhìn về phía cửa. Anh nói Tiểu Hành không có mẹ vậy là anh nuôi nó một mình! Cô nghĩ một người như anh chắc chắn không thiếu phụ nữ theo chân vậy tại sao lại để Tiểu Hành không có tình thương của mẹ chăm sóc?

Cô không biết lý do càng không muốn biết vì có khi câu trả lời sẽ khiến cô cảm thấy bức bối thêm.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn lại có nét giống Bạch Tử Ngôn. Diệp Tử Ái khẽ cười xoa xoa đầu cậu nói

"Thế ba con có phải rất ít chơi với con không?"

"Con đều chơi một mình!" Nói xong câu đó mặt Tiểu Hành ỉu xiu xuống

"Vậy thì hôm nay cô sẽ chơi với con..."

"Cô xinh đẹp nói nhớ phải giữ lời nha..." Tiểu Hành cười

Suốt cả buổi sáng cô và cậu nhóc nhỏ này đã chơi ghép hình với nhau, hết đuổi bắt xung quanh nhà còn chơi trốn tìm, về sau lại còn thi nhau vẽ tranh nữa.

"Con muốn vẽ cô xinh đẹp"

Diệp Tử Ái cười hiền hòa nói

"Được thôi, nhưng mà Tiểu Hành vẽ cô phải đẹp được không?"

Tiểu Hành gật gật đầu sau đó cầm cúi dùng những bút màu vẽ nguệch ngoạc lên tờ giấy A4 trắng, lâu lâu lại ngước lên nhìn cô chăm chăm. Dáng vẻ đó khiến cô không nhịn được cười vì quá đáng yêu!

Bởi vì trên bàn có bút màu lại có giấy trắng, Diệp Tử Ái như mắc bệnh nghề nghiệp cũng chỉ là ngồi không nên tiện tay vẽ phác họa một bộ. Không biết qua bao lâu đến khi sống lưng đã mỏi như cô mới đặt bút xuống. Nhìn sang bên cạnh đã thấy Tiểu Hành ngủ say từ khi nào bộ dạng áp mặt lên bàn, hai má bánh bao nhô lên một cục tay vẫn còn cầm cây bút màu sáp.

Diệp Tử Ái không muốn làm Tiểu Hành thức giấc chắc cậu bé chơi sáng giờ cũng thấm mệt nên chỉ đơn thuần ngủ mất luôn. Con nít mà!

Qua gương mặt của Tiểu Hành lòng cô chợt nhói lên một cái, cảm giác như là có một loại tình cảm mãnh liệt nào đó đang dâng trào trong cô. Lạ thật! Mỗi khi nhìn vào cậu nhóc nhỏ này thì cô lại thấy gần gũi còn muốn chăm sóc cho cậu. Có phải là cô bị bệnh rồi không? Đã suy nghĩ lung tung về ba của nó còn muốn chăm sóc cho nó? Tử Ái không thể hiểu nổi những loại cảm giác này là gì.

Bất giác cứ ngồi chổng cằm nhìn ngắm dáng vẻ trẻ con của Tiểu Hành. Được làm một đứa trẻ thật tốt! Ít ra không cần phải lo nghĩ điều gì chỉ có việc ăn chơi rồi ngủ. Mọi thứ đều quá đơn giản!

Cánh tay không nhìn được mà khẽ giơ lên vuốt qua mái tóc để bằng của cậu. Tóc Tiểu Hành rất mượt lại đen tuyền, vuốt xuống đôi mắt cùng hàng mi dày chắc là thừa hưởng từ Bạch Tử Ngôn. Quả thực mắt của Tiểu Hành rất giống anh. Nương theo xuống cánh mũi nhỏ nhắn cùng làn môi hồng hồng càng khiến cô thấy đáng yêu!

"Nó ngủ rồi sao?"

Giọng nói vọng ở đằng sau lưng khiến Diệp Tử Ái giật mình quay đầu lại. Bóng dáng có chút lờ lờ dựa người vào cửa nhìn về phía cô. Không biết là anh đã về từ khi nào mà ngay cả một tiếng động cũng không có! Tựa như hồn ma lúc ẩn lúc hiện.

Rút tay lại cô ngồi dậy nhẹ giọng nói

"Tiểu Hành chơi mệt nên ngủ quên mất...nó rất hiếu động!"

"Phải! Tiểu Hành rất ham chơi mà tôi lại không có thời gian để chơi cùng nó"

"Anh bận lắm sao?" Cô buột miệng hỏi một câu sau đó như muốn cắn lưỡi mình. Đương nhiên là anh rất bận rồi! Là Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn còn không biết có bao nhiêu hội nghị cùng cuộc họp! Cô chỉ là một nhà thiết kế què thời mà cũng đã bận đến tối mắt tối mũi.

Bạch Tử Ngôn không vội trả lời chỉ hơi cười sau đó đi về phía cô, tìm Diệp Tử Ái theo từng bước chân của anh mà dồn dập trống ngực. Có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ người của anh cùng mùi hương nam tính quen thuộc dần sát lại gần cô. Ngay khi thân hình cao lớn ép chặt vào cơ thể mềm mại, thì các dây thần kinh như giật lên từng hồi.

Bạch Tử Ngôn nhìn xuống gương mặt đỏ ửng như quả cà chua chín của cô mà không hiểu vì sao chỉ cảm thấy rất buồn cười. Cô đang ngượng à?

Gương mặt điển trai đang gần ngay cô. Anh còn cố tình cúi xuống áp sát hơn. Diệp Tử Ái như chết lặng sau đó nhắm chặt hai mắt lại giống như giấy tiếp theo anh sẽ hôn cô vậy. Hơi thở nam tính chui vào mũi cô cảm giác đã gần ngay trước mặt nhưng rồi bất chợt anh lách người sang hơi khom lưng bế Tiểu Hành lên.

"Tôi không có nhiều thời gian rảnh"

Câu nói này kéo Diệp Tử Ái về lại hiện thực cô mở to đôi mắt ra nhìn thì anh đã đi ra tới cửa. Sau đó còn nghiêng đầu sang nhìn cô đầy xấu xa.

"Em đang nghĩ cái gì vậy? Không tính đi theo tôi à?"

Á? Mất mấy giây sau cô mới kêu lên một tiếng. Lúc này quả thực là cô nghĩ rằng anh sẽ hôn cô chứ? Có phải do cô quá ảo tưởng rồi không? Bạch Tử Ngôn sao có thể? Mây đang trầm luân, hy vọng cái gì?

Vỗ vỗ lên mặt mình mấy cái như tự nhắc nhở bản thân rồi cầm lấy túi xách bên cạnh đi theo anh.

Bạch Tử Ngôn bế Tiểu Hành về phòng ngủ sau đó đắp kỹ chăn mềm hình nhân vật siêu nhân cho nó rồi khẽ ra ngoài đóng cửa. Một loạt động tác của anh đập vào mắt cô khiến cô cảm thấy rất ôn nhu, đầy ấm áp khác hẳn với vẻ ngoài của anh. Nhưng ánh mắt kia lại hiện rõ sự buồn bã cùng phức tạp mà cô lại không biết là anh đang nghĩ gì chỉ im lặng ở bên cạnh quan sát.

"Nếu Tiểu Hành ngủ rồi thì tôi cũng xin phép về trước đây"

"Tôi đưa em về!" Bạch Tử Ngôn vội vàng đáp lại

Diệp Tử Ái hơi bất ngờ, cặp mắt vẫn long lanh nhìn anh không đổi sau đó xua tay

"Không cần đâu...tôi tự về được"

Bạch Tử Ngôn sắc mặt hơi trầm xuống anh nhìn người con gái trước mặt một cách dò xét, âm thanh tà mị lại cất lên

"Em sợ tôi à?"

Cô sợ anh? Không biết có phải như vậy không nhưng khi ở cùng một chỗ với anh thì cô dường như không thể hô hấp bình thường được, anh luôn khiến cô phải rơi vào một khoảng không của cảm xúc cứ như nước thủy triều cứ lên xuống thất thường. Sau những lần tiếp xúc với anh cô càng nhận ra là anh đang có một ý đồ gì đó mà cô không thể nào biết được. Chỉ theo bản năng phòng bị đôi chút. Có lẽ chắc do thái độ của cô cứ từ chối anh nên khiến anh nghĩ là cô sợ anh!

Kim lại nhịp tim đang đập mạnh của mình sau đó cô ưu nhã khẽ bật cười dường như muốn che giấu đi cảm xúc của mình.

"Sao tôi phải sợ anh chứ..."

"Vậy thì đừng cố gắng né tránh tôi làm gì...cũng không phải là tôi chưa ăn em" chỉ về trước là anh nói rõ ràng với cô còn về sau thì âm thanh rất nhỏ đủ để mình anh nghe..

Diệp Tử Ái nghe thoáng thoáng lại không biết về sau anh lắm bầm cái gì cũng không muốn hỏi. Cúi gương mặt trắng trẻo xuống

"Vậy làm phiền anh rồi"

Nghe cô nói xong Bạch Từ Ngôn nhanh chóng đi ra nhà xe mà theo sau anh vẫn là cô.

Trước khi ra khỏi cửa bước chân đang đi thẳng đột nhiên dừng lại, Diệp Từ Ái đưa mắt sang phía sân vườn sau đó như bị ma xui quỷ khiến mà đi đến chỗ đó. Từ lúc bước vào đây cô đã đặt biệt chú ý đến bởi vì đơn giản đây là loài hoa cô thích nhất còn được trồng xen kẽ như vậy nhưng không tạo cảm giác rối mắt một chút nào mà còn thêm phần sinh động hòa quyện làm nổi bật hẳn một góc trong căn biệt thự này. Nhà của anh đồ vật trang trí đều rất cứng nhắc còn mang hơi hướng tối màu nhưng không hiểu sao ở đây lại xuất hiện đột một nơi xinh đẹp rực rỡ như vậy?

Cảm giác bước chân phía sau không còn nữa anh dừng lại quay đầu thì đã không thấy bóng dáng cô đâu! Đảo mắt một vòng xung quanh lại nhận ra bóng lưng nhỏ nhắn đang đi về hướng sân vườn. Đôi mắt hơi co lại rồi cũng nhẹ nhàng đi theo quan sát.

Đứng giữa hàng hoa đỏ thắm, tuy trời đã hơi tối nhưng màu sắc của hoa không hề có chút phai mờ lại càng nổi bật hơn trong màn chiều đỏ xuống. Tia nắng cuối cùng cũng tắt dần để lại nơi đây sự im ắng cùng cô độc. Cô đứng ngắm nhìn chúng sau đó lại cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua cánh mũi cô.

Đôi mắt như sao sáng chợt nhắm lại cô hít một hơi thật sâu lại cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái. Trong lúc đó, những hình ảnh mờ nhạt lại một lần nữa xẹt qua không rõ. Cô cũng thấy hoa...cũng là nơi này!

Mi tâm đang giãn ra chợt nhú lại, xung quanh im ắng không một tiếng động càng khiến cô tập trung hơn. Cô đang cố gắng nhớ lại!

Không ngờ rằng đột nhiên ở phía sau chợt vang lên một tiếng bên tai

"Em đang làm gì vậy?"

Diệp Từ Ái vì do quá tập trung nên bị giọng nói anh làm cho giật bắn mình quay người lại thì đập vào mặt cô là lồng ngực rắn rỏi! Bước chân lao đảo không vững như muốn ngã ra đằng sau. Ngay khi cô không còn biết bám trụ vào đâu thì một bàn tay to lớn vòng qua eo cô siết chặt lại rồi thu người cô vào lòng anh một cách tự nhiên

Sự việc diễn ra quá nhanh chỉ khiến cô kịp kêu "Áaaaa" lên một cái.

"Sau anh cứ xuất hiện bất ngờ sau lưng tôi thế? Lại còn không có một tiếng động nào, làm tôi xem chút nữa bị hù cho mất mạng rồi!"

Về mặt vẫn còn hoảng hốt lại có phần bất mãn khiến Bạch Từ Ngôn không nhịn được cười, anh ôm chặt cô gái nhỏ trong lòng rồi lên tiếng

"Em đến đây lại không nói với tôi một tiếng nào, còn đang tập trung làm cái gì mà khi tôi gọi lại giật mình đến không đứng vững nữa"

"Tôi có đang làm gì đâu...chỉ thấy hoa ở đây rất đẹp còn trông khéo như vậy, tò mò muốn đến đây xem một chút thôi mà!" Diệp Từ Ái thật sự là muốn độn thổ, chỉ trách là tim cô quá mỏng manh tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị vỡ ra vậy.

"Vậy em thấy chỗ này như thế nào?" Dường như anh không có ý buông cô ra còn lợi dụng lúc cô chưa nhận thức được mà vuốt ve sau lưng.

Diệp Từ Ái cảm thấy có chút ngơ ngẩn ở phía sau lại chợt thấy tư thế lúc này của hai người rất mờ ám. Anh lại ôm cô chặt cứng thế này! Cánh tay bắt giác theo phản xạ muốn đẩy anh ra cọ nguyệt không ngừng.

"Thì thấy nó rất đẹp thôi...người trông chắc phải rất tâm huyết và yêu thích chúng mới tạo ra một tác phẩm như vậy!...mà anh có thể nào buông tôi ra được không? Ôm tôi như vậy là có ý gì?"

Bạch Từ Ngôn bật ra tiếng cười trầm thấp vang vọng khắp không gian yên tĩnh. Anh cúi đầu ghé sát vào gương mặt cô không chút ngần ngại. Hơi thở nóng hổi kích thích từng xúc giác trên da mặt cô. Diệp Từ Ái nhất thời cứng đờ người cố gắng né tránh lần môi mỏng tà mị của anh.

"Em nói đúng có ấy chắc chắn là mất rất nhiều thời gian cùng công sức còn cả tình cảm của mình nên mới trông được nó! Trong căn biệt thự này chỉ có duy nhất chỗ này là nơi tôi thích nhất" Anh không hề quan tâm ý sau của cô nói chỉ thuận miệng đáp lại một cách tron tru

Não Diệp Từ Ái căng ra, cô gái ấy chắc hẳn là người anh rất yêu! Khi nghe anh nói đến người con gái này, ánh mắt liền hiện rõ sự ôn nhu ấm áp còn xen lẫn chút tình cảm của mình.

Không hiểu sao tim cô lại bắt giác trùng xuống, hai tay chống trước ngực anh chợt co lại.

Bạch Từ Ngôn cảm thấy cô đang suy tư, ánh mắt cố định vào lồng ngực anh, điều này càng khiến lòng anh thêm đau nhói. Phải rồi! Cô cũng quên mất việc chính mình đã tạo nên nơi đẹp đẽ này, chính đôi tay mình trồng nên từng khóm hoa hồng!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Diệp Từ Ái nén lại tâm tình của mình, qua một lúc mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh

"Cô gái ấy bây giờ đang ở đâu?"

Vừa dứt câu, cô dường như cảm nhận được cơ thể anh có hơi cứng lại còn thoáng xiu run run. Con người đen lầy như một cái hồ sâu hút hồn cô đi mất, vì tay cô đặt ở ngực anh nên nhịp tim của anh như thế nào cô đều cảm thấy rõ! Lúc này nó đang đập rất mạnh.

Không khí xung quanh vì câu nói của cô mà trở nên im bất! Lúc này đây anh rất muốn nói rằng "Chính em là người trông chúng, chính em là người con gái anh yêu, là sinh mạng, là cuộc sống của anh. Bao nhiêu năm qua anh rất đau khổ luôn sống trong dày vò mà em lại cứ thế quên đi kỉ niệm tình cảm của chúng ta! Em có phải rất quá đáng không?"

Tim anh tựa như bị rỉ máu, dòng huyết mạch cuộn trào lên từng đợt, nhưng anh không thể nào nói được như vậy! Cổ họng như bị ai đó chặn nghẹn lại không bật ra được lời nào vì anh biết cô sẽ không hiểu gì, có khi sẽ làm cô đau đầu giống như những lần trước. Qua bản báo cáo xét nghiệm của bệnh viện nơi cô từng điều trị. Họ nói rằng trong não cô đã bị tổn thương nặng dẫn đến mất đi một phần kí ức trước đây từng xảy ra. Nếu muốn hồi phục lại phải khiến cô từng chút từng chút lấy lại những mảnh vỡ kí ức ấy!

Sự hấp tấp cùng vội vàng ban đầu của anh khiến cô cảm thấy choáng ngợp, não bộ bất giác bị tác động mạnh lại khiến nó đau đốn không ngừng. Việc này là điều tất yếu sẽ xảy ra trong quá trình hồi phục. Có rất nhiều cách để khiến cô nhớ lại mọi chuyện chỉ cần lặp lại những thứ cô từng trải qua hoặc cảm giác trước khi xảy ra tai nạn thì khả năng hồi phục lại sẽ rất cao. Nhưng cách hai thì quá nguy hiểm! Anh không muốn cô sẽ lại trải qua cảm giác ấy một lần nữa. Cô chắc hẳn là rất đau! Anh không thể nào làm cô đau được! Điều tốt nhất bây giờ là chỉ cần anh ở bên cạnh gọi nhớ từng kỉ niệm trước đây, anh tin chắc rằng cô sẽ một lần nữa nhận ra anh và quay về bên cạnh anh.

Thấy sự trầm ngâm trong đôi mắt anh, Diệp Từ Ái biết rằng mình đã hỏi một câu mà không thể nào có được đáp án nên càng thất vọng hơn, cánh tay vừa muốn đẩy anh ra thì bất chợt bị anh giữ lại

"Cô ấy sẽ sớm quay về thôi..."

Sớm quay về? Vậy là anh vẫn đang đợi chờ cô gái đó! Đôi mắt sáng hơi u tối rồi lại giấu đi chỉ cố gắng giữ vững tâm tư của bản thân mình. Anh ta đợi ai thì liên quan gì đến cô? Chẳng phải cô cũng sắp kết hôn với Vu Dịch rồi sao? Đề ý đến chuyện của anh làm gì chứ? Não cô có phải lại bị chặn mạch rồi không!

"Được rồi...tôi chỉ hỏi vậy thôi! Bây giờ anh có thể nào buông tôi ra được chưa?"

Bạch Từ Ngôn không nói gì càng khiến cô thêm bất an, khi sắp nói thêm một câu thì anh đã nhẹ nhàng buông tay.

"Về thôi!"

Đường về khách sạn thực sự rất dài cô cảm thấy như thời gian ngưng đọng lại, cô chỉ muốn mau chóng đến nơi để thoát khỏi cái không khí ngột ngạt này!.

Dừng trước cửa chính lớn khách sạn, Diệp Từ Ái ngập ngừng một chút sau đó mới liếc mắt sang anh nói một câu

"Cảm ơn"

Bạch Từ Ngôn không trả lời lại vẫn một hướng mắt dừng ở phía trước, cô hơi bối rối sau đó quay người muốn mở cửa xe thì lại không thể nào mở được.

"Anh mở cửa?"

"Em không tính mời tôi uống chút trà sao?"

Hả? Giờ này á? Thật ra cô cũng đã nghĩ trong đầu là có nên mời anh lên chỗ cô không! Nhưng đây vốn là khách sạn cũng không phải nhà riêng như vậy thì có chút không tiện lắm.

Bạch Từ Ngôn hơi nhướn mày tựa như đang hỏi cô.

Lúc này Diệp Từ Ái lại trở nên lúng búng, anh ta không phải là đang kiểm soát đấy chứ?

"Giờ này có chút không tiện lắm..."

"Sao lại không tiện! Tôi thì không có vấn đề gì"

Đương nhiên rồi! Anh thì làm sao có vấn đề gì còn cô thì có. Một người đàn ông cùng một người phụ nữ đêm hôm đi cùng nhau lên một phòng khách sạn chỉ nghĩ thôi đã thấy rất mờ ám rồi.

Dường như ánh mắt anh lại nhìn thấu tâm can cô hiểu được cô đang nghĩ gì chỉ bật cười sau đó nói tiếp.

"Em không phải sợ tôi làm gì em đâu chứ?"

"Làm gì có! Mời anh cũng được!" Hai má sớm có chút hồng hồng lại bị anh nói trúng tim đen liền nổi đóa lên

Tầng cô đang ở cũng ở rất trên cao, đi thang máy lên thì thời gian trôi qua cũng lâu hơn. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp Diệp Từ Ái trở nên dè dặt hơn sau lần đi chung với anh hôm trước cô có chút cảnh giác nên đứng cách xa anh một chút.

Bạch Từ Ngôn vốn bình thản không có động tĩnh gì, tuy mắt anh không nhìn cô nhưng có thể cảm giác được rằng cô đang lùi về phía sau một chút. Đôi chân mày hàng kiếm hơi đậm lại, sau đó nhớ ra lúc ở công ty anh từng áp cô trong thang máy. Bộ dạng như nhím xù lông phòng bị này của cô khiến anh hơi buồn cười, miệng tự động cong lên nhưng sớm giấu đi không để cô thấy.

Cửa thang máy lại mở ra, tự dưng lại xuất hiện thêm một đoàn khách du lịch ồ ạt đi vào. Diệp Từ Ái hơi bất ngờ không biết phải làm sao, những vị khách thì cứ chen chen vào người cô bất giác khiến cô lúng túng. Một người đàn ông trung niên còn nhìn lướt qua người cô một lượt sau đó như cố tình đứng sát lại cô hơn.

Bạch Từ Ngôn ở bên cạnh thu hết một màn trước mắt, con người giật giật nhìn gương mặt có chút hoảng loạn của cô.

Diệp Từ Ái cố gắng tránh sang một bên cô chỉ đơn giản muốn nhường chút chỗ vì giờ đây trong thang máy rất chật chội, không gian nhỏ lại càng hẹp hơn không chút thoáng khí, ngay khi cô cảm thấy lưng mình dựa hẳn về bức tường phía sau thì một thân thể to lớn chắn trước mặt cô.

Đôi con ngươi mở to ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Ách...Bạch Từ Ngôn đang dùng cả thân mình để chắn cho cô tạo một khoảng trống nhỏ vừa đủ để ngăn cách những người khác. Cánh tay rắn chắc ẩn hiện trong lớp áo sơ mi mỏng đặt trên tường, đường gân nổi lên đầy nam tính quyến rũ, đôi mắt thâm trầm có chút lạnh lẽo cắm thẳng vào tim cô.

Giờ đây cô cũng quên mất việc mình phải thở, mùi hương của anh cứ bao trùm lấy cô hòa quyện cùng hương thơm ngọt ngào. Tay không biết nên để đâu đành buông lỏng xuống nắm chặt lại.

Cô không còn cảm nhận được nhịp tim của mình nữa rồi. Anh quá mạnh mẽ bảo vệ cô trong phạm vi của mình tuy không nói câu nào nhưng ánh mắt của anh luôn tràn đầy sự nóng bỏng như muốn thiêu đốt tâm trí cô.

Diệp Từ Ái không biết tự lúc nào đã nhìn anh ngây dại. Thật ra tâm tình anh cũng không yên khi thấy cô bị chèn ép như vậy anh cũng không đành lòng nhìn nên không chút do dự mà bảo vệ cô. Lúc này cơ thể cô lại dính sát vào lồng ngực anh, sự mềm mại đầy đặn phía trước khiến anh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, chỗ đó của cô cao vút tròn trịa lại bị che dấu đi trong lớp vải thun mỏng càng tăng thêm sự kích thích. Môi hồng căng mọng của cô ở gần ngay trước mặt anh chỉ khiến anh gần như phát điên hơn!

Diệp Từ Ái thì không hề biết rằng anh đang nghĩ gì nhưng bên dưới hai chân cô lúc này lại có một thứ gì đó hơi nhô lên cọ cọ vào phần váy đen. Hai má lập tức đỏ lên, cô biết rõ thứ đó là gì! Không lẽ anh là đang có phản ứng gì đó chứ? Cô vội vàng gạt bỏ đi những suy nghĩ đen tối nhất có thể chỉ cố gắng giữ vững bản thân hơi nhích người một chút.

Động tác này lại càng khiến Bạch Từ Ngôn khó khăn hơn, anh thừa biết rằng vật kia sớm đã bị cô làm cho căng ra hết. Cái phản ứng chết tiệt này lại nảy sinh mà không có cách nào khống chế. Anh thâm trầm một câu sau đó hạ thấp giọng nói vào tai cô

"Em đừng có nhúc nhích nữa...tôi không chịu được nữa đâu"

Ách ách

Diệp Từ Ái giờ đây mới nhận ra việc mình làm khiến anh càng thêm khó chịu nên không dám cọ nguyệt thêm, từ trên xuống dưới cứng ngắc như một khúc gỗ, gương mặt có phần bối rối né tránh ánh mắt của anh.

Giây phút tiếng "ding" của thang máy phát ra cũng là lúc cô thở phào một hơi, những vị khách bên trong dần đi ra ngoài hết chỉ còn lại hai thân thể đang dán chặt với nhau ở bên trong.

Tưởng đâu rằng anh sẽ thả cô ra thì lại thấy anh không hề có bất kì phản ứng nào, nhìn không được nữa cô buộc phải lên tiếng.

"Anh không cần chắn cho tôi nữa...người ta đi hết rồi"

"Em gấp gấp như vậy là đang xấu hổ sao?"

Phí lời! Cô đang bị anh ép đến sắp nhũn ra thành nước luôn rồi.

"Làm gì có! Anh không tính đi ra ngoài à? Phòng tôi ở ngay tầng này."

Bạch Tử Ngôn thu lại vẻ xấu xa ban nãy anh ung dung tháo vòng chần cho cô, ngay sau đó đã thấy cô đi nhanh ra ngoài bộ dạng như vừa gặp phải ma khiến anh không nhìn được cười.

Mở cửa vào bên trong Diệp Tử Ái bỏ chiếc túi xách của mình trên ghế sofa sau đó xuống dưới bàn bếp pha một tách trà bích loa xuân nóng hổi.

Bạch Tử Ngôn không vội ngồi yên một chỗ anh tò mò đi về phía giường ngủ. Trong đây có chút lộn xộn, vali cùng hành lý hơi mở ra còn có cả mấy bộ đồ nội y đủ màu nằm rải rác ở trên giường. Anh chau mày lại nhìn chúng sau đó còn cầm lấy một chiếc áo ngực viền ren lên.

Cô cũng thật có mắt thẩm mỹ nha! Rất biết cách dụ dỗ đàn ông đấy chứ! Con người xám xịt lại một mảng.

Ngay sau đó thứ đồ trên tay anh bị một lực giữ lại

"Nè...anh làm cái gì vậy? Đừng có đụng vào đồ của tôi"

Mặt Diệp Tử Ái đỏ bừng đầy xấu hổ, cô không nghĩ là anh tự tiện vào chỗ ngủ của cô nên không kịp dọn dẹp lại gì.

Tia mắt đang đầy khó chịu nhìn anh thì thấy anh chẳng có chút biểu tình gì còn nhưn mày nhìn một hướng khác! Sau đó cô mới di chuyển xuống dưới chiếc giường. Một đồng hồ lót của cô đang bày ra trước mắt anh ta!

Xấu hổ chết mất thôi! Giờ cô chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào!

Vội vàng quơ đồng hồ trên giường sau đó nhét đại vào trong túi vali màu hồng bên cạnh khóa chặt lại.

"Anh nhìn đủ chưa?"

"Đúng là nhà thiết kế có khác ngay cả nội y cũng màu sắc quyến rũ như vậy! Có phải là muốn dụ dỗ tôi không?"

Diệp Tử Ái bị anh nói đến ngượng chín cả mặt, khó khăn lắm mới thốt ra một câu mắng chửi

"Biến thái! Ai đi dụ dỗ anh chứ?"

Lâu lắm rồi anh mới nghe lại mấy lời tức giận này, nó chẳng hề khiến anh giận ngược lại còn thích thú muốn trêu chọc cô thêm, bước chân dần tiến lại gần cô tựa như một con thú sắp ăn thịt con mồi, ánh mắt như tia lửa điện xẹt qua người khiến hai vai run rẩy.

Diệp Tử Ái vẫn còn một cổ tức giận chưa nuốt xuống được đã thấy dáng người to lớn sắp áp sát mình, cô chỉ theo bản năng lùi lại phía sau cho đến khi cả người đụng trúng giường ngã xuống.

"Aaaa"

Tiếng la vừa dứt cũng là lúc Bạch Tử Ngôn nằm đè lên người cô ngay sau đó anh dùng tay vuốt ve gương mặt hoảng loạn đến nhắm chặt hai mắt kia mà bật cười.

"Em nói tôi biến thái sao? Chẳng phải là do em sống quá bừa bãi? Tôi chỉ vô tình nhìn thấy được thôi..."

Âm thanh vang vọng xuyên tọt qua hai lỗ tai cô, đôi mắt đang nhắm nghiền liền mở to ra hung hăng lườm anh một cái.

"Anh nói ai bừa bãi? Tôi chỉ là chưa kịp dọn dẹp thôi...là do anh tự tiện xem nơi riêng tư của tôi chứ bộ?"

Haha

Cái miệng này vẫn lạnh lợi đánh đá như vậy, không hề có chút nể mặt anh xú nào! Nhưng cô càng như vậy thì anh càng thích.

Khẽ cúi đầu sát gần bên vành tai cô phả ra một hơi ấm nóng sau đó dần thổi một luồng khí xuống dưới chiếc cổ trắng ngần tựa như khiêu khích mọi giác quan.

Diệp Tử Ái tâm tình đã bị anh làm cho hoảng loạn đến cả nhịp tim của bản thân cũng nhất thời quên mất. Cơ thể muốn vùng vẫy đẩy anh ra nhưng lại không thể nào nhúc nhích chỉ đành nằm im bất động để mặc sức anh trêu đùa.

Cảm giác ngứa ngứa ở cổ khiến cô thêm phần khó chịu cứ né tránh hết chỗ này đến chỗ khác đến khi nhìn không được nữa cô mới kêu gào lên một câu

"Nhột!"

Gương mặt trầm ngâm pha chút lạnh lẽo mà u ám ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô. Anh nhớ nhung hình ảnh này không biết bao nhiêu lần, mỗi một hơi thở, mùi hương trên người cô như một loại thuốc nghiện khiến anh chạm vào một lần là nhớ mãi! Cảm giác ấy lại bắt đầu sôi sục trong con người anh mà không thể khắc chế. Anh vùi mặt mình vào hõm cổ cô tham lam hít lấy hương thơm quen thuộc mà mỗi đêm anh khao khát đến. Suốt nhiều năm qua mọi thứ về cô không lúc nào anh quên, tất thảy đều như một vết khắc sâu tận trong trái tim anh.

Cả người cô dường như bị đóng băng, cô có thể cảm nhận được người đàn ông phía trên thoáng rung mình một cái, sau đó là nhịp tim dồn dập đánh tới,

cơ thể anh quá nặng có lẽ vì thế mà khiến cô khó khăn trong việc hô hấp hơn, tay bắt giác giờ lên toan đẩy anh ra nhưng sau đó lại nghe âm thanh trầm thấp như ở dưới âm ti

"Đừng động...để tôi ôm em một chút thôi!"

Không hiểu sao bản năng muốn kháng cự liền dừng lại ở không trung, cô không biết lí do gì anh lại hành động như vậy nhưng có lẽ là do cô giống với người con gái ấy, cái người mà anh nói là đợi cô ấy quay về!

Tìm cô đau đớn như rút lại, con người vô định nhìn trên trần nhà, bên môi cũng bắt giác cắn chặt lại, cô không phải người đó! Càng không muốn bị anh lợi dụng thêm. Chẳng qua là anh chỉ xem cô giống với cô ấy để thỏa lấp đi nỗi nhớ của mình! Hơi thở của anh dần dần nóng lên nó khiến từng huyết mạch trong người phải dâng trào.

Bạch Tử Ngôn không động đậy gì mà cô lại càng không thể di chuyển cứ thế không biết qua bao lâu, cái loại tư thế mờ ám này cứ giữ vững như vậy, anh ôm cô quấn lấy tất cả hương thơm mà cơ thể cô mang đến, còn cô thì chỉ cảm thấy có chút nhói ở tim, đối với loại đụng chạm này tuy nó không đi quá giới hạn nhưng cũng khiến cho tâm tình cô trở nên dao động không ít. Cái loại cảm giác này từ trước đến nay cô chưa hề có mà ngay cả Vu Dịch cũng chưa lần nào khiến cô cảm thấy như vậy. Trái tim cô lúc nào cũng bị anh điều khiển như chính chủ mặc dù chỉ mới gặp nhau không lâu! Lí do này là gì? Tại sao đối với anh cô lại không hề có chút sức lực để phản kháng ngược lại còn muốn để anh ôm cô lâu hơn? Dần dần cô thấy như mình còn hơi dựa dẫm vào anh? Những câu hỏi cứ nảy sinh ra trong đầu cô mà không hề có đáp án!

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, tình cảm cùng sự chân thành dần hòa làm một. Tuy ta nói thời gian không thể nào ngưng trệ lại nhưng vào lúc này mọi thứ quá đổi bình yên tựa như một hồ không một chút gợn sóng!

Anh và em chúng ta đều tìm thấy nhau nhưng song sau đó lại chẳng hề nhận ra nhau! Ông trời vốn thích trêu đùa con người, mọi thứ dường như vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Tưởng có thể chạm đến hạnh phúc nhưng lại quá xa vời. Cái đau đớn nhất không phải là quên đi mà là nhưng nhớ mãi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tiểu Hành muốn gặp cô xinh đẹp

Gần đây Diệp Tử Ái vẫn luôn duy trì trạng thái làm việc ổn định. Sáng sớm đến công ty thảo luận tối về về mẫu thiết kế cứ thế không biết là qua bao nhiêu ngày làm việc chăm chỉ không biết mệt nhọc.

Nằm uòn dài ra chiếc giường lớn, cô úp mặt vào trong chiếc gối trắng mềm mại bộ dạng cực kì uể oải. Từ cánh tay đến các đầu ngón tay đều dâng lên cảm giác đau, chắc là do cô cầm bút vẽ lâu rồi! Gương mặt phờ phạc có chút chán nản. Không khí đang yên ắng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại nghe đĩnh tai nhức óc! Diệp Tử Ái không chút sức lực muốn nghe nhưng rồi cũng mò mẫm cầm lên đưa hẳn lên tai nhắc máy mà chẳng thêm để ý đến người gọi là ai

"Alo"

"Em qua nhà tôi một chuyến được không? Tiểu Hành đang làm loạn hết cả lên nó đòi muốn gặp em để đưa món đồ gì đó!"

"Hả?" Trong con mắt mới cô liền nhảy dựng người lên, nhìn lại màn hình thì mới phát hiện ra là Bạch Tử Ngôn đang gọi cho cô.

Hóa ra là cô chẳng phải đang nghe nhầm! Giọng nói gấp gáp ấy khiến đầu óc cô trở nên mụ mị. Tiểu Hành đòi gặp cô sao? Lúc này anh có nói là nó muốn đưa đồ cho cô?

Mặt nghếch ra một cách khó hiểu, qua một lúc mới hoàn hồn trả lời lại

"Tiểu Hành muốn gặp tôi sao?"

"Phải phải...tôi cũng không muốn làm phiền em nhưng nó cứ làm loạn khắp nhà khiến tôi không biết làm sao! Em có thể nào qua đây không?"

Nghe giọng anh có chút lo lắng lại còn khẩn trương như vậy, cô thật không thể nào nói không được! Tiểu Hành là một cậu bé rất đáng yêu từ sau lần gặp lại cô cũng có chút nhớ gương mặt phụng phịu với hai chiếc má bánh bao của nó! Nhưng mà qua nhà anh thêm lần nữa thì quả thực là rất ngại nha!

Nhưng thôi mặc kệ! Dù sao anh chắc cũng không biết làm sao nên mới gọi cho cô gấp như vậy xem như là đến chơi với Tiểu Hành một chút.

"Được rồi...tôi qua ngay"

Nói xong thì cúp máy, Diệp Tử Ái nhanh chóng thay một bộ đồ đơn giản rồi bắt taxi đi đến căn biệt thự của anh.

Vừa bước tới cửa đã thấy một màn kinh động, Tiểu Hành nhỏ đang khóc lóc ầm ĩ còn chạy loạn khắp nơi.

"Con muốn gặp cô xinh đẹp...con muốn gặp cô xinh đẹp"

"Bạch Gia Hành! Con có thôi đi không? Đồ chơi bị con ném hư hết rồi kia kìa...có muốn ba phạt con một trận không hả?"

"Con chỉ muốn gặp cô xinh đẹp thôi...ba mau kêu cô xinh đẹp đến đây đi" tiếng khóc thét lên sau đó cậu ngồi phịch xuống sàn giấy giữa chẳng khác gì bị cắt tiết.

Diệp Tử Ái ở ngoài sớm đã đứng đờ, chân như bị chôn lại một chỗ! Đúng là cha con chẳng ai nhường nhau!

Lắc đầu một cách bất lực, cô hít một hơi thật sâu sau đó nở một nụ cười như hoa hướng dương dưới ánh mặt trời chạy đến chỗ Tiểu Hành đang ngồi khóc trên sàn nhà.

"Tiểu Hành nhỏ...cô đến rồi đây! Sao con lại khóc đến thành ra thế này"

Nhìn gương mặt tím lúm nước mắt lâu lâu còn nấc lên, đôi mắt long lanh mở to chẳng khác gì một chú cún con nhỏ thấy mà thương

Tiểu Hành vừa nhìn thấy Diệp Tử Ái đã nhào đến vào lòng cô ôm chặt cứng còn thút thít

"Cô xinh đẹp đến rồi...ba con này muốn phạt con đó!"

Ách..

Diệp Tử Ái giờ khóc giờ cười nhìn về phía Bạch Tử Ngôn một mảng lạnh lẽo lại liếc mắt sang cô. Anh khoanh tay trước ngực đáng vẻ cực kì khó coi nhìn cậu nhóc ở trong lòng cô làm nũng.

"Ba chưa có làm gì con đâu đó...khóc lóc cái gì?"

"Hừ" Tiểu Hành chẳng thèm quan tâm đến anh chỉ ôm chặt lấy Diệp Tử Ái. Điều này càng khiến anh tức đến lộn ruột.

Cái thằng nhóc này, lại rất biết cách lợi dụng nha. Ôm cô như vậy làm gì?

Diệp Tử Ái tựa như người ở giữa giải hòa, cô cười trừ xoa đầu cậu nhóc trong lòng sau đó hướng mắt về phía Bạch Tử Ngôn nói

"Được rồi! Nó còn nhỏ chưa hiểu chuyện anh đừng la mắng nó như vậy sẽ rất tội nghiệp đó!"

Cái gì? Anh có mắng chửi gì tiểu quý này đâu? Chỉ hù dọa một chút lại bị cô nói oan. Gương mặt lạnh lùng giờ đây càng khó coi hơn!

"Thế Tiểu Hành nói muốn gặp cô là muốn đưa cô thứ gì sao?"

Lúc này cậu nhóc trong lòng mới gật gật đầu sau đó chạy một mạch lên lầu, qua mấy phút lại cầm xuống một tờ giấy A4.

"Đây là bức tranh con vẽ cô xinh đẹp hôm trước...con tặng cho cô"

Cầm tờ giấy trong tay đưa mắt xuống nhìn, tuy nét bút nguệch ngoạc không rõ ràng có mấy chỗ còn bị lem ra ngoài nhưng nhìn tổng thể thì một cậu nhóc 6 tuổi vẽ được như vậy thì quá giỏi rồi. Nhìn ngắm bức chân dung của bản thân mình cô khóc không ra nước mắt thậm chí cảm thấy một câu sau đó bật cười.

"Tiểu Hành tặng cho cô thật sao?"

"Dạ"

"Vậy thì cô cảm ơn con nhiều nha...cô sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận"

Bạch Tử Ngôn đứng im lặng quan sát, ánh mắt anh luôn cố định trên người cô, nụ cười rạng rỡ hạnh phúc ấy khiến con tim anh như tan chảy ra, cảm giác mềm mại như chiếc lông nhò chạm vào người.

"Em đã ăn gì chưa? Đã đến đây rồi thì ở đây chơi một chút rồi hẵng về"

Diệp Tử Ái nhìn vào anh, cô hơi bối rối, tuy là do anh kêu cô đến đây nhưng ở lại làm ăn cùng với nhau thì cô thật chưa nghĩ tới vấn đề đó. Chiếc bụng nhỏ cũng chưa được lấp đầy bây giờ quả thật có chút đói.

Đẹp bỏ liêm si qua một bên, cô gật đầu đồng ý.

Tưởng rằng đầu anh sẽ trở tay nấu ăn hay nấu một mâm cơm thịnh soạn để tiếp đãi cô nào ngờ anh chỉ lấy ra một đồng hồ ăn tươi sống còn cả mớ rau củ.

Đầu óc có chút choáng cô nhìn anh, còn anh lại nhìn cô qua một lúc mới lên tiếng nói

"Thật ra tôi chưa chuẩn bị gì cả và lại tôi cũng không biết nên làm gì!"

Một câu nói như đánh tan hết thấy những suy nghĩ tích cực trong đầu cô. Hóa ra là anh đang kiểm có để bắt cô làm đầu bếp cho hai người! Gương mặt xinh đẹp lắc đầu mấy cái thở dài một hơi. Nhìn xuống phía dưới lại thấy Tiểu Hành nhỏ bên cạnh cũng đang nhìn cô chăm chăm.

"Ba con không biết nấu ăn đâu cô..."

"Hay là em nấu giúp tôi...xem như là nấu cho Tiểu Hành. Bây giờ chắc nó cũng đói rồi!"

"Phải phải con đang rất đói!"

Đáng ghét thật! Lúc này còn cãi nhau ỉ xèo giờ đây lại tung hứng như một hòa thuận đến không thể nào hòa thuận hơn, từ gương mặt đến bộ dạng đứng cạnh nhau giống y như đũa. Cả hai còn dùng ánh mắt cực kì đáng thương xen lẫn mong đợi khiến Diệp Từ Ái phải bắt lực cười khổ.

Đây rõ ràng là âm mưu mà! Cô còn nghĩ sẽ được ăn sơn hào hải vị gì chứ. Ai ngờ cũng phải đi làm đầu bếp free!

"Thôi được rồi...cả hai tránh sang một bên đi. Để tôi nấu!"

Nói rồi cô đi lại gần bàn bếp chuẩn bị tác chiến, mái tóc dài có chút vương vãi khiến cô không thể nào tập trung toan muốn buộc hắt lên lại nhận ra tay đang rửa con cá bên dưới. Những sợi tóc cứ len lỏi vào mặt cô gây cảm giác ngứa vô cùng! Còn chưa biết làm sao thì đằng sau chợt có một bàn tay to chạm vào tóc cô sau đó túm gọn lại ra phía sau.

Diệp Từ Ái có chút giật mình nghiêng đầu nhìn anh.

"Anh..."

"Để tôi buộc giúp em!"

Bạch Từ Ngôn nhẹ nhàng vén gọn gàng tóc cho cô sau đó dùng thun buộc lại, tuy động tác có chút vụng về còn có phần luống cuống nhưng với một người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo như anh mà lại làm mấy chuyện này khiến cô cảm thấy rất cảm động, tim bắt đầu không theo sự điều khiển của bản thân mà đập mạnh liên tục. Hai má cũng hơi ửng đỏ lên một mảng. Tại sao lúc này trông anh lại vô cùng dịu dàng, ôn nhu! Khác hẳn với dáng vẻ bình thường như của mình.

Xua hết mọi cảm xúc hỗn loạn Diệp Từ Ái chỉ lúng túng nói một câu "cảm ơn" sau đó lại tiếp tục tập trung vào công việc của mình.

Ở đằng sau, Bạch Từ Ngôn tuy không nhìn thấy gương mặt cô nhưng anh có thể biết là cô đang ngượng, mà anh cũng vậy! Đây là lần đầu tiên anh buộc tóc cho một người phụ nữ nên không biết phải làm sao chỉ theo bản năng của mình mà buộc cho cô ai ngờ lại không hề làm cô đau! Mối mong mỏi tự chủ mà cong lên, ánh mắt thâm tình nhìn tấm lưng thanh mảnh.

"Ba nhìn chăm chăm cô xinh đẹp như vậy làm gì?" Tiểu Hành nghiêng đầu đầy tình nghịch

"Suyt! Con nói nhỏ thôi...con nít biết cái gì!"

Bị anh nói một câu khiến gương mặt non nớt có chút bất mãn. Nhưng lại nhận ra ý cười trên mặt anh nên chỉ len lén chăm chú quan sát thêm.

Sau một hồi làm việc vất vả cuối cùng thành quả cũng đã hoàn thành xong. Mùi hương thơm tỏa ra từ nồi lẩu hải sản ngon tuyệt, chỉ ngửi mùi thôi cũng đủ khiến nước miếng trong miệng trào ra như lũ. Diệp Từ Ái phúi tay toan muốn kêu hai cha con nhà họ Bạch kia lại ai ngờ vừa quay đầu đã thấy hai người một lớn, một nhỏ ngồi ngẩn ngáp trên bàn. Ngay cả chén đĩa cũng dọn sẵn cầm trên tay giống như đã đợi chờ từ lâu.

Diệp Từ Ái không biết phải nói gì trước cảnh tượng khốc đở này chỉ từ tốn bụng nổi lẩu nóng còn đang sôi đặt lên bàn.

"Nào...ăn thôi"

Hai gương mặt hớn hờ liền gật đầu lia lịa sau đó không chút dè dặt mà gấp đũa ăn.

Diệp Từ Ái ngồi đối diện hai người lại thấy dáng vẻ của cả hai lúc ăn cũng giống hệt nhau. Bất giác cô không hiểu sao lại cảm thấy hạnh phúc.

Bạch Từ Ngôn ăn không nhiều đa số toàn gấp đồ ăn cho cô và Tiểu Hành còn cậu nhóc nhỏ thì khỏi nói, cứ cầm cùi ăn hết chén này đến chén khác.

Sau khi tác chiến hết cả nồi lẩu, Diệp Từ Ái bụng căng no thở ra một hơi muốn đứng lên dọn dẹp thì đã bị một bàn tay ngăn lại

"Để đó cho tôi...em nấu ăn vất vả rồi! Em cứ lên chơi với Tiểu Hành là được"

Thấy anh ngăn cản cô cũng không thể nào làm gì được đành nghe lời dẫn Tiểu Hành lên lầu chơi.

Người ta nói trẻ em ham ăn, ham ngủ thì quả thực nó rất đúng! Tiểu Hành ăn no xong chơi một chút đã mất mớ không lên nằm lên người cô ngủ một cách ngon lành.

Diệp Từ Ái vỗ vỗ vào lưng cậu để cậu dễ ngủ hơn, tay vuốt ve lên gương mặt đáng yêu. Vô thức cảm giác mãnh liệt ấy giống như cảm giác của một người mẹ lại dâng trào trong người cô. Chắc là do Tiểu Hành thích cô mà cô lại yêu mến nó nên mới nảy sinh loại cảm giác thiêng liêng như vậy, tựa như đây chính là đứa con ruột của mình.

Vừa nghĩ đến đây cô liền lắc đầu mạnh, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi Từ Ái!

Cánh cửa phòng ngủ lại nhẹ nhàng mở ra, Bạch Từ Ngôn nhìn Tiểu Hành đang ngủ trong lòng cô.

"Em chắc cũng mệt rồi...để tôi đưa em về nghỉ ngơi sớm"

Bàn tay toan tính bé Tiểu Hành ra khỏi người cô thì lại bị cậu nhất quyết không buông! Tay nắm chặt lấy áo của Diệp Từ Ái như một món bảo vật

Ách..

Cả cô và Bạch Từ Ngôn đều hơi hoang mang, cái thằng nhóc nhỏ này lúc ngủ mà cũng giành Từ Ái với anh!

Gương mặt đầm lại đầy bất mãn nhưng sau đó lại như nghĩ ra cái gì, tia mắt có chút xấu xa cùng đắc ý.

"Tiểu Hành nó muốn đòi em như vậy...ngay cả ngủ cũng không muốn rời xa hay là hôm nay em ngủ lại đây với nó một đêm sau đó ngày mai tôi đưa em về!"

Cái gì? Đầu cô như bị mấy trăm viên đá rơi xuống vào đầu, cô mở to mắt nhìn anh.

"Ngủ lại ở đây sao? Không được..."

"Em cũng thấy rồi đó...Tiểu Hành nhất quyết không buông áo em ra nếu như làm nó thức giấc thì em cũng không thể nào về được!"

Lời nói tron tru phân tích đầy ý dẫn dụ, Diệp Từ Ái như thuyền trôi giữa dòng nước không biết phải làm gì. Cơ thể bị cậu nhỏ này giữ chặt không buông ra, ánh mắt có chút dao động nhìn xuống gương mặt bé bỏng. Từ nhỏ đến lớn chắc chưa bao giờ cậu được ngủ với mẹ nên khi nằm bên cạnh cô lại an tâm ngủ say đến vậy. Ngay cả tay cũng không lúc nào nói lỏng ra tựa như rất sợ cô đi mất.

Thờ dãi một hồi sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt Bạch Từ Ngôn

"Thôi được rồi! Tôi cũng không còn cách nào khác"

Trong lòng anh thầm mở cờ trong bụng, tuy có chút bất mãn khi Tiểu Hành dính lấy cô không buông nhưng nhờ có thằng nhỏ này mà cô có thể ở đây! Miệng không tự chủ mà nhếch lên cười, tia mờ ám bắt đầu len lỏi qua cặp mắt đen hùt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Là thật hay mơ?

Bầu trời đêm lại buông xuống làm nền cho những vì sao lấp lánh, ánh trăng sáng chiếu rọi khắp muôn nơi, vì là cuối năm nên tiết trời rất lạnh. Diệp Từ Ái ngủ trong căn phòng của Tiểu Hành. Cậu bé nhỏ vẫn ngủ say sưa không chút động đậy, lâu lâu có chút run run trong lòng cô.

Bước chân rón rén cùng nhẹ nhàng từ từ tiến tới sau đó trong cơn mê man cô cảm nhận được có thứ gì đó chạm vào mặt cô sau đó là mái tóc. Vì do quá mệt mỏi nên cô không để ý đến chỉ lẳng lặng yên bình ngủ một giấc cho ngon.

Bạch Từ Ngôn vốn không thể nào ngủ yên cứ nhắm mắt lại là hình ảnh của cô lại hiện ra, bất quá anh phải sang phòng của Tiểu Hành mà ngắm nhìn gương mặt thiên thần đang ngủ. Bàn tay không nhịn được vuốt ve làn da ngọc, cuối cùng anh quyết định bế cả người cô lên sau đó đưa về phòng của mình!

Diệp Từ Ái vẫn vậy cô không hề hay biết chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi! Trong cơn mơ cô thấy một người đàn ông đang ôm lấy cô từ phía sau, cánh môi mông run run hôn vành tai nhỏ nhắn lâu lâu lại gặm nhấm, Diệp Từ Ái rất ngứa nhưng cơ thể lại cứng đờ, trong giấc mơ cô còn thấy sự nóng bỏng có chút ướt át chạm vào trán mình sau đó là môi! Gương mặt của anh ta không rõ chỉ mờ ảo trong bóng đêm đen tuyền. Vô thức cơ thể có chút cử động chuyển mình mà kêu lên một tiếng.

"Ừm..."

Nhiệt độ của người đàn ông đó rất nóng tựa như muốn thiêu cháy cô trong lòng anh. Không hiểu sao cô lại không chút sợ hãi còn cảm thấy rất an toàn!

Bạch Từ Ngôn hôn nhẹ lên cánh môi căng mọng của cô, anh chỉ muốn cảm nhận lại hương vị ngọt ngào lúc trước! Nhưng dường như anh đã xem thường

sức chịu đựng của bản thân! Dần nộ hôn càng đòi hỏi hơn tham lam cậy hằm răng trắng tinh để len lỏi tìm kiếm chiếc lưỡi mềm mại. Diệp Từ Ái không hề có phản ứng gì vì trong cơn mơ cô thấy được hình ảnh của anh cứ bao trùm lấy cả người cô!

Nộ hôn kéo dài chuyển sang triền miên anh hít thở có chút khó khăn, bàn tay dần mềm mại dưới lớp áo thun cô đang mặc, thứ to tròn mềm mại lại một lần nữa khiến anh phát điên! Cứ thế mà xoa nắn không thương tiếc. Diệp Từ Ái lúc này chỉ cảm thấy cơ thể xụi lơ trong vô thức lại bật ra tiếng thở dốc!

Cuối cùng làn môi mỏng tà mị khẽ cong lên sau đó cúi đầu mút lấy vòng một căng tròn! Mùi hương cùng sự lưu luyến cứ thế lấn áp hết thấy anh to gan hơn còn cời hăng áo của cô vứt xuống sàn sau đó ngang nhiên chiếm đoạt từng tấc da thịt trên người cô.

Vị ngọt ngào cùng sự nhung nhớ bao lâu khiến cổ họng khô khốc không ngừng tìm kiếm dòng suối mát lạnh! Anh có thể cảm nhận được người con gái dưới thân bắt đầu run rẩy, trong màn đêm chỉ le lói những tia sáng từ ánh đèn ngủ cùng ánh trăng. Phản chiếu lên gương mặt xám xịt một mảng, con người co rụt lại nhìn gương mặt đang chau mày của cô. Phút chốc anh dừng lại động tác cuồng dã của mình để ngắm nhìn cô, sau đó lại tự cười khẩy bản thân mình!

Sức kìm chế đối với cô luôn không đổi! Nó vẫn sôi sục kể cả khi cô nhìn anh! Nhưng giờ đây tâm lạnh như nước, người con gái ấy không hề nhớ những đoạn kỉ niệm trước đây còn xem anh là một người xa lạ! Đáy mắt dấy lên một lớp sương mờ đầy chua xót. Cái giá phải trả cho việc này quá đắt, anh không thể nào khiến cô hận anh như trước! Có lẽ là cô đang mơ, nhìn thấy sự khó chịu cùng bất an lúc cô ngủ làm tìm anh đau nhói. Những việc cô trải qua đã quá đủ rồi!

Mặc dù anh rất muốn cô ngay lúc này, rất muốn hòa làm một với người con gái anh yêu nhưng cuối cùng chỉ đột ngột tắt ngấm đi để lại một sự lạnh lẽo cùng u ám bao trùm lấy con người đen tối! Gương mặt thoáng chút phức tạp anh nhặt chiếc áo của cô lên sau đó chậm rãi mặc vào rồi cứ thế ôm cô vào trong lòng ngực mình để đầu cô gối lên cánh tay rắn chắc.

"Từ Ái...anh sẽ khiến em trở về bên anh thêm một nữa. Anh không thể để em rời xa anh rồi xa con của chúng ta! Anh thật sự rất nhớ em..."

Nhịp thở cô dần ổn định lại nhưng lần này cô chủ động ôm lấy người anh, sao đó còn vùi mặt mình vào nơi ấm áp nhất! Cơ thể chợt căng cứng ra anh vuốt nhẹ mái tóc cô mà tâm tình rối loạn! Đêm nay có lẽ anh sẽ phải mất ngủ rồi!

Sáng sớm tỉnh mơ, khi những giọt sương còn đọng lại trên những cánh hoa hồng sau vườn. Bóng đêm tản đi nhường chỗ cho ánh nắng chiếu vào.

Diệp Từ Ái lơ mơ tỉnh giấc cô dụi dụi hai mắt sau đó chợt khựng lại. Cơ thể cô như bị thứ gì đó siết chặt lại mà ở trước mặt cô là một bức tường thịt cứng nhắc, ngay cả mũi cơ cũng ần dật hiện ra. Hai mắt còn chưa tỉnh ngủ liền mở to ra cô kinh ngạc đến há hốc miệng.

Không phải là cô ngủ cùng Tiểu Hành sao? Tại sao lại biến thành Bạch Từ Ngôn? Đã vậy tay anh còn bá đạo ôm cô chặt cứng trong người!

Bất giác gương mặt liền đỏ lên sau đó là bối rối, cô không dám thở mạnh vì cô sợ sẽ làm anh thức giấc, qua vài giây trấn an lại bản thân sau đó cô mới từ từ nhấc cánh tay đang để ở vòng eo của mình xuống. Ai ngờ còn chưa kịp bỏ ra thì người đàn ông này lại trở mình ôm cô chặt hơn như thể một chiếc gối ôm mềm mại.

Diệp Từ Ái thầm mắng một câu, dờ khóc dờ cười. Ngay sau đó tầm mắt cô lại vô tình chú ý đến chiếc cằm cương nghị của anh. Phía dưới cằm đã mọc ít râu mới nhú nên hơi cứng cứng, di chuyển mắt lên một chút lại nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, đáng vẻ lúc ngủ này khác hẳn bình thường! Không còn lạnh lùng, cao ngạo mà đôi lại là sự dịu dàng, trầm tĩnh tựa như một đứa con nít!

Bàn tay thoáng chốc nắm chặt lại không hiểu sao cô lại muốn sờ thử lên gương mặt anh! Đấu tranh tư tưởng một hồi cuối cùng ngón tay cũng nhẹ nhàng đưa lên chạm vào đôi mắt

Hàng lông mày rậm nam tính còn có chiếc mũi cao kiêu ngạo, thêm vào đó còn có bờ môi mỏng cương nghị! Bất giác tự lúc nào cô lại chìm đắm vào anh. Nhìn cũng không tệ nha! Chỉ là mỗi lần trêu chọc cô đều thấy rất đáng ghét! Nay có thể ngắm nhìn ở khoảng cách gần đến như vậy làm tim cô hơi rung động đôi chút.

Đang mãi mê thích thú đùa giỡn trên gương mặt anh sau đó đột nhiên người đàn ông trước liền mở hai mắt ra đối diện với cô

"Từ Ái, em nghịch đủ chưa?"

Ách! Bị phát hiện rồi...đôi mắt tràn ngập sự lúng túng, cô toan muốn giãy ra thì bị anh ôm chặt cứng lại

"Nè...mau bỏ tôi ra! Làm cái gì vậy?"

"Câu này tôi hỏi em mới đúng! Sờ soạng trên mặt tôi làm gì? Có phải là có ý đồ với tôi phải không? Tôi thừa biết mà!"

Đáng ghét!

Diệp Từ Ái hậm hực trừng mắt nhìn anh "Anh mới là người có ý đồ đó...mau bỏ ra"

Bạch Từ Ngôn nghe xong liền bật cười sau đó buông lỏng thân thể cô ra, vừa được thả cô như chim sổ lồng muốn nhanh chóng chuồn khỏi đây nào ngờ khi người mới ngồi bật dậy đã bị anh kéo cánh tay lại ôm chặt sau lưng

"Trêu chọc tôi xong rồi còn muốn bỏ trốn? Em thật giỏi nha!"

"Ai trêu chọc gì anh? Tôi nên hỏi anh là rốt cuộc muốn gì? Tại sao tôi lại ở đây?"

Anh nhìn cô không trả lời, còn cố tình ghé sát vào vành tai miễn cảm mà trêu đùa, hơi thở nóng bỏng cùng mùi hương nam tính quần lấy cô len lỏi vào từng tế bào trên cơ thể, Diệp Từ Ái thoáng chút run rẩy, tâm tình lại bị anh làm cho dao động không ngừng, hai má cũng sớm phỉm hồng trông rất đáng yêu, vì da mặt cô rất trắng nên nó càng nổi bật hơn khiến anh thêm thích thú

"Là em tự mình qua phòng tôi mà? Không lẽ em quên rồi sao?"

"Cái gì?" Đầu óc lại quay cuồng vòng vòng

Rõ ràng là đêm qua cô vẫn đang ngủ ngon lành với Tiểu Hành sao phút chốc lại đổi thành chủ động tìm anh? Cảm giác tối qua vẫn còn đó cô có thể nhớ mương máng là có một lực mạnh mẽ áp chế cô? Sau đó còn có một vòng tay ôm chặt lấy mình...mọi thứ quá mơ hồ nên cô chỉ nghĩ rằng mình đang nằm mơ! Nhưng giấc mơ này lại vô cùng chân thực. Sau một hồi nghĩ ngợi lung tung nghiêng đầu nhìn sang gương mặt bốn cột đầy xấu xa của anh bất giác máu huyết trong người lại sôi sục. Anh rõ ràng là đang cố ý trêu chọc cô! Cố gắng nuốt con thịnh nộ xuống, ánh mắt như tia lửa đạn nhắm thẳng vào người đàn ông phía sau

"Là anh bày trò đúng không? Sao tôi có thể nửa đêm mà chạy sang chỗ anh được? Quá vô lý..."

"Chứ không phải là em có ý đồ trước đó với tôi nên mới vậy sao? Nhìn mặt em kìa...y như một quả cà chua chín còn nói không có!"

"Anh..." Diệp Từ Ái vốn rất muốn giữ vững bình tĩnh nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì bị anh chọc cho phát tiết bấy nhiêu liền liều mạng vùng vẫy la lên

Bạch Từ Ngôn thành công trong việc trêu chọc cô càng nở nụ cười rạng rỡ thỏa mãn, phản ứng này quá mạnh mẽ khiến anh phải dùng tay trấn áp lật người cô lại để anh hoàn toàn nắm thế chủ động.

Hai tay quơ loạn xạ bị anh bắt gọn lại giờ qua đỉnh đầu, có mấy cọng tóc do khi nãy gãy giữa che mất đi gương mặt hồng hào của cô. Bạch Từ Ngôn khẽ cười môi mím nhếch lên một cách quyến rũ, ánh mắt cũng không còn vẻ bốn cột nữa thay vào đó là sự nóng bỏng cùng ám muội nhìn cô

"Thả tôi ra mau...anh là đồ đáng ghét! Dám trêu chọc tôi sao? Có tin là tôi xử anh không?"

"Ồ..vậy sao? Được thôi...em mau tới đây xử tôi đi!" Lời khiêu khích không chút sợ hãi

Diệp Từ Ái thật sự là muốn tung một cước đá bay người đàn ông trơ trên này nhưng suy cho cùng cô lại lực bất tòng tâm, cam chịu gương mặt đầy tia lửa giận nhìn anh.

"Sao hả? Em không nhớ chứ gì? Nhưng tôi cần phải tính sổ em vụ hồi nãy em nhân lúc tôi ngủ mà giờ trò trên mặt tôi!"

"Giờ...giờ trò gì?" Bị anh nhắc lại chuyện khi nãy nên Diệp Từ Ái liền trở nên lấp lập

Dáng vẻ này thật hết sức đáng yêu so với trước đây thì trông cô dễ thương hơn nhiều, nét đẹp ấy vẫn thanh thuần trong sáng khiến anh không thể nào cầm lòng được mà đưa tay vuốt ve gương mặt cô vén những sợi tóc vương vãi ra sau tai để cả mặt cô hoàn toàn rơi vào mắt anh.

Diệp Từ Ái giờ đây bắt đầu cảm nhận được sự nguy hiểm sắp tới, cơ thể anh rất nóng lại còn nặng như vậy, cả mặt sát gần với cô như muốn chiếm tiện nghi, ngay khi cánh môi anh sắp chạm vào môi hồng run rẩy kia thì cửa bị một lực mở ra

"Ba?...cô xinh đẹp? Hai người?"

Thôi xong rồi! Vừa nhìn thấy Tiểu Hành nhỏ tay còn cầm một con gấu bông đứng ở cửa đang trố mắt nhìn, ngay lập tức phản xạ đầu tiên là đẩy mạnh anh ra.

Bạch Từ Ngôn cũng bị thằng nhóc này làm cho giật mình, xong sau đó có chút bất mãn, chỉ thiếu một chút nữa là anh có thể hôn cô rồi!

Tiểu Hành bất động như tượng không hiểu một màn trước mắt là gì? Sáng sớm cậu mở mắt dậy đã không thấy cô xinh đẹp đâu, toan muốn gọi ba thì lại đập ngay cảnh tượng khó hiểu đó! Với một đứa nhóc 6 tuổi thì chưa nhận thức được tình huống gì chỉ cảm thấy rất kì lạ, sao ba mình lại nằm đè lên cô xinh đẹp?

"Tiểu Hành? Con không biết gõ cửa à? Ba đã dạy con như thế nào?"

"Con sao biết được là ba ở cùng với cô xinh đẹp? Mà sao cô xinh đẹp lại ở đây? Con tưởng cô đi về rồi chứ?"

"À...thì..." Diệp Từ Ái không biết phải giải thích như thế nào cho Tiểu Hành nhỏ này hiểu, mặt mày đã như con tôm luộc, cũng tại anh mà cô rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này nên chỉ còn biết hướng mắt về phía người tạo nghiệp mà cầu cứu

Thấy biểu hiện gấp gáp của cô Bạch Từ Ngôn không nhịn được cười cô gắng để bản thân trấn tĩnh lại sau đó hần giọng nói

"Con hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau chuẩn bị xuống ăn sáng rồi đi học cho ba!"

Khuôn mặt ngơ ngác sụp xuống sau đó "Dạ" một cách không tự nguyện lê từng bước chân nhỏ nhắn ra ngoài.

Thở phào một hơi sau đó cô cũng nhanh chóng chuồn đi, nếu còn ở đây thêm chắc chắn sẽ bị anh làm cho tức chết!

"Ăn sáng đã rồi tôi đưa em về luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Dám giành với anh?

Trên bàn làm việc, những tờ giấy trắng ngồn ngang cùng bút màu đủ kiểu nằm rải rác trên bàn, trông chẳng hề gọn gàng xịu nào đang tất bật vẽ mẫu thiết kế chuẩn bị cho dự án sắp tới thì chuông điện thoại lại bất giác reo lên.

"Từ Ái"

"A...Dịch? Anh gọi cho em có gì không?"

"Phải có gì thì anh mới gọi điện cho em được sao?"

Diệp Từ Ái buông cây bút vẽ xuống sau đó thăm cười rồi nói "Đâu phải...em không có ý đó!"

Ở bên kia Vu Dịch nghe được giọng nói của cô thì liền dịu lại anh từ tốn chậm rãi nói tiếp

"Công việc bên đó thế nào rồi?"

"Vẫn tốt em vẫn đang làm việc chăm chỉ...bận đến mức muốn khóc đến nơi luôn rồi"

Tuy anh không ở gần cô nhưng nghe giọng nói có chút uể oải như vậy, đáy lòng cũng hơi thương xót liền lo lắng thêm câu

"Đừng có cố gắng quá...em phải biết giữ gìn bản thân cho thật tốt! Không anh lo lắng đây có biết không!"

Nghe được những lời quan tâm của anh dành cho cô, bất giác tảng đá nặng nề lên vai cũng nhẹ bớt, cô cười vui vẻ đầy nũng nịu

"Em biết rồi...anh cũng phải nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt biết không? Đợi em..."

"Nói chuyện vui vẻ quá nhỉ?" Còn chưa nói hết câu thì đã bị âm thanh trầm thấp lạnh lẽo vang ở đằng sau

Diệp Từ Ái có chút giật mình quay đầu lại, Bạch Từ Ngôn? Anh ta lại xuất hiện như ma quỷ! Thật đáng ghét, không biết đã làm cô thót tim bao nhiêu lần, mi tâm nhăn lại sau đó che điện thoại nói

"Anh làm tôi giật cả mình..."

Bạch Từ Ngôn không để ý đến lời phản nản của cô, ánh mắt hướng về phía điện thoại, thật ra là anh đã nghe hết mấy lời vừa rồi của cô nên biểu tình trở nên không vui chút nào! Cách nói chuyện thân mật như vậy lại khiến ngọn lửa trong lòng liền bùng cháy thiêu đốt hết thủy ruột gan của anh.

"Em có biết là đang trong giờ làm việc mà nghe điện thoại riêng là cấm kỵ không hả? Không lẽ điều tối thiểu như vậy mà em lại không biết?"

Cái gì? Thái độ đó là sao? Đôi mắt tức giận không ý cười nhìn anh muốn phản bác lại thì trong điện thoại lại vang lên tiếng đàn ông

"Alo? Từ Ái? Em có còn nghe máy không?"

"Em đang có chút việc lát nữa em sẽ gọi lại cho anh!" Nói rồi cô lập tức cúp máy

Tia mắt xám lại một tầng, lại còn dám ngang nhiên ở trước mặt anh nói chuyện thân mật với người khác? Cô cũng thật lớn gan!

"Anh đến tìm tôi có việc gì?"

Diệp Từ Ái đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của anh khoanh tay nói, bộ dạng cực kì khó coi. Trái lại Bạch Từ Ngôn trầm tĩnh đến lạ anh nhìn cô một lúc sau đó mới lên tiếng

"Bản thiết kế tôi đưa em đã làm xong chưa?"

Không phải chứ? Cô chỉ mới vẽ được một nửa phần còn lại đang dở dang, đột nhiên anh ta hỏi như vậy là muốn đòi cô à?

Con người đảo một vòng sau đó hơi ấp úng nói

"Vẫn chưa xong!"

Chưa hoàn thành xong mà vẫn còn thời gian tán gẫu cùng người khác! Giỏi lắm! Anh từ tốn dứt tay vào túi quần âu của mình sau đó giọng nói không nhanh không chậm như ra lệnh

"Vậy thì trong hôm nay phải hoàn thành rồi đưa cho tôi! Nhớ là không vẽ xong thì đừng mong mà tan làm!"

Cái gì? Anh ta bị chấp mạch rồi à? Hay là ai giành mất sổ gạo nhà anh mà lại ép cô như vậy? Bàn thảo đó ít nhất là mất 2 ngày mới làm xong như vậy là nhanh nhất có thể rồi, anh ta lại không biết trắng đen bắt cô hoàn thành trong hôm nay? Sao không lấy mạng cô luôn đi!

Ánh mắt không chút khuất phục tràn đầy phẫn nộ như nhím xù lông vurun những chiếc gai sắc nhọn chìa thẳng vào anh mà nâng giọng

"Sao có thể trong hôm nay là vẽ xong được? Tôi đâu phải có ba đầu sáu tay hay gì mà làm nhanh như vậy? Ít nhất phải mất đến 2 ngày anh hiểu không?"

Đối diện với sự bất mãn với cô vẫn là bộ mặt không chút cảm xúc còn tỏa ra luồng khí lạnh lẽo tựa như một kẻ sát nhân! Âm thanh ngày một trầm ngâm hơn còn pha chút khàn khàn

"Đó là việc của em...tôi chỉ cảm biết bắt buộc là phải hoàn thành trong hôm nay nếu không thì em có thể cuốn gói đồ đạc bay về Pháp là vừa!"

Bàn tay nắm lại thành nắm đấm như sắp đâm một cú vào mặt người đàn ông phía trước! Quá vô lí...cô không hiểu nổi là anh đang nghĩ cái gì mà lại bắt ép cô không đường thoát như vậy! Tường đầu đã thấy được một mặt tốt của anh một sự ôn nhu dịu dàng lúc trước vậy mà trong phút chốc anh đã phá hủy tất cả, không sót lại thứ gì! Ác ma thì vẫn là ác ma sao có thể là thiên thần được?

Áp chế lại con thịnh nộ đang dâng đến cổ họng của mình, Diệp Từ Ái cắn răng nghiêng lợi nhìn anh rặn ra từng câu từng chữ

"Được! Anh giỏi lắm...vẽ thì vẽ, hừ"

Rốt cuộc thì cô vẫn phải chấp nhận, Bạch Từ Ngôn ung dung gật đầu thỏa mãn sau đó tính quay người đi nhưng chợt nhớ ra thứ gì đó anh lại nói

"À phải rồi...em lên phòng làm việc của tôi mà làm, tiện thể tôi dễ dàng xem em có làm việc chăm chỉ không!"

Lại còn bắt cô đến phòng làm việc của anh? Hờ hờ anh hơi quá đáng rồi đấy! Đang muốn mắng chửi thì lại bị anh chặn họng

"Không được có ý kiến!"

Áaaaa thật sự là muốn bẻ nát xương anh ta ra mà!

Không để cô có cơ hội đáp trả Bạch Từ Ngôn đã ung dung quay người đi một cách hiên ngang chỉ để lại gương mặt tức đến đỏ cả lên, hai bên tai như xì khói xám

Diệp Từ Ái ôm đống giấy cùng bút vẽ ngồi trên ghế sofa dành để tiếp khách trong phòng làm việc của anh. Còn riêng Bạch Từ Ngôn thì ngồi vào bàn đối diện cô tâm mắt vô cùng thỏa mãn khi bắt trọn người con gái trong mắt anh. Từ góc độ này anh dễ dàng quan sát mọi thứ hết thảy, trên tay cầm một tập tài liệu sau đó nhàn nhã xem.

Đã bí ý tưởng lại còn bị người đàn ông kia bắt ngồi ở đây, chỉ cần ngẩng đầu lên thôi là đã thấy gương mặt đáng ghét của anh ta! Trong bụng không biết đã mắng chửi bao nhiêu câu chỉ khi bắt gặp ánh mắt Bạch Từ Ngôn nhìn cô thì liền chột dạ mà cúi đầu xuống.

Không gian trong phòng làm việc của anh rất yên ắng không phát ra tiếng động lớn nào! Đến mức chỉ có thể nghe tiếng kim đồng hồ trên tường kêu tíc tắc, tiếng từng trang giấy tài liệu mở ra. Diệp Từ Ái rốt cuộc cũng không chịu được nữa mà ngủ lúc nào không hay, cả người dựa ra hẳn ghế sofa sau đó nghiêng đầu ngủ trên đó, thật sự là cô dạo này làm việc vô cùng chăm chỉ cho nên đối với khoảng thời gian này lại mệt mỏi không kém, cơ thể kháng nghị muốn ngủ cũng không thể ngăn lại được.

Bạch Từ Ngôn đang kí mấy bản báo cáo thì lại thấy phía trước mặt không có tiếng động gì liền ngẩng khuôn mặt điển trai lên nhìn thì bắt gặp trong mắt là hình ảnh cô gái nằm im bất động trên ghế sofa, hàng lông mày rậm có chút chau lại sau đó lại giãn ra, anh buông cây bút xuống bàn rồi từng bước tiến về phía cô.

Nhìn quanh một lượt trên bàn quả thật là cô có vẽ mẫu thiết kế cho anh nhưng chỉ mới hơn một nửa chưa xong hết, những loại bút màu cứ nằm loạn xạ trên bàn đã vậy còn có mấy tờ giấy bị cô cuộn tròn lại. Miệng anh hơi cười nhưng liền tắt đi anh dời sự chú ý của mình lên gương mặt cô, khi cô ngủ đáng vẻ rất đáng yêu giống như một đứa con nít nhỏ, đường nét trên mặt vốn hài hòa ưu tú, hàng lông mi dài cong vuốt nhắm lại như cánh bướm, tay anh lại bất giác giơ lên chạm vào mặt cô, lúc này đây mắt hiện lên rõ bao nhiêu sự dịu dàng, ôn nhu mà ngay cả anh cũng không nhận ra!

Qua một lúc, hai bên vai cô chợt run lên sau đó cơ thể có chút co rúm lại, cô lạnh? Không nghĩ ngợi gì tiện tay anh lấy chiếc áo khoác của mình bên cạnh sau đó chậm rãi đắp lên người cô một cách cẩn thận tựa như sợ làm cô thức giấc.

Vừa làm xong động tác đó thì chiếc điện thoại trên bàn chợt rung lên sau đó là ánh sáng phản chiếu qua màn hình, tia mắt xẹt ngang qua sau đó chợt thay đổi hẳn, không còn sự ấm áp khi nãy mà đổi lại là sự lạnh lẽo như chiếc dao găm với lưỡi sắc nhọn đâm thẳng vào đó. Cảm lấy thứ đang rung kia trên tay anh bình thần chạm vào nút nghe sau đó khẽ lên vành tai của mình

"Từ Ái...anh bận lắm sao? Lúc nãy còn đột nhiên cúp máy, khiến anh rất không yên tâm" Vu Dịch từ sau khi cô gạt máy anh đã rất khó chịu, anh nghe ra có tiếng của đàn ông khác nên cứ bồn chồn trong người không hiểu nguyên nhân tại sao? Cuối cùng nhịn không được mà hỏi han cô.

Bạch Tử Ngôn không trả lời lại, anh nhận ra giọng nói này, đây chính là người đã mang Từ Ái của anh đi còn ngang nhiên giành cô với anh! Nổi tức giận sâu trong đáy lòng lại dâng trào lên, anh nắm chặt lấy điện thoại trong tay như muốn bóp nát vụn, cả người lại tỏa ra sát khí ngập trời muốn bẻ nát xương kẻ đang gọi điện cho cô.

Qua một lúc Vu Dịch không nghe tiếng Diệp Từ Ái nên lại càng sốt sắng hơn như ngồi trên đồng lửa

"Từ Ái, em có chuyện gì sao? Nếu cảm thấy mệt mỏi quá thì em có thể trở về đây với anh, anh lo cho em! Không cần phải cố hết sức như vậy...Từ Ái em có đang nghe anh nói chuyện không?"

"Cô ấy ngủ rồi" Âm thanh mạnh mẽ giọng điệu rõ ràng nhấn từng câu từng chữ

Vu Dịch có chút sững sốt sau đó liền biết chủ nhân của giọng nói này là ai, anh kinh ngạc đến bị nghẹn lại ở cổ họng. Tiếng của người đàn ông đó lại vang khắp tai anh. Cô ấy ngủ rồi? chứng tỏ là Từ Ái đang ở cùng một chỗ với anh ta. Hàm răng nghiến chặt đến mức bật ra từng tiếng cọt kẹt vậy mà không để cho anh trả lời lại bên kia đã chủ động ngắt máy. Những chuyện trước kia đột nhiên ùa về, Bạch Tử Ngôn? Sao anh ta lại ở cùng một chỗ với Từ Ái? Còn cô đang làm gì mà lại không nghe máy của anh? Lửa giận bùng phát qua đôi mắt u ám. Anh siết chặt tay lại rồi dậm mạnh xuống bàn. Khốn khiếp!

Nếu như anh ta khiến cô nhớ lại tất cả mọi chuyện thì không phải công sức của anh coi như công cốc rồi sao? Từ Ái sẽ hận anh, sẽ bỏ mặc anh lần nữa! Không...anh sẽ không để chuyện đó xảy ra bằng mọi giá Từ Ái chỉ thuộc về một mình anh mà thôi. Sắc mặt thay đổi hẳn đi, sự tức giận cùng thù hận đan xen lên cảm xúc của Vu Dịch.

Bạch Tử Ngôn sau khi ngắt máy thì tia mắt càng lạnh lẽo hơn, anh trầm ngâm nhìn người con gái đang ngủ say sưa không biết trời chẳng gì! Trong lòng bức bối đến không tả được! Đúng lúc đó cô lại như cảm nhận được luồng khí lạnh cứ bao trùm lấy bản thân còn có cả ánh mắt như tia lửa đang chăm chú nhìn cô. Kêu lên một tiếng "um" rồi trở người mở mắt.

Còn đang mơ màng chưa tỉnh ngủ hẳn thì bị Bạch Tử Ngôn dọa cho giật mình. Anh ta đang trừng mắt nhìn cô chằm chằm không hề chớp một cái. Diệp Từ Ái nuốt xuống ngụm nước bọt, ách không phải là cô ngủ quên trong lúc làm việc mà bị anh sấm soi đấy chứ? Nhưng đây đúng là lỗi của cô, chợt dạ đến mức cô liền ngồi thẳng dậy, lắp bắp nói mấy câu

"Anh...anh nhìn tôi như vậy làm gì?"

"Mau làm việc đi" Vừa dứt câu anh đã ngồi dậy dứt tay vào túi rồi thông thả quay lưng lại với cô.

Đúng là nóng lạnh thất thường! Thật đáng ghét, giờ cô mới hiểu lý do tại sao mà không một ai có thể ở bên cạnh anh ta lâu được rồi! Còn muốn nói gì đó thì trên người lại trượt xuống chiếc áo của Bạch Tử Ngôn.

Tầm mắt hơi khựng lại sau đó ngẩn người. Là anh đắp cho cô à? Đương nhiên là anh ta rồi nếu không thì chắc cô sẽ chạy mất dép ra khỏi cái phòng này vì ở đây có ma!

Cầm lấy chiếc áo trong tay, trái tim lại bắt gặp lỗ nhịp. Rõ ràng là anh quan tâm đến cô nhưng lại vô như không còn lạnh lùng như vậy! Cô thật sự không hiểu nổi tâm tư của người đàn ông này. Vội lắc đầu mấy cái rồi tập trung lại vào công việc đang dở dang của mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tôi nói nghiêm túc!

Cứ tưởng đâu rằng sẽ ở một mình trong cái công ty này đến nửa đêm ai ngờ khi mọi người tan làm hết, thì vẫn còn một người ở lại mà người đó không ai khác là Bạch Tử Ngôn. Anh vẫn ngồi đó, vẫn đang nghiên cứu vấn đề của công ty, lâu lâu cô lại lên đưa mắt lên nhìn anh nhưng rồi cũng vội vàng cúi xuống.

Bộ dạng lúc anh ta nghiêm túc làm việc cũng không tệ nha! Nó thu hút cô một cách lạ thường đến khi cô nhận ra thì đã ngẩn ngơ chìm sâu vào trong đó. Về ngoài trầm tĩnh, quyến rũ, bên ngoài trời cũng đã sập tối, những ánh đèn của dãy phố tập nập qua tấm kính to lấp lánh từng đốm nhỏ, cả thành phố đều được nhìn thấy rõ từ nơi đây. Bóng đêm quá yên tĩnh mà cô lại quá suy tư cứ hút hồn mà ngắm nhìn dáng người phía trước.

Bạch Tử Ngôn đang chăm chú làm việc thì cảm nhận được một tia mắt đang hướng về mình, bất giác anh ngược mặt lên lại thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của cô, môi mím khẽ cười

"Tôi biết là tôi đẹp trai rồi nên em không cần bày bộ mặt si mê đến vậy!"

Lời nói của anh phá tan mọi thứ, kéo Diệp Từ Ái về hiện thực, cô hơi đỏ mặt sau đó là bất mãn.

"Anh đừng có tự luyện...ai si mê anh chứ?"

Gương mặt trắng trẻo lại hồng hồng khiến tâm tình anh trở nên cực kì vui vẻ, nhìn lên đồng hồ cũng đã quá giờ ăn tối. Vì do mãi mê làm việc mà anh quên mất cả thời gian! Nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi về phía cô

"Trễ rồi! Chắc em cũng đói rồi nhỉ...đi ăn thôi"

Hả? Diệp Từ Ái còn chưa kịp thông náo gì đã bị anh cầm tay một cách tự nhiên kéo đi.

"Nhưng mà...tôi chưa làm xong"

"Để đó đi! Không vội"

Cái gì? Không vội? Vậy mà lúc đầu ai là người bảo cô phải hoàn thành trong ngày hôm nay? Rõ ràng là kiếm chuyện với cô! Hừ anh được lắm...dám chọi cô một võ, cứ đợi đấy quân tử trả thù mười năm chưa muộn! Nén lại sự ức chế vào trong cô bất mãn mà bị anh kéo đi.

Ban đêm, nên đường phố có phần náo nhiệt hơn, hôm nay lại gần cuối tuần nên người người ra phố đi dạo, còn có những cặp đôi hẹn hò...chiếc xe của anh cũng vì thế mà bị kẹt lại ở giữa đường. Tâm mất chán nản nhìn ra bên ngoài, bụng nhỏ lại đột nhiên kêu lên gây sự chú ý.

Bạch Từ Ngôn vốn không sốt sắng gì lắm vẫn về mặt bình thản chỉ là hơi nhíu mày khi nghe tiếng bụng kêu "ọc ọc" của cô.

Muốn độn thổ quá đi! Đúng là chiếc bụng này không hề biết lựa thời điểm!

Ánh mắt anh quan sát ra bên ngoài trên đường vẫn tắt nghẽn, còn đang suy nghĩ gì đó thì lại vô tình nhìn thấy quán mì nhỏ hồi trước. Con người dao động một chút sau đó liền mỉm cười.

Anh bước xuống xe tiện thể lôi cô đi theo

"Nè anh đưa tôi đi đâu vậy?"

Quay mặt về phía sau đối diện với ánh mắt của cô khẽ nói

"Không phải em đang đói bụng sao? Tôi dẫn em đi ăn món này đảm bảo rằng em sẽ rất thích"

Còn chưa kịp nói gì thì tay bị anh lôi đi sau đó tấp vào một quán mì bên lề đường. Từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy quán mì này, cơ thể đột nhiên khựng lại đứng im tại chỗ, mắt không hề chớp. Đây là...

Trong đầu xẹt qua một loạt hình ảnh cùng thông tin không rõ ràng, giọng nói ấy lại vang lên bên tai cô

"Em muốn ăn ở đây thật à?"

"Anh đừng có nghĩ trông nó như vậy mà đồ ăn không ngon, em nói anh biết chỗ này là quán mì ngon nhất mà em từng ăn đó"

...

Con đầu đầu lại bất giác truyền đến tựa như muốn chẻ đầu cô ra làm hai, Diệp Từ Ái có hơi choáng váng. Tại sao? Người đàn ông đó lại xuất hiện nhưng cô không thể nhìn rõ mặt của anh ta! Nhắm chặt hai mắt lại, cô đau đớn ôm đầu của mình.

Bạch Từ Ngôn nhìn thấy biểu hiện của cô liền trở nên lo lắng. Không lẽ cô nhớ ra gì đó rồi sao?

"Em có sao không? Lại đau đầu nữa à?"

Âm thanh của anh vang lên như đánh thức Diệp Từ Ái, cô mở đôi mắt ra lại nhìn thấy gương mặt của anh. Tia kinh ngạc thoáng lướt qua con ngươi đen láy. Người đàn ông đó không lẽ là anh sao? Giọng nói của anh rất giống! Nhưng cô lại không thể nào xác định được chính xác. Ngay khi cô muốn nhớ ra người đó là ai thì gương mặt anh lại xuất hiện. Tâm tình chợt trùng xuống, cơn đau bị lấn áp bởi sự khó hiểu của cô.

Diệp Từ Ái trấn tĩnh lại bản thân cố gắng ổn định nhịp thở của mình, tạm thời bỏ qua sự nghi hoặc trong đầu nhìn vào mắt anh khẽ nói

"Tôi không sao...chỉ là hơi choáng một chút"

Mặc dù nghe cô nói vậy nhưng anh vẫn cảm thấy không yên tâm

"Nếu em cảm thấy không ổn tôi có thể đưa em về nhà không cần phải ở đây nữa!"

Đầu đầu qua đi thì con đói bụng dồn đến. Vừa nghe anh nói xong liền phản ứng lại lập tức

"Không được...tôi đã nói là không sao mà! Mau vào thôi!"

Không để anh lên tiếng cô đã đi lướt qua vào ngồi ngay ngắn trên bàn còn lớn tiếng gọi

"Cô ơi lấy cho con hai tô mì"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu mấy cái sau đó cũng từ tốn đi đến ngồi đối diện cô.

Bà chủ vẫn như vậy, quán ăn nhỏ vẫn không thay đổi là bao. Bụng hai tô mì nóng hổi đặt lên bàn sau đó như nhận ra anh liền hỏi nói

"A...cậu là cái người nửa đêm nửa hôm đến quán tôi mua mì cho vợ đang mang thai có phải không? Ấy da vợ cậu sao rồi! Sinh con thuận lợi chứ? Chắc cháu bé cũng lớn rồi chứ nhỉ"

"Dạ phải...cô ấy vẫn khỏe còn con của cháu cũng đã lớn rồi! Cảm ơn cô về tô mì ngày hôm đó, cô ấy thật sự rất vui"

Trên đầu Diệp Tử Ái như có một đàn quạ đen vừa bay sang. Ách Bạch Tử Ngôn không ngờ lại có quen biết với bà chủ quán này còn nói cái gì mà mua mì cho vợ, hai bên tai cứ ù ừ sao đó mờ mắt to có chút kinh ngạc nhìn anh.

"A cô gái này có phải là vợ cháu không?" Bà chủ niềm nở đưa mắt sang nhìn Diệp Tử Ái sau đó nói một tràng "Trời ơi cô nói cháu nghe ngày hôm đó trời đông giá rét chính cậu này đã đến đây năn nỉ cô bán giúp một tô mì, cô còn nhớ trên người hắn còn mặc đúng một chiếc áo da bên ngoài, cả người run lên cầm cập vậy mà vẫn nhất quyết mua được mì mới thôi. Hiếm có ai trên đời này lại quan tâm yêu thương vợ mình như vậy...cháu rất là có phúc đấy biết không!"

Nghe câu chuyện của bà chủ quán cô cũng không biết phải nói gì, bởi lẽ cô đâu phải vợ của anh? Chỉ còn cách cười trừ gật gật một cách lễ phép.

"Đấy em nghe bà chủ nói gì không? Em có phúc lắm mới có một người chồng như anh đó nha!"

Tình huống gì đây? Về mặt mừng rỡ kia là sao? Anh ta cũng diễn lộ quá chứ! Cô lại có một người chồng như anh? Hơ hơ đúng là nực cười.

Gương mặt hiện rõ nụ cười gượng gạo nhưng ánh mắt lại như tia điện lờm anh một cái.

"Thôi...hai cháu cứ ăn tự nhiên cô làm việc tiếp đây"

"Dạ"

...

Sau khi bà chủ quán đi lúc này Diệp Tử Ái không nhịn được nữa mà hung hăng nhìn anh nói

"Nè lúc nãy anh nói vậy là có ý gì? Ai có phúc hả?"

Bạch Tử Ngôn không thêm đề ý đến cô chỉ vui vẻ nhìn tô mì trước mặt còn bình thản ném thừ.

"Mì vẫn rất ngon nha..." Thấy người con gái trước mặt vẫn hậm hực không nguôi anh khẽ bật cười sau đó nhét đôi đũa vào tay cô thúc giục "Thôi được rồi! Mau ăn đi không mì nở ra hết là ăn không ngon đâu"

Hừ! Nuốt cục tức vào trong Diệp Tử Ái đành ăn một đũa lớn để hả giận ai ngờ khi sợi mì vừa vào tới miệng bất giác trông mắt cô mở to sáng rực. Mùi vị rất ngon nha! Nhưng hình như là cô đã ăn nó ở đâu rồi thì phải? Không đúng...đây là lần đầu tiên cô đến quán này kia mà?

Trong đầu lại dấy lên ngàn lẻ một câu hỏi nhưng lại chẳng hề có đáp án. Cô cảm thấy như nơi này thật sự rất quen thuộc nhưng điều khiến cô quan tâm nhất đó lại là người đàn ông này! Nhìn bề ngoài lạnh lùng khó chiều như vậy lại đi chăm sóc quan tâm đến vợ của mình, chắc hẳn là anh ta rất yêu thương cô ấy! Nhưng cô gái đó bây giờ đang ở đâu? Tại sao lại bỏ mặc anh cùng với Tiểu Hành nhỏ? Hai người đã xảy ra vấn đề gì à?

Tâm tư như một mớ hỗn độn vừa bức bối vừa khó hiểu, mỗi khi anh quan tâm đến cô thì cô đều cảm thấy rất áy náy lại xen chút hạnh phúc nhưng bây giờ khi nghe người khác nói như vậy cô lại cảm thấy có chút ghen tỵ với cô gái đó, sự quan tâm của anh không dành cho một mình cô!

Mặc dù rất đói nhưng sợi mì đưa đến cổ họng như bị nghẹn lại, đôi mắt phức tạp nhìn anh sau đó lại buông một câu

"Có phải người con gái ấy rất quan trọng với anh không? Nghe bà chủ quán nói khi nãy chắc hẳn anh rất quan tâm đến cô ấy!"

Động tác cầm đũa chợt dừng ở không trung sau đó thoáng chút ngập ngừng rồi nhìn sâu vào mắt cô khẽ nói

"Trên đời này ngoài cô ấy ra thì tôi chẳng thể nào quan tâm với ai được hơn vậy cả! Cô ấy chính là cả sinh mạng với tôi"

"Vậy tại sao anh không đi tìm cô ấy?"

Câu hỏi này của cô khiến anh bất giác trầm xuống, đôi mắt thâm thúy như nhìn thấu suy nghĩ con người xuyên qua cô.

"Ai nói với em là tôi không tìm cô ấy? Chỉ là bây giờ tôi không cần phải tìm nữa thôi"

"Tại sao lại không tìm nữa?"

"Vì cô ấy đang ở trước mặt tôi rồi!"

Diệp Từ Ái hơi sùng người, cô bị bất ngờ với câu trả lời của anh, con người cũng bắt đầu né tránh ánh mắt.

"Anh đừng có mà trêu chọc tôi! Tôi đang hơi nghiêm túc!"

Thấy đáng về ngượng ngùng của cô, khoe môi mắt tự chủ mà cong lên

"Tôi cũng đang nói nghiêm túc!"

Không biết qua bao lâu Diệp Từ Ái mới thông nào được lời của anh nói. Nhịp tim dần mất phanh mà đập mạnh liên tục như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Hai cặp mắt cứ thế nhìn nhau, mặc dù xung quanh rất ồn nhưng cô lại không nghe thấy gì cả mọi sự chú ý của bản thân đều nhắm vào anh! Những lời anh vừa nói như đánh vào tim cô một cái khiến con tim cô run rẩy, nhưng xen lẫn vào đó là sự bối rối. Cô rốt cuộc là bị làm sao? Tại sao lại bị anh trêu đùa đến thành ra thế này? Chẳng phải người cô luôn quan tâm đến chỉ có Vu Dịch thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nụ hôn trên xe

Chiếc xe dừng lại ở trước cửa khách sạn, Diệp Từ Ái từ lúc lên xe đều không nói một câu chỉ lẳng lặng cầu mong sớm về đến chỗ nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay cô quá mệt mỏi rồi!

Quay đầu nhìn Bạch Từ Ngôn vẫn còn yên vị bên ghế lái sau đó khẽ nói một câu

"Cảm ơn anh đã mời tôi ăn tối còn nữa cảm ơn anh đã đưa tôi về khách sạn...nếu không còn gì nữa tôi xin phép về trước" Vừa dứt câu Diệp Từ Ái liền cúi đầu sau đó muốn nhanh chóng chuẩn ra ngoài. Nào ngờ khi tay mới chạm đến cửa thì đã bị một lực mạnh mẽ kéo lại rồi trực tiếp áp sát người cô vào cửa kính xe.

"Nè anh làm gì vậy?"

Trái với vẻ mặt hoang mang của cô là gương mặt lạnh lùng như trước, anh thâm tình nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang ở gần ngay trước mắt sau đó nhẹ nhàng ti trấn mình vào trán cô. Hơi thở nóng hổi trực tiếp phả lên ngũ quan tinh xảo.

"Từ Ái!" Tiếng gọi tên cô bật ra từ trong cổ họng, anh đã muốn gọi cái tên này từ lâu anh nhớ nhưng người con gái này suốt nhiều năm qua. Đây tựa như là tiếng lòng là tiếng than trách của anh.

Diệp Từ Ái không khó nhận ra âm điệu khác thường trong lời nói của Bạch Từ Ngôn. Cô cố gắng dùng tay ngăn cách thân thể trắng kiêu của anh nhưng rồi chợt khựng lại khi anh gọi tên cô.

Đôi mắt to tròn như viên ngọc sáng nhìn sâu vào con người đen láy, cô nhất thời bị nó cuốn vào một vòng xoáy mà không thể nào thoát ra được. Trái tim chợt co rút lại, có điều gì đó không được bình thường ở đây! Cảm giác này là gì? Lòng cô nhói lên từng hồi tê dại.

Cả hai không nói gì không khí dường như bị bao phủ bởi sự u ám xen lẫn chút ái muội! Cả người anh đang áp chặt lấy cô, mùi hương thơm ấy lại len lỏi vào trong cánh mũi của anh không chừa lại chút gì, cuối cùng anh cũng không ngăn nổi bản thân mình mà chiếm lấy cánh môi của cô.

Nụ hôn bất ngờ này khiến Diệp Từ Ái trở tay không kịp!

"Ừm.ừm"

Hai mắt mờ to trừng lớn, bàn tay để trước ngực anh chợt giãy giụa mạnh.

Bạch Từ Ngôn không chút nhẹ nhàng anh quyến luyến bờ môi ấy, quyến luyến hương vị ngọt ngào của riêng cô dần nó trở nên đòi hỏi hơn cuốn lấy đi tiếng thồn thức trong cổ họng mà cô phát ra. Cây hàm răng trắng một cách điêu luyện sau đó len lỏi tìm đến chiếc lưỡi ngọt ngào.

Ý thức cùng sự tỉnh táo cuối cùng bị anh gạt bỏ hết sạch! Cô vô thức nắm chặt lấy áo anh siết lại, hàng mi cong khê run rẩy rồi từ từ khép lại. Không

còn sự kháng cự khi nãy mà thay vào đó là sự tự nguyện! Cô bắt đầu bị anh điều khiển theo bất giác mà đáp lại nụ hôn này.

Bạch Tử Ngôn vốn không nghĩ rằng cô sẽ hôn lại anh, trong lòng càng như một con sóng lớn đánh thẳng vào tim. Anh hưng hăng càng quấy hơn giữ sau gáy cô ấn mạnh vào để hai đôi môi dính chặt lấy nhau không chút khe hở.

Hơi thở dần trở nên dồn dập khó khăn hơn vì thiếu khí, Diệp Tử Ái vô thức hơi né sang một bên để lấy lại nhịp thở, nhưng anh thì không để cô làm như vậy chỉ thỏa mãn cảm xúc đang sôi sục trong người mà chiếm đoạt lấy cô không chút thương tiếc.

Phía dưới quần kia, vật nóng bỏng sớm đã ngóc đầu dậy muốn bùng phát ra ngoài.

Hai má Diệp Tử Ái đỏ ửng cô mơ màng có thể cảm nhận ra thứ gì đó đang cọ sát dưới lớp váy công sở của mình.

Bầu không khí đang nóng bỏng hơn bao giờ hết thì lại bị âm thanh chói tai kia phá nát.

Chiếc điện thoại sáng đèn rung lên từng hồi chuông báo động như kéo lại lý trí của cô về.

Diệp Tử Ái đẩy mạnh Bạch Tử Ngôn ra sau đó mở túi xách lấy ra nghe máy.

"Dịch?"

"Từ Ái...anh gọi là muốn hỏi em đã về nhà an toàn chưa?"

Ánh mắt vẫn còn mông lung liếc nhìn Bạch Tử Ngôn sau đó điều chỉnh lại giọng nói của mình.

"Em đã về nhà an toàn rồi...anh đừng...um"

Chiếc điện thoại đang nghe bị anh giật xuống sau đó rút xuống dưới nền xe. Bạch Tử Ngôn không ngần ngại giữ chặt tay cô lên cửa kính xe sau đó tiếp tục công việc chiếm đoạt của mình! Từng câu từng chữ phía sau đều bị anh chặn lại

"Anh...um...buông"

Vu Dịch nghe một tiếng động mạnh sau đó lại nghe thấy âm thanh không ổn định của cô liên lo lắng hơn nói

"Em có sao không? Từ Ái?"

Giờ phút này cô rất muốn trả lời anh nhưng đôi môi đã bị Bạch Tử Ngôn hưng hăng cướp lấy, quên hết thấy mọi lý trí của bản thân.

Bạch Tử Ngôn từ đầu đã rất khó chịu khi cô cứ nói chuyện với hắn ta, nay anh lại còn nghe thấy sự mùi mẫn cùng thân thiết khi cô nghe máy hắn càng khiến anh tức giận hơn. Cô là thuộc về chỉ một mình anh, không thể nào day dưa với người đàn ông khác.

Diệp Tử Ái rút cuộc cũng không biết là mình đã về được đến phòng như thế nào, cánh môi hồng sưng tấy vì bị anh chà đạp không thương tiếc, cả người ngơ ngẩn mệt mỏi ngã xuống giường nằm bất động, hai mắt nhắm chặt lại. Bất giác ngon tay lại khẽ đưa lên chạm vào môi mình.

Tại sao anh lại hôn cô? Mà ngay cả bản thân cô cũng bị cuốn theo đó? Đầu óc cô có phải là có vấn đề rồi không?

Nhớ lại lúc nãy vẫn còn đang nghe điện thoại của Vu Dịch vậy mà cô lại trầm luân theo Bạch Tử Ngôn. Đáy lòng sinh ra cảm giác vô cùng tội lỗi liền nhắc điện thoại gọi điện cho anh

"Dịch...em xin lỗi lúc nãy đột nhiên có chút chuyện xảy ra nên em không kịp trả lời anh."

Bên đầu dây bên kia có chút ngừng lại rồi khẽ nói

"Anh hiểu mà...không sao đâu! Chỉ cần em vẫn an toàn là được rồi. Nhớ giữ gìn sức khỏe có biết chưa! Đừng có làm việc quá sức. À chắc bên đó cũng đã khuya lắm rồi nhỉ? Em mau nghỉ ngơi sớm đi không lại mệt mỏi đó..."

"Dạ được..."

"Ừm...anh yêu em"

...

Nói đoạn rồi cúp máy, Diệp Tử Ái buông lỏng hai tay rồi úp mặt vào gối hét lên một tiếng.

"Tĩnh táo lại đi Từ Ái...mày có biết là mày đang làm cái gì không? Vu Dịch tốt với mày như vậy, mày không nên phụ lòng anh ấy! Mau gạt bỏ thứ tình cảm không rõ ràng của anh ta ra đi! Anh ta là người đã có gia đình rồi!"

Không biết làm sao để chấn chỉnh lại bản thân cô chỉ còn cách tự nói với mình rằng tất cả mọi thứ đều sai trái... cô nên quay lại hiện thực đúng đắn thôi!

Ánh sáng mờ ảo xuyên qua dáng người uể oải ở trên giường. Cô thật sự là rất mệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nếu em muốn biết có thể tìm tôi

Sau nộ hôn ở trên xe, Diệp Từ Ái trở nên dè dặt hơn cô cố gắng tìm mọi cách để tránh mặt Bạch Tử Ngôn. Nhưng đời nào được cho cô toại ý nguyện! Anh như trêu tức cô hết gọi cô lên phòng làm việc lại sai cô làm bản báo cáo, hại cô cứ lên lên rồi xuống xuống cho đến khi không thể kìm nén được nữa mới bùng phát mà đập mạnh tập tài liệu trên bàn anh nói

"Đây...của Bạch Tổng? Anh còn chuyện gì cần căn dặn nữa không? Nói một lần luôn để tôi làm hết cho!"

Bạch Tử Ngôn nhìn gương mặt bùng bùng tức giận của cô mà không hề có chút động tĩnh gì anh còn bày ra vẻ mặt như không hề nhếch môi

"Em bắt mắt?"

Bắt mắt? Cô lại hận anh cơ! Hại cô đi tới đi lui đã vậy còn photo cả sếp tài liệu, nhưng điều quan trọng là anh không có thư kí sao? Cứ bắt cô làm mấy công việc dành riêng cho thư kí của anh. Cô chẳng hiểu nổi

Trong bụng ôm một cục tức lớn nhưng lại cố gắng không thể hiện ra mặt! Còn nặn một nụ cười gượng gạo đến không thể giả tạo hơn.

"Tôi làm gì mà bắt mắt với Bạch Tổng đây! Anh là người có chức quyền lớn nhất muốn ra lệnh thì có ai dám không nghe theo? Tôi chỉ cảm thấy nếu anh đã có ý chiều cô tôi như vậy thì tôi phải nhiệt tình mà làm việc"

Haha

Không ngờ cô có thể nhìn được! Bạch Tử Ngôn bật cười sau đó đứng dậy đi về phía cô, không ngần ngại mà ép sát người cô với mặt bàn thủy tinh lạnh lẽo

"Nhưng tôi lại thấy em đang rất bắt mắt với tôi..." Chưa hết xấu xa anh còn ghé sát hân vào vành tai cô mà nói "Có phải vì nộ hôn ngọt ngào hôm trước mà em cảm thấy không muốn gặp mặt tôi chứ?"

Ách...sao anh ta có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô? Quả thật là sau vụ việc đó cô đã cố ý tránh mặt anh vì cô cũng tự cảm thấy xấu hổ vì đã trầm luân theo đó nhưng anh đâu để cô yên? Chẳng phải cũng bắt cô chạy đi chạy lại đến phòng làm việc của anh sao?

"Tôi...tôi làm gì có?"

"Vậy sao?"

"Đương nhiên rồi!" Diệp Từ Ái nhanh miệng đáp lại như sợ bị anh phát hiện. Gương mặt lạnh lùng, kiêu ngạo gần sát vào mặt cô. Cảm giác vào đêm hôm trước lại bắt đầu nảy sinh. Cô khó khăn hít thở hơi nể người

"Anh có thể đứng cách xa tôi một chút không?"

"Em sợ tôi?"

Diệp Từ Ái vội vàng lắc đầu như trống bỏi

"Không có! Chỉ là đây là công ty anh nên chú trọng một chút...đứng gần như vậy rất dễ gây hiểu lầm"

Bên môi hiện ra ý cười, Bạch Tử Ngôn không đứng nhích ra còn cố tình vòng tay xuống eo cô kéo mạnh khiến cả người cô dính chặt vào người anh hơn không hề có chút khe hở.

"Em sợ người ta nhìn thấy sao?"

"Nè...anh buông tôi ra! Làm cái gì vậy?" Diệp Từ Ái gầy gù hoảng loạn.

Lốp váy đen bên dưới do giằng co với anh mà có hơi xé rách lên để lộ bắp đùi trắng nõn không tì vết.

Bạch Tử Ngôn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt xuống, yết hầu di chuyển không ngừng. Chết tiệt! Cái thứ ấy lại bắt đầu không yên.

"Chắc chắn...em hoảng loạn như vậy làm gì? Tôi chỉ muốn nhớ lại hương vị ngọt ngào hôm trước của chúng ta" Hơi thở nóng hổi phả lên gương mặt sẫm

đã đồ ồng của cô.

Đầu Diệp Từ Ái vang lên từng hồi chuông báo động lớn, cô nhận thức được có vật gì đó đang đụng vào giữa hai chân cô, sợ đến mức nín thở.

"Anh đừng có mà làm chuyện bậy bạ, đây là công ty anh dám..."

"Ai nói tôi không dám? Đây là công ty của tôi, còn em đang ở trong phòng làm việc của tôi, không có sự cho phép ai dám bước vào đây?"

"Vậy thì tôi sẽ la lên cho mọi người biết đấy! Anh đừng có mà thách tôi..."

Giương mặt vẫn không hề giảm đi phần kiêu ngạo, anh vẫn ung dung quan sát biểu hiện trên khuôn mặt cô còn bật ra giọng cười trầm thấp, âm thanh ám muội quán lấy bên tai cô không rời.

"Vậy thì em la lên đi..."

Hả? Còn chưa kịp phản bác thì đã nhìn thấy cái bóng của Bạch Từ Ngôn đang dần đi xuống bên môi sau đó là trực tiếp tấn công.

Hai mắt tròn trừng lên đầy bất ngờ, nhất thời cô quên mất phải phản ứng! Đến khi thấy anh liếm láp vành môi nhỏ nhắn của mình cô mới kịp hoàn hồn muốn đẩy anh ra.

Hai tay chống trước ngực bị Bạch Từ Ngôn kim lại, anh như tìm thấy nguồn nước mát giữa sa mạc cứ thế mà lấy đi hết sự ngọt ngào của cô. Đầu lưỡi trơn trượt tham lam lần mò vào khoang miệng sau đó không nhanh không chậm mà càn quấy ở bên trong.

Đầu óc Diệp Từ Ái quay cuồng như chong chóng không còn biết xác định được phương hướng nữa, cơ thể trở nên mềm nhũn ra bởi sự bá đạo này

"Ừm...anh...um"

Mọi thứ hết thảy đều bị Bạch Từ Ngôn giữ lấy, bàn tay không yên phận dần di chuyển xuống dưới lớp váy mà cận lực ma sát. Cô cảm thấy bàn tay anh nóng bỏng chạm đến đâu đâu đau rất đến đó. Không được! Anh ta là đang muốn bắt nạt cô! Cuối cùng cô giết lại lí trí cuối cùng còn sót lại mà vùng vẫy cơ thể của mình.

"Không! Dừng lại đi!"

Bạch Từ Ngôn bị sự mềm mại cùng hương thơm ngọt ngào của cô làm cho mất kiểm soát, anh điên loạn ngăn chặn môi cô rồi không nương tay mà cời nức áo somi vướng víu. Bàn tay gấp gáp chạm vào nơi đầy đặn tròn trịa. Đầu Diệp Từ Ái vang lên một tiếng nổ lớn, con ngươi đen láy trong mắt anh chợt co rụt lại u ám một mảng khi nhìn vào nơi căng tròn trước mặt, con thú dữ cùng sự kìm nén bấy lâu lại bộc phát anh vùi mặt mình vào chỗ sâu nhất tham lam mút lấy.

Cơ thể Diệp Từ Ái bị anh làm cho xụi lơ, tay chân không còn cảm giác chỉ nương vào người anh mà trụ lại. Bạch Từ Ngôn càng tỉnh ý, anh nhận ra người con gái trong lòng bắt đầu có phản ứng, bàn tay to lớn đỡ lấy sau lưng cô rồi gạt bằng sắp tài liệu ở trên bàn xuống trực tiếp đè cô dưới nền thủy tinh.

Sự khao khát đã ăn sâu vào trong tiềm thức của anh, chỉ nhìn thấy làn da trắng mịn ngọc ngà cộng thêm đường cong quyến rũ chỗ nào chỗ đó. Tuy đáng người thanh mảnh cân đối nhưng lại không hề thiếu thốn thứ gì. Ánh mắt như bắn ra từng tia lửa nhìn sâu vào người con gái bên dưới.

"Em vẫn khiến tôi mất hết khả năng kìm chế của mình!"

"Anh có biết là anh đang làm cái gì không? Mau thả tôi ra lỡ có ai vào đây nhìn thấy thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sự hiểu lầm này"

Chặc chặc

"Cô bé của tôi...tôi đã nói rồi không có sự cho phép của tôi thì không ai dám bước vào!"

Diệp Từ Ái hiểu rõ ý tứ đầy xấu xa của anh, tia mắt thoáng chút căm giận rồi nhanh chóng giấu đi, cô siết chặt tay lại rồi cương quyết đối mặt với anh

"Vậy anh tính làm gì? Muốn bắt nạt tôi à? Anh đừng có mà quá đáng...tôi là người sắp kết hôn rồi!"

Kết hôn? Bạch Từ Ngôn dường như xem thường đến lời nói của cô chỉ nhàn nhã cười một cách đáng sợ

"Em sắp kết hôn? Diệp Từ Ái khi nào tôi chưa đồng ý buông tha cho em thì em nghĩ có thể tự ý kết hôn cùng người đàn ông khác sao?"

"Anh nói vậy là có ý gì?" Đôi mắt mơ hồ khó hiểu

Bạch Từ Ngôn chậm rãi buông ra một câu

"Không phải em nói là em mất trí nhớ sao? Em không muốn biết chuyện trước kia của mình nữa à?"

Một câu hỏi như đập tan sự đề phòng của cô, tầm mắt nghi hoặc rồi lại chuyển sang trầm tư. Giọng nói có chút run rẩy

"Anh biết chuyện của tôi?"

"Không những tôi biết mà tôi còn là người hiểu rõ hơn ai hết chuyện của em!"

Lúc này, mi tâm Diệp Từ Ái liền chau lại sau đó như không mấy tin vào lời nói của anh

"Sao có thể? Không lẽ anh cũng có một phần trong kí ức của tôi sao?"

Đáy lòng chợt co rút lại, Bạch Tử Ngôn thâm trầm vuốt ve gương mặt cô đầy đau khổ, ngón tay cũng có chút hơi run.

"Tôi không chỉ là một phần trong kí ức của em mà là tất cả!"

Sao? Lời nói này là có ý gì? Đại não bắt đầu làm việc cực liệt cô cố gắng thông nảo mấy lời vừa rồi nhưng càng nghĩ lại càng không hiểu cái gì chỉ biết cắn môi dưới một cách suy tư.

Bạch Tử Ngôn liếc mắt xuống bờ môi bên dưới bị cô dày vò có chút xót, ngón tay không nhịn được mà chạm lướt qua môi cô rồi trầm thấp nói

"Đừng có tự cắn môi mình như vậy, nó không chỉ thuộc về một mình em đâu! Tôi sẽ cảm thấy xót lắm biết không"

Đúng là đồ tự đại! Chỉ biết trêu chọc cô.

Diệp Từ Ái hậm hực không màng tới anh nữa liền dùng toàn lực đẩy cơ thể to lớn của anh ra sau đó đứng thẳng người dậy mà cài từng chiếc cúc áo bị anh cởi ra miệng lầm bầm một câu

"Làm như tôi là của anh không bằng! Tự cho mình là đúng...đáng ghét"

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của cô, anh cảm thấy có chút buồn cười sau đó nhàn nhạt mà rút tay vào túi quần nhìn người con gái trên bàn đang chỉnh trang lại quần áo của mình.

Khi nhìn thấy bản thân không còn vấn đề gì cô lờm anh một cái sau đó toan muốn xoay người bỏ đi. Chân vừa bước ra cửa thì một giọng nói phía sau truyền đến

"Nếu em muốn biết về quá khứ của mình...có thể tìm tôi bất cứ lúc nào!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ở tạm một thời gian

Tắm màn voan mỏng trắng tinh đang bị từng cơn gió nhẹ bên ngoài cửa sổ thổi vào. Trong màn đêm tĩnh mịch, trên chiếc giường, thân hình cô gái nhỏ nhắn đang chìm vào giấc ngủ. Vầng trán nhai nhụi đang lấm tấm mồ hôi gương mặt hơi đầm lại tuy nhắm mắt nhưng có thể nhận ra sự đau khổ hiện rõ trên đó.

Vẫn là hình ảnh người đàn ông đó nhưng gương mặt thì nhìn không rõ ràng chỉ mờ nhạt. Người đó đang đeo cho cô một sợi dây chuyền, nó rất đẹp còn lấp lánh nữa, mặt của sợi dây lại là một chiếc nhẫn!

"Từ Ái...Em có đồng ý lấy một người đàn ông như anh không?"

Diệp Từ Ái giật mình tỉnh dậy cô thở gấp, bắt giấc lại sờ tay lên cổ như một bản năng. Sợi dây chuyền đó? Phải rồi...hình như cô cũng có một sợi! Lập tức cô mở ngăn tủ bên cạnh ra. Thứ lấp lánh dưới ánh đèn sáng bạc phản chiếu vào đôi mắt cô.

Từ lúc bị tai nạn đến nay, cô đều đeo sợi dây chuyền này nhưng do dạo gần đây bay về nơi cũ nên cũng quên mất phải đeo. Ngón tay sờ vào mặt dây chuyền, cô đã rất thắc mắc về nó nhưng lại không có ai giải đáp. Những lời nói hôm nay của Bạch Tử Ngôn khiến cô có chút suy nghĩ, không lẽ anh ta biết chuyện của cô? Phải rồi! Ngay từ lần đầu gặp mặt cô đã cảm thấy rất kì lạ, bệnh đau đầu cũng từ anh mà tái phát, chắc chắn là có liên quan nhưng mà anh ta là một người đàn ông nguy hiểm lại không dễ đoán tâm tư liệu những gì cô muốn biết có thật là đáng tin?

Bên ngoài gió vẫn lùa vào, bắt giấc Diệp Từ Ái cảm thấy lạnh lạnh, cô nhẹ nhàng bước đến chỗ tắm màn voan trắng sau đó đóng lại cánh cửa kính. Những suy nghĩ trong đầu cũng bị nó cuốn trôi đi

Vốn chỉ định mua vài thứ thiết yếu cho sinh hoạt cá nhân nhưng lúc vào siêu thị lại vô tình nhìn sang khu đồ chơi, nhớ lại Tiểu Hành hôm trước không hiểu

sao cô lại lựa một con minion dễ thương xinh xắn. Cô muốn tặng cho Tiểu Hành.

Căn biệt thự vốn yên tĩnh giờ đây lại trở nên ồn ào, trên lầu là Bạch Tử Ngôn đang đứng ở trước cửa phòng kêu lớn

"Gia Hành...con mau ra đây cho ba? Muốn tuyệt thực phải không?"

"Con muốn gặp cô xinh đẹp sao ba không cho con đi?"

"Hừ...cô ấy không phải lúc nào cũng rảnh rỗi như con mà muốn đến thì đến! Con mà cứ ngoan cố không nghe như vậy thì đừng có trách ba!" Bạch Tử Ngôn cố gắng quát lớn nhưng đôi lại vẫn không chút động tĩnh gì.

"Được lắm...Bạch Gia Hành nếu như con không ra đây ăn cơm thì đợi đến lúc ba phá cửa lôi con ra thì hậu quả con tự gánh lấy đấy nhé!

Bao nhiêu lời nói, ngọt có, đe dọa có nhưng trong phòng Tiểu Hành dường như không hề muốn mở cửa. Bạch Tử Ngôn không còn nhìn được nữa liền xuống nhà đi lấy chìa khóa. Nhưng ngay sau đó lại thấy bóng dáng của Diệp Tử Ái đi vào.

"A...Bạch Tổng hôm nay tôi mạo muội..."

"Em đến đúng lúc lắm mau lên đi với tôi"

Hả? Gương mặt ngêch ra không hiểu chuyện gì thì đã bị anh lôi lên trên lầu.

"Tiểu Hành nó muốn tuyệt thực"

"Cái gì? Tại sao thằng bé lại muốn tuyệt thực?"

Bạch Tử Ngôn thâm trầm nhìn cô sau đó như không tiện nói, rốt cục vì quá sốt ruột mà cũng kể cho cô nghe

"Là do nó cứ đòi muốn gặp em! Hình như là sau vụ ở Pháp em cứu một lần giờ nó rất ỷ lại vào em còn nằng nặc đòi đi kiếm em cho bằng được...nhưng tôi không thể nào cứ làm phiền em hết lần này đến lần khác cho nên mới dẫn đến việc này"

Bị anh nói một trận, đại não nhanh chóng load thông tin, không ngờ Tiểu Hành lại thích cô đến vậy! Có lẽ do cậu không có mẹ nên mới nảy sinh cảm giác dựa dẫm vào cô.

"Vậy anh tính làm gì?"

Bạch Tử Ngôn nhìn chằm chằm vào chiếc chìa khóa trong tay sau đó hần giọng nói

"Thằng nhóc này sớm đã bị chiều hư nên tôi phải dạy dỗ nó lại mới được!"

Nói rồi anh toan muốn tiến đến mở cửa thì đã bị Diệp Tử Ái vội vàng ngăn lại

"Đợi đã...dù gì nó cũng là một đứa con nít, tôi biết là tôi không có quyền can thiệp vào cách anh dạy con nhưng đối với chuyện này cũng có liên quan đến tôi tốt nhất là nên để tôi dụ Tiểu Hành đi ra chứ anh mà cứ dùng tay chân như vậy sẽ khiến nó rất sợ!"

Thấy cô cản lại anh cũng bất lực gật đầu đứng sang một bên.

Diệp Tử Ái nhẹ nhàng đến gõ cửa sau đó nói to vào

"Tiểu Hành nhỏ! Là cô xinh đẹp nè...cô đến thăm con rồi đây, à hôm nay cô còn đem quà cho con nữa...con mau ra lấy đi nè"

Vừa nghe giọng nói của Diệp Tử Ái, Tiểu Hành từ trong phòng rốt cục cũng đã có động tĩnh liền chạy đến mở cửa sau đó nhào vào lòng cô ôm chặt

"Tiểu Hành nhỏ cuối cùng con cũng chịu ra rồi!"

Một màn như vậy khiến gương mặt của Bạch Tử Ngôn trở nên cực kì khó coi. Anh dùng bao nhiêu cách nói bao nhiêu câu vậy mà đến cả động tĩnh cũng không có? Còn cô chỉ cần nói ngọt mấy câu đã dụ được Tiểu Hành ra ngoài! Khỏi nói cũng biết tâm tình anh trở nên phức tạp thế nào.

"Gia Hành...con cũng thật giỏi đấy! Ba nói thì con chẳng thèm nghe bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy là có ý gì?"

Dáng vẻ co rút trong lòng Diệp Tử Ái khiến cô trở nên có chút lo lắng.

"Được rồi! Anh cũng đừng có la nó nữa chẳng phải giờ Tiểu Hành đã ra ngoài rồi sao?"

"Tôi còn chưa làm gì mà?" Bạch Tử Ngôn xuyên ánh mắt bất mãn về phía cô

"Anh cứ như vậy thì hỏi sao Tiểu Hành không sợ anh?"

Được lắm! Tiểu quý nhỏ này lại có thể bày bộ mặt vô tội đó ra làm cô mềm lòng, còn anh ngược lại bị cô trách mấy câu!

Quay lại với gương mặt vẫn còn sợ hãi kia rồi xoa đầu nhẹ nhàng nói

"Tiểu Hành nhỏ có phải con chưa ăn cơm không? Như vậy là không tốt... nếu như con ăn uống đều đặn thì cô sẽ tặng cho con minion được không?"

Hai mắt to tròn lền sáng rực, lền gật đầu lia lịa sau đó ngay xuống nhà. Bạch Tử Ngôn càng thâm trầm hơn, ánh mắt anh hiện lên một tầng phức tạp. Cô ấy dù sao cũng là mẹ của Tiểu Hành, tình mẹ con cho dù có ngăn cách thế nào cũng không thể ngăn được.

Hai tay anh hơi siết chặt lại sau đó nhìn sang Diệp Từ Ái.

"Từ Ái, tôi có thể xin em một điều được không?"

Cái gì? Anh xin cô? Không phải chứ? Một vị tổng tài tối cao của Ngôn Thị muốn hô mưa gọi gió lúc nào cũng được, đã vậy lại chẳng hề thiếu gì? Đột nhiên anh nói xin cô? Nhìn lại bản thân mình cô càng không hiểu mình có gì đáng nói đến!

"Anh muốn nói gì?"

"Em cũng thấy rồi đó! Tiểu Hành rất ý lại vào em...mỗi lần nó muốn gặp em hết bày trò này đến bày trò khác! Tôi thì không thể cứ gọi điện cho em hết lần này đến lần khác chỉ để đến đây...không mấy em qua đây ở tạm một thời gian đi!"

"Hả?" Diệp Từ Ái vì quá kinh ngạc mà la lên một tiếng sau đó nhận ra mình hơi thái quá nên kìm chế lại

"Anh nói cái gì? Không được! Tôi sao có thể ở nhà anh?"

Bạch Tử Ngôn thấy mặt cô trắng bệch ra còn vội vàng lắc đầu lền nhanh chóng giải thích

"Ý tôi là dù sao em cũng ở khách sạn 3 tháng không mấy vì Tiểu Hành em có thể chuyển đến đây ở tạm một thời gian, nhà tôi cũng không phải thiếu chỗ cho em và lại em đang làm bản báo cáo sao? Ở đây tôi và em cũng dễ bàn chuyện hơn?"

Vò đầu bứt tai một hồi, không phải là nghe cũng không có lí nhưng mà cô và anh không hề có mối quan hệ thân thiết nào sống cùng một nhà quả là không tiện lắm! Nhưng còn Tiểu Hành? Chẳng biết lí do gì mà cô cứ bị cậu nhóc nhỏ đó cuốn vào hết lần này đến lần khác đều không thể nào khoanh tay đứng nhìn được. Đạo gần đây cô cũng bị anh làm cho đi đi về về, dù phải mẹ của Tiểu Hành nhưng cô lại dành một tình cảm đặc biệt cho cậu! Sau khi thấy một màn như vậy, thì rốt cục cô cũng hiểu tại sao Bạch Tử Ngôn lại muốn cô ở đây.

Hàng lông mi khẽ run, con ngươi đảo quanh một vòng suy nghĩ.

"Chuyện này quá đột ngột...tôi thực sự không thể nào quyết định ngay được!"

Bạch Tử Ngôn nhìn thấu được tâm tư này của cô, tia mắt thoáng qua chút buồn bã sau đó là trầm ngâm

"Tôi cũng không muốn ép em nhưng mà Tiểu Hành là một đứa trẻ cứng đầu từ nhỏ đã bị chiều hư nên việc này chắc chắn sẽ lại tái diễn...tôi cũng đành phải tìm cách khác thôi!"

Nhìn lên khuôn mặt náo nức của anh, Diệp Từ Ái thật sự là muốn đập đầu mình mấy cái, sao lại có tình huống trở trêu này? Nếu anh ta lại nổi nóng giống hôm nay thì chẳng phải Tiểu Hành sẽ bị phạt đến chết sao?

Thờ dãi một cách bất lực cô nắm chặt lòng bàn tay của mình lại sao đó mấp máy môi

"Thôi được rồi!...xem như là tôi vì Tiểu Hành vậy, nhưng mà tôi có 3 điều kiện!"

"Là điều kiện gì? Chỉ cần em ở lại đây em muốn như thế nào cũng được!" Bạch Tử Ngôn lền mừng đến hiện rõ trên mặt hấp tấp nói

Diệp Từ Ái thấy anh thay đổi một cách chóng mặt cũng bất giác cười khổ

"Thứ nhất tôi sẽ ở lại đây nhưng phải ở một phòng riêng! Thứ hai là anh tuyệt đối không được giờ trò gì với tôi. Thứ ba không được tự vào phòng tôi nếu không được tôi cho phép, nếu không tôi sẽ lập tức chuyển đi ngay"

Nghe xong hết thấy ba điều kiện, gương mặt anh lền xám xịt lại, hàng lông mày rậm cũng chau lại một điểm

"Ba điều kiện này là đang đề phòng tôi sao?"

"Cái này là chỉ muốn đảm bảo an toàn cho tôi thôi! Đây là nhà anh tôi cũng không biết được ở lại đây như thế nào? Lỡ như anh giờ trò xấu xa với tôi thì sao?"

Haha

Bạch Tử Ngôn không nhịn được mà bật cười ngặt nghèo đến mức ôm cả bụng

"Em...đúng là rất ngây thơ...em đánh giá bản thân mình cao vậy à?"

Phải! Cứ xem như là cô tự đánh giá cao bản thân mình đi, nhưng mục đích cuối cùng là để không bị anh bắt nạt.

Mặt Diệp Từ Ái trở nên có chút xấu hổ, thẹn quá hóa giận đùng đùng nhìn anh gằn giọng

"Tôi chỉ là không muốn xảy ra chuyện gì khi ở nhà anh thôi! Ai biết được là anh có đang hoang hay không? Vụ hôm..." Đang muốn nói "Vụ hôm trước còn chưa tính sổ với anh" thì liền khựng lại cô chợt nhận ra là mình có chút hơi hổ nên mím chặt môi lại. Có khi nào anh lại nghĩ cô rất dễ ỷ không?

Bạch Từ Ngôn thấy cô chưa nói hết câu đã im bật cũng dễ dàng đoán được là cô đang tính nói gì, khuôn mặt trở về với vẻ bốn cọt thích trêu đùa

"Vụ hôm trước? Em đang muốn nói đến hôm nào..."

"Tôi không nói chuyện với anh nữa, cứ như vậy đi, nếu anh mà làm trái với điều kiện của tôi thì tôi sẽ đi ngay!" Nói rồi cô nhanh chóng chuồn lẹ vì cô sợ đứng ở đây lâu sẽ bị anh nhìn thấu hết tâm can đang rối bời của mình.

Một thân đứng lặng lẽ nhìn bóng lưng nhỏ nhắn thanh mảnh đang chạy trốn khỏi anh, bờ môi mỏng tà mị lại cong lên một đường. Anh thật sự rất mong chờ những ngày tháng sau này khi cô ở đây! Có lẽ đó sẽ là điều tốt nhất để giúp cô nhận ra anh, nhận ra Tiểu Hành.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Náo loạn công ty

Tiểu Hành sau khi có cô thuyết phục đã ngoan ngoãn xuống ăn cơm mà còn ăn rất nhiều, Bạch Từ Ngôn ở bên cạnh nhìn cậu nhóc này mà tức không nói nên lời.

Diệp Từ Ái vỗ về sau lưng, còn nhẹ giọng nhu mì nói

"Tiểu Hành nhỏ con như vậy có phải là ngoan hơn không? Mai mốt không được tự ý bỏ bữa có biết không?"

"Dạ" Tiểu Hành nhìn cô bằng cặp mắt trong veo đầy ý cười.

Sau khi ăn xong Diệp Từ Ái dẫn Tiểu Hành lên lầu chơi, qua một lúc bắt đầu hai mắt cậu nhóc nhỏ nhắm chặt lại rồi ngủ say sưa. Cô nhẹ nhàng cẩn thận bế cậu lên giường rồi đắp chăn kỹ, làm hết thấy một lượt mới để ý rằng con gấu bông minion cô tặng đã được cậu ôm chặt chẽ trong tay không lúc nào buông lỏng, môi hồng liềm mỉm cười hạnh phúc.

Đóng cửa lại một cách cẩn thận rồi xoay người, bỗng nhiên mặt cô lại đập vào một bức tường thịt rắn chắc đau đến kêu khê một tiếng

"A...đau"

Bạch Từ Ngôn cúi người nhìn Diệp Từ Ái đang xoa xoa cái mũi mà phì cười sau đó ho vài tiếng để nén lại trạng thái của bản thân

"Tiểu Hành ngủ rồi?"

"Ừm...Nó rất dễ ngủ!"

"Vậy giờ em muốn đi về?"

Diệp Từ Ái ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt của anh rồi chậm rãi gật đầu

"Tôi chưa soạn đồ kịp nên phải về lại khách sạn, ngày mai sẽ chuyển qua đây!"

"Không cần đâu! Tôi cho người thu dọn thay em rồi?"

Hả? Diệp Từ Ái bất ngờ đến mắt chữ A miệng chữ O sau đó nhìn ra phía sau lưng anh lại thấy chiếc vali màu hồng của cô còn có thêm vài chiếc túi nhỏ khác đang nằm gọn rẽ đằng sau. Môi không tự chủ mà trở nên lấp bắp

"Anh...anh chuyển đồ cho tôi từ lúc nào vậy?"

Không vội trả lời Bạch Từ Ngôn chỉ thư thả quan sát biểu cảm trên gương mặt cô rồi nhả ra một câu

"Lúc em chơi với Tiểu Hành"

Không phải chứ? Anh ta thật là muốn cô ở đây luôn sao? Gấp gáp như vậy là có ý gì? Gãi gãi đầu một cách ngơ ngác rồi lại nhìn anh

"VẬY...phòng tôi?"

"À..." Bạch Tử Ngôn xoay người lại rồi đi một mạch

Cô hơi cứng đờ người sau đó liền bắt giác đi theo. Hành lang nhà anh rất dài theo hình vòng cung, phòng trống cũng không hề thiếu nhưng căn phòng mà anh đề cô ở lại lại gần ngay bên căn phòng ngủ chính của anh!

"Đây là phòng của em!"

Trời ơi, đã ở cùng một nhà với người đàn ông này mà phòng ngủ lại nằm bên cạnh phòng của anh ta, có phải là anh đang thử thách sức chịu đựng của cô không? Nhà lớn thế này sao không để cô ở đại một phòng nào đó khác đi?

Tìm hơi đập nhanh nhìn một lượt, rồi cũng đành ỉu xiu đi vào xem thử.

"Em muốn trang trí ở đây như thế nào cũng được, mọi chuyện đều tùy em!"

Bên trong cũng không tồi nha! Chỉ là hơi đơn điệu một chút xíu nhưng không sao cô sẽ biến nó không còn nhàm chán nữa thôi, gật gù hài lòng sau đó liền quay sang nói với anh

"Được rồi! Chỗ này rất tốt..."

"Ừm"

Đột nhiên bầu không khí có chút gượng gạo sau đó là im lặng không ai nói gì, một nam một nữ ở cùng một căn phòng thế này có chút gì đó không được bình thường, những tầng suy nghĩ tiêu cực lại dấy lên trong đầu cô bắt giác hơi đề phòng

"Nếu anh không còn chuyện gì nữa thì có thể nào đi ra ngoài được không? Tôi muốn đi tắm rửa!"

Bạch Tử Ngôn cũng không có ý ở lại lâu vì chắc hôm nay cô cũng mệt rồi nên liền gật đầu ra ngoài ngay.

Diệp Tử Ái sau khi thấy anh đi rồi mới thở phào một hơi sau đó lôi hết đồ đạc vào trong rồi lựa đại một bộ đồ ngủ thoải mái mà mặc vào.

Vật vả hết cả đêm cuối cùng gần sáng cô mới chợp mắt được một chút. Nhưng còn chưa ngủ được bao lâu thì đã bị hai cha con nhà họ Bạch kia quấy phá sau đó là bắt cô dẫn Tiểu Hành đến trường.

Trường tiểu học của Tiểu Hành rất lớn còn rộng rãi đúng chuẩn trường dành cho con nhà giàu. Diệp Tử Ái cẩn thận dắt tay Tiểu Hành nhỏ vào trong sau đó xoa đầu một cách cưng chiều

"Tiểu Hành nhỏ! Hôm nay phải nhớ học thật tốt nhé...nếu được thầy cô khen thì cô đây sẽ thưởng cho con có chịu không?"

Tiểu Hành nghe cô nói xong liền vui vẻ gật đầu sau đó nói

"Dạ được ạ! Nhưng mà cô xinh đẹp ơi con có thể xin phép cô một chuyện được không?"

"Hả? Con muốn nói gì?"

"Cô xích lại gần đây!" Tiểu Hành bày trò

Bạch Tử Ngôn đứng bên cạnh càng khó hiểu không biết thằng nhóc này muốn làm gì nhưng còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Hành đã nhanh chóng thòm vào má cô một cái sau đó xấu hổ chạy đi

Hai mắt thoáng một tia bất ngờ sau đó nhanh chóng giấu đi anh liếc mắt sang gương mặt thỏa mãn của Tiểu Hành gương mặt cực kì khó coi

Giỏi lắm! Còn hôn má cô? Thằng con này thật biết bày trò nha!

Nuốt lại sự ghen tỵ vào trong Bạch Tử Ngôn liền kéo tay Diệp Tử Ái vào trong xe để lại gương mặt còn đang bối rối của cô.

"Tiểu Hành hình như rất thích tôi!" Nhớ lại cái hôn ở má lúc nãy, tâm tình cô bỗng nhiên vui vẻ hơn hẳn.

Bạch Tử Ngôn liếc mắt sang cô lại thấy gương mặt đang hơi cười có chút bất mãn

"Tôi cũng thích em! Sao lúc tôi hôn em lại không thấy biểu hiện vui vẻ nào của em thế nhỉ?"

Diệp Từ Ái nheo đôi mắt lại lờm anh một cái sau đó thấp giọng

"Anh sao có thể so đo với một đứa trẻ được?"

"Khác nhau sao?"

"Tất nhiên là khác nhau rồi" Diệp Từ Ái vội vàng đáp lại

Lúc anh hôn cô tựa như muốn nuốt chửng cô vào trong bụng, còn không hề báo trước! Rõ ràng là cảm giác chiếm đoạt chứ không phải là tình cảm thân thiết nào giống Tiểu Hành. Cậu nhóc nhỏ đó luôn khiến cô bất ngờ. Bức tranh hôm trước cậu tặng cô không lúc nào cô quên mang theo cất gọn trong ví tiền.

Nghĩ lại bây giờ cô cảm thấy giữa mình và Tiểu Hành đang ngày càng trở nên thân thiết, ngày càng gắn bó với nhau hơn dường như không hề có gì trở ngại cả. Cậu nhóc rất ngoan!

"Vậy em nói thử xem khác nhau chỗ nào?" Gương mặt lại bắt đầu trở nên xấu xa

Diệp Từ Ái hiểu rõ ý tứ của anh liền hậm hực quay mặt sang chỗ khác chẳng thèm ngó ngang gì đến

"Anh tự mà biết!"

Thấy cô giận anh cũng liền thâm cười sau đó không tiếp tục trêu chọc cô nữa.

Đến công ty, Bạch Tử Ngôn mở cửa xe cho cô sau đó mới đi vào. Hành động này ngay lập tức khiến nhân viên tròn công ty trở nên kinh ngạc

"Bạch Tổng và cô Rachel sao lại đi chung với nhau?"

"Nhìn hai người họ dường như rất thân thiết thì phải...Bạch Tổng tôi thấy chưa đối xử ân cần như vậy với một người phụ nữ nào!"

...

Diệp Từ Ái gượng gạo mà đi vào trong, không phải là cô không biết đang có bao nhiêu ánh mắt nhìn mình chăm chú. Cô cũng tự hiểu lý do tại sao, hơi đứng cách xa anh một chút còn cố tình đi chậm lại nhưng người đàn ông này lại biết hết thấy hành động của cô anh cố tình nghiêng mặt nhìn cô nói

"Đi với tôi mất mặt lắm sao?"

"Không có...chỉ là đang có rất nhiều người nhìn tôi"

Bạch Tử Ngôn vốn không hề để ý đến chỉ nhàn nhã kéo cô lại gần mình rồi ngang nhiên bá đạo nói

"Em để ý nhiều thế làm gì?"

Dù rất muốn phản kháng lại nhưng đây là công ty mọi hành động của cô đều đang được chú ý đến nên chỉ biết ngậm ngùi cúi mặt xuống mà đi bên cạnh anh.

Tin tức về cô và Bạch Tử Ngôn dần lan tràn khắp cả công ty, ai nấy hình như đều rất tò mò. Chỗ phòng phát triển giờ đây nhiều người ra vào như hội khiến cô cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

"Từ Ái...cô và Bạch Tổng là như thế nào vậy? Sao anh ấy lại chờ cô đi làm?" Tuyết Nhu làm cùng bàn bên cạnh cũng tò mò hỏi cô một câu.

Trong công ty này Tuyết Nhu và cô cũng là thân thiết nhất, từ lúc về đây làm việc vốn còn rất nhiều điều bỡ ngỡ chưa quen cũng may là có cô ấy là nhiệt tình giúp đỡ khiến cô sớm hòa nhập hơn. Dần nói chuyện nhiều, thân thiết từ lúc nào cũng không biết. Bây giờ bị cô hỏi một câu như vậy cũng đủ biết tin tức này truyền nhanh thế nào.

Diệp Từ Ái thờ dãi một hơi sau đó quay sang nhìn cô

"Chuyện không như cô nghĩ đâu...tôi không thể nào nói rõ được!"

"Có chuyện gì mà không thể nói rõ được? Hay là hai người đang bí mật hẹn hò phải không?"

Ách

Diệp Từ Ái vội vàng lắc đầu như trống bỏi

"Không có, không có...sao tôi lại hẹn hò với anh ta được chứ?"

"Không phải sao?" Tuyết Nhu thất vọng ra mặt

"Thật ra giữa tôi và anh ta chỉ có quan hệ công việc thôi, không hề có gì khác. Sáng nay là tình cờ nên anh ta mới tiện thể chở tôi đi làm thôi"

Tình cờ? Cô lại chẳng thêm tin, làm việc ở công ty này lâu như vậy Bạch Tổng là người như thế nào không lẽ cô không biết?

"Cô gạt ai được chứ! Từ trước đến nay Bạch Tổng chưa lần nào để ai bước lên xe riêng của mình một bước mà cô lại có thể tiện chân tiện tay ngồi lên xe anh ấy được sao?"

Cái gì? Diệp Từ Ái như vừa nghe thấy chuyện buồn cười nhất, cô lại thấy khác nha, anh lúc nào cũng bắt cô đi chung xe còn không ngại nhét cô vào trong một cách thân nhiên đâu có gì gọi là khó chịu đâu?

Tuyết Nhu thấy gương mặt chẳng mấy tin kia của Diệp Từ Ái liền phì cười

"Đây! Cô cũng thấy rất kì lạ phải không? Hình như Bạch Tổng rất có ý với cô nha...khi nào lên làm Bạch phu nhân rồi thì đừng quên Tuyết Nhu tôi đó!"

"Không có chuyện đó đâu...cô không tính làm việc à?" Diệp Từ Ái bị nói đến đỏ hết cả mặt liền đẩy đẩy ghế Tuyết Nhu ra chỗ khác.

Ai làm Bạch phu nhân chứ? Có cho cô cũng không thêm

Thời gian trôi qua, cũng đã đến giờ ăn trưa, Tuyết Nhu hồ hởi mừng muốn khóc

"Cuối cùng cũng đến giờ nghỉ ngơi rồi...Từ Ái cô có định xuống nhà ăn không?"

"Có chứ..." Diệp Từ Ái uể oải bóp bóp tay.

Lúc cô định đứng dậy đi thì điện thoại chợt rung lên sau đó màn hình phát ra luồng ánh sáng kèm theo dòng chữ rõ ràng in đậm trên đó

"Đi ăn trưa với tôi"

Anh nghĩ mình là ai mà nói một tiếng là cô phải nghe theo? Đúng là quá tự đại rồi! Diệp Từ Ái chẳng thèm quan tâm đến tin nhắn của Bạch Tử Ngôn vui vẻ khoác tay Tuyết Nhu xuống nhà ăn.

Ngôn Thị là một tập đoàn lớn nên nhà ăn rất hoành tráng, các món ăn cũng đa dạng phong phú hơn để cung cấp năng lượng cho nhân viên.

Diệp Từ Ái nhìn một lượt các khay đồ ăn trên bàn mà nước miếng tuôn ra như suối, cô thật sự là rất đói bụng nha!

Lấy đồ ăn xong, cô và Tuyết Nhu ngồi cùng một bàn sau đó vui vẻ ăn một muổng lớn. Còn đang tập trung hết ý chí để giải quyết nạn đói thì cả nhà ăn bỗng nháo nhào lên

"Bạch Tổng kia"

"Sao anh ấy lại đến nhà ăn? Chẳng phải trước giờ anh ấy không ăn ở đây sao?"

...

Tuyết Nhu đang nuốt một miếng thịt xuống cổ họng đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho nghẹn lại. Bạch Tổng đang đứng ở trước mặt cô trên tay còn cầm cả khay com! Đôi mắt anh thâm trầm xẹt qua một tia lửa. Tuyết Nhu khó khăn nuốt xuống một ngụm rồi nhìn sang Diệp Từ Ái như hiểu ra, cả kính đến lấp bắp. Lại nói là không có gì? Bạch Tổng còn đến tận nơi này để tìm Diệp Từ Ái! Lần này số cô gặp may rồi!

"Từ Ái...cô...cô có khách quý rồi!"

Diệp Từ Ái đang ăn chẳng thèm ngó ngang gì đến Tuyết Nhu chỉ hơi chau mày khó hiểu nói

"Tuyết Nhu cô nói gì vậy? Khách quý là sao?"

Bạch Tử Ngôn dùng ánh mắt xuyên thấu con tim để ra hiệu cho cô rời đi. Đương nhiên là cô biết nên chỉ lặng lẽ cầm khay com lên

"Từ Ái...tôi không dám ở đây đâu cô tự mà lo liệu đi nha!" Nói đoạn rồi nhanh chóng chuồn đi

Diệp Từ Ái còn chưa kịp ngăn cản thì phía đối diện đã xuất hiện một người đàn ông.

Gương mặt liền trắng bệch trở mặt ra nhìn Bạch Tử Ngôn. Anh sao lại ở đây? Cô cả kính đến mức rót cả đĩa đang cầm trên tay

"Anh...anh làm cái gì ở đây vậy?"

"Tôi đã nhắn tin cho em là sẽ đi ăn cùng tôi sao em lại ở đây? Hừm?" Mái tóc đen gọn gàng cùng gương mặt lạnh lùng điển trai nhìn chằm chằm vào cô

Diệp Từ Ái cố gắng trấn an lại bản thân của mình, điều chỉnh lại sắc mặt ngạc nhiên kia, trở về như không lạnh nhạt nói

"Sao tôi phải đi ăn cùng anh chứ? Tôi thích ăn ở đây!"

Nói xong còn không thèm nhìn anh nữa cúi xuống gấp một miếng thịt to ăn vào miệng như hạ hỏa.

Bạch Tử Ngôn nheo mắt nhìn bộ dạng của cô sau đó lại nhìn xuống khay com của mình! Bất giác anh gấp một đũa ăn thử vì trước nay anh chưa hề ăn ở công ty, đa phần đều đặt nhà hàng trước mà đến đó ăn thôi.

Chỉ ăn đúng một miếng Bạch Tử Ngôn sắc mặt trở nên cực kì khó coi. Sao đồ ăn ở công ty anh lại khó nuốt đến vậy? Nhìn sang người con gái trước mặt thấy cô vẫn bình thản ăn ngon lành khiến anh không khỏi ngạc nhiên

"Com khó nuốt như vậy mà em cũng ăn ngon được à?"

"Nè, anh nói mà không có suy nghĩ trước sao? Com ở công ty anh mà anh lại kêu khó nuốt vậy chúng tôi chẳng phải chết đói hết à? Và lại tôi thấy nó rất ngon không hề khó ăn như anh nói! Nếu anh chỉ muốn ăn sơn hào hải vị thì mong anh đi chỗ khác. Nơi này chỉ phù hợp cho nhân viên bình thường như chúng tôi thôi!"

Bạch Tử Ngôn uống một ngụm nước sau đó gọi người quản lý nhà ăn đến thì thầm to nhỏ gì đó. Người quản lý hơi khó tin, sắc mặt thay đổi hẳn anh ta gật gù đầu rồi lập tức đi ngay.

Diệp Tử Ái vốn rất tò mò cố gắng nghe ngóng nhưng lại không hề nghe được cái gì! Cuối cùng vẫn tập trung vào khay com của mình.

Cả buổi Bạch Tử Ngôn không hề ăn thêm miếng nào, anh chỉ lặng lẽ ngồi ở đó nhìn cô ăn. Còn riêng cô thì như bị tăng tăng lớp lớp áp lực đè lên người mình. Bao nhiêu ánh mắt soi xét bàn luận đang hướng về phía cô, còn có tia lửa điện thăm trầm từng chút từng chút một chạy vào người một cách im ắng. Rốt cục cũng chẳng thể nào nuốt nổi nữa liền cầm khay com đi.

Bạch Tử Ngôn thấy cô đứng dậy cũng theo phản xạ đi theo sau. Một màn như vậy càng làm chấn động cả nhà ăn!

Diệp Tử Ái bị anh làm cho ngượng ngùng đến mức phải lấy tay che cả mặt chạy ra khỏi nhà ăn! Sao cô lúc nào cũng bị anh ta bám riết chẳng buông? Muốn cô bị mọi người bàn tán ganh ghét anh mới chịu sao?

Dáng người nhỏ nhanh chóng chuồn đi, chạy đến cửa thang máy liền ấn vội nút như thể sợ sẽ bị anh ta đuổi theo. Cửa thang máy vừa "đỉnh" một tiếng thì Diệp Tử Ái khần trương đi vào còn không quên ấn đóng cửa. Tường đầu cánh cửa kim loại sắp đóng lại rồi thì một bàn tay thô ráp chặn đứng lại sau đó thân nhiên đi vào bên trong

"Em muốn trốn tôi sao?"

"Anh rốt cục là muốn làm cái gì mà cứ đi theo tôi hoài vậy?" Diệp Tử Ái bùng phát cơn giận, đầu bốc khói đến nơi

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tin tưởng

Trái lại với sự phẫn nộ của cô là sự trầm tĩnh, ung dung của anh. Thân thể dần chậm rãi đến gần cô rồi một lần nữa dán chặt vào bức tường lạnh lẽo phía sau. Ý cười hiện rõ trên gương mặt anh còn pha chút đùa giỡn.

"Tôi rốt cục là muốn cái gì sao? Từ trước đến nay thứ tôi muốn chỉ có một đó chính là em!"

"Anh bị làm sao vậy? Tôi đã nói rồi tôi là người sắp kết hôn! Sau khi hoàn thành xong công việc ở đây thì tôi lập tức sẽ bay về Pháp kết hôn với anh ấy...tốt nhất là anh nên từ bỏ ý định đó đi" Diệp Tử Ái buông một tràn ra sau đó tính quay người đi nhưng một giây sau đã bị cánh tay rắn rỏi của anh chặn lại.

"Em đừng mơ đến việc kết hôn với người khác! Tôi đã nói rồi khi nào tôi còn chưa buông tha cho em thì đừng hòng được dây dưa với ai khác!"

"Anh có quyền gì?" Cặp mắt cương quyết nhìn thẳng vào anh.

Bạch Tử Ngôn khẽ nhếch môi sau đó kè sát vào bên tai cô phả một làn hơi nhẹ nóng hổi

"Thứ tôi muốn có được xưa nay đều không để ai giành mất! Ngay cả em cũng vậy...từ đầu em đã là người của tôi rồi Diệp Tử Ái!"

Sao? Cô là người của anh? Không thể nào! Cô trước giờ chưa từng gặp gỡ anh thì làm gì có chuyện đã là người của anh được.

Gương mặt hoang mang lắc đầu phủ định

"Anh nói vậy là có ý gì?"

"Trước khi em bị tai nạn thì tôi và em đã gặp nhau hơn nửa em chính là vợ chưa cưới của tôi!"

Chân Diệp Từ Ái dường như không còn đứng vững nữa, đầu cô lại bắt đầu có cảm giác đau nhưng lại cố gắng kìm nén vẫn dương con mắt không tin vào anh, bên môi cũng giật lên từng hồi

"Sao tôi có thể là vợ chưa cưới của anh được? Anh lại nhầm tôi với cô ấy rồi!"

"Vậy sao?" Tia mắt thoáng dừng lại nơi cổ của cô, thứ ánh sáng bạc lấp ló bên trong không thể nào giấu được anh. Ngón tay nhanh chóng kéo sợi dây chuyền trên cổ cô ra khỏi lớp áo gần giọng nói

"Vậy thứ này là gì? Đây chính là thứ định vật cho tình yêu của của tôi và cô ấy là sợi dây chuyền chính tay tôi đeo cho người con gái của mình trong ngày cầu hôn! Trên đời này chắc chắn không có sợi thứ hai! Em giải thích xem tại sao em lại có nó?"

Hai đầu vai chợt run lên sau đó giữ lấy sợi dây chuyền trên cổ, những hình ảnh mờ nhạt về người đàn ông trong giấc mơ ấy lại hiện về. Cô bất giác cảm thấy có chút đau nhói ở tim, hàng lông mi cong vút giờ đây run rẩy không ngừng, con ngươi cũng vô định nhìn anh, cổ họng chợt nghẹn lại

"Anh nói đây chính là sợi dây chuyền anh cầu hôn cô ấy sao?"

"Đúng vậy! Nó được chính tay tôi thiết kế và đặt làm để dành riêng cho cô ấy! Nếu em nói em không phải là vợ chưa cưới của tôi thì tại sao em lại có nó?"

Phút chốc cô quên mất đi việc phản bác lại anh, nắm chặt lấy sợi dây chuyền trên cổ ngón tay trở nên run rẩy không ngừng. Đáy lòng không khỏi dấy lên tầng sóng lớn. Người đàn ông trong giấc mơ hôm đó cô thấy được là anh sao? Không thể nào! Vu Dịch không thể gạt cô!

Diệp Từ Ái cố gắng chống lại luồng suy nghĩ tiêu cực trong đầu cô đẩy cả người Bạch Từ Ngôn ra cùng lúc đó thang máy cũng "đình" một tiếng mở cửa. Ngay lập tức cô chạy đi mất, bên môi vẫn mấp máy

"Không phải như vậy!"

Từ những lời Bạch Từ Ngôn nói trong thang máy, suốt cả buổi chiều đó Diệp Từ Ái không thôi suy nghĩ đến, cứ lo dằng trôi dạt hồn phách của mình đi đâu! Vu Dịch đã nói rằng cô là người yêu của anh còn là vợ chưa cưới, trong một lần cô đến tìm anh ở công ty thì đã gặp phải tai nạn nên mới mất trí nhớ tạm thời! Mọi chuyện diễn ra là ngoài ý muốn, lúc đó cô không thể nào nhớ ra việc gì cả, cơ thể lại rất yếu. Suốt mấy tháng trời cô không hề nói chuyện với bất kì ai còn tự nhốt mình ở trong phòng, Vu Dịch khó khăn lắm mới an ủi động viên cô hết lần này đến lần khác, chiều chuộng cô đủ kiểu dần dần cô mới ngoài được vết thương tinh thần mà mở lòng ra với anh.

Vậy mà giờ đây Bạch Từ Ngôn lại nói rằng cô chính là vợ chưa cưới của anh nói như vậy Tiểu Hành không phải là con của cô luôn chứ? Không thể nào...

Mặt tái xanh đến một giọt máu cũng không còn, Tuyết Nhu ở bên cạnh thấy vậy liền có chút lo lắng hỏi

"Từ Ái...cô bị sao vậy? Sắc mặt có vẻ không được tốt lắm!"

Âm thanh vang lên bên tai kéo Diệp Từ Ái về lại hiện thực, cô vô thức quay sang lắc đầu

"Tôi không sao...Tuyết Nhu hôm nay tôi không được khỏe lắm, tôi về trước đây!" Vừa dứt câu cô cầm lấy túi xách của mình rồi chạy đi mất.

Tuyết Nhu hơi ngạc nhiên còn chưa hiểu gì thì Diệp Từ Ái đã mất dạng. Chỉ lắc đầu mấy cái khó hiểu. Không phải là ăn cơm chung với Bạch Tổng xong rồi hồn đi theo anh ấy luôn chứ? Đúng là yêu rồi ai cũng như người ở trên mây!

Diệp Từ Ái không về khách sạn ngay mà cô chỉ thẩn thờ đi bộ trên đường. Tâm tư sớm đã mất hết phương hướng vô định mà lê từng bước chân.

Dòng suy nghĩ phức tạp cứ nảy sinh trong đầu cô, lời nói của Bạch Từ Ngôn vẫn ám ảnh xung quanh cô mà không lúc nào dừng lại. Cứ mãi đắm chìm trong thế giới riêng đến cả nhìn đường cũng không có, cho đến khi một chiếc xe đạp của người đi đường lướt qua người cô quẹt phải khiến thân thể nhỏ bé ngã ra đường, đôi chân mang giày cao gót bị trầy xước không ít mới hoàn hồn về

"Cô có sao không?" Người thanh niên vội vàng dựng xe đạp lại rồi chạy đến đỡ Diệp Từ Ái

Cảm giác đau từ chân truyền đến nhưng cô lại chẳng hề phản ứng gì tưởng như không hề có gì xảy ra, nhìn thấy người thanh niên đó sốt sắng cô cũng bất giác phui tay đứng dậy

"Tôi không sao...không sao"

"Chân cô có bị thương không? Để tôi đưa cô đi bệnh viện!" Nhìn xuống dưới chân Diệp Từ Ái lại thấy nó có chút sưng đỏ nên liền hỏi một câu

Cô lắc đầu cố nặn ra nụ cười như không

"Tôi ổn không sao đâu...là do tôi sợ ý không nhìn đường! Thật ngại quá"

Sau một hồi xem xét cảm thấy không còn gì đáng lo ngại mới gạt đầu xin lỗi cô rồi đi mất, Diệp Từ Ái ngồi xuống trên bệ cây dài trên đường sau đó xoa xoa bàn chân. Không hiểu sao lúc này nước mắt cô đột nhiên rơi xuống, có phải do cô cố gắng nhịn đau hay là do chuyện quá khứ trước kia mà mình không thể nào nhớ ra được?

Sự khó chịu bức bối trong người khiến cô không thể nào chịu được nữa liền lấy trong túi ra chiếc điện thoại của mình rồi gọi đi

Bên đầu dây bên kia qua vài giây đã bắt máy

"Từ Ái?"

Nghe được giọng nói của anh, Diệp Từ Ái hơi chần chừ lại, cô rất muốn hỏi anh xem những lời nói của Bạch Từ Ngôn có phải là thật không nhưng cuối cùng lại không thể nào thốt ra được thành lời chỉ nghẹn ngào hỏi một câu

"Dịch...anh có giấu em chuyện gì không?"

Vu Dịch vốn đang mừng rỡ vì cô gọi cho anh nhưng sau khi nghe cô nói như vậy, trong lòng liền trở nên bất an có chút chột dạ

"Từ Ái có chuyện gì sao?"

"Em muốn hỏi anh có giấu em chuyện gì không? Anh chỉ cần trả lời câu hỏi của em thôi!"

Vu Dịch trầm tư đôi chút, con người dao động không ngừng, Từ Ái của anh có phải đã nhớ ra chuyện gì đó rồi sao? Không thể nào! Nếu vậy thì cô chắc chắn sẽ làm loạn lên chứ không thể nào bình tĩnh được như vậy

"Anh...không có! Rốt cuộc là có chuyện gì? Sao em lại hỏi anh như vậy!"

Nghe được câu trả lời của anh, tâm tình Diệp Từ Ái trở nên nhẹ nhàng đi, cô gạt đầu rồi cố gắng nén lại nước mắt đang rơi của mình. Cô tin tưởng Vu Dịch, chỉ cần là anh nói thì mọi thứ cô đều tin! Hít một hơi trấn tĩnh lại tâm tình của mình sao đó nhẹ giọng nói

"Không có chuyện gì! Em chỉ muốn biết thôi...chỉ cần anh nói không thì em sẽ tin như vậy!"

Hồi ức trước kia không lúc nào buông tha cho anh, vốn rất muốn quên đi cảm giác khó chịu tội lỗi này nhưng anh không hề làm được, anh đã khiến mọi chuyện đi quá xa không thể nào quay đầu lại được nữa rồi! Từ Ái nhất định phải ở bên cạnh anh.

Sau khi cúp máy, đôi mắt vẫn còn vương vài giọt lệ trong suốt đẹp đẽ, nhìn về phía đường đông đúc xe cộ qua lại kia, dòng người cứ thế tấp nập, náo nhiệt riêng chỉ có bóng dáng u sầu buồn bã ở một góc đường, trời cũng dần sập tối, không biết cô đã ngồi đây thơ thẩn bao lâu chỉ khi ánh đèn đường bật lên, cơn gió lạnh thổi vào người làm mái tóc dài có chút rối, gương mặt thanh thuần càng nổi bật hơn dưới ánh đèn lập lờ. Nước mắt sớm đã khô lại, bóng mắt hơi sưng lên nhưng không hề giảm bớt đi vẻ đẹp của cô! Cuối cùng cô cũng tìm ra được lý do để mình tiếp tục đối mặt với Bạch Từ Ngôn. Chỉ cần ngày nào cô chưa thể nhớ lại mọi chuyện thì cô vẫn chỉ sẽ tin tưởng Vu Dịch vì cô biết anh ấy đối với cô trước giờ đều rất tốt và lại cô cũng đã nhận lời cầu hôn của anh nên không thể nào bị mấy lời nói không có căn cứ kia mà phá hủy đi cuộc sống yên bình của bản thân được!

Cô biết rằng mình có đôi khi bị Bạch Từ Ngôn thu hút còn hết lần này đến lần khác nảy sinh cảm giác trầm luân cùng anh nhưng suy cho cùng cũng là do cô quá nhạy cảm, quá dễ dàng mềm yếu nên mới để anh khuấy nhiễu cuộc sống của mình. Cô nên tỉnh táo lại, giữ khoảng cách nhất định với anh ta sẽ tốt hơn, chỉ còn khoảng 2 tháng nữa thôi là cô có thể trở về bên Vu Dịch cùng anh sống hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Em vẫn là người phụ nữ của tôi

Tiểu Hành đã được Bạch Từ Ngôn đón về từ sớm, ôm con gấu minion cô tặng trong tay sau đó ngồi đợi trên ghế sofa dài ở phòng khách. Vừa thấy bóng dáng Diệp Từ Ái, cậu liền chạy đến ôm chầm lấy cô nói

"Cô xinh đẹp về rồi...con đợi cô lâu lắm đấy!"

"Vậy sao? Cô xin lỗi Tiểu Hành nha"

Bé Tiểu Hành lên sau đó đi vào trong nhà, mặc dù Bạch Từ Ngôn đang ngồi ở bên cạnh nhưng cô vờ như không thấy chỉ chú ý đến nhóc tí dễ thương trên tay

"Tiểu Hành nhỏ đã ăn gì chưa nào?"

"Dạ chưa?"

Diệp Từ Ái chau mi tâm lại rồi khẽ liếc mắt sang Bạch Từ Ngôn sau đó nhanh chóng thu lại

"Ba con không cho con ăn sao?"

"Không phải là con muốn đợi cô xinh đẹp về ăn cùng, ba con bảo con ăn trước đi nhưng mà con không chịu"

Hóa ra là như vậy, cô về nhà có chút trễ vậy mà đến giờ Tiểu Hành vẫn chưa ăn gì nên liền cảm thấy có lỗi

"Vậy để cô trở tài nấu cho con món gì đó ngon ngon ăn được không?"

"Hoan hô...được ạ" Tiểu Hành nở nụ cười trẻ thơ ngất ngây gật đầu, còn vỗ tay hai cái

Diệp Từ Ái buông cặp nhóc xuống sau đó xắn tay áo đi vào trong bếp. Qua một hồi lục đục cuối cùng cũng nấu xong bát cháo nóng hổi đặt trên bàn. Tiểu Hành nhìn tô cháo thịt đang nghi ngút khói mà nước miếng cứ ứa ra, ánh mắt thèm thuồng không kìm chế lại được. Cặp nhóc vô tư lấy chiếc muỗng hoạt hình của mình rồi múc lên ăn.

"Oa...cô xinh đẹp nấu rất ngon nha"

Nhận được lời khen của Tiểu Hành, Diệp Từ Ái cũng nhẹ nhõm không ít ngồi bên cạnh xoa đầu cặp nhóc nhỏ

"Ăn từ từ thôi kẻo nóng"

Lúc này tầm mắt lại vô tình lướt qua Bạch Từ Ngôn, từ lúc về đến nhà anh vẫn ngồi yên vị ở trên ghế không chút động tĩnh, hỏi han cô một câu đã vậy trong khi cô nấu ăn sau lưng cũng không khí cảm nhận được ánh mắt anh đang nhìn cô chỉ là cô cố gắng lờ đi không biết!

Tiểu Hành quay sang thấy cô đang nhìn về phía ba mình, cặp nhóc nhỏ bất giác nói một câu

"Ba con cũng chưa ăn gì ạ"

Hả? Diệp Từ Ái giật mình nhìn xuống Tiểu Hành

"Con nói gì...ba con vẫn chưa ăn gì sao?"

"Dạ phải...ba con cũng đợi cô xinh đẹp về ăn cùng đó ạ!"

Trời ạ! Người đàn ông này cũng quá là khó hiểu đi, Tiểu Hành còn nhỏ chưa hiểu chuyện nên đợi cô về mới ăn nhưng anh đã lớn từng này rồi mà cũng y như đứa trẻ vậy, chưa ăn uống gì mà cũng không lên tiếng! Làm cô tưởng anh đã ăn xong rồi đang ngồi dò xét cô.

Sắc mặt trở nên hơi bối rối, không biết nên nói gì hay làm sao. Qua một lúc lâu sau mới mở lời

"Anh chưa ăn gì thật sao?"

Bạch Từ Ngôn nhìn cô sau đó thuận miệng đáp lại

"Ừm"

"Vậy sao anh không nói để tôi nấu luôn phần cho! Làm tôi cứ nghĩ anh ăn rồi"

Nghe cô nói vậy, anh liền nhanh chóng đáp lại

"Em có thèm ngó ngang gì đến tôi đâu mà tôi nói?"

Ách.

Cũng phải, bị anh chặn họng nhất thời Diệp Từ Ái không biết phải làm sao đúng là cô có lờ anh thật nhưng khi anh thấy cô nấu cho Tiểu Hành cũng phải nói chứ? Cứ im lặng như vậy sao cô biết được. Tia mắt không chút thiện cảm xiu nào nhưng trong lòng lại dấy lên chút có lỗi nên đành xuống giọng nói

"Được rồi...để tôi nấu cái khác cho anh ăn được chưa? Lớn như vậy rồi mà y như một đứa trẻ" câu sau cô chỉ lẩm bẩm trong miệng

Thấy cô lại tiếp tục nấu cho anh, cuối cùng gương mặt cũng giãn ra phần nào không còn khó coi như trước.

Một tô cháo khác được bung ra Bạch Từ Ngôn từ xa đã ngửi thấy mùi thơm của nó, bụng cũng kêu lên ồm ồm anh từ tốn người vào bàn ăn sau đó nếm thử. Hương vị ấy vẫn vẹn nguyên như vậy không hề khác đi chút nào, tâm tình trở nên vui vẻ hơn hẳn.

Thấy sắc mặt anh có ý hài lòng, Diệp Từ Ái cũng không còn cảm thấy tội lỗi nữa ngồi bên cạnh anh quan sát. Lúc anh ăn dáng vẻ rất điềm đạm, động tác không nhanh không chậm trông cực kì thu hút nhất thời cô cũng bất giác cuốn vào theo.

Vì đang đói nên Bạch Tử Ngôn cứ mãi ăn quên mất bên cạnh mình còn có một cô gái, sau khi ăn sạch sẽ xong mới nhận ra cô đang nhìn mình. Có chút không được tự nhiên

"Em nhìn tôi như vậy làm gì? Chưa từng thấy tôi ăn bao giờ à?"

Diệp Từ Ái giật mình nhẹ sau đó liền thu lại hết biểu cảm lúc nãy của mình còn đang định phân bác lại thì vô tình nhìn trúng bên khóe miệng anh còn vương lại ít cháo. Cô bất giác không nhịn được cười.

Thấy gương mặt đang nhìn anh cười kia, mi tâm khó hiểu

"Em cười cái gì?"

Diệp Từ Ái nhẹ nhàng lắc đầu một cái sau đó không hiểu sao lại rút một tờ giấy trên bàn ăn ra từ từ tiến lại gần khuôn mặt anh

"Anh ăn uống chưa phần cho ai đấy à?"

Bạch Tử Ngôn vốn không đoán trước được hành động của cô nên liền thoáng kinh ngạc ngay khi kịp nhận ra thì gương mặt xinh đẹp của cô đã gần lại anh, ngón tay thon dài dùng khăn lau nhẹ đi trên khóe môi, động tác vô cùng cẩn thận, ôn nhu

Tầm mắt anh lúc này hướng thẳng người con gái trước mặt, nhìn cô từ khoảng cách gần bất giác khiến con tim anh bị lay động không ít, yết hầu cũng bắt đầu di chuyển lên xuống dường như là căng thẳng.

"Em quan tâm tôi vậy sao?"

Nhận ra mình có hơi gần với anh Diệp Từ Ái liền thẳng người dậy, sau đó hai má liền đỏ bừng lên thẹn quá hóa giận nâng giọng

"Làm gì có..."

"Thật không? Sao mặt em lại như quả cà chua chín vậy?"

"Đứng rồi á cô xinh đẹp" Tiểu Hành đang ăn ở bên cạnh cũng tiện thể nói một câu.

Bị vạch trần bởi hai người Diệp Từ Ái liền trở nên luống cuống vội đứng dậy buông một câu

"Tôi đi tắm trước đây" chuẩn lẹ cho an toàn

Bạch Tử Ngôn ngồi cười ha hả sau đó quay sang nhìn Tiểu Hành bên cạnh nháy mắt.

Con trai vẫn là con trai của anh!

"Cô ấy xấu hổ rồi!"

...

Tiểu Hành thật sự là không lúc nào muốn rời xa Diệp Từ Ái ngay cả khi ngủ cậu nhóc cũng nằng nặc đòi cô kể chuyện cho. Bạch Tử Ngôn cũng bất lực không thể nào làm gì được.

Tiểu Hành rất ngoan chỉ kể một chút là cậu nhóc nhỏ đã ngủ ngon lành. Thấy bên cạnh yên tĩnh không chút động đậy còn có nhịp thở đều đặn Diệp Từ Ái thở phào một hơi sau đó bất giác hôn lên trán cậu một cách yêu thương. Mặc dù Bạch Tử Ngôn nói chuyện chẳng hề đáng tin một chút nào! Ngay cả cô cũng chưa hề từng nghĩ đến chuyện Tiểu Hành là đứa con ruột của mình. Tuy đối với cậu nhóc nhỏ có cảm giác rất quen thuộc lại gần gũi nhưng đó chỉ là sự yêu thích con nít bình thường thôi! Chắc có lẽ do trước nay cô chưa từng gặp một cậu nhóc đáng yêu như Tiểu Hành nên nảy sinh tình cảm đặc biệt là điều đương nhiên thôi.

Ngón tay hơi run khẽ lướt qua đôi mắt cùng cái miệng nhỏ nhắn. Tiểu Hành rất giống ba nha! Từ thần thái đến đường nét đều mang một khí chất riêng hơn hẳn mấy đứa trẻ cùng tuổi!.

Ngắm nhìn một hồi Diệp Từ Ái mới luyến tiếc mà rời đi, đôi chân mảnh khảnh nhẹ nhàng đi trên dãy hành lang dài rộng, đập ngay vào mắt cô là cánh cửa có chút khép hờ, đó là phòng của Bạch Tử Ngôn. Dù rất muốn làm lơ đi nhưng lúc đi ngang qua tầm mắt cũng hơi hướng vào bên trong. Hình như là anh ta không có ở trong phòng!.

Bản tính tò mò lại trỗi dậy, mặc dù cô biết nó rất xấu nhưng từ lúc chuyển qua đây cô chưa lần nào vào bên trong phòng của anh. Dáng vẻ như chú mèo nhỏ tính nghịch đứng trước cửa ngó vào quan sát, cảm thấy bên trong không có bóng người cô cũng theo bản năng mà mở cửa đi vào. Căn phòng này trang trí rất được nha! Chỉ có điều là tại sao không khí ở đây lại lạnh lẽo như vậy? Chẳng hề có chút hơi ấm nào! Đồ vật xung quanh mang màu sắc ảm đạm nhạt nhẽo. Lắc đầu mấy cái, đúng là con người như thế nào thì phòng ốc như thế đấy

Bỗng bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy, Diệp Từ Ái hơi giật mình quay mặt sang chỗ nhà tắm. Thì ra là anh ta đang tắm!

Mục đích ban đầu của cô chỉ muốn vô đây xem thử thể nào thôi, giờ cũng quan sát một lượt rồi chẳng có gì thú vị cả nên ở đây lâu không có ích gì liền xoay người rời đi không chút động tĩnh.

"Em vào đây làm gì?"

Giọng nói nam tính ở đằng sau đột nhiên vang lên sau đó cảm giác lạnh từ sống lưng truyền đến, Diệp Từ Ái thầm mắng một câu, sao anh ta ra nhanh như vậy! Còn mới nghe tiếng nước chảy? Gương mặt vốn hơi tái đi nhưng vẫn điềm tĩnh như không quay đầu lại nhìn anh.

Còn chưa kịp nói gì thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh phải dùng hai tay che mặt lại, giọng cũng trở nên hoảng loạn ngắt quãng

"Anh...anh sao lại không mặc quần áo vào?"

Bạch Tử Ngôn nheo mắt lại một cách khó hiểu nhìn xuống thân mình, rõ ràng là anh có quần khăn mà?

"Đây là nhà tôi...muốn mặc hay không còn phải hỏi ai sao? Tôi lại muốn hỏi em tại sao lại vào đây? Tìm tôi à?"

Diệp Từ Ái lúc này bất ngờ quá nên không kịp suy nghĩ gì, anh nói cũng đúng đây là nhà anh mà! Kìm nén lại sắc mặt của mình cô hơi xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào anh vì cô biết anh chỉ quấn đúng một chiếc khăn trắng ngang hông còn có từng đường cơ múi thịt săn chắc, cơ thể vẫn vương lại những giọt nước mới tắm xong chảy xuống bên dưới đến chỗ đường nhân ngư nam tính. Đây chắc chắn là cơ thể đẹp nhất mà cô từng thấy trước giờ!

Bất giác cổ họng hơi khô, Diệp Từ Ái trong lòng đang có bao nhiêu hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ thản nhiên không có chuyện gì.

"Tôi vào đây...là...là muốn tìm anh!"

Nói xong cô thật chỉ muốn cắn lưỡi mình, nhưng không lẽ cô nói rằng mình tò mò muốn thăm quan phòng ngủ của anh sao? Vậy thì anh sẽ nghĩ gì đây?.

Nghe câu trả lời của cô Bạch Tử Ngôn hơi sững sốt nhưng sau đó lại trở về trạng thái trầm tĩnh vốn có, gương mặt cũng hiện lên ý cười nhạt, ngồi xuống chiếc ghế sofa tối màu, bộ dạng như một bậc vương tôn công tử.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Hic hic

Trong đầu đang load dần tất cả những lí do nghe hợp lí nhất có thể nhưng chẳng có cái nào cô nói được cả. Bất giác gương mặt trở nên lúng túng buột miệng nói một câu

"Tôi muốn hỏi anh một số câu"

Không vội đáp lại, Bạch Tử Ngôn vẫn trầm ngâm như trước, hàng lông mày hơi nhướn lên quan sát gương mặt cô, không nhanh không chậm nói

"Qua đây"

Hả?

Diệp Từ Ái không hiểu ý tứ của anh là gì nhưng lời nói tuy âm điệu bình thường lại đem đến cảm giác đang ra lệnh cho cô. Đầu vai thoáng chút run, đôi chân cũng chân chừ không dám nhúc nhích. Người đàn ông này quá đáng sợ đi!

Thấy cô cứ đứng bất động như tượng ở đó, Bạch Tử Ngôn liền không vui nhấn mạnh thêm một lần nữa

"Tôi nói em qua đây"

Lần này Diệp Từ Ái thật sự không còn đường lui nữa rồi cô từ từ tiến lại chỗ anh một cách dè dặt.

Khi thấy cô di chuyển, mi tâm anh dần giãn ra sau đó nhếch môi cười tà mị, ngay khi cô đến gần anh thì một giây sau đó anh đã kéo cô lại ngồi lên người mình một cách thành thực

"Anh...bỏ tôi ra"

Chặc chặc

"Em phản ứng như vậy làm gì? Trật tự đi nào"

Diệp Từ Ái như hồn bay phách lạc, cơ thể nhỏ bé bị vòng tay anh ôm trọn trong lòng, hai bàn tay vô tình chạm lên vòm ngực nam tính của anh, hai má bắt đầu ửng đỏ.

Bạch Tử Ngôn nhìn ngắm khuôn mặt người con gái trong lòng, tâm tình lại dao động như có ai đó gãi vào tim. Hơi thở anh lan tỏa xung quanh cô len lỏi vào cánh mũi. Diệp Từ Ái hoảng loạn đồng băng tại chỗ, ở khoảng cách cùng sự đụng chạm này cô có thể cảm nhận được thứ bên dưới lớp khăn kia đang rục rịch phản ứng.

Tim đập nhanh đến mức như vừa chạy mấy cây số. Không dám ngo ngoáy nữa vì cô sợ!

"Anh tính làm gì?"

"Không phải em nói muốn hỏi tôi sao? Bây giờ hỏi đi"

Cái gì? Trong cái tư thế mà ám này sao? Anh cũng quá biến thái đi lúc nào cũng lấn áp bất nạt cô.

Tia mắt như muốn thiêu cháy anh, không chút bằng lòng nhưng đành nhẫn nhịn

"Tôi hỏi anh...có phải ngay từ đầu anh đã có mục đích tiếp cận tôi rồi đúng không?"

"Phải?"

"Tại sao?"

"Vì người đó là em"

"Tại sao lại là tôi?"

"Vì em là vợ chưa cưới của tôi?"

Diệp Từ Ái mơ hồ nhìn vào đôi mắt anh, cổ họng đột nhiên hơi nghẹn lại nhưng sau đó kịp thả thông

"Dựa vào đâu?"

"Dựa vào sợi dây chuyền tôi cầu hôn em" Bạch Tử Ngôn âm trầm đáp lại

Huyết mạch trong cơ thể đột nhiên dâng trào sau đó không nhịn được mà đưa tay sờ lên cổ. Hành động nhỏ này khiến anh hơi mất khống chế đưa tầm mắt nhìn xuống chiếc cổ cùng xương quai xanh gợi cảm của cô, còn có thứ gì đó nhô ra lấp ló trong lớp áo ngủ.

"Từ Ái...bây giờ có lẽ em còn đang nghi ngờ tôi không tin tôi, nhưng đó chính là sự thật...cho dù em có phủ nhận đi chăng nữa thì em vẫn mãi mãi là người phụ nữ của tôi em hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Âm thầm trở về

Những ngày tháng ở đây trôi qua rất nhanh, chỉ trong nháy mắt là sắp hết kì hạn làm việc của cô! Nghĩ đến đây tâm tình Diệp Từ Ái vui hơn hẳn vì sắp tới cô sẽ lại bay về Pháp mà ở bên cạnh Vu Dịch!

Tuần làm việc cuối cùng ở đây khiến cô không còn thấy ngột ngạt nữa, ngược lại còn ra sức làm việc chăm chỉ hơn ngay cả Tuyết Nhu bên cạnh cũng không nén được sự kinh ngạc.

"Từ Ái cô sắp hoàn thành công việc của mình rồi sao?"

"Ừm"

"Vậy cô sắp rời khỏi đây à?" Tuyết Nhu hơi thất vọng nói

Diệp Từ Ái nở nụ cười như hoa nhìn cô không chút che giấu

"Phải đó...tuần sau tôi sẽ bay về Pháp"

"Ồ...cô gấp gáp như vậy là sợ có người đợi lâu sao?" Tuyết Nhu quan sát vẻ mặt yêu đời của cô thầm đoán

Diệp Từ Ái phì cười đáp lại "Haha...cô đoán đúng một phần rồi!"

Đang nói chuyện vui về thì chiếc điện thoại bàn đột nhiên reo lên in ỏi ngắt ngang, sau đó cô liền nhấc máy

"Từ Ái mang tài liệu vô gặp tôi" Giọng nói trầm thấp của Bạch Từ Ngôn qua chiếc điện thoại để bàn.

Diệp Từ Ái không chần chừ gì mà đi vào phòng làm việc của anh, còn lịch sự gõ cửa.

Nhìn thấy bóng dáng cô, đôi mắt lại hiện lên tia thâm tình.

"Bạch Tổng...tài liệu của anh" đặt xấp tài liệu trên bàn một cách ngay ngắn giọng nói lại nhẹ nhàng thanh thoát.

Xem sơ qua một chút, chân mày anh hơi chau lại sau đó trầm giọng nói

"Em nghĩ rằng với thị trường trong nước hiện nay thì sản phẩm em đưa ra sẽ được đón nhận? Nhân hàng của em chỉ vừa mới biết đến chưa phổ biến rộng rãi, và lại mấy mẫu như thế này quá tầm thường! Không hề có điểm nhấn riêng, tôi lại thấy nó đại trà, em không có ý tưởng nào mới hơn nữa sao?"

Diệp Từ Ái hơi sững sốt, các mẫu cô đưa cho anh đều chuẩn bị rất kỹ nhưng anh lại nói nó không có điểm nhấn riêng? Trong lòng hơi bức bối nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh

"Bạch Tổng...tôi thấy các mẫu tôi đưa ra đều rất tốt, và lại nó mang phong cách riêng của chính tôi! Dựa vào đâu mà anh nói nó đại trà?"

Đối diện với sự bình thản của cô, anh vẫn ung dung như trước nhưng lần này điệu bộ có vẻ nghiêm túc hơn, đan hai tay trên bàn

"Em đang nghi ngờ khả năng nhận định của tôi sao? Quả thật là trông nó rất nhàm chán!"

"Anh..." Diệp Từ Ái sắp sửa phun trào ra nhưng kịp thời ngăn lại

"Ngôn Thị không thể nào bỏ một số tiền lớn chỉ để đầu tư mấy mẫu như thế này"

Hai tay buông lỏng không biết tự bao giờ đã siết chặt, sau đó không ngần ngại hướng con mắt hình dao găm nhìn anh.

"Vậy ý của anh là không thông qua?"

Môi khẽ cười nhìn cô, ưu nhã đứng dậy vòng qua chiếc bàn lớn nhắm vào thẳng trực diện của cô mà nói

"Đúng vậy, em làm lại đi..."

Rõ ràng là kiếm chuyện! Diệp Từ Ái nuốt không trôi cục nghẹn này liền hùng hổ nâng giọng

"Bạch Tổng không phải là anh đang lấy việc công báo thù việc tư chứ?"

Haha

Bàn tay chọt giờ lên sau đó nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của cô bắt cô đối diện với anh mà nói

"Bạch Từ Ngôn tôi xưa nay công tư phân minh! Không hề có ý tứ khác"

"Vậy anh không hài lòng ở điểm nào để tôi sửa lại! Tuần sau đến kì hạn tôi phải về Pháp nếu như làm lại tất cả chắc chắn là không kịp! Anh nói đi rốt cuộc là chỗ nào?" Diệp Từ Ái vốn không còn kiên nhẫn liền gần giọng nói một câu

"Tất cả!" Hai từ bật ra từ miệng anh không chút do dự

Trên đầu cô tựa như có một luồng khói xám bốc ra kèm theo đó là vẻ mặt nén giận mà có chút đỏ ửng, cô nhấn mạnh nhìn anh

"Anh...Được thôi! Làm lại thì làm...đúng là khó ở, hừ!" Diệp Từ Ái lẩm bẩm trong miệng

Nói thật là cô không muốn ở lại đây thêm một chút nào, chỉ cần nhìn thấy gương mặt của anh cũng đủ khiến máu huyết trong người cô dâng lên bất thường! Xoay người một cách hậm hực rồi toan bỏ đi nhưng còn chưa kịp cất bước thì đã bị một vòng tay to lớn ôm lấy chiếc eo nhỏ từ phía sau, kẻ sát gương mặt lạnh lùng vào cổ cô

"Từ Ái"

"Anh làm cái trò gì vậy?" Diệp Từ Ái cố gắng lay cơ thể để đẩy người đàn ông phía sau ra nhưng hoàn toàn bị anh kìm chặt lại.

"Em về lại Pháp thật sao?" Không còn sự lạnh lùng khi nãy, âm thanh này nghe rất nhẹ nhàng.

Hả? Anh ta hỏi vậy là có ý gì? Đương nhiên là cô phải về rồi vì công việc ở đây đã hoàn thành xong thì chuyện trở về là điều tất yếu!

"Ừm"

"Đừng đi" giọng nói ảm áp vang vọng bên tai cô, cả khuôn mặt anh đang vùi vào sau mái tóc dài thơm phức mà tham lam hít lấy.

Diệp Từ Ái tưởng rằng mình nghe nhầm liền bắt giác hỏi lại

"Anh nói cái gì?"

Bạch Tử Ngôn hơi im lặng sau đó một lần nữa nhấn mạnh với cô

"Tôi nói em đừng quay về Pháp nữa!"

Gương mặt xinh đẹp đông cứng lại, cô quay người sang đối diện với anh

"Bạch Tổng...hình như anh can thiệp quá nhiều vào cuộc sống riêng của tôi rồi thì phải! Tôi hoàn thành xong nhiệm vụ của mình rồi thì việc tôi trở về Pháp là điều đương nhiên! Anh không có quyền ngăn cản"

Con người xuất hiện một tia u ám, bàn tay đang giữ lấy eo cô chợt siết chặt lại sau đó kéo cơ thể thanh mảnh sát vào anh hơn, phả ra từng hơi thở nam tính cuồng ngạo của mình tựa như đang rất tức giận nhưng lại cố kìm chế

"Em muốn nhanh chóng thoát khỏi tôi là để ở bên cạnh hắn ta sao?"

Hắn ta? Anh ăn nói kiểu gì vậy? Rốt cuộc là anh muốn cái gì?

Gương mặt tái nhợt tràn đầy sợ hãi, cô vô thức muốn giữ khoảng cách với anh vì trong phạm vi này mỗi móng tay móng chân của anh đang ở rất gần với cô dường như sắp chạm vào! Giọng trở nên run rẩy đầy khó khăn

"Tôi muốn ở bên cạnh ai thì cần anh quản sao? Bạch Tổng anh nên nhớ đây là công ty, lúc này anh cũng đã nói rằng mình công tư phân minh! Mong anh tự trọng thả tôi ra!"

Gương mặt vốn lạnh lùng giờ càng trở nên nguy hiểm, anh bật cười một cách tự nhiên sau đó nhìn vào đôi mắt đang bất an của cô

"Em tưởng rằng mình dễ dàng thoát khỏi tôi như vậy? Đừng có mơ, tôi sẽ không để em có cơ hội rời xa tôi nữa đâu!"

"Anh..." Ngọn lửa trong người liền phát nổ giận đến tái xanh mặt

Còn chưa kịp đáp trả lại thì đã nhìn thấy cái bóng của anh dần cúi xuống. Cánh môi lập tức bị nuốt lấy, Diệp Từ Ái trợn trừng mắt sau đó theo bản năng giãy giụa.

"Không!"

Bạch Tử Ngôn đắc ý chiếm lấy bờ môi cô một cách bá đạo không hề do dự gì! Anh thành thực điều luyện cựa mở hàm răng cắn chặt của cô nhưng hình như cô đang muốn phản kháng lại anh không hề có ý hợp tác.

Ngay sau đó đôi tay từ eo di chuyển lên phía trước ngực cô mà xoa nắn một cái, Diệp Từ Ái hoảng hốt kêu lên nhân cơ hội này anh luồn chiếc lưỡi của mình vào trong mà quấy phá.

Thần trí cùng ý thức bị xáo trộn không còn biết xung quanh mình có những gì. Hai tay đang đánh trước ngực anh cũng bất giác chuyển sang nắm chặt lại

"Ừm...um"

Anh quá kinh nghiệm còn cô thì lại quá non nớt, đối với sự công kích của anh cô dường như chưa lần nào có thể chống đỡ nổi, chỉ vô lực nhắm mắt mà chấp nhận.

Dần nhận ra phản ứng của cô, Bạch Tử Ngôn càng lộ vẻ hành hạ hơn anh ngang nhiên giữ lấy sau gáy cô mà ấn mạnh để dễ dàng chiếm lấy hết thấy sự ngọt ngào.

Đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt hơi chau lại cùng một điểm, sự chiếm hữu của anh quá thô bạo khiến môi cô có cảm giác đau tựa như bị thứ gì đó giày xéo không thương tiếc.

Trong cơn mê loạn trầm luân cùng anh, đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói gấp gáp của thư kí

"Anh không được vào trong, đây là văn phòng của Bạch Tổng, anh..." Cô thư kí hốt hoảng ngăn cản người đàn ông đang hùng hổ xông vào bên trong

Cánh cửa bị một lực đẩy ra khiến hai con người đang quấn lấy nhau kia thoáng chút giật mình.

"Từ Ái?"

Cô theo phản xạ quay mặt lại, đập ngay vào mắt là gương mặt quen thuộc đến không thể nào tin được kia. Vu Dịch? Anh sao lại ở đây?

Vu Dịch từ ngoài xông vào thấy một màn hôn nhau thắm thiết của cô và Bạch Tử Ngôn. Máu huyết trong người liền sục sôi, gầm lên một tiếng.

Giờ phút này Diệp Tử Ái thật sự là chết đi! Cô không biết phải giải thích chuyện này thế nào với anh càng không biết phản ứng ra sao. Hai mắt mở to kinh ngạc hoảng loạn đẩy Bạch Tử Ngôn ra

"Dịch? Thật ra chuyện này..."

"A Vu Tổng? Lâu ngày không gặp lại anh vẫn không lịch sự chút nào! Vào phòng người khác không biết gõ cửa sao?" Bạch Tử Ngôn dường như không hề thay đổi biểu tình gì trên gương mặt

Vu Dịch như đang có một luồng điện mạnh đánh vào người. Anh vốn muốn tạo cho cô một sự bất ngờ nhưng sau khi biết được công ty cô làm là Ngôn Thị thì anh đã không giữ được bình tĩnh mà tìm đến đây. Lúc trước khi gọi điện thoại cho cô thì giọng nói người đàn ông đáp lại anh đã khiến anh hoài nghi rằng đó là Bạch Tử Ngôn. Từ khi ấy anh luôn sống trong thấp thóm lo sợ rằng cô sẽ bị hấn ta làm cho lay động.

Không kìm được sự tò mò của bản thân anh nhất quyết bay về đây để tìm gặp cô xem xét mọi chuyện. Nào ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này! Con người bắt đầu hấn lên từng tia máu

"Khốn khiếp! " Vu Dịch mắt không ché lao đến túm lấy cổ áo anh

Diệp Tử Ái ở bên cạnh sợ hãi đến mức trắng bệch cả mặt ra liền chạy đến can lại

"Dịch...anh bình tĩnh lại đi nghe em giải thích!"

"Vu Tổng hình như đã quên mất Tử Ái là người của ai rồi nhỉ? Để tôi nhắc cho anh nhớ...cô ấy là vợ chưa cưới của tôi chính anh là người đã đem Tử Ái rời xa tôi khiến gia đình chúng tôi phải chia ly. Giờ đây anh lấy tư cách gì mà mắng tôi? Những chuyện anh làm đừng tưởng là tôi không biết được! Anh nghĩ người tài xế đó dễ dàng giữ bí mật cho anh sao? Hừm?"

Từng câu từng chữ khiến não bộ Diệp Tử Ái chột rung lên cô tro mắt nhìn hai người đàn ông mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

Vu Dịch vừa nghe nói đến người tài xế ấy, tia mắt liền trở nên căm giận, bên môi cũng bắt đầu giật liên hồi!

"Mày nói cái gì?"

Bạch Tử Ngôn không vội đáp lại, anh hất bàn tay của Vu Dịch ra sau đó nhàn nhã chỉnh lại cổ áo. Điều bộ vô cùng bình thản, âm thanh trầm thấp tràn đầy ma lực vang lên một cách rõ ràng kèm theo ánh mắt đáng sợ chứa đầy sự nguy hiểm nhắm vào Vu Dịch

"Anh nghĩ mình có thể che giấu sự thật 5 năm trước sao? Cái đáng sợ nhất không phải là ma quỷ mà là con người! Năm đó Tử Ái đã đi tìm anh rồi xảy ra tai nạn mà kẻ gián tiếp gây ra vụ việc ấy chính là anh! Tên đó đã khai ra hết rồi...anh còn đưa một số tiền lớn cho hắn ta bắt hắn ta phải câm miệng suốt đời. Nhưng làm sao mà qua mặt được tôi? Anh quá ngây thơ rồi!"

Diệp Tử Ái chôn chân tại chỗ, từng lời nói của Bạch Tử Ngôn như ghim vào trong não cô không sót một chữ

"Dịch, những gì anh ta nói có phải là thật không? Tai nạn của em có liên quan đến anh sao?"

Vu Dịch lúc này mới để ý đến cô, anh lắc đầu đầy bất lực, chạy đến nắm lấy tay cô mà gấp gấp nói

"Tử Ái em nghe anh nói...mọi chuyện thật ra..."

"Chắc chắn, đến giờ phút này rồi mà em vẫn còn chưa hiểu ra sao? Diệp Tử Ái trước khi em bị tai nạn thì em đã là vợ chưa cưới của tôi rồi chỉ là em gặp phải tên này khiến em mất trí nhớ, quên mất cả tôi nên mới dẫn đến sự việc ngày hôm nay!"

"Không phải...sao có thể như thế được? Dịch...anh nói em biết đi mọi chuyện rốt cuộc là sao?"

Da đầu chột căng cứng ra sau đó là giật lên liên hồi, cơn đau như xé mạng liền ập đến. Diệp Tử Ái hoảng loạn bịt chặt hai tai lại rồi hét lên

"Tại sao? Không!" Cô giờ đây không còn biết tin vào ai. Sự đau đớn về thể xác lẫn tâm hồn khiến cô như phát điên vội vàng chạy ra ngoài

Bạch Tử Ngôn sợ rằng cô sẽ xảy ra chuyện liền nhanh chóng đuổi theo sau

"Tử Ái"

Cả Vu Dịch cũng không thể nào đứng yên, qua vài giây hoàn hồn lại thì mới chạy theo cô.

Diệp Tử Ái một thân lao ra ngoài đường chạy thực mạng, cô không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào! Tại sao mọi chuyện lại phức tạp đến như vậy? Vu Dịch thật sự là người khiến cô gặp tai nạn mất trí nhớ sao? Còn Bạch Tử Ngôn anh thực sự là chồng chưa cưới của cô hay nói chính xác hơn Tiểu Hành...?

Nhưng bây giờ đầu cô đang rất đau, dường như không thể nhớ ra bất cứ thứ gì! Cô hận chính bản thân mình tại sao lại không thể nào nhớ ra được mọi chuyện để giờ đây phải dày vò đau khổ như vậy! Nước mắt không tự chủ mà rơi xuống như mưa cô cứ cầm đầu mà chạy đi không màng đến mọi thứ xung quanh cùng lời gọi thất thanh phía sau.

Cô không muốn gặp mặt ai cả? Càng không thể nào đối mặt với chuyện này! Giờ đây cô chỉ muốn ở một mình để bình tâm suy nghĩ lại.

Bóng dáng nhỏ nhắn chạy trên con đường tấp nập ngay khi muốn lao người qua bên kia đường thì mới nhận ra chiếc xe hơi từ xa đang chạy đến về phía mình. Do quá gấp gáp cô không thể nào kiểm soát được bản thân, hai chân đột nhiên đóng băng tại chỗ chỉ mở to đôi mắt ngẩn lệ trừng trừng nhìn chiếc xe kia.

Những tưởng như mọi thứ sắp phải kết thúc khi cô bị xe đâm vào thì một lực mạnh mẽ đẩy cô ra

"Cẩn thận"

Cả người chao đảo ngã xuống đất, tầm mắt nhanh chóng ngược lên nhìn thì thấy Bạch Từ Ngôn đang lặn mấy vòng trên đường nằm im bất động.

Hồn phách liền rời khỏi thể xác, anh đã cứu cô! Nhanh chóng đỡ lấy thân thể anh dậy nhưng không thể nào nhấc nổi. Bạch Từ Ngôn hai mắt mờ màng nhìn gương mặt người con gái trước mặt

"Từ Ái..."

Khắp tay chân anh đều đang chảy máu thấm ướt cả người cô, dòng máu đỏ rực nổi bật hẳn cả một vùng, ngón tay run rẩy vỗ vào mặt anh

"Bạch Từ Ngôn...đừng nhắm mắt lại."

Anh có thể cảm nhận được con đau đang truyền đến sau đó là gương mặt cô mờ ảo không rõ. Mặc dù vậy nhưng khi nhận ra cô không sao, bên môi vẫn nhẹ cong lên một đường sau đó thì chìm vào bóng tối.

Diệp Từ Ái bật khóc thành tiếng cô không nghĩ rằng anh sẽ lao ra để cứu cô. Tại sao anh phải làm như vậy? Cảm giác tim gan của mình giờ bị đứt từng đoạn nhỏ. Đau đớn tê buốt cả hệ thần kinh. Cô rất sợ sẽ mất đi anh! Tiếng nấc dài cùng hai hàng nước mắt như dòng suối chảy mãi không ngừng.

"Làm ơn...gọi xe cấp cứu" Cổ họng kêu gào lên một tiếng để tìm kiếm sự giúp đỡ "làm ơn đi...cứu anh ấy!"

Vì quá sốc trước cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn sau đó từng hình ảnh, kí ức trước kia đều ùa về như dòng nước chảy không sót thứ gì.

"Từ Ái...anh yêu em"

"Gia Hành, tên con chúng ta sẽ là Bạch Gia Hành"

"Ngôn..."

...

Ngay khi cô sững người nhớ ra hết thảy cũng là lúc sức lực cạn kiệt đến ngất đi ngay bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Không phải sự thật

Căn phòng bệnh viện lạnh lẽo không chút hơi ấm, mùi thuốc khử trùng bao phủ khắp mọi góc ngách nhỏ. Trên chiếc giường trắng Diệp Từ Ái đang nằm ngủ trên đó, tay cô còn gắn bởi ống kim truyền nước.

Hai mắt dần mở ra nhìn trên trần nhà, đầu cô đang rất đau. Con người đảo một vòng xung quanh quan sát.

"Từ Ái em tỉnh lại rồi!" Vu Dịch ngồi ở bên cạnh giường cô vừa thấy bàn tay cô cử động liền mừng rỡ nói

Diệp Từ Ái mơ hồ hướng tầm mắt về phía anh, miệng khô khốc phát ra tiếng nhỏ

"Dịch?"

Vu Dịch nắm lấy bàn tay cô kê lên má, lúc anh đuổi theo khi đến nơi đã thấy rất nhiều người vây kín lại, chen chân vào được thì lại thấy một màn chắn

động cô cùng Bạch Tử Ngôn đang nằm bất động trên đường. Đại não trở nên trống rỗng không còn biết được chuyện gì anh nhanh chóng gọi xe cấp cứu đến.

Tối tận bây giờ cô đã ngủ được hơn 4 tiếng rồi, may mắn thay bác sĩ bảo do cô quá sợ hãi còn có chút chấn động não nên tạm thời mới ngất đi không có gì nghiêm trọng chỉ ngủ một chút là sẽ khỏe lại thôi. Mặc dù vậy nhưng trong lòng anh vẫn như lửa đốt không lúc nào rời xa khỏi cô.

"Em tỉnh lại là tốt rồi...anh còn tưởng là mất em rồi chứ!"

Diệp Tử Ái vô hồn nhìn anh sau đó cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó. Sắc mặt liền thay đổi hẳn chuyển sang hoảng loạn, cơ thể đang đau nhức cũng nhất thời quên mất

"Ngôn? Anh ấy đang ở đâu?"

Vu Dịch sững sờ nhìn cô không hiểu sao lại im bất.

Thấy anh không trả lời, tâm tình liền trở nên sốt ruột hơn, không lẽ anh ấy đã...? Không phải nhất định là anh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Diệp Tử Ái lắc đầu mạnh mẽ cô gào lên

"Không được...em phải đi tìm anh ấy"

Nói đoạn, cô rút ống kim trên tay mình ra một cách dứt khoát sau đó lao người xuống giường. Vu Dịch thấy vậy liền chạy đến ngăn cản.

"Tử Ái bây giờ em còn chưa khỏe hẳn, em nên nghỉ ngơi thêm một chút nữa."

"Anh tránh ra...em phải đi tìm Bạch Tử Ngôn, em phải đi tìm anh ấy."

Vu Dịch cũng nhất thời mất bình tĩnh theo cô, anh giữ chặt hai vai cô lại trấn tĩnh.

"Tử Ái em nghe anh có được không! Bây giờ em còn đang rất yếu"

"Em không muốn! Vu Dịch em nhớ ra hết tất cả rồi...em phải đi tìm Bạch Tử Ngôn" Cánh tay mặc dù còn yếu sức nhưng vì do kích động mạnh cô hất cả tay anh ra sau đó hét lên một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng.

Tử Ái nhớ lại hết rồi sao? Vu Dịch chôn chân tại chỗ anh thần thờ nhìn bóng dáng người con gái hoảng loạn lao người ra bên ngoài mà không thể nào làm gì được. Đáy lòng trùng xuống một cách phức tạp, tia mắt ảm đạm rõ sự đau đớn!

Diệp Tử Ái thân mặc đồ bệnh nhân cô chạy nhanh ra ngoài, khắp nơi đều là bệnh nhân cùng y tá. Đầu óc trở nên mơ hồ không rõ phương hướng chỉ biết theo bản năng mà đi tìm.

"Ngôn, đợi em!"

Ở đây có quá nhiều phòng càng không biết chính xác anh đang ở đâu. Tâm tình lo lắng đến cực hạn không biết rằng anh như thế nào! Trước khi cô ngất đi cảnh tượng về chiếc áo thấm máu đỏ tươi của anh cùng nụ cười khi anh nhìn cô khiến tim cô chột co thắt lại. Cô sẽ không thể nào tưởng tượng được mình sẽ ra sao nếu như anh thật sự không còn nữa.

Hồ hấp gấp gấp cô tìm đến bàn nhân viên y tá sao đó vội vàng hỏi

"Cô làm ơn cho tôi hỏi...hồi sáng nay có một bệnh nhân nam bị tông xe được chuyển vào đây hiện đang ở phòng nào?"

Cô y tá nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Tử Ái cũng lúng túng dò xét danh sách.

Bệnh nhân nam bị tai nạn xe? Qua vài giây sau đột nhiên gương mặt cô y tá trở nên có chút bối rối

"Người đàn ông đó hình như đã không qua khỏi, hiện đang ở trong phòng 102 chờ thân nhân đến nhận xác"

Sao? Nhận xác, đôi chân đang đứng của Diệp Tử Ái liền khụy xuống sau đó vô hồn không chút sức lực.

"Không thể nào! Anh ấy sao có thể chết được? Chuyện này không phải sự thật...tất cả là do mình hại anh ấy rồi" Cảm xúc cùng lí trí cuối cùng đều tắt ngúm cô ngồi bệt xuống sàn nhà một cách bất lực, gương mặt không còn một giọt máu. Đến khi rơi cả nước mắt cũng không hề có chút cảm xúc nào.

Cô y tá nhìn thấy vậy liền hốt hoảng chạy đến đỡ cô lên

"Cô có sao không? Hình như cô không được khỏe lắm hay là tôi đưa về lại phòng bệnh"

"Tôi không sao..." Diệp Tử Ái vô thức đáp lại một câu ngay cả ánh nhìn cũng không có.

Chuyện này nhất định là không phải sự thật cô phải đi xác nhận lại. Bằng mọi giá cô cũng phải gặp anh!

Diệp Từ Ái ngay lập tức đứng dậy sau đó chạy đi tìm phòng bệnh 102. Dãy hành lang rất dài tựa như con đường không có đích đến. Những bàn phòng ghi lần lượt là 97, 98, 99...

Len lỏi qua dòng người ra vào trong bệnh viện cùng bác sĩ, thân ảnh cô gái mái tóc rối bời cùng sắc mặt trắng bệch đang gấp gáp tìm thứ gì đó.

Dừng lại ở trước cửa phòng 102, bước chân cô đột nhiên trở nên nặng trĩu không còn chút sức lực. Đôi mắt ngập nước không ngừng nhìn vào cánh cửa kia! Cô biết rằng nếu như mình bước vào trong chắc chắn sẽ đối diện với sự thật đau lòng này. Nhưng cô không thể không vào! Bạch Từ Ngôn là người cô yêu! Chính anh đã cứu cô...giờ đây khi nghe tin anh không còn nữa. Trái tim cô không ngừng rỉ máu, cô hận chính bản thân mình. Tại sao lại không nhớ ra anh sớm hơn để không phải chịu dày vò đau khổ như thế này! Từng giọt nước mắt rơi một cách không kiểm soát, đôi môi mím chặt lại chuẩn bị tinh thần đối diện với anh

Bàn tay gơ lên chạm vào nắm cửa thì bên trong đột nhiên mở ra sau đó hai người y tá đẩy chiếc giường trắng trên đó còn có một người đang trùm khăn qua đầu. Họ định đưa anh đi đâu? Diệp Từ Ái nắm lại chiếc giường sau đó nói

"Các người định mang anh ấy đi đâu?"

"Chúng tôi phải đưa người này đến nhà xác chờ người đến nhận" một trong số 2 người đáp lại cô

Diệp Từ Ái lắc đầu phản đối mạnh mẽ cô hét lên

"Không được! Tôi còn chưa nhìn mặt anh ấy lần cuối..."

Cả hai người y tá nhìn một lượt từ trên xuống dưới Diệp Từ Ái sau đó mới đáp lại

"Cô là người nhà bệnh nhân?"

"Phải..." giọng nói run rẩy

Nghe xong hai người kia cũng không có ý kiến gì dù sao cũng là người nhà bệnh nhân nên để họ nhìn nhau lần cuối, nhưng cô gái này rõ ràng cũng đang mặc quần áo bệnh viện, trên cánh tay còn có dấu kim tiêm

Diệp Từ Ái đi từng bước đến chiếc giường, bàn tay nhỏ nhắn xanh xao từ từ gơ lên chỗ khăn trắng trùm mặt anh. Cô thật sự hy vọng rằng người đang nằm lạnh lẽo ở đây không phải là anh! Chỉ có điều trong giờ phút này đây mọi hy vọng của cô dần như tan biến. Cô cắn chặt môi đến mức chảy cả máu. Nhưng so với vết thương trong lòng nó chẳng đáng là bao!.

Đôi tay nắm lấy chiếc khăn toan kéo xuống thì từ đằng trước bỗng vang lên tiếng gọi

"Diệp tiểu thư?"

Cần Phong?

Diệp Từ Ái ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt u tối chợt lóe lên tia sáng.

"Cô đang làm gì ở đây?"

"Cần Phong...Ngôn...anh ấy đã..." Diệp Từ Ái khó khăn đến không thể thốt thành câu

Cần Phong nhìn sắc mặt của cô sau đó là di chuyển ánh mắt xuống người đang trùm khăn trắng trên giường. Hàng lông mày liền chau lại, thầm hiểu ra.

"Bạch Tổng anh ấy không dễ chết vậy đâu!"

Sao? Đại não chợt co giật cô vội vàng túm lấy cánh tay Cần Phong hét lên một tiếng

"Anh nói gì? Ngôn anh ấy chưa chết?"

"Phải phải...bây giờ anh ấy đang ở phòng VIP 09"

"Vậy còn người này là?" Diệp Từ Ái cả kinh nhìn hai y tá

Nhận ra hàm ý của cô một người vội lên tiếng

"Đây là người đàn ông bị tai nạn xe trong lúc dắt chó đi dạo nghe nói ông ấy đã ngoài 60 rồi hiện tại vẫn chưa có người đến nhận xác ông ấy. Cô không phải người nhà sao?"

Đương nhiên là không phải rồi! Diệp Từ Ái như muốn vỡ tim ra. Cũng may mắn là không phải Bạch Từ Ngôn. Lắc đầu mạnh mẽ sau đó liền không nói không rằng chạy đi một mạch để lại ba người có chút ngỡ ngàng. Cần Phong đứng ngây người thầm cười nhẹ. Cuối cùng thì Diệp tiểu thư cũng nhớ ra Bạch Tổng rồi!

"Hai người cứ tiếp tục" nói với hai y tá xong anh rời đi. Sau khi nhận tin của Bạch Tử Ngôn anh đã cấp tốc chạy vào bệnh viện để xem xét tình hình. Cũng may Bạch Tử Ngôn mạng lớn không chết chỉ bị va đập mạnh với trầy xước đôi chút đều đã được băng bó điều trị kỹ càng. Không còn vấn đề gì bất ổn nên anh định quay về lấy quần áo của Bạch Tổng đem lên đây nào ngờ lại gặp ngay Diệp tiểu thư đang thất thần ở chỗ này còn tưởng rằng Bạch Tổng chết nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hôn trộm (H+)

Mở toan cửa phòng bệnh VIP Diệp Tử Ái lao đến ôm chặt lấy thân thể đang nằm trên giường.

"Ngôn"

Bạch Tử Ngôn vốn vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu đột nhiên lại bị cô ôm chặt cứng, cánh tay trở nên đau nhức.

"Tử Ái?"

"Em còn tưởng cả đời này mất đi anh rồi chứ? Có biết là em đã sợ hãi thế nào không? Lúc này y tá nói là anh đã chết rồi làm em chỉ muốn ngất luôn tại đó. Ngôn...em rất sợ" Diệp Tử Ái òa khóc như một đứa trẻ hai tay ôm chặt cứng thân thể anh, khuôn mặt vùi sâu vào lồng ngực ấm áp.

Bạch Tử Ngôn cảm thấy phần áo bệnh nhân của mình đã ướt một mảng lớn, hai tay vòng đến ôm lấy sau lưng cô vỗ về an ủi.

"Ngoan...đừng khóc nữa, anh không sao? Lúc này khi anh tỉnh lại cũng đã rất sợ em sẽ xảy ra chuyện gì nhưng Cần Phong nói là em không sao chỉ nhất thời ngất đi nên anh mới yên tâm...còn chưa kịp tìm em thì em đã chạy đến đây rồi!"

Nấc lên vài cái cô ngừng đầu nhìn anh, đôi mắt long lanh ướt ướt trông đáng thương vô cùng.

"Ngôn...em xin lỗi! Là em không nhận ra anh sớm hơn, là em ngu ngốc không tin lời anh! Em thật sự xin lỗi!"

Bạch Tử Ngôn đau lòng lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, chỗ cổ tay vẫn còn nổi ống tiêm truyền nước nhưng cũng không cần được anh nâng gương mặt cô lên rồi nhẹ nhàng đặt lên trán một nụ hôn thâm tình.

"Chỉ cần em còn nhớ tới anh là anh đã hạnh phúc lắm rồi...ngoaan đừng khóc nữa...mọi chuyện qua rồi! Tất cả đều đã qua hết rồi!"

Cô đưa tay chạm vào má anh sau đó nhìn đối diện vào đôi mắt đen láy, âm thanh thổn thức như cánh hoa trong gió.

"Em sẽ không bao giờ rời xa anh nữa. Tuyệt đối không! Ngôn em yêu anh"

Bức màn chắn vô hình cuối cùng cũng được gỡ bỏ cô ôm chặt lấy anh thêm một lần nữa cảm nhận từng nhịp đập trong cơ thể của anh, hơi ấm của anh tất cả mọi thứ cô đều như muốn khắc sâu vào trong da thịt mình.

Bạch Tử Ngôn khẽ cười tuy giờ anh vẫn chưa thể nào cử động mạnh do bị xây xước khắp người, cánh tay cũng bị băng lại không ít nhưng vẫn cố gắng ôm lấy cô vỗ về như một đứa trẻ nhỏ.

Trong phòng bệnh vốn lạnh lẽo bao nhiêu nhưng giờ đây lại bị nhiệt lửa tình yêu lấn áp bấy nhiêu. Đối lập với sự hạnh phúc bên trong, bên ngoài cửa Vụ Dịch dựa người vào bức tường anh nghe hết mọi thứ cô nói. Tất nhiên anh cũng nhận ra được tình cảm cô dành cho ai! Cuối cùng người cô yêu lại là Bạch Tử Ngôn. Suốt khoảng thời gian qua mọi thứ anh vun đắp xây dựng đều đổ vỡ chỉ một câu nói của Bạch Tử Ngôn tất cả thay đổi với cô đều trở nên vô nghĩa. Thứ tình cảm chân thành này của anh không hề được hồi đáp lại mà anh cũng không còn hy vọng được rằng cô sẽ tha thứ cho anh! Giờ đây cô đã nhớ ra mọi chuyện, anh cũng không còn có thể chối bỏ được tội lỗi của mình. Lương tâm cắn rứt suốt 5 năm qua chưa bao giờ nguôi ngoai.

Đôi mắt u uất chứa đựng sự phức tạp vô hạn, anh không tiến vào phá tan sự bình yên ở bên trong mà chỉ lặng lẽ đứng từ xa nhìn cô. Gương mặt xinh đẹp như hoa ấy đang nở rộ, cô thật sự rất hạnh phúc. Trái tim anh quặn lên một hồi, khuôn mặt điển trai ưu tú ẩn dấu nét bi thương sau đó cúi đầu xuống rồi quay người ra đi. Bóng dáng cô độc bước chân trên dãy hành lang dài! Đây có lẽ là định mệnh sắp đặt, sau tất cả người cô thật sự muốn ở bên cạnh không phải anh! 5 năm trước cũng vậy, 5 năm sau cũng vậy!

"Tử Ái" Đột nhiên Bạch Tử Ngôn kêu lên một tiếng

"Hà?"

"Em đè lên ống truyền nước của anh" Bạch Tử Ngôn buông một câu sau đó nhin cười.

Diệp Từ Ái buông anh ra sau đó luông cuống đầy xấu hổ.

"Ồ"

Thấy mặt cô đỏ ửng, trái tim như vừa có ai đó chạm nhẹ vào, nắm lấy bàn tay cô thủ thi

"Em thật sự là nhớ ra hết tất cả mọi chuyện rồi sao?"

Không đáp lại, cô chỉ cúi gập đầu một cách mãnh liệt.

Khóc môi chọt giường lên sau đó tùy ý xoa nắn bàn tay trắng trẻo của cô

"Vậy tức là em cũng biết Tiểu Hành nó..."

"Nó là con của em! Thật ra em vừa mới suy nghĩ tới chuyện này...chúng ta sẽ nói cho nó biết sự thật này như thế nào? Em sợ nó sẽ sốc mất"

Để bàn tay cô áp vào má anh sau đó chủ động nói tiếp

"Em đừng lo...Tiểu Hành nó rất thích em ngược lại nếu như nó biết em chính là mẹ ruột của nó thì nó sẽ rất vui mừng"

Nghe được lời trấn an của anh Diệp Từ Ái khẽ mỉm cười cô nhìn anh với ánh mắt đầy ấm áp, dịu dàng.

"Hy vọng là sẽ vậy"

...

Ở bên cạnh Bạch Từ Ngôn một chút lại bị anh bắt về lại căn phòng lạnh lẽo kia để nghỉ ngơi. Mặc dù không muốn rời xa anh nhưng vì cơ thể cô cũng còn rất yếu vừa bị chấn động mạnh nên cũng cần tịnh dưỡng lại.

Không biết qua bao lâu đến khi trời sập tối cô mới tỉnh dậy. Nhìn xung quanh căn phòng trống chẳng thấy bóng dáng ai. Từ lúc cô về lại giường đã không thấy Vu Dịch đâu toan định nói chuyện với anh thì anh lại đi đâu mất. Chắc hẳn bây giờ tâm tình anh rất rối bời.

Sau mọi chuyện xảy ra cô không trách gì anh cả! Vì cô nghĩ anh cũng đã rất đau lòng. Trong suốt quãng thời gian ở Pháp chính anh là người chăm sóc cho cô từ miếng cơm giấc ngủ, luôn bên cạnh động viên an ủi hết lần này đến lần khác. Dù bây giờ sự thật được làm sáng tỏ, người cô yêu lại là Bạch Từ Ngôn nhưng trong trái tim cô vẫn còn chứa một ngăn nhỏ để cất anh vào trong!

Đối với thanh xuân của cô Vu Dịch đã là một phần trong đó, tuy cuối cùng cô và anh đều không có kết quả nhưng cô vẫn xem anh như là một tri kỉ một người hiểu cô!

Ánh sáng đèn trên trần nhà chiếu rọi xuống gương mặt hốc hác, chỉ mới có vài tiếng mà cô xuống sắc thấy rõ. Trong đầu lại nhớ đến Bạch Từ Ngôn, không biết bây giờ anh đang làm gì? Có khỏe hơn chút nào chưa? Thay vì nằm ở đây đoán già đoán non cô lại trực tiếp đến tìm anh có lẽ sẽ tốt hơn.

Dáng người nhỏ nhắn lép lép ở trước cửa phòng bệnh nhưng lại không dám vào chỉ lặng lẽ quan sát tình hình bên trong. Bạch Từ Ngôn đang ngủ, thần sắc có vẻ rất tốt. Cô nhìn không được liền nhẹ nhàng mở cửa đẩy vào sau đó rón rén đi vào bên trong như sợ làm anh thức giấc.

Tiến gần lại chỗ giường anh, gương mặt anh tuần hiện rõ trong đôi mắt cô, ngón tay thon dài linh hoạt khẽ giờ lên chạm vào mắt anh một cách cẩn thận. Anh ngủ rất ngon!

Môi anh đào nhẹ nhàng mỉm cười, cô rất thích ngắm anh ngủ bởi khi ấy vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày của anh đều tan biến đi mất chỉ còn lại sự ôn nhu an tĩnh như mặt hồ lặng sóng. Hàng chân mày của anh rất dài và rậm trông vô cùng nam tính. Mọi đường nét ngũ quan hài hòa đẹp đẽ đến mức cứ ngỡ tạc tượng! Không biết là cô đã quan sát anh bao lâu, ngón tay dần lướt xuống bờ môi mỏng quyến rũ của anh chột khựng lại. Một khắc trong đầu cô chột nảy sinh ý định muốn hôn lên đó!

Gương mặt ửng hồng một mảng lớn, trái tim cứ đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Môi của anh đang rất gần cô như khẽ mời gọi, bất quá chỉ là một nụ hôn thôi! Cô cũng muốn thử một lần chủ động hôn anh xem như thế nào.

Hít vào một hơi để lấy can đảm sau đó từ từ cúi người xuống sát gần vào môi anh rồi chạm vào đó một cái. Cô có thể cảm nhận được sự mềm mại cùng hơi thở nam tính của anh, ngay khi vừa muốn rút ra chột bị một lực đạo giữ sau gáy lại ấn xuống cùng lúc đó chiếc lưỡi của anh xăm nhập vào bên trong miệng của cô.

"Ngôn...um...u"

Bạch Từ Ngôn không mở mắt anh chỉ tập trung ngấu nghiêng đầu xéo cánh môi nhỏ của cô tham lam mà giữ lấy.

Đầu Diệp Từ Ái xoay vòng vòng cô không nghĩ là anh sẽ tỉnh dậy càng không ngờ đến việc anh ngang nhiên nói liền nụ hôn của cô.

Hai tay vô thức nắm chặt lấy góc áo anh rồi từ từ chấp nhận. Cô không biết hôn như thế nào chỉ làm theo cách anh dạy cho cô. Sự vụng về ấy càng khiến ngọn lửa dục vọng trong người anh sục sôi lên được nước mà quấy phá.

Cho đến khi Diệp Từ Ái dường như không thể thở được nữa anh mới dứt môi mình ra, sau đó mở mắt đối diện với cô.

"Em hôn trộm tôi!"

Ặc

Cô chỉ muốn hôn lên anh một cái nào ngờ lại bị anh phát hiện! Không biết nên để mặt mũi của mình đi đâu chỉ lặng lẽ cúi đầu đầy xấu hổ.

Bạch Từ Ngôn âm thầm quan sát biểu hiện cô anh khẽ cười, ngón tay nắm lấy chiếc cảm nhỏ đẩy khuôn mặt chín như quả cà chua lên nhấn mạnh lần nữa

"Sao không trả lời? Có phải là xấu hổ rồi không?"

"Đáng ghét! Anh tỉnh dậy từ lúc nào?" Tay ngượng nghịu đánh vào ngực anh một cái

Về mặt sáng khoái cười ha hả rồi yêu chiều nheo mũi cô một cái

"Từ lúc em bước vào đây là tôi đã cảm nhận được rồi! Chỉ là muốn đợi xem con mèo nhỏ như em muốn làm cái gì! Không ngờ cũng biết lợi dụng cô hội quá nha!"

"Anh dám chọc em? Hừ...em không thêm nói chuyện với anh nữa" Vì thẹn quá hóa giận cô vùng vẫy toan muốn bỏ trốn nào ngờ ý nghĩa đó còn chưa thực hiện được đã bị anh thuận thế bắt lại lật ngược người đè cô dưới chiếc giường nhỏ.

"Anh..."

"Hôn lên anh giờ còn muốn bỏ trốn hửm? Em cũng thật háo sắc nha"

"Ai...ai háo sắc? Anh đừng có mà tự luyến!" Giọng cũng đã bị anh làm cho run rẩy.

"Còn không thừa nhận?" Nở nụ cười tà mị khẽ nhướn mày một cách ám muội nhìn cô

Cảm nhận được luồng khí nóng trên người anh, đáy lòng liền dâng lên hồi chuông báo động.

"Được rồi...em nhận là em hôn trộm anh! Nhưng mà anh cũng đã hôn lại em rồi còn gì?"

Bạch Từ Ngôn khó hiểu nhìn cô rồi bật cười. Đúng là cô bé ngây thơ!

"Em nghĩ như vậy là xong chuyện rồi sao? Tôi hôm nay phải tính sổ với em mới được!" Không để cô trả lời, anh trực tiếp áp môi xuống hôn cô

Cơ thể chợt căng cứng, hai mắt mở to thoáng tia cả kinh. Cậy mẽ hàm răng một cách điêu luyện sau đó không nhanh không chậm cắn cắn mút lấy đầu lưỡi cô nhâm nhi từng chút một, tựa như đang thưởng thức một thức mồi ngon.

Da đầu gột lên từng hồi tê dại, cánh tay không biết nên làm thế nào rồi theo tự nhiên vòng lên cổ anh mà đáp lại.

Sự uyển chuyển trên cơ thể cô cùng động tác thân mật này, ngay tức khắc khơi dậy con thú dữ trong người anh. Bàn tay tự do luồn vào trong chiếc áo bệnh nhân màu xanh nhạt sau đó thỏa thích mà xoa nắn từng tác da thịt mịn màng.

Dần Diệp Từ Ái bị anh làm cho thần hồn điên đảo vô thức bật ra tiếng rên khẽ. Ngay khi còn chưa chịu được sự kích tình anh mang lại thì một giây sau anh đã ngang nhiên cởi phăng chiếc áo cô ra để lộ chiếc áo ngực đen quển rũ đang phủ lấp hai đồi tuyết trắng.

Đôi mắt nóng bỏng tựa như ngọn lửa thiêu đốt trên người cô nhìn một lượt, anh thăm mắng một câu "chết tiệt" rồi cúi xuống ngậm lấy nhụy hoa hồng sớm đã dựng đứng.

Diệp Từ Ái hoảng loạn lắc đầu cô cắn chặt răng lại để ngăn bản thân không bật ra âm thanh kiêu mị

"Đừng...Ngôn"

Thân hình rần rờ áp chặt xuống người cô biểu lộ từng đường cong trên cơ thể. Sau đó dần tìm đến môi cô mà hôn lấy.

"Từ Ái...anh thật sự rất nhớ hương vị của em"

Da thịt trắng ngần tương phản với ánh đèn bệnh viện càng làm nổi bật hơn. Hai má cô đỏ ửng dưới nền da trông dễ thương vô cùng. Ánh mắt cũng không thể nhìn thẳng vào anh vội né sang

"Đừng...ở đây là bệnh viện...anh không thể"

Cắn nhẹ vành tai cô một cách lưu luyến, sóng mũi cao vuốt cọ vào bên má cô

"Chẳng có gì là không thể với Bạch Từ Ngôn này! Từ Ái tôi rất muốn em ngay bây giờ!"

Cô hiểu rõ sự khát khao của anh, dưới lớp vải mỏng kia vật nam tính sớm đã ngóc đầu dậy ma sát vào giữa hai chân cô đòi hỏi. Cô không biết nên làm thế nào! Đối với tình cảnh bây giờ quả thật là không tiện.

Nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh phì cười sau đó hôn lên trán cô một cách dịu dàng.

"Đừng sợ...không sao đâu! Để anh có được em một lần nữa được không?"

Nhìn sâu vào đôi mắt hút hồn kia tựa như bị ma xui quỷ khiến cô gật đầu một cái.

Nhận được sự đồng ý của cô Bạch Từ Ngôn như hổ mọc thêm cánh anh ngang tàn chiếm lấy môi cô một lần nữa. Sự gấp gáp đến mức chỉ cời bỏ chiếc quần thun vướng víu sau đó không chút do dự xuyên qua người cô.

"Aaa..."

Bạch Từ Ngôn tựa như một con thú cuồng dã lâu ngày chưa nếm qua mùi thịt nên càng táo bạo hơn, anh hôn lên bắp đùi nuột nà của cô từng chút từng chút cảm nhận hương thơm trên người cô không sót một chút gì.

Diệp Từ Ái những tưởng như sẽ ngất đi do anh quá mạnh mẽ nào ngờ dần về sau lại theo tiết tấu của anh mà phản ứng theo.

"ừm...ừ..."

Bàn tay không an phận xoa nắn hai ngón đòi tuyệt cao ngút. Bên dưới vẫn chuyển động luẩn hời. Cảm giác vui sướng cùng khoái cảm xen lẫn trên gương mặt anh đã rất lâu rồi anh chưa tìm lại cảm giác đó. Anh thật sự sắp bị bứt chết đến nơi!

Do vận thân có chút mạnh khiến vết thương trên cánh tay hơi mở ra anh chợt kêu lên một tiếng. Diệp Từ Ái mơ hồ nhìn lên thấy chỗ băng trắng thấm chút máu, cô hoảng sợ vội vàng nói

"Ngôn...tay anh? Không được! Như vậy sẽ khiến vết thương nặng thêm đó!"

"Không chết được đâu, em đừng lo!"

Sự bá đạo này của anh khiến cô không còn gì để nói còn chưa kịp ổn định lại thì anh tiếp tục nhấn người.

Chẳng biết là đã qua bao lâu đến khi trên trán cô lấm tấm mồ hôi mà anh cũng gào lên một tiếng nhẹ rồi cúi người ôm lấy thân thể cô khi đó cô mới nhận ra đã kết thúc rồi! Bất giác hai mắt nhắm nghiền lại rồi ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Bị bắt tại giường

Ở trong bệnh viện đúng 3 ngày rồi được xuất viện Diệp Từ Ái cùng Bạch Từ Ngôn về lại căn biệt thự trên núi.

"Thiếu gia cùng Diệp tiểu thư rút cuộc cũng bình an trở về rồi!"

Hà quản gia sau khi nghe tin từ Cẩn Phong đã rất lo lắng, dù vậy nhưng vì thiếu gia đang trong thời gian ở bệnh viện chính ông là người đến đây chăm sóc cho Tiểu hành.

"Cảm ơn ông đã lo lắng cho chúng tôi..."

"Tiểu Hành đâu rồi?" Bạch Từ Ngôn nhìn sang Hà quản gia hỏi

"Dạ thiếu gia, cậu chủ được bà phu nhân dắt qua nhà chính rồi ạ"

Phải rồi! Mẹ của anh rất thích cháu. Có bà nội yêu thương Tiểu Hành như vậy cô cũng yên tâm phần nào

Không nói gì thêm Diệp Từ Ái dìu anh lên lầu. Đỡ anh nằm ngay ngắn trên giường sau đó tính xoay người rồi đi lại bị anh kéo lại ôm chặt

"Em tính đi đâu?"

"Em chỉ muốn xuống bếp nấu cho anh ít cháo thôi mà...chắc anh đói rồi nhỉ? Sáng giờ có ăn gì đâu?"

Bạch Tử Ngôn tựa như một con cuna nhỏ làm nũng với cô cọ gương mặt vào vai cô lắc đầu

"Anh không đói...anh chỉ cần em ở đây thôi"

Thật hết nói nổi mà, bộ dạng này thì có khác gì Tiểu Hành đâu chứ? Nghiêng mặt nhưn mày nhìn anh nói

"Không được! Anh vừa mới bị thương xong còn không chịu ăn uống gì thì lấy sức đâu mà hồi phục lại được?"

"Chẳng phải anh vẫn còn sức đấy sao? Em cũng biết rồi mà..." ánh mắt không chút dừng đắn nào nở nụ cười xấu xa nhìn cô còn kèm theo hành động đẩy đây.

Diệp Từ Ái thừa sức hiểu được hàm ý không hề trong sáng kia của anh! Nhưng cô vờ như không biết lạnh nhạt buông một câu

"Dù thế nào cũng phải ăn một chút rồi còn uống thuốc nữa chứ! Anh nằm yên ở đây đi...em nấu một lát rồi quay lại." Nói rồi cô gỡ bàn tay đang nắm lấy eo cô ra sau đó ngang nhiên đi ra ngoài không để cho anh có cơ hội nài gi.

Bạch Tử Ngôn chỉ còn biết ngậm ngùi nhìn bóng lưng cô dần khuất khỏi mắt anh mà hậm hực. Cứ nằm ở đây không phải là chán chết sao? Anh cũng đâu phải bị liệt nửa người?

Từ sau vụ tai nạn xảy ra, Diệp Từ Ái đối với anh càng cần mẫn, quan tâm hơn không hẳn là vì cô nhớ ra hết mọi chuyện mà là do anh đã cứu sống cô. Nếu như ngay lúc đấy không có anh lao ra đẩy cô đi thì có lẽ cô đã không còn đứng ở đây được nữa rồi. Tình cảm cô dành cho anh dần trở nên mãnh liệt hơn, ban đầu khi cô xác nhận có tình cảm đặc biệt với anh, tâm tư lúc nào cũng rối loạn, do người đàn ông này quá yêu chiều cô còn hết mực quan tâm. Nhưng có lẽ cô vẫn chưa có cơ hội để đáp lại anh! Nghĩ lại quãng thời gian trước anh cũng đã từng cứu cô một lần đó là đêm ở trong rừng Cao Niên khi ấy cô mới nhận ra người đàn ông này quan trọng với mình như thế nào!.

Bỏ hết tâm tư tình cảm của mình vào nỗi cháo trước mặt, cứ nghĩ đến anh là khóe miệng lại tự động cười. Đột nhiên ở phía sau lưng lại có một lực ôm chặt lấy cô sau đó là gương mặt anh kề sát vào má. Diệp Từ Ái giật nảy mình nghiêng đầu nhìn, lại thấy vẻ mặt bồn chồn vui vẻ của anh.

"Anh sao lại chạy xuống đây rồi? Em bảo anh nằm yên trên đó cơ mà?"

"Trong phòng chán lắm, không lẽ em nỡ để anh ở một mình trên đó sao?" Bạch Tử Ngôn vút hết liêm sỉ sắc mặt liền xụ xuống nhìn cô.

Diệp Từ Ái cũng bất lực không biết nói gì! Đáng vẻ lạnh lùng bình thường đi đâu hết rồi?

Thu biểu cảm trên gương mặt cô anh tà mị khẽ cắn nhẹ vành tai nhỏ nhắn, bàn tay cũng nhanh chóng luồn vào áo thun của cô.

Diệp Từ Ái cả kinh buột chiếc thìa đang cầm trong tay xuống sau đó trừng mắt nhìn anh

"Cái tay, cái tay...bị thương như vậy mà còn tính giờ trò với em à?"

"Anh có giờ trò gì đâu? Tại đột nhiên anh thấy hơi lạnh nên tìm một chỗ ấm áp thôi mà"

Ách...đúng là ấm áp ghê!

"Anh để yên cho em nấu ăn xem nào...Cứ dính sát người như vậy rất khó nấu!"

Chẳng thèm quan tâm đến lời bất mãn của cô anh vẫn một mực ôm chặt lại không chịu đi cho dù cô có đuối cờ nào vẫn vậy.

Thấy chẳng thể làm gì nổi người đàn ông này, Diệp Từ Ái chỉ đành tiếp tục công việc dang dở của mình, nỗi cháo sôi ùng ục dậy lên mùi thơm hấp dẫn. Múc một muỗng nhỏ sau đó cô nếm thử, môi nở nụ cười vừa ý sau đó liền múc thêm muỗng nữa đưa ra sau cho anh

"Anh nếm thử xem có ngon không?"

Bạch Tử Ngôn nhìn chiếc muỗng cô đang cầm trên tay sau đó đưa tầm mắt sang nhìn cô. Một giây sau anh cúi mặt áp sát vào môi cô một cách bá đạo, tất cả hương vị bên trong khoang miệng đều bị anh quán sạch không sót lại thứ gì. Diệp Từ Ái mở to mắt ra đứng bất động, cô không nghĩ rằng anh sẽ hôn cô nên chẳng biết phản ứng như thế nào

"Ừm...mùi vị cũng không tệ nha" Buông cánh môi hồng của cô ra sau đó tấm tắc khen

Diệp Từ Ái lúc này mới nhận ra ý đồ của anh cô lườm anh một cái sau đó nói

"Anh cố ý đúng không?"

"Anh đâu có? Anh chỉ đang nếm thử vị cháo em nấu thôi mà!"

Còn giả ngơ? Cô thật là nể phục trình độ của anh nha. Không hề có ý nhấn nhai liền bắt giác nói tiếp

"Vậy em múc cho anh nếm thử còn gì?"

Chắc chắc...cô bé ngốc! Bạch Tử Ngôn bắt mẫn lắc đầu mấy cái sau đó từ tốn bật ra từng câu

"Nếm như vậy sẽ không ngon! Anh thích mùi vị trong miệng của em hơn!"

Không hiểu sao khi nghe xong, mặt cô trở nên đỏ ửng có chút lúng túng không dám đối diện với anh. Thẹn quá hóa giận đánh vào vòm ngực anh một cái

"Đáng ghét!"

Haha

Thấy cô xấu hổ như vậy, anh càng muốn trêu chọc cô thêm, không ngần ngại mà hôn cô thêm một cái nữa

"Còn đáng ghét nữa không?"

Lại cưỡng hôn cô?

"Anh..."

Chưa nói hết câu lại bị anh hôn thêm một cái nữa. Lần này cô thật sự là sắp biến thành con tôm luộc rồi!

Chẳng còn biết suy nghĩ gì nữa, Diệp Tử Ái bất quá đẩy anh ra sau đó nhanh chóng chuồn lên lầu còn không quên bỏ lại anh một câu

"Anh tự đi mà ăn cháo..."

Đêm xuống, Diệp Tử Ái bận rộn tắm rửa sau đó lại lên giường nằm tính ngủ một giấc. Mấy ngày nay cô thật quá mệt rồi! Sức lực cũng cạn kiệt không ít.

Hơi thở dần đều đặn thì từ sau lại có bàn tay kéo eo cô lại ôm vào lòng. Bạch Tử Ngôn nhẹ nhàng hôn lên bờ vai trắng nõn nà của cô dần trượt xuống phần gáy.

"Từ Ái"

Diệp Tử Ái rất muốn ngó lơ anh nhưng anh lại càng trêu chọc ở vành tai cô khiến cô không nhịn được mà bất mẫn nói

"Đừng nghịch nữa...em rất mệt!"

Mệt? Anh lại chẳng thấy mệt? Hai chân mảy khê chau lại sau đó dường như chưa từ bỏ ý định của mình. Ngón tay đùa giỡn sau lưng cô vẽ một vòng.

Cảm giác vừa nhột vừa ngứa làm cô uốn éo một hồi rốt cục cũng không chịu nổi nữa tính quay lại mắng anh một trận! Nào ngờ vừa quay sang đã bị anh thành công áp chế leo hằn lên người cô nở nụ cười gian thương.

"Haha...cuối cùng cũng chịu quay mặt lại rồi".

"Ngôn anh quậy đủ chưa?" Đôi mắt trong trẻo đi với giọng nói nhẹ nhàng

Bạch Tử Ngôn giả vờ suy tư sau đó lắc đầu mấy cái.

"Anh còn chưa quậy gì mà? Không được..."

Diệp Tử Ái sắp bị tức chết rồi cô muốn đẩy anh ra thì bị tay anh kìm chặt lại giờ lên đầu sao đó kề sát mặt lại môi cô thì thắm.

"Cô bé ngoan như vậy là không được...em có phải cũng nên hợp tác một chút chứ? Hửm?"

Hợp tác? Cô giờ đang mệt chết đây! Tia mắt chẳng chút vừa ý nhìn anh sao đó bểu môi quay mặt sang chỗ khác

"Em không hợp tác đây! Anh làm gì em?"

Hơ hơ...cô được lắm!

Không trả lời ngay, tay anh di chuyển xuống vòng eo nhỏ nhắn một cách trơn tru sau đó cắn nhẹ vào vành tai cô thổi một hơi nóng bỏng.

"Vậy thì anh đành phải khiến em hợp tác rồi! " Vừa dứt câu Bạch Tử Ngôn liền dùng ngón tay cù lét cô khiến cô nhịn không được mà bật cười ha hả

Cơ thể không chịu nổi lực của anh mà cử động mạnh mẽ. Giọng chẳng còn giữ được sự trầm ổn

"Haha...Ngôn...đừng...nhột!"

"Có chịu hợp tác không hả?"

"Không!"

Cô vẫn cứng đầu? Được thôi vậy thì anh sẽ tăng lên gấp đôi.

Bị tấn công, Diệp Từ Ái không kịp phòng bị chỉ lắc đầu cười trong vô vọng. Cả hai đẩy qua đẩy lại tạo nên một màn đùa giỡn y như hai đứa trẻ! Giọng cười của cô vang vọng khắp phòng mà anh cũng không hề có ý dừng lại một chút nào, còn tận lực cù lét cô!

"Từ Ngôn?"

"Ba ơ?"

Hai giọng nói đồng thanh vang lên cùng lúc đó cánh cửa phòng liền bị một lực đẩy vào.

Bạch Từ Ngôn và Diệp Từ Ái thoáng giật mình sau đó đồng điệu nhìn ra ngoài cửa. Một thân phụ nữ tay đang nắm lấy tay của Tiểu Hành đang ngoác đứng im bất động nhìn hai người.

Lúc này Diệp Từ Ái mới nhận ra đó là Lục Thẩm Vân mẹ của anh còn có cả Tiểu Hành! Đại não vang lên "bùm bùm" nhìn lại tư thế một trên một dưới có chút mờ ám không trong sáng này khiến cô đỏ mặt như con tôm luộc sau đó vội vàng đẩy anh ra ngồi hẳn dậy.

"Mẹ?" Bạch Từ Ngôn nhú mày kêu lên một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tương lai của chúng ta

Hai người ngồi đối diện với hai người, một bên là Bạch Từ Ngôn và cô một bên là Lục Thẩm Vân và Tiểu Hành. Rõ ràng là phòng khách nhà anh rất rộng nhưng không hiểu sao bây giờ lại trở nên chật chội không ít. Bầu không khí bỗng nhiên trầm xuống, không ai mở lời ra trước chỉ dùng ánh mắt để biểu thị thay lời nói.

Diệp Từ Ái sắp bị đóng băng luôn rồi, cô ngồi khép nép bên cạnh anh, ngay cả thở cũng không dám! Khẽ liếc mắt sang bên cạnh thì vẫn là gương mặt lạnh lùng ấy không hề có chút biểu cảm nào trái lại còn có chút bình thản vô tư. Đưa tầm mắt lên trước thì bắt gặp tia mắt như lửa đạn của mẹ anh! Cô thoáng giật mình vội vàng cúi đầu xuống.

Chắc do bác gái có ấn tượng không tốt với cô sau vụ việc 5 năm trước xảy ra nên giờ đây thái độ như vậy cô cũng không lấy làm lạ!

Tiểu Hành không để ý đến ai chỉ chú tâm một định hướng đó chính là ba mình Bạch Từ Ngôn! Hai lần cậu bắt gặp ba mình bắt nạt cô xinh đẹp nên bây giờ lại có chút bất mãn đối diện với anh. Cặp mắt tròn xoe cùng với điệu bộ khoanh tay như ông cụ non không khiến người ta giận mà ngược lại còn cảm thấy đáng yêu! Ba cậu lại dám đánh cô xinh đẹp? Điều này cậu không đồng tình một xíu nào.

Bốn người với bốn suy nghĩ khác nhau, vô tình càng tăng thêm phần căng thẳng! Sau khi quan sát tình hình một lượt lúc này Lục Thẩm Vân mới cất giọng lên tiếng.

"Chuyện này con giải thích làm sao? Tại sao cô ta lại quay về đây? Còn có mục đích gì?"

"Mẹ nói chuyện có thể nhẹ nhàng xíu được không? Từ Ái quay về thì có làm sao?" Bạch Từ Ngôn tất nhiên là chẳng hài lòng về mấy câu hỏi của mẹ anh nên nhất thời anh đáp lại.

Việc anh bên cô càng khiến máu huyết trong người bà sôi sục, 5 năm trước chính cô đã bỏ rơi cậu con trai cùng đứa cháu nhỏ này mà không một màng từ biệt. Tiểu Hành là do chính tay bà nuôi nấng chăm sóc mà lớn lên! Giờ đây lại thấy cô trở về còn vui vẻ với Từ Ngôn khiến tâm tình không thể yên ổn được. Làm sai với nhà họ Bạch này thì làm gì có việc cho một cơ hội nữa?.

Diệp Từ Ái nín thở một hơi cô đẩy đẩy cánh tay anh ra hiệu, không cần nói hộ cô.

"Mẹ nói chuyện như vậy là quá nhẹ nhàng rồi! Còn chưa nói cô ta là không biết tốt xấu biến mất tầm giờ đây quay lại nơi này chắc hẳn là có mục đích khác! Con không lẽ vẫn tha thứ cho cô ta ấy chứ? Chẳng phải suốt mấy năm qua con cực khổ một mình nuôi Tiểu Hành sao? Nếu không phải có mẹ chăm sóc thì Tiểu Hành có được như bây giờ? Nghĩ tới thôi là đã bức mình rồi!" Càng nói Lục Thẩm Vân càng mất kiểm soát.

"Bác gái...thật ra chuyện xảy ra 5 năm trước là lỗi của con, chính con là người đã bỏ hai người họ! Nhưng bây giờ con thành tâm muốn được chăm sóc cho cả hai...con thật sự rất yêu anh ấy còn cả Tiểu Hành nữa!"

Lục Thắm Vân nghe xong chẳng lọt lỗ tai một chữ bà liếc mắt sang Diệp Từ Ái hậm hực nói tiếp

"Cô nghĩ mình còn đủ tư cách sao?"

"Mẹ! Thật ra Từ Ái không muốn rời xa con mà là do cô ấy bị tai nạn mất trí nhớ!"

Cái gì? Lục Thắm Vân không hiểu những lời anh vừa nói chỉ nheo đôi mắt nhăn nhúm lại

"Con nói cái gì? Tai nạn?"

"Dạ phải...cô ấy là vô tình bị một chiếc xe đụng trúng phải trong lúc đi mua đồ cho Tiểu Hành! Còn mất cả trí nhớ nên chẳng thể nào nhận ra con! Bây giờ cô ấy vừa nhớ ra hết tất cả mọi chuyện rồi. Còn cảm thấy rất có lỗi! Mẹ đừng có trách móc cô ấy nữa!" Bạch Từ Ngôn kìm nén nãy giờ nhưng do cô can anh lại, đến giờ phút này rồi mọi chuyện không thể giấu chỉ có thể trực tiếp nói ra nếu không những ngày tháng sau này của cô và anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn!

Nửa nghi nửa ngờ, Lục Thắm Vân gương mặt liền trở nên khó coi bà cố gắng suy nghĩ lại mọi thứ. Phải mất một lúc mới kịp hiểu ra mọi chuyện.

"Có phải sự thật không?" Đưa mắt nhìn Diệp Từ Ái.

Cô thấy vậy vội vàng đáp lại

"Dạ thật ạ! Nếu không bác cứ cho người điều tra tư liệu về cháu chắc chắn là vẫn còn!"

Nhìn hai gương mặt phía trước mặt cùng lời nói chắc như đinh đóng cột của cô, tâm tình cũng phần nào dịu lại. Tuy không biết chính xác thật hư ra sao nhưng nếu cô gặp chuyện bất đắc dĩ thì bà cũng không thể nào trách được! Dẫu sao cô gái này là người phụ nữ đầu tiên mà con trai bà quan tâm như vậy còn để cho bà một đứa cháu trai khỏe mạnh.

"Được rồi! Xem như tôi tạm tin tưởng cô...nhưng vấn đề bây giờ là Tiểu Hành!"

Cậu nhóc ngồi bên cạnh tuy nghe không hiểu gì nhưng thấy bà nội nhắc tên cậu cũng ngơ ngác nói

"Cháu thì không có vấn đề gì đâu!"

Haha

Chỉ với một câu nói của Tiểu Hành khiến cả ba người từ trạng thái căng thẳng chuyển sang im lặng rồi bật cười. Đúng là chỉ có mình Tiểu Hành là vẫn vô tư trong sáng.

Bạch Từ Ngôn đưa tay ra hiệu ám chỉ cho cậu lại đây. Đương nhiên là cậu biết mặc dù còn không vừa lòng với hành động vừa rồi của ba với cô xinh đẹp nhưng cũng ngoan ngoãn nghe theo chạy lại.

"Tiểu Hành...con có phải là rất thích cô xinh đẹp không?"

"Dạ phải"

"Vậy nếu cô xinh đẹp là mẹ con thì con có còn thích không?"

Mẹ sao? Tiểu Hành hơi khựng lại, từ nhỏ đến lớn cậu chưa nhìn thấy mẹ càng không có mẹ ở bên cạnh. Giờ đây cô xinh đẹp là mẹ của cậu?

Thấy vẻ mặt đang suy tư của Tiểu Hành cả ba người lớn trong nhà đều vô cùng bất an mà người đặc biệt lo lắng nhất là Diệp Từ Ái cô nắm chặt bàn tay lại cố gắng nhẫn nhịn tình cảm trong lòng không để nó bùng phát.

"Đương nhiên là con rất thích rồi. Nếu cô xinh đẹp là mẹ của con thì cô xinh đẹp sẽ ở đây với chúng ta mãi mãi đúng không ba?"

"Haha...đương nhiên rồi! Cô ấy sẽ ở đây với chúng ta luôn" Bạch Từ Ngôn cười rạng rỡ nhìn cậu con trai của mình sau đó là Diệp Từ Ái.

Giờ phút này đây, cô thật sự là rất muốn khóc liền ôm lấy Tiểu Hành.

"Tiểu Hành...mẹ thật sự rất nhớ con!"

Tiểu Hành cũng vui vẻ bám lấy Diệp Từ Ái

"Mẹ ơi!"

Tiếng "mẹ" phát ra từ miệng cậu khiến mọi người như lắng đọng lại cảm xúc vừa vui vừa hạnh phúc ngập tràn trong đôi mắt cô mà ngay cả Lục Thắm

Vân chứng kiến cũng phải gật đầu chấp thuận.

Sau mọi thứ giờ đây gia đình nhỏ của cô lại đầy đủ. Cô thật sự không ngờ rằng mình lại hạnh phúc như vậy. Đứa con trai nhỏ này rất ngoan mà Bạch Từ Ngôn cũng yêu thương cô hết mực. Ôm lấy Tiểu Hành trong lòng giọt nước mắt hạnh phúc tự dưng chảy xuống mà không kim xuống được.

Từ sau vụ việc xảy ra Vụ Dịch giờ đây cũng mất tăm, cô không hề biết anh đang ở đâu hay làm gì! Điều quan trọng là cô rất muốn được nói chuyện rõ ràng với anh. Lúc trước cô nói với anh là đã nhớ ra hết mọi chuyện, gương mặt anh lúc đó rất bất ngờ mà cô cũng không có thời gian nói tiếp được. Cuối cùng quay lại thì anh đã đi mất, cô sợ rằng anh sẽ nghĩ cô hận anh!

Trong quán cà phê nhỏ, gương mặt cô đắm lại có chút phức tạp, tách cà phê sữa nóng hồi giờ cũng nguội dần. Lơ đãng ánh mắt nhìn ra phía cửa kính trong suốt, tâm hồn cô chột nặng đi.

"Em đang suy nghĩ gì đó"

Giọng nói ảm áp của Bạch Từ Ngôn vang lên bên tai kéo cô về lại hiện thực, hơi mỉm cười cô vội xua đi cái suy nghĩ trong đầu

"À em chỉ suy nghĩ một chút về tương lai sau này thôi...em không ngờ bây giờ em và anh lại được ở bên nhau!"

Bạch Từ Ngôn nhìn vào đôi mắt cô trầm tư một chút sau đó lại nở nụ cười nhẹ như nắng xuân

"Tương lai của chúng ta...anh nghĩ đã đến lúc chúng ta nói về nó rồi!"

Hả?

Đôi mắt ngơ ngác nhìn anh không hiểu lắm. Bạch Từ Ngôn ngược lại chẳng vội nói chỉ đứng dậy một cách ưu nhã sau đó đi vòng qua chỗ cô kéo tay cô đi.

Diệp Từ Ái vốn còn hơi chần chừ lại bị anh đẩy lên xe sau đó chạy đi một mạch.

Màu bảng đỏ chói đập ngay vào mắt cô. Qua cửa sổ xe cô có thể thấy được nơi này là đâu! Đây không phải là nơi đăng kí kết hôn sao? Anh là đang dẫn cô đi kết hôn à?

Quay lại nhìn Bạch Từ Ngôn bằng con mắt mở to, miệng há hốc, khó khăn lắm mới thốt ra được vài câu

"Anh dẫn em đến đây làm gì?"

Dường như anh nhìn thấu được suy nghĩ của cô, khẽ cầm lấy bàn tay trắng mềm mại mà vuốt ve

"Chẳng phải em nói là nghĩ đến tương lai của chúng ta sao? Đây chính là tương lai anh dành cho em Bạch phu nhân" Anh nhấn mạnh từng chữ cuối cùng một cách mạnh mẽ.

Diệp Từ Ái nghe ong ong bên tai cô không nghĩ rằng anh sẽ nhanh đến vậy! Cô còn chưa kịp chuẩn bị gì cả!

"Nhưng mà em chưa kịp..."

"Anh đã lo xong hết mọi thứ rồi! Hi cần cô đâu thôi"

Nói rồi Bạch Từ Ngôn dẫn cô đi vào trong. Ngồi trên bàn làm thủ tục đăng kí, tìm Diệp Từ Ái thật sự là muốn nổ tung ra ngoài! Hôn phách chắc đã trôi dạt đi đâu mất hút.

"Hai anh chị muốn đăng kí kết hôn ạ?"

"Chúng tôi muốn đăng kí" Bạch Từ Ngôn vẫn cầm chặt tay cô không rời, gương mặt cương nghị không chút do dự.

Diệp Từ Ái cũng bị anh làm cho nổi một tảng mồ hôi cô thật sự là cảm động muốn rơi nước mắt rồi.

Đặt chiếc bút xuống viết một lượt sau đó là kí tên, cùng chụp ảnh. Mọi thứ diễn ra đúng theo trình tự sẵn có. Hai tờ giấy chứng nhận màu đỏ rực được trao tận tay cho cô và anh. Nhưng vừa cầm lấy tờ giấy trên tay đã bị anh giữ lấy.

"Cái này anh sẽ giữ"

"Tại sao?" Diệp Từ Ái không hiểu hỏi.

"Thứ quan trọng nhất thì phải luôn giữ chặt lấy bên cạnh mình! Giống như em vậy...để em không thể nào chạy thoát khỏi anh thêm lần nào nữa!"

Cô lại chẳng thém chạy đi đâu! Không ngờ anh lại suy nghĩ sâu xa như vậy, cũng không thể nào nói thêm được gì, cổ họng sớm đã nghẹn lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Đám cưới thế kỉ

Bãi biển xanh biếc với làn nước trong veo, dãy cát vàng nổi bật dưới lớp thảm đỏ dài, hai bên là dãy hoa hồng được trang trí. Hàng ghế được sắp xếp ngay ngắn theo hàng lối trình tự, tất cả vị khách được mời đến đây đều vô cùng hào hứng bởi vì đây là một hôn lễ lịch sử của Bạch Tử Ngôn!

Đối với lễ kết hôn này anh đã suy nghĩ rất kĩ càng và tạo cho cô một sự bất ngờ trước nay chưa từng có, bãi biển này là chỗ anh đã cầu hôn cô cũng chính nơi đây là nhân chứng cho tình yêu mà anh dành cho cô! Dòng người nô nức diện quần áo, váy vóc đơn giản vì tông màu chủ đạo của nó là màu trắng!

Diệp Tử Ái sớm đã được chuẩn bị ở trong một căn phòng khách sạn cao cấp bậc nhất gần đây! Trên thân hình chuẩn bộ váy cưới trắng tinh, chất liệu viền ren ôm sát lấy đường cong quyến rũ, bờ vai gầy trắng ngần lộ ra theo kiểu trễ vai, nhờ phần đuôi cá mà vóc dáng của cô được tăng thêm gấp bội. Gương mặt thanh thuần, đường nét hoàn hảo nên chỉ cần tô điểm một chút là đã biến thành một nàng công chúa xinh xắn đến mức ai nhìn cũng phải tặc lưỡi một cái!

Bạch Tử Ngôn đã đưa cô đến đây từ hôm qua, anh ấy nói rằng sẽ cho cô một sự bất ngờ lớn, tuy cô không biết là như thế nào cho tận hôm nay khi nhân viên mang một chiếc váy cưới đến đây thì tâm trạng của cô hoàn toàn bị treo lơ lửng, đôi mắt tinh xảo ngắm nhìn quanh một lượt sau đó nghe theo lời dặn của anh mà mặc vào! Cô có thể đoán được sơ sơ rằng anh sẽ chuẩn bị cái gì, trái tim theo trống ngực đập liên hồi ngắm mình trong chiếc gương lớn. Ngay cả chuyên viên trang điểm cũng được anh chuẩn bị chu đáo. Sau hơn vài tiếng đồng hồ cuối cùng cô cũng hoàn tất xong mọi thứ!

Vòng tay ấm áp ấy lại một lần nữa ôm lấy eo cô từ phía sau, hơi giật mình cô quay đầu lại thì đã nhận ra gương mặt Bạch Tử Ngôn! Anh vô đây từ khi nào?

Từ khi bước vào đây anh đã bị cô làm cho mê hoặc, chiếc váy cưới này quá hợp với cô mà cô lại còn xinh đẹp đến mức động lòng người, bước chân nhẹ nhàng không kim được mà tiến sát lại gần cô hơn bất giác lại muốn ôm người con gái này vào lòng thủ thi bên tai cô

"Từ Ái...hôm nay em thật sự rất đẹp! Đẹp đến mức anh không tài nào tin được là người con gái trước mặt anh đây là vợ của anh"

"Dẻo miệng" Thật ra trong lòng cô đang cực kì xấu hổ bởi lời khen của anh nên chỉ cố gắng kim nén lại, không biết nói cái gì

Bạch Tử Ngôn khẽ cười sau đó lại nhìn trên chiếc cổ của cô

"Nhưng mà...em vẫn còn thiếu một thứ!"

Hả? Thiếu gì? Cô nghĩ mình đã chuẩn bị kĩ càng rồi chứ? Đôi mắt ngọc trong veo nhìn qua tấm gương quan sát anh

"Thiếu thứ gì sao?"

Không trả lời cô, gương mặt điển trai từ tốn nở nụ cười sau đó đưa tay vào trong túi áo vest của mình lấy ra một sợi dây chuyền!

Phải rồi! Đây là sợi dây chuyền anh cầu hôn cô! Nhưng mà từ lúc đến đây cô đã không thấy nó đâu, tưởng rằng đã để quên ở biệt thự ai ngờ là do anh đã âm thầm lấy nó!

Hai mắt thoáng tia kinh ngạc sau đó là cảm động nhìn anh, bàn tay to lớn vòng ra trước sau đó dịu dàng đeo lên cổ cô một cách cẩn thận sau đó còn không quên đặt một nụ hôn lên vai trắng của cô

"Bây giờ thì hoàn hảo rồi!"

Ngón tay run run chạm vào chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền sau đó không giữ được giọt lệ mà dâng trào! Xoay người lại đối diện với anh trao tia thâm tình đầy hạnh phúc

"Ngôn..."

Khẽ đưa tay lau sơ qua khóe mắt cô sau đó nửa đùa nửa nói

"Tuy công nhận là em rất xinh đẹp nhưng mà nếu khóc thì không được đẹp nữa nha!"

"Đáng ghét...anh còn chọc em" Diệp Tử Ái ngượng ngùng đánh nhẹ vào ngực anh.

Bạch Tử Ngôn bật cười trầm thấp sau đó bắt lấy tay cô nắm chặt sau đó nhìn cô bằng đôi mắt ôn nhu, dịu dàng nhất từ trước đến giờ. Khóe môi giật

giật sau đó chậm rãi tiến gần đến vàng trán nhẵn nhụi của cô mà đặt một nụ hôn đầm thắm

Lái chiếc xe đưa cô đến nơi tổ chức lễ cưới, trên đường đi Diệp Từ Ái ngồi trong xe không lúc nào yên ổn, hai tay bắt giắc cứ quẩn lầy nhau đầy căng thẳng nhưng cũng may là có anh ở bên cạnh trấn an cô nên tâm tình dịu lại đôi chút!

Bạch Từ Ngôn nắm chặt lấy bàn tay cô sau đó dẫn cô đi về phía bãi biển, khung cảnh tráng lệ đầy lãng mạn dần hiện ra trước mắt cô sau đó từ hồi hộp cô chuyển sang bất ngờ! Có rất nhiều người đã đến đây từ sớm yên vị ngồi trên ghế khách. Sau khi thấy Bạch Từ Ngôn và Diệp Từ Ái đi đến mọi người bắt đầu đứng hết lên vỗ tay chào đón một cách nồng nhiệt.

"Từ Ái...cậu ấy thật xinh đẹp" Nhã Tịnh mắt ngân ngấn nước nhìn cô bạn thân của mình đang đi đến. Khi nhận được lời mời của Bạch Từ Ngôn cô đã không dám tin, bởi lẽ Diệp Từ Ái đột nhiên mất tâm hơi, không thể nào liên lạc được khiến cô vô cùng lo lắng, vậy mà sau khi được nghe Bạch Từ Ngôn kể lại mọi chuyện, cục đá nặng trong lòng cô cuối cùng cũng được gỡ bỏ, vui vẻ đến tham dự lễ cưới này

Thân váy trắng xinh đẹp sánh vai cùng người đàn ông quyền rũ mang nét đẹp nam tính, ai nhìn vào cũng phải trầm trồ mà tấm tắc khen!

Diệp Từ Ái sớm đã lạc mất đi lí trí cô ngơ ngác quay sang nhìn anh mà ngắt quãng nói

"Ngôn...đây là bất ngờ anh dành cho em sao?"

"Phải...đây chính là món quà lớn nhất mà anh dành cho vợ của anh! Hôn lễ này là do anh đích thân chuẩn bị theo sở thích của em! Có thích không?"

Diệp Từ Ái không còn muốn nói gì thêm cô gật đầu lia lịa sau đó điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút đi cùng anh trên tấm thảm đỏ! Tiểu Hành nhỏ cũng tham dự lễ cưới của ba mẹ mình, cậu hớn hờ chạy đến chỗ hai người tay còn cầm theo bó hoa hồng lớn

"Mẹ thật xinh đẹp nha...đây là hoa của mẹ" Tay nhỏ nhắn đưa bó hoa cho cô rồi lon ton chạy về chỗ bà nội

Diệp Từ Ái hạnh phúc cùng anh sánh vai vào lễ đường trong tiếng vỗ tay của mọi người trên biển. Bầu trời xanh ngát hào cùng màu biển ngọc, làn gió biển thổi nhẹ vào mái tóc đen được búi gọn ra phía sau của cô ve vẩy vài cọng nhỏ trước mặt, cha sứ chứng giám cho cặp đôi chính ngày hôm nay cũng nghiêm trang với vẻ mặt phúc hậu

"Chú rể, xin mời đọc lời tuyên thệ với cô dâu"

Tuy về ngoài anh rất điềm tĩnh nhưng sâu trong lòng sớm đã rất căng thẳng, nắm lấy bàn tay cô sau đó đối diện thẳng với người con gái mình yêu

"Bạch Từ Ngôn anh xin hứa rằng dù cho mai này có xảy ra bất cứ chuyện gì, dù trái đất có ngừng quay, con tim này ngừng đập thì anh vẫn sẽ chỉ mãi yêu và chỉ yêu một mình em đến trọn kiếp này và cả kiếp sau nữa..."

Những lời nói của anh như mật rót vào tai cô không sót một chữ trong niềm hạnh phúc cô vẫn nở nụ cười rạng rỡ như ánh dương của mình.

"Cô dâu, xin mời đọc lời tuyên thệ với chú rể"

Hít một hơi sâu, mọi sự tập trung đều đổ dồn về một phía là anh, cả thế giới xung quanh như mất hết đi chỉ còn lại anh và cô đứng ở đây ngay trên bãi biển xinh đẹp này, giọng nói tuy có chút run nhưng vẫn rõ ràng mạch lạc

"Diệp Từ Ái em xin hứa rằng sẽ mãi ở bên cạnh anh cho dù gặp gian nan hay vất vả cũng không hề gì, chỉ cần trái tim này còn đập thì em sẽ yêu anh bằng tất cả sự chân thành, dịu dàng của mình. Sống bên cạnh anh trọn vẹn bằng tình yêu của chúng ta...Bạch Từ Ngôn em yêu anh"

Ngay khi cô vừa dứt câu thì đôi môi anh đã dán chặt vào môi cô mà quẩn lầy, tiếng vỗ tay reo hò cùng lúc vang lên đánh thức cả mặt biển. Đất trời, biển cả dung hợp chứng kiến một tình yêu với kết thúc đẹp đầy viên mãn!

Nhã Tịnh cùng mọi người bên dưới cũng không kìm được những giọt nước mắt chúc phúc, Tiểu Hành nhìn ba mẹ mình hôn nhau cũng vui vẻ vỗ tay theo rồi đột nhiên chạy lên chỗ hai người.

"Con cũng muốn được hôn!"

Lời nói ngây thơ khiến ai nấy đầu bật cười, cả Bạch Từ Ngôn và Diệp Từ Ái cũng thế, cả hai đồng điệu bé Tiểu Hành lên sau đó hai bên đều đặt một nụ hôn trên má cậu.

Cuối cùng cũng đến màn ném hoa cưới, Diệp Từ Ái háo hức vào tư thế chuẩn bị ở phía sau là một đàn khách mời đang chờ đợi khoảnh khắc này. Sau khi hô lên ba tiếng, tưởng chừng như cô sẽ ném thẳng về phía sau nhưng không! Diệp Từ Ái lại đưa hoa cưới cho Lôi Vũ đang đứng bên cạnh mình sau đó còn nháy mắt ra hiệu cho cậu bạn thân này! Cô thừa biết rằng Lôi Vũ rất yêu Nhã Tịnh nên chuyện quan trọng này nhất định phải do cô tác thành!

Lôi Vũ đón lấy hoa cưới của Diệp Từ Ái sau đó ngẫm hiểu ra ý của bạn mình, khẽ cười tà mị rồi cầm lấy bó hoa chậm rãi đi về phía dòng người phía sau đến thẳng đến cô gái đang ngơ ngác ở giữa mà quý một góit xuống

"Nhã Tịnh...em có đồng ý ở bên cạnh anh đến suốt cuộc đời này không? Anh thật sự rất yêu em!"

Nhã Tịnh kinh ngạc đến mức che miệng lại cô không ngờ rằng Lôi Vũ lại quý góit trước mặt cô! Từ năm đại học đến nay cô luôn không để ý đến anh

nhưng từ sau khi anh nắm tay cô dẫn đi trong hội trường lúc ấy, con tim cô đã rung động thật sự! Đôi mắt dần tuôn trào hàng nước trong veo nhìn Lôi Vũ. Mọi người xung quanh đều hô hào khẩu hiệu

"Đồng ý đi"

"Đồng ý đi"

...

Rốt cục tình cảm chôn giấu bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng bộc phát cô gật đầu lia lịa sau đó nhận lấy bó hoa cưới trên tay Lôi Vũ. Cái gật đầu của cô khiến tim anh như vỡ ra, anh ôm chặt lấy Nhã Tịnh sau đó hét lên

"Tôi thành công rồi!"

Diệp Từ Ái nghiêng đầu vào vai Bạch Từ Ngôn chứng kiến một màn trước mắt mà hạnh phúc, trong dòng người đang hò reo chúc mừng thì ánh mắt vô tình lại lướt qua gương mặt thân quen. Vu Dịch? Anh ấy cũng ở đây sao? Cặp mắt sâu thăm nhìn về phía Diệp Từ Ái đúng lúc đó cô cũng nhìn thấy anh nhưng còn chưa kịp nói gì thì anh lại quay mặt đi. Cô biết rằng anh chắc hẳn đã đến đây chứng kiến lễ cưới của mình, có rất nhiều điều cô muốn làm sáng tỏ với anh nên chỉ nhanh chóng nói với Bạch Từ Ngôn

"Anh đợi em một chút..." Nói đoạn cô đuổi theo Vu Dịch

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Sống thật tốt nhé!

Đuổi theo Vu Dịch, Diệp Từ Ái kéo chiếc váy cưới chạy trên cát ngay khi không còn chạy nổi nữa mới hét lên

"Vu Dịch"

Anh đứng khựng lại không vội quay đầu, bóng lưng cô độc đầy ắp khuất đưa về phía cô, phải qua một lúc anh mới dám đối diện với gương mặt xinh đẹp

"Từ Ái...em hôm nay rất đẹp"

"Dịch, em có chuyện muốn nói với anh!"

Vu Dịch khẽ cười khẩy, anh biết chuyện cô muốn nói đến là gì, chắc hẳn cô sẽ trách móc anh, hận anh! Ngay sau khi anh phát hiện ra cô hồi phục lại trí nhớ, mỗi ngày mỗi giờ anh đều cảm thấy khó thở vô cùng, tựa như có ngàn những tảng đá to cứ đè nặng trong đáy lòng anh. Bạch Từ Ngôn là người đàn ông tốt, rất cuộc không biết là anh ta có ý gì khi mời anh đến đây nhưng suy cho cùng khi tận mắt chứng kiến người con gái anh yêu kết hôn cùng người khác còn không giấu được hạnh phúc đang dâng tràn trên khóe môi, lòng anh cũng nhẹ hẳn đi. Lúc hôn lễ bắt đầu cho đến tận bây giờ cô chưa hề tắt đi nụ cười trên miệng cứ thế như ánh mặt trời soi sáng cả nơi góc khuất tối tăm của anh. Tưởng như có thể dừng lại tất cả thăm chúc phúc cho cô thì cô lại đuổi theo anh đến đây có phải là cô rất chướng mắt không?

"Anh biết em chắc chắn là không mong muốn sự xuất hiện của anh nơi này..."

"Không phải!" Diệp Từ Ái ngắt ngang

Con người đen chột khựng lại cố định vào đôi mắt của cô, anh không hiểu?

Không để cho Vu Dịch nói thêm câu nào, Diệp Từ Ái nâng cao giọng rõ ràng hướng về phía anh mà nói

"Em biết là anh đang cảm thấy vô cùng khó chịu về những việc đã qua...nhưng em muốn nói cho anh biết một điều rằng là em không hận anh! Càng không trách anh điều gì cả! Vu Dịch tình cảm này anh dành cho em quá nhiều rồi...anh hãy cố gắng sống tốt nhé! Sẽ có một cô gái khác tốt hơn em yêu anh"

Những mũi dao nhỏ từng chữ phát ra cắm sâu vào trái tim cô, đôi môi anh khẽ giật lên, tâm tư bất giác trùng xuống một cách lặng lẽ...cô hòng sớm đã nghẹn lại vào trong không thể nào thoát ra được từ ngữ thỏa đáng, anh nhìn cô bằng con mắt ấm áp, yêu thương như năm nào. Tuy giờ đây cô không còn thuộc về anh nữa nhưng chắc chắn một điều rằng quãng thời gian trước kia là hạnh phúc nhất đối với anh! Không gì có thể thay thế được.

Gương mặt Vu Dịch từ từ giãn ra, góc cạnh có chút hốc hác trông anh ốm hơn hẳn, làn da có chút xanh xao lại thêm quầng thâm ở mắt! Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ khiến Diệp Từ Ái biết được là anh đã đau khổ thế nào!

Vu Dịch hít một hơi thật sâu, tia mắt kiên định cùng dứt khoát nhìn cô, sau đó anh hét thật lớn về phía người con gái ấy

"Em cũng phải sống thật hạnh phúc nhé! Anh không muốn em buồn phiền thêm điều gì nữa đâu...tuy giờ đây chúng ta có lẽ không còn chung một con đường nhưng anh vẫn sẽ luôn ở phía sau dõi theo em. Diệp Từ Ái hứa với anh phải hạnh phúc nghe không!"

Nghe đến đây giọt nước mắt kiềm nén cuối cùng cũng lăn dài trên má, cô có thể cảm nhận được lồng ngực của mình vừa nhói lên một cái, nhìn nụ cười của Vu Dịch, anh vẫn là anh vẫn là chàng trai năm ấy cô từng yêu. Đúng vậy! Cô phải sống thật hạnh phúc để xứng đáng với tình yêu này!

Nén lại cảm xúc của mình, Diệp Từ Ái gạt đầu lia lịa

"Em hứa với anh..."

Bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến Vu Dịch nhẹ nhõm đi phần nào, anh không nói gì nữa bóng lưng lại một lần nữa hướng về phía cô, cái cô độc đau vẫn theo sau anh. Diệp Từ Ái nương theo ánh mắt dõi theo anh sau đó cô khẽ cúi đầu xuống nói nhỏ một câu

"Dịch...anh cũng phải sống hạnh phúc nhé!"

Cảm xúc một lần nữa bị xáo trộn khi trước mặt cô là Bạch Từ Ngôn

"Anh ta chắc chắn sẽ tốt thôi"

Tìm cô chột khựng lại tựa như muốn ngừng đập sau khi biết đó là anh Diệp Từ Ái liền lao đến ôm lấy người Bạch Từ Ngôn mà nước nở

"Ngôn, em thật sự rất lo cho anh ấy"

Bạch Từ Ngôn đôi mắt u tối, anh cảm nhận được người con gái trong lòng đang khóc, tim anh cũng như bị ai đó xe ra làm đôi vậy, giọng nói trầm thấp vang lên đầy dịu dàng

"Không sao đâu...tuy anh vẫn còn chưa hết tức giận với anh ta nhưng thấy cách anh ta hối lỗi như vậy thì anh cũng không còn tính toán chuyện cũ nữa...điều quan trọng bây giờ là em đã làm vợ của anh rồi sau này không được khóc vì người đàn ông khác nữa nghe chưa!"

Diệp Từ Ái vội chùi đi vài giọt nước còn đọng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh sau đó gạt đầu.

Sóng biển cứ đánh vào bờ cát vàng mịn, cuốn theo hết thảy mọi buồn phiền, u ám. Ai trong số chúng ta đều đã từng có một mối tình sâu đậm tuy không có kết quả nhưng lại để một dấu ấn khó phai. Đời người có quá nhiều điều bất ngờ mà Bạch Từ Ngôn chính là bất ngờ lớn nhất của cô! Chẳng ai có thể nói trước được tương lai chỉ có thể nhìn nhận một cách khách quan nhất...

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Đêm tân hôn

.Kết thúc buổi lễ cũng là lúc thân thể Diệp Từ Ái rời cô vừa vặn cùng anh trở về lại căn biệt thự. Ngồi một suốt mấy tiếng đồng hồ, sóng lưng cô quá thực là muốn gãy đến nơi rồi! Tắm rửa một chút là chỉ muốn đi ngủ nhưng nào người đàn ông kia có để cho cô yên, anh bắt đầu ôm ấp quần lấy cô không rời tựa như một con gấu trúc bám lên thân cây, sóng chết cũng không buông

"Ngôn...em không còn sức nữa rồi"

Bạch Từ Ngôn hôn lên má cô sau đó tìm kiếm cái miệng nhỏ hôn nhẹ một cái sau đó còn giờ giọng lưu manh đầy xấu xa

"Vậy anh sẽ làm em có sức lại nữa thôi!"

Diệp Từ Ái vô lực lắc đầu, cô đối diện với gương mặt anh tuấn của anh mọi đường nét trên đó đều thu lại vào mắt cô

"Em thấy sẽ mất gấp đôi chứ không thể nào có lại được đâu!"

Vậy sao? Tia mắt khẽ thoáng qua chút ái muội, Bạch Từ Ngôn mon men theo cổ cô trượt xuống, hơi thở ấm nóng thổi vào da thịt tựa như bị bỏng rát

"Em chỉ cần nằm yên mà hưởng thụ thôi...còn việc mất sức cứ để anh!"

Quá vô sỉ mà! Mặc dù không phải lần đầu cô nghe được mấy lời nói không đứng đắn của anh nhưng quả thực đến giờ vẫn không thể nuốt trôi nổi! Thở dài một hơi sau đó áp hai tay vào má anh bóp lại lắc mạnh

"Không được...để hôm khác đi, em giờ muốn đi ngủ"

Bạch Tử Ngôn giống như một đứa trẻ đòi mẹ, không chịu nghe lời trong khi cô muốn đẩy anh ra thì anh lại một mực dè lên người cô giữ chặt hai tay lại

"Nhưng mà bây giờ anh muốn em...sao em có thể ngủ ngay trong đêm tân hôn của chúng ta được cơ chứ? Chúng ta vừa mới kết hôn đó"

Dù rất muốn giãy giụa muốn thoát ra nhưng Diệp Tử Ái hoàn toàn biết được sức lực của mình không phải đối thủ của anh nên cũng không muốn phí sức nữa! Cô giương cặp mắt bất mãn nhìn anh thăm thẳm

"Cũng chẳng phải đêm đầu tiên...anh gấp cái gì?"

Tuy âm điệu chỉ nói mình cô nghe nhưng làm sao có thể qua được tai anh, sự chiếm hữu lại một lần nữa dâng lên anh ngang nhiên áp môi mình xuống cánh môi cô không chút kiêng nể, thừa sức mà khai phá. Chiếc lưỡi thành thực quen thuộc len lỏi từng ngóc ngách khoang miệng cô không sót chỗ nào

Ban đầu cô hơi kinh ngạc có chút chống cự nhưng về sau lại bị anh dẫn dụ, đương nhiên là anh thừa biết chỗ nhạy cảm điểm yếu trên cơ thể cô! Chẳng mấy chốc đã nhanh chóng đẩy lên sự khô rát trong con người cô

Bàn tay không hề an phận luồn vào trong áo ngủ mỏng manh tìm đến đôi tuyết trắng cao ngút tùy ý mà xoa nắn! Chiếc áo lót viền ren bao phủ lấy hết thảy sự quyến rũ chết người nơi đó của cô. Diệp Tử Ái vô lực mà bật ra âm thanh ngậm vang.

"Ngôn...um"

Tiếng thở dốc nhẹ của cô như một loại thuốc kích thích mọi tế bào trong cơ thể anh, nhanh chóng anh lại cuống lấy sự ngạo của cô hết thảy đều cùng cô hòa làm một. Ngay khi hô hấp dần trở nên khó khăn anh mới luyến tiếc mà rời đi

"Tử Ái...môi của em rất ngọt ngào nha"

"Đừng nói nữa..." Diệp Tử Ái tất nhiên là vô cùng cảm thấy xấu hổ, dù không biết bao lần không một mảnh vải che thân trước mặt anh nhưng với những câu nói đầy mật ngọt thế nào vẫn khiến cô không thể nào chịu nổi, trái tim đập mạnh đến mức cô không còn biết cảm nhận nó như thế nào nữa...Ngay khi bước tiếp theo là cởi phẳng chiếc áo ngủ cô ra thì cánh cửa lại một lần nữa được đẩy vào kèm theo giọng nói hồn nhiên

"Ba mẹ"

Cơ thể như có phản xạ điều kiện dùng hết lực đẩy Bạch Tử Ngôn qua một bên, do lực cô dùng có chút mạnh mà anh bị hất văng xuống giường kêu một tiếng

Tiểu Hành không hiểu tình huống trước mắt là gì nhưng khi thấy ba mình bị mẹ đá văng xuống giường liền bật cười ha hả

"Ba mẹ đang chơi trò gì vậy?"

Bạch Tử Ngôn ôm sống lưng tựa như sắp gãy đến nơi của mình, ánh mắt không vừa ý đến hành động vừa rồi của cô. Diệp Tử Ái đương nhiên là biết ánh mắt hình dao găm của anh! Cô cũng khó xử lắm chứ chỉ tại do quá đột ngột nên hơi mạnh tay với anh xíu thôi!

Miệng cười trừ một cách gượng gạo sau đó chỉnh lại một chút chiếc áo xộc xệch của mình rồi mới nói

"Ba mẹ có chơi trò gì đâu...mà Tiểu Hành tại sao con lại vào đây?"

"Phải đó...ba dặn con bao nhiêu lần là khi vô phòng người khác là phải biết gõ cửa cơ mà? Con không nghe lời hả?" Cái thằng con này...làm hỏng hết chuyện!

Tiểu Hành không hề có chút ngó ngang gì đến người ba này chỉ ton ten cầm lấy chiếc gối bông minions cô tặng trên tay sau đó chạy lại leo lên giường nằm bên cạnh Diệp Tử Ái

"Con có gõ mà...tại ba không nghe! Đêm nay con muốn ngủ với mẹ " Sau khi đưa ánh mắt đắc ý nhìn Bạch Tử Ngôn tiếp theo đó lại như một con cún nhỏ vùi vào lòng cô ôm chặt "Mẹ ơi...con ngủ ở đây được không?"

"Không được!" Bạch Tử Ngôn đương nhiên là phản đối kịch liệt không để cô trả lời đã lập tức ngăn cản "Con lớn vậy rồi còn ngủ chung với ba mẹ làm gì? Chẳng phải lúc nào ba ngủ với con đều cũng không chịu sao?"

Tiểu Hành dùng ánh mắt uor ướt đầy tội nghiệp nhìn cô cầu cứu

"Tại ba ngủ lúc nào cũng ôm con cứng ngắt... nên con không thích ngủ với ba! Con muốn ngủ với mẹ cơ"

Gương mặt nũng nịu như muốn khóc đến nơi khiến Diệp Tử Ái vội vàng lên tiếng, nãy giờ cô cũng chưa load lại bộ não của mình!

"Thôi được rồi...Tiểu Hành muốn ngủ với mẹ thì mẹ sẽ ngủ cùng con!"

Bạch Tử Ngôn tức đến nghiến răng, tình hình này là tiểu quỷ nhỏ này muốn phá anh đây mà. Chuyện còn đang dang dở chưa tới đâu lại bị nó chen ngang, gương mặt chẳng hề dễ coi một chút nào xụ xuống đầy u ám. Anh hậm hực bất lực không biết làm thế nào nữa chỉ đành ngậm ngùi leo lại lên

giường nằm bên cạnh Tiểu Hành.

Diệp Từ Ái nhìn về mặt khó chịu của anh cũng thầm cười trộm, sau đó cố gắng trấn an lại bản thân mình rồi vỗ về sau lưng Tiểu Hành chìm vào giấc ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Con muốn có em

Chẳng biết là có thù oán gì với thằng nhóc nhỏ này mà hết đêm này đến đêm khác nó đều nằng nặc bám lấy Diệp Từ Ái khiến anh chỉ muốn khóc ròng đến nơi. Cẩn rằng cam chịu như thế cả một tuần lễ mà chẳng thể nào làm gì được Tiểu Hành bởi lẽ cô cũng hợp tác gặt đầu đồng ý cho Tiểu Hành ngủ chung!

Cuối tuần, Bạch Từ Ngôn dẫn cả nhà đi chơi, anh sắp xếp công việc ổn thỏa muốn một ngày có thể cùng cô và Tiểu Hành nhỏ đi dạo một chút. Địa điểm đến là khu trung tâm thương mại, sầm uất với vô số những mặc hàng bắt mắt và nhiều người ra vào. Có lẽ do hôm nay ngày nghỉ mà có rất nhiều gia đình, cặp đôi dẫn nhau đi nơi này giải trí.

Lượn lờ khắp một vòng, thân đàn ông lịch lãm điển trai đi bên cạnh là cô gái xinh xắn mang nét thanh tú còn có xả cậu nhóc nhỏ đi ở giữa hai người cũng dễ thương có nét không kém. Một gia đình mà nhan sắc toàn cực phẩm thế này ai nhìn vào cũng thầm ngưỡng mộ một phen cứ thế họ đi đến đâu đều gây sự chú ý đến đó!.

Diệp Từ Ái đương nhiên là cô cảm thấy có chút không được tự nhiên bởi lẽ nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía mình như vậy, hướng xuống Tiểu Hành lại thấy cậu cười vui rôm rả hết chạy đi mua đồ chơi lại tung tăng đòi ăn gà rán. Bạch Từ Ngôn dạo này không biết là làm sao anh lúc nào cũng quan tâm, chiều chuộng cô hết mực, mới vừa rồi khi đi ngang qua tiệm trang sức cô chỉ vô tình khen một chiếc lắc tay xinh xắn kia thôi mà anh đã rút thẻ mua nó cho cô mặc cho sự phản đối. Chỉ nhìn mỗi giá là cô cũng đã than trời rồi vậy mà anh còn cười tươi với cô nói rằng.

"Anh mua cho vợ anh thì cần suy nghĩ nhiều làm gì? Chỉ cần em thích bất cứ thứ gì anh đều cũng cho em!"

Câu nói thốt ra từ miệng anh khiến cô nhất thời cứng họng, cảm xúc hạnh phúc cùng vui vẻ cứ thế ngập tràn qua ánh mắt của mình nhìn anh.

"Ba mẹ con đói rồi! Con muốn đi ăn!"

Bạch Từ Ngôn cúi người xuống bế Tiểu Hành lên sau đó âm trầm nói

"Vậy con muốn ăn gì?"

"Ăn gà"

"Vậy mình đi ăn gà thôi!"

"Hoan hô..." Tiểu Hành nhỏ mừng đến vỗ tay

Diệp Từ Ái khẽ nở nụ cười nhìn đôi cha con nói chuyện, cùng lúc đó một bàn tay ấm áp lại truyền đến tay cô ôm trọn năm ngón tay thon dài. Diệp Từ Ái biết anh nắm tay cô nên chỉ hơi ngại ngùng một chút song cũng gặt đầu đi đến tiệm gà KFC phía trước mặt.

Vừa bước vào quán đã có vô số người nhìn về phía họ, đa phần đều là con mắt ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ. Tại sao lại có một gia đình đẹp lẫn ba và mẹ còn có cậu con cũng đẹp không kém? Bạch Từ Ngôn vốn chẳng hề quan tâm anh đi đến quây khu một phần gà cho Tiểu Hành và cô sau đó quay lại về bàn ngồi.

Đợi một chút phần gà thơm ngon hấp dẫn được đặt trên bàn, Tiểu Hành sắp đói đến meo râu luôn rồi nên cậu ăn rất nhiều. Qua một lúc đột nhiên đôi mắt cậu lại dừng hẳn ở một bàn đối diện sau đó tự dưng buông miếng gà trong tay xuống.

"Ba ơi! Có em chắc hẳn vui lắm nhỉ?"

Hả? Cả anh và Diệp Từ Ái đồng loạt nhìn về phía Tiểu Hành. Nhưng rồi anh lại nói

"Tại sao con lại nói như vậy?"

"Ba nhìn kia..." vừa nói vừa chỉ tay về phía bàn đối diện nơi có một đôi vợ chồng và cặp con trai và con gái. Hai đứa nhỏ đang đùa nghịch với nhau!

Lúc này Bạch Từ Ngôn mới hiểu ra suy nghĩ của Tiểu Hành. Trong đầu anh như lóe lên một thứ gì đó.

"Con thích có em không?"

"Dạ có!"

"Nhưng mà phải xem xem mẹ con có đồng ý không đã!"

Tiểu Hành ngơ ngác, nhưng cậu cũng ngoan ngoãn nhìn về phía Diệp Từ Ái song sau đó ngậy thờ hỏi một câu

"Mẹ ơi! Con muốn có em gái"

Diệp Từ Ái đang uống một ngụm nước coca đột nhiên bị sặc ho vài tiếng sau đó mở to mắt nhìn Tiểu Hành

"Con nói gì?"

"Con muốn có em gái cơ...một mình thì buồn lắm con chẳng có ai chơi chung cả!" Tiểu Hành xụ khuôn mặt xuống.

Bạch Từ Ngôn ngồi bên cạnh cố gắng nhịn cười anh nháy mắt về phía cô mấy cái còn cố tình thêm vào một câu

"Phải đó! Em xem Tiểu Hành từ nhỏ đến lớn chơi có một mình. Chúng ta cũng nên cho nó một đứa em gái để vui nhà vui cửa nhỉ?"

Rõ ràng là anh có ý đồ! Diệp Từ Ái lườm Bạch Từ Ngôn một cái như hiểu thấu tâm can anh, sau đó cô lại bắt gặp khuôn mặt buồn bã của Tiểu Hành. Đầu óc rối loạn nhất thời không biết phải làm sao! Mà anh vẫn ngồi ung dung thư thả như không đã vậy còn nói với Tiểu Hành

"Nhưng mà nếu con muốn có em thì con phải đồng ý một chuyện"

"Hả chuyện gì ạ?" Vừa nhắc tới có em Tiểu Hành không nghĩ ngợi gì liền hỏi.

"Là con không được ngủ chung với ba mẹ nữa!"

"Tại sao?"

"Nếu con ngủ chung với ba mẹ thì mẹ nhất định sẽ không thể nào có em được đâu! Con cần phải hợp tác một chút có biết không hả? Như vậy mẹ mới đồng ý...phải không Từ Ái"

Ách ách

Anh đang nói cái gì vậy! Diệp Từ Ái rất muốn dán băng keo vào miệng anh lại nhưng cô hoàn toàn bất lực bởi lẽ một đứa trẻ nhỏ tuổi thì không nên nghe những lời đen tối này! Nuốt lại hết vào trong cô thảm máng anh một trận sau đó gật đầu.

"Vậy được! Tiểu Hành sẽ không ngủ chung với ba mẹ nữa!" Về mặt lập tức trở nên cương quyết, cậu lại cúi xuống hi hục ăn tiếp phần gà của mình.

Bạch Từ Ngôn như mở cò trong bụng anh không còn phải nhẫn nhịn nữa rồi! Trái lại với vẻ mặt đắc ý kia là vẻ mặt muốn nói mà nói không được của cô.

Thiết nghĩ rằng đã đến lúc cho Tiểu Hành một đứa em rồi chẳng? Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã khi này cộng thêm đôi mắt có phần ngờng mọ bên kia của cậu làm tim cô có chút trùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kịch tình trong nhà tắm (H+)

Quả thực là Tiểu Hành không đòi ngủ chung với Diệp Từ Ái nữa. Đến tối cậu nhóc nhỏ ngoan ngoãn tự về phòng đóng cửa ngủ không để anh và Diệp Từ Ái phải nhắc nhở như mấy lần trước.

Đây chắc chắn là cơ hội hiếm có, cả tuần nay anh thật là nhịn sắp chết rồi!

Diệp Từ Ái đang đắm mình trong bồn tắm lớn, cô thư thả để mái tóc dài buông lơ ra sau, làn da trắng ngọc ẩn hiện dưới lớp bọt thơm ngát. Cả không gian đều rất yên tĩnh, tưởng chừng đâu Bạch Từ Ngôn đã đi ngủ trước rồi. Ai ngờ đột nhiên cánh cửa phòng tắm bị ai đó mở ra sau đó Diệp Từ Ái hoảng hốt nhìn ra bên ngoài xem chút là hét lên

"Bạch Từ Ngôn? Anh vào đây làm gì?"

"Anh muốn đi tắm!"

Sao? Muốn đi tắm ít ra cũng nói với cô một tiếng chứ? Để cô còn chuẩn bị ra ngoài để anh vào! Đằng này lại âm thầm như hồn ma vào đây xem chút nữa là hù cô la làng lên rồi! Đôi mắt xinh đẹp liền lườm anh một cái rồi gần giọng nói

"Anh ra ngoài trước đi...em thay đồ một chút rồi sẽ đi ra ngay"

Bạch Tử Ngôn dường như chẳng để ý đến, từ lúc bước vào đây hương thơm dịu nhẹ của mùi sữa tắm của cô xộc thẳng vào mũi anh khiến tâm trí liền bấn loạn, cặp mắt còn không thể nào di chuyển đi chỗ khác chỉ đành nhìn chăm chú nhìn ngắm cơ thể ngọc ngà của cô dưới tầng nước óng ánh. Anh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thứ gì đó ở dưới cũng đã ngóc đầu dậy từ lúc nào!.

Đôi chân dài vững vàng chậm rãi tiến lại gần bồn tắm nơi Diệp Tử Ái đang ngâm mình trong đó.

Cô bắt đầu cảm nhận được ánh mắt mờ ám đầy ý xấu xa của anh, giọng cũng trở nên run rẩy không kiểm soát.

"Nè...anh qua đây làm gì? Mau ra ngoài đợi em chút đi!"

"Anh tắm cùng vợ anh có gì là sai sao?"

Cái gì? Mờ to cặp mắt trong suốt, cô còn chưa kịp hoàn hồn thì Bạch Tử Ngôn đã lưu manh cởi từng chiếc khuya áo sơ mi trắng trên người, từng đường cơ thịt cứ thế ẩn hiện trước mắt cô, làn da màu đồng khỏe khoắn vô cùng nam tính của anh khiến trái tim cô bắt đầu đập liên hồi.

Cởi phăng chiếc áo vương vãi vứt hẳn ra sàn không thương tiếc sau đó ánh mắt tràn đầy thâm tình nhìn cô.

Diệp Tử Ái thật sự là muốn ngắt đi, gương mặt đỏ hồng như quả cà chua chín, Bạch Tử Ngôn không nhanh không chậm cởi nốt chiếc quần còn sót lại của mình! Lúc này cô mới phản ứng lên liền lấy hai tay bịt chặt mắt lại rồi la lên

"Bạch Tử Ngôn! Sao anh có thể cởi đồ trước mặt em như vậy?"

"Oái? Anh là chồng của em? Có thứ gì trên người anh mà em chưa từng nhìn qua sao?"

Trời ạ! Bàn tay che kín hai mắt liền run lên bần bật, sau đó cô cảm nhận được làn nước trong bồn tràn nước ra ngoài chứng tỏ có một lực lớn vừa mới nhấn xuống! Cánh tay rắn chắc của Bạch Tử Ngôn bắt lấy cô kéo về phía mình sau đó từ từ gỡ từng ngón tay trên mặt cô xuống, nở nụ cười đầy nham hiểm

"Từ Ái...em xấu hổ như vậy là có ý gì? Mau mở mắt ra nhìn anh nè!"

"Anh...đúng là đồ biến thái! Em muốn ra ngoài!"

Diệp Tử Ái như sắp phát điên cô toan muốn ngồi dậy quần khăn đi ra ngoài lại bị anh kéo về lại bồn tắm còn cố ý để cô ngồi lên đùi anh trực tiếp áp sát lên chỗ nóng bỏng cương cứng đó.

Ách

"Chắc chắc...dám nói chồng mình là đồ biến thái sao? Không được...anh phải dạy dỗ lại em mới được!" Vừa nói dứt câu đôi môi mỏng tà mị đã dán chặt vào cánh môi run rẩy của cô ngang tàn chiếm lấy.

"Ừm..." Diệp Tử Ái hơi giật mình giây giữa, đầu lưỡi của anh đã nhân cơ hội luồn vào bên trong miệng cô càng quấy không ta.

Hai tay vô lực bắt giắc bám vào vai anh mà bầu chặt!

"Ngôn...đừng!"

Bạch Tử Ngôn như cá gặp nước, hương vị ngọt ngào của cô cứ khiến anh trở nên mất hết kiểm soát tận lực mà mút lấy, bàn tay xoa nắn thành thực hai bầu ngực trắng cao ngút của cô.

Diệp Tử Ái tâm trí trôi dạt đi tận mây, anh là người đã khai phá cơ thể này nên chỗ mẫn cảm trên người cô anh đều nắm rõ, chỉ cần vài động tác nhẹ đã đẩy lên khoái cảm khó kiềm chế lại được! Tiếng rên mê người lập tức bật ra từ đôi môi nhỏ nhắn.

Bạch Tử Ngôn hết mực quần lấy cơ thể cô không rời, nương dần theo đầu lưỡi trượt dài trên chiếc cổ trắng ngần mà mút lấy mút để tựa như thưởng thức một món ăn ngon!

Diệp Tử Ái vốn chẳng thể nào khống chế được cảm xúc của mình cô ngửa đầu ra sau hít từng đợt khí vào trong để thông thoáng hô hấp, hơi thở ấm nóng của anh phả trên cổ cô hơi ngứa ngứa, Bạch Tử Ngôn cười nhẹ nhìn gương mặt phỉm hồng anh cắn nhẹ vào xương quai xanh của cô mà thầm nói

"Thích không?"

Diệp Tử Ái không còn nghe rõ lời nói của anh nữa rồi! Cô lắc đầu đầy khó chịu sau đó lại cắn chặt răng bởi vì bàn tay của anh đã mò mẫn vào giữa hai chân cô.

"Đừng!"

"Từ Ái...em thả lỏng một chút đi! Anh sẽ làm cho em thấy thích hơn thôi"

Cô không hiểu ý tứ của anh là gì nhưng chắc chắn nó không hề tốt đẹp! Đúng y như rằng ngón tay mạnh mẽ xâm nhập vào nơi cấm địa của cô khiến cô chỉ muốn khóc thét.

Bạch Tử Ngôn ngay lập tức nuốt trọn hết những âm thanh mê người của cô vào trong, dưới làn nước mát nơi đó của cô vẫn se khít đến phát điên! Cơ thể xinh đẹp này luôn làm anh phải mất hết đi lí trí. Dần hồ hấp của anh cũng chẳng thể giữ ổn định anh rất muốn cô ngay lập tức!

Diệp Từ Ái cơ thể chịu sự kích thích mạnh mẽ chỉ gục lên vai anh mà thờ dốc sau đó lại thấy anh tách hai chân cô ra vòng qua eo anh. Vật nam tính không chút trở ngại xuyên thẳng vào người cô.

Từng đợt ra vào mạnh mẽ xen lẫn khoái cảm khiến đầu óc cô bắt đầu mụ mị đi! Đôi mắt mơ màng thâm trầm nhìn vào không trung vô định.

Bạch Tử Ngôn vuốt ve tấm lưng trần nhẵn nhụi anh cố kìm nén cảm giác của mình để tránh làm cô đau chỉ nhẹ nhàng di chuyển.

"Từ Ái nói anh biết...em có thích không?"

Lời dụ hoặc đầy ám muội len lỏi qua lỗ tai của cô biến thành một sự điều khiển vô hình. Trong cơn mê loạn cô khó khăn bật ra từng tiếng.

"Thích..."

"Gọi tên anh" Bạch Tử Ngôn ra lệnh một câu

"Ngôn...Ngôn"

Rốt cục cô cũng không còn đường lui, cứ thế cô và anh triền miên vào cảm xúc của mình. Anh rất mạnh mẽ! Chẳng biết đã hành hạ bản thân cô bao lâu, từng nơi trong nhà tắm đều để lại những mùi hoan ái cực kì nóng bỏng, tưởng chừng như sắp ngất đi thì anh mới buông lỏng cơ thể của cô ra!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Diệp Từ Ái dạo gần đây cơ thể vô cùng mệt mỏi, uể oải. Còn chưa kể cô cứ ngủ li bì! Bạch Tử Ngôn tưởng cô chỉ nhất thời mệt mỏi với công việc nên cũng không nói gì nhưng sự đòi hỏi của anh vẫn là vô hạn.

Hôm nay cô cùng Bạch Tử Ngôn đón Tiểu Hành về nhà. Cậu nhóc nhỏ này rất tinh nghịch, lúc nào cũng vui vẻ chạy khắp nhà, chỉ ngồi im lặng nhìn dáng vẻ chơi đùa của cậu thôi cũng khiến tâm trạng Diệp Từ Ái vui theo.

Đùa giỡn một chút Tiểu Hành cũng thăm một cậu ngoan ngoãn đi đánh răng rồi lên giường ôm chặt gối bông mà ngủ. Diệp Từ Ái chỉ nằm bên cạnh vỗ nhẹ mấy cái đã thấy nhịp thở đều đặn của cậu rồi!

Cô rón rén đặt một nụ hôn trên trán cậu sao đó bỗng dừng lại nhớ đến việc Tiểu Hành muốn có em! Đôi mắt hơi ngưng lại nơi gương mặt thiên thần sau đó rời đi.

Trở lại phòng ngủ vừa bước vào đã thấy cả căn phòng tối đen như mực! Còn tưởng anh nhà cúp điện nhưng rõ ràng bên ngoài vẫn thấy ánh sáng đèn, trong lòng bắt đầu dấy lên cảm giác nghi hoặc. Còn định mở miệng gọi tên anh thì đột nhiên có một bàn tay che mắt cô ở phía sau, chỗ thịt rắn chắc ấy đung vào tấm lưng mỏng uyển chuyển, cô liền nhận ra đó là anh! Khóe môi hơi cười, chắc anh định bày trò gì đây.

"Bạch Tử Ngôn? Anh đang làm gì vậy?"

"Suyt!...em cứ đi theo anh"

Mặc dù cô không biết anh tính làm gì nhưng cũng ngoan ngoãn di chuyển theo anh, bên tai bắt đầu cảm nhận hơi nóng hổi của anh phả vào cùng giọng nói đầy ma mị quyến rũ

"Được rồi..."

Bàn tay dần buông xuống trước mặt Diệp Từ Ái là chiếc giường trắng đơn giản thường ngày nay lại nổi bật với những cánh hoa hồng đỏ rực nằm rải rác trên đó còn đặc biệt tạo thành hình trái tim! Đôi mắt sáng như ánh sao thoáng tia bất ngờ rồi quay lại sau lưng đập vào mắt cô là ly rượu vang đỏ sóng sánh

"Anh chuẩn bị cái này từ khi nào vậy?"

"Lúc em cho Tiểu Hành ngủ!"

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, gương mặt đẹp trai góc cạnh của Bạch Tử Ngôn hiện rõ qua con ngươi đen láy của cô, trái tim cũng dần đập mạnh, bàn tay nhỏ nhắn hơi run cầm lấy ly rượu mà anh đưa!

"Đợi đã..."

Hả? Tay chưa kịp đụng thì đã bị anh giữ lại sau đó nhưn mày nhìn cô nói

"Anh không thích uống kiểu này..."

Không hiểu sao đột nhiên Diệp Tử Ái phì cười

"Uống rượu còn có thể uống kiểu nữa sao?"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu đầy ngao ngán nhìn cô, đúng là cô gái này chẳng biết lắng mạn gì cả! Anh trầm giọng cất tiếng

"Đương nhiên là có rồi...em có muốn thử uống rượu theo kiểu khác được không?"

Cặp mắt có chút nghi ngờ nhìn gương mặt gian xảo của anh, sau đó cẩn thận nói

"Kiểu khác là kiểu gì?"

Bạch Tử Ngôn không trả lời cô, anh nhẹ nhàng đưa ly rượu lên môi rồi uống một ngụm, Diệp Tử Ái còn đang ngờ ngác quan sát anh thì đột nhiên cơ thể nhỏ nhắn bị anh kéo lại vào trong lòng rồi ngang nhiên cúi đầu áp xuống môi cô. Mọi việc diễn ra quá nhanh chỉ trong tích tắc dòng chất lỏng cay nồng xộc thẳng vào trong khoang miệng đánh tan hết thấy vị giác cùng lí trí của cô.

Hai mắt trừng lớn toan muốn trốn chạy thì càng bị anh siết chặt hơn, còn dùng tay ôm lấy eo cô ấn mạnh vào tường chừng như muốn hòa cô làm một. Diệp Tử Ái bỗng nhiên tiếp nhận một lượng rượu vào trong, đầu óc có chút choáng váng mơ màng, Bạch Tử Ngôn nhẹ nhàng liếm quanh viền môi anh đảo đỏ mọng sau đó cười một cách đầy thỏa mãn

"Em thấy kiểu uống rượu này có thích hơn không?"

Gương mặt vẫn còn chưa hết hoang mang, ngón tay khẽ chạm lên môi mình rồi lườm anh một cái

"Anh dám chọc em sao?...Đáng ghét" Diệp Tử Ái dùng lực đánh vào ngực anh

Bạch Tử Ngôn không ngăn cản lại còn đứng im để cô đánh, miệng vẫn nở nụ cười nhưng một giây sau đó anh đã ngang nhiên đẩy cô ngã xuống giường trực tiếp đè lên người cô. Hai cặp mắt đối diện nhau trong phút chốc cả không gian lại chìm vào im lặng, cô chăm chú nhìn anh môi hơi run rẩy.

"Tử Ái, anh nghĩ chúng ta nên cho Tiểu Hành một đứa em rồi!"

Hả? Mặc dù cô biết chuyện anh vừa nói nhưng vẫn không kiềm được sự ngạc nhiên mà thốt lên một câu

"Anh có chắc không?"

"Đương nhiên là anh chắc chắn hơn ai hết!" Bạch Tử Ngôn kiên quyết

"Vậy được..."

"Em nói gì?" Bạch Tử Ngôn không nghĩ cô sẽ đồng ý ngay nên còn chưa tin lắm

Diệp Tử Ái đột nhiên nở nụ cười sau đó cô lật người lại đôi từ bị động thì chủ động ngồi trên người anh nhìn xuống

"Em nói là em đồng ý sinh cho em thêm một đứa con nữa!"

Bạch Tử Ngôn mừng đến độ muốn nhảy bật lên nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh lại, còn tính nói gì đó thì đã thấy cô mở ngăn tủ bên cạnh lấy ra một chiếc cà vạt rồi không nhanh không chậm buộc hai tay anh lại để lên đầu, ngón tay dài linh hoạt trượt từ lồng ngực anh trượt dài xuống chiếc quần thun đơn giản.

"Cũng không tệ nha..."

"Em tính làm gì?" Yết hầu anh bất giác di chuyển lên xuống nhìn gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh đèn mờ đầy ám muội

Diệp Tử Ái trong người đã có chút men rượu nên cô trở nên bạo dạn hơn nhẹ đưa môi xuống vành tai anh nói

"Hôm nay em muốn là người chủ động!"

Chỉ một câu nói của cô đã đánh tan hết thầy lí trí của anh, chưa bao giờ anh thấy cô bá đạo như hôm nay chắc một phần do rượu mạnh khi nãy! Bạch Tử Ngôn vốn có sẵn thú tính trong người đang không ngừng trỗi dậy lại bị cô trói chặt tay chỉ hận muốn để cô nằm dưới thân mà chiếm lấy

Diệp Tử Ái khẽ cười, nụ cười vẫn thanh thuần đẹp đẽ nhưng trong màn đêm này nó lại trở nên quyến rũ đến khó tả, bàn tay bắt đầu vén chiếc áo của anh lên rồi ném qua một bên, cơ bụng rắn chắc, những múi thịt rõ ràng đập ngay vào mắt cô, có thể do sự dày vò mà cô đem đến nên Bạch Tử Ngôn hô hấp có chút không ổn định.

Diệp Tử Ái tâm tình đã dao động không ít cô nhẹ nhàng hôn lên cổ anh rồi một đường xuống dưới, cảm giác ngứa ngáy cùng sung sướng khiến Bạch Tử Ngôn không kìm nén lại được, chỉ bấy nhiêu đây thôi cũng đủ giết anh rồi! Cô gái này làm việc đều quá vụng về khiến anh càng thêm phát điên đến mức phải giật bung chiếc cà vạt của cô buộc, ngồi dậy ôm lấy cô hôn điên cuồng

Cô không nghĩ rằng, người đàn ông này lại có thể mạnh bạo như vậy, sức lực của anh quả là không thể nào đùa giỡn được!

Sói thì vẫn mãi là sói, cô cuối cùng cũng bị anh dày vò hành hạ đến tận trời sáng! Anh còn chẳng hề thương tiếc gì cứ quẩn lấy cơ thể của cô không rời cho đến khi rút cạn hết sức lực mới luyến tiếc ôm lấy cô mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Có tin vui

Diệp Tử Ái cơ thể uể oải cô bước chậm rãi xuống dưới lầu toan tính tìm chút gì đó lót dạ, dạo gần đây cô cứ hay ngủ dậy trễ còn không ăn uống được gì, có lẽ là do làm việc quá mệt chăng?

Tương rằng đầu hôm nay Bạch Tử Ngôn đã đến công ty từ sớm ai ngờ lúc này bóng lưng anh lại phản chiếu qua mắt cô.

Anh đang làm cái gì vậy?

Bạch Tử Ngôn thân mang tạp dề, tay cầm một con dao đang chăm chú cắt tỉ mi một trái cà rốt. Không phải là anh đang nấu ăn đó chứ?

Chân mày hơi chau lại hơi khó hiểu nhìn hình dáng trước mặt, cô không vội gọi anh chỉ nhẹ nhàng tiến đến cẩn thận quan sát.

Người đàn ông này gương mặt lúc nào cũng lạnh như đá, lúc làm việc lại vô cùng tập trung nhìn dáng vẻ chăm chú đến không biết cô đang ở đằng sau khi phút chốc khiến cô muốn bật cười! Nhưng phải kìm nén lại.

Nồi nước sôi ùng ục Bạch Tử Ngôn cầm lấy chỗ cà rốt mới thái được phân nửa bỏ vào, nhìn cách anh làm là đủ hiểu anh chưa bao giờ phải vào bếp, một người đàn ông suốt ngày phải đi giao thiệp với đối tác nước ngoài, công việc bận rộn đến mức căn biệt thự riêng cũng bỏ trống cả tháng cho nên khi thấy anh xuống bếp nấu ăn, Diệp Tử Ái đã rất bất ngờ.

"Shh..." Bạch Tử Ngôn đột nhiên kêu lên một tiếng sau đó nhìn vào đầu ngón tay của mình.

Cô bị âm thanh của anh làm cho giật mình sau đó vội vàng tiến đến cầm lấy ngón tay đang chảy máu kia. Hình như anh lỡ cắt trúng vào rồi.

"Ngôn, có sao không?"

Bạch Tử Ngôn hơi ngạc nhiên vì anh không hề biết cô đã ở đây từ lúc nào chỉ nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp đang lo lắng cho vết thương của anh nhất thời không kịp phản ứng.

"Em dậy rồi sao?"

"Ừm...mà tay anh bị thương rồi kìa!" Diệp Tử Ái giữ chặt tay anh lại sau đó lo lắng nói

Bạch Tử Ngôn mặc dù ngón tay có chảy máu nhưng lại không cảm thấy đau vì giờ đây tâm trí của anh đều đặt hết lên người cô.

Diệp Tử Ái thấy dòng máu đỏ chảy ra cô nhất thời sốt sắng không kịp đi lấy băng cá nhân đã nhanh chóng đưa ngón tay anh vào miệng mút hết máu đi.

Hành động này lập tức khiến anh sững người lại sau đó ánh mắt tràn đầy thâm tình cùng hạnh phúc nhìn cô.

"Không được để em đi lấy đồ băng lại cho anh"

Còn chưa kịp đi thì cánh tay của anh đã giam cô lại vào trong lồng ngực mình, khuôn mặt cương nghị khẽ nghiêng đầu nhìn cô nói

"Không cần đâu...anh không sao"

"Nhưng mà..."

Bạch Tử Ngôn bật cười sau đó dùng tay mình lướt qua cánh môi hồng của cô sau đó chậm rãi lên tiếng.

"Cái miệng này của em đúng là rất có lợi nha! Ngoài việc mắng anh ra còn có thể giúp anh trị thương nữa"

Cô đương nhiên nghe hiểu hàm ý của anh, chẳng hiểu sao mặt cô cảm giác nóng rát đến cả nhìn thẳng vào mắt anh cũng không dám chỉ lạng lẽ cúi đầu đầy xấu hổ. Với tình cảnh hiện tại cô đành phải kiếm chuyện để lảng tránh đi

"Anh đang nấu gì sao?"

Bạch Tử Ngôn nhìn nõi súp còn đang đang dở ở phía sau gạt đầu

"Anh đang nấu bữa sáng cho em...dạo gần đây anh thấy em hơi mệt mỏi"

"Hôm nay công ty không có việc gì à?"

Bạch Tử Ngôn cẩn thận xoa đầu cô một cách dịu dàng rồi mới trả lời.

"Đương nhiên là có rồi...chiều nay anh sẽ có cuộc họp còn buổi sáng hôm nay anh dành cho em"

Diệp Tử Ái bấu môi một cái cô không biết anh học đâu ra mấy kiểu câu sến súa như vậy

"Dẻo miệng"

Bạch Tử Ngôn phì cười sau đó kéo tay cô lại chỗ bàn ăn ngồi xuống sau đó căn dặn

"Em đợi anh một chút...anh sẽ nấu xong ngay đây"

Mặc dù rất muốn phụ anh nhưng anh lại chẳng muốn cô đụng vào cái gì chỉ bắt cô ngồi im ở đây chờ đợi.

Cuối cùng thì tô cháo nóng hổi cũng được bày ra trước mặt. Diệp Tử Ái hào hứng cầm muống lên nếm thử.

Vị giác ngay đầu lưỡi lập tức bùng nổ, tuy anh chỉ mới vào bếp lần đầu nhưng nấu ăn cũng không tệ nha...

"Rất ngon"

Được lời khen của cô, Bạch Tử Ngôn như bay lên tận chín tầng mây, ôn nhu nhìn ngắm cô ăn cháo.

"Ăn nhiều một chút"

Diệp Tử Ái nở nụ cười vui vẻ, bỗng chốc cơ thể đột nhiên phản kháng, ruột gan chẳng hiểu sao lại quặn lên cảm giác khó chịu. Cô muốn nôn!

Ngay lập tức cô chạy đến bồn rửa tay nôn lấy nôn để, mặt mày đều trở nên xanh xao. Bạch Tử Ngôn lập tức chạy đến vỗ nhẹ vào lưng cô đầy lo lắng.

"Em bị sao vậy? Không khỏe hả? Để anh gọi bác sĩ"

"Không cần đâu" Diệp Tử Ái nín tay anh lại.

Đại não bắt đầu xẹt qua một tia trực giác sau đó mở tròn đôi mắt ra nhìn anh

"Ngôn hình như em bị trễ 2 tuần rồi!"

"Sao?"

Bạch Tử Ngôn ngờ ngác anh chưa kịp thông nào với lời nói của cô.

"Em nghĩ mình có thai rồi! Cảm giác này giống y như lúc em mang thai Tiểu Hành!"

Lúc này đây, anh mới ngơ ra, đôi môi mông gật liên hồi sau đó mừng rỡ ôm lấy cô nhấc bổng lên

"Có thật không? Em thật sự là mang thai rồi sao?"

Diệp Tử Ái vẫn còn đang khó chịu lại bị anh bế lên xoay vòng như vậy, không chống mặt cũng uống.

"Ngôn...anh thả em xuống"

Bạch Tử Ngôn mới nhận ra mình hơi xúc động nên liền thả nhẹ cô xuống, nắm lấy bàn tay trắng trẻo, gương mặt anh tràn đầy sự hạnh phúc

"Từ Ái em đợi anh một chút...lát nữa anh sẽ chở em đi khám bác sĩ"

"Nhưng mà chẳng phải anh có cuộc họp chiều nay sao? Lỡ như không kịp?"

Bạch Tử Ngôn lắc đầu mấy cái anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô mang bao nhiêu là sự ấm áp

"Bây giờ chẳng có gì quan trọng hơn em và con đâu...đợi anh một chút."

Nói rồi Bạch Tử Ngôn lấy điện thoại trong túi quần ra sau đó gọi điện một mạch đến công ty thông báo dời lịch còn nhiệt tình đến mức hoãn hết mọi chuyến bay tháng này! Diệp Từ Ái tay khẽ để lên bụng mình cô thật sự chưa tin được rằng mình lại sắp có thêm một đứa con nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đại kết cục

"Ngôn! Anh nói xem tại sao lại để Tiểu Hành đầu tư bấy bậ vậy?" Diệp Từ Ái tay ôm đứa bé gái chừng 3 tháng tuổi đang ngủ

Bạch Tử Ngôn ngồi thư thả trên ghế sofa, gương mặt không chút gì gọi là lo lắng.

"Từ Ái...anh chỉ muốn tập cho thằng bé tính tự lập từ nhỏ thôi mà"

Nghe giọng anh vô cùng bình thản càng khiến cô bất mãn. Tự lập? Một đứa con nít mới 6 7 tuổi thì tự lập cái gì? Hèn chi dạo này thấy anh và Tiểu Hành cứ len lén trong phòng mờ ám xem cái gì đó! Nhưng cô không ngờ là anh lại có thể dạy cho một đứa trẻ đi đầu tư chứng khoán!

"Em thật không hiểu nổi anh luôn á!"

"Được rồi...đừng nóng giận nữa em làm Giai Kỳ thức giấc bây giờ!"

Lúc này cô mới nhìn xuống gương mặt bé bỏng của Giai Kỳ, bé gái nhỏ trong vòng tay cô vô cùng đáng yêu. Tính ra cô đã sinh tiểu công chúa này được 3 tháng rồi. Thời gian quả là trôi mau! Mới ngày nào cô còn đang vui vẻ khi biết mình có mang thai.

Thấy Diệp Từ Ái dần nguôi ngoai cơn giận anh mới chậm rãi tiến về phía cô ôm lấy cả người cô vào lòng mà thủ thủ.

"Giai Kỳ ngủ rất ngoan!"

"Phải...mới đó thôi mà em cứ ngỡ như hôm qua! Ngôn có phải bây giờ trông em rất giống mấy bà mẹ bím sữa không?"

Bạch Tử Ngôn vuốt nhẹ ngọn tóc của cô sau đó khẽ lắc đầu cười.

"Không giống! Em vẫn xinh đẹp như vậy chẳng thay đổi chút nào"

"Anh nói dối!" Diệp Từ Ái bỗng nhiên cảm thấy có chút tội thân cúi mặt xuống

Ngón tay khẽ nâng gương mặt cô lên sau đó hôn lên trán cô một cách ôn nhu nhất có thể.

"Dù có như thế nào đi nữa thì em vẫn là vợ của Bạch Tử Ngôn này! Anh sẽ không hết yêu miếng nào đâu nên đừng có tự nghĩ ngợi nhiều nữa có biết chưa? Anh biết quãng thời gian này là rất khó khăn với em nhưng em vẫn còn có anh bên cạnh mà chẳng phải sao? Em xem Giai Kỳ của chúng ta cũng đáng yêu xinh đẹp giống mẹ nó vậy!"

Diệp Từ Ái nhìn trong đôi mắt anh tia ấm áp lóe lên trong lòng cô một cách nhẹ nhàng.

"Ba mẹ..." Tiểu Hành vừa đi học về đã vội vàng chạy đến chỗ hai người.

"Tiểu Hành lại đây với ba" Bạch Tử Ngôn bế cậu nhóc nhỏ lên

"Em Giai Kỳ ngủ rồi sao ạ?"

Diệp Tử Ái nở nụ cười hiền hòa nhìn Tiểu Hành.

"Phải! Em con ngủ rồi..."

"Con còn đang muốn chơi với em một chút" giọng cậu có chút thất vọng

"Được rồi...lát nữa em thức rồi con chơi với em sau được không? Còn bây giờ để ba chơi với con!" Nói rồi anh lén đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Hành.

Cậu nhóc này nắm bắt ý rất nhanh chỉ nhìn qua biểu hiện của ba cậu đã biết ba cậu muốn nói đến ý gì liền gật đầu lia lịa.

Cả hai ba con dắt nhau lên phòng, Diệp Tử Ái thấy một màn như vậy sực nhớ ra chuyện lúc nãy cô liền nói

"Bạch Tử Ngôn anh lại dạy Tiểu Hành đầu tư chứng khoán nữa phải không?"

Dưới bầu trời trong xanh, nắng vàng chiếu rọi khắp muôn nơi hòa cùng màu biển tuyệt đẹp tạo nên một khung cảnh hoàn mĩ đến mức không thể nào hoàn mĩ hơn. Trở lại nơi đây tâm trạng của cô vẫn như ban đầu. Lúc anh cầu hôn cô lúc anh kết hôn với cô và bây giờ anh đã ở bên cạnh cô.

Khẽ tựa đầu vào vai anh, ngồi trên nền cát trắng ngắm nhìn ra phía trước.

"Ngôn...đây có phải là mơ không? Sao em cảm thấy nó chẳng hề chân thực một chút nào!"

Bạch Tử Ngôn không nói gì anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô nụ hôn mang theo bao nhiêu tình cảm chân thành.

"Bây giờ em còn nghĩ đây là mơ không?"

Diệp Tử Ái gương mặt hơi đỏ cô xấu hổ cười trừ sau đó lại tựa vào lòng anh như chú mèo nhỏ.

"Thời gian trôi qua thật nhanh...mới ngày nào em còn chưa gặp anh còn đang mãi chìm đắm trong nỗi đau của riêng mình! Em cứ nghĩ ông trời thật bất công đã lấy của em tình yêu của ba mẹ còn lấy đi tình cảm của bản thân vậy mà bây giờ em mới nhận ra ông trời đã an bài cho em một hạnh phúc khác! Anh chính là hạnh phúc của em..."

Nói đến đây cô không ngăn được dòng nước mắt, Bạch Tử Ngôn tay ôm siết chặt cô nhẹ xoa lên mái tóc mềm mại thơm ngát.

"Từ Ái...trước khi gặp em anh luôn là một con người khô khan lạnh lùng với thế giới. Anh nghĩ rằng tình yêu không mang lại ý nghĩa gì nên anh chưa bao giờ nghĩ đến nó. Nhưng từ khi gặp em anh đã biết những suy nghĩ trước đây đều là sai...em đã cho em thấy được trên thế giới này có một thứ tình cảm khiến con người ta phải thay đổi, phải dấn vật, đau khổ hoặc hạnh phúc đến tột cùng. Em là tất cả những mà anh có được. Trong cuộc sống của anh trước đây có rất nhiều bước ngoặt nhưng em chính là bước ngoặt lớn nhất cũng chính là bước ngoặt mà anh không thể nào ngờ đến. Từ Ái anh yêu em"

Tiếng sóng vỗ của biển đan xen chút gió của trời. Đôi mắt ươn ướt cùng cánh môi đỏ mọng. Diệp Tử Ái ôm chặt lấy anh cô biết rằng tình cảm anh dành cô đều là thật và tất thấy mọi thứ đều không hề giả dối. Con tim cô cũng đang nhảy múa theo từng hồi. Có lẽ điều cô muốn bây giờ chính là để thời gian ngừng lại, để khoảnh khắc hạnh phúc này sẽ mãi ở bên cạnh cô. Giờ đây chẳng còn gì quan trọng hơn là gia đình nhỏ này, một người chồng luôn yêu thương cô và hai đứa con ngoan ngoãn chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất rồi!

"Bạch Tử Ngôn em yêu anh"

Hết.

Đôi lời của tác giả

Các bạn đọc giả thân mến! Mình rất cảm ơn các bạn trong thời gian qua đã ủng hộ và đọc truyện của mình. Đây là bộ truyện đầu tiên mà mình viết nên có rất nhiều sai sót mong rằng các bạn sẽ bỏ qua và thông cảm!

Kết thúc của bộ truyện "Boss cuồng vợ yêu" này mình sẽ tiếp tục nối gót thêm phần tiếp theo đó chính là "Cố Thiều cung chiều vật nhỏ" giữa hai nhân vật chính là Cố Tư Vũ và Tạ Tranh. Đây là hai nhân vật đã từng xuất hiện trong truyện này. Mong các bạn sẽ ủng hộ và chờ đợi bộ truyện tiếp theo của mình nha!

À còn nữa...nếu như các bạn vẫn còn luyến tiếc hay chưa thỏa mãn thì có thể để lại phần bình luận mình sẽ ra thêm phần ngoại truyện. Vì thế nên các bạn đừng bỏ qua cũng như ngừng theo dõi những bộ truyện tiếp theo của mình nhé! Chắc chắn sẽ còn hay và kịch tính hơn nhiều.

Chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cuồng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

